ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΤΡΙΓΑΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΟΙ ΑΝΕΝΤΙΜΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΑΔΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Π α ί ζ ο υ ν ένα παιχνίδι.
Τό παιχνίδι τους είναι ότι δεν παίζουν παιχνίδι!
Αν τους δείξω πως βλέπω ότι παίζουν, θα έχω παραβεί τους κανόνες και θα με τιμωρήσουν.
Πρέπει να παίξω το παιχνίδι τους, δηλαδή νά κάνω πως δεν βλέπω ότι παίζουν!..–

Κεντρική διάθεση: **Κάδμος**
Τηλεφωνικό κέντρο: (031) 252.320
Fax: (031) 252.323
Ερμού 75 546 23 Θεσσαλονίκη
www.kadmos.gr

ISBN: 960-8184-18-5

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
στο γιό μου Κωνσταντίνο–Αλέξανδρο,
που πιστεύει ότι: «ο άνθρωπος περιορισμένος
από τη φύση του, είναι απεριόριστος
στους πόθους του».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Κατά βάθος ο Γεώργιος Ράλλης έπασχε από την κληρονομική αναπηρία που του άφησε ο πατέρας του και από το πολύπλοκο σύνδρομο του τεκτονισμού. Χρειαζόταν την βεβαιότητα ότι είχε ξεπεράσει κάτι αντιφατικό από την πραγματικότητα: Ότι η σταδιοδρομία του οφειλόταν στις ικανότητές του και όχι στη δύναμη που είχε αποκτήσει με την πάροδο τού χρόνου, από τις συγκυρίες τού πολύπλοκου συνδρόμου που προανέφερα.

Πίστεψε –ο Γεώργιος Ράλλης– ότι έπρεπε να φανεί πως κέρδισε το αξίωμά του με την αξία του. Όμως, όπως μια ωραία γυναίκα δεν μπορεί ποτέ να είναι σίγουρη ότι την ποθούν *«γι' αυτό που είναι»* –γιατί βέβαια αυτό που είναι δεν ξεχωρίζεται από την ομορφιά της– έτσι κι ένας πολιτικός με κληρονομική αναπηρία δεν μπορεί να είναι βέβαιος τι τον έφερε στη θέση του στη δημόσια ζωή. Αν είναι τυχερός, θα μάθει με τον καιρό, ότι λίγη σημασία έχει αυτό. Στα υψηλά πολιτικά αξιώματα, θα τον μετρούν ανάλογα με τις προκλήσεις που αντιμετώπισε και με τα επιτεύγματα για τα οποία αγωνίστηκε, κι όχι ανάλογα με τις αναπηρίες του, ή με τα κίνητρα αυτών που τον βοήθησαν να φτάσει ως εκεί.

Η ιστορία δεν θα κρίνει την εκκίνηση, αλλά τον τερματισμό. Ο Γεώργιος Ράλλης ποτέ δεν έλυσε απόλυτα αυτό το δίλημμα. Ειπώθηκε ότι απέτυχε να κερδίσει την πρωθυπουργία, παρά το γεγονός ότι είχε τη στήριξη του ντόπιου και ξένου κατεστη-

μένου του τεκτονισμού.

Το αντίθετο, είναι πιο κοντά στην αλήθεια. Το τέλος του Γ. Ράλλη, ήταν δρομολογημένο. Μόνο που ο ίδιος δεν το γνώριζε. Το πληροφορήθηκε μετά τον Αύγουστο τού 1981... «αρμοδίως».

Ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε λάβει το... «χρίσμα» για τα επόμενα οκτώ χρόνια.

Οι ιδιότητες που απαιτούνται για να κατακτήσει κανείς το «χρίσμα» για την ελληνική πρωθυπουργία, λίγη σχέση έχουν με τις ικανότητες που πρέπει να έχει για να κυβερνήσει. Στην πραγματικότητα, τα δύο αυτά είδη ικανοτήτων μπορεί να γίνουν ασυμβίβαστα μεταξύ τους, καθώς, οι απαιτήσεις της διαδικασίας του «χρίσματος», γίνονται μεγαλύτερες σε κάθε επιλογή... Η διαδικασία του «χρίσματος» απαιτεί από τον υποψήφιο ένα είδος επιδεξιότητας. Πρέπει να ξέρει –εκτός των άλλων– να προσαρμόζει τις πολιτικές απόψεις του, στην ανάγκη της στιγμής, να συμβιβάζει τις αντιθέσεις και να υποτάσσει τα προγράμματα, στις απαιτήσεις ενός, όσο γίνεται, μεγαλύτερου και πλατύτερου συνασπισμού.

΄Ενας άνθρωπος που κατάλαβε τόσο καλά, όσο ο Α. Παπανδρέου, την πολύπλοκη ουσία της «διαδικασίας... του χρίσματος» αναπόφευκτα θα νικούσε έναν υποψήφιο που προσπαθούσε να πετύχει τον στόχο του τονίζοντας την ουσία του προγράμματός του.

Κατακυριευμένος ο Γεώργιος Ράλλης από την *«κληρονομική αναπηρία»* του, δίστασε μπροστά στην ευκαιρία (του να προσφέρει, τουλάχιστον, περισσότερα από τον Α. Παπανδρέου)! Αν αυτό ήταν επικίνδυνο για ένα προοδευτικό, ήταν μοιραίο για έναν συντηρητικό πολιτικό, που το κόμμα του, καθώς βρισκόταν μέσα στην εξουσία για μια γενιά, είχε στραφεί προς μια ορθοδοξία και πειθαρχία που τον έκανε να βλέπει πολύ καχύποπτα, ένα τολμηρά στημένο καινούργιο

πρόγραμμα.

Η Δεξιά έβλεπε τον Α. Παπανδρέου σαν ένα εγωιστή ερασιτέχνη, που θα κατέστρεφε, ό,τι δεν μπορούσε νά ελέγξει!.. Και πράγματι, τα γεγονότα δικαίωσαν την άποψη αυτή, λίγο αργότερα, όταν ο Α. Παπανδρέου αποδείχτηκε ο οπορτουνιστής των προοδευτικών δυνάμεων, χωρίς τον οραματισμό και τον ιδεαλισμό που χρειαζόταν, για τη διαμόρφωση των πεπρωμένων του ελληνικού έθνους.

Δυστυχώς, η προσδοκία της ζωής του Α. Παπανδρέου ήταν πολύ σύντομη, για να μπορεί να συνδεθεί ο ελληνικός λαός συναισθηματικά μαζί του. ΄Ενας άνθρωπος, που του δόθηκε η ευκαιρία να ήταν ένας μεγάλος και σεβαστός Πρωθυπουργός, δεν πέτυχε τον στόχο του.

΄Ετσι, δόθηκε η ευκαιρία στον Α. Παπανδρέου να μη διστάσει μπροστά στην ευκαιρία. Να μη δείξει τη μετριοπάθεια που έδειξε ο Ράλλης, γνωρίζοντας ίσως ότι, η μετριοπάθεια είναι αρετή, μόνο γι' αυτούς που νομίζουν πως έχουν τη δυνατότητα μιας επιλογής.

Δόθηκε η ευκαιρία ακόμα στους υποστηρικτές του Α. Παπανδρέου –στην Ουάσιγκτων– να εφαρμόσουν, με άνεση μπορώ να πω, το Σχέδιο «Ανοιχτοί Ουρανοί», διορίζοντας τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος. Το σχέδιο προέβλεπε την αμερικανική υπερανάμειξη στο πολιτικό–κοινωνικό–οικονομικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι του ελληνικού έθνους.

Θέλω να πιστεύω πως ο Α. Παπανδρέου, στο βάθος της ψυχής του, νοιώθει βαθιά οδύνη που δεν κατάφερε να αποκολληθεί από το θανάσιμο αγκάλιασμα των Αμερικανών υποστηρικτών του, οι οποίοι τον έσπρωξαν –έντεχνα, είναι αλήθεια– για να χάσει τελικά τον αυτοσεβασμό του, επιδεινώνοντας έτσι την αδικία, τουλάχιστον σ' εκείνους τους ΄Ελληνες που τον πίστεψαν. Στις 3 Σεπτεμβρίου 1959, όταν ο Α. Παπανδρέου επέστρεψε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, συ-

νοδευόμενος από τον καθηγητή–ειδικό αναλυτή της NSA Καρλ Κέυζεν, και άρχισε την εφαρμογή, με απόλυτη επιτυχία, του σχεδίου «Ανοιχτοί Ουρανοί», που απέβλεπε, κατ' αρχήν, στην τρομοκράτηση και πλήρη υποταγή του Κ. Καραμανλή στα αμερικανικά σχέδια και στην αποδοχή του Α. Παπανδρέου, ο οποίος ουσιαστικά, ανέλαβε αρχές του 1960 την χειραγώγηση και τον έλεγχο του τότε Πρωθυπουργού, με την πρακτική βοήθεια μέρους της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα και με ορισμένους Έλληνες του οικονομικού–πολιτικού κατεστημένου, που συνεργάζονταν με τα ίδια συμφέροντα που επέβαλαν τον Α. Παπανδρέου (οι επιζώντες συνεργάζονται και σήμερα. Οι αποδημήσαντες άφησαν αντικαταστάτες τους τα παιδιά τους). Από το ορμητικό 1959 λοιπόν και το σταθερό 1960 (μετά την εκλογή του Κέννεντυ) ο Α. Παπανδρέου, μόνο τους πρώτους μήνες τού 1987 κατάλαβε, πως τα ίδια συμφέροντα που πιστά υπηρέτησε πάνω από 27 χρόνια, είχαν ροκανίσει αργά αλλά σταθερά κάθε όραμά του (σωστό ή λάθος), κάθε πράξη του πολιτική και προσωπική, με αποτέλεσμα να τον εγκλωβίσουν ασφυκτικά, εκείνον που είχε μάθει, είχε διδαχτεί, να εγκλωβίζει άλλους.

Το Μάρτιο του 1987, θέλησε να κάνει μια κίνηση κάποιου απεγκλωβισμού του, για να μπορέσει να σταθεί: *Να έφευγε με κάποια αξιοπρέπεια κάποια στιγμή*. Τουλάχιστον να περισώσει κάτι. Ούτε κι αυτό του το επέτρεψαν. Ενενήντα ειδικευμένοι πράκτορες έφτασαν στην Αθήνα, (μετά από ένα μήνα από το εγχείρημά του της 27ης Μαρτίου), με εντολή να αποσταθεροποιήσουν το καθεστώς και τελικά να επιδιώξουν το φυσικό του θάνατο. Μια σφαίρα ανάμεσα στα μάτια, παραγγέλει το έγγραφο–διαταγή της CIA στον Φρανκ Τέρπιλ. Αμοιβή στον εκτελεστή: Εκατό χιλιάδες δολλάρια.

Ειδοποίησα τον Α. Παπανδρέου, μεταβαίνοντας προσωπικά στο Καστρί, στις 18 Ιουνίου 1987. Μετά τον πανικό και τον

τρόμο που περιήλθε, δημοσιοποίησε το γεγονός και η ζωή του σώθηκε. Δεν σώθηκε όμως πολιτικά. Ο Α. Παπανδρέου δεν οραματιζόταν με τόλμη. Ο πολιτικός βέβαια δεν κρίνεται από την εκκίνηση, αλλά από τον τερματισμό του. Ο Α. Παπανδρέου, αποδείχτηκε ότι δεν γνώριζε την απαιτούμενη τέχνη του σχοινοβάτη. Κάποια στιγμή, έχασε την ισορροπία και το αποτέλεσμα ήταν τραγικό.

Ύστερα, όπως ήταν επόμενο, ήρθε ο Κ. Μητσοτάκης, για να εξοφληθεί εκατέρωθεν το γραμμάτιο της αποστασίας και της προετοιμασίας προς τη δικτατορία. Ο Μητσοτάκης είναι το πολιτικό μαζοχιστικό βίτσιο της ελληνικής πολιτικής ζωής. Με το γνωστό δυσοίωνο πολιτικό παρελθόν του, άρπαξε την ευκαιρία το 1965–1966, πραγμάτωσε την ευκαιρία αυτή το 1990, όταν χρίστηκε Πρωθυπουργός, υποφέροντας από ένα βαθύτατο εσωτερικό διχασμό, περιμένει τώρα να πληρώσει το οδυνηρό τίμημα με το χαρακτηριστικά ακατανόητο χαμόγελό του. Ο Πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης, που καταλαβαίνει τόσο θαυμάσια την πολύπλοκη ουσία της διαδικασίας της κατάκτησης του πρωθυπουργικού αξιώματος δεν καταλαβαίνει ωστόσο, την λεπτότητα της τήρησης τών υποσχέσεων. Η αντιπάθεια αλλά και η διαφορά του Μητσοτάκη προς τον Παπανδρέου, οφείλεται σε πολλούς παράγοντες, αλλά βασική είναι η ενστικτώδης απέχθειά του για την πολιτική της χειραγώγησης –που ίσως στο μέλλον θα είναι η πεμπτουσία της σύγχρονης ελληνικής πρωθυπουργικής πολιτικής. Το γεγονός ότι ο Κ. Μητσοτάκης είναι δεινός μάνατζερ, δεν επιδέχεται καμμιά αμφιβολία. Ίσως, αν δεν είχε αυτό το μειονέκτημα –και μερικά άλλα, τα οποία σταθερά έπονται του πρώτου– ίσως να είχε περάσει από τα υψηλά αξιώματα, όπου η πείρα του να γινόταν αντάξια της ευφυΐας του και η κρίση του αντάξια της αυτοπεποίθησής του. Ο Κ. Μητσοτάκης βρίσκει

πάντα τον εαυτό του με την πλευρά που είναι της μόδας, *αλλά την στιγμή που η μόδα αυτή αρχίζει να ξεπερνιέται.*

Διχασμένος ανάμεσα στις πεποιθήσεις και τα ένστικτά του, ανάμεσα στην υλιστική ευφυΐα του και στην ανάγκη για ηθική υποστήριξη, ο Μητσοτάκης βαθμιαία έχασε τους οπαδούς, που θα μπορούσαν να τον είχαν κάνει, τουλάχιστον, ηγέτη της συντηρητικής παράταξης, κάπως αποδεκτό, και όχι αναγκαίο κακό της, της οποίας συμπτωματικά ηγείται, ελέω Ρότσιλντ, στον οποίο υποσχέθηκε να πουλήσει την εκκλησιαστική περιουσία, αλλά και η υπόσχεση αυτή αποδείχτηκε σαν τα φύλλα σε φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Ο Πρόεδρος Κ. Καραμανλής, έχει κάποια κλίση για τις διεθνείς σχέσεις. Εμπιστεύεται υπερβολικά την ίδια του την κρίση. Γι' αυτό δεν βασίζεται σε συμβούλους –που τους περισσότερους δεν τους έχει διορίσει ο ίδιος– με αποτέλεσμα οι σύμβουλοι να βασίζονται σ' αυτόν. Κανένας πολιτικός στην Ελλάδα δεν έχει αγωνιστεί τόσο απελπισμένα για την επιδοκιμασία του κόσμου και κανένας, από την εποχή του Ε. Βενιζέλου, δεν έχει δεχτεί τόσο βίαιες –δικαιολογημένες– επιθέσεις. Ο Κ. Καραμανλής, επιδιώκει να καταλάβει μια ιδιαίτερη θέση στην ιστορία. Όμως τα ίδια προσόντα στα οποία βασίστηκε η εσωτερική του πολιτική –η ικανότητά του να κάνει συμβιβασμούς– αποδείχτηκαν καταστροφικά στην εξωτερική πολιτική. Πολύ σκληρός για την φιλελεύθερη πτέρυγα του κόμματός του, πολύ διστακτικός για τα συντηρητικά στοιχεία του, ο Κ. Καραμανλής δεν θα μπορούσε ποτέ να οργανώσει μια διεθνή επιχείρηση, που θα απαιτούσε την ολόκαρδη υποστήριξη τού κόμματός του, είτε ολόκληρου του έθνους. Πήγε κόντρα στα πιο στοιχειώδη του ένστικτα και τελικά αποκόπηκε από όλους τους οπαδούς, καθώς κι από τις ίδιες του τις συναισθηματικές ρίζες. Τώρα που η κυβερνητική

εξουσία έχει εξαφανιστεί, τώρα φαίνεται η καθολική γύμνια της πολιτικής του «ευφυΐας», με μόνιμο απομεινάρι τον ετσιθελικό πατερναλισμό του.

Κοινός παρανομαστής και των τριών (Καραμανλή–Μητσοτάκη–Παπανδρέου) πάντως είναι ότι ΑΠΟΥΣΙΑΣΑΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ από όλες τις κρίσιμες για το έθνος στιγμές!..

Το βιβλίο αυτό, γράφτηκε με πραγματική οδύνη, γιατί αναφέρεται στους πολιτικούς της πατρίδας μου.

Σκοπός μου ΔΕΝ είναι να κατηγορήσω κανέναν. Μοναδικό μου κριτήριο είναι να στιγματίσω την ανάλγητη συμπεριφορά –και προδοτική πολλές φορές– των πολιτικών. Σκοπός μου ακόμα είναι, να δοθεί από αυτό το βιβλίο, ένα δείγμα του εγκλωβισμού των πολιτικών δυνάμεων της χώρας μας, από τις σκοτεινές και αόρατες δυνάμεις, οι οποίες καταστρέφουν τον ελληνισμό μέσω του δορυφόρου τους, που δεν είναι άλλος από τις ΗΠΑ.

Τις ευχαριστίες μου στον κ. Έλσγουερθ Μπάνκερ, τον κ. Ντάγκλας Ντίλλον, τις δύο μεγάλες προσωπικότητες των ΗΠΑ για την ανοχή και την κατανόησή τους.

Στον Στρατηγό Αλεξάντερ Χαίηγκ για την συνεπή, ακατάπαυστη γκρίνια του, αναφορικά με τη δημοσιότητα σκοτεινών γεγονότων. Χρωστώ ευγνωμοσύνη στην Πρόεδρο της ΙΤΤ, τους Διευθυντές των «Επτά Αδελφών» τους ευχαριστώ ιδιαίτερα, επειδή έδειξαν πραγματική κατανόηση. Επίσης, ευγνωμονώ τους κ.κ. Ν. Ροκφέλλερ και Τζ. Ανιέλι, για τη σωστή οπτική γωνία που είδαν τη δημοσιοποίηση γεγονότων –ευχόμενοι και οι δύο να σταματήσει η καταπίεση της χώρας, όταν αλλάξει το πολιτικό κατεστημένο.

Τις ευχαριστίες μου και την ευγνωμοσύνη μου στον Τζων Μπράντφορντ, στον Ντάνιελ Νώλτον και στην Μαίρη Μπράουν, των μυστικών αρχείων της CIA και NSA. Στην

Κάθλιν Ντε Τρόια καί Τζέφρεϋ Χέφρον, των μυστικών αρχείων του ΝΑΤΟ, καθώς και στον Τζων Νεγρεπόντε, που με ενεθάρρυνε με τις συμβουλές του.

Τις ευχαριστίες μου επίσης στην κ. Νέλλη Σταύρου–Χάϋλαντ, που δακτυλογράφησε τα κείμενα και στην κ. Μίνα Χάνσεν, που χειρίστηκε την επιμέλεια, την ταξινόμηση των χειρογράφων. αλλά και των ντοκουμέντων.

Οφείλω ευχαριστίες στον εκδότη και φίλο μου εκλεκτό, Γιάννη Σχοινά, για το απαράμιλλο θάρρος του, την παρρησία και την ακατάβλητη επιμονή του.

Εγώ και μόνον εγώ, είμαι υπεύθυνος για το περιεχόμενο αυτού του βιβλίου, όπως και για τις πράξεις μου, όπως περιγράφονται σ' αυτό.

Αθανάσιος Κ. Στριγάς
Ιούνιος 1993

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ «OVERKILL»

Ο απόλυτος θάνατος

Το αν και μέχρι ποιό βαθμό οι ΗΠΑ θα πρέπει να επηρεάζουν τις εσωτερικές εξελίξεις σε άλλες χώρες είναι ένα πολύπλοκο ερώτημα, που η απάντησή του εξαρτάται από ένα πλήθος στοιχείων, συμπεριλαμβανομένης της αντίληψης του καθενός για το εθνικό συμφέρον (το αμερικανικό). Πρόεδροι και των δύο κομμάτων, αισθάνθηκαν την ανάγκη για συγκαλυμμένες (μυστικές) επιχειρήσεις στην γκρίζα περιοχή, μεταξύ επίσημης διπλωματίας και στρατιωτικής επέμβασης, όλη την μεταπολεμική περίοδο.

Το βρίσκω κακόγουστο να αναφέρομαι σε συγκαλυμμένες επιχειρήσεις, σε ένα κείμενο που πρόκειται να δημοσιευτεί. Όμως επειδή αυτό αφορά τη χώρα όπου γεννήθηκα, όπου ονειρεύτηκα, όπου αισθάνθηκα και αισθάνομαι μια ακαταμάχητη αφοσίωση, μια αθόρυβη αγάπη, την πατρίδα των προγόνων μου αλλά και δική μου, αισθάνομαι υποχρεωμένος ν' αναφερθώ στη συγκαλυμμένη επιχείρηση εναντίον της Ελλάδος και για έναν πρόσθετο λόγο, επειδή δεν υπάρχει καμμιά έστω ένδειξη ότι η επιχείρηση έχει ατονήσει ή αποσυρθεί. Το αντίθετο μάλιστα!..

Αποτελεί ειρωνεία –τουλάχιστον– το ότι μερικοί από αυτούς που καταδικάζουν θορυβωδώς αυτό που ονομάζουν «ε-

SECRETARY OF DEFENSE

WASHINGTON, D.C. 20301

C O N F I D E N T I A L

MEMORANDUM FOR THE PRESIDENT 10th October 1983

FROM:Frank C. Carlucci

Subject:Our today's course in "Operation Overkill"

1. If the secret channels predominate,we will loose the control of the political situation in Greece.I'm afraid that these channels will use some "Overkill" elements before and against us after the power resumption there.
2. If they impose,they will first strengthen their position by excavering Greek oil autonomouly and disturbing the international oil policy by that way.while they are going to strengthen Greek economy.
3. My opinion is that we must act immediately and decisively. We must enforce operation"Overkill" now in Greece with every possible detail.The Greek Governement is being in disorder and in obvious weakness in order to resist effectively.
The truth is that there is no Governement in Athens.Prime-minister Papandreou is in London ,because of his known health problem.I insist that the operation must be enforced before he return to Athens.
I believe that we are going to offer great services to mankind by immediate action in the Greek issue.

Frank C. Carlucci
Secretary of Defense

C O N F I D E N T I A L

ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΑΜΥΝΑΣ
ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

ΜΝΗΜΟΝΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ 10 Οκτωβρίου 1988
ΑΠΟ: Φρανκ Καρλούτσι

Θέμα: Η σημερινή πορεία μας στην επιχείρηση «OVERKILL»

1. Αν επικρατήσουν τα μυστικά κανάλια, θα χάσουμε τον έλεγχο της πολιτικής κατάστασης στην Ελλάδα. Φοβάμαι ότι αυτά τα κανάλια θα χρησιμοποιήσουν κάποια στοιχεία «OVERKILL» πριν από μας και εναντίον μας, αμέσως μετά την ανάληψη της εξουσίας εκεί.
2. Αν επιβληθούν, πρώτα θα ισχυροποιήσουν τη θέση τους με την αυτόνομη εξόρυξη των ελληνικών πετρελαίων, διαταράσσοντας με αυτό τον τρόπο την παγκόσμια πετρελαϊκή πολιτική, ενώ θα δυναμώσουν την ελληνική οικονομία.
3. Η γνώμη μου είναι ότι πρέπει να δράσουμε άμεσα και αποφασιστικά. Πρέπει να εφαρμόσουμε την επιχείρηση «OVERKILL» τώρα στην Ελλάδα με κάθε δυνατή λεπτομέρεια. Η ελληνική κυβέρνηση βρίσκεται σε αταξία και φανερή αδυναμία να αντισταθεί αποτελεσματικά.
Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει κυβέρνηση στην Αθήνα., Ο πρωθυπουργός Παπανδρέου βρίσκεται στο Λονδίνο για το γνωστό ζήτημα της υγείας του. Επιμένω ότι η επιχείρηση πρέπει να εφαρμοστεί πριν επιστρέψει στην Αθήνα.
Πιστεύω ότι θα προσφέρουμε μεγάλες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα με μια άμεση ενέργειά μας στο ελληνικό ζήτημα.

Υπογραφή
Φρανκ Καρλούτσι
Υπουργός Άμυνας
ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

πέμβαση σε ξένη χώρα» είναι εκείνοι που επιμένουν περισσότερο για αμερικανική κυβερνητική πίεση εναντίον της συγκεκριμένης χώρας στόχου.

Παραδόξως, η αμερικανική επέμβαση στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων χωρών έχει αυξηθεί και έχει γίνει λιγότερο διαφοροποιημένη από τότε που υπέστησαν επίθεση οι μυστικές επιχειρήσεις της CIA. Στην ψυχροπολεμική περίοδο, η CIA τηρούσε ορισμένα όρια στις συγκαλυμμένες δραστηριότητές της. Τα κριτήριά της ήταν η εξωτερική πολιτική και οι κίνδυνοι για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ που δεν ήταν και τόσοι πολλοί.

Το νέο δόγμα δικαιολογεί απεριόριστη επέμβαση για την προώθηση εσωτερικών αλλαγών σε χώρες φιλικές και εχθρικές!.. Κατευθύνεται εναντίον χωρών που ΔΕΝ απειλούν την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ. Φυσικά οι συγκαλυμμένες δραστηριότητες έχουν τις φιλοσοφικές και πρακτικές δυσκολίες τους, ιδιαίτερα για την Αμερική. Το εθνικό ταμπεραμέντο των Αμερικανών και η παράδοσή τους, δεν είναι κατάλληλα γι' αυτές. Το σύστημα διακυβέρνησης των ΗΠΑ δεν προσφέρεται ούτε στη μυστικότητα, ούτε και στη λεπτότητα που απαιτείται. Λείπει από τις ΗΠΑ ο πολύπλοκος συνωμοτικός μηχανισμός των αντιπάλων της.

Εκείνοι που θέλουν να διαλύσουν τον μηχανισμό των υπηρεσιών πληροφοριών των ΗΠΑ, δεν θα δυσκολευτούν να βρουν παραδείγματα ενεργειών, που θα ήταν ερασιτεχνικές ή δολοφονικές ή που αποκαλύφθηκαν... Όμως οι άντρες και οι γυναίκες που δέχονται να εκτελούν μυστικές αποστολές, με μέσα συνήθως γελοιωδώς κατώτερα (αυτό ισχύει για τήν CIA, όχι για την NSA) από εκείνα των αντιπάλων τους και κάτω από τρομερούς περιορισμούς, αξίζουν καλύτερης τύχης από τις ανελέητες επιθέσεις στις οποίες εκτίθενται μέσα κι έξω από τις ΗΠΑ, επιθέσεις που απειλούν να αφήσουν γυμνή την κάθε κυβέρνηση σε ένα ζωτικό τομέα της Εθνικής Ασφάλειας της Αμερικής. Με δυο λόγια, οι άνδρες και οι γυναίκες των μυστικών υπηρεσιών εκτελούν διαταγές –όπως και οι στρατιώτες– ενός αοράτου παγκοσμίου συστήματος, του εκάστοτε Αμερικανού Προέδρου και της κάθε μυστικά ή φανερά δικτυωμένης πολυεθνικής εταιρείας. Σήμερα υπάρχει ένα πρόβλημα χωρίς προηγούμενο. Δεν υπάρχει πια η ιδεολογική αναμέτρηση.

Σε κάθε φάση της συνύπαρξης, οι σοβιετικοί ηγέτες επέμεναν ότι δεν συνεπαγόταν καμμιά μείωση της ιδεολογικής πάλης. Τα κομμουνιστικά κόμματα, σοβιετικής γραμμής σε όλο τον κόσμο, ορισμένες φορές διαφωνούσαν με τον ανώτατο συνεργάτη τους στην Μόσχα, σε ζητήματα εσωτερικής κομμουνιστικής πολιτικής, όπως θα περίμενε κανείς από άνδρες με ισχυρή θέληση και με δίψα για εξουσία, που έφτασαν στη διακεκριμένη θέση τους μετά από ανενδοίαστο πολιτικό ανταγωνισμό. Σχεδόν ποτέ όμως δεν διεφώνησαν για διεθνή ζητήματα. Αλλά ούτε το πρόβλημα –τώρα πια– είναι απλώς ζήτημα κομμουνιστικών κομμάτων. Η ριζοσπαστική πολιτική στον σημερινό κόσμο –που τείνει να μειωθεί σημαντικά– συμπεριλαμβάνει ένα δίκτυο φιλοκομμουνιστικών οργανώσεων και ομάδων σε ολόκληρη την υδρόγειο, που διεξάγουν τρομοκρατικές επιχειρήσεις –οι οποίες θα ενταθούν τα επόμενα χρόνια– ή, τις χρηματοδοτούν, μεταφέρουν όπλα, διαβρώνουν μέσα ενημέρωσης, προσπαθώντας να κατευθύνουν πολιτικές διαδικασίες.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως η συμμετοχή των ΗΠΑ στη διεθνή τρομοκρατία, είναι εξ ίσου ίδια –αν όχι μεγαλύτερη– με εκείνη της πρώην Σοβιετικής Ενώσεως και ακόμα, έχουν επανειλημμένα συνεργαστεί σε τρομοκρατικές επιχειρήσεις μεγάλης εμβέλειας.

Πώς μεταφέρονται τα κονδύλια από τα επίσημα κομμουνι-

στικά κανάλια όπως και από τα αμερικανικά θα το αποκαλύψουμε σε επόμενο βιβλίο που αναφέρεται στην τρομοκρατία. Οι δύο τελευταίοι αμερικανοί πρεσβευτές στην Αθήνα πριν από τον Μ. Σωτήρχο, ο Μ. Στερνς και ο Ρ. Κήλυ, έφυγαν πεπεισμένοι ότι οι Έλληνες θα κατορθώσουν, κάποια στιγμή, να εγκαθιδρύσουν ένα σύστημα διακυβέρνησης τέτοιο, που η Ελλάδα θα παίζει σημαντικό ρόλο, τόσο στα Βαλκάνια όσο και στην Ευρώπη.

Το γεγονός της μερικής, «δυναμικά» επιβεβλημένης ανεξαρτητοποίησης «γαλλικού τύπου», μετά τήν αποχώρηση φυσικά του υπάρχοντος πολιτικού κατεστημένου, το στηρίζουν στο ότι υπάρχουν, σύμφωνα με την άποψή τους, τρία μυστικά κανάλια που φέρνουν στην Ελλάδα και αποταμιεύουν τεράστια ποσά σε δολλάρια και γερμανικά μάρκα, με σκοπό να στηρίξουν το νέο καθεστώς «γαλλικού τύπου» που ήδη προαναφέραμε. Όταν οι δύο πρεσβευτές γράφουν –και μιλάνε– για πολιτική κατάστασή «γαλλικού τύπου» εννοούν ότι εσωτερικά, αλλά κυρίως στην εξωτερική πολιτική θα υπάρχει γαλλική απόχρωση. Δεδομένου λοιπόν του πακτωλού των χρημάτων που εισρέουν στην Ελλάδα από τα τρία μυστικά κανάλια –τα οποία δεν γνωρίζουν ακόμα οι δύο πρεσβευτές και συνεπώς και το αμερικανικό κράτος– υποθέτουν ότι:

1. – Η Ελλάς θα αποχωρήσει από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Θα δημιουργηθούν εργοστάσια κατασκευής πολεμικού υλικού, τα οποία αρχικά θα καλύπτουν τις εσωτερικές ανάγκες της Ελλάδος. Ειδικοί τεχνικοί θα προσληφθούν από όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά την εποπτεία θα την έχουν Έλληνες επιστήμονες, που υπάρχουν στο εξωτερικό και κυρίως στην Αμερική.

2. – Αναφορικά με την εξόρυξη του πετρελαίου στην Ελλάδα, έχουν ήδη αγοραστεί τα ειδικά γεωτρύπανα, καθώς και οι εξέδρες που απαιτούνται για το σκοπό αυτό. Πάλι Έλληνες επιστήμονες θα αναλάβουν το έργο αυτό. Η παραγωγή πετρελαίου, αρχικά, θα καλύπτει την ελληνική αγορά και στην συνέχεια θα πωληθούν μετοχές στο εξωτερικό, αλλά την πλειοψηφία θα την έχει πάντα το ελληνικό κράτος, που πίσω του θα κρύβονται τα τρία αυτά μυστικά κανάλια.

3. – Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας, ως εκ τούτου, θα αναμορφωθεί, θα γίνει πιο ανεξάρτητη, αναλαμβάνοντας τον ρόλο που της ανήκει, δηλαδή του κράτους που θα υπάρχει ανάμεσα στην Ευρώπη και την Μ. Ανατολή, αλλά με απαιτήσεις ενός πραγματικού κράτους–ηγέτη στα Βαλκάνια, με απαίτηση σεβασμού από Ευρώπη καί Αμερική. Με δυο λόγια: Ο τερματισμός της αμερικανικής ηγεμονίας θα είναι τότε γεγονός.

4. – Τα τρία μυστικά κανάλια, έχουν ρυθμίσει και την «επόμενη μέρα», δηλαδή τη δυναμική αντίδραση των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Γι' αυτό έχουν προμηθευτεί μέχρι και ατομικές βόμβες!.. (ο αριθμός παραμένει άγνωστος). Εκτός αυτού όμως, θα καταλάβουν αμέσως –με ειδικά εκπαιδευμένους άντρες, τους οποίους έχουν εκπαιδεύσει τα τρία μυστικά κανάλια σε μία έκταση δέκα χιλιάδων στρεμμάτων, ιδιοκτησίας μιας εταιρείας, την οποία έχουν μετατρέψει σε στρατόπεδο– τα πυρηνικά που έχει η Αμερική και το ΝΑΤΟ στην Ελλάδα. Και κατά την άποψη των πρεσβευτών δεν θα διστάσουν να τα χρησιμοποιήσουν!.. Βλέποντας η παγκόσμια κοινότητα, δηλαδή η Λέσχη Μπίλντενμπεργκ και η Τριμερής, ότι τα κανάλια αυτά είναι αποφασισμένα να χτυπήσουν, θα διατάξει τις ΗΠΑ και την Ευρώπη να αναδιπλωθούν, ακολουθώντας την τακτική «βλέποντας και κάνοντας»...

Ωστόσο, σύμφωνα με τους δύο πρεσβευτές –αλλά και την Μπίλντενμπεργκ, όπως διετύπωσε την ανησυχία της στην τελευταία συνεδρίαση στον «Αστέρα» Βουλιαγμένης– αν αυτό το εγχείρημα των τριών καναλιών αφεθεί, εκτός του ότι

μπορεί να γίνει παράδειγμα προς μίμηση από άλλες μικρές χώρες, δεν είναι καθόλου βέβαιο να διεισδύσουν (και στην κατάλληλη στιγμή να επέμβουν) στην νέα κατάσταση, που τα μυστικά κανάλια θέλουν να επιβάλουν στην Ελλάδα.

Γι' αυτό δόθηκε η εντολή στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ από την Μπίλντενμπεργκ, (με την σύμφωνη γνώμη και της Τριμερούς Επιτροπής) να διαμελιστεί η Ελλάδα το συντομώτερο, και σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη έκταση, υποσκελίζοντας το παλαιό σχέδιο διαμελισμού της χώρας μας, δίδοντας το κωδικό όνομα «Επιχείρηση OVERKILL».

Οι δύο πρεσβευτές, αλλά και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ που δρουν ανενόχλητα στην Ελλάδα, συνεργάστηκαν και κατόρθωσαν να πείσουν το αμερικανικό και ευρωπαϊκό κατεστημένο, τα οποία με τη σειρά τους έπεισαν χωρίς ιδιαίτερο κόπο τους δύο παγκόσμιους κυβερνήτες, την Μπίλντενμπεργκ και την Τριμερή!..

Την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές ήδη το σχέδιο για την «Επιχείρηση OVERKILL» επεξεργάζεται από αρμόδια επιτροπή του ΝΑΤΟ, την Επιτροπή 40, την Ανώτατη Ομάδα Επισκόπησης και την Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων. Όλες αυτές οι ομάδες τελούν υπό την υψηλή εποπτεία της NSA.

Να επανέλθουμε όμως στις παραπάνω ομάδες: ο Υπουργός Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, πριν από το 1970 συμμετείχε εκτάκτως στην Επιτροπή 40 (η οποία ονομαζόταν Μνημόνιο Δράσης Ασφαλείας 303) από τον καιρό της κυβέρνησης Κέννεντυ, και επιτηρούσε τις συγκαλυμμένες επιχειρήσεις. Σήμερα είναι επίσημο μέλος της. Αν εξαιρεθεί ο Υπουργός Δικαιοσύνης, που δεν είναι τακτικό μέλος και εξαιρείται από τις επόμενες δύο ομάδες, η Επιτροπή 40 είναι πανομοιότυπη με εκείνη της Ομάδας Επισκόπησης και της Ομάδας Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων. Συμπεριλαμβάνει τους ανώτατους αξιωματούχους που είναι υπεύθυνοι για τον χειρισμό των υποθέσεων Εθνικής Ασφαλείας. Είναι η Ομάδα που πιθανόν να είναι πιο ευαίσθητη σε όλες τις διακλαδώσεις της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Η βασική διαφορά από την Ανώτατη Ομάδα Επισκόπησης είναι ότι αποκλείονται τα μέλη του Επιτελείου του Στρατού.

Η ημερήσια διάταξη προτείνεται συνήθως από την Κεντρική Υπηρεσία Πληροφοριών, μετά από συνεννόηση με το γραφείο του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου των ΗΠΑ. Η CIA συνήθως, εξετάζει ανεπίσημα την ημερήσια διάταξη με το Σταίητ Ντηπάρτμεντ και έχει την τάση να αναβάλει τα ζητήματα, ώσπου να κατανικήσει τις αντιρρήσεις του Σταίητ Ντηπάρτμεντ. Αυτό συμβαίνει σήμερα στην Ελλάδα, καθώς ο προηγούμενος πρεσβευτής ήταν σχεδόν ανύπαρκτος –σε αντίθεση με τους Στερνς και Κήλυ– και ακόμα επειδή αυτή τη στιγμή δεν έχει αφιχθεί ο νέος πρέσβυς (Ιούνιος 1993) για να βρίσκεται επί τόπου, και ο οποίος είναι –τεχνικά– ο προϊστάμενος του σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα. Η CIA έχει μάθει ότι χρειάζεται η υποστήριξη του Σταίητ Ντηπάρτμεντ για να λειτουργήσει αποτελεσματικά στην συγκεκριμένη συγκαλυμμένη επιχείρηση κατά της χώρας μας.

Ένας αξιωματούχος της CIA, που είναι εξοικειωμένος με το συζητούμενο σχέδιο, ενημερώνει την Επιτροπή. Πρόσθετο επιτελείο δεν είναι παρόν, εκτός από τον ειδικό του Σταίητ Ντηπάρτμεντ για την περιοχή–στόχο. Σημειώσεις κρατάει ένας αξιωματούχος της CIA, απεσταλμένος στό Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας για την περίπτωση αυτή (της Ελλάδος).

Η συντριπτική πλειονότητα των συγκαλυμμένων δραστηριοτήτων προτείνεται από την CIA ή από τους πρεσβευτές των ΗΠΑ στο εξωτερικό. Σπανιώτατα ο Λευκός Οίκος προτείνει ζητήματα συγκαλυμμένων επιχειρήσεων στην ημερήσια διάταξη. Η Ελλάς είναι ένα από αυτά. Κι ακόμη εδώ ο Πρόεδρος

Μπους (και συνεχίζει ο σημερινός), έδωσε απλώς μια ώθηση, σε κάτι που η Επιτροπή 40 έκανε ήδη από μόνη της!.. Η μόνη αλλαγή στη διαδικασία που υπάρχει στην υπόθεση της Ελλάδος, είναι ότι υπάρχει η απαίτηση του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου, ότι κάθε εγκεκριμένη συγκαλυμμένη επιχείρηση, όπως της Ελλάδος, θα επανεξετάζεται τουλάχιστον μια φορά το χρόνο από την Επιτροπή 40 κι αυτό για να παραμεριστούν τυχόν εμπόδια από γραφειοκρατική αδράνεια.

Με την προϋπόθεση ότι την έχει εγκρίνει ο Πρόεδρος των ΗΠΑ –από τη στιγμή που η Επιτροπή 40 έχει αποφασίσει την συγκεκριμένη συγκαλυμμένη επιχείρηση, συνήθως εξουσιοδοτώντας για την δαπάνη ενός ορισμένου ποσού χρημάτων– η CIA είναι υπεύθυνη για την εκτέλεσή της. Η Επιτροπή 40, δεν επιτηρεί την καθημερινή εφαρμογή των ενεργειών που έχει εγκρίνει. Συνήθως ενημερώνεται για ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα, μόνο μετά την ολοκλήρωσή του, ή κατά την ετήσια επανεξέταση, ή αν χρειάζεται κι άλλα χρήματα, αν και σε κρίσιμες καταστάσεις, όπως τον πρώτο μήνα μετά τη νίκη του Α. Παπανδρέου το 1981, γίνονταν περισσότερες τακτικές ενημερώσεις.

Στην πραγματικότητα, η βασική διαδικαστική αδυναμία των συγκαλυμμένων επιχειρήσεων των ΗΠΑ είναι ότι, ενώ αρχίζουν μετά από μια πλήρη εξέταση της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής, στην συνέχεια δεν ελέγχονται με την ίδια προσοχή και ένταση στις λεπτομέρειες από τα ανώτατα επίπεδα της αμερικανικής κυβέρνησης.

Δεν υπάρχει υποεπιτροπή για να κατευθύνει τις επιχειρήσεις. Η Επιτροπή 40 εξουσιοδοτεί αλλά δεν επιτηρεί. Θεωρητικά, την επιτήρηση υποτίθεται ότι την κάνουν οι Αμερικανοί πρεσβευτές στις χώρες που διεξάγονται οι συγκαλυμμένες δραστηριότητες. Όμως σπάνια έχουν τήν ικανότητα ή το χρόνο να το κάνουν.

Σχετικά με την Ελλάδα, το βασικό ερώτημα ήταν από την αρχή (μετά το 1981) αν η προοπτική μιας κυβέρνησης Α. Παπανδρέου θα «διευκόλυνε», λόγω ασχετοσύνης, τα αόρατα μυστικά κανάλια που είχαν ξεκινήσει, ή που τέλος πάντων είχαν προθέσεις να ξεκινήσουν, τη διαδικασία αλλαγής του πολιτικού χάρτη της Ελλάδος: αν ήταν αρκετά ανησυχητικό το γεγονός –αυτό από μόνο του– για την «Εθνική Ασφάλεια» των ΗΠΑ, ώστε να δικαιολογεί την ανάμειξη της Επιτροπής 40!..

Η πόλωση της ελληνικής πολιτικής ζωής έγινε φανερή ακόμα από την διακυβέρνηση της Ελλάδος από τον Γ. Ράλλη ο οποίος ήταν αρκούντως διστακτικός, λόγω κληρονομικής αναπηρίας από τον πατέρα του, έτσι ώστε, όταν ο Α. Παπανδρέου ανέλαβε την διακυβέρνηση, η πόλωση είχε ήδη ξεκινήσει, συνεχίστηκε και έφτασε στο ζενίθ στη διετία 1988–1990. Η Επιτροπή 40 αναρωτιόταν αν η παπανδρεϊκή πόλωση ωφελούσε την ίδια, ή ήταν προς όφελος των αόρατων ελληνικών μυστικών καναλιών!.. Αλλά η Επιτροπή 40, εμποδιζόταν να ελιχθεί ανάλογα, από την NSA, η οποία είχε και έχει την σταθερή άποψη ότι ενώ συνεχίζεται η πόλωση στην ελληνική πολιτική ζωή και η καταιγιστική κατάπτωση, κάποια στιγμή, τα αόρατα κανάλια θα κάνουν κάποια λάθος κίνηση κατ' τότε θα επέμβουν με όλες τους τις δυνάμεις, να βάλουν το νυστέρι και να ξερριζώσουν το «απόστημα», όπως χαρακτηριστικά αποκαλούν την κίνηση των τριών μυστικών καναλιών!.. Για το ξερρίζωμα του «αποστήματος» έχουν σχεδιαστεί βομβιστικές ενέργειες, δολοφονίες των αρχηγών των μυστικών καναλιών, καταστροφή των περιουσιών τους και άλλα πολλά, για πλήρη ισοπέδωση και αφανισμό όλων των συντελεστών –αφανισμός ο οποίος επεκτείνεται μέχρι δεύτερη και τρίτη γενιά. Αυτό ονομάζεται, βέβαια, γενοκτονία. Το σχέδιο αυτό ονομάζεται

–με ειρωνική εγκληματική διάθεση– «Επιχείρηση GENESIS»!..

Η «συνθήκη μη επιθέσεως», με την οποία οι υπηρεσίες προσπαθούν να αποφύγουν μια αναμέτρηση, όπου μια απόφαση μπορεί να είναι εναντίον τους, εμπόδισε να τεθεί αμέσως το ζήτημα της Ελλάδος (αναφορικά με τα μυστικά κανάλια) σε επίπεδο Λευκού Οίκου. Αυτό έγινε μετά. Ασφαλώς η CIA σε αρκετές περιπτώσεις επεσήμανε ότι αν θα οργανωνόταν μια σοβαρή προσπάθεια το 1982, οι προετοιμασίες έπρεπε ν' αρχίσουν από το 1981. Και τον Ιούνιο του 1982 η υπηρεσία είχε επισημάνει ότι η «Επιχείρηση OVERKILL» θα έπρεπε να εφαρμοσθεί εκείνη τη χρονιά, ώστε να «πεισθούν» τα μυστικά κανάλια να αποχωριστούν το σχέδιό τους πριν καν το θέσουν σ' εφαρμογή έστω και στο θεωρητικό στάδιο. Όμως αυτή ήταν μια πρακτική εκτίμηση του τι θα έπρεπε να γίνει, αν απεφάσιζε η αμερικανική κυβέρνηση να επαναλάβει την αποικιοκρατική ανάμειξη τύπου 1947, στην Ελλάδα. Δεν ήταν μια πρόταση για δράση. Επί πλέον, οποιαδήποτε τέτοια πρόταση θα αντιμετώπιζε την ολική αντίθεση του Σταίητ Ντηπάρτμεντ, που ήταν και είναι ανίκανο ν' αντιμετωπίσει τις πολιτικές πραγματικότητες της Ελλάδος.

Το 1980, δεν υπήρχε βιώσιμος συντηρητικός πολιτικός στην Ελλάδα. Το συντηρητικό κόμμα είχε διαιρεθεί εσωτερικά. Παρ' όλο που ο Γ. Ράλλης είχε άψογα δυτικά πιστοποιητικά, το αρμόδιο γραφείο του Σταίητ Ντηπάρτμεντ τον αντιπαθούσε, επειδή θεωρούσε ότι δεν ήταν αρκετά προοδευτικός. Αποτελεί ειρωνεία το γεγονός ότι η αμερικανική τάση να ταυτίζεται με την τεχνική οικονομική ανάπτυξη, είχε συμβάλει τα χρόνια της προεδρίας Κάρτερ, χωρίς να το επιδιώκει η ίδια, στο να αδυνατίσουν οι ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις, που προτιμούσαν στην πραγματικότητα οι Αμερικανοί αξιωματούχοι και που ήταν σημαντικές για την αντίσταση

εναντίον των επικίνδυνων μυστικών καναλιών.

Τίποτα δεν εικονογραφεί πιο ξεκάθαρα και τραγικά τον κίνδυνο της εφαρμογής των αφηρημένων θεωριών (ή των συγκεκριμένων σχεδίων αποσταθεροποίησης) των καλυτέρων αμερικανικών πανεπιστημίων (ασχολούνται και μ' αυτά...) στις εσωτερικές πολυπλοκότητες ξένων κοινωνιών, όσο η πολιτική απέναντι στην Ελλάδα την δεκαετία του '80.

Η ιδέα ότι οι κοινωνικές μεταρρυθμίσεις και η οικονομική ανάπτυξη παράγουν αυτόματα την πολιτική σταθερότητα, είχε ελάχιστη σχέση με μια χώρα όπου δύο ριζοσπαστικά κόμματα ήταν αποφασισμένα να κάνουν μεταρρυθμίσεις, άσχετα αν απέτυχαν. Αυτό διαπιστώθηκε αργότερα. Η άρνηση της πολιτικής των ΗΠΑ, ότι αυτό που συνέβαινε ήταν μια θανάσιμη πολιτική πάλη και όχι μια συζήτηση μεταξύ καθηγητών των οικονομικών, έχει μετατρέψει τις ΗΠΑ από κυρίαρχο στοιχείο που ήταν στο πολιτικό παιχνίδι στην Ελλάδα σε ένα είδος κλώσσας που κακαρίζει νευρικές ανοησίες από το περιθώριο, χωρίς να μπορεί ν' αντιταχθεί δυναμικά στο δρομολογημένο –όχι μόνο πολιτικό παιχνίδι– πολιτικό γίγνεσθαι που πρόκειται να συμβεί στην Ελλάδα ερήμην των ΗΠΑ.

Η Επιτροπή 40 εξέτασε αυτό το θέμα τέσσερις φορές στους τελευταίους δεκάξι μήνες. Το Μάρτιο του 1993, ενέκρινε ένα σημαντικό ποσό 100 εκατομμυρίων δολλαρίων για συνέχιση της έρευνας, προετοιμασίας και στήριξης της επιχείρησης.

Στην αρχή η αδράνεια δικαιολογήθηκε επειδή δεν υπήρχε κάτι το χειροπιαστό. Υπήρχαν κάποιες αόριστες φήμες που αργότερα μορφοποιήθηκαν. Τα τελευταία χρόνια η Επιτροπή 40 διαθέτει κάποια στοιχεία. Αλλά τον τελευταίο χρόνο (1992) οι δορυφόροι της NSA –οι KH–11– είχαν φωτογραφήσει το μυστικό στρατόπεδο των μυστικών καναλιών, το οποίο όμως ήταν άγνωστο για την υπηρεσία. Οι αναλυτές, από κάποια γραφειοκρατική ρουτίνα ή απροσεξία, δεν αξιολόγη-

σαν σωστά και γρήγορα το στρατόπεδο. Στο σημείο αυτό, επενέβη συμπτωματικά ο Ντουέην Κλάριτζ, ο οποίος είναι αρμόδιος για τη συλλογή πληροφοριών για τα μυστικά κανάλια (ειδικός πράκτορας της CIA, που έχει αποσπασθεί από τό 1991 στην NSA ειδικά για την «Επιχείρηση OVERKILL) ο οποίος έδωσε εντολή να του χαρακτηρίσουν (ονομάσουν) το συγκεκριμένο στρατόπεδο. Όμως δεν υπήρχε καμμιά ονομασία να του δώσουν, επειδή ήταν άγνωστο στην υπηρεσία. Ο Κλάριτζ κινητοποίησε τις μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες θα μετέβαιναν στο συγκεκριμένο σημείο που βρισκόταν το στρατόπεδο. Ωστόσο, οι επιστήμονες του στρατοπέδου διαθέτουν υπερευαίσθητα μηχανήματα και συνέλαβαν την φωτογράφιση. Εκτός αυτού όμως, διαθέτουν και ανθρώπους των μυστικών καναλιών μέσα στην NSA, σε καίριες θέσεις, οι οποίοι, όπως ήταν φυσικό, ειδοποίησαν τα κανάλια. Αποτέλεσμα ήταν ότι, όταν έφτασαν οι πράκτορες στη χώρα όπου υπήρχε το στρατόπεδο, για να συλλέξουν πληροφορίες, δεν υπήρχε καν στρατόπεδο, αλλά στη θέση του μια πολύ όμορφη αγροικία, η οποία ανήκει σε γαλλική εταιρεία, υπεράνω πάσης υποψίας. Φυσικά από τότε η εταιρεία αυτή έχει τεθεί υπό παρακολούθηση.(*)

Ο ειδικός πράκτορας αποσταθεροποίησης καθεστώτων και διαμελισμού χωρών

Αξίζει εδώ, ν' αναφερθούμε στον περιβόητο ειδικό πράκτορα Ντουέην Κλάριτζ, όχι μόνο επειδή συνδέεται με την «Επιχείρηση OVERKILL» αλλά και επειδή ενδιαφέρει η ειδικότητά του: Του αποσταθεροποιητή και διαμελιστή χωρών.

(*) *Ό,τι γράφεται εδώ για την «Επιχείρηση OVERKILL» είναι αντίγραφα των απορρήτων φακέλλων της Επιτροπής 40. Δεν απηχούν τις απόψεις του συγγραφέα.*

Ο Ν. Κλάριτζ, υψηλόβαθμος της CIA, είναι ένας επιθετικός τολμηρός κατάσκοπος, ευφάνταστος και πάντα πρόθυμος να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του για τη CIA. Ο Ν. Κλάριτζ, ήταν ένα αστέρι που σιγόκαιγε κάτω από τον Ουίλιαμ Καίησυ, τον αρχηγό της υπηρεσίας, επί Ρήγκαν. Ο Ν. Κλάριτζ είναι στην πραγματικότητα αυτός, που προκάλεσε τον πόλεμο των Κόντρας στην Νικαράγουα για λογαριασμό του Καίησυ, στις αρχές της δεκαετίας του '80.

Αργότερα ο Κλάριτζ έγινε πρότυπο για τον βοηθό του Εθνικού Συμβούλου Ασφαλείας Όλιβερ Νορθ. Βοήθησε τον Νορθ να ρυθμίσει μια αποστολή πυραύλων από το Ισραήλ στο Ιράν –τον Νοέμβριο του 1985– γεγονός που οδήγησε στην απαγγελία επτά κατηγοριών εναντίον του από την αμερικανική δικαιοσύνη, αλλά ποτέ δεν προχώρησαν οι κατήγοροί του σε δίκη.

Ύστερα από μια διοικητική εξέταση για το ρόλο που έπαιξε η CIA στο Ιραγκαίητ και που διεξήχθη από τον διάδοχο του Καίηση, Ουίλιαμ Ουέμπστερ, ο Κλάριτζ «απομακρύνθηκε» από τη θέση του επί κεφαλής της αντιτρομοκρατικής μονάδας της CIA. Από το 1988 εργάζεται στην Τζένεραλ Νταϊνάμικς (πολεμική βιομηχανία) αλλά στην πραγματικότητα έχει αποσπασθεί στην NSA, στο τμήμα αποσταθεροποιήσεως καθεστώτων και διαμελισμού χωρών.

Η «εργασία» του στην Τζένεραλ Νταϊνάμικς είναι φανερή· δεν πληρώνεται από τα ταμεία της CIA ή της NSA αλλά από το ταμείο της πολεμικής βιομηχανίας. Τον ετήσιο μισθό του –αρκετά υψηλό– καταβάλλει η NSA στο αμερικανικό Πεντάγωνο και εκεί συμψηφιστικά πηγαίνει το ανάλογο ποσόν λογιστικά και ουσιαστικά στο ταμείο της πολεμικής βιομηχανίας, η οποία ισοσκελίζει το ποσό που εξέρχεται από την ίδια.

Ο Κλάριτζ ανέβηκε γρήγορα στην ιεραρχία της CIA και

είναι από τους ανθρώπους που προκαλούν δέος στους υφισταμένους τους, ενώ παράλληλα γοητεύει τους προϊσταμένους του. Στα τριάντα χρόνια στην CIA, υπηρέτησε στην Ινδία, στην Τουρκία, στην Ελλάδα, στη Μ. Ανατολή, στην Ευρώπη και στην Κεντρική Αμερική. Η φανερή του ιδιότητα είναι: ειδικός στην τρομοκρατία, και η CIA υποστηρίζει ότι έσωσε αρκετές ζωές με τις επιχειρήσεις που διεξήγαγε εναντίον τρομοκρατικών ομάδων στην περιοχή της Μ. Ανατολής, της Ευρώπης και αλλού...

Ο Κλάριτζ γευματίζει στα καλύτερα εστιατόρια της Ευρώπης –όταν βρίσκεται εκεί–, καπνίζει χειροποίητα πούρα, του αρέσουν τα λευκά ιταλικά κοστούμια, τα μεταξωτά μαντήλια και τα ακριβά παπούτσια. Λίγο μετά την τοποθέτηση του Καίησυ στην αρχηγία της CIA, ο Κλάριτζ τοποθετήθηκε επί κεφαλής του Λατινοαμερικανικού Τμήματος της CIA και επόπτευε τις μυστικές επιχειρήσεις εναντίον της κυβέρνησης των Σαντινίστας στη Νικαράγουα, παρ' όλο που δεν είχε υπηρετήσει ποτέ στην περιοχή και μιλούσε ελάχιστα ισπανικά.

Από το αρχηγείο της CIA, στο Λάγκλεϋ της Βιρτζίνια, και από μια νοικιασμένη βίλλα στο Τεγκουσικάλπα της Ονδούρας, ο Κλάριτζ οργάνωνε μυστικές αποστολές στρατιωτικής βοήθειας στους Κόντρας, ύστερα από άδεια που του παρεχώρησε ο ίδιος ο Πρόεδρος Ρήγκαν. Δημιούργησε ισχυρές δυνάμεις των Κόντρας στη βόρεια περιοχή και στα νότια σύνορα της Νικαράγουας και επέβλεψε την μεταφορά όπλων και άλλων εφοδίων, αξίας εκατομμυρίων δολλαρίων, στη χώρα.

Το τολμηρότερο σχέδιο του Κλάριτζ απετέλεσε η ναρκοθέτηση των λιμανιών της Νικαράγουας το 1983, μια επιχείρηση που προκάλεσε οργή στα μέλη του Κογκρέσσου, όταν το πληροφορήθηκαν. Αλλά η ναρκοθέτηση ήταν μόνο μια από τις επιθετικές κινήσεις που έκανε η CIA μέσω του Κλάριτζ.

Ο Κλάριτζ, με την ευκαιρία της αποχώρησής του από την Κεντρική Αμερική, διοργάνωσε μια στρατιωτικού τύπου τελετή σε ένα μυστικό τόπο συνάντησης στην Ονδούρα. Με το άψογο σακκάκι του, τύπου σαφάρι, και τις καλογυαλισμένες μπότες του, διεβεβαίωσε τους «στρατιώτες» του ότι οι ΗΠΑ δεν θα τους εγκαταλείψουν και ότι ο κ. Νορθ θα ανελάμβανε την επιχείρηση περαιτέρω...

Αυτός ο επικίνδυνος άνθρωπος, που έδινε εντολές από την αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα το Νοέμβριο του 1963 και έγινε η ναρκοθέτηση της γέφυρας του Γοργοπόταμου, όπου σκοτώθηκαν και τραυματίστηκαν αρκετοί Έλληνες πολίτες, είναι εκείνος που έχει αναλάβει την εφαρμογή της «Επιχείρησης OVERKILL» στην Ελλάδα, την οποία θα καταγράψουμε στη συνέχεια, όπως οι Αμερικανοί την έχουν σχεδιάσει!..

Οι επαγγελματίες ανέντιμοι

Οι σφυγμομετρήσεις της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα τον Αύγουστο του 1981, έδειχναν ότι ο Α. Παπανδρέου προηγείτο σημαντικά του συντηρητικού Πρωθυπουργού Γ. Ράλλη. Επομένως δεν υπήρχε ανάγκη για μια αμερικανική ανάμειξη, εφ' όσον η άνοδος του Α. Παπανδρέου είχε εγκριθεί και προβλεφθεί πολλά χρόνια πριν.

Μέχρι τα μέσα του 1982, οι ΗΠΑ δεν είχαν αντιληφθεί τους κινδύνους, σε μεγάλο βαθμό, επειδή οι υπηρεσίες που είχαν την πρακτική ευθύνη,πέρασαν από μία πολύπλοκη διακύμανση που εμπόδισε το πρόβλημα να υποπέσει στην απαραίτητη προσοχή των υψηλών επιπέδων. Ο Αμερικανός πρεσβευτής Μ. Στερνς (στην Αθήνα) είχε την θέση ότι: η νίκη του Α. Παπανδρέου στις εκλογές του Οκτωβρίου του 1981, δεν ήταν ταυτόσημη με μια κατάληψη της εξουσίας από τούς κομμουνιστές, γιατί, εκτός των γνωστών δεσμεύσεων του Έλληνα

Πρωθυπουργού σε εκείνο το αμερικανικό κατεστημένο που τον είχε επιβάλλει, ήταν γνωστή και η φιλοσοφική του αντιπάθεια προς τους κομμουνιστές. Τους χρησιμοποιούσε απλά για να τον στηρίζουν στην συντηρητική μεταρυθμιστική πολιτική του. Εάν βέβαια είχε αφεθεί να εξελιχθεί το πραξικόπημα του 1981 υπό τον Στ. Στεφανόπουλο, ή υπό τον Ε. Αβέρωφ –λύση που είχε προτείνει ο Στερνς, ρίχνοντας το βάρος του στον δεύτερο– ο πολιτικός χάρτης της Ελλάδας θα είχε οπωσδήποτε αλλάξει. Αλλά η κυβέρνηση Παπανδρέου δεν παρέκλινε –εκτός των φραστικών υπερβολών του Παπανδρέου– της δρομολογημένης πορείας από τις ΗΠΑ και, κυρίως, δεν είχε μυστικές σχέσεις ή επαφές, οι οποίες δεν ήταν γνωστές στην αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα. Θα ήταν παράτολμο, επομένως, να ενεργήσουν οι ΗΠΑ, σαν η κυβέρνηση να ήταν οτιδήποτε άλλο από μια νέα κυβέρνηση Κάστρο!.. Θα μπορούσε, μάλιστα, να είναι ακόμη χειρότερη. Το αισθητήριο του πρεσβευτή Στερνς, του υπαγόρευε ότι κάτι αδιόρατο πλανιόταν πάνω από την Αθήνα. Οι πληροφορίες της CIA, της DIA αλλά και του ίδιου του πρεσβευτή, που είχε γνωριμίες στην Αθήνα, ταυτίζονταν απόλυτα: Κάποια μυστικά κανάλια έφερναν κρυφίως, μεγάλα ποσά χρημάτων, σε άτακτα χρονικά διαστήματα στην Αθήνα. Το περίεργο ήταν ότι αυτά τα ποσά κάπου... χάνονταν. Το βέβαιο ήταν ότι δεν εχρησιμοποιούντο και αυτό ήταν ύποπτο.

Το αρμόδιο γραφείο του Σταίητ Ντηπάρτμεντ για την Ελλάδα, δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα. Διαφωνούσε απλά, χωρίς να δικαιολογεί την διαφωνία του. Η CIA έτεινε προς τις απόψεις Στερνς, αλλά όχι σε σημείο που να ζητήσει από το Λευκό Οίκο να λύσει τη διαφορά. Ήξερε πως δεν μπορούσε να λειτουργήσει αποτελεσματικά χωρίς ισχυρή υποστήριξη του Σταίητ Ντηπάρτμεντ. Έτσι, το σύμφωνο μη επιθέσεως μεταξύ των υπηρεσιών, είχε σαν αποτέλεσμα να αγνοεί ο

Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου Ρήγκαν, επί μήνες, ότι προς το τέλος του 1982, ο πρεσβευτής και ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα είχαν υποβάλλει από κοινού μια πρόταση παρεμπόδισης του Πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου, με την κρυφή ελπίδα, να εκδηλωθούν τα μυστικά κανάλια!..

Η κατάληξη της διυπηρεσιακής σύσκεψης που ακολούθησε, ήταν να ετοιμασθεί για την Επιτροπή 40 μια έκθεση, που περιελάμβανε τις αντίθετες απόψεις. Το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ και η CIA, δεν έκαναν καμμιά ιδιαίτερη προσπάθεια να επιταχύνουν τη διαδικασία. Τους χρειάστηκαν άλλοι δύο μήνες για να συμφωνήσουν σχετικά με την έκθεση. Στις 20 Φεβρουαρίου 1983, κατόρθωσαν να υποβάλουν στην Επιτροπή 40, ένα κοινό πρόγραμμα για μια ενέργεια φθοράς του Α. Παπανδρέου, ποντάροντας στον «εκνευρισμό» των μυστικών καναλιών, για να προβούν έστω και σε μία λάθος κίνηση.

Ο τότε Υπουργός Εξωτερικών Αλεξάντερ Χαίηγκ, είχε διαφωνήσει με δριμύτητα στα σχέδια αυτά των μυστικών υπηρεσιών, καθώς,και στις κινήσεις της Επιτροπής 40. Ένα μνημόνιο προς τον Πρόεδρό του, αποσιωπήθηκε από τον φίλο του Ρίτσαρντ Άλλεν, τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας του Λευκού Οίκου.

Ο Χαίηγκ δικαιολογούσε τη διαφωνία του στο γεγονός ότι δεν υπήρχαν στοιχεία χειροπιαστά, που να δικαιολογούν την εκπόνηση σχεδίου κρούσης κατά της Ελλάδας. Το μνημόνιο Χαίηγκ ανέφερε τα εξής:

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ 10 Σεπτεμβρίου 1982
ΑΠΟ: Αλεξάντερ Μ. Χαίηγκ, Υπουργό Εξωτερικών
ΘΕΜΑ: Η ταύτισή μας με την επιχείρηση OVERKILL
Έχω αρχίσει ν' ανησυχώ βαθιά για την σημερινή πορεία μας στην Ελλάδα. Αυτό το υπόμνημα αποσκοπεί να σας

THE SECRETARY OF STATE
WASHINGTON

MEMORANDUM FOR THE PRESIDENT September 10,1982

FROM:Alexander M. Haig, Secretary of State

Subject:Our identification with operation "Overkill"

I´m beginning to worry of today´s course in Greece.Yoy know my views about this operation.I think that we don´t have the necessary elements which can excuse the making of a secret action against Greece.I have not been convinced that elements of operation "Overkill" are demanded in this case,till today.The starting of such an operation will cause disordew or division between Greeks. The result of all this will be the destrued of the relationship between U.S.A. and the allied country,because our Embassador and CIA in Greece "smell" something in the air.
Conclusion:If there are any elements,I will agree with a plan. but without being any Overkill elements in it.

Alexander M. Haig Jr.

πληροφορήσει για τους λόγους της ανησυχίας μου. Δεν συζητά εναλλακτικές γραμμές δράσης, αλλά προορίζεται για να σας δώσει μια εικόνα της κατάστασης. Γνωρίζετε τις απόψεις μου. Νομίζω ότι δεν έχουμε τα απαραίτητα στοιχεία, που να δικαιολογούν την εφαρμογή μιας μυστικής δραστηριότητας κατά της Ελλάδος. Δεν έχω πεισθεί μέχρι σήμερα ότι απαιτούνται στοιχεία «Επιχείρησης OVERKILL» στην περίπτωση αυτή. Η έναρξη μιας τέτοιας επιχείρησης θα προκαλέσει αναστάτωση ή διχασμό ανάμεσα στους Έλληνες. Αποτέλεσμα θα είναι να τραυματιστούν οι σχέσεις των ΗΠΑ με την σύμμαχο χώρα, επειδή ο πρεσβευτής μας και η CIA στην Ελλάδα κάτι «οσφρίζονται» στον αέρα!..
Συμπέρασμα: Εάν υπάρξουν στοιχεία, τότε θα συμφωνήσω με κάποιο σχέδιο, χωρίς να υπάρχουν στοιχεία OVERKILL μέσα σ' αυτό.

Ειλικρινώς
Αλεξάντερ Μ. Χαίηγκ Τζούνιορ
Υπουργός Εξωτερικών

Με την αποχώρηση του Αλεξάντερ Χαίηγκ από το Σταίητ Ντηπάρτμεντ, ο δρόμος προς την έναρξη της εφαρμογής του σχεδίου άρχισε να γίνεται πιο... βατός!.. Το αρμόδιο γραφείο του Σταίητ Ντηπάρτμεντ εναρμόνισε τις επιλογές του προς τον νέο Υπουργό Τζωρτζ Σουλτς και τον Ιανουάριο του 1984 συμφώνησε με την CIA για την έναρξη της «Επιχείρησης OVERKILL» χωρίς τα στοιχεία OVERKILL μέσα σ' αυτό από την αρχή. Θα ξεκινούσαν την επιχείρηση με προκαταρκτικές ενέργειες, που σ' εκείνο το αρχικό στάδιο θα ονομάζονταν «Προοίμιο Ι». Η Επιτροπή 40 ενέκρινε ακόμη σαράντα εκατομμύρια δολλάρια για το σχετικό σχέδιο.
Οι Αμερικανοί, όταν δεν έχουν κάτι χειροπιαστό, ή κάποιο

συγκεκριμένη σκοπιμότητα σε κάποιο σχέδιο που θέτουν σε εφαρμογή, μοιάζουν με άτομα που υποφέρουν από μανία καταδίωξης. Παύουν να είναι οι κυνηγοί και μεταφορφώνονται σε επιτιθέμενα θηράματα, για να επιβληθούν και τελικά να κατατροπώσουν τον... κυνηγό τους!..

Ο Αμερικανός πρεσβευτής στην Αθήνα δεν είχε ψευδαισθήσεις για τις συνέπειες μιας ξαφνικής εμφάνισης των τριών μυστικών καναλιών. Απαντώντας στο ερώτημα, αν μπορούσε να αποδειχτεί δυνατό ένα μόντους βιβέντι, είχε απαντήσει: «Μια συνειδητή προσπάθεια να επεξεργαστούμε ένα μόντους βιβέντι, είναι μια θεωρητική υπόθεση, χωρίς σχέση με την πραγματικότητα. Ενώ τα τρία μυστικά κανάλια θα προχωρούσαν αρχικά στο εσωτερικό με προσοχή, για να επιδιώξουν να κρατήσουν ένα πλαίσιο συνταγματικότητας και νομιμότητας, θα δεσμεύονταν, για μια πολιτική που θα μεταχειριζόταν τον κάθε "ιμπεριαλισμό" ως "δημόσιο εχθρό υπ' αριθ. 1" στα Βαλκάνια. Εκτός από συγκεκριμένες ενέργειες, όπως εθνικοποιήσεις κ.λπ. που καθ' εαυτές θα έκαναν αδύνατο για τις ΗΠΑ ένα μόντους βιβέντι, οι βαθιές αλλαγές στη διάρθρωση της Ελλάδος θα έκαναν πιθανώς αναγκαίο έναν "εξωτερικό εχθρό", για να δικαιολογηθεί μια επιταχυνόμενη επανάσταση... Οι δυνάμεις των τριών μυστικών καναλιών δεν είναι δυνατόν να μη συμπεράνουν ότι αν αφεθούν να εκδηλωθούν δημόσια, οι ΗΠΑ θα έχουν ομολογήσει την αδυναμία τους!».

Η Ανώτατη Ομάδα Επισκόπησης, συνεδρίασε στις 9 Αυγούστου, αλλά δεν βγήκαν συμπεράσματα, ούτε άλλωστε μπορούσαν να βγουν, μέχρι τα μυστικά κανάλια να δώσουν κάποιο φως σε κάποια άκρη του μυστικού τούνελ. Οι Αμερικανοί αξιωματούχοι, ενεργούσαν σπασμωδικά ή βιαστικά, από το φόβο μήπως προηγηθούν τα μυστικά κανάλια και εκδηλωθούν με ταχύ ρυθμό με μια ξαφνική θεαματική εμφάνιση, και

τότε η Ουάσιγκτων θα πάθει απόλυτη κατάπληξη. Θα χρειαζόταν μήνες για να συνέλθει. Τα μυστικά κανάλια στο μεταξύ θα κέρδιζαν τον απαιτούμενο χρόνο για να επιβληθούν. Οι Αμερικανοί αξιωματούχοι, έχουν την τάση να αντιδρούν σε δυσάρεστες προοπτικές αγνοώντας τες, με την ελπίδα ότι δεν θα πραγματοποιηθούν. Και συχνά αυτό συμβαίνει. Δεν πραγματώνονται όλες οι καταστροφές που προβλέπονται. Όταν όμως η κοινή άποψη ενθαρρύνει την αδράνεια, δεν μένει περιθώριο για το ανεπανόρθωτο, και το ανεπανόρθωτο θα ήταν εκείνο που ενδεχομένως παρουσιαζόταν μπροστά τους εντελώς απροσδόκητα: Τότε, λίγο αργότερα, σήμερα, είτε αύριο...

Ξαφνικά, ο Πρόεδρος Ρήγκαν άρχισε να κατηγορεί τον Αμερικανό πρεαβευτή στην Αθήνα για «ανεπανόρθωτη αμέλεια» και τον σταθμάρχη της CIA για «απαράδεκτη κωλυσιεργεία». Ούτε το ένα ήταν σωστό, ούτε το άλλο. Αυτή η στάση στην πραγματικότητα ήταν ανώφελη, γιατί μετά από τον «εκνευρισμό» αυτόν του Λευκού Οίκου, όλες οι υπηρεσίες ρίχτηκαν σε φρενιτιώδεις επανεκτιμήσεις. Τώρα τουλάχιστον είχε επιτευχθεί ομοφωνία, ότι κάτι έπρεπε να προχωρήσει –ομοφωνία που κεντριζόταν ακόμη περισσότερο από έναν, τον ίδιο αποφασισμένο, Πρόεδρο.

Η Επιτροπή 40, συγκεντρώθηκε πάλι μετά τον διορισμό του Ρόμπερτ Κήλυ ως πρεσβευτή στην Ελλάδα. Ο πρεσβευτής Ρ. Κήλυ, εξουσιοδοτήθηκε από την Επιτροπή 40 –μέσω του Σταίητ Ντηπάρτμεντ– να εντείνει τις προσπάθειές του για να παρουσιάσει κάποιο έργο αναφορικά με τα μυστικά κανάλια, τα οποία είχαν γίνει μόνιμος πονοκέφαλος των αμερικανικών υπηρεσιών Εθνικής Ασφαλείας αλλά και του Λευκού Οίκου.

Φθάνοντας στην Αθήνα ο πρεσβευτής Ρ. Κήλυ, ήρθε σε επαφή με παλιούς καλούς του φίλους· Έλληνες φυσικά. Επειδή ο Ρ. Κήλυ γνώριζε την ελληνική πολιτική σκηνή από 17

χρόνων, όταν ήταν διερμηνέας των αμερικανικών επιτροπών στην Αθήνα και στην επαρχία. Γνώριζε αρκετούς ανθρώπους ο Κήλυ. Από παλιά.

Μετά τις πρώτες αναφορές του Κήλυ που ήταν ενθαρρυντικές (μάλλον τους κορόιδευε ο Ρόμπερτ), η Επιτροπή 40 τον εξουσιοδότησε να υποσκελίσει το «Προοίμιο Ι» του σχεδίου και να περάσει στη δεύτερη φάση του σχεδίου «Προοίμιο ΙΙ», που ήταν η εκδήλωση στρατιωτικού πραξικοπήματος, την άνοιξη του 1987, περίπου. Η εξουσιοδότηση της Επιτροπής 40 ήταν, να προσεγγίσει ο Αμερικανός πρεσβευτής στην Αθήνα επιλεγμένους στρατιωτικούς ηγέτες. Να τους έδινε να καταλάβουν ότι η ανάμειξή τους δεν θα είχε επιπτώσεις στην αμερικανική στρατιωτική βοήθεια, ούτε θα σταματούσε την εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας. Εκείνο που δεν του είπαν –και γι' αυτό συνάντησε εμπόδια ο Κήλυ– ήταν από ποιόν κινδύνευε η Ελλάδα. Έτσι, ο Αμερικανός πρεσβευτής δεν κατόρθωσε να πείσει τους φιλικά προσκείμενους προς την Αμερική στρατιωτικούς ηγέτες. Μερικές τρομοκρατικές ενέργειες στη διάρκεια της θητείας του Κήλυ, ήρθαν να ενισχύσουν τις υποψίες, ή πιο σωστά να αποδείξουν ότι πράγματι υπήρχαν τα μυστικά κανάλια, που θα άλλαζαν τον πολιτικό χάρτη της Ελλάδας!..

Μετά την αποτυχία του Αμερικανού πρεσβευτή στην Αθήνα να πείσει τους στρατιωτικούς να προσχωρήσουν σε μια στρατιωτική κίνηση, ο Ρήγκαν ανέλαβε πια τον ρόλο προσωπικά. Κάλεσε τον αρχηγό της CIA, τον Υπουργό Δικαιοσύνης και τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας στο γραφείο του, νωρίς το απόγευμα της 19ης Μαΐου 1987. Σε μια συζήτηση που διήρκεσε λιγώτερο από δεκαπέντε λεπτά, ο Ρήγκαν είπε στον αρχηγό της CIA ότι ήθελε να γίνει μια μεγάλη προσπάθεια για να δουν τι μπορούν να κάνουν για να εμποδίσουν την πρόσβαση των μυστικών καναλιών στην ελληνική εξουσία. Αν

υπήρχε μια πιθανότητα στις δέκα να απαλλαγούν από τα μυστικά κανάλια, έπρεπε να την δοκιμάσουν. Αν ο αρχηγός της CIA χρειαζόταν κι άλλα χρήματα, θα τα ενέκρινε. Ας πραγματοποιούνταν ορισμένες θεαματικές τρομοκρατικές ενέργειες στην Ελλάδα, στα αεροδρόμια αλλά και αλλού, κι εκείνος θα εξέδιδε «Ταξιδιωτική Οδηγία» και άλλες πιεστικές ενέργειες. Η Ελλάδα έπρεπε την επόμενη διετία (1987–1988) να σφιχτεί αρκετά, μέχρι που τα μυστικά κανάλια ν' αναγκασθούν να «φωνάξουν»!..

Ο αρχηγός της CIA έπρεπε να παρακάμψει τον Ρ. Κήλυ και να αναφέρει κατ' ευθείαν στον Λευκό Οίκο, που θα λάμβανε τις τελικές αποφάσεις. Σκοπός της επιχείρησης, εκείνο τον καιρό, ήταν ακόμα το συγκεκριμένο σχέδιο «Προοίμιο Ι». Ο πρόεδρος Ρήγκαν, δεν πρότεινε στην πραγματικότητα κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο· εκδήλωσε μόνο την παθιασμένη επιθυμία του, αόριστη και γεννημένη από την απογοήτευση, «να κάνει κάτι»... Η συζήτηση αυτή, αναφέρεται τώρα στην απαρχή εκείνου που αργότερα ονομάστηκε «Προοίμιο ΙΙ», σε αντίθεση με τις επίσημες αποφάσεις της Επιτροπής 40, που αναδρομικά έγιναν «Προοίμιο Ι».

Ο Ρήγκαν είχε την τάση να κάνει μεγαλόστομες δηλώσεις, για τις οποίες δεν επέμενε, από την στιγμή που καταλάβαινε τις επιπτώσεις τους. Ο φόβος ότι ανύποπτοι επισκέπτες μπορούσαν να πιστέψουν επί λέξει όσα έλεγε ο Πρόεδρος Ρήγκαν, ήταν στην πραγματικότητα ένας από τούς λόγους που ο Σύμβουλός του επί θεμάτων Ασφαλείας έλεγχε τόσο επίμονα την πρόσβασή του. Επί πλέον, ενώ το προεδρικό ξέσπασμα αναμφισβήτητα έδωσε μια ώθηση και μια επιτάχυνση στις προσεγγίσεις της CIA στο σχέδιο αποσταθεροποίησης στην Ελλάδα, ήταν παράλληλο προς τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξαν τα Υπουργεία και μόνα τους. Μέσω του κανονικού μηχανισμού της Επιτροπής 40, η αμερικανική πρεσβεία στην

Αθήνα δεχόταν εντολές που ήσαν εντελώς παράλληλες προς τις δραστηριότητες της CIA, που είχαν αρχίσει μετά την συζήτηση του αρχηγού της CIA με τον Πρόεδρο Ρήγκαν.

Το «Προοίμιο Ι» ήταν μια έκφραση δυσπιστίας του Ρήγκαν για τον μηχανισμό του Σταίητ Ντηπάρτμεντ, που υποψιαζόταν ότι θα απέφευγε να σεβασθεί τις επιθυμίες του. Σε αυτή την περίπτωση είχε άδικο, γιατί το Σταίητ Ντηπάρτμεντ –με μικροεξαιρέσεις– ακολουθούσε πιστά την ανθελληνική εκστρατεία και τις ανθελληνικές ενέργειες. Ο Ρήγκαν είχε ενημερωθεί αρκετές φορές για το «Προοίμιο Ι» από τον Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ, πάντα απαισιόδοξα. Όλες οι αναφορές της CIA προς τον προσωπάρχη του Λευκού Οίκου και προς τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας άρχισαν να καταφθάνουν αρνητικές. Παρ' όλα αυτά, οι προσπάθειες των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, με εντολή των προϊσταμένων τους, συνεχίστηκαν (και συνεχίζονται μέχρι σήμερα). Το «Προοίμιο Ι» με πλήρη υποστήριξη του Σταίητ Ντηπάρτμεντ είχε προσπαθήσει να ενθαρρύνει μια κίνηση στρατιωτικών για να προκληθούν νέες εκλογές, κατά μήκος των γραμμών που επιθυμούσε ο Αμερικανός Πρόεδρος. Είχε εξ ίσου λίγη επιτυχία και εγκαταλείφτηκε τις ίδιες μέρες, τούτη τη φορά και από την Επιτροπή 40. Όποιο κι αν ήταν το σημείο συγκέντρωσης, είτε το «Προοίμιο Ι» (η επίσημη προσέγγιση της Επιτροπής 40) είτε το «Προοίμιο ΙΙ» (η μονομερής προσέγγιση της CIA) οι σκέψεις στρέφονταν όλο και πιο πολύ στο ρόλο των Ελλήνων στρατιωτικών.

Το γόνιμο μυαλό του πρεσβευτή Ρ. Κήλυ στράφηκε ξανά σ' έναν ελιγμό –που τον είχε επεξεργασθεί μυστικά με τον Μητσοτάκη– σύμφωνα με τον οποίο σημαντικά μέλη της κυβέρνησης Α. Παπανδρέου θα παραιτούνταν και θα έπειθαν και τους συναδέλφους τους να τους μιμηθούν (Γι' αυτό ο Παπανδρέου μιλούσε συνεχώς για συνωμοσίες και αποστά-

τες από το κόμμα του). Σε μια τέτοια τεχνητή αναταραχή, θα αντικαθίσταντο με στρατιωτικούς, ως υπηρεσιακή κυβέρνηση που θα διεξήγαγε «ήσυχες» εκλογές. Από την άλλη πλευρά υπήρχε ο Χρ. Σαρτζετάκης, Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο οποίος έπρεπε να δεχθεί ανελέητη και εξευτελιστική πίεση από τα ΜΜΕ, για να εξαναγκασθεί σε παραίτηση. Δεν θα δεχόταν ο Πρόεδρος Σαρτζετάκης να παίξει το αμερικανικό παιχνίδι. Αυτό ήταν βέβαιο για τους Αμερικανούς αξιωματούχους.

Με άλλα λόγια, δίνονταν στον πρεσβευτή Κήλυ τα μέσα για να προκαλέσει μια συνταγματική κρίση –περιορισμένη, όπως και κάθε άλλο σχέδιο–, να οδηγήσει σε εκλογές τη χώρα, ώστε να μπορέσει αυτή να επιλέξει μεταξύ Δημοκρατίας και του αόρατου κινδύνου των μυστικών καναλιών, που σκοπό είχαν να φέρουν... ανώμαλες τριτοκοσμικές λύσεις!..

(Γνώριζε ο Α. Παπανδρέου τα σχέδια των Αμερικανών, όταν μιλούσε δημόσια περί αποστατών και συνωμοτικών κινήσεων στο κόμμα του; Ακριβώς όχι. Αλλά ενεργούσε σύμφωνα με τις οδηγίες του «Διαχειριστή» του!) Βασικό εμπόδιο ήταν ο φόβος των Ελλήνων αξιωματικών που θα διορίζονταν ως υπηρεσιακή κυβέρνηση, ότι θα είχαν την ίδια μεταχείρηση με τους συναδέλφους τους της 21ης Απριλίου 1967!.. Ξαφνικά, με απόφαση της Επιτροπής 40 και της NSA, ορίστηκε συντονιστής ολόκληρης της «Επιχείρησης OVERKILL» και των προκαταρκτικών σχεδίων (Προοίμιο Ι και Προοίμιο ΙΙ) ο Ντουέιν Κλάριτζ, διευθυντής επίσημα των αντιτρομοκρατικών ενεργειών της CIA, ειδικά αποσπασμένος στην NSA (μυστικά). Ο Ν. Κλάριτζ, εφοδιασμένος με την εξουσιοδότηση της Επιτροπής 40 και της NSA, πέταξε στην Αθήνα για να εξετάσει την κατάσταση από κοντά και να ενημερωθεί από «πρώτο χέρι».

Μετά την ενημέρωσή του από τον Αμερικανό πρεσβευτή

και τον σταθμάρχη της CIA και της DIA, καθώς επίσης και από τον αρχηγό της JUSSMAGG και τον στρατιωτικό ακόλουθο, έδωσε εντολή να προετοιμάσουν το έδαφος για απαγωγές των αρχηγών των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων σε πρώτη φάση. Στη συνέχεια τρομοκρατικές ενέργειες σε πανελλήνια κλίμακα και ακόμη δολοφονίες Ελλήνων ασήμαντων στελεχών της πολιτικής καθώς και τεσσάρων Ελλήνων επιχειρηματιών ανώτερης εμβέλειας. Ανεχώρησε την επόμενη μέρα, ενώ οι αμερικανικές υπηρεσίες στην Αθήνα άρχισαν εκπόνηση σχεδίων για την εκτέλεση των παραπάνω ενεργειών. Σχεδίαζαν, συνωμοτούσαν και περίμεναν το πράσινο φως από τον Ν. Κλάριτζ, αλλά ο Κλάριτζ τούς εξαπάτησε εν ψυχρώ. Ενώ τους έδινε εντολές για την εκπόνηση σχεδίων, ήδη είχε ετοιμάσει το δικό του!.. Μέσω άλλου καναλιού της CIA –για να μην συνδυαστεί– ειδοποιήθηκε ο Βόσνιακ της USIS στην Αθήνα, να στείλει... πρόσκληση στον Γ. Κοσκωτά να μεταβεί στην Αμερική για το γνωστό γεύμα με τον Πρόεδρο Ρήγκαν. Τόσο η CIA, όσο και η πρεσβεία στην Αθήνα, ο Πρόεδρος Ρήγκαν, η Ανώτατη Ομάδα Επισκόπησης Καταστάσεων και η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών, δεν είχαν την παραμικρή ιδέα, εκτός από την επιτροπή 40, την NSA και τον ίδιο τον τολμηρό και ευφάνταστο Ν. Κλάριτζ.

Και πήγε ο Κοσκωτάς στην Αμερική και... συνελήφθη, όπως είναι γνωστό, με όλα τα γνωστά φοβερά για την Ελλάδα, που συνέβησαν μετά. Μάταια στην Αθήνα περίμεναν νέα του Κλάριτζ, για να υλοποιήσουν τα σχέδια, που με εντολή του είχαν εκπονήσει.

Τα τεράστια κονδύλια που είχαν εγκριθεί για το σχέδιο, επενδύθηκαν στην ανθελληνική εκστρατεία διεθνώς. Τα ΜΜΕ μιλούσαν κατά της Ελλάδος στην Αμερική και στην Ευρώπη –σε πρώτη φάση τότε– καθώς και στην Ελλάδα φυσικά. Αλλά η ανθελληνική προπαγάνδα εκτινάχτηκε κυριολεκτικά στα τέσσερα σημεία του πλανήτη, όταν ο Γ. Κοσκωτάς πήγε από την Βραζιλία στην Αμερική(;) και παραδόθηκε... οικειοθελώς στις αμερικανικές αρχές και φυλακίσθηκε!..

Πριν όμως πάρει την «απόφασή» του ο Κοσκωτάς να «πάει στην Αμερική», επειδή κινδύνευε από την... 17 Νοέμβρη ή τους ανθρώπους του πρώην ζαχαροπλάστη και τότε αρχηγού της ΕΥΠ, τον επισκέφτηκε στο κρυσφήγετό του ο Ν. Κλάριτζ προσωπικώς. Τον «διέταξε» να πάει στην Αμερική και να παραδοθεί, αλλοιώς θα τον σκότωνε επί τόπου. Κυριολεκτούσε ο Κλάριτζ!..

Σαν ενεργούμενο, ο Κοσκωτάς ακολούθησε τη μοίρα του, υλοποιώντας τη διαταγή του πραγματικά επικίνδυνου Κλάριτζ.

Το ίδιο απόγευμα, μετά την φυλάκιση του Κοσκωτά στην Αμερική και ενώ ο μηχανισμός είχε τεθεί σε κίνηση για τον εξευτελισμό της Ελλάδος σε ολόκληρο τον κόσμο, συνεδρίασε για δεκατέσσερα λεπτά η Επιτροπή 40, παρουσία του Κλάριτζ, ο οποίος ανέπτυξε το σχέδιό του το οποίο εγκρίθηκε!.. Στη φάση αυτή ξεκινούσε η «Επιχείρηση OVERKILL» στο προκαταρκτικό της στάδιο, το οποίο μοιραία θα συμπαρέσυρε τον Παπανδρέου και τους άλλους. Η Ελλάδα βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα. Όλα τα άλλα σχέδια απορροφήθηκαν στην «Επιχείρηση OVERKILL». Ο κλοιός γύρω από την χώρα έσφιγγε. Οι κυκλώνες που την χτυπούσαν την έρριξαν στην απόλυτη κατάπληξη, ενώ ο Μητσοτάκης πανηγύριζε... ψύχραιμα. Έσφιγγαν την αγχόνη γύρω από το λαιμό της Ελλάδος και περίμεναν να ανοιχθούν τα μυστικά κανάλια, αλλά μάταια, γιατί είτε τα μυστικά κανάλια πληροφορήθηκαν την μεγάλη παγίδα ή δεν υπήρχαν απλούστατα μυστικά κανάλια!..

Η αναμονή για τις αμερικανικές υπηρεσίες είναι κακός σύμβουλος. Έτσι, περιμένοντας αρκετούς μήνες μετά τον δρομολογημένο κυκλώνα κατά της Ελλάδος, ο Ν. Κλάριτζ με μια ομάδα, δολοφονεί την Χριστίνα Ωνάση, υποψιαζόμενος

ότι η Χριστίνα συμμετείχε στα αόρατα μυστικά κανάλια. Αλλά και πάλι τα μυστικά κανάλια δεν φανερώθηκαν...

Τότε ο Ν. Κλάριτζ στράφηκε στον γράφοντα. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων το 1989 –ακριβώς 23 Δεκεμβρίου, το βράδυ. Είχαμε μια μικρή γιορτή με την οικογένειά μου στο σπίτι μας στο Μόναχο. Είχαν μαζευτεί μερικά πρόσωπα με την ευκαιρία αυτή. Τότε κατέφθασε ο Κλάριτζ μαζί με τον... Αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ, απρόσκλητος βέβαια. Μετά τα μεσάνυχτα, ο Κλάριτζ έντεχνα φρόντισε να με απομονώσει στη βιβλιοθήκη του σπιτιού μου. Εκεί με πληροφόρησε ότι αντιμετώπιζε μεγάλο πρόβλημα με την Ελλάδα. Ήταν αληθινά γοητευτικός καθώς έστριβε αμήχανα τη μεταξωτή γραβάτα του με τα πεντακάθαρα δάχτυλά του. Το πρόβλημά του ήταν ότι κάποια μυστικά κανάλια θέλουν νά λοξοδρομήσουν την Ελλάδα και να προκαλέσουν την διεθνή κοινότητα. Τον άκουγα χωρίς να μιλάω. Ήθελε να μάθει αν είχα ακούσει κάτι, άν είχα μια υποψία, με παρακαλούσε να του πω. «Είναι επικίνδυνοι άνθρωποι αυτοί», μου τόνισε σοβαρά, κουνώντας το κεφάλι του... απελπισμένα... «Διαθέτουν ατομικές βόμβες... είναι τρομοκράτες που θέλουν νά κυβερνήσουν την χώρα σας χωρίς τους διεθνείς κανόνες... πρέπει να βοηθήσετε στην παγκόσμια προσπάθεια που γίνεται αυτή τη στιγμή... πρέπει».

– «Κύριε Κλάριτζ, δεν γνωρίζω τίποτα για όλα αυτά που λέτε. Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, αλλά για ν' ανησυχείτε εσείς και η παγκόσμια κοινότητα όπως λέτε, θα πρόκειται για σοβαρή προσπάθεια. Εσείς οι Αμερικανοί και όλοι οι άλλοι μαζί «δημιουργήσατε» τα μυστικά κανάλια που σήμερα πληροφορούμαι. Από το 1947 καταπατάτε και βιάζετε κατ' εξακολούθηση την ελληνική ψυχή, κύριε Κλάριτζ. Δεν το είχατε φανταστεί ότι κάποτε θα ξυπνούσαν οι συνειδήσεις; Αν ξέρατε πόσο κακό έχετε κάνει στον ελληνικό Λαό, τότε θα δικαιολογούσατε κάθε κίνηση, μυστική ή φανερή. Λυπάμαι, αλλά ίσως συμβούν κάποτε στην Ελλάδα τέτοια πράγματα, που ο κόσμος θα πάθει αποπληξία. Και θα είστε σεις οι Αμερικανοί και οι άλλοι υπεύθυνοι. Αν γνώριζα κάτι, σας πληροφορώ ότι ΔΕΝ θα σας το έλεγα, ύστερα μάλιστα από την τελευταία διεθνή, ανθελληνική προπαγάνδα που οργανώσατε. Τουλάχιστον θα έπρεπε να σκεφτείτε ότι, από το 1947, όλοι οι Πρωθυπουργοί της Ελλάδας είναι υπηρέτες σας, με την κυριολεκτική σημασία της λέξης...»

Δεν θύμωσε ο Κλάριτζ... δηλαδή δεν το έδειξε. «Έχετε δίκιο», μουρμούρισε ντροπαλά, συνεχίζοντας να παίζει αμήχανα τη γραβάτα του. «Έτσι όπως το θέτετε... αλλά θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι, τουλάχιστον στα τελευταία γεγονότα, έδωσαν ταχύτερη ώθηση τα μυστικά κανάλια, αλλοιώς το πράγμα θα κυλούσε φυσιολογικά, χωρίς να θέλω να υποστηρίξω ότι ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου δεν θα έχανε την πρωθυπουργία...».

Τον παρακάλεσα να βγούμε από την βιβλιοθήκη γιατί πνιγόμουν. Δεν έφερε καμμιά αντίρρηση.

Ο Ν. Κλάριτζ είναι ένας από τους δέκα πιο έξυπνους αλλά και επικίνδυνους ανθρώπους που διαθέτουν οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ. Ξέρει πότε να σταματά... πότε να μπαίνει στη γωνία, πότε να υποχωρεί και πότε να επιτίθεται. Επίσης –το πιο βασικό– ξέρει να περιμένει.

Όταν έφυγαν όλοι, πήγα πάλι στη βιβλιοθήκη και τηλεφώνησα στον Α. Χαίηγκ στην Αμερική.

– «Βλακείες...» μου απάντησε, στο ερώτημά μου αν ξέρει τίποτα. «Δεν ξέρω τίποτα για τα μυστικά κανάλια και τέτοια (εδώ μου είπε ψέματα). Μην ασχοληθείς με το θέμα. Αυτοί βλέπουν εχθρούς παντού. Είχε τίποτα χειροπιαστό ο Κλάριτζ; Όχι... Άστον να κυνηγάει φαντάσματα...».

– «Ναι, αλλά όσο δεν βλέπουν τον «εχθρό» αυτοί εκνευρί-

ζονται και προβαίνουν σε πράξεις εγκληματικές, κι αν δεν δουν τελικά τον «εχθρό», θα τον κατασκευάσουν!..».

– «Κοίταξε τη δουλειά σου κι άσε τις υπερβολές. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα... Καληνύχτα...».

Τηλεφώνησα σε κάποια άλλη προσωπικότητα της Αμερικής, η οποία με συβμούλευσε ν' αφήσω το ζήτημα έτσι. «Αν αποκαλύψεις κάτι, ή αφήσεις αιχμές έστω, θα προξενήσεις μεγαλύτερο κακό στη χώρα σου και δεν νομίζω ότι θέλεις κάτι τέτοιο...».

Έτσι αντιμετώπιζα το δίλημμα, μια επιθετική, ή κίνηση συμβιβασμού, δεν θα λειτουργούσε. Αποφάσισα λοιπόν να μάθω για ποιο θέμα πρόκειται ακριβώς. Συνάντησα τον Ραίη Κλάιν αρχές του 1990, ο οποίος μου απεκάλυψε μέρος της «Επιχείρησης OVERKILL». Τον Μάιο του 1990, κατόρθωσα να έρθω σε επαφή με τον Μάικλ Άρμακοστ, πρώην Υφυπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ. Τον παγίδευσα με την πιο απλή τεχνική. Τον πληροφόρησα ότι γνώριζα την «Επιχείρηση OVERKILL», αναφέροντάς του λεπτομερώς όσα ο Κλάιν μου είχε αποκαλύψει, τα οποία φυσικά ήσαν ελάχιστα. Κατάπληκτος ο Άρμακοστ για την φοβερή... πληροφόρησή μου, μου αποκάλυψε ολόκληρο το σχέδιο της επιχείρησης ή τουλάχιστον όσα γνώριζε. (Οφείλω να ζητήσω συγγνώμη από τον κ. Άρμακοστ που δημοσιοποιώ τις απόρρητες γνώσεις του, που τόσο απλόχερα μου εμπιστεύτηκε, αλλά εδώ πρόκειται για την ακεραιότητα της πατρίδας μου. Διατηρώ την ελπίδα ότι θα με καταλάβει).

Το τεχνικό μέρος της «Επιχείρησης OVERKILL» είναι το εξής:

1. – Ναρκοθέτηση των ελληνικών λιμανιών της Μακεδονίας–Θράκης (Θεσσαλονίκης, Καβάλας, Αλεξανδρούπολης κ.λπ.).
2. – Κατάληψη του Γ΄ Σώματος Στρατού στη Θεσσαλονίκη. Διακοπή τηλεπικοινωνιών ελληνικής Μακεδονίας και διακοπή παροχής ρεύματος ελληνικής Μακεδονίας. Κατάληψη και ανατίναξη του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης.
3. – Δημιουργία αμερικανονατοϊκής βάσης στο Μπούλκες της «Μακεδονίας» (στα Σκόπια).
4. – Δημιουργία αμερικανικής βάσης στην Αυλώνα της Βορείου Ηπείρου (Αλβανία).
5. – Δολοφονία πολιτικών και επιχειρηματιών στην Αθήνα.
6. – Δολοφονία (μετά 24ωρο) πολιτικών και επιχειρηματιών στη Θεσσαλονίκη.
7. – Ταυτόχρονη μεταφορά της ταξιαρχίας του Ρήνου (Γερμανίας) στην «Μακεδονία» (Σκόπια) μαζί με τις ειδικές ομάδες Σήαλς (SEALS). Κατάληψη αεροδρομίων Θεσσαλονίκης, Καβάλας και Αλεξανδρούπολης.
8. – Αποκοπή της Ελλάδας στα σύνορα του Νομού Πιερίας με ναρκοθέτηση της περιοχής και έλεγχο από Αμερικανούς στρατιώτες.
9. – Η επίτευξη του διαμελισμού της Ελλάδας θα πρέπει να γίνει εντός 24 ωρών. Η περιοχή θα διαμοιραστεί ανάλογα με τα δεδομένα της εποχής που θα εφαρμοστεί η επιχείρηση. Μετά την επιτυχία της επιχείρησης, τον αμερικανικό στρατό θα αντικαταστήσουν για όσο ακόμη διάστημα χρειαστεί οι δυνάμεις του ΟΗΕ.
   Προσοχή: Η επιχείρηση πρέπει να περιέχει όλα τα στοιχεία OVERKILL!..
   Η κυβέρνηση των Αθηνών θα πρέπει να αιφνιδιασθεί απόλυτα, για να αποφευχθεί οποιαδήποτε αντίδραση.

Έτσι έχουν αποφασίσει οι ΗΠΑ τον απόλυτο θάνατο της Ελλάδος... Η «Επιχείρηση OVERKILL» πρόκειται να εφαρμοστεί μέχρι τις αρχές του 1995, όταν θα είναι έτοιμο το στρατηγείο του ΝΑΤΟ (RRF) στο Γ΄ Σώμα Στρατού στη Θεσσαλονίκη, σε συνδυασμό με το «Σχέδιο Φαιδώρα», το οποίο έχει απορροφηθεί από την «Επιχείρηση OVERKILL» ή μαζί και τα δύο. Την «Επιχείρηση OVERKILL» έχει αναλάβει αποκλειστικά πλέον ο Κλάριτζ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΕΝΑΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

ITT: Το παρασκήνιο

Αφού τα αμερικανικά καρτέλ δεν κατόρθωσαν να λύσουν μεταξύ τους τα προβλήματα, που είχαν ανακύψει στην περιοχή της Μεσογείου, ανέθεσαν στην ITT να αναλάβει τουλάχιστον το ζήτημα της Ελλάδος. Ο Χάρολντ Τζενήν ήταν ιδιοκτήτης και Πρόεδρος της πανίσχυρης πολυεθνικής ITT, ο οποίος δέχτηκε με ανακούφιση να προετοιμάσει το δρόμο προς την 21η Απριλίου 1967, εφαρμόζοντας κατ' αρχήν το σχέδιο αποστασίας, διαφθοράς και καταρράκωσης των Ελλήνων πολιτικών. Επιτυγχάνοντας το αποτέλεσμα αυτό, η Ελλάς θα έμπαινε σε μια ταραγμένη περίοδο πλήρη αδιεξόδων και μετά θα επενέβαιναν τα καρτέλ συνασπισμένα, για να επιβάλουν τη δικτατορία. Η δικτατορία θα επιβαλόταν από μια ομάδα αξιωματικών, που ο καθένας ξεχωριστά θα υπάκουε στο κάθε καρτέλ που τον διόρισε, ενώ ταυτόχρονα, όλοι μαζί (οι... επαναστάτες) θα οδηγούσαν την χώρα εκεί ακριβώς που τα καρτέλ επιθυμούσαν. Από την άλλη πλευρά, τα συνασπισμένα καρτέλ είχαν ρίξει το βάρος τους στη Μέση Ανατολή, όπου υπήρχε το πρόβλημα της ανακατανομής του πετρελαίου και το χώρισμα πάλι της περιοχής σε νέες σφαίρες επιρροής και πήρε τελικά κάποιο κομμάτι από την περιοχή, αποκτώντας κι εκείνη μια ξεκαθαρισμένη σφαίρα επιρροής πάνω στις νέες

βάσεις που είχαν αποφασιστεί από τα καρτέλ. Για να εφαρμοζόταν το παραπάνω σχέδιο θα έπρεπε το Ισραήλ να σπρωχτεί κατάλληλα στον πόλεμο με τους Άραβες –όπου από το 1967 μέχρι το 1973 θα εφαρμόζονταν αλλεπάλληλες κρίσεις και τοπικοί πόλεμοι στην περιοχή της Μέσης Ανατολής προκειμένου να κέρδιζαν από τούς αναπόφευκτους εξοπλισμούς και οι πολεμικές βιομηχανίες, οι πολιτικοί της δόξας της «νίκης» μαζί με τους προδομένους Λαούς, και τα καρτέλ το απίθανα αυξημένο υπερκέρδος.

Γι' αυτό ήταν απαραίτητο, στην Ελλάδα, να ακολουθήσει μία διαταραγμένη περίοδος με ανώμαλες λύσεις, εκφυλισμό και εκμαυλισμό των πολιτικών, μία περίοδος κάποιου καταναγκαστικά πειθαρχημένου Κοινοβουλευτισμού, μετά απότομη κρίση και επέμβαση του στρατού: Δικτατορία!.. Μέσω της οποίας τα καρτέλ θα είχαν εξασφαλίσει απόλυτη τάξη, υπακοή, και δεδομένη την προαποφασισμένη βοήθεια μέσω των βάσεων των αμερικανονατοϊκών στην Ελλάδα.

Έτσι άναψαν το πράσινο φως στην ITT να επέμβει ενεργά –με την ανοχή τους– στα ελληνικά πολιτικά πράγματα. Ο Χάρολντ Τζενήν καλεί αμέσως τον άμεσο βοηθό του Ουίλιαμ Μέρριαμ (ο οποίος είναι και σύνδεσμος ITT–CIA σε ανώτατο επίπεδο) και του αναθέτει το σχέδιο «Προσέγγιση» –δηλαδή την αποστασία στην Ελλάδα.

Ο εξηντάρης σχεδόν Ουίλιαμ, ήρθε σε επαφή με τον αρχηγό της CIA, ο οποίος του συνέστησε τον Ουίλιαμ Μπρόου, ειδικά δοκιμασμένο πράκτορα στην αποσταθεροποίηση καθεστώτων (ο ίδιος ο Μπρόου εργάστηκε κατόπιν για την πτώση του Αλλιέντε στη Χιλή).

Ο Μέρριαμ τον ρώτησε αν μπορούσε να συναντήσει τον Χάρολντ Τζενήν στο επόμενο ταξίδι του στην Ουάσιγκτων. Έτσι, το βράδυ της 8ης Απριλίου 1965, ο Μπρόου έφτασε στο σαλόνι του ξενοδοχείου Σέρατον στην Ουάσιγκτων. Σε λίγο

ήρθε και ο Μπιλ Μέρριαμ, συστήθηκε στον άνθρωπο που καθόταν μόνος του στο σαλόνι και άλλαξε μερικές κουβέντες μαζί του. Ένα τέταρτο αργότερα ήρθε και ο Τζενήν (αφήνει ακόμα και την CIA να περιμένει...) και ο Μέρριαμ σύστησε τον Μπρόου στον Τζενήν. Τότε ο Τζενήν πήρε τον Μπρόου στη σουίτα που κρατούσε η ITT για τους ανώτατους αξιωματούχους της, αφήνοντας τον Μέρριαμ μόνο του. Επάνω, ο Τζενήν άρχισε αμέσως να ανακρίνει τον Μπρόου γύρω από την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και την προοπτική επιτυχίας του σχεδίου για την αποστασία και της τελικής εγκατάστασης στην πρωθυπουργία του Στ. Στεφανόπουλου. Ήταν διατεθειμένος να πληρώσει ένα σημαντικό ποσό –συνεισφορά των καρτέλ και του ίδιου– αρκεί να είχε επιτυχία. Ο Μπρόου είπε στον Τζενήν ότι η CIA θα μπορούσε να επεξεργασθεί και να εφαρμόσει το σχέδιο «Προσέγγιση» στην Ελλάδα με επιτυχία, εφ' όσον βέβαια θα είχε και την κατάλληλη οικονομική υποστήριξη.

Ευχαριστημένος ο Τζενήν, του ζήτησε να διατηρήσουν επαφή μετά το γυρισμό του από ένα ταξίδι στην Ευρώπη. Ο Μπρόου τον επισκέφθηκε πράγματι στις 16 Μαΐου 1965, που του ανέφερε τις εξελίξεις στην Ελλάδα από τον απόηχο του αποτυχημένου ταξιδιού του τότε Πρωθυπουργού Γ. Παπανδρέου στην Ουάσιγκτων.

«Άστο σε μένα αυτό», είπε ψυχρά ο Τζενήν. «Θα μιλήσω με ανθρώπους στο Λευκό Οίκο και με τον ίδιο τον Πρόεδρο». (Το ταξίδι πραγματοποιήθηκε με την γνωστή αποτυχία).

Την επόμενη μέρα στο Συμβούλιο των Διευθυντών ο Τζενήν δεν είπε τίποτα. Παράλληλα, όμως, βρισκόταν σε επαφή με τον αρχηγό της CIA και τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου Τζόνσον. Στην Ελλάδα τα γεγονότα εξελίσσονταν ραγδαία. Το επιτελείο της ITT στην Ουάσιγκτων είχε ήδη αναλάβει δράση. Ο Μπρόου συνέχισε τις επαφές με την

ΙΤΤ και στις 18 Μαΐου επισκέφθηκε τον Ράιαν, τον επί κεφαλής στα γραφεία στην Ουάσιγκτων. Του ανέφερε ότι η κατάσταση στην Ελλάδα δεν ήταν και τόσο ρόδινη –μάλλον επικίνδυνη την χαρακτήρισε– για τον λόγο ότι οι ομάδες κρούσης του ΚΚΕ θα χτυπούσαν κάποια νύχτα αν δεν γινόταν κάτι σύντομα.

Από την άλλη πλευρά ο Α. Παπανδρέου, ενώ φαινόταν «ανεξέλεγκτος» θα πειθαρχούσε στο σχέδιο. Δεν είχε κι άλλη λύση... λόγω των δεσμεύσεών του προς τις ΗΠΑ.

Ο Ράιαν παρέπεμψε τον Μπρόου στην Ντίταρ Μπέαρντ, όπου βρισκόταν και ο Ουίλιαμ Μέρριαμ, που έκανε τις συστάσεις. Η Ντίταρ Μπέαρντ είχε την ιδέα να πάνε στο ρεστωράντ Ζαν–Πιερ της Ουάσιγκτων, να φάνε και να μιλήσουν για το ζήτημα...

Η Ντίταρ Μπέαρντ ήταν μια από τις πιο γραφικές προσωπικότητες της φυλής των μεσαζόντων της Ουάσιγκτων και μία μορφή που κυκλοφορούσε στο εσωτερικό της οργάνωσης της ΙΤΤ με ουσιαστική παρουσία, όπως έδειξε η υπόθεση της αποστασίας στην Ελλάδα.

Ήταν ένα πασίγνωστο πρόσωπο στο Καπιτώλιο, ένας τραχύς τύπος γυναίκας, που έπινε σαν άντρας. Η «Μαμά Μπέαρντ», όπως της άρεσε να την αποκαλούν, είχε ζήσει έντονα τη ζωή και περπατούσε τότε τα πενήντα της χρόνια. Ήταν κόρη συνταγματάρχη, αναθρεμμένη στο στρατό, απ' όπου είχε αποκομίσει ένα πλούσιο λεξιλόγιο αισχρολογιών. Είχε παντρευτεί δύο φορές, απέκτησε πέντε παιδιά και, όταν διαλύθηκε ο δεύτερος γάμος της, πήγε στην Ουάσιγκτων με τα παιδιά της, να εργασθεί για να ζήσει. Πέτυχε να διορισθεί γραμματέας στην ΙΤΤ, που μόλις είχε ανοίξει ένα γραφείο στην Ουάσιγκτων, στην πρώτη περίοδο του Χ. Τζενήν. Γρήγορα έδειξε ότι είχε χρήσιμες επαφές και ο Τζενήν την προώθησε να γίνει ένας μεσάζων και γενικός ανιχνευτής. Να πώς

περιγράφει η ίδια τα πράγματα τώρα: *«Σε πολύ σύντομο διάστημα, διεπίστωσα πως κανένας τους δεν ήξερε τι είδους παιχνίδι γινόταν στην Ουάσιγκτων. Δεν είχαν πολιτική εκπροσώπηση. Ήταν εντελώς νήπια. Ούτε καν ιδέα είχαν πως χρειάζεται κανείς να παλαίψει. Δεν καταλάβαιναν ότι πρέπει να ξέρεις τι γίνεται στην Ουάσιγκτων, αλλοιώς δεν μπορείς να διευθύνεις εταιρείες».*

Είχε πολύ περιποιημένη εμφάνιση. Ήταν ένας από τους κορυφαίους μεσάζοντες της Ουάσιγκτων, με φήμη για την γραφική της γλώσσα και για «την ικανότητά της να βάζει στη θέση τους τα μέλη του Κογκρέσσου», θα πει αναπολώντας (πρόσφατα) ο Χ. Τζενήν.

Σημαντικό πρόσωπο για τον Τζενήν και πολύ κοντά του από επαγγελματική άποψη. Είχε την ίδια ακατάβλητη ενεργητικότητα όπως και ο προϊστάμενός της και μπορούσε να μεταφράζει το ζήλο της σε πολιτική. Έφερνε βόλτα τη χώρα, έτρεχε σε συνδιασκέψεις των κυβερνητών, σε συνέδρια, σε συγκεντρώσεις, μιλώντας με οποιαδήποτε εξέχοντα μέλη της Βουλής και της αμερικανικής Γερουσίας. Σε όλη της τη ζωή ήταν οπαδός των Ρεπουμπλικάνων και οι φιλίες της ήταν σπάνιες: Από τον Ν. Ροκφέλλερ, τον Ρ. Νίξον μέχρι και τον Λύντον Τζόνσον και τον Πρόεδρο Φορντ. Σχεδόν κάθε μέρα γευμάτιζε με ένα μέλος της κυβέρνησης ή με ένα επιτελικό στέλεχος, με σπάνιες εξαιρέσεις –όπως αυτή της 13ης Μαΐου, που γευμάτισε με τον Μπρόου και τον Μέρριαμ.

Εκεί η Μπέαρντ, ανεκοίνωσε στο στέλεχος της CIA ότι ήταν εξουσιοδοτημένη από τον Τζενήν και άλλες κυβερνητικές προσωπικότητες, να χειρισθεί το πρόβλημα της Ελλάδος, αλλά και να το λύσει.

Η Ντίταρ Μπέαρντ έδωσε άμεση λύση στη διάρκεια του γεύματος, που κράτησε εβδομήντα λεπτά. Πενήντα εκατομμύρια δολλάρια θα μετέφερε τέλος του μήνα στην Αθήνα ο

Ουίλιαμ Μέρριαμ μαζί με τον Ρόμπερτ Μπέρρετζετζ, υπό την κάλυψη της CIA στην Ελλάδα. Θα δινόταν κι άλλο ένα ποσό μετά την επιτυχία του κυρίως επιπέδου του σχεδίου, κάπου πριν ή μετά την ορκομωσία του Στ. Στεφανόπουλου (το ποσό αυτό δεν δόθηκε ποτέ).

Όταν χώρισαν, ο ειδικός της CIA πήγε στα κεντρικά, όπου υπέβαλλε την αναφορά του στους προϊσταμένους του. Η αντίστροφη μέτρηση για την μεταφορά των χρημάτων είχε αρχίσει, καθώς και η εφαρμογή του σχεδίου, όπως περιγράφουμε στη συνέχεια. Αλλά, πριν το σχέδιο «Προσέγγιση» τεθεί σε εφαρμογή, «η γυναίκα με την μεγάλη καρδιά σαν του Θεού», όπως ισχυριζόταν ο κατοπινός Υπουργός Άμυνας Μέλβιν Λαίρντ (περίοδος Νίξον), αλλά και προνοητική σαν γήινο πλάσμα και υπεύθυνο στέλεχος της πολυεθνικής ΙΤΤ, έστειλε στον Ρόστοου, Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας στο Λευκό Οίκο, ένα εμπιστευτικό Μνημόνιο, όπου εξηγούσε και την συμβολή της... ΙΤΤ. Το έγγραφο αναφέρει τα εξής:

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΚΑΙ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

ΙΤΤ

Γραφείο Ουάσιγκτων
οδός: 17071 N.W.
τηλ. (202) 296.6000

Προς: Γ. Ρόστοου
Από: Ντ. Μπέαρντ

27 Μαΐου 1965

Θέμα: Σχέδιο «Προσέγγιση»

Προ ολίγου είχα μια μακρά συνομιλία με τον Χ. Τζενήν. Χαρήκαμε γιατί ελάβαμε αυτό το τηλεφώνημα από τον Λευκό Οίκο. Εσείς κι εγώ είχαμε συμφωνήσει πλήρως για την εφαρμογή του Σχεδίου «Προσέγγιση» στην Ελλάδα. Ευθύς αμέσως, μετά την συνομιλία μου με τον ειδικό πρά-

ITT

Washington Office
1707 L Street, N.W.
Washington, D.C. 20036
Tel. (202) 296-6000

TO:W W ROSTOW

FROM:D D. BEARD

May 27.1965

Subject:Project "Approaching"/Greece

I had a long conversation with H.S. Geneen a little while ago.We were very pleased for receiving that phone call from the White House.

Yoy and I had agreed for the adaptation of "Project Approaching/Greece".After my conversation with the CIA Special Agent.H S Geneen authorized me to give to our man W.Merriam 50.000 000$ for being transported to Athens for the achievement of the "Approaching Project" as we had agreed.

The account will share Minister Mitsotakis.Minister Papandreou and an American office of our Embassy in Athens USTA)

I hope dear Walter that these things will be put in order by CIA and the Greek politicians if all of as here continue to give our support.Our Embassador in Athens is positively helpful.but he can't let this matter be known broadly.

Please destroy the present.

Sincerely Yours

D.D Beard

D.D. Beard

κτορα της CIA, ο Χ. Τζενήν με εξουσιοδότησε να δώσω στο δικό μας, τον Ουίλιαμ Μέρριαμ, 50.000.000 δολλάρια, για να τα μεταφέρει στην Αθήνα για την επιτυχία του Σχεδίου «Προσέγγιση», όπως είχαμε συμφωνήσει. Το ποσό θα μοιρασθεί ανάμεσα στον υπουργό Κ. Μητσοτάκη, τον υπουργό Α. Παπανδρέου και σε αμερικανική υπηρεσία της πρεσβείας μας στην Αθήνα (USIS). Ελπίζω, αγαπητέ Γουώλτερ, ότι αυτά μπορούν να τακτοποιηθούν μεταξύ της CIA και των πολιτικών στην Ελλάδα, αν όλοι εμείς από εδώ εξακολουθήσουμε να παρέχουμε την υποστήριξή μας. Ο πρεσβευτής μας στην Αθήνα βοηθάει θετικά, αλλά δεν μπορεί νά αφήσει να γίνει γνωστό αυτό το ζήτημα. Παρακαλούμε, καταστρέψετε το παρόν, ε;

Ειλικρινά δική σου
Ντ.Ντ. Μπέαρντ

Το μαύρο πρόβατο και το αμερικανικό άτι

Επιτετραμμένος της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα ήταν ο Νόρμπερτ Άνσουτς. (Συγκαλυμμένη θέση Επιτετραμμένου). Στην πραγματικότητα, ήταν ειδικός πράκτορας της NSA και ουσιαστικά ανώτερος του σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα. Κάτω από τις διαταγές του Ν. Άνσουτς (για το συγκεκριμένο σχέδιο αποστασίας) εργαζόταν ο σταθμάρχης της CIA Τζων Μώρυ, ο αντισυνταγματάρχης Τζότζεφ Λίπτσικ, ο πρώην εμπορικός ακόλουθος στην αμερικανική πρεσβεία της Αθήνας Ρίτσαρντ Μπάρουμ, που ήρθε το Μάιο του 1965 για να βοηθήσει στο σχέδιο και ο υποσταθμάρχης της CIA Σ. Γκρην.

Ο Άνσουτς, μετά την επιτυχία του σχεδίου αποστασία, προετοίμασε το στρατιωτικό πραξικόπημα με τη βοήθεια του Ρίτσαρντ Λούθερ (προσωπικού φίλου του Γ. Παπαδόπουλου

και παντρεμένου με την Ελληνίδα Τζένη Γκίκα), του Ντάνιελ Μπρούστερ και του Τζων Πάτρικ Όουεν. Οι δύο τελευταίοι ήσαν ανώτεροι υπάλληλοι του Σταίητ Ντηπάρτμεντ –ο πρώτος διηύθυνε το «Ελληνικό Γραφείο» του Τμήματος Μέσης Ανατολής.

Και στις δύο επιχειρήσεις βοήθησε κι ο Τζέημς Ποτς, ο οποίος ήρθε στην Αθήνα πριν αυτές εκδηλωθούν και ο οποίος ήταν βοηθός σταθμάρχη στην Αθήνα την περίοδο 1960–1964!..

Στις 30 Μαΐου 1965, ώρα 9 το βράδυ, στο αεροδρόμιο του Ελληνικού προσγειώθηκε ένα ιδιωτικό τζετ. Αθόρυβα σταμάτησε στον τελευταίο διάδρομο του αεροδρομίου. Σε λίγα λεπτά, η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ένας μάλλον ψηλός άντρας. Κατέβηκε με γρήγορα βήματα και χωρίς να χαιρετήσει κανένα μπήκε στο αυτοκίνητο που τον περίμενε με τη μηχανή αναμμένη. Μέσα στο αυτοκίνητο ήταν ο Ρίτσαρντ Μπάρουμ, ο Τζων Πάτρικ Όουεν και στο τιμόνι ο υποσταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, Σ. Γκρην.

Κατευθύνθηκαν προς τα Βόρεια Προάστια. Εκεί, στο Παλαιό Ψυχικό, στην οδό Ανθέων, κατέβηκαν από το αυτοκίνητο και μπήκαν ήσυχα στη βίλλα. Εκεί τους περίμεναν ο Ν. Άνσουτς, ο επί κεφαλής της JUSMAGG Χίλιαρντ, ο Ρίτσαρντ Λούθερ, ο Τζαίημς Ποτς και ο Ντάνιελ Μπρούστερ, και ο Τζων Μώρυ, σταθμάρχης της CIA. Ο μυστηριώδης επισκέπτης ήταν ο Ουίλιαμ Μέρριαμ, βοηθός του ιδιοκτήτη και Προέδρου της ITT. Ο βοηθός του διευθυντή της ITT Ρόμπερτ Μπέρρετζετζ, ήρθε με το επόμενο αυτοκίνητο ασφαλείας, κρατούσε μια βαριά μαύρη τσάντα κλειδωμένη. Στο εσωτερικό της υπήρχαν πενήντα εκατομμύρια δολλάρια, σε χαρτονομίσματα των εκατό δολλαρίων.

Το στέλεχος της ITT, ήταν απεσταλμένος προσωπικά του Χάρολντ Τζενήν, ιδιοκτήτη και προέδρου της ITT, και της

Ντίταρ Μπέαρντ. Οι παριστάμενοι το γνώριζαν από πριν. Κανείς από τους παρισταμένους –εκτός από το στέλεχος και το βοηθό του– δεν ανήκαν στο καρτέλ της ΙΤΤ. Αντιπροσώπευε ο καθένας και διαφορετικό καρτέλ (Επτά Αδελφές του πετρελαίου, πολυεθνικές Νέας Υόρκης και ένας, ο Ρίτσαρντ Μπάρουμ, την Οξυντένταλ του Χάμμερ), ενώ δεν γνωρίζουμε ποιος αντιπροσώπευε το αμερικανικό κράτος!..

Η συζήτηση στράφηκε στην ελληνική πολιτική κατάσταση. Ήταν όλοι σύμφωνοι ότι η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου έπρεπε να «πέσει». Να εκφυλιστούν οι Έλληνες πολιτικοί με μια οργανωμένη επιχείρηση διαφθοράς και εκβιασμών. Να δημιουργηθεί τέτοια φόρτιση στον ελληνικό Λαό, ώστε να δεχθεί με ανακούφιση την κυβέρνηση Σ. Στεφανόπουλου, η οποία θα ήταν δρομολογημένη μέχρι το τέλος του 1966.

Τα πενήντα εκατομμύρια δολλάρια τα παρέλαβε ο σταθμάρχης της CIA Μώρυ, ο οποίος θα έδινε τριάντα εκατομμύρια στον Κ. Μητσοτάκη, δέκα εκατομμύρια στον Α. Παπανδρέου και δέκα εκατομμύρια θα χρησιμοποιούνταν για την προώθηση και στήριξη από την USIS του σχεδίου αποστασίας, το οποίο είχε την ειρωνική κωδική ονομασία «Προσέγγιση».

Εκεί αποφασίστηκε η δολοφονία του Σωτήρη Πέτρουλα. Εκεί αποφασίστηκε ακόμα, ο Μητσοτάκης να παίξει το ρόλο του «μαύρου πρόβατου» ή του αποδιοπομπαίου τράγου, αν προτιμάτε, να έπαιρνε ολόκληρη την κατακραυγή, για να έμενε αλώβητος ο Α. Παπανδρέου, ο οποίος εθεωρείτο το «αμερικανικό άτι» από τα αμερικανικά καρτέλ, που τον στήριζαν. Τα καρτέλ που είχαν συνασπισθεί, για να αφήσουν το δρόμο της Ελλάδος ελεύθερο στην επιτροπή της ΙΤΤ για δεκαεπτά μήνες. Με το αζημίωτο (για την ΙΤΤ) φυσικά. Η πολυεθνική ΙΤΤ θα έδινε ακόμη είκοσι εκατομμύρια δολλάρια μετά την εκδήλωση του σχεδίου (μετά την 15η Ιουλίου 1965), για να υπάρξει ευκαιρία εξαγοράς συνειδήσεων των Ελλήνων πολιτικών. Ο ίδιος ο Σ. Στεφανόπουλος δεν θα έπαιρνε χρήματα. Ήταν πολύ αξιοπρεπής για να το κάνει αυτό. Θα συνέχιζε να εισπράττει για τα έξοδά του από το ίδρυμα Μπάκολα και από εισφορές φίλων του.

Ο υποσταθμάρχης Γκρην θα σκότωνε, μεταμφιεσμένος σε αστυνομικό, το Σ. Πέτρουλα, στις διαδηλώσεις που έντεχνα θα υποκινούνταν από τους παρευρισκομένους, με την βοήθεια της τότε ελληνικής ΚΥΠ, φυσικά.

Τις επόμενες μέρες, το θεάρεστο αυτό έργο ανέλαβε ο σταθμάρχης της CIA, μαζί με τον Όουεν και τον Μπρούστερ, να μοιράσουν τα χρήματα στους Μητσοτάκη και Παπανδρέου. Στον μεν Μητσοτάκη για να πληρώσει τους αποστάτες, στον δε Α. Παπανδρέου για να μη μιλήσει, είτε αμέσως είτε εμμέσως... Ο Αμερικανός πρεσβευτής Χένρυ Λαμπουΐς, θα έκανε τις πολιτικές επαφές για να μην φαίνεται ο σταθμάρχης Μώρυ. Ακόμα, ο πρεσβευτής Λαμπουΐς, θα έκλεινε την συνάντηση Μητσοτάκη–Παπανδρέου, στο γνωστό διαμέρισμα της CIA στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας (κοντά στο γήπεδο του Παναθηναϊκού), όπου ο Μώρυ θα μοίραζε τα χρήματα. Το μεσημέρι κατέφθασε ο Αμερικανός πρεσβευτής στη βίλλα. Γευμάτισαν όλοι μαζί, φαινομενικώς φιλικά. Την επομένη το πρωί, το υψηλό στέλεχος της ΙΤΤ ανεχώρησε από το αεροδρόμιο της Αθήνας με τον ίδιο αθόρυβο τρόπο που είχε έρθει.

Στις 20 Μαΐου 1965, το μεσημέρι, θα μοιράζονταν τα χρήματα στους παραλήπτες από τον Τζων Μώρυ, με τις ανάλογες οδηγίες και παραινέσεις.

Τον Α. Παπανδρέου τον συνέφερε να μεταβληθεί ο Μητσοτάκης σε μαύρο πρόβατο. Βλέπετε, ο Κ. Μητσοτάκης ήταν από τότε στα υπ' όψη της Λέσχης Μπίλντενμεργκ, μέσω του διαχειριστή του βαρώνου Ρότσιλντ, για να τον χρησιμοποιήσουν όποτε το έκριναν σκόπιμο. Και όπως διαπιστώνουμε, η

ώρα του ήρθε το 1990, όταν χρίσθηκε Πρωθυπουργός της Ελλάδος. Ο Α. Παπανδρέου θα έπρεπε να διατηρήσει με κάθε θυσία το σοσιαλιστικό του προφίλ, με την προοπτική να τον χρησιμοποιήσουν κάποτε ως εμπόδιο των κομμουνιστών, αλλά κυρίως των επικίνδυνων για τα αμερικανικά συμφέροντα προοδευτικών δυνάμεων της Ελλάδας. Η «Χρυσή Εφεδρεία», Α. Παπανδρέου, ρίχτηκε στην πολιτική κονίστρα αρκετά σύντομα μετά το 1974, με αποκορύφωμα την δρομολογημένη πρωθυπουργοποίησή του το 1981!.. Αυτοί ήταν οι δύο μοιραίοι άνθρωποι, που άνοιξαν το δρόμο στην αποστασία και τη δικτατορία. Μετά την παραίτηση του Γ. Παπανδρέου, ακολούθησαν τα γνωστά τραγελαφικά γεγονότα που αμαύρωσαν την εικόνα του ελληνικού Κοινοβουλίου. Μέσα στις αλλεπάλληλες ορκομωσίες και για να φτάσουμε στην ορκομωσία του Στ. Στεφανόπουλου, συνέβηκαν ακατονόμαστα πράγματα στους διαδρόμους της Βουλής των Ελλήνων. Ο Ν. Άνσουτς, συντόνιζε την επιχείρηση εξαγοράς συνειδήσεων, εκβιασμών και αφόρητων πιέσεων προς τους βουλευτές –μέχρι και δολοφονίες συγγενών πρώτου βαθμού απείλησαν, αν δεν έπαιρναν κάποιοι τα λεφτά – κάποιοι μετρημένοι στα δάχτυλα του ενός χεριού– για να αποστατήσουν. Ο Τζων Μώρυ, κάθε βράδυ σχεδόν βρισκόταν σε κάποιο γραφείο της ελληνικής Βουλής, όπως και ο Μπρούστερ, ο Όουεν, ο Χίλιαρντ και ο αντισυνταγματάρχης Λίπσικ. Ο πρεσβευτής Λαμπουίς, δεν πήγαινε τα βράδια στην ελληνική Βουλή· πήγαινε την ημέρα, φανερά. Ο Τζαίημς Ποτς –παρά το ότι κούτσαινε– βρισκόταν στους διαδρόμους της ελληνικής Βουλής με τους Έλληνες βουλευτές, για να επιτηρεί αν το μοίρασμα των δολλαρίων γινόταν σωστά. Όποιος ήθελε κάτι παραπάνω, δεν είχε παρά να απευθυνθεί στον Ποτς κι αυτός με... στοργή, πήγαινε μέσα σε κάποιο γραφείο και όταν έβγαινε τα χέρια του ήταν γεμάτα με πακέτα δολλάρια...

Στον Κ. Μητσοτάκη, ανατέθηκε ο ρόλος του «μαύρου πρόβατου», λόγω χαρακτήρα. Εκείνοι που τον διάλεξαν, είχαν μελετήσει ακριβώς τον χαρακτήρα του. Όταν χιλιάδες Λαού φώναζαν ρυθμικά κάτω από τα γραφεία της εφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» –που είχε οχυρωθεί ο Μητσοτάκης και έβγαινε μόνο για να πάει στη Βουλή– «Μητσοτάκη κάθαρμα», και ούτε εκείνη τη στιγμή δεν πήδηξε από το παράθυρο ή τουλάχιστον δεν παραιτήθηκε... αυτό καταδεικνύει ότι ο διαχειριστής του είχε κάνει την σωστή επιλογή του «μαύρου πρόβατου».

Ωστόσο, μπορούμε αβίαστα να πούμε το ίδιο και για τον Α. Παπανδρέου, για το ρόλο του «αμερικανικό άτι (άτι=άλογο)».Κέρδισε επάξια τον τίτλο του τότε και όταν έγινε Πρωθυπουργός, αλλά και σήμερα...

Όταν ήρθε αναπόφευκτα η δικτατορία, ο Μητσοτάκης αποσύρθηκε –υπογράφοντας δήλωση προς την δικτατορία, όπως και ο Παπανδρέου εξ άλλου– έμεινε με λίγους πιστούς φίλους του, οι οποίοι αποτελούσαν το πρότυπο μιας σχεδόν διεστραμμένης αφοσίωσης και πίστης. Σύμφωνα με την συμβατική πολιτική σωφροσύνη, η πολιτική σταδιοδρομία του Κ. Μητσοτάκη είχε τελειώσει. Δεν διαφαίνονταν κανενός είδους κέρδη για κείνους που εξακολουθούσαν να τον υποστηρίζουν, έναν τόσο απίθανο πολιτικό. Μόνο εκ γεννετής εκκεντρικοί θα διακινδύνευαν σε μια τόσο απίθανη επιχείρηση. Εξακολουθούσε να μένει στο περιθώριο, χωρίς κάποια προοπτική. Ζούσε με την αίσθηση της απομόνωσης και της ταπείνωσης μετά τα γεγονότα του 1965. Κι όμως χαμογελούσε. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί. Είχε αυτοαπομονωθεί από την αρχή. Ήταν πολιορκημένος στη σκέψη του, πολύ πριν πολιορκηθεί στην πραγματικότητα. Αυτή η νοοτροπία της οχύρωσης, που είχε τέτοια διαβρωτική επίδραση σε ολόκληρη την κυβέρνηση –όταν το 1990 έγινε Πρωθυπουργός– εκδηλώνεται με

πολλούς τρόπους. Η ομάδα που τον περιβάλλει είναι ιδιοσυγκρασιακά ανίκανη, όπως και ο ίδιος, να εκμεταλλευθεί για παράδειγμα τις δυνατότητες της κοινωνικής ζωής της Αθήνας για να λαδώσει τους τροχούς της εσωτερικής πολιτικής. Η Αθήνα είναι μια πόλη, όπου η πολιτική είναι τρόπος ζωής. Όλοι, στα ανώτερα επίπεδα της κυβέρνησης, συναντώνται διαρκώς στις ατέλειωτες συσκέψεις, με τις οποίες γίνεται η διακυβέρνηση. Ύστερα συναντούν πάλι τους ίδιους ανθρώπους το βράδυ, μαζί με μερικούς ανώτερους δημοσιογράφους, ορισμένα κοινωνικά επιτήδεια και ισχυρά μέλη της Βουλής και τά μέλη του μόνιμου κατεστημένου της Αθήνας. Πρακτικά δεν υπάρχει άλλο θέμα συζήτησης από την πολιτική και τα ρουσφέτια, και αυτό σημαίνει γενικά στην Αθήνα, όχι την εθνική πολιτική, αλλά τις σχέσεις μεταξύ των προσώπων-κλειδιών στην κυβέρνηση της εποχής: Ποιος είναι, σε οποιαδήποτε στιγμή «πάνω» και ποιος «κάτω». Τα κριτήρια αυτής της κοινωνικής ζωής είναι σκληρά. Περιστρέφονται ουσιαστικά γύρω από την εξουσία, την άσκησή της και την απώλειά της. Ένα πρόσωπο γίνεται δεκτό, μόλις μπει στους μαγικούς κύκλους των κρατούντων. Δεν υπάρχει λόγος να καταβάλει κανείς κάποια προσπάθεια για να σπάσει αυτόν τον μαγικό κύκλο. Η συμμετοχή σ' αυτόν, ή τουλάχιστον η δυνατότητα συμμετοχής, είναι περίπου αυτόματη. Όμως αυτόματος είναι και ο τελικός εξοστρακισμός...

Γι' αυτό στην Αθήνα, η φαινομενική εξουσία είναι σχεδόν εξ ίσου σημαντική όσο και η πραγματική. Άλλωστε η φαινομενική εξουσία είναι συχνά η πραγματική. Καθώς το θέμα του ποιος είναι «πάνω» και ποιος «κάτω» καθορίζει τα πάντα, μερικές φορές δημιουργούνται συγκρούσεις, απλώς και μόνο για αφηρημένους γραφειοκρατικούς χαρακτηρισμούς. Ακριβώς επειδή η δημόσια ζωή είναι τόσο τυπική, η κοινωνική ζωή προσφέρει ένα μηχανισμό για να πιάνει κανείς τα άπιαστα

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΛΑΧΗΤΟΣ 5
ΑΘΗΝΑΙ

Βεβαιώ ότι ο κ. Αθανάσιος Στρίγκας, τον οποίον γνωρίζω από πολλών ετών, υπήρξεν ειδικός Σύμβουλος της Προεδρίας κατά τα δύο περίπου έτη της Πρωθυπουργίας μου (1965-1966) και μάλα τακτικά συνειργάσθη [illegible] μαζί μου

Ο βεβαιών

Στεφανόπουλος

Ιδιόχειρη βεβαίωση του πρώην Πρωθυπουργού Στέφ. Στεφανόπουλου, με την οποία βεβαιώνει ότι ο γράφων υπήρξε Σύμβουλός του την περίοδο της Πρωθυπουργίας του.

και να καταλαβαίνει τις αποχρώσεις. Η περιφρόνηση του περιβάλλοντος του Κ. Μητσοτάκη, όσο και του Α. Παπανδρέου γι' αυτήν την πλευρά της Αθήνας, δυσκόλεψε τις πράξεις τους και τους στερεί από την ευαισθησία της ανταπόκρισης σε επικείμενες εθνικές ανησυχίες!..

Η ταραγμένη περίοδος
Μέρες αθωότητας και σκληρής κατεύθυνσης

Όταν ο Στ. Στεφανόπουλος μέ κάλεσε κοντά του, θεώρησα την προτίμησή του υπερβολική και τον εαυτό μου δυστυχή. Ήμουν πολύ νέος και άπειρος για τη δουλειά που με προόριζε.

Ήταν 17 Ιουλίου 1965, στις 9 το βράδυ. Είχα καταλάβει καλά πως στην Ελλάδα η τέχνη της πολιτικής είναι κάτι το εξαιρετικά δύσκολο, από την άποψη ότι ο πολιτικός πρέπει να έχει εξασκηθεί στην «ισορροπία» μεταξύ πολλών και διαφορετικών συμφερόντων. Ήταν η εποχή της πλήρους εξάρτησης της Ελλάδας από ξένες χώρες –όπως και σήμερα άλλωστε– οι περισσότεροι πολιτικοί εξαρτούσαν την καριέρα τους από την καλή μαρτυρία των ξένων πρεσβειών πρώτα και μετά από το ντόπιο κατεστημένο, όποιο κι αν ήταν αυτό. Έπρεπε να γνωρίζει τις διεθνείς ισορροπίες κάθε ώρα, για να μπορεί κι ο ίδιος να «μένει» στη θέση του. Αλλοιώς «έπεφτε».

Βέβαια, υπήρχαν και πολιτικοί «άλαλοι και κουφοί», όπως υπάρχουν και σήμερα. Αυτοί ακολουθούσαν και ακολουθούν τον «ομαδάρχη» και εξελίσσονται ανάλογα. Ο ομαδάρχης όμως;

Η δυσάρεστη έκπληξή μου ήταν δικαιολογημένη, επειδή οι πολιτικές μου πεποιθήσεις όχι μόνο δεν ήταν ταυτόσημες με εκείνες του Στεφανόπουλου, αλλά το αντίθετο. Στο μόνο που συμφωνούσαμε, ήταν η ανάγκη βελτίωσης των σχέσεων Ελλάδος–ΗΠΑ στη βάση της αξιοπρέπειας, όσο τούτο ήταν εφικτό τότε για μας, και η ύπαρξη της Ελλάδος στους κόλπους του ΝΑΤΟ. Αυτό για πολλούς λόγους, αλλά ο βασικώτερος ήταν επειδή, εάν παιζόταν σωστά το παιχνίδι από μέρους της Ελλάδος στην έδρα του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, πολλά θα μπορούσαμε να ωφεληθούμε ως χώρα και περισσότερο τότε που οι ανακατατάξεις στον διεθνή χώρο εξελίσσονταν ραγδαία και οι δύο υπερδυνάμεις προωθούσαν τη νέα πολιτική τους για καινούργιες σφαίρες επιρροής.

Μια πολιτική που ξεκίνησε επί Κέννεντυ–Κρούτσεφ, συνεχίστηκε από τον Τζόνσον στο πλαίσιο της θεωρίας, και εφαρμόστηκε στην πράξη από τον πρόεδρο Νίξον και τον Μπρέζνιεφ. Μάλιστα επί Νίξον, ο Χένρυ Κίσσιγκερ εφήρμοσε μια νέα τέχνη στη διπλωματία: «την διπλωματία των στροφών», και τούτο για να κατορθώσει να επιβάλλει την πολιτική Νίξον: «καινούργιες σφαίρες επιρροής».

Είχε γίνει πια φανερό, πως τα επόμενα δέκα χρόνια η περιοχή που ανήκε και η Ελλάδα θα άλλαζε. Αν τότε έπαιζαν οι ελληνικές κυβερνήσεις σωστά μέσα στο ΝΑΤΟ το παιχνίδι τους, σε πλαίσια εθνικά και όχι κομματικά, η χώρα θα είχε κερδίσει μια ενδιαφέρουσα θέση στις «καινούριες σφαίρες επιρροής». Από εκεί θα κατόρθωνε να επηρεάζει καταστάσεις και όχι να βρίσκεται πάντα σε θέση άμυνας, σαν ένοχη, και να επηρεάζεται. Επομένως να υποκύπτει, με αποτέλεσμα να δεχθεί τις καταστρεπτικές συνέπειες αυτής της τακτικής της και κάποια δεδομένη στιγμή να κινδυνεύει να καταστραφεί από την «δίνη» των «στροφών», που οι νικητές στις καινούργιες σφαίρες επιρροής δημιούργησαν. Είναι στ' αλήθεια τραγικό!

Από τα μικρά μου χρόνια σεβόμουν τον Στ. Στεφανόπουλο, τον άνθρωπο και τον πολιτικό. Είχε τις απόψεις του κι εγώ τις δικές μου. Με τιμούσε όμως με την φιλία του. Επανειλημμένα

είχα διαφωνήσει μαζί του για τον τρόπο που χειρίστηκε το θέμα της διαδοχής του Παπάγου και άφησε την πρωθυπουργία στον Καραμανλή. Η γνώμη μου ήταν, και του το είπα, πως στην Ελλάδα η εξουσία όλο και πιο πολύ καταλήγει στα χέρια αυτών που έχουν ένα σχεδόν μανιακό πόθο να την αποκτήσουν. Όποιος αφιερώνεται μονομανιακά στη διαδικασία αυτή ή την περιφρονεί, θα κυνηγάει πάντα ένα φάντασμα, όσο αξιοσημείωτες κι αν είναι οι άλλες του επιδόσεις.

Για τον υποψήφιο Πρωθυπουργό, όπως και για τους αθλητές, όλα εξαρτώνται από τον σωστό χρονικό συντονισμό, από μια διαισθητική ικανότητα ν' αρπάζουν την ευκαιρία. Οι ικανότητες που απαιτούνται για να κερδίσει κανείς την «ευρεία» αναγνώριση και αποδοχή –έτσι το λένε– για την Πρωθυπουργία, λίγη σχέση έχουν με τις ικανότητες που πρέπει να έχει κανείς για να κυβερνήσει. Στην πραγματικότητα, τα δύο αυτά είδη ικανοτήτων μπορεί να γίνουν ασυμβίβαστα μεταξύ τους, καθώς οι απαιτήσεις της διαδικασίας «ευρείας αναγνώρισης και αποδοχής» γίνονται μεγαλύτερες σε κάθε εκλογική αναμέτρηση. Πρέπει να ξέρει κανείς να προσαρμόζει τις πολιτικές του απόψεις στην ανάγκη της στιγμής, να συμβιβάζει τις αντιθέσεις και να υποτάσσει τα προγράμματα στις απαιτήσεις ενός, όσο γίνεται, πλατύτερου συνασπισμού.

Ένας άνθρωπος που καταλαβαίνει τόσο θαυμάσια, όσο ο Κ. Καραμανλής, την πολύπλευρη ουσία της «διαδικασίας της ευρείας αναγνώρισης και αποδοχής», αναπόφευκτα θα νικούσε έναν αντίπαλο που προσπαθούσε να πετύχει το στόχο του, που ήταν ταυτισμένος περισσότερο με τους τύπους, την εντιμότητά του και την αδιακόρευτη προσήλωσή του στους θεσμούς της κοινοβουλευτικής ομάδας, της έγκρισης ή της απόρριψής της.

Μπροστά στην ευκαιρία ο Στ. Στεφανόπουλος δίσταζε, ή μάλλον δεν καταδεχόταν ν' αρπάζει τις ευκαιρίες με τα μέσα

που απαιτούσαν τα τότε πολιτικά ήθη.

Είχα παρακολουθήσει, μετά το θάνατο του Παπάγου, την απρέπεια του Παλατιού στο πρόσωπο του Στεφανόπουλου και αρρώστησα. Ήμουν πολύ μικρός στην ηλικία για να το αποφύγω. Ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ορκίστηκε νέος Πρωθυπουργός. Δεν δίστασε. Είχε αρπάξει την ευκαιρία. Δεν θέλω φυσικά να πω ότι η Ελλάδα κέρδισε με τον Κ. Καραμανλή στην εξουσία.

Με τις σκέψεις αυτές πήγαινα στην συνάντησή μου, με τον μέχρι πριν λίγες μέρες Αντιπρόεδρο της Κυβερνήσεως της Ένωσης Κέντρου.

Μπήκα στο γραφείο του στις 9 ακριβώς. Χαιρετηθήκαμε θερμά και έδωσε εντολή να μην τον διακόψουν για όση ώρα θα διαρκούσε η συνάντηση. Το θέμα ήταν ο σχηματισμός της Κυβερνήσεως από τον ίδιο, μέσα στο κλίμα των τότε ημερών. Θεωρούσε ότι η όλη προσπάθεια με την Ένωση Κέντρου, είχε οριστικά αποτύχει, χάρη στον Α. Παπανδρέου, ο οποίος είχε τορπιλλίσει τα πάντα. «Αποζητούσε», μου είπε, «την αποτυχία της Κυβερνήσεως».

Πώς ο Α. Παπανδρέου ενέτασσε στις επιτυχίες του την αποτυχία της Κυβερνήσεως του πατέρα του; Είχε διεισδύσει στο στρατό και θα έκανε δικτατορία. Θεωρούσε επιτακτικό καθήκον του να αποκλείσει μια τέτοια λύση, επειδή προέβλεπε εθνικούς κινδύνους στην πράξη αυτή. Και συγκεκριμένα, εμφύλιο πόλεμο. Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς οι Αμερικανοί είχαν στείλει τον Α. Παπανδρέου να κάνει πολιτική στην Ελλάδα με τις απόψεις που είχε. Θα επιθυμούσε να μείνω κοντά του να τον βοηθήσω σε θέματα ΝΑΤΟ και ΗΠΑ. Κάτι σαν απ' ευθείας σύνδεσμος Αθήνας–Ουάσιγκτων–Βρυξελλών. Να έβγαινε ο τόπος από την κρίση και να προχωρούσε σε εκλογές. Εκεί πίστευε ότι θα ξεκαθάριζε το πράγμα. «Αλλιώς θα γίνει δικτατορία», μου τόνισε δύσθυμα. Δικτα-

τορία με στρατιωτικούς που υπακούουν στον Α. Παπανδρέου θα φέρει εμφύλιο. Η άλλη που δεν θα υπακούει σ' αυτόν θα κρατήσει χρόνια. Και στη μία περίπτωση, αλλά και στην άλλη ο Λαός πάλι θα πληρώσει!..».

Του απάντησα πως δεν έπρεπε να βιαστεί να δεχτεί την Πρωθυπουργία, αυτή τη φορά. Να περίμενε μερικές εβδομάδες τις εξελίξεις και όταν θα είχαν δημιουργηθεί οι κατάλληλες προϋποθέσεις, να μην άφηνε την ευκαιρία.

Ο Α. Παπανδρέου προέρχεται από ισχυρό καρτέλ και ισχυρούς παράγοντες της NSA και επομένως κανείς στην Αθήνα δεν θα μπορούσε να αλλάξει τις αποφάσεις αυτών των μεγάλων κέντρων. Θα μπορούσε κανείς να δώσει μάχη στην Ουάσιγκτων και στις Βρυξέλλες για να μη γίνει η δικτατορία του Α. Παπανδρέου. Για άλλη δικτατορία, αν είχε αποφασισθεί, δεν γινόταν τίποτα. Για να γίνουν σοβαρές κινήσεις, θα έπρεπε να σχηματισθεί μία βιώσιμη κυβέρνηση, έστω και με βραχύ βίο. Του τόνισα πως ήθελε ιδιαίτερη προσοχή ο χειρισμός της περίπτωσης Α. Παπανδρέου, επειδή είχε πανίσχυρους προστάτες. Και φυσικά ότι θα έστηνε στον τοίχο όλους τους εχθρούς του, υπαρκτούς και μη, προκειμένου να επικρατήσει αν τον άφηναν να κάνει δικτατορία.

Και τούτο επειδή ο Α. Παπανδρέου δεν είχε πολιτικούς φίλους στην Ελλάδα. Είχε δημιουργήσει φανατικούς οπαδούς, πνευματικά, ηθικά και υλικά κατώτερους από τον ίδιον. Αυτοί διακατέχονται από την έμμονη ιδέα πως κάποιοι τους «έκλεψαν» τα προνόμια, τα υλικά πρώτα και μετά τα ηθικά από τότε που γεννήθηκαν. Αν αποκτήσουν εξουσία της πυγμής, το κονσερβαρισμένο μίσος τους θα ξεχυλίσει και στο όνομα του Λαού θα εκτελέσουν όλους τους παλαιοπολιτικούς του κατεστημένου. Θα προσφέρουν πολύ περισσότερα στους ξένους απ' ό,τι όλοι εσείς οι υπάρχοντες πολιτικοί, προκειμένου να μείνουν γαντζωμένοι στην εξουσία, μέχρι να πλουτίσει

και η τελευταία θεία τους που σφουγγάριζε τις σκάλες που εσείς ανεβαίνατε... Συμφώνησα πως έπρεπε να αποτραπεί μια τέτοια κατάσταση. Ευχαρίστως θα δεχόμουν να υπηρετήσω κοντά του από το ΓΕΣ, όπου υπηρετούσα τη θητεία μου. Να μην είχαμε βραχυκυκλώματα από το Υπουργείο των Εξωτερικών, το οποίο ήταν σχεδόν ολόκληρο «πιασμένο» από τις ξένες επιρροές. Να προχωρούσε στη δίκη του ΑΣΠΙΔΑ και στην καταδίκη του Α. Παπανδρέου σε πολύχρονη φυλάκιση, άσχετα αν μετά του χορηγούσαν αμνηστία. Είχε σημασία τεράστια αυτό. Αν το πετύχαινε θα γίνονταν εκλογές. Αν όχι, η δικτατορία ήταν στην πόρτα. Να πίεζε τους Αμερικανούς που στήριζαν τον ίδιο (τον Στεφανόπουλο) και το παλάτι, να δεχθούν την καταδίκη.

Στην αποχαύνωση που είχε περιέλθει τότε ο Λαός, από την κούραση που υποχρεωτικά του επέβαλε ο Α. Παπανδρέου, έπρεπε να αφυπνισθεί. Να γινόταν κινητοποίηση του Λαού, αλλά εναντίον του Α. Παπανδρέου, με το αιτιολογικό ότι τον εξαπάτησε και δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας υπηρέτης ξένων συμφερόντων, που ήρθε να επιβάλει δικτατορία, για να ωφεληθούν οι Αμερικανοί.

Έβλεπα ότι ο Στ. Στεφανόπουλος δίσταζε, αλλά δεν έφερνε αντιρρήσεις. Στο βάθος του ήθελε να κάνει πράξη όλα όσα του έλεγα. Καταλάβαινε πως ο Λαός είχε δικαίωμα να μάθει. Εκείνο που δεν καταλάβαινε είναι, πώς θα έπειθε τους Αμερικανούς. Ήταν πολύ απλό. Αλλά όταν τόσα χρόνια, έχει μάθει ο πολιτικός να παίζει μέσα σε πλαίσια που άλλοι χαράζουν γι' αυτόν, πώς να πραγματοποιήσει τα όποια όνειρά του;

Του μίλησα για τις νέες επιλογές στη διεθνή πολιτική, για τις «καινούργιες σφαίρες επιρροής κ.λπ.», για τους συμβιβασμούς που γίνονταν ανάμεσα σε παραδοσιακούς εχθρούς, προκειμένου να πάρουν κάποιο κομμάτι της πίττας που λέγεται Μ. Ανατολή. Μικρό ή μεγάλο, αδιάφορο. Τους αρκούσε

να βάλουν πόδι. Μετά θα έβλεπαν. Κατάλαβαν ότι, προκειμένου να σφάζονται μεταξύ τους, θα ήταν προτιμώτερο να ακολουθήσουν την μέθοδο του συμβιβασμού.

Μιλήσαμε για πολλά. Στα περισσότερα συμφωνήσαμε. Μετά από δύο ώρες, έφυγα και συμφωνήσαμε να έχουμε καθημερινή επαφή. Θα έκανα μερικές κινήσεις προς το εξωτερικό και θα τον ενημέρωνα. Το ίδιο κι εκείνος. Θα τακτοποιούσε την απόσπασή μου αθόρυβα, την ίδια νύχτα.

Στο διπλανό δωμάτιο περίμενε ο Επιτετραμμένος της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα, Νόρμπερτ Άνσουτς.

Όπως έμαθα την επόμενη ημέρα, ο Επιτετραμμένος του ζήτησε να σχηματίσει κυβέρνηση το συντομώτερο δυνατό. Του μετέφερε και τις απόψεις των ανθρώπων που στήριζαν τον Στεφανόπουλο. Ήταν ταυτόσημες. Τον συμβούλευσα να έβλεπε ο ίδιος τον εκπρόσωπο του καρτέλ. Αυτό και έκανε.

Εκείνες οι ημέρες και οι νύχτες κυλούσαν μέσα στη σύγχυση και στη βιαιότητα. Στο μεταξύ η Ε.Κ. ετοιμαζόταν πυρετωδώς, κάτω από τις διαταγές του Α. Παπανδρέου, να κατεβάσει το Λαό της Αθήνας και του Πειραιά στο δρόμο, για να κάνει πιο εντυπωσιακή την κάθοδο του Γ. Παπανδρέου από το Καστρί, στα γραφεία του κόμματος στην οδό Χρ. Λαδά.

Ο Ν. Άνσουτς είχε προτείνει στον Στ. Στεφανόπουλο μια μυστική συνάντηση με τον Α. Παπανδρέου, στις 19 Ιουλίου. Ο Στεφανόπουλος δεν είχε αντίρρηση. Ο Α. Παπανδρέου είχε, και ανέβαλε την συνάντηση για τις 20 Ιουλίου το βράδυ, με την δικαιολογία της προετοιμασίας της «καθόδου» του πατέρα του. Στην πραγματικότητα, ανέβαλε τη συνάντηση αυτή, για να καταδείξει με τον όγκο της συγκέντρωσής του πως αυτός ήταν ο εκφραστής του Λαού και όχι ο Στεφανόπουλος, ο οποίος θα έπρεπε να λειτουργήσει ως προσωρινή κατάσταση, μέχρι να πεισθούν οι άλλοι πως πρέπει να γίνουν εκλογές.

Η λαϊκή θέση βλέπετε. Ο Α. Παπανδρέου πάντα την... σεβάστηκε...

Στις 20 Ιουλίου 1965, ώρα 10 το βράδυ, ο Α. Παπανδρέου κατέφθασε με κάθε μυστικότητα, στην οδό Μακεδονίας 6, στο γραφείο του Στεφανόπουλου, συνοδευόμενος από τον Αντώνη Λιβάνη. Στην οδό Μακεδονίας 6, ήταν, ας πούμε, το οχυρό του Στ. Στεφανόπουλου. Ένα μεγάλο παραδοσιακό σπίτι, ευρύχωρο, με πολλά δωμάτια κάτω και επάνω, με μια λωρίδα πράσινου κήπου στο πίσω μέρος του. Ανέβαινε κανείς τα τρία σκαλιά της εξώπορτας, αφού προηγουμένως διέσχιζε τη μικρή σιδερένια καγκελόπορτα, και βρισκόταν στο μικρό ψηλοτάβανο διάδρομο, με την πελώρια ξύλινη σκάλα αντίκρυ και στο δεξί του χέρι βρισκόταν το ευρύχωρο και με πολλά βιβλία γραφείο του Στ. Στεφανόπουλου. Οι άνετες καφέ δερμάτινες πολυθρόνες, καθαρές αν και παλιές, με τα πελώρια κάδρα των προγόνων του στους τοίχους, δημιουργούσαν την ατμόσφαιρα εκείνη που ταίριαζε απόλυτα στην προσωπικότητα του Στ. Στεφανόπουλου.

Ένοιωθε κανείς το σεβασμό να του εμπνέεται από τον πολιτικό άντρα. Δεν έκανε καμμιά προσπάθεια να τον επιβάλει, ως απότοκο της πολιτικής του δύναμης.

Το αντίθετο με τον Α. Παπανδρέου, που από τότε προσπάθησε και θα προσπαθεί πάντα να επιβάλει το σεβασμό και την εκτίμηση στο πρόσωπό του, με την δύναμη της εξουσίας. Όμως ούτε το ένα ούτε το άλλο επιβάλλονται!.. Απλά εμπνέονται...

Όντας ανίκανος να νοιώσει τα παραπάνω ο Α. Παπανδρέου, μπήκε με τους παρατρεχάμενους, χτυπώντας τα πόδια του με τα τακούνια στο πάτωμα του διαδρόμου και βιαστικά, ορμητικά θα προτιμούσα, με «αμερικάνικο αέρα», (ξέρετε, εκείνος που έμπαινε ο Πρέσβυς Πιουριφόυ στην ελληνική Βουλή με το σορτ και τα σανδάλια του, να δώσει εντολές στην

κυβέρνηση των... ιθαγενών), χωρίς καν να υποκλιθεί –έτσι, από τακτ– έδωσε το χέρι του στο τεντωμένο με ελαφρά υπόκλιση χέρι του Στεφανόπουλου, το άφησε απότομα και κάθισε στην αριστερή πολυθρόνα. Μελετημένη κίνηση, γιατί αν καθόταν στη δεξιά πλευρά, θα είχε την πλάτη του εκτεθειμένη στο παράθυρο που υπήρχε, ερμητικά κλειστό. Σκέφθηκε, όπως μου απεκάλυψε πολλά χρόνια αργότερα στο Τορόντο του Καναδά, ότι μπορεί να τον δολοφονούσαν από το κλειστό παράθυρο... Προτίμησε να τον προφυλάξει ο τοίχος από αριστερά. Οι αριστερές αποκλίσεις του...

Ακολούθησαν οι συστάσεις. Όταν έφτασε σε μένα, ο Α. Παπανδρέου έγινε... υποχρεωτικός... ευγενικός και μειλίχιος: «Πραγματικά χαίρομαι που σας γνωρίζω από κοντά», μου είπε σφίγγοντάς μου το χέρι. «Χαίρομαι πολύ... φίλοι με έχουν πληροφορήσει, ότι αν και οι σχέσεις σας με το ΝΑΤΟ είναι στενές, και τους Αμερικανούς επίσης, παρ' όλα αυτά δεν έχετε αντιδραστικές απόψεις. Είναι παρήγορο αυτό, γιατί στις δύσκολες ώρες που διέρχεται η χώρα μας, υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν με καθαρό μάτι τον αγώνα του Λαού μας. Είμαι της γνώμης ότι πρέπει να τα λέμε συχνότερα εμείς...».

– Ευχαριστώ, κ. Υπουργέ, για τα καλά σας λόγια και τις απόψεις σας για μένα, του είπα διακόπτοντάς τον. Ευχαρίστως να τα πούμε σε κάποια δεδομένη στιγμή. Εκείνο που προέχει τώρα είναι το καλό αποτέλεσμα της συνάντησής σας με τον κ. Στεφανόπουλο. Θα ήμουν ιδιαίτερα ευτυχής αν καταλήγατε σε συμφωνία...

– Μα γι' αυτό είμαστε εδώ, αγαπηγέ μου, με έκοψε γελαστά και με στενά μάτια.

Συζήτησαν περίπου μισή ώρα. Ο Α. Παπανδρέου, επιθετικός από την αρχή μέχρι το τέλος, προσπάθησε να βάλει στην θέση του «αμυνόμενου» τον Στεφανόπουλο. Μάταια όμως,

γιατί ο Στεφανόπουλος δεν ήταν εκείνος που έφερε την χώρα στα πρόθυρα της καταστροφής. Ήταν ο Α. Παπανδρέου και αυτό το έκανε σαφές ο Στεφανόπουλος. Θα στήριζε ο Α. Παπανδρέου την κυβέρνηση, αλλά με τον όρο ότι δεν θα πήγαινε στο στρατοδικείο. Δεν ήταν ο ένοχος αυτός, είπε. Ήταν πλεκτάνη σε βάρος του από τα οργανωμένα συμφέροντα, και στο πρόσωπό του ήθελαν να πλήξουν τον ελληνικό Λαό... να του επιβάλουν λύσεις ενάντια στα συμφέροντά του. «Αυτό δεν θα περάσει», συνέχισε...

– Κανείς δεν επιθυμεί λύσεις οι οποίες θα απέβαιναν κατά του ελληνικού Λαού, τον έκοψε μειλίχια ο Στεφανόπουλος. Μου είναι αδύνατον να διανοηθώ ότι Έλληνες πολιτικοί θα συνεργασθούν με τα οργανωμένα συμφέροντα, όπως σεις τα αποκαλείτε, κατά των συμφερόντων του ελληνικού Λαού. Το ζήτημα είναι, κατά πόσον εμείς νοιώθουμε υπεύθυνοι, για την μοίρα αυτού του Λαού. Άποψή μου είναι ότι πρέπει να χαμηλώσουν οι τόνοι από όλες τις πλευρές, δια να αποφευχθεί το χειρότερο... Και το χειρότερο θα είναι μια στρατιωτική δικτατορία. Είναι εθνική ανάγκη λοιπόν να αποφευχθούν τοιούτου είδους ακραίες λύσεις...

– Συμφωνώ μαζί σας, κ. Στεφανόπουλε, του απάντησε ο Α. Παπανδρέου. Είσθε έντιμος άνθρωπος και πολιτικός. Είμαι διατεθειμένος να βοηθήσω να εξέλθει η χώρα από το τέλμα. Θα πρέπει όμως να πιέσετε το παλάτι, να μη σταθεί άκαμπτο στις όποιες μεταβολές του Στρατού και της Αστυνομίας. Να σταματήσει η τελευταία να σκοτώνει το Λαό...

– Μα η Αστυνομία δεν έχει τέτοιες προθέσεις, εκτός κι αν προκληθεί... τόνισε διακόπτοντάς τον ο Στεφανόπουλος.

– Ο Λαός δεν προκαλεί, επιτέθηκε ο Α. Παπανδρέου. Τι θα θέλατε να κάνει, όταν τον προκαλούν και τον εξευτελίζουν; Ας είναι, είμαι βέβαιος ότι θα βρείτε λύσεις. Σας είπα, είμαι διατεθειμένος να βοηθήσω και οφείλετε να με πιστέψετε.

Δώστε μου μερικές βδομάδες χρόνο να το μεθοδεύσω με τους συνεργάτες μου. Αφήστε το παλάτι να πειραματισθεί με τις λύσεις που έχει στην τσέπη. Να δούμε πού το πάνε και μετά είμαι ανοιχτός για συνεργασία μαζί σας, με την έννοια της ανοχής εκ μέρους μας.

– Να ξέρετε, ότι προσφέρετε μια μεγάλη υπηρεσία στο Έθνος με την ανοχή σας, σε μια μεταβατική κυβέρνηση υπ' εμού. Θα προσπαθήσω να είμαι το δυνατόν αμερόληπτος.

– Προσέξτε τον Κρητικό. Εννοούσε τον Κ. Μητσοτάκη. Είναι επικίνδυνος άνθρωπος. Θα μποϋκοτάρει κάθε σωστή λύση. Πάντα έλεγα στον πατέρα μου να τον προσέχει. Δεν με άκουσε...

– Μην ανησυχείτε, κ. Παπανδρέου, ο Μητσοτάκης δεν θα φέρει εμπόδια. Δεν θέλει, αλλά και δεν μπορεί. Θα του δώσω το Υπουργείο Συντονισμού. Αυτό του αρκεί. Θα ήθελα σεις, να σταματήσετε κάπως τους φίλους σας αξιωματικούς και να παροτρύνετε τους φίλους σας βουλευτές, όχι μόνον να προσχωρήσουν εις την νέαν κυβέρνησιν, αλλά να έχουν και κατανόησιν, όσον αφορά εις τας επιδιώξεις τους.

Ο Α. Παπανδρέου ήθελε να «δέσει» τον Στ. Στεφανόπουλο και του παρέδωσε ένα «Μνημόνιο» από δέκα σημεία. Ο Στεφανόπουλος το διάβασε, το υπέγραψε και μου το έδωσε να το διαβάσω. Δεν κατάλαβα την κίνησή του, επειδή το είχε ήδη υπογράψει. Ήταν ένα πυκνογραμμένο κείμενο μιας σελίδας (δακτυλογραφημένο), με αριθμούς από το 1 μέχρι το 10 με ισάριθμες προτάσεις, με ημερομηνία. Τον Ιούνιο είχε ήδη υπογραφεί από τον Α. Παπανδρέου. Το έδωσα πίσω στον Στεφανόπουλο, που το παρέδωσε στον Παπανδρέου. Με κοίταξαν και οι δύο ερωτηματικά, κι αυτό γιατί χαμογελούσα αχνά. Δεν ξέρω τι κατάλαβαν. Για να μην παρεξηγηθώ, τους πληροφόρησα ότι κατά την γνώμη μου ήταν περιττό το «Μνημόνιο» και πως η αναφορά στο ΝΑΤΟ δεν χρησίμευε σε τίποτα στην παρούσα φάση. Μου εξήγησε ο Α. Παπανδρέου:

– Κοιτάξτε, το ΝΑΤΟ δεν πρέπει να εμπλακεί στην παρούσα φάση, στα εσωτερικά της χώρας. Θα ήταν λάθος. Με έχουν διαβεβαιώσει για το αντίθετο. Παρά ταύτα, θα επιθυμούσα η κυβέρνηση, υπό τον κ. Στεφανόπουλο, να καταστήσει σαφές στις Βρυξέλλες, ότι θα είναι επιζήμια κάθε ανάμειξη...

– Θα τον στείλω στις Βρυξέλλες, είπε ο Στεφανόπουλος, δείχνοντάς με, με το κεφάλι του. Πιστεύω ότι θα πετύχει το καλύτερο για μας...

Συμφώνησα μαζί του, προς μεγάλη ευχαρίστηση του Α. Παπανδρέου. Η κουβέντα μετά περιστράφηκε σε δευτερεύοντα θέματα. Η συμφωνία είχε κλείσει κι εγώ δεν είχα αντιληφθεί ακόμα, πώς έγινε αυτό. Το κατάλαβα, μετά την επαφή που είχα τα ξημερώματα με την Ουάσιγκτων. Τα είχαν συμφωνήσει, είπαν, οι υποστηρικτές του Α. Παπανδρέου και του Στ. Στεφανόπουλου, πριν από την συνάντηση των δύο ανδρών. Εκείνοι έπρεπε απλά να συμφωνήσουν στα σημεία... Αν διαφωνούσαν στα δευτερεύοντα, να τα έλυναν μόνοι τους... Αλοίμονο, τι πολιτικοί ήταν...

Πριν φύγει ο Α. Παπανδρέου ήταν πιο χαρούμενος και πιο χαλαρωμένος απ' ό,τι είχε έρθει. Έκανε διάφορα «αμερικάνικα» κομπλιμέντα στον Στ. Στεφανόπουλο, ο οποίος ανταπέδωσε αλά γαλλικά. Αλλά κι εγώ είχα το μερίδιό μου στα «αμερικάνικα» κομπλιμάν. Μου έσφιξε θερμά το χέρι και με πληροφόρησε πως οι «φίλοι» του είχαν δίκιο για μένα, στα όσα καλά του είπαν. Μου ζήτησε να βοηθήσω τον Στεφανόπουλο με όλες μου τις δυνάμεις για το καλό του τόπου. Το υποσχέθηκα και του παρατήρησα ότι η καλή θέληση υπάρχει από τους ξένους, φτάνει να την αποδεχθούμε και να την αξιοποιήσουμε κι εμείς.

Συμφώνησε μειλίχια, με χαμόγελο γλυκύτατο και με προσκάλεσε να συναντηθούμε το συντομώτερο. «Θα ήταν αρκετά

χρήσιμο», επέμεινε.

Συμφώνησα και μου έδωσε έναν αριθμό τηλεφώνου, να του τηλεφωνήσω όποτε ήθελα.

Η συνάντηση είχε λάβει τέλος.

Μετά την αναχώρηση του Παπανδρέου, σχολιάσαμε για δέκα λεπτά την συνάντηση και ο Στεφανόπουλος μου έδωσε εντολή να φύγω την επομένη για τις Βρυξέλλες, όπου είχα ιδιαίτερη συνάντηση με τον Διοικητή του ΝΑΤΟ, στρατηγό Lyman L. Lemnitzer και στις 23 Ιουλίου με τον Γενικό Γραμματέα Μάνλιο Μπρόζιο.

Οι συναντήσεις μου μπορώ να πω ότι πήγαν πολύ καλά. Με διαβεβαίωσαν και οι δύο συνομιλητές μου ότι: εφ' όσον η Ελλάδα θα εκινείτο μέσα στα πλαίσια της Συμμαχίας, δεν υπήρχε τίποτε το ανησυχητικό. Το αντίθετο μάλιστα. Ο Οργανισμός θα βοηθούσε να τηρηθούν τα υπεσχημένα, κυρίως από τις ΗΠΑ. Η Τουρκία δεν θα είχε κανένα λόγο, ή τουλάχιστον δεν θα της επιτρεπόταν να δημιουργήσει πρόβλημα στο Αιγαίο, ή στην Κύπρο. Μου τόνισαν την ανάγκη της κοινωνικής γαλήνης στο εσωτερικό της χώρας. Τους ζήτησα να στείλουν στην Αθήνα ανθρώπους της Συμμαχίας, να έχουν επαφή με τους αρχηγούς των ομάδων των Ελλήνων αξιωματικών, να μην προσπαθήσουν να φέρουν εμπόδια στις πολιτικές διεργασίες και να μείνουν στα στρατόπεδα και να αφοσιωθούν στα καθαρά στρατιωτικό τους καθήκοντα.

– «Μα πώς θέλετε να αφοσιωθούν στα καθήκοντά τους οι αξιωματικοί, όταν οι πολιτικοί παράγοντες της Ελλάδας τους κρατούν σε διαρκή εγρήγορση... κάθε πολιτικός για δικό του όφελος;...» μου είπε εκνευρισμένος ο Διοικητής του ΝΑΤΟ. «Το μόνο που θα τους σταματήσει», μου παρατήρησε ο Γενικός Γραμματέας στην ίδια αγωνιώδη παρατήρησή μου, «είναι να πάρουν εντολή από την Ουάσιγκτων απ' ευθείας. Με εννοείτε, πιστεύω, τι εννοώ». Στην συγκατάβασή μου, πρόσθεσε πως το ΝΑΤΟ, από την πλευρά του, θα κάνει ό,τι πρέπει, προκειμένου να εξασφαλισθεί η απρόσκοπτη διακυβέρνηση της χώρας από τον κ. Στ. Στεφανόπουλο. Συμφωνήσαμε να έχουμε επαφή μια φορά την εβδομάδα. Μου έδωσαν και οι δύο από ένα νούμερο τηλεφώνου –ειδικά απόρρητη γραμμή: (COSMIC) ειδικό για την περίπτωση, αλλά και ιδανικό για μένα, για την πολύτιμη επαφή μαζί τους. Ο Αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ, έδωσε εντολή στον κ. Paul Martin: (PRESIDENT OF THE NORTH ATLANTIKC COUNSIL), στον αρμόδιο του Γραφείου Λογιστικού Jhonson Garrett και τον αρχηγό των Μυστικών Υπηρεσιών του ΝΑΤΟ, να συζητήσουν μαζί μου το ζήτημα της Ελλάδος και να διεκπεραιώσουν το πακέτο που έφερνα από την Αθήνα, με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Έτσι, συμφωνήσαμε τον ερχομό στην Αθήνα ανθρώπων της Συμμαχίας, για τον επηρεασμό των αξιωματικών, τη μετάβαση του αρμοδίου του Λογιστικού Γραφείου στο αντίστοιχο της Ουάσιγκτων, να μεριμνήσει για την απρόσκοπτη ροή της στρατιωτικής βοήθειας από τις ΗΠΑ προς την Ελλάδα και την άμεση μετάβασή μου στην BONN (Βόννη) για επηρεασμό των φιλικά προσκείμενων προς την Ελλάδα κύκλων της Γερμανίας και ιδιαίτερα του Franz Josef Strauss. Κανονίσαμε να διατηρούμε επαφή μια φορά την εβδομάδα και συγκεκριμένα κάθε Δευτέρα πρωί.

Αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να αλληλοενημερωνόμαστε κάθε Δευτέρα πρωί εμείς οι τρεις κι εγώ μετά, με τη σειρά μου, να ενημερώνω κάθε Δευτέρα πρωί τον Αρχιστράτηγο L. L. Lemnitzer και τον Γενικό Γραμματέα M. Brosio. Εκείνοι, με τη σειρά τους, θα ενημέρωναν την Ουάσιγκτων μέχρι την (κάθε) Τρίτη πρωί (σ' αυτό βοηθούσε και η διαφορά της ώρας, ούτως ώστε να προλαβαίνουν). Κι αυτό επειδή: κάθε Τρίτη συνερχόταν η Ανώτατη Ομάδα Επισκόπησης στο Λευκό Οίκο και θα έπρεπε να έχει τις αναφορές του Διοικητού

και του Γεν. Γραμματέα του ΝΑΤΟ, συν τις άλλες εκτιμήσεις που προέρχονταν από τις άλλες πηγές και υπηρεσίες. Συζητούσαμε δηλαδή εμείς οι τρεις, πριν συμφωνήσουμε να δώσω την κεντρική αναφορά στους παραπάνω, στις Βρυξέλλες.

Στις 25 Ιουλίου 1965, συνάντησα τον Franz Josef Strauss στην Βόννη της Δ. Γερμανίας. Υποσχέθηκε αμέριστη συμπαράσταση στην κυβέρνηση Στεφανόπουλου, με την έννοια ότι δεν θα συνεργαζόμαστε φανερά με τον Α. Παπανδρέου και πως, στην κατάλληλη στιγμή, θα έπρεπε να οδηγήσει την χώρα στις εκλογές. Ήταν φανερό ότι είχε πληροφορηθεί για το ελληνικό ζήτημα, αλλά όχι αρκετά.

Η Μυστική Υπηρεσία της Δ. Γερμανίας: (BND) ήταν ανάστατη, γιατί από την Αθήνα έφταναν πληροφορίες για επικείμενο πραξικόπημα των μικρών αξιωματικών του Α. Παπανδρέου. Ο Γενικός Πρόξενος της Δ. Γερμανίας στην Αθήνα, όμως, έβλεπε πιο καθαρά τα πράγματα και μιλούσε στις αναφορές του για (οριστικό!) παραμερισμό του Γ. Παπανδρέου, άτυπη αρχηγία της Ε.Κ. υπό τον Α. Παπανδρέου, κυβέρνηση από τους «λογικώτερους» και συντηρητικούς του κόμματος. Όχι δικτατορία, καμμιάς μορφής. Τουλάχιστον δεν ήταν φανερό κάτι τέτοιο για το προσεχές μέλλον, παρά τα διαδραματιζόμενα στην Αθήνα.

Στις 21 Ιουλίου επέστρεψα στην Ελλάδα. Στις 30 Ιουλίου ώρα 6 μ.μ., συναντήθηκα με τον Στ. Στεφανόπουλο και συζητήσαμε τα αποτελέσματα του ταξιδιού μου. Έμεινε ικανοποιημένος. Κουβεντιάσαμε τα εσωτερικά και με πληροφόρησε πως την επομένη η κυβέρνηση Νόβα θα «έπεφτε» και ότι πολλοί βουλευτές πέφτουν θύμα των βρώμικων συναλλαγών που γίνονται. «Θα το πάνε έτσι μέχρι τις αρχές Σεπτεμβρίου», συνέχισε λυπημένος. «Μετά ο Ανδρέας θα δώσει εντολή σε 30 με 40 βουλευτές να μας ψηφίσουν... Μέχρι τότε προβλέπω κατάπτωση του ελληνικού Κοινοβουλίου...».

Και είχε δίκιο.

Στις μέρες της «αποστασίας» και ενώ οι βουλευτές της Ε.Κ. δεν γνώριζαν τα παιχνίδια που παίζονταν στις πλάτες τους, και τελικά στις πλάτες του Λαού, στην απελπισία και στο φόβο τους για το «άγνωστο», ζητούσαν «αναγνώριση» και χρήματα.

Οι άλλοι, οι ομαδάρχες που γνώριζαν, όπως ο Κ. Μητσοτάκης, δεν τους συνέφερε να φανερώσουν την αλήθεια, ή το έκαναν από σύνεση, μήπως φορτίσουν το ήδη φορτισμένο κλίμα και φέρουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Γεγονός είναι πάντως ότι ο Α. Παπανδρέου τους πρόλαβε. Τούς κόλλησε τη ρετσινιά του «αποστάτη», για να μην αποκαλυφθεί ο δικός του επικίνδυνος ρόλος. Οι λεγόμενοι αποστάτες, έφυγαν από το κόμμα της Ε.Κ., επειδή ο Α. Παπανδρέου ετοίμαζε δικτατορία. Είτε από φόβο μήπως συνδεθεί το όνομά τους, είτε επειδή ο Α. Παπανδρέου τους είχε προγραμμένους για εκτέλεση, μετά την επικράτηση της δικής του δικτατορίας, αποστάτησαν για να οργανωθούν και να αμυνθούν. Βρήκαν διάφορα σχήματα και μπήκαν. Άλλοι ήταν και καιροσκόποι. Τους βουλευτές, που ο Α. Παπανδρέου δεν ήθελε μέσα στο κόμμα, τους διέταξε να προσχωρήσουν στον Στ. Στεφανόπουλο. Εκτός βέβαια του Κ. Μητσοτάκη και μερικών άλλων, οι οποίοι δεν περίμεναν τις εντολές του Α. Παπανδρέου. Είχαν αντιληφθεί και είχαν τις πληροφορίες τους. Κι έφυγαν.

Ποιος είναι λοιπόν ο αποστάτης; Ο Α. Παπανδρέου που ήταν έτοιμος να κάνει δικτατορία, με τους Ιωαννίδη–Λαδά–Στειακάκη, απαρνούμενος τις αρχές της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, τις οποίες δεν είχε ποτέ, ή οι άλλοι που έφυγαν από το κόμμα;

Νομίζω ότι αυτά και άλλα πολλά ήθελε ο Κ. Μητσοτάκης να ρωτήσει τον Α. Παπανδρέου, στη συζήτηση που τον προκάλεσε αρκετές φορές, αλλά εκείνος πεισματικά αρνήθηκε

και έπραξε πολύ σωστά που δεν πήγε. Φαντάζεσθε να μάθαινε ο ελληνικός Λαός και οι οπαδοί του ειδικά, ότι ο ίδιος ήταν όχι μόνο ο αποστάτης της Δημοκρατίας, αλλά και ο παρ' ολίγον βιαστής της. Αυτή είναι η αλήθεια, και όποιος μπορεί ας με διαψεύσει.

Στις 5 Αυγούστου καταψηφίσθηκε η κυβέρνηση Νόβα, μέσα σε αποδοκιμασίες και γιουχαΐσματα των βουλευτών της Ε.Κ.

Στις 8 Αυγούστού, γίνεται η πρώτη απόπειρα με τον Στεφανόπουλο. Πήρε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης. Ήταν εντολή που θα ζύγιζε τους βουλευτές. Πιστός στην κοινοβουλευτική διαδικασία ο Στεφανόπουλος, έφερε το θέμα στις 9 Αυγούστου στην Κοινοβουλευτική Ομάδα της Ε.Κ. Καταψηφίσθηκε η εντολή, με 113 κατά της πρότασης και 26 υπέρ. Δύο βουλευτές ήσαν απόντες.

Στις 14 Αυγούστου ο Στεφανόπουλος και ο Τσιριμώκος αποχωρούν από την Ε.Κ.

Στις 18 Αυγούστου ο Τσιριμώκος πήρε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης. Ήταν μια προειδοποίηση των Άγγλων και μια επίδειξη δυνάμεως.

Στις 20 Αυγούστου ο Τσιριμώκος ορκίσθηκε Πρωθυπουργός. Τη νύχτα εκείνη στους διαδρόμους της Βουλής μοιράστηκαν ένα εκατομμύριο δολλάρια, από τους Άγγλους της Ιντέλιτζενς Σέρβις, στους βουλευτές της Ε.Κ. Από την άλλη πλευρά, ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, μοίρασε δύο εκατομμύρια δολλάρια.

Στις 28 Αυγούστου και πριν την ψηφοφορία, «ρίχτηκαν» στους διαδρόμους της Βουλής άλλα έξι εκατομμύρια δολλάρια στους βουλευτές της Ε.Κ., από διαφορετικά κανάλια. Ο Τσιριμώκος καταψηφίστηκε. Οι Άγγλοι ηττήθηκαν και δεν θα επιχειρούσαν ξανά.

Οι εφημερίδες του Λαμπράκη είχαν υποδείξει καθαρά τον νέο Πρωθυπουργό, και αυτός δεν ήταν άλλος από τον Στεφανόπουλο. Πήρε την εντολή, και στις 14 Σεπτεμβρίου σχημάτιζε κυβέρνηση, με 152 ψήφους. Όσους έχει και ο Μητσοτάκης σήμερα. Έτσι η χώρα απέκτησε κυβέρνηση και οι βουλευτές της Ε.Κ. την αξιοπρέπειά τους. Έπαιζαν όλοι το παιχνίδι του Α. Παπανδρέου και δεν το ήξεραν, εκτός από εκείνους που ήδη αναφέραμε. Ήταν τραγωδία!

Πριν τον σχηματισμό της κυβέρνησης, είχα αλλεπάλληλες συναντήσεις με τον Πρέσβυ των ΗΠΑ, τον σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα, καθώς και με τον Επιτετραμμένο της πρεσβείας. Ο Επιτετραμμένος Ν. Άνσουτς, μου έδινε την εντύπωση ότι κάτι ήξερε, κάτι ήθελε να μου πει, αλλά κάτι τον συγκρατούσε. Τι ήταν αυτό το κατάλαβα λίγο αργότερα. Ο Πρέσβυς ήταν χαρούμενος για την εξέλιξη των πραγμάτων και βοηθούσε. Εκείνος που ήταν ράκος, ήταν ο σταθμάρχης της CIA. Είχε εκτελέσει σωστά τις εντολές που πήρε από το κέντρο, αλλά δεν καταλάβαινε!! Μάταια προσπαθούσε να έρθει σε επαφή με τον Κλαιρ Ελρόυ Τζωρτζ, που τότε βρισκόταν στο στρατηγείο της NSA για ένα σεμινάριο. Με πίεζε να του αποκαλύψω τι συμβαίνει με τον Α. Παπανδρέου. Οι εξηγήσεις μου δεν του αρκούσαν και τον άφησα να προβληματίζεται.

Γεγονός είναι πάντως ότι ενεργούσε σύμφωνα με τις διαταγές που έπαιρνε.

Όταν κινήθηκε η διαδικασία για τον ΑΣΠΙΔΑ, κατάλαβε απόλυτα. Όσο κι αν λυπήθηκε για τον φίλο του Α. Παπανδρέου, έκανε αυτό που τον διέταξαν.

Όπως προανέφερα, συνέχιζα να δίνω τις αναφορές μου στο ΝΑΤΟ κάθε Δευτέρα, κι εκείνοι στην Ουάσιγκτων κάθε Τρίτη. Ήταν φανερό, πως κάναμε έναν αγώνα δρόμου, για το ποιος θα φτάσει πρώτος στο τέρμα. Κι αυτό ήταν το μοιραίο λάθος μας. Γιατί όλοι εμείς που αγωνιζόμαστε τότε να κόψουμε το νήμα, θα είμαστε οι ηττημένοι. Οι νικητές θα ήταν άλλοι.

Δεν το ήξερα τότε, αλλιώς δεν θα αγωνιζόμουν.

Οι μήνες περνούσαν και η απογοήτευσή μου μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Υπήρχε η υπόθεση ΑΣΠΙΔΑ, την οποία μπορούσε να εκμεταλλευθεί η κυβέρνηση Στεφανόπουλου, κι όμως άφησε την μεγάλη ευκαιρία να ξεφύγει. Και τούτο, επειδή είχε υποσχεθεί στους ξένους υποστηρικτές του, αλλά και στον Α. Παπανδρέου, ότι δεν θα του συνέβαινε το παραμικρό. Κι όμως, η υπόθεση «ΑΣΠΙΔΑ» ήταν η αρχή του τέλους για τον Α. Παπανδρέου ειδικά, αλλά και για τους Παπανδρέου γενικώτερα, και να γιατί: Με την παραπομπή σε δίκη του Α. Παπανδρέου και την καταδίκη του, θα αποκαλυπτόταν όλο το πλέγμα των αξιωματικών που τον ακολουθούσε. Θα αποκαλυπτόταν, πως ο Α. Παπανδρέου είχε σκοπό να κάνει στρατιωτικό πραξικόπημα και να καταλάβει βίαια την εξουσία. Θα ήταν μια πράξη κάθαρσης, με προεκτάσεις τέτοιες, που θα έφθαναν μέχρι και τον τελευταίο υπάλληλο και ιδιώτη, που αβαντάριζε μια τέτοια προπαρασκευή για την τελική λύση.

Ο Α. Παπανδρέου θα φανέρωνε το αληθινό του πρόσωπο, όπως και οι συνένοχοί του αξιωματικοί και διάφοροι πολίτες. Όμως, η υπόσχεση του Στεφανόπουλου προς τους υποστηρικτές του Α. Παπανδρέου και προς τους δικούς του, τον εμπόδισαν να ενεργήσει ως πραγματικός ηγέτης, προς το συμφέρον της χώρας του. Τον συμβούλευσα να προσφέρει κάποιο αντάλλαγμα στους κάθε λογής υποστηρικτές, για να κάθιζε τον Α. Παπανδρέου στο σκαμνί του δικαστηρίου, μαζί με τους Ιωαννίδη–Στειάκη κ.ά. Απέρριψε την εισήγησή μου, με το αιτιολογικό ότι θα ήταν μια ανέντιμη πράξη εκ μέρους του, να μην τηρήσει την υπόσχεσή του. Παρετήρησα όμως, ότι φοβόταν για τη ζωή του.

Όταν πολλά χρόνια αργότερα, το 1980 (την άνοιξη, και πριν φύγει για το καθιερωμένο του ταξίδι για την Γαλλία), κουβεντιάζαμε στο σπίτι του, στην οδό Λάχητος 5, παραδέχθηκε ότι δέπραξε το μεγαλύτερο έγκλημα, όταν δεν έκανε το καθήκον του. Δεν επέτρεψε την παραπομπή του Α. Παπανδρέου για εσχάτη προδοσία. Είχε υποχρέωση τότε να επιταχύνει τις διαδικασίες και να αφήσει την υπόθεση στη Δικαιοσύνη. Πάντως, για να μη λέμε ότι για όλα φταίνε οι ξένοι, αρκετό μερίδιο στην υπόθεση της συγκάλυψης της μεγάλης συνωμοσίας του Α. Παπανδρέου έχουν και οι Έλληνες. Διάφοροι «παράγοντες», δημοσιογράφοι, εκδότες (όλοι ζωντανοί σήμερα), εφοπλιστές, βιομήχανοι, μεγαλοϋπάλληλοι, ζητούσαν φορτικά από τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο να αφήσει τον «ΑΣΠΙΔΑ», χάριν της «κοινωνικής γαλήνης»... Έτσι το έλεγαν τότε.

Σήμερα αποκαλείται: ή ρ ε μ α   ν ε ρ ά!!

Ας είναι. Στις 20 Νοεμβρίου 1966, συναντήθηκα με τον Α. Παπανδρέου «κατ' ιδίαν» στο σπίτι του εφοπλιστή Ανδρέα Ποταμιάνου, κατόπιν επιθυμίας του Α. Παπανδρέου. Ξαφνιάστηκα με την πρόσκληση. Όχι ότι δεν το ήθελα –είχα συναντήσει και χειρότερους όλο αυτό το διάστημα– αλλά επειδή, ό,τι ήθελε από το γραφείο του Πρωθυπουργού, ο Α. Παπανδρέου, το έπαιρνε. Αισθανόμουν άσχημα που θα συναντιόμουν με τον υποψήφιο δικτάτορα, χωρίς να μπορώ να του εκφράσω τι σκεφτόμουν γι' αυτόν... Δεν ήταν δουλειά μου, βέβαια, αλλά...

Προβληματισμό μου προκάλεσε το όνομα: Ποταμιάνος! Δεν είναι δυνατόν, σκέφθηκα, αυτός είναι στενός φίλος του βασιλιά. Τι δουλειά έχει με τον Α. Παπανδρέου; Θεέ και Κύριε! Τι γίνεται σε τούτη τη χώρα τελικά! Πήρα αμέσως τον Αρχιστράτηγο της Συμμαχίας Lemnitzer και τον παρεκάλεσα να δώσει εντολή στον αρμόδιο, να μου στείλει μέχρι το απόγευμα, και πάντως πριν συναντηθώ με τον Α. Παπανδρέου, το πληροφοριακό δελτίο του Ποταμιάνου. Στο ΝΑΤΟ υπάρ-

χουν φάκελλοι για όλους μας, με ακριβέστατες πληροφορίες.

Δύο ώρες πριν την συνάντηση με τον Α. Παπανδρέου, ήρθε το Δελτίο Πληροφοριών για τον Ποταμιάνο. Ένοιωσα τρικυμία στην ψυχή μου (δεν ξέρω αν υπάρχει τέτοιος όρος, αλλά έτσι μπορώ να περιγράψω το συναίσθημα που ένοιωσα).

Ο εφοπλιστής Ποταμιάνος ήταν ο άνθρωπος της NSA στην Ελλάδα, και ανήκε μάλιστα στην ομάδα που στήριζε τον Α. Παπανδρέου. Ταυτόχρονα έμπαινε κι έβγαινε στο παλάτι!

Πήγα στην συνάντηση. Με υποδέχτηκε ο ίδιος ο Ποταμιάνος. Με ψυχρή ευγένεια με οδήγησε σ' ένα μεγάλο λίβιγκ-ρουμ, που, στην αρχή του από αριστερά, ο τοίχος ήταν καλυμμένος με καθρέφτες. Στην άκρη του διαδρόμου ήταν ένα κομψό σαλονάκι. Με παρεκάλεσε να καθήσω και ότι ο κ. Υπουργός θα ερχόταν αμέσως. Όταν ο Α. Παπανδρέου μετά από τέσσερα λεπτά μπήκε στο σαλόνι, το έκανε με μια επίδειξη ζωηρότητας, που δεν κατάφερε να κρύψει την νευρικότητά του. Δεν γνώριζα τότε ότι ο Α. Παπανδρέου ήταν οδυνηρά ντροπαλός. Η γνωριμία με καινούργιους ανθρώπους, τόν γέμιζε με μια αόριστη φρίκη, ιδιαίτερα αν ήταν ι κ α ν ο ί να του α ν τ ι σ τ α θ ο ύ ν ή να του α ν τ ι μ ι λ ή σ ο υ ν.

Όπως συνήθιζε –το έμαθα αργότερα– πριν από τέτοιες συναντήσεις, ο Α. Παπανδρέου θα βρισκόταν πιθανότατα σ' ένα διπλανό δωμάτιο, καθησυχάζοντας τα νεύρα του και ανασκοπώντας αυτά που θα έλεγε, σίγουρα σημειωμένα σ' ένα μπλοκ, που δεν το έδειχνε ποτέ στους επισκέπτες του. Κάθισε στον καναπέ, με την πλάτη προς το παράθυρο και μου έδειξε να καθίσω σε μια πολυθρόνα απέναντί του. Οι τρόποι του ήταν σχεδόν δειλοί. Το αντίθετο από την πρώτη φορά που συνάντησε τον Στεφανόπουλο. Ίσως επειδή βρίσκονταν και άλλοι στο δωμάτιο; Ίσως!..

Οι κινήσεις του ήταν κάπως αόριστες και άσχετες μ' αυτά που έλεγε, σαν η ομιλία και η κίνησή του να πήγαζαν από δύο διαφορετικές παρορμήσεις. Η φωνή του ήταν χαμηλή, απαλή.

Ο Ποταμιάνος είχε εξαφανισθεί. Σίγουρα κάπου βρισκόταν κι εγώ δεν τον έβλεπα...

Το θέμα ήταν η υπόθεση «ΑΣΠΙΔΑ» και η υπόσχεση του Πρωθυπουργού Στεφανόπουλου να μην τον καθίσει στο σκαμνί για εσχάτη προδοσία. Δεν είχε εμπιστοσύνη στην Δικαιοσύνη και ειδικά στην στρατιωτική, που ανάμεσα στους στρατοδίκες ήταν και άτομα του κατεστημένου. Το ΝΑΤΟ είναι σύμφωνο με μια τέτοια δίκη; Οι αξιωματικοί που ενδεχομένως να εμπλέκονταν, ανήκαν κι οι ίδιοι στην Συμμαχία. Είχε πληροφορίες ότι η κυβέρνηση θα τα «γύριζε» και θα τον έφερνε στο στρατοδικείο. Στην περίπτωση αυτή, ο δημοκρατικός Λαός θα αμυνθεί. Ταύτιζε το πρόσωπό του με την Δημοκρατία, τελειώνοντας με την κορώνα ότι, αν δικαζόταν για εσχάτη προδοσία, η Δημοκρατία θα δεχόταν το πιο ισχυρό πλήγμα. Και διεκατείχετο από βαθιά ανησυχία!..

Τον καθησύχασα ότι δεν θα συνέβαινε ποτέ κάτι τέτοιο, όσο τουλάχιστον είναι Πρωθυπουργός ο Στεφανόπουλος. Άλλωστε στο ταξίδι μου στις 10 Οκτωβρίου στην Ουάσιγκτων, μου σύστησαν να μη γίνει ποτέ αυτή η δίκη και να μεταφέρω στον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο τις επιθυμίες τους.

Έδειξε να τον καθησυχάζει η κατηγορηματική διαβεβαίωση των ξένων κέντρων αποφάσεων. Για να δώσω μεγαλύτερη έμφαση στο ζήτημα, τον παρώτρυνα την επομένη, 21 Νοεμβρίου, να πάει στο στρατοδικείο, να συμπαρασταθεί στους δοκιμαζόμενους αξιωματικούς και να προβεί σε μια μετριοπαθή, αλλά κάπως συγκεκριμένη δήλωση στον Τύπο, χτυπώντας μόνο το ντόπιο κατεστημένο.

Συμφώνησε μαζί μου. Χαμογέλασε, ίσως με την σκέψη της ενδεχόμενης αναταραχής που θα προκαλούσε η εμφάνισή του εκεί. Και αυτό του άρεσε. Ένα καινούργιο στοιχείο που ανεκάλυψα στη συνάντησή μας.

Πέρασε αμέσως μετά στην εξωτερική πολιτική, καυτηριάζοντας την «απρεπή» στάση του Προέδρου Τζόνσον και του βοηθού του σε θέματα Εθνικής Ασφαλείας W. Rostow, όσον αφορά το πρόσωπό του.

Είχε την έμμονη ιδέα πως ο Πρόεδρος Τζόνσον και ο Σύμβουλος Rostow τον μισούσαν προσωπικά. Δεν προσπάθησα να τον μεταπείσω, επειδή κατάλαβα πως κάτι τέτοιο θα ήταν μάταιο. Με διεβεβαίωσε ότι αν δεν προχωρούσε σε εκλογές η κυβέρνηση, θα γινόταν στρατιωτικό πραξικόπημα. Είχε τη γνώμη πως η δικτατορία θα διαρκούσε δύο χρόνια περίπου, θα προχωρήσουν σε εκλογές και «θα μας πετάξουν έξω από την πολιτική σκηνή», κατέληξε, με κάποια κούραση στη φωνή του.

Κατάλαβα ότι φοβόταν γι' αυτή την εξέλιξη. Είχε τη γνώμη ότι, αν γινόταν αυτό, έπρεπε να τους διατηρήσουμε στην εξουσία περισσότερο χρόνο και να τους φθείρουμε στο εσωτερικό μέτωπο και στο εξωτερικό. Έτσι θα κατορθώναμε να μείνουμε στο πολιτικό παιχνίδι.

Του απάντησα ότι το βασικώτερο πρόβλημα, ήταν να απελευθερώσουμε την εξωτερική μας πολιτική από τις βίαιες ιστορικές διακυμάνσεις –τις μεταξύ ευφορίας και πανικού– από την ψευδαίσθηση, ότι οι αποφάσεις εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τις ιδιοσυγκρασίες αυτών που τις διαμορφώνουν.

Η πολιτική έπρεπε να αναφέρεται σε κάποιες βασικές αρχές εθνικού συμφέροντος, που ξεπερνούσαν οποιαδήποτε συγκεκριμένη κυβέρνηση και έπρεπε κατά συνέπεια να τηρούνται, ακόμα κι αν άλλαζαν οι κυβερνήσεις.

Στο σημείο αυτό, η συζήτηση έπαψε να είναι τόσο συγκεκριμένη. Ο φόβος του Α. Παπανδρέου για μια αντίκρουση των απόψεών του, τον έκανε να μιλάει τόσο ελλειπτικά, ώστε μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πού ήθελε να καταλήξει, ή

ακόμα κι αν πρότεινε κάτι το συγκεκριμένο. Πολύ αργότερα, μετά από πολλές φορές που συζητήσαμε, άρχισα να καταλαβαίνω καλύτερα αυτές τις παράξενες περιφράσεις του. Έμαθα ότι για τον Α. Παπανδρέου οι λέξεις ήταν σαν τις μπάλλες του μπιλιάρδου: α υ τ ό π ο υ ε ί χ ε σ η μ α σ ί α δ έ ν ή τ α ν τ ο α ρ χ ι κ ό χ τ ύ π η μ α, α λ λ ά η κ α ρ α μ π ό λ α!

Σ' αυτή την πρώτη κατ' ιδίαν συνάντηση με τον Α. Παπανδρέου, δεν είχα άλλη επιλογή, από το να σημειώσω κατά λέξη όσα είπε. Αυτό που κατάλαβα ήταν, ότι με είχε ρωτήσει αν κατ' αρχήν δεχόμουν να συμμετάσχω σε μια μελλοντική δική του πολιτική κίνηση, με κάποια προγραμματιστική ιδιότητα.

Απάντησα ότι στην περίπτωση που θα προσφερόταν στον Στ. Στεφανόπουλο η εκλογική ευκαιρία να κυβερνήσει τη χώρα, θα συνέχιζα να υπηρετώ στο επιτελείο του με κάθε ιδιότητα που θα μου προσφερόταν. Αν ο Στεφανόπουλος συνέχιζε να εξυπηρετεί συμφέροντα αλλότρια και ενάντια στις αρχές μου, τότε θα διεχώριζα τη θέση μου. Στα πλαίσια της Ατλαντικής Συμμαχίας πάντα.

Συμφώνησε μαζί μου και με διεβεβαίωσε ότι ποτέ δεν είχε σκοπό να φύγει η χώρα από το ΝΑΤΟ, όσο τουλάχιστον περνούσε από το χέρι του. Το ίδιο ίσχυε και για τις βάσεις. Ήταν στα μοναδικά θέματα που ήταν ειλικρινής, όπως αποδείχτηκε τελικά!..

Συμφωνήσαμε να έχουμε κι άλλη συνάντηση. Έφυγα χωρίς να συναντήσω πάλι τον Ποταμιάνο.

Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα μετά την συνάντηση. Είχα καταληφθεί από ένα πιεστικό άγχος.

Την ίδια νύχτα κουβέντιασα για την συνάντηση με τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο. Δεν εντυπωσιάστηκε. Απλά μελαγχόλησε.

Αναφέρθηκε στην υπόθεση «ΑΣΠΙΔΑ» και μου είπε ότι το ζήτημα ήταν πολύ πιο σοβαρό απ' ό,τι φαινόταν. Γνώμη του

ήταν πως έπρεπε να φύγω το συντομώτερο για την Αμερική, μήπως και πετύχαινα την έγκρισή τους για προσαγωγή του Α. Παπανδρέου σε δίκη. Του απάντησα ότι αυτό το είχα θέσει σαν προϋπόθεση αρκετό καιρό πριν στο γραφείο του, στον ίδιο, αλλά είχε αντιπαρέλθει την άποψή μου αυτή.

– «Τότε», είπε, «ήταν άλλο και τώρα άλλο. Κοίταξε να φύγεις για τις ΗΠΑ και να κάνεις τις επαφές σου. Η χώρα κινδυνεύει κι εμείς μαζί...».

Την επομένη το πρωΐ, 21 Νοεμβρίου, ώρα 10, συναντήθηκα με τον Επιτετραμμένο της πρεσβείας των ΗΠΑ Νόρμπερτ Άνσουτς. Την ίδια ώρα, όπως έμαθα αργότερα, ο Α. Παπανδρέου εμφανιζόταν στο στρατοδικείο, όπου εκδικαζόταν η υπόθεση «ΑΣΠΙΔΑ».

Η πρόκληση ήταν εμφανής. Ο προθάλαμος και τα γραφεία αναστατώθηκαν. Ο Α. Παπανδρέου φαινόταν να μην καταλαβαίνει το παραμικρό. Έκανε και δηλώσεις κατά του «κατεστημένου που βίασε την λαϊκή θέληση στις 15 Ιουλίου...».

Ο Άνσουτς ήταν ανήσυχος και νευρικός. Αδύνατον να καταλάβει τα πολιτικά παιχνίδια που παίζονταν στην Ελλάδα. Αδυνατούσε να καταλάβει τους προϊσταμένους του, τους Έλληνες πολιτικούς, τους αντιπάλους και περισσότερο τον Α. Παπανδρέου.

Μου είπε ότι είχε ασφαλείς πληροφορίες, πως ο Α. Παπανδρέου, παρά τις υποσχέσεις του, συνωμοτεί. Είχε επαφές μέσω συνδέσμων του με τους αξιωματικούς και ότι φίλοι του αξιωματικοί έκλεψαν από στρατόπεδο της Λάρισας πυρομαχικά και μέρος από αυτά τα μοίρασαν σε πολίτες.

– «Αυτό είναι κακό», είπε, «εμφύλιο θέλει να προκαλέσει;...» αναρωτήθηκε κατακόκκινος από θυμό.

Σε ερώτησή μου, ποιος τον πληροφόρησε γι' αυτά, μου απάντησε, κάποιος αξιωματικός, σύνδεσμος του Α. Παπανδρέου.

Του είπα να έρθει σε επαφή με την Ουάσιγκτων και να τους πει ότι πρέπει να τον αποθαρρύνουν. Ότι κάποιος από μέσα (Ουάσιγκτων) «ταΐζει» τις δικτατορικές φιλοδοξίες του Α. Παπανδρέου και πρέπει να βρούνε την «διαρροή», αλλοιώς μια επιτυχία στις «φιλοδοξίες» του Α. Παπανδρέου θα έχει διεθνείς επιπτώσεις. Θα τιναχτούν όλα στον αέρα.

Συμφώνησε μαζί μου, θα έκανε όλες τις απαραίτητες ενέργειες και μετά θα έκανε επαφή και με τον ίδιο τον Παπανδρέου. Τον πληροφόρησα ότι θα πήγαινα στην Ουάσιγκτων. Χάρηκε μ' αυτό και μου υποσχέθηκε να μου έκλεινε ορισμένες συναντήσεις, όπως με τον Μακτζώρτζ Μπάντυ, πρώην Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ, επί προεδρίας Κέννεντυ. Τώρα ο Μπάντυ ήταν Διευθυντής στο Ίδρυμα Φορντ. Είχε τη γνώμη πως ο Μπάντυ θα επηρέαζε. Το ίδιο κι εγώ.

Μου παραπονέθηκε για την κατάσταση που επικρατούσε στο παλάτι. «Πως ο βασιλιάς δεν μπορούσε να ελέγχει τους γύρω του. Το παλάτι έχει μεταβληθεί σε φωλιά κατασκόπων, μου τόνισε. Όλοι δούλευαν για διαφορετικά συμφέροντα, «εκτός από εκείνο του βασιλιά της χώρας».

Του είπα απότομα ότι ο Α. Παπανδρέου πρέπει να προσαχθεί στο στρατοδικείο, να δικαστεί και να καταδικαστεί. Αυτό θα έλυνε το πρόβλημα. Συμφώνησε μαζί μου. Αλλά ήταν αδύνατο να πραγματοποιηθεί αυτό, επειδή θα εθεωρείτο προδοσία από τους υποστηρικτές του Α. Παπανδρέου. Δεν θα είχαν τηρηθεί από την από δω πλευρά οι υποσχέσεις, και η πολιτική του συμβιβασμού θα τιναζόταν στον αέρα.

– «Κι αν την τίναζε ο Α. Παπανδρέου;... Έχεις υπ' όψη πως δεν θα το εγκρίνουν; Θα τους δώσει, θα πάρουν. Να η ισορροπία. Δικτατορία θα είναι. Συμφέρει όλους...» τον αποστόμωσα.

Συμφώνησε εξουθενωμένος.

Μείναμε σύμφωνοι να κινητοποιήσουμε την Συμμαχία, το

Λευκό Οίκο και τους άλλους, που δεν ήθελαν την στρατιωτική λύση με τον Α. Παπανδρέου, ή με οποιονδήποτε άλλον.

– «Κι όμως, αν δεν βρεθεί λύση, η δικτατορία θα γίνει. Με ή χωρίς τον Παπανδρέου», μου τόνισε.

– «Ας γίνει», του απάντησα φωναχτά. «Φτάνει να μην γίνει με τον Α. Παπανδρέου».

Η επαφή είχε τελειώσει. Ήταν ένας αγώνας δρόμου. Κανείς δεν ήξερε με βεβαιότητα τι θα γινόταν την επόμενη ώρα. Καταλάβαινα ότι οι Αμερικανοί ήθελαν να φύγει από τη μέση ο Στεφανόπουλος.

Το μεσημέρι της ίδιας ημέρας, είχα επαφή με τον σταθμάρχη της CIA Τζων Μώρυ, σε κάποιο σπίτι –γιάφκα– της Υπηρεσίας του, στην Εκάλη. Έβριζε σαν χαμάλης του λιμανιού της Νέας Υόρκης. Είχε εντολές να μην αφήσει να εξελιχθεί στρατιωτικό πραξικόπημα υπό τον Α. Παπανδρέου. Αν δεν εξασφαλιζόταν η απαιτούμενη ηρεμία με τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο, δεν ήξερε κι ο ίδιος πού θα οδηγούσε η κατάσταση. Κι όμως, έπρεπε να βρεθεί λύση. Με πληροφόρησε πως ο Στρατός ήταν διχασμένος. Φοβόταν κάποιο βίαιο ξέσπασμα. Αν γινόταν αυτό, θα πήγαινε στη σύνταξη. Δεν ήξερε πώς να διατηρήσει τις ισορροπίες μεταξύ των αντιπάλων, όταν άλλα του έλεγαν το πρωΐ, άλλα το απόγευμα, άλλα την νύχτα. Αν δεν γινόταν κάτι σύντομα, θα εισηγείτο στην Υπηρεσία του την επιβολή πραξικοπήματος.

Του απάντησα πως από μια τέτοια εξέλιξη, δεν θα βγει μόνο ο ελληνικός Λαός χαμένος, αλλά και το γόητρο της Αμερικής θα πληγεί ανεπανόρθωτα.

– «Εντολές εκτελώ, τι να κάνω, δεν ακούει κανείς. Ούτε ο Α. Παπανδρέου. Δεν καταλαβαίνω κανέναν σας».

«Πληρώσαμε εκατομμύρια για να σχηματισθεί κυβέρνηση, και τώρα ζητάνε όλοι να φύγει η κυβέρνηση. Τι θέλετε, τέλος πάντων;» φώναξε ο Μώρυ.

– «Προσωπικά δεν θέλω τίποτα», του απάντησα. «Για την πατρίδα μου ανησυχώ. Καλό θα ήταν να κάνεις επαφή με τους προϊσταμένους σου και να τους πληροφορήσεις ότι πρέπει να αποτρέψουν μια δικτατορία στην Ελλάδα, με τον Α. Παπανδρέου. Τους κοροϊδεύει, κι αυτοί δεν το καταλαβαίνουν. Λέει: αν επιβάλω δικτατορία, θα αρέσει στους Αμερικανούς, ειδικά γιατί θα εξυπηρετηθούν τα άμεσα συμφέροντά τους στη Μ. Ανατολή. Αν γίνουν εκλογές, εγώ θα χάσω. Γιατί; Γιατί οι «υποστηρικτές» έχουν συμφωνήσει στην πολιτική των συμβιβασμών. Επομένως θα επιδιώξουν κυβέρνηση κεντροδεξιάς. Έτσι εγώ, ο Α. Παπανδρέου, μένω έξω. Θα μου δώσουν ένα κομμάτι από την εξουσία.

Όμως την θέλει ολόκληρη, κι ας τιναχτούν όλα στον αέρα.

Συμφέρει όμως εσάς, που τον φέρατε στην Ελλάδα, τον επιβάλατε, να τον κάνετε και δικτάτορα; Αυτό πάει πολύ... και θα το πληρώσετε κάποτε...».

Μείναμε σύμφωνοι πως έπρεπε να κινητοποιηθούν όλοι για την αποφυγή ενός τέτοιου δεδομένου. Θα ενεργοποιούσε, όπως μου είπε, και την Μάργκαρετ που ήταν δίπλα στον Α. Παπανδρέου, έτσι που ό,τι κι αν συνέβαινε, να το έκανε «ρουλεμάν» στις εφημερίδες, μέσω ενός κοινού τους φίλου, Έλληνα δημοσιογράφου.

Κατάλαβα ότι ο Μώρυ φοβόταν τώρα πια τον Α. Παπανδρέου. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να αποδείξει στον εαυτό του ότι δεν είχε κάνει λάθος στις εκτιμήσεις του. Φοβόταν και τις δυνάμεις που κρύβονταν πίσω. Πάντως ενήργησε σωστά και ενημέρωσε την Ουάσιγκτων.

Με τις Βρυξέλλες που επικοινώνησα το ίδιο βράδυ, είχαν κι αυτοί μια αγωνιώδη αναμονή. Τους ανάγκαζαν όλοι μαζί να περιμένουν. Να φράξουν τον δρόμο στον Α. Παπανδρέου, αλλά και να μην επέμβουν στην κυβέρνηση Στεφανόπουλου. Θετικά ή αρνητικά.

Απογοητεύτηκα και εκνευρίστηκα ταυτόχρονα.

Στις 30 Νοεμβρίου 1966, συναντήθηκα στην Ουάσιγκτων με τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας Ρόστοου. Έξυπνος και οξυδερκής ο Ρόστοου, συμφώνησε πως δεν έπρεπε να επιβληθεί δικτατορία στην Ελλάδα υπό τον Α. Παπανδρέου. «Θα βρεθείτε εντελώς από κάτω», μου είπε, δείχνοντας με τον αντίχειρά του. Ήθελε να δώσει έμφαση στα λόγια του, δείχνοντάς μου ότι η Ελλάς θα βρισκόταν στο υπόγειο.

Η συνάντηση γινόταν στα υπόγεια του Λευκού Οίκου, δίπλα στο κτίριο Εκτελεστικών Γραφείων.

Για την υπόθεση της παραπομπής του Α. Παπανδρέου για τον «ΑΣΠΙΔΑ», ήταν δύκολο, είπε, επειδή δεν θα το ήθελαν «οι μπάσταρδοι της Ν. Υόρκης», υπονοούσε το καρτέλ που στήριζε τον Α. Παπανδρέου. Τον «κρατούσαν» για μελλοντικό ατού. Με πληροφόρησε με πληθωρική ειλικρίνεια, πως οι μέρες της κυβέρνησης Στεφανόπουλου είναι μετρημένες και πως η Ελλάδα οδηγείται σε δικτατορική λύση. Θα συνασπισθούν οι αξιωματικοί και θα δώσουν ένα μάθημα στους πολιτικούς.

– «Θα μπούνε όλες οι ομάδες, από όλα τα συμφέροντα, για να υπάρξει ισορροπία...» κάγχασε ειρωνικά. Δεν γινόταν τίποτα. «Να ξέρετε όμως, την στροφή αυτή την κάνουμε επειδή υπάρχει αυτός ο Α. Παπανδρέου... Είναι συνωμότης... μοιάζει στους άλλους... Δεν θα τους αφήσουμε ολόκληρη την τούρτα. Θα πάρουμε ό,τι μας ανήκει».

Δεν μπορούσε να παραμείνει Πρωθυπουργός ο Στεφανόπουλος, γιατί είχε «θυσιασθεί» στον βωμό της Χιλής. Παρεχώρησαν δηλαδή στο καρτέλ που στήριζε τον Στεφανόπουλο –χωρίς ο ίδιος να γνωρίζει το παραμικρό– την «επικαρπία» στη Χιλή (και στην γύρω περιοχή), επειδή ήταν ορατός ο αυριανός κίνδυνος των κομμουνιστών, υπό τον Αλλιέντε. Έγινε αντάλλαγμα και συμφωνία κυρίων!..

Στους επόμενους μήνες, μια «συνασπισμένη δικτατορία» θα επικρατούσε στην Ελλάδα. Δεν μπορούσε να σταματήσει τίποτα.

– «Και το ΝΑΤΟ; Γνωρίζει;» ρώτησα αφελώς.

– «Ασφαλώς και γνωρίζει, αλλά δεν μπορεί να κάνει τίποτε».

Τον ευχαρίστησα για την καλωσύνη του να με ενημερώσει κι έφυγα. Το μυαλό μου αρνιόταν πεισματικά να δεχθεί το φοβερό παζάρι που είχε γίνει πίσω από τις πλάτες του ελληνικού Λαού. Όχι, δεν ήθελα να το πιστέψω. Αρνιόμουν. Λόγω καταγωγής ίσως, δεν ξέρω ακριβώς.

Το μεσημέρι βρέθηκα στον Ελληνοαμερικανό βουλευτή Γκας Γιάτρον.

Την ίδια νύχτα συναντήθηκα με τον στρατηγό Ηρλ Γουήλερ και τον Τζιμ Κάννον. Και οι δύο είχαν μεγάλες προσβάσεις. Ο πρώτος στο Πεντάγωνο και ο δεύτερος στον Νέλσωνα Ροκφέλλερ και στην NSA.

Ο στρατηγός Γουήλερ ήταν ένας ψηλός, ξερακιανός, με κοντοκομμένα ξανθοκάστανα μαλλιά, ευθυτενής και ειλικρινής μαζί μου. Φορούσε γυαλιά και είχα την εντύπωση ότι έμοιαζε περισσότερο με καθηγητή παρά με στρατιωτικό.

Ο Τζιμ Κάννον, μελαχροινός, με κατσαρά φουντωτά μαλλιά, μάτια στρογγυλά και αεικίνητα, μακρυά μύτη και σκληρό, θεληματικό πηγούνι. Πολυμήχανος, Εβραίος, εχθρικός σε στρατοκρατικές λύσεις.

Μετά την κουβέντα μας, έψαξε αμέσως και βρήκε τον Ροκφέλλερ. Του εξήγησε με κοφτές φράσεις. Άκουσε για ένα λεπτό. Μετά τηλεφώνησε στην NSA και στη CIA. Του είπαν να μιλήσει και με τον Λευκό Οίκο. Ζητούσε σύγκλιση της Επιτροπής 40.

Στο άλλο τηλέφωνο μιλούσε ο στρατηγός με τον αρχηγό των Μεικτών Επιτελείων των ΗΠΑ. Ναι, δεν είχε αντίρρηση,

μόνο που έβλεπε μικρές πιθανότητες επιτυχίας. Θα τορπιλλίσουν οι Πρόεδροι των καρτέλ!..

Ο Τζιμ Κάννον μιλούσε ήδη με τον Πρόεδρο Τζόνσον. Συμφώνησε κι εκείνος για το πρωΐ στις 10.

Δεν πολυκαταλάβαινε ο Τζόνσον άλλωστε, από τα εξωτερικά θέματα. Γι' αυτό και κατάντησε στο τέλος ράκος.

Ζήτησα από τον Τζιμ να μου κλείσει συνάντηση με τον Αρμάνδο Χάμερ, πριν την συνεδρίαση της Επιτροπής 40. Γέλασε ο Κάννον, επειδή ο Χάμερ έπαιζε το Ρωσοαγγλικό παιχνίδι στη Μεσόγειο. Ήταν η ευκαιρία του με την Λιβύη. Θα έκανε κάτι, ή δεν θα τον συνέφερε;

– «Δεν χάνουμε τίποτε...» τον παρεκάλεσα.

Σήκωσε το ακουστικό. Ο Χάμερ δεν είχε αντίρρηση να συναντηθούμε. Ήθελα τώρα; Ήθελα. Έστειλε αυτοκίνητο να με παραλάβει. «Συμπτωματικά» βρισκόταν στην Ουάσιγκτων. Πριν καταφθάσουν οι άνθρωποι του Χάμερ, ο στρατηγός μου υποσχέθηκε να συνεχίσει τις προσπάθειές του με το Πεντάγωνο και τα καρτέλ.

Ο Τζιμ Κάννον θα συνέχιζε μέχρι το πρωΐ τις επαφές του με τα καρτέλ. Αν χρειαζόταν θα μου έκλεινε συναντήσεις.

Τους ευχαρίστησα, καθώς είχαν φτάσει οι άνθρωποι του Χάμερ. Μου χαμογέλασαν «φιλικά και στοργικά»... Με έβαλαν σε ένα μεγάλο αυτοκίνητο δύο μεγαλόσωμοι άνδρες και ο οδηγός ξεκίνησε με ταχύτητα.

Στη διαδρομή με ρώτησαν αν επιθυμώ να πιω κάτι. Όχι, δεν ήθελα. Φθάσαμε σε ένα σπίτι με πολλά δέντρα και ένα τεράστιο θερμοκήπιο λουλουδιών.

– «Χόμπυ του Χάμερ», σκέφτηκα.

Η χοντρή σκαλιστή εξώπορτα άνοιξε και μπήκαμε στο εσωτερικό. Τα παπούτσια μου χάθηκαν στο πέλος των πανάκριβων περσικών χαλιών. Οι τοίχοι πλημμύριζαν από πίνακες αξίας. Πολλά αγάλματα διάσπαρτα, σε μια ταιριαστή αρμονία, με κοίταζαν «άφωνα». Την παράσταση έκλεβαν πάντως τα δικά μας. Τα ελληνικά!

Άφωνος κι εγώ, προχώρησα και μπήκα στο τεράστιο γραφείο του Χάμερ. Κι εδώ πίνακες, στους επενδυμένους με ξύλο τοίχους. Τα άσπρα μαλλιά του Χάμερ, το αδύνατο ζαρωμένο πρόσωπό του και τα μακριά κοκκαλιάρικα χέρια του, έδιναν την εντύπωση ενός ερημίτη καθηγητή, παρά ενός μεγαλοεπιχειρηματία. Τα μάτια του γκριζογάλανα, διεισδυτικά και περιπαιχτικά, πρόδιδαν την πραγματική του ιδιότητα. Με χαιρέτησε με ένα γελάκι, σαν να έπαιζε, και μου έδειξε να καθίσω σε μια πολυθρόνα γαλλική. Εγώ ζήτησα καφέ.

Μου εξήγησε ότι η Ελλάς θα χρησιμοποιηθεί ως πλωτό αεροπλανοφόρο των καρτέλ, για την παγίωση των θέσεών τους στη Μ. Ανατολή.

– «Οι πολιτικές καταστάσεις στην χώρα σας, δεν δίνουν την αίσθηση της σταθερότητας. Πρέπει να τηρηθούν τα συμφωνημένα. Πρέπει να τηρηθούν οι συμβιβασμοί, για να υπάρξει η απαραίτητη ισορροπία. Μια στρατιωτική δικτατορία στην Ελλάδα, θα βοηθήσει στην παγίωση των καρτέλ στην Αραβία. Θα πρέπει να υποστηριχθεί και το κράτος του Ισραήλ, σε μια ενδεχόμενη κρίση. Μια συμβιβασμένη στρατιωτική δικτατορία θα προσφέρει εκείνα τα οποία δεν μπορεί μια πολιτική κυβέρνηση. Αν αφεθούν έτσι τα πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, οι «άλλοι» θα σπάσουν τη συμφωνία και θα κάνουν δικτατορία με τον Παπανδρέου. Πώς να τους σταματήσεις;» αναρωτήθηκε.

Του υπέδειξα βιαστικά πως η κυβέρνηση Στεφανόπουλου, πρόσφερε όλα εκείνα τα εχέγγυα που όλοι ζητούσαν. Οι περισσότεροι στην κυβέρνηση Στεφανόπουλου ήταν φίλοι της Αμερικής, αλλά και του Ισραήλ. Θα μπορούσε το ΝΑΤΟ, με κατάλληλες συντονισμένες ενέργειες, να σταματούσε τις κινήσεις των στρατιωτικών ομάδων, πού είτε πρόσκεινται στον

Α. Παπανδρέου, είτε αλλού. Πάντα υπήρχε στο κάτω–κάτω της γραφής ελπίδα να βρεθεί πολιτική λύση. Γιατί δικτατορία;...

Είχε τη γνώμη μήπως, πως οι Αμερικανοί θα γίνονταν πιο συμπαθείς στον ελληνικό Λαό μετά από μια δικτατορία; Κανείς δεν θα έβγαινε κερδισμένος από μια τέτοια λύση...

– «Το ξέρω», με έκοψε τραχιά. «Αλλά να ξέρεις ότι όλες οι πολιτικές παρατάξεις στην Ελλάδα, αποζητούν το στρατιωτικό πραξικόπημα. Εκτός ελαχίστων πολιτικών. Κανείς δεν θέλει πραγματικά να αναλάβει το κόστος των επερχομένων ανακατατάξεων...».

– «Ανακατατάξεις που όλοι εσείς θέλετε να δημιουργήσετε», του αντέτεινα. «Εφ' όσον πρέπει και η Ελλάδα να μπει στο χορό αυτόν, δεν βλέπω γιατί να μην συρθεί με πολιτική κυβέρνηση. Η αντιπολίτευση «ρυθμίζεται» ανάλογα, από την καθοδήγηση των «υποστηρικτών» της. Πάμε σε «εκλογές», εκλέγεται, έστω και πλασματικά, μια κεντροδεξιά κυβέρνηση, «παίζει» το παιχνίδι που τα καρτέλ επιθυμούν και η στρατιωτική λύση δεν χρειάζεται...».

– «Σωστά είναι αυτά, αλλά ποιος σου είπε, νεαρέ μου, ότι η πολιτική έχει λογική; Οι πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα έχουν υποστεί μεγάλη φθορά. Στην «πιάτσα» κυκλοφορεί ότι οι πολιτικοί σας είναι «διεφθαρμένοι». Επικρατεί ένα κομφούζιο στα κεφάλια τους αυτή τη στιγμή. Δεν θέλουν να δώσουν σε κάποιους νέους το προβάδισμα. Οι νέοι βιάζονται και είναι φυσικό. Το παλιό κατεστημένο μένει γαντζωμένο στην παλιά μέθοδο προβολής ιδεών και θέσεων. Δεν θέλουν να χάσουν τα «κεκτημένα». Καλύτερα να τους εκτελέσεις, παρά να χάσουν εκείνα που τους προσφέρθηκαν. Εκείνα που «κατέκτησαν», λένε εκείνοι...

»Εμείς δεν μπορούμε να περιμένουμε να «συμφωνήσουν» εκείνοι. Οι νεώτεροι συμφωνούν. Και οι παλαιότεροι το ίδιο.

Για διαφορετικούς λόγους, βέβαια.

»Λένε: προκειμένου να έχουν το προβάδισμα οι νεώτεροι, καλύτερα κανείς. Το βασικώτερο, βέβαια, είναι ότι δεν μπορούμε αυτή την ώρα να έχουμε εμπιστοσύνη στους πολιτικούς...

»Γι' αυτό εμπεδόθηκε στη Χιλή και στη γύρω περιοχή το καρτέλ της ΙΤΤ, με την συμφωνία να μη κάνει διείσδυση στην Ελλάδα. Θα γίνει δικτατορία στην Ελλάδα, θα μοιραστούν οι «θέσεις» στη Μ. Ανατολή και στη συνέχεια θα χτυπηθεί από την ΙΤΤ, σε συνεργασία και με άλλες πολυεθνικές, το μαρξιστικό παραστράτημα της Χιλής για παραδειγματισμό. Πρέπει να ξέρεις ότι ο Αλλιέντε θα πάρει την εξουσία και θα αποπειραθεί να πραγματοποιήσει αυτά που επαγγέλλεται.

»Τότε το καρτέλ, με τη συνεργασία κι άλλων δυνάμεων, θα επέμβει δυναμικά και θα επιβάλλει στρατιωτική δικτατορία».

Κατάλαβα ότι όλα είχαν χαθεί. Το παιχνίδι είχε στηθεί. Δεν πίστευα ότι το πρωΐ η Επιτροπή 40 θα μπορούσε ν' αλλάξει το παραμικρό. Τον ευχαρίστησα κι έφυγα. Ήταν μια αξέχαστη εμπειρία για μένα. Είχε την καλωσύνη να μου αναπτύξει όλα τα ζητήματα, με μια ειλικρίνεια που με ξάφνιασε. Είπε κι άλλα, τα οποία δυστυχώς δεν γράφονται. Αρκετά όμως, για να διαπιστώσω για άλλη μια φορά, πως οι Λαοί δεν μαθαίνουν το ελάχιστο από αυτά που τους αφορούν. Μαθαίνουν μόνο ότι πρέπει να είναι δεξιοί, αριστεροί, σοσιαλιστές και δημοκράτες. Να είναι χωρισμένοι, και ανάλογα ποια «ταμπέλα» μπαίνει σε κυκλοφορία, δημιουργούνται και τα προσωπικά οφέλη. Οι άλλοι περιμένουν! Οι περισσότεροι περιμένουν μέχρι να πεθάνουν. Ίσως «δικαιωθούν» τα παιδιά τους. Ποτέ δεν ξέρεις...

Εάν κάποτε οι Λαοί καταλάβουν ότι χρησιμοποιούνται, με την μέθοδο του μακαρισμένου κοπαδιού μοσχαριών, τότε θα αλλάξουν πολλά πράγματα. Μέχρι τότε θα μένουν μακαρι-

σμένοι με ηλεκτρονικούς αριθμούς, φακελλωμένοι και εντέχνως αποχαυνωμένοι.

Όταν έφθασα στο ξενοδοχείο, με περίμενε μια έκπληξη. Ο Μακτζώρτζ Μπάντυ, πρώην Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του δολοφονημένου Προέδρου Κέννεντυ, με είχε ζητήσει. Είχε αφήσει ένα νούμερο τηλεφώνου στην Ουάσιγκτων, για να του τηλεφωνήσω, όποτε επέστρεφα.

Τώρα ο Μακτζώρτζ Μπάντυ ήταν Διευθυντής στο Ίδρυμα Φορντ. Ήταν και «υποστηρικτής» του Α. Παπανδρέου. Του τηλεφώνησα και κανονίσαμε να βρεθούμε στις 8:30 το πρωΐ, να πάρουμε πρόγευμα μαζί και να κουβεντιάσουμε. Η ώρα ήταν τρεις τα χαράματα. Προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ήταν αδύνατον. Τηλεφώνησα στον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο και με μισόλογα του έδωσα να καταλάβει πού βρισκόμασταν. Αγανάκτησε. Μου έδωσε εντολή να συνεχίσω τις προσπάθειες κι εκείνος θα έβλεπε αμέσως το Βασιλιά και τον Υπουργό Άμυνας.

Είχε –τώρα– τη γνώμη, πως θα έπρεπε να είχε φυλακίσει τον Α. Παπανδρέου, σε συνδυασμό με κάποιες άλλες κινήσεις. Είχε αργήσει όμως. Όπως πάντα. Η ακεραιότητα και η αναποφασιστικότητα στην πολιτική σκοτώνουν.

Έκλεισα το τηλέφωνο σαν νευρόσπαστο. Τηλεφώνησα στις Βρυξέλλες. Η απάντηση ήταν: ό,τι σου πουν εκεί. Εμείς τι να κάνουμε:...

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου ακούστηκε σαν οπλοπολυβόλο Μ–16. Ήταν ο Τζων Νεγρεπόντε, από την NSA.

– «Να βρεθούμε;» με ρώτησε ευγενικά, αλλά «σταθερά».

– «Να βρεθούμε, Τζων», του είπα. «Κατά το μεσημέρι όμως»...

– «Ναι, ξέρω. Έχεις συναντήσεις πριν και περιμένεις και από τον Λευκό Οίκο απαντήσεις... Το μεσημέρι θα στείλω να σε πάρουν να φάμε μαζί. Στις 2 είναι καλά;».

– «Καλά είναι, Τζων... καλά...» του απάντησα σαν πολυμεταχειρισμένη μαγνητοταινία!

Ακούμπησα το σώμα μου σε μία πολυθρόνα. Είχα μια φοβερή ζαλάδα και έναν επίμονο πονοκέφαλο. Έκλεισα τα μάτια μου και σκεφτόμουν. Όλα ήταν τόσο εφιαλτικά, που νόμιζα πως δεν συμβαίνουν σε μένα!.. Αλλά κι ο Τζων, που τα ήξερε όλα!.. και μου παρουσιάστηκε τα χαράματα... Τα νέα μαθαίνονται γρήγορα στην Ουάσιγκτων, φαίνεται.

Κακόμοιρη Ελλάδα!.. Αν ήξερες πόσους αγαπητικούς έχεις, μπορεί να ήσουν και πιο απαιτητική!!..

Στις 8:30 π.μ. ακριβώς, βρισκόμουν μπροστά στον Μακτζώρτζ Μπάντυ. Μετά τα τυπικά, μου έγνεψε να καθίσω απέναντί του.

Το πολυτελές πρωϊνό και το περιβάλλον γενικώτερα, ερχόταν σε πλήρη αντίθεση και με εκείνον και με εμένα. Εγώ ένα Ελληνόπουλο από χωριό, με άκομψους τρόπους, με ακατάστατα κατσαρά μαλλιά που έπεφταν στο μέτωπό μου, με ακριβά ρούχα και παπούτσια, που έμοιαζαν να με χλευάζουν, επειδή βρίσκονταν στο τραχύ χωριάτικο σώμα μου. Η μόνη παρηγοριά ήταν το σταθερό μυαλό μου και τα διεισδυτικά μάτια μου. Τα δύο αυτά στοιχεία έδιναν μάχη να κρατήσουν τις «ισορροπίες», στους χωριάτικους απότομους τρόπους μου. Παρηγορήθηκα όμως εκεί –ένοιωσα άνετα– γιατί και ο Μακτζώρτζ Μπάντυ ήταν το ίδιο από τρόπους και χαρακτήρα με μένα.

Είχαμε δημιουργήσει μια παράξενη σχέση από το 1964. Θαύμαζα την ευφυΐα του, παρ' όλο που πολύ συχνά υπηρετούσε ιδέες μάλλον της παλιάς μόδας, παρά ουσιαστικές. Πίστευα πως ήταν πιο ευαίσθητος και τρυφερός απ' ό,τι έδειχναν οι, πολλές φορές, απότομοι τρόποι του. Είχε την τάση να μου συμπεριφέρεται με τον συνδυασμό ευγένειας και υποσυνείδητης συγκαταβατικότητας, που οι Βοστωνέζοι επι-

φυλάσσουν για ανθρώπους εξωτικής, για τα στάνταρ της Νέας Αγγλίας, προέλευσης και εξαιρετικά έντονου προσωπικού στυλ.

Εγώ όμως, είχα μεγάλο σεβασμό για τον Μπάντυ. Αν είχε ζήσει σε μια λιγώτερο επαναστατική περίοδο, η σταδιοδρομία του μπορεί να συναγωνιζόταν εκείνη του ειδώλου του, του Χένρυ Στίμσον, που είχε επιμεληθεί την αυτοβιογραφία του.

Ο Μπάντυ θα είχε περάσει από τα ψηλά αξιώματα της κυβέρνησης, ώσπου η πείρα του να γίνει αντάξια της ευφυΐας του και η κρίση του αντάξια της αυτοπεποίθησής του. Η ατυχία του ήταν ότι άρχισε την κυβερνητική του θητεία σε μια εποχή αναταραχής, μέσα στους ίδιους τους θεσμούς και τις ομάδες, που θα έπρεπε να αποτελούν σημεία αναφοράς του.

Γεράκι ως προς το Βιετνάμ, ήταν έκπληκτος για την απώλεια του ηθικού του κατεστημένου, που οι αρχές του είχαν προκαλέσει τον πόλεμο. Κατά βάθος ήταν ένας συντηρητικός, που οι προηγούμενοι σύνδεσμοί του τον είχαν κάνει να υποστηρίζει υποθέσεις, για τις οποίες τελικά δεν είχε κανένα πάθος. Διχασμένος ανάμεσα στις πεποιθήσεις του και στα ένστικτά του, ανάμεσα στην ευφυΐα του και στην ανάγκη του για ηθική υποστήριξη, ο Μακτζώρτζ Μπάντυ έχασε τους οπαδούς που θα μπορούσαν να τον είχαν κάνει μόνιμο δημόσιο Σύμβουλο, όπως τον Τζων Μακλώϋ ή τον Νταίηβιντ Μπρους.

Ασφαλώς είχε την ευφυΐα, τον χαρακτήρα και την ανατροφή για να προσφέρει στις ΗΠΑ μεγαλύτερες υπηρεσίες, απ' ό,τι του είχε επιτρέψει η μοίρα μέχρι τώρα.

Μέχρι να φτάσουμε στον καφέ, μιλήσαμε για άσχετα πράγματα. Έγειρε προς την πλάτη της πολυθρόνας του, ρούφηξε λίγο από τον καφέ του –ήταν καφές από τα Γαλάζια Όρη της Τζαμάικα και το άρωμά του πλημμύριζε τον χώρο– και αναφέρθηκε στο πρόβλημα της Ελλάδος. Μου μίλησε για το

«δίλημμα» που βρέθηκαν τα ευθυγραμμισμένα και συμβιβασμένα για την ώρα καρτέλ. Ότι εκείνοι βρήκαν την λύση και βγήκαν από το «δίλημμα». Το ίδιο έπρεπε να κάνουμε κι εμείς. Να διαλέξουμε για να βγούμε από το δίλημμα...

Δε συμφωνούσε με την επιλογή να επιβληθεί δικτατορία υπό τον Α. Παπανδρέου. Θα ήταν αυτοκτονία για τον ίδιο τον Α. Παπανδρέου. Με παρεκάλεσε να μεταφέρω την άποψή του. Είχε την γνώμη πως τις δικτατορίες στην Δύση πρέπει να τις επιβάλλουν –όποτε χρειαζόταν– οι στρατιωτικοί. «Άλλωστε, εκείνοι αποτελούν τους θεματοφύλακες του κατεστημένου. Ας πράξουν το καθήκον τους», κάγχασε. «Άλλωστε, ο πόλεμος του Βιετνάμ είναι σε νηπιακή κατάσταση ακόμα», ισχυρίσθηκε. «Θα πρέπει να γιγαντωθεί ο πόλεμος εκεί, για να επανέλθει ειρήνη. Τούτο θα έχει ως αποτέλεσμα τις γοργές ωδίνες στο Κυπριακό ζήτημα. Θα μπορούσε μια πολιτική κυβέρνηση στην Ελλάδα να «ανεχθεί» κάποιες λύσεις, που δεν θα είναι ίσως αρεστές στην Ελλάδα;

»Η ειρήνη στο Βιετνάμ, θα φέρει μοιραία την Κύπρο στο προσκήνιο και την Χιλή μαζί. Και θα παρατηρηθεί το εξής αντιφατικό: Θα τελειώσει ο πόλεμος στο Βιετνάμ, θα ανοιχτεί στην Μ. Ανατολή, με μοιραίο αποτέλεσμα τις ωδίνες στο κυπριακό και στην συνέχεια θα φύγει το δικτατορικό καθεστώς της Ελλάδος, για να επανέλθει η χώρα σας στην κοινοβουλευτική διαδικασία...».

– «Είναι όλα τακτοποιημένα», παρατήρησα...

– «Είναι οι ισορροπίες», με αντέκρουσε. «Γι' αυτό πρέπει να διαλέξετε...».

Σκέφτηκα ποιοι είμαστε εμείς, οι όποιοι «εμείς» που θα διαλέγαμε για έναν ολόκληρο Λαό.

Χαιρετηθήκαμε, τον ευχαρίστησα και του υποσχέθηκα να τον επισκεφτώ σύντομα, στο Ίδρυμα Φορντ, στην Νέα Υόρκη. Μόνο που δεν έγινε σύντομα. Τον συνάντησα πάλι το

1972, τον χειμώνα, καταμεσίς στη δικτατορία.

Επέστρεψα στο ξενοδοχείο και περίμενα νέα από την Επιτροπή 40. Χτύπησε το τηλέφωνο στις 11:10. Ήταν ο Ρόστοου. Μου έστελνε αυτοκίνητο να πάω να τον συναντήσω.

Στις 12:00 έμπαινα στο γραφείο του στον Λευκό Οίκο. Με πληροφόρησε κοφτά ότι όλες οι εισηγήσεις είχαν απορριφθεί. Η στρατιωτική δικτατορία στην Ελλάδα ήταν θέμα εσωτερικών «διακανονισμών». Η βοήθεια από τις ΗΠΑ θα ήταν δεδομένη. Οι Τούρκοι δεν θα έκαναν τίποτα κατά της χώρας μας κ.λπ., κ.λπ. Έφυγα πάλι για το ξενοδοχείο. Ένα παγωμένο ντους και ο Τζων Νεγρεπόντε είχε στείλει αυτοκίνητο να με οδηγήσει σ' αυτόν.

Δεν κατάλαβα πώς και πότε μπήκαμε σε κάτι σαν στρατόπεδο. Μετά κατάλαβα ότι ήταν το Φορτ Μηντ, το αρχηγείο της NSA.

Με οδήγησαν στο κτίριο D, στο γραφείο 24.7.4–c, αφού πρώτα ανέβηκα σε ένα μικροσκοπικό αυτοκίνητο (σαν μικρό τζιπ πολυτελείας) που ήταν για τις εσωτερικές μετακινήσεις προσωπικού και επισκεπτών.

Ένοιωθα τα μέτρα ασφαλείας παντού. Τα «μάτια» με σημάδευαν και κατέγραφαν κάθε κίνηση. Όποιος μπει εκεί μαγνητοσκοπείται. Σπάνια δέχονται επισκέψεις και όταν γίνει αυτό, εκείνος που δέχεται τον «ξένο» υπογράφει και έχει απόλυτα την ευθύνη.

Ο Τζων Νεγρεπόντε ήταν ένας μελαχροινός, νευρώδης άντρας, με μεγάλα καστανά μάτια, ατημέλητος αλλά καθαρός. Με υποδέχτηκε μ' εκείνο το σπάνια ζεστό χαμόγελό του, ενώ η ματιά του ήταν διαπεραστική, συγκρατημένα μελαγχολική. Έδειχνε πως είναι μαζί μου, αλλά και κάπου αλλού... ποιος να ξέρει πού. Ίσως κάπου που θα ήθελε να φθάσει. Καθήσαμε στον ίδιο δερμάτινο καναπέ και με βεβαίωσε αμέσως πόσο χαρούμενος ήταν που με έβλεπε. Τον πίστεψα

απόλυτα. Αμέσως έπιασε δουλειά. Γιατί ο Τζων Νεγρεπόντε μόνο όταν κοιμόταν δεν δούλευε. Μου μίλησε με αρκετή σαφήνεια για τις γοργές εξελίξεις, με εξ ίσου γοργές και κοφτές εκφράσεις.

Μοιραία, μου τόνισε, κάθε φορά που τα διεθνή στάνταρς αλλάζουν, η Ελλάδα βρίσκεται στο «μάτι του κυκλώνα». Ο Πρωθυπουργός Στεφανόπουλος; Ασφαλώς ήταν φίλος των Αμερικανών. Και βέβαια ήταν συνετός και τίμιος πολιτικός. Αλλά στην παρούσα φάση δεν μετρούσαν αυτά. Μετρούσε η καπατσοσύνη, η εγωπάθεια, ο αριβισμός! Πολλοί «εκεί μέσα» θα έβλεπαν με συγκίνηση μια στρατιωτική δικτατορία. Θα είναι το λιγώτερο κακό που μπορεί να γίνει.

– «Αν δεν ήταν ο Α. Παπανδρέου και δεν εκινείτο από εδώ μέσα, όλα θα ήταν διαφορετικά για την Ελλάδα», κατέληξε αναστενάζοντας.

Με διεβεβαίωσε ότι θα ήταν στη διάθεσή μου για κάθε τι που αφορούσε στην χώρα μας. Στις σκοτεινές μέρες που θα έρχονταν, υποσχέθηκε να βοηθήσει όπου μπορούσε. Θα έμπαινε στη νέα Διοίκηση, μου είπε εμπιστευτικά και με νόημα. Κάτι ήταν και αυτό, σκέφτηκα.

Μεγά βγήκαμε από το γραφείο του. Μας οδήγησαν με το «τζιπάκι» μέσα στο κτίριο, στο πολυτελέστατο εστιατόριο. Δεν είχα καμμιά διάθεση να γευματίσω, αλλά πώς να αρνηθώ την ευγενική επιμονή του Τζων.

Στην διάρκεια του φαγητού συνεχίσαμε την κουβέντα μας. Έμαθα πολλά πράγματα. Για τα διεθνή, αλλά κυρίως για την πατρίδα μου και για ορισμένους πολιτικούς, που κάθε άλλο παρά Έλληνες θα έπρεπε να αποκαλούνται...

– «Μια συμβουλή έχω να σου δώσω», είπε, κι εγώ έσκυψα για να επωφεληθώ από το απόσταγμα των γνώσεών του: «Αν ο Α. Παπανδρέου ή οποιοσδήποτε μετά την δικτατορία στην Ελλάδα, πάρει τη σκυτάλη του αντιαμερικανού, του αντιιμπε-

ριαλιστή, του ειρηνιστή, του «πατερούλη» του Λαού σας, να ξέρεις ότι αυτός θα είναι ο «διορισμένος πράκτοράς μας» στην Ελλάδα, για να παριστάνει τον Πρωθυπουργό. Θα δημιουργηθεί τέτοια κατάσταση στην πατρίδα σου, που θα χρειαστούν πενήντα χρόνια να επανέλθει. Μην το ξεχάσεις αυτό ποτέ. Γιατί σε δέκα χρόνια το να μιλάς για ειρήνη ή να κλείσει το ΝΑΤΟ, ή για ρώσσικη απειλή, θα είναι σαν να παραβιάζεις ανοιχτές πύλες. Στην προκειμένη περίπτωση θα βιασθεί η νοημοσύνη του ελληνικού Λαού...».

Όταν χωρίσαμε, ήμουν ζαλισμένος, πικραμένος τόσο, που τον αγκάλιασα και τον φίλησα σταυρωτά, σαν να έφευγα το τελευταίο μου ταξίδι. Είχα την βεβαιότητα πως δεν θα τον ξανάβλεπα...

Τον συνάντησα επανειλημμένα όμως στην διάρκεια της δικτατορίας. Του ζητούσα βοήθεια για την σκλαβωμένη μου πατρίδα. Εκείνος μου έλεγε ότι δεν ήθελε μια συγκεκριμένη ομάδα Ελλήνων πολιτικών να τελειώσει η δικτατορία. Και μάλωσα μαζί του τόσο, που τον έφτυσα!

Μου είχε χαμογελάσει με λύπη. Όταν ανακάλυψα πως έλεγε αλήθεια, πήγα πάλι και τον παρεκάλεσα να με τιμωρήσει όπως εκείνος προτιμούσε. Ήθελα να εξιλεωθώ!.. Δεν έκανε τίποτε από αυτά. Με αγκάλιασε και συγκινημένος με διεβεβαίωσε πως και εκείνος το ίδιο θα φερόταν. Ίσως και χειρότερα...

Προσπαθούσα να βάλω τις σκέψεις μου σε μια τάξη. Αν τα πράγματα πήγαιναν έτσι, θα περνούσαν χρόνια μέχρι να έπεφτε η χούντα. Οι λίγοι πιστοί που θα έμεναν στον Α. Παπανδρέου, θα αποτελούσαν πρότυπα μιας διεστραμένης αφοσίωσης και πίστης.

Η παράνοια όμως δεν χρειάζεται να είναι αδικαιολόγητη για να είναι αληθινή!.. Μόνο που τότε δεν το ήξερα. Σκεφτόμουν με την λογική. Αλλά, λογική και πολιτική δεν συμβιβάζονται ποτέ!

Το ίδιο βράδυ πραγματοποίησα μερικές ακόμα επαφές χωρίς μεγάλη σημασία πια. Την επομένη πετούσσα για την Αθήνα.

Με τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο συναντήθηκα δύο ώρες μετά, αφ' ότου έφτασα στο αεροδρόμιο. Του έκανα λεπτομερή ενημέρωση για όλους και για όλα. Με άκουσε με μεγάλη προσοχή, αμίλητος, χωρίς να με διακόψει ούτε μια φορά. Στο τέλος χαμογέλασε αχνά και είπε: «Έπρεπε να σε είχα ακούσει. Να τον περνούσα από δίκη. Ξέρεις ότι οι γκαγκστερικές λύσεις δεν μου ταιριάζουν, κι ας κατάγομαι από Κάτω (εννοούσε τον Νομό Ηλείας). Ο ηγέτης ξέρει να συγχωρεί. Φαίνεται σε τούτο τον κόσμο πρέπει να είναι κανείς μνησίκακος. Γεννιέται κανείς τέτοιος ή γίνεται; Δεν θα το μάθω ποτέ, νομίζω... Θα δώσω την παραίτησή μου τις επόμενες ημέρες», είπε σιγά και απλά.

Μετά μιλήσαμε για την εσωτερική κατάσταση και για άλλα ταπεινά ελληνικά φαινόμενα, που συμβαίνουν σε ένα Πρωθυπουργό.

Οι μέρες που ακολούθησαν μέχρι την παραίτησή του ήταν εφιαλτικές. Ο Στ. Στεφανόπουλος, επεδίωκε να καταλάβει μια ιδιαίτερη θέση στην Ιστορία. Τα επιτεύγματά του και ο αυθεντικός ανθρωπισμός του, θα του τη δώσουν κάποια μέρα. Για κείνους που φεύγουν, η μεταβατική περίοδος είναι ζοφερή. Τα εξωτερικά επιφαινόμενα της εξουσίας υπάρχουν ακόμα. Η γραφειοκρατία εξακολουθεί να παράγει τα χαρτιά της, για να αποφασίζουν οι εκτελεστικοί. Όμως η εξουσία έχει αρχίσει να εξαφανίζεται. Οι αποφάσεις που δεν τις εγκρίνουν οι αξιωματούχοι θα αναβληθούν. Οι ξένες κυβερνήσεις εξακολουθούν τις τελετουργίες της διπλωματίας, αλλά φυλάνε τις μεγαλύτερες προσπάθειές τους για τη νέα κατάσταση. Κι όμως η άσκηση της εξουσίας έχει γίνει τόσο οικεία, ώστε

η απώλειά της γίνεται αισθητή αόριστα και έμμεσα. Περνούν οι μέρες και ασκεί κανείς τα καθήκοντά του ακόμη, σαν να είχαν καμμιά σημασία οι πράξεις του!

Αυτό συνέβαινε τότε με τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο. Το ερώτημα δεν είναι τι είδα τότε... Το ερώτημα είναι τι δεν είδα... Είδα Έλληνες «μορφωμένους», να φιλούν το χέρι της κυρίας Φανής Στεφανοπούλου, δουλικά, για ν' αποκτήσουν εύνοια, θέσεις, χρήματα από τον ιδρώτα του Λαού. Μετά το προσκύνημα, έβριζαν την κυρία Φανή και τον γιό της, τον Πρωθυπουργό, με τα χειρότερα λόγια. Έτσι, χωρίς λόγο. Τους είχαν κάνει τα χατήρια, τα παράλογα ρουσφέτια. Κι όμως, τους έβριζαν.

Σε τέσσερις ημέρες λοιπόν, ο Στεφανόπουλος παραιτήθηκε. Ο Α. Παπανδρέου έπαθε υστερία. Έψαχνε να με βρει, αλλά εγώ βρισκόμουν στο Ξενία της Καστοριάς, όπου πέρασα τις ημέρες των Χριστουγέννων.

Σημ.: Ο Μητσοτάκης θα πουλήσει το Χίλτον στην ΙΤΤ, μαζί με άδεια καζίνου, για να εξοφλήσει το «γραμμάτιο» της αποστασίας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΑ

Η πειθαρχημένη Δημοκρατία: Ο Μεσσίας και ο Λυτρωτής

Οι πολιτικοί στην Ελλάδα έχουν ιδρύσει μια αποκλειστική Λέσχη. Ελέγχουν το 90% του Ελληνικού Λαού και είναι ενωμένοι. Γράφουν Ιστορία!.. Αν δεν υπήρχε αυτή η αποκλειστική λέσχη θα ήσαν αναγκασμένοι να την εφεύρουν για να επιβληθούν και τελικά να επιβιώσουν. Θυμηθείτε τα ονόματα της ελληνικής πολιτικής από το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο και μετά. Και δεν είναι μόνο τα ονόματα, που δήθεν με την πολιτική ενασχολούνται. Κουβαλάνε και τις φαμίλιες τους μαζί. Μα και στην πολιτική φαμίλιες; Φυσικά. Πιο λεπτομερειακά: Κωνσταντίνος Καραμανλής με την φαμίλια του: αδέλφια, ανήψια, νύφες, γαμπροί.

Γεώργιος Παπανδρέου & Ανδρέας Παπανδρέου. Το μοιραίο δίδυμο, με τα παιδιά, τα εγγόνια, τους γαμπρούς, τις νύφες, τις χωρισμένες συζύγους.

Κωνσταντίνος Μητσοτάκης: παιδιά, εγγόνια, νύφες, γαμπρούς, συγγενολόϊ.

Στέφανος Στεφανόπουλος, άγαμος, με αδέλφια και ανήψια.

Και μερικοί άλλοι δευτεροκλασάτοι.

Όλοι οι παραπάνω κουβαλάνε τις φαμίλιες τους μαζί όταν κάνουν πολιτική και ο Ελληνικός Λαός είναι υποχρεωμένος

να τους ανέχεται και, το βασικότερο, να τους πληρώνει. Από τις φαμίλιες βγαίνουν κατ' αρχάς πλούσιοι, ενώ προηγουμένως μπήκαν φτωχοί.

Παρακολουθείστε επίσης πότε οι παραπάνω φαμίλιες παντρεύουν τα παιδιά τους: Όταν βρίσκονται στην εξουσία, όταν είναι στα «πράγματα», σαν να ενηλικιώθηκαν ξαφνικά και τότε ακριβώς είναι σε ηλικία γάμου... Για να μπει κανείς στις φαμίλιες, πρέπει να είναι ευέλικτος μόνο στη μέση. Να σπάει δηλαδή μονίμως προς τα εμπρός τη μέση, να είναι «σεμνό» άτομο, «ηθικών αρχών» και, το βασικότερο, να μην αμφισβητούν ποτέ τον πατέρα της φαμίλιας. Έτσι, αξιοπρεπώς, θα προκόψουν, θα γίνουν βουλευτές, Υπουργοί, ποτέ Πρωθυπουργοί, πλούσιοι και το βασικότερο: αξιοπρεπείς...

Και επειδή, με πιθανή εξαίρεση τον Κροίσο, ο κόσμος δεν ξαναείδε ποτέ τέτοιο όγκο πλούτου σαν κι αυτόν να συρρέει και θα εξακολουθήσει να συρρέει στον Περσικό Κόλπο, τα καρτέλ απαιτούσαν μια πειθαρχημένη Δημοκρατία στην Ελλάδα.

Και ο καταλληλότερος για το ρόλο αυτό ήταν ο Κωνσταντίνος Καραμανλής. Ήταν δοκιμασμένος άλλωστε και παλαιότερα, σε χρόνια πιο δύσκολα... Ως αντίβαρο, στα φιλοδυτικά ανοίγματα με την γαλατική ευγένεια, παρά την εφτάχρονη τυραννία, παρά το ξεπούλημα της Κύπρου κ.ά. έστειλαν τα καρτέλ τον «Λυτρωτή με το Ζιβάγκο», Ανδρέα Γ. Παπανδρέου, να «αμφισβητεί» τα πάντα, να επιμένει... ότι έπρεπε να ακυρωθούν όλες οι διμερείς συμβάσεις με τις ΗΠΑ, που διευκολύνουν την επεκτατική πολιτική τους... Και ότι πίσω από το ΝΑΤΟ, πίσω από τις αμερικανικές βάσεις, είναι οι μονοπωλιακές επιχειρήσεις και τα ντόπια υποκαταστήματά τους... Επέβαλαν στον ελληνικό λαό να σκεφτεί απλά... απλοϊκά: θα ανεχτούμε τον Καραμανλή για λίγο διάστημα. Τον ξέρουμε αυτόν, δεν μας ξεγελάει. Είναι αμερικανόφιλος. Θα παλαίψουμε, θα κατεβούμε πάλι στο πεζοδρόμιο αν χρειαστεί, για να φέρουμε τούτον. Θα ακυρώσει τις διεθνείς συμβάσεις που μας αλυσοδένουν, θα διώξει τις βάσεις του θανάτου, και τελικά η Ελλάδα θα ανήκει στους Έλληνες...»

Μόνο που δεν έγινε τίποτε από όλα αυτά. Δεν έγινε τίποτα, επειδή απλούστατα ο Α. Παπανδρέου κορόϊδευε το λαό, όταν έλεγε τα παραπάνω, αλλά και όλα τα άλλα που ακολούθησαν.

Τον Κ. Καραμανλή λοιπόν τον είδαν ως Μεσσία. Τον Α. Παπανδρέου ως Λυτρωτή από όλα τα δεινά του τελευταίου μισού αιώνα.

Θυμηθείτε λίγο από την αγριωπή έκφραση του Κ. Καραμανλή, αλλά και το στοργικό του ύφος, όταν ατένιζε τον ελληνικό Λαό. Τον νοιώθαμε λίγο πολύ σαν πατέρα μας.

Θυμηθείτε όμως και τον άλλον με το ζιβάγκο, ορμητικό, δυνατό, να κατακεραυνώνει την πολιτική τη φιλοαμερικανική και νατοϊκή του Καραμανλή και να επαναλαμβάνει με την στιβαρή γροθιά του υψωμένη: «Έξω οι βάσεις του θανάτου, έξω οι Αμερικάνοι, ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο Συνδικάτο»!

Ναι, ο Ανδρέας Παπανδρέου ήρθε (τον έστειλαν δηλαδή) σαν απελευθερωτής από τα ξένα κέντρα, σαν λυτρωτής των ελληνικών ψυχών. Επιτέλους να, είπαν, και ένας γνήσιος πολιτικός άντρας, που πολεμάει τα ξένα κέντρα –το συνδικάτο ΕΟΚ και ΝΑΤΟ– και ένα πανελλήνιο ρίγος θρονιάστηκε στις καρδιές, και από τούτο το ρίγος, σαν πηγή γάργαρου νερού αναδύθηκε στις 3 Σεπτεμβρίου 1974 το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα (ΠΑΣΟΚ).

Και αυτό έγινε, όταν οι Τούρκοι είχαν πραγματοποιήσει και την δεύτερη απόβαση στην Κύπρο (Αττίλας ΙΙ), και όταν ακόμα ο Κ. Καραμανλής, στις 28 Αυγούστου 1974, ανεκοίνωσε πως η Ελλάς αποχωρούσε από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Υπήρχε βέβαια μια «ασήμαντη» λεπτομέρεια: Αν πραγματικά αποχωρούσε η Ελλάς από το ΝΑΤΟ, θα έπρεπε

να κλείσουν και οι βάσεις ταυτόχρονα. Αυτή την «ασήμαντη» λεπτομέρεια την ξέχασαν, και ο Μεσσίας και ο Λυτρωτής. Και το πιο σπουδαίο που «πέτυχε» ο Κ. Καραμανλής ήταν ότι, πενήντα μέρες μετά την αποχώρηση της χώρας μας από το ΝΑΤΟ, η Αμερικάνικη Βουλή με ψήφους 307 προς 90, απεφάσισε την αναστολή της αμερικάνικης βοήθειας προς την Τουρκία. Αυτό κι αν ήταν επιτυχία καθαρά Καραμανλική, είπαν. Και ο Α. Παπανδρέου συμφώνησε με το εμπάργκο κατά της Τουρκίας. Όμως και αυτή η εθνική μας κίνηση της αποχώρησης από το ΝΑΤΟ ήταν στημένη, γι' αυτό δεν χρησίμευε σε τίποτα στην Κυβέρνηση Καραμανλή. Η αποχώρηση από το ΝΑΤΟ έγινε για να διαπραγματευθεί καλύτερα και με πίεση με τους Τούρκους, όμως, όπως γνωρίζετε, καμμιά διαπραγμάτευση δεν έφερε το παραμικρό αποτέλεσμα. Το αντίθετο μάλιστα.

Τόσο ο Μεσσίας Καραμανλής, όσο και ο Λυτρωτής Παπανδρέου, εξαπάτησαν τον ελληνικό Λαό κατά συνείδηση και κατ' εξακολούθηση. Το ίδιο εξαπατούσαν την χώρα μας και οι ΗΠΑ (και γιατί όχι;), επειδή μετά το επίσημο εμπάργκο της αμερικανικής Βουλής κατά της Τουρκίας, το αμερικανικό Πεντάγωνο τροφοδοτούσε κανονικά με όπλα τους Τούρκους. Και αυτό το γνώριζαν τόσο ο Καραμανλής όσο και ο Παπανδρέου. Έχω στα χέρια μου έγγραφα του αμερικανικού Πενταγώνου και του ΝΑΤΟ, που κάνουν λόγο για αποστολές όπλων στην Τουρκία, την περίοδο ακριβώς του εμπάργκο(*).

Το ΚΚΕ βοήθησε μέσω του Μίκη Θεοδωράκη, με το σύνθημα «Καραμανλής ή Τανκς», συστήνοντας και στους οπαδούς του να ψηφίσουν Καραμανλή στις εκλογές της 17ης

(*) *Έγγραφο ΝΑΤΟ & Δημοσίου Λογιστικού στο τέλος (φωτοτυπία).*

Νοεμβρίου 1974, για να κερδίσει ο Μεσσίας τις εκλογές με το πλασματικό ποσοστό του 54,38%. Στο μεταξύ ο τέως βασιλιάς έχασε το θρόνο του στο δημοψήφισμα της 8ης Δεκεμβρίου 1974.

Το ρεσιτάλ της ψευτιάς και της ωμής κοροϊδίας του ελληνικού Λαού δόθηκε στη Βουλή, όταν στις 9 Δεκεμβρίου ο Κ. Καραμανλής διάβασε τις προγραμματικές δηλώσεις της Κυβερνήσεώς του: Διεβεβαίωσε το σώμα ότι: «η Ελλάς εισέρχεται πλέον εις την τεχνικήν διαδικασίαν, αφ' ενός της πρακτικής αποχωρήσεως από την στρατιωτικήν συμμαχίαν και αφ' ετέρου της αναθεωρήσεως των εν Ελλάδι αμερικανικών βάσεων»! Τόσο ψέμα!..

Αλλά ο Λυτρωτής με το ζιβάγκο, υπερφαλαγγίζοντας τον Μεσσία, άδραξε με το στιβαρό του χέρι το μικρόφωνο και με την αντάρτικη φωνή του, την παλλόμενη από πάθος, κραύγασε: «Μιλήσατε για αναθεώρηση. Αλλά τι είδους αναθεώρηση; Η θέση του ΠΑΣΟΚ είναι σαφέστατη: Αποχώρηση των βάσεων!..». Τέτοια απάτη... Τι χειροκρότημα έπεσε, πόσες χιλιάδες μάτια δάκρυσαν, είναι αδύνατον να γραφτεί εδώ. Πώς να γνώριζαν τα βουρκωμένα από την συγκίνηση μάτια, οι χιλιάδες ελληνικές καρδιές, πως ο Α. Παπανδρέου τους εξαπατούσε από πρόθεση;

Και έτσι εξοφλήθηκε το γραμμάτιο του Καραμανλή. Νομιμοποίησε το ΚΚΕ και ο Φλωράκης, από αιμοσταγής εαμοβούλγαρος (εκείνοι τον αποκαλούσαν έτσι), θρονιάστηκε στα βουλευτικά έδρανα. Να λοιπόν που οι Μεγάλοι κανέναν δεν ξεχνούν. Απασχολεί βέβαια ο λόγος που δεν τους ξεχνούν. Θα τα δούμε όλα στη συνέχεια. Η αποχώρηση της Ελλάδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ και η επαναδιαπραγμάτευση του καθεστώτος των βάσεων, είχαν χωρίς αμφιβολία επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό τους Έλληνες. Η δημοτικότητα του Καραμανλή ανέβαινε συνεχώς.

Στην πραγματικότητα τα πράγματα ήταν περισσότερο τραγικά. Με μια καλοζυγισμένη κίνηση, ο Χ. Κίσσιγκερ διατάζει τους Τούρκους να κλείσουν (τον Ιούλιο 1975) τους σταθμούς συλλογής πληροφοριών (Βάσεις) στη Σινώπη, στο Ντιαμπακίρ, στο Μπέλμπασι και στη Σαμσούντα.

Προσέξτε τώρα πώς παίζεται το παιχνίδι και πώς πληρώνονται τα μεταχρονολογημένα γραμμάτια μεταξύ των δύο μεγάλων Δυνάμεων. Ο Νίξον εκπαραθυρώνεται, κάτω από το βάρος, δήθεν, του σκανδάλου του WATERGATE. Πρόεδρος έχει αναλάβει ο Φορντ. Στην πραγματικότητα κυβερνούσε ο Χένρυ Κίσσιγκερ, ο οποίος μανουβράριζε την εξωτερική πολιτική, κατά πώς οι περιστάσεις το απαιτούσαν. Αφού έχει «σπρώξει» την Τουρκία στα άκρα ο Κίσσιγκερ, ενώ δηλαδή το «εμπάργκο» συνεχίζεται σε βάρος της Τουρκίας από τις ΗΠΑ –ζήτημα που ήταν κατά βάση ηθικό και όχι υπαρκτό– ταυτόχρονα συνεχίζονται οι συνομιλίες για το Κυπριακό σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Ο Κ. Καραμανλής γίνεται αποδέκτης της αμερικανικής θέλησης, και δηλώνει ότι θα αναθεωρήσει το καθεστώς των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα. Αδιανόητο, κι όμως το δήλωσε. Κι έγινε πιστευτός, αφού είχε κάνει «πράξη» την έξοδο της Ελλάδος από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. «Τι πιο λογικό» να προχωρούσε στην επόμενη απειλή του; Ο Σ. Ντεμιρέλ –αυτός ήταν τότε πρωθυπουργός της Τουρκίας– πανικοβλήθηκε, επειδή δεν καταλάβαινε πού «στέκεται» η Τουρκία στην περίοδο αυτή, όπως παρετήρησε στον Πρόεδρο Φορντ. Στο μεταξύ, το ζήτημα του εμπάργκο τέθηκε σε ψηφοφορία και το αποτέλεσμα ήταν κατά της Τουρκίας. Ο Μπραδήμας, ο Ρόζενταλ και η ομογένεια είχαν κάνει σωστή δουλειά. Ο Πρόεδρος Φορντ βρέθηκε κυριολεκτικά στη γωνία. Όχι όμως και ο Χένρυ Κίσσιγκερ, ο οποίος εκίνησε τα νήματα!..

Στις 24 Απριλίου 1975, πείθει τον Ντεμιρέλ να κλείσει τις βάσεις που προαναφέραμε, στην Τουρκία. Στις 25 Ιουλίου ανακοινώθηκε η απόφαση της κυβέρνησης της Τουρκίας για το κλείσιμο των βάσεων!

Απροσδόκητη χαρά στην Ελλάδα. Δημιουργείται ένα αρκετά δυσάρεστο κλίμα –εχθρικό θα το ονόμαζα– τόσο στις ΗΠΑ όσο και στις πρωτεύουσες των Δυτικών χωρών σε βάρος της Τουρκίας, για να συμπληρωθεί η αρκετά δυσάρεστη εικόνα της Τουρκίας, η οποία βάρβαρα και αναίτια είχε καταλάβει την Κύπρο, χρησιμοποιώντας 40.000 στρατό με αμερικανικά όπλα –και γι' αυτό πλήρωνε τώρα– «συνέβη» το εξής τραγικό γεγονός: ενώ είχε επιβληθεί το εμπάργκο, ενώ είχε ξεσηκωθεί η Διεθνής Κοινότητα, στην Τουρκία είχε φθάσει ένας Αμερικανός νεαρός –άσχετος με την πολιτική– για τουρισμό. Ο σταθμάρχης της CIA στην Άγκυρα, «μαρκάρισε» το νεαρό, και τον χρησιμοποίησε ως υποψήφιο θύμα. Έστειλε τον Ρίτσαρντ Μπομ, τον νεαρό τότε ακόλουθο και δόκιμο πράκτορα της CIA, στο δωμάτιο του νεαρού, τοποθέτησε ναρκωτικά (μαριχουάνα) στις αποσκευές του, και στην συνέχεια ειδοποίησε την τουρκική αστυνομία. Επιστρέφοντας ο νεαρός συνελήφθη, δικάστηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά. Παρά τις διαμαρτυρίες του, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες του Γενικού Προξένου των ΗΠΑ στην Άγκυρα, κανείς δεν άκουγε και τον οδήγησαν στις φυλακές. Ο Πρεσβευτής των ΗΠΑ Μακόμπερ, μετά από αρκετό διάστημα, στον συμφωνημένο χρόνο και αφού ο νεαρός είχε υποφέρει τα φοβερώτερα βασανιστήρια στις απάνθρωπες τουρκικές φυλακές –μέχρι και σοδομισμό υπέστη από τους φύλακές του– ενδιαφέρθηκε για τον νεαρό Αμερικανό και είπε στον Γκιουνές: «Στην Αμερική δεν καταδικάζεται κάποιος σε ισόβια αν συλληφθεί για κατοχή ναρκωτικών. Αυτό κάνει πολύ καλή εντύπωση εκεί!». Και ο Γκιουνές απάντησε: «Πώς μπορώ να αλλάξω την

απόφαση του Δικαστηρίου;».

Όμως ο σταθμάρχης της CIA στην Άγκυρα, φρόντισε, μέσω του Διευθυντή των φυλακών υψίστης ασφαλείας του νησιού Ιμραλή, να αποδράσει ο νεαρός, χωρίς κανείς να αντιληφθεί τίποτα... Και η απόδραση, εντελώς «συμπτωματικά», έγινε στις 24 Ιουλίου 1975. Στα τέλη του 1975 ο νεαρός, που βρισκόταν πια στην Αμερική, και ονομάζεται Μπίλυ Χαίης, άρχισε τις συνεννοήσεις με παραγωγούς του Χόλλυγουντ για τη μεταφορά της βάρβαρης περιπέτειάς του στον κινηματογράφο. Έτσι γυρίστηκε η ταινία «ΤΟ ΕΞΠΡΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ»! Οι Τούρκοι πίεξαν έτσι τις ΗΠΑ για την επανακαλλιέργεια της παπαρούνας, την οποία και πέτυχαν, συν τα 800 εκατομμύρια δολλάρια που πήραν.

Έχετε συναντήσει πολλούς άγνωστους νεαρούς, που έχουν περάσει χειρότερα σε χειρότερες φυλακές, αν υπάρχουν, να τους δέχονται παραγωγοί του Χόλλυγουντ; Απλά η CIA φρόντισε γι' αυτό, με σκοπό να μάθουν εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο για τη βαρβαρότητα των Τούρκων. Η κυβέρνηση της Άγκυρας βρισκόταν σε κατάσταση αλλοφροσύνης, και προχωρούσε σε όλο και πιο σπασμωδικές κινήσεις. Κλείνοντας τις βάσεις, και επειδή οι Αμερικανοί ανέστειλαν και την οικονομική βοήθεια –στρατιωτική βοήθεια έπαιρνε από τις χώρες–μέλη του ΝΑΤΟ– βρέθηκαν σε αρκετά δύσκολη θέση. Το απόθεμα της Τουρκίας ανερχόταν σε δύο δισεκατομμύρια δολλάρια. Οι συνομιλίες για τη λύση του Κυπριακού όμως συνεχίζονταν, και κανείς δεν μπορούσε να αντιληφθεί την σχηματοποιημένη σχιζοφρενική πολιτική. Κι όμως...

Μοιραία λοιπόν –τίποτα δεν είναι τυχαίο στην πολιτική– η Τουρκία «σπρώχνεται» από τον Χ. Κίσσιγκερ στη Σοβιετική Ένωση!

Ο Πρωθυπουργός Αλ. Κοσύγκιν, το Δεκέμβριο του 1975 επισκέφθηκε την Άγκυρα και εγκαινίασε το χαλυβουργείο, για το οποίο οι Σοβιετικοί είχαν δώσει οικονομική βοήθεια. Και μετά από μια γενναία επιχορήγηση –κάτι σαν δάνειο αγύριστο– από τους Σοβιετικούς, οι Τούρκοι επιτρέπουν την διέλευση του αεροπλανοφόρου «Κίεβο» από τα στενά των Δαρδανελλίων, καταπατώντας την συνθήκη του Μοντραί. Διεισδύουν οι Σοβιετικοί ακόμα περισσότερο στην Τουρκία, και έτσι εξοφλείται από τους Αμερικανούς το «γραμμάτιο» Χιλή προς τους Σοβιετικούς. Ένα από τα ανεξόφλητα «γραμμάτια»! Κατόπιν παρατηρείται το εξής «σχιζοφρενικό», από την κυβέρνηση Κ. Καραμανλή αυτή τη φορά: Ο Πρωθυπουργός Καραμανλής, στέλνει στον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ έγγραφο, με το οποίο ζητεί την επανασύνδεση της Ελλάδος στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Το έγγραφο συνοδεύεται από δέκα σημεία–προτάσεις. Τις μέρες εκείνες βρισκόμουν στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Ο Λουνς με κοίταζε με βλέμμα περιπαιχτικό και ο αρχιστράτηγος Αλεξάντερ Χαίηγκ μου πέταξε κατάμουτρα πως είμαστε (οι Έλληνες) σχιζοφρενείς... Συμφώνησα!..

Ήμουν τότε Ειδικός Σύμβουλος του Αρχιστράτηγου Αλεξάντερ Χαίηγκ, για θέματα εξοπλισμών των χωρών–μελών του ΝΑΤΟ, αρμόδιος για τις σχέσεις ΝΑΤΟ–Βαλκανικών χωρών και μέλος της Επιτροπής Πρόληψης Κρίσεων μεταξύ χωρών–μελών του ΝΑΤΟ, που είχε δημιουργηθεί κυρίως για τις ελληνοτουρκικές κρίσεις. Πρόεδρος της Επιτροπής ήταν ο Αμερικανός συνταγματάρχης Τζων Ντελάνεϋ. Με την ιδιότητα του μέλους της παραπάνω επιτροπής, παρευρισκόμουν σε πολλές μυστικές και φανερές συναντήσεις ελληνοτουρκικών, τουρκοκυπριακών και ελληνοκυπριακών Επιτροπών σε επίπεδο διπλωματών, τεχνοκρατών αλλά και Υπουργών, ακόμα και Πρωθυπουργών, ως παρατηρητής!

Ο παρατηρητής... όπως τον εννοούσε το ΝΑΤΟ, ήταν άλλαλο άτομο, που δεν καθόταν στο ίδιο τραπέζι με τις ενδιαφε-

ρόμενες πλευρές, αλλά απέναντι, είτε δεξιά είτε αριστερά του τραπεζιού των συνομιλιών, αλλά σε τέτοια θέση που να βλέπει και να ακούει (κυρίως αυτό) όλα τα πρόσωπα που συνομιλούσαν. Ο παρατηρητής, ο γράφων δηλαδή, κρατούσε ένα σημειωματάριο (το τετράδιό μου, το αποκαλούσα κοροϊδευτικά), με το σήμα της Ατλαντικής Συμμαχίας να φαντάζει μεγαλόπρεπα θρονιασμένο στο εξώφυλλο. Α... ναι. Και ο στυλός ήταν «νατοϊκός» και σαν τέτοιος... ακριβός.

Με το νατοϊκό ακριβό στυλό κατέγραφα ό,τι άκουγα, και μόλις γινόταν κάποιο διάλειμμα, μετεβίβαζα στο στρατηγείο αυτά που είχα ακούσει. Όταν οι συνομιλίες τελείωναν, πετούσα με ειδική πτήση στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ, κι εκεί έγραφα μια μακροσκελή, κατά βάση, αναφορά, επειδή έπρεπε να αναφέρω όχι μόνο όσα είχαν ειπωθεί, αλλά και τους μορφασμούς των συνομιλητών. Ως επίλογο, έγραφα την άποψή μου! Πείτε το όπως θέλετε, αλλά εγώ ένοιωθα κάτι μεταξύ ωτακουστή και ηδονοβλεψία...

Βέβαια, δεν είχε καμμιά σημασία πώς ένοιωθα εγώ. Σημασία είχε ότι το στρατηγείο γνώριζε τα πάντα από πρώτο χέρι. Αν κρύψει κάτι ο παρατηρητής, χάθηκε. Θα το μάθουν όπως και να γίνει. Έχουν τον τρόπο τους. Με την ιδιότητα του μέλους της Επιτροπής αυτής, είχα παρακολουθήσει –τώρα έγραψα τον σωστό όρο– όλες σχεδόν τις συνομιλίες, στη διάρκεια της διακυβέρνησης της Ελλάδας από τον Κ. Καραμανλή, αλλά και μετά, στα χρόνια της Αλλαγής(;)!..

Ο Καραμανλής, λοιπόν, φιλοδοξούσε από τότε, να γίνει ένας δεύτερος Βενιζέλος και να περάσει στην Ιστορία ως άνθρωπος που έσωσε τη χώρα του από την τουρκική απειλή και έφερε την ειρήνη. Ήθελε να βάλει τα θεμέλια γι' αυτό. Κατά τη γνώμη του, η Κύπρος είχε χαθεί –πώς να είχε διαφορετική γνώμη, αφού ο ίδιος είχε συμφωνήσει με τις ΗΠΑ, στο εξωπέταγμα του νησιού– αλλά δεν έπρεπε να δοθεί τίποτε

φανερά από το Αιγαίο, τουλάχιστον όσο αυτός ήταν Πρωθυπουργός.

Ας επιστρέψουμε όμως στον Οκτώβριο του 1975, όταν ο Καραμανλής επιζητούσε από το ΝΑΤΟ την επανένταξη της χώρας στο στρατιωτικό σκέλος, από όπου είχε αποχωρήσει. Η πράξη αυτή του Καραμανλή, δεν ήταν πράξη υποτέλειας. Ήταν απλά μια πονηρή, βλάχικη κίνηση, Έλληνα πολιτικού. Πίστεψε τότε ο Καραμανλής πως θα καλόπιανε τους νατοϊκούς, με την κίνησή του αυτή, και τα προνόμια που θα έχαναν οι Τούρκοι, με το κλείσιμο των αμερικανικών βάσεων τηλεπικοινωνίας, θα τα κέρδιζε εκείνος. Ενώ παράλληλα θα έδειχνε και στο ντόπιο κατεστημένο, ότι εκείνος παραμένει αταλάντευτα προσηλωμένος στη Συμμαχία...

Όμως συνέβη το αντίθετο, στο ένα σκέλος τουλάχιστον. Παριστάνοντας οι Αμερικανοί και νατοϊκοί τους πανικόβλητους και θυμωμένους με τους Τούρκους για την «απρεπή και αγνώμονα» στάση τους, ζήτησαν και πέτυχαν από τον Καραμανλή την ενίσχυση της βάσης τηλεπικοινωνιών της Νέας Μάκρης!

Στο μεταξύ είχε προηγηθεί, στις 30 Ιουλίου, η Διεθνής Διάσκεψη στο Ελσίνκι, όπου η Τουρκία σφυροκοπήθηκε χωρίς έλεος για το κυπριακό ζήτημα από όλες τις χώρες.

Φορντ και Κίσσιγκερ, πίεσαν τον τότε Πρωθυπουργό Ντεμιρέλ να ενδώσει στις λογικές κυπριακές αξιώσεις και να συνεχίσει τον διάλογο.

– Χ. Κίσσιγκερ προς Ντεμιρέλ: «Σεις είστε οι ισχυροί. Αν κινηθείτε λίγο στην Κύπρο θα διευκολύνετε κι εμάς».

– Τζ. Φορντ: «Αρκεί μόνο να ανακοινώσετε ότι είστε διατεθειμένοι να συζητήσετε το εδαφικό, στη Βιέννη. Ο Μακάριος με ρώτησε: «αν δώσω στους Τούρκους το 30% του εδάφους, θα φροντίσετε να επιτευχθεί συμφωνία; Κι εγώ του απάντησα: «Δώστε κάτι παραπάνω. Τόσο λίγο δεν θα το δεχθούν!»

Έτσι, σε ποσοστά ρυθμίζονταν τα πάτρια εδάφη μας...

«Δώσε κάτι παραπάνω», είπε ο Αμερικανός Πρόεδρος στον Μακάριο, σαν να επρόκειτο για χάμπουργκερς. Η πολιτική του σαράφη. Αλλά και σ' αυτό, δυστυχώς, κορόϊδευαν...

Στο Ελσίνκι, ο Καραμανλής γνώρισε μεγάλες δόξες. Πρώτη φορά μίλησε τόσο πολύ, τόσες πολλές φορές σε δημοσιογράφους. Αντίθετα, ο Ντεμιρέλ δεν κατόρθωσε να δώσει ούτε μια συνέντευξη, ούτε σε μια ερώτηση δεν απάντησε, επειδή απλούστατα όλος ο Τύπος τον αγνόησε.

Η καλοστημένη παγίδα λειτούργησε άψογα. Απελπισία στους Τούρκους. Ενθουσιασμός στους Έλληνες. Καρότο στους Έλληνες. Μαστίγιο στους Τούρκους, τους οποίους οι Αμερικανοί χρησιμοποίησαν, στήριξαν και χειροκρότησαν για την απόβαση στην Κύπρο. Η σχιζοφρενική άποψη της διεθνούς πολιτικής! Έτσι τουλάχιστον φαίνεται, αλλά δεν είναι. Σχιζοφρενική είναι για τους Λαούς, επειδή εκείνοι πρέπει να το πιστέψουν, για να πέσουν στην επιθυμητή παράνοια. Και να μην αντιδρούν.

Εμείς «παρατηρούσαμε» τα διαδραματιζόμενα στην Διάσκεψη του Ελσίνκι, από την πλευρά του ΝΑΤΟ και προσωπικά μελαγχολούσα. Ήξερα πως όλα εκείνα ήταν ένα καλοστημένο θέατρο, κι όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Άλλωστε ποιος ήμουν εγώ;...

Μόνο στον Μακάριο τόλμησα να του δώσω να καταλάβει με δύο λόγια το θέατρο που οι Αμερικανοί είχαν στήσει και οι άλλοι αρχηγοί έπαιζαν ο καθένας τον ρόλο του...

Ήταν μετά την αποχώρηση των Τούρκων, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ανέβηκε στο βήμα να μιλήσει. Σε κάποιο διάδρομο, του τα είπα: «Νομίζεις ότι δεν το ξέρω;» μου απάντησε, με εκείνο το περιπαιχτικό χαμόγελό του. «Με παραξενεύει μόνο το γεγονός ότι ο Καραμανλής έχει γοητευθεί. Αυτός δεν γοητεύεται ούτε κι από μένα...» χαριτολόγησε.

«Αναρωτιέμαι, μήπως αφέθηκε εν γνώσει του, για να απογοητεύσει εμένα...» συμπέρανε.

Έτσι τελείωσε η Διεθνής Διάσκεψη του Ελσίνκι, με «νίκη» της Ελλάδος, με προσωπικό θρίαμβο του Κ. Καραμανλή.

Δεν ήταν όμως έτσι. Γιατί δεν μπορούσε να είναι έτσι...

Στο Ελσίνκι αποφασίστηκε από τούς Αμερικανούς, με την σύμφωνη γνώμη των Σοβιετικών, να γίνει μια μυστική επαφή των ενδιαφερομένων μερών στις Βρυξέλλες, στα τέλη Δεκεμβρίου του ιδίου χρόνου.

Δρόμος διπλής κατεύθυνσης: Οι τέσσερις ιππότες... (ο πέμπτος ιππότης σε αναμονή) και ο... νομάρχης.

Μέχρι να πραγματοποιηθεί η συνάντηση των Βρυξελλών, η Γερμανία και η Γαλλία έκαναν «επίθεση ειρήνης» στην Τουρκία. Εφοδίαζαν την χώρα αυτή με την ποσότητα των όπλων που θα χορηγούσε η Αμερική. Αλλά η πώληση, η «δωρεάν βοήθεια σε στρατιωτικό υλικό», όπως απλοϊκά την ονομάζουν, δεν είναι μια συνηθισμένη υπόθεση. Είναι περίπου κάτι, σαν την πώληση των... διαμαντιών.

Για να εφοδιάσει μια χώρα μέλος του ΝΑΤΟ μια άλλη χώρα μέλος, ακολουθείται ένα είδος εξαντλητικής τελετουργίας!.. Ενώ οι βιομηχανίες όπλων επιθυμούν σφόδρα να πουλήσουν τα προϊόντα τους, τα οποία εμπεδώνουν την ειρήνη και επομένως την ισορροπία –είδατε πόσο όμορφα λόγια χρησιμοποιούνται;...– ενώ οι διευθυντές, στο άκουσμα μιας πώλησης, παθαίνουν κάτι σαν ελονοσία, αλλά στέκονται όρθιοι –πιστοί στο καθήκον της αρπαγής– παρ' όλα αυτά υπάρχει μια φοβερή γραφειοκρατική διαδικασία, η οποία είναι, πιστεύω, επίτηδες κατασκευασμένη από τους πολιτικούς, για να ικανοποιούν τα σαδιστικά τους ένστικτα. Τιμωρούν κι αυτοί τα καρτέλ με τον τρόπο τους. Το αποτέλεσμα όμως είναι ότι

τελικά οι βιομηχανίες όπλων πωλούν, και αυτό είναι που ενδιαφέρει.

Στη Γερμανία, υπήρχε ένα πολυδαίδαλο καθεστώς, για την επίσημη πώληση πολεμικού υλικού. Όλες οι πολεμικές βιομηχανίες είχαν λάβει απόρρητο έγγραφο της CIA, κατ' ευθείαν από το Λάγκλεϋ των ΗΠΑ, να μην πωλούν στις τάδε και δείνα χώρες, εκτός κι αν εκείνοι (η CIA και το Γραφείο Λογιστικού του Αμερικανικού Πενταγώνου) το επέτρεπαν...

Το ΝΑΤΟ έστειλε δέκα, (αριθμός 10), διαβαθμισμένα σήματα στη CIA και στο Γραφείο Λογιστικού του Πενταγώνου, για να εξασφαλισθεί η άδεια να στείλουν πολεμικό υλικό οι Γερμανοί στην Τουρκία (σημ: ήταν η εποχή του εμπάργκο από τις ΗΠΑ βέβαια...), βάσει των συμφωνηθέντων στο Ελσίνκι. Δεν απαντούσε κανείς.

Οι Γερμανοί διευθυντές, καθισμένοι στις αναπαυτικές πολυθρόνες τους, είχαν πάθει χρόνιο καταθλιπτικό σύνδρομο. Με απλά λόγια, είχαν πέσει σε τόση θλίψη, που νόμιζε κανείς πως αντίκρυζε τρόφιμους γερμανικού ψυχιατρείου!

Εκείνος που δεν ανησυχούσε ήταν ο Μπέλκοφ, της γερμανικής ΜΒΒ, επειδή ήταν σίγουρος ότι θα πωλούσε. Ο Μπέλκοφ ήταν ειδικός σύμβουλος για οπλικά συστήματα, του Γενικού Γραμματέα του ΝΑΤΟ Γιόζεφ Λουνς, και ένας από τους τρεις ιδιοκτήτες της γερμανικής πολεμικής βιομηχανίας ΜΒΒ.

Δεν ανησυχούσε και ο Φ. Φλικ, ιδιοκτήτης της Κράους–Μαφέι, που είχε τα περιβόητα τανκς LEOPARD κ.ά.

Άλλοι ιδιοκτήτες, μικρότερης εμβέλειας και συνεπώς δύναμης, ανησυχούσαν, ενώ ήξεραν πως στο τέλος οι παραγγελίες θα εκτελεσθούν. Και οι διευθυντές ήξεραν. Παίζεται, θαρρείς, κάποιο «δαιμονικό» παιχνίδι, γι' αυτό άλλωστε έχει και μια «δαιμονική» γοητεία, που ενώ ξέρουν όλοι, παρ' όλα αυτά επιμένουν να διακατέχονται από οδυνηρά μαζοχιστικές φοβίες, με αποτέλεσμα να πέφτουν σε κατάθλιψη!..

Πιέζουν, απειλούν, παρακαλούν, τάζουν προμήθειες, και άλλα πολλά.

Οι μέρες κυλούσαν και ζούσαμε σε μια σαδομαζοχιστική κατάσταση, που προκαλούσε γέλια. Κάποτε εδέησαν ν' απαντήσουν οι Αμερικανοί. Άναψε το πράσινο φως στους Γερμανούς, από το αρμόδιο γραφείο του ΝΑΤΟ.

Άρχισε αμέσως αγώνας δρόμου στην Βόννη, ποιος θα πρωτοπάρει την υπογραφή και τη σφραγίδα στην ειδική έντυπη επιστολή που συμπληρώνεται από τις βιομηχανίες και υπογράφεται από την κυβέρνηση.

Για τους Γάλλους ήταν και είναι πιο εύκολα τα πράγματα. Δεν ανήκουν στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ και όντας με το ένα πόδι μέσα και το άλλο έξω, και το ρόλο του φίλου της Ελλάδας που είχαν κληθεί να παίξουν τότε, κινήθηκαν με άνεση και γρηγοράδα, ξεπέρασαν πιο άνετα το σοκ της κατάθλιψης, λόγω της τριγωνικής πολιτικής που είχαν ασκήσει τότε. Τριγωνικές οι σχέσεις, τριγωνικές οι «μίζες», τριγωνική η απάτη, μονομανής η τάση στο παραγέμισμα της τσέπης: της δικής τους φυσικά!

Έφυγαν τα πρώτα φορτία, αρχές Δεκεμβρίου 1975, και όλοι άρχισαν να ηρεμούν. Τις άγιες ημέρες των Χριστουγέννων θα είχαν συνέλθει εντελώς από την κατάθλιψη και θα περνούσαν θαυμάσιες οικογενειακές, ήρεμες στιγμές.

Έτσι οι τέσσερις ιππότες συναντήθηκαν στις Βρυξέλλες. Ο πέμπτος ήταν ο Χένρυ Κίσσιγκερ, που έπαιζε το ρόλο του συμβιβαστή, χωρίς την ρομφαία του θανάτου τότε. Σε τέτοιες συναντήσεις οι ρόλοι είναι μοιρασμένοι από πριν. Οι Αμερικανοί έπαιζαν το ρόλο του πέμπτου ιππότη. Οι Γερμανοί, με τον πρώτο ιππότη τον Χανς Ντίντριχ Γκένσερ, θα υπεστήριζαν την Τουρκία, για να κάνει ακόμα ένα βήμα προς την διείσδυση στη χώρα αυτή, βήμα που οι Αμερικανοί είχαν

ετοιμάσει. Οι Γάλλοι, λόγω της «φιλίας» με την Ελλάδα και τον Κ. Καραμανλή, θα έπαιρναν το μέρος της Ελλάδος. Ο Τσαγλαγιαγκίλ, της Τουρκίας φυσικά. Ο Μπίτσιος της Ελλάδας, και ο Υπουργός της Αγγλίας Κάλλαχαν όλων μαζί το μέρος, και κανενός!..

Στη Λεωφόρο Toison D' Or, που βρίσκεται στο ξενοδοχείο Χίλτον, στις 10 το πρωΐ της 11ης Δεκεμβρίου 1975, ο Χ. Κίσσιγκερ συναντήθηκε με τους παραπάνω στον 22ο όροφο του ξενοδοχείου. Ήμουν κι εγώ εκεί, σαν παρατηρητής του ΝΑΤΟ...

Λέει ο Τσαγλαγιαγκίλ στον Κίσσιγκερ: «Εγώ δεν είμαι διπλωμάτης, όπως θα ξέρετε. Νομάρχης ήμουν. Γι' αυτό θα μιλήσω καθαρά. Οι Έλληνες δεν κινούνται σωστά· με καλή πρόθεση. Επιμένουν στις αποφάσεις του ΟΗΕ, ενώ γνωρίζουν ότι εμείς θα τις απορρίψουμε...». Και παρουσίασε αμέσως το «σχέδιο ειρήνη» της Τουρκίας. Ο Τούρκος Υπουργός κατέληξε: «Ας πούνε εκείνοι (οι Έλληνες) 28%, εμείς 38% και κάπου στις συζητήσεις θα βρούμε την μέση λύση. Έχουμε και χάρτη...».

– Τον δείξατε σε κανέναν; τον έκοψε ανυπόμονα ο Κίσσιγκερ.

– Όχι.

– Μην τον δείξετε ούτε και σε μένα!..

Έτσι ο Κίσσιγκερ «ξέφυγε» στην άκρη και περιορίστηκε στον ρόλο του. Κάποια στιγμή ο Τούρκος Υπουργός παραπονέθηκε: «Ο Μακάριος όμως θα μας είναι πρόβλημα πάλι».

Ο Χένρυ Κίσσιγκερ έκλεισε την συζήτηση με το εξής αστείο:

– Τότε κι εσείς διορίστε τον Μακάριο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως!..

Στις 12 Δεκεμβρίου 1975, ώρα 3μ.μ. ο Γεν. Γραμματέας του ΝΑΤΟ παρεχώρησε το προσωπικό του γραφείο, για να πραγματοποιηθεί η συνάντηση Τσαγλαγιαγκίλ–Μπίτσιου. Εκεί ειδικά δεν ήμουν χρήσιμος ως παρατηρητής. Θα πήγαινε πολύ. Την δουλειά του «παρατηρητή» την είχαν αναλάβει οι κρυμμένες βιντεοκάμερες. Εκείνες τις ώρες βρισκόμουν στο γραφείο μου και κουβέντιαζα με τους Ετζμέλ Μπουρουτσού και Νεζντέτ Τεζέλ, του Υπουργείου Εξωτερικών της Τουρκίας. Και οι δύο ήταν πράκτορες –DELIVERIBOYS– (παιδιά για θελήματα τους αποκαλούσαν στο ΝΑΤΟ. Από εκεί ξεκίνησαν άλλωστε, κάνοντας «θελήματα» για λογαριασμό της Συμμαχίας).

Υπάκουαν τυφλά στις προσταγές των Κίσσιγκερ και Λουνς. Η ανησυχία του Μπουρουτσού ήταν, αν θα κατόρθωναν να εκδιώξουν τον Γλαύκο Κληρίδη από συνομιλητή.

Τους καθησύχασα, διαβεβαιώνοντας ότι αυτό θα επιτευχθεί αφού μπλοκαριστεί ο Μπίτσιος να υπογράψει μια δέσμη συμφωνιών. Να αποκρύψει ο Κληρίδης από τον Μακάριο ορισμένα βασικά στοιχεία των μυστικών αυτών συμφωνιών και τότε θα παραγκωνισθεί σίγουρα. Άλλωστε ούτε ο Μακάριος τον ήθελε, ούτε και ο Καραμανλής.

Οι Τούρκοι διπλωμάτες χάρηκαν... με επιφυλάξεις.

Το ίδιο βράδυ τα γεγονότα εξελίχθηκαν γοργά. Ο Κληρίδης πείστηκε από τον Μπίτσιο να δείξει αυτός πρώτος τον χάρτη, κάτι που οι Τούρκοι δεν έκαναν, με προτροπή του Κίσσιγκερ, ενώ ξεκίνησε να παζαρεύει το εδαφικό με τον Ντενκτάς. Είχε συμφωνηθεί να μη διαρρεύσει τίποτα στον Τύπο. Όμως ο Ντενκτάς, κινούμενος από Αμερικανούς, Τούρκους και από προσωπικά αισθήματα, επειδή ο Κληρίδης είχε αναδειχθεί σε κυρίαρχο του παιχνιδιού –με αποτέλεσμα ό,τι έλεγε εκείνος να τον πιστεύουν και να τον αντιμετωπίζουν σοβαρά, ενώ τον Ντενκτάς να τον αντιμετωπίζουν σαν χασάπη τούρκικου παζαριού– διέρρευσε στον Τύπο τα πιο «καυτά» σημεία των συμφωνιών. Με την δημοσίευση, ο Κληρίδης ήταν αυτόματα

εκτός παιχνιδιού, πέφτοντας στο δόκανο που του είχαν στήσει Αμερικανοί, ΝΑΤΟ, Τούρκοι, Καραμανλής, Μακάριος. Οι πέντε ιππότες!..΄Ετσι οι Αμερικανοί πέτυχαν τον στόχο τους και το κυπριακό ζήτημα έπεσε σε δεύτερη μοίρα. Ο Καραμανλής αφέθηκε απερίσπαστος να ασχοληθεί με το Αιγαίο και το εμπάργκο κατά της Τουρκίας να συνεχισθεί, για να «κινηθούν» και οι ευρωπαϊκές βιομηχανίες, και την Μόσχα να εξαργυρώνει το «γραμματιο της Χιλής» στην πράξη.

Και ενώ η δέσμη των μυστικών συμφωνιών υπεγράφη στις Βρυξέλλες, στην έδρα του ΝΑΤΟ, ενώ όλοι επιστρέφουν ευχαριστημένοι και ο Καραμανλής ησυχάζει, τουλάχιστον από το κυπριακό που ρίχνεται στα αζήτητα, στις 23 Δεκεμβρίου 1975, συμβαίνει ένα απροσδόκητο γεγονός, το οποίο θα αποτελέσει την αρχή πολλών δεινών για τη χώρα μας.

Δολοφονείται ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα Ρίτσαρντ Ουέλς, έξω ακριβώς από το σπίτι του στο Ψυχικό, από μια επαναστατική οργάνωση, την 17 Νοέμβρη (είπαν). Είναι ο ίδιος ο Ουέλς που πήρε μέρος στην επιστροφή του Καραμανλή στην Ελλάδα. (Για την οργάνωση και γενικά για την τρομοκρατία στην Ελλάδα, θα γράψουμε σε ειδικό βιβλίο).

Πάντως η κυβέρνηση Καραμανλή πανικοβλήθηκε από την δολοφονία. Η αντιπολίτευση, και κυρίως ο Α. Παπανδρέου, ψάχνει να βρει κάποια εξήγηση... Φοβούνται όλοι και διοχετεύουν στον Τύπο ότι η ενέργεια αυτή ήταν εκκαθάριση λογαριασμών της CIA.

Ξεκαθάρισμα ήταν. Αλλά σε συσχετισμό πάντα με το ελληνικό πρόβλημα και τους ΄Ελληνες πολιτικούς, οι οποίοι έπρεπε με κάθε θυσία, όχι μόνο να κρατηθούν στο «μαντρί», αλλά και να φοβούνται τον ορατό και απεχθή βίαιο θάνατο!..

Ενώ ο απόηχος της δολοφονίας δεν έχει σβήσει ακόμα, αφού θα κρατηθεί στην επικαιρότητα για αρκετό διάστημα, ο Καραμανλής προχωρεί στην συμφωνημένη επαναδιαπραγμάτευση

για τις βάσεις, με την απαραίτητη μυστικότητα φυσικά.

Ξαφνικά η Ουάσιγκτων ανεκοίνωσε ότι θα πλήρωνε 1,5 δις δολλάρια για ενοίκιο για 4 χρόνια, για τις βάσεις στην Τουρκία, ενώ παράλληλα, στις μυστικές συνομιλίες τους με την Ελλάδα, δεν ήθελαν να προσφέρουν ούτε ένα δολλάριο... Αυτά ανεκοινώθησαν στις 26 Μαρτίου 1976, στην Ουάσιγκτων και την Άγκυρα ταυτόχρονα. Ο Καραμανλής διατάζει να διακοπούν οι συνομιλίες, πελαγωμένος, και ειδοποιεί τον Μπίτσιο να στείλει επιτροπή διαμαρτυρίας στον Κίσσιγκερ.

Ο Κίσσιγκερ απάντησε στην επιστολή του Μπίτσιου στις 10 Απριλίου 1976, τρεις μέρες μετά αφ' ότου έστειλε ο πρώτος την δική του.

Οι επιστολές των δύο Υπουργών κοινοποιήθηκαν, όπως ήταν φυσικό, στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες.

Όπως καταλαβαίνετε βέβαια, η επιστολή Μπίτσιου ήταν επιστολή δούλου προς αφέντη, και του Κίσσιγκερ προς τον Μπίτσιο, επιστολή αφέντη προς δούλο. Γιατί με την επιστολή του ο Κίσσιγκερ διεβεβαίωνε για άλλη μία φορά πως το Αιγαίο δεν ανήκει ούτε στους Τούρκους ούτε στους ΄Ελληνες, και όποιος διανοηθεί στρατιωτική λύση, θα επενέβαινε η Αμερική και «αυτό θα συνέβαινε προς διατήρησιν της ειρήνης και της ασφάλειας εις την ανατολικήν Μεσόγειον», κατέληγε ο Κίσσιγκερ στην επιστολή – απάντηση στην κυβέρνηση Καραμανλή.

Αφού ήταν έτσι, αφού οι Αμερικανοί «έβλεπαν το ζήτημα του Αιγαίου» από τέτοια σκοπιά, ο Καραμανλής ήταν ήσυχος.

Στο μεταξύ, πριν ακόμα κοπάσει ο θόρυβος από την δολοφονία του σταθμάρχη της CIA Ρ. Ουέλς, την 1η Μαΐου 1976, σκοτώνεται σε τροχαίο ο Αλέκος Παναγούλης. Στις 4 Μαΐου, μετά 3 μέρες, παίρνω επείγον σήμα να βρίσκομαι στην Κρήτη, στην αμερικανική βάση, στις Γούρνες. ΄Εφθασα στην αμερικάνικη βάση του Ελληνικού με έκτακτη πτήση και από εκεί

επιβιβάστηκα σε άλλο στρατιωτικό αεροπλάνο που με μετέφερε στις Γούρνες της Κρήτης. Την επομένη, 5 Μαΐου, κατάπληκτος είδα να προσγειώνεται στη βάση το ειδικό αεροπλάνο του Υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ, Χένρυ Κίσσιγκερ.

Στην σύναξη αυτή, παρών ήταν και ο Επιτετραμμένος της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα Μόντηγκλ Στερνς, (αυτός τοποθετήθηκε στην Αθήνα ως πρέσβυς, όταν έγινε Πρωθυπουργός ο Α. Παπανδρέου), ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ της CIA, επί κεφαλής των υπηρεσιών για την Μ. Ανατολή και ο επί κεφαλής της JOUSSMAG στην Αθήνα.

Αλλά εκείνο που με κατέπληξε, ήταν το γεγονός της παρουσίας του Άκη Τσοχατζόπουλου, απεσταλμένου του Α. Παπανδρέου!.. Ο Κίσσιγκερ σταμάτησε στις Γούρνες διερχόμενος, με προορισμό την Μ. Ανατολή. Πήγαινε εκεί για να προετοιμάσει την επέμβαση των Σύρων στο Λίβανο, που έγινε στις 22 Μαΐου 1976. Έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες σε όλους, για την λειτουργία των βάσεων στην Ελλάδα, και αναφέρθηκε στην χρησιμότητα της στήριξης που πρόσφεραν στην υπόθεση της ειρήνης στην περιοχή. Με χαιρέτησε με ύφος παπά, που με συγχωρούσε για τις αμαρτίες μου, και μου έδωσε ένα διαβαθμισμένο φάκελλο για να τον παραδώσω στον αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ Α. Χαίηγκ, με τους χαιρετισμούς του. Μετά την επίδοση του φακέλλου, θα έπαιρνα οδηγίες για να τις μεταφέρω στον Πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή. Εκτός από τις οδηγίες, που περιείχε ο φάκελλος και θα μου τις έκανε γνωστές ο Α. Χαίηγκ, μου είπε κι ο ίδιος, να μεταφέρω στον Πρωθυπουργό Καραμανλή τους εγκάρδιους χαιρετισμούς του και την διαβεβαίωση πως η Αμερική κάνει προσπάθειες για την εξομάλυνση των όποιων διαφορών, μεταξύ των δύο χωρών.

– Βέβαια, υφίσταται τις πιέσεις της αντιπολίτευσης, και συγκεκριμένα του Α. Παπανδρέου. Αλλά διαβεβαίωσέ τον, πως όλες οι κινήσεις του Α. Παπανδρέου σκοπό έχουν να «περάσει» στον Λαό ως ηγέτης «Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου»... αλλά τέτοια μέτωπα, αγαπητέ μου, έχουν ανάγκη την κλαγγή των όπλων και όχι των λόγων, των εις την πρεσβείαν μας των Αθηνών κατασκευασμένων!.. συμπέρανε γελώντας.

Με χτύπησε στην πλάτη προστατευτικά, μου έσφιξε το χέρι και με αποχαιρέτησε με ένα «ο Θεός μαζί σου».

Πετώντας με το αεροπλάνο πάνω από την πόλη των Χανίων, έβλεπα τους κατοίκους σύσσωμους να διαδηλώνουν κατά των βάσεων. Πιο μαχητικοί, έμαθα φθάνοντας στις Βρυξέλλες, ήταν οι οπαδοί του Α. Παπανδρέου, οι οποίοι με σφιγμένες γροθιές κραύγαζαν: «έξω οι βάσεις του θανάτου» και «Κίσσιγκερ, δολοφόνε των Λαών», και μέσα στην άγνοιά τους είχαν δίκιο. Στο πεζοδρόμιο τους έστειλαν πάλι, για να καλυφθούν εκείνοι!.. Πώς να ήξεραν πως εκείνες τις στιγμές, τις ιερές για κείνους, ο Α. Παπανδρέου ενημερωνόταν, μέσω του απεσταλμένου του, από τον Κίσσιγκερ, για τις κινήσεις του στην επόμενη φάση του κατευθυνόμενου πειθαναγκασμού, με την δοκιμασμένη μέθοδο στην εξαπάτηση του Λαού!.. Την μέθοδο δηλαδή της πώλησης ελπίδων!

Στις 20 Μαΐου 1976, παραμονή της ονομαστικής εορτής του Πρωθυπουργού Καραμανλή, τα χαράματα, έφθανα στην Αθήνα. Με αυτοκίνητο της βάσης του Ελληνικού με συμβατικούς αριθμούς, έφτασα στις 12:45 μ.μ. στο γραφείο του Πρωθυπουργού. Αμέσως έγινα δεκτός. Παρών ήταν και ο Διευθυντής του γραφείου Πέτρος Μολυβιάτης.

Με τον γνωστό «πατερναλιστικό» τρόπο του, ο Καραμανλής με χαιρέτησε κοιτώντας με βαθιά στα μάτια. Διάβασε το φάκελλο που του παρέδωσα και στην συνέχεια άπλωσε το χέρι του προς τον Μολυβιάτη. Εκείνος πήρε το χαρτί ήσυχα και το διάβασε με καταπληκτική ταχύτητα. Με εξ ίσου ίδια

ταχύτητα κατάλαβε το περιεχόμενο.

– Δηλαδή μου ζητάνε υποστήριξη, χωρίς να δίνουν τίποτα, παραπονέθηκε. Να τους πεις να πιέσουν τους Αμερικανούς να συμφωνήσουν στην αναθεώρηση των αμυντικών συμφωνιών... έχω κι άλλους από πάνω μου και τον Ανδρέα που κάνει φασαρίες...

– Αυτό έχω εντολή να σας μεταφέρω από τον ίδιο τον Κίσσιγκερ, κύριε Πρωθυπουργέ... τον διέκοψα. Μου είπε να σας διαβεβαιώσω ότι ο Παπανδρέου δεν είναι ό,τι φαίνεται... (και του επανέλαβα τα περί Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου), να φανταστείτε, στην μυστική συνάντηση που είχαμε πριν από λίγες μέρες στις Γούρνες, ήταν και ο Τσοχατζόπουλος, απεσταλμένος του Α. Παπανδρέου.

– Έτσι ε!.. Και τι ήθελε αυτός εκεί; ρώτησε «ευγενικά».

– Να πάρει εντολές, του απάντησα καθαρά. Να φωνάζει μόνο...

– Έτσι ε!.. Ναι, αλλά εδώ όποιος φωνάζει περισσότερο, εκείνος γίνεται πιστευτός. Κι ο Ανδρέας γαυγίζει ακατάπαυστα.

– Ναι, αλλά δεν δαγκώνει, κύριε Πρωθυπουργέ. Δεν μπορεί να δαγκώσει!..

– Να τους πεις ότι εγώ θέλω ησυχία εδώ. Να αφήσουν τους ακροβατισμούς με τους Τούρκους στο Αιγαίο. Εδώ δεν υπάρχει καμμιά υποχώρηση. Να τους το πεις.

– Είμαι υποχρεωμένος, κύριε Πρωθυπουργέ, να σας πω, αν και δεν είμαι εξουσιοδοτημένος, από αυτά που ακούω... ότι θα υπάρξουν κινήσεις στο Αιγαίο εναντίον της Ελλάδος από μέρους της Τουρκίας, χωρίς σπουδαίες επιπτώσεις. Αυτό θα το κάνουν για εσωτερική κατανάλωση αφ' ενός και για να πειστείτε εσείς να κάνετε τις μεγαλύτερες δυνατές υποχωρήσεις στο ζήτημα των βάσεων κ.λπ. Έτσι ή αλλοιώς, οι βάσεις δεν μπορούν να κλείσουν, θα κάνουν μόνο ένα βήμα, ένα

μικρό βήμα, κι αυτό για εσωτερική κατανάλωση δική σας. Γνώμη τους είναι πως πρέπει να δείξετε την απαιτούμενη αυτοσυγκράτηση και νηφαλιότητα που σας διακρίνουν, ώστε να ξεπεραστούν τα προκατασκευασμένα προβλήματα ανάμεσα στις δύο χώρες. Η χώρα μας θα κερδίσει από την επικείμενη «αντιπαράθεση», εφ' όσον εσείς επιδείξετε τις πιο πάνω αρετές, που αναμφισβήτητα διαθέτετε.

– Καλά. Θα κάνω ό,τι μπορώ. Αλλά μη με ζορίσουν και πολύ, γιατί θα ξαναφύγω για την Γαλλία εγώ. Να τους το πεις. Να τελειώσει όμως και η αμυντική συμφωνία. Είναι μια σοβαρή εκκρεμότητα!..

Τον άφησα αρκετά σκεπτικό, με τα πυκνά του φρύδια ζαρωμένα. Το καλοκαίρι του 1976, οι Τούρκοι έβγαλαν το «Χόρα» στο Αιγαίο για γεωτρήσεις. Ο Πρωθυπουργός της Τουρκίας Ντεμιρέλ, διεκδικώντας τον τίτλο του Πασά, παρουσιάστηκε ιδιαίτερα πολεμοχαρής εκείνο το καλοκαίρι.

Ήταν ένα ιδιαίτερα «θερμό» πολεμικό καλοκαίρι και ενώ όλα πήγαιναν προς εκτόνωση, ο Καραμανλής με το «ανήκομεν εις την Δύσιν», δόγμα που εφήρμοζε στην πράξη, πλευροκοπώντας τον αντίπαλο με την αυτοσυγκράτηση και τη νηφαλιότητά του, προχώρησε ακόμα πιο πέρα: στις 9 Σεπτεμβρίου άρχιζε τον δεύτερο γύρο των συνομιλιών για τις βάσεις!.. Μη έχοντας τι άλλο να κάνουν οι Τούρκοι και οι Αμερικανοί υποχώρησαν, αργά αλλά σταθερά.

Αλλά... στις 17 Σεπτεμβρίου, και ενώ ο διάλογος για τις βάσεις βρίσκεται στη μέση και όλα «βαίνουν καλώς» σχετικά με την Ελλάδα και καλώς για τις ΗΠΑ, βγαίνει ο Α. Παπανδρέου και κάνει τη μεγαλύτερη προβοκάτσια των τελευταίων πενήντα χρόνων σε εθνικό επίπεδο: Πρότεινε νέες μορφές άμυνας της χώρας, που θα είχε σαν ξεκίνημα έναν πανελληνικό στρατό τύπου Γιουγκοσλαβίας, «μέχρι την απόσπαση πυρηνικού όπλου», όπως είχε κάνει το Ισραήλ, κλέβοντας απο

την Γαλλία δύο πυρηνικές βόμβες μέρα μεσημέρι! Σε συνέντευξη Τύπου δήλωσε: «Οι Ένοπλες Δυνάμεις πρέπει να διαθέτουν πυραύλους και ρουκέτες στρατού, ναυτικού και αεροπορίας, με εναλλακτική γόμωση, πυρηνική ή συμβατική, όσο και αμυντική. Αυτός ο εξοπλισμός είναι σήμερα εφικτός για όλα τα κράτη... Και συνέχισε: Είναι δυνατόν ν' αποκτηθούν πυρηνικά όπλα, με ανορθόδοξα μέσα...

Στο στρατηγείο του ΝΑΤΟ, τα τέλεξ και τα τηλέφωνα άναψαν. Οι διάδρομοι γέμισαν από αξιωματικούς ξαναμμένους, που έτρεχαν πέρα–δώθε. Είχαν θυμώσει άσχημα. Ο Αρχιστράτηγος Χαίηγκ δεχόταν όλες τις εκρήξεις των στρατιωτικών, αλλά και των πολιτικών, των χωρών μελών της Συμμαχίας. Οι αξιωματικοί του ΝΑΤΟ έχουν ψυχολογία μικρού παιδιού. Δεν θέλουν να τους πάρεις το ζαχαρωτό από το χέρι. Συνεταίρο στο «καθήκον» τους θα έβαζαν; Οι μυστικές υπηρεσίες «κινητοποιήθηκαν», και με αξιωματικούς του αμυντικού σχεδιασμού συγκεντρώθηκαν στο γραφείο του Χαίηγκ. Με κάλεσε κι εμένα. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά, τα πρόσωπα κατσουφιασμένα και τα χείλια σφιγμένα με αποφασιστικότητα.

– Τι αηδίες είναι αυτές που λέει ο Παπανδρέου; Φωνάζει ο Χαίηγκ. Όταν φώναζε αυτός, επί δύο ημέρες είχαμε ένα παράξενο βουητό στ' αυτιά. Τι θέλει να πει ο ηλίθιος; Θα κλέψει βόμβες; Θα κάνει τρομοκρατική ενέργεια; Τι θα κάνει, σε ρωτάω, λέγε!..

– Τίποτα απ' όλα αυτά που λέτε, του απήντησα ψύχραιμα, προς μεγάλη κατάπληξη των παρισταμένων αξιωματικών. Αυτός φοβάται και το κροτάλισμα του τέλεξ και σεις πιστέψατε ότι θα προβεί σε τρομοκρατική ενέργεια; Η ελληνική βλακεία, και μάλιστα από πολιτικό πρόσωπο προερχόμενη, έχει μια κεφαλαιώδη διαφορά από την βλακεία την προερχόμενη από υπηκόους άλλης χώρας... Το είπε έτσι, για να δείξει

ότι είναι γενναίος και τολμηρός. Για να πιστέψουν οι οπαδοί του ότι αυτός είναι τόσο «αντιαμερικανός», που δεν θα διστάσει ακόμη και τρομοκράτης να γίνει, για να χτυπήσει το αμερικανονατοϊκό κατεστημένο. Το τελευταίο είναι ελληνική κουτοπονηριά. Η όλη πράξη είναι βλακεία ελληνική. Μα το σπουδαιότερο για τις ψυχώσεις του Α. Παπανδρέου είναι, ότι και εσείς και πολλοί άλλοι, θα ασχολείστε μαζί του για πολύν καιρό και χωρίς αποδεδειγμένο λόγο. Αυτό τρέφει την ψυχή του! Θέλετε να μετατραπείτε, εσείς, σε μπιμπερό του, να ταΐσετε την άρρωστη ψυχή του; Δικαίωμά σας! Τελειώνοντας με τις ψυχώσεις Παπανδρέου, θα σας πω ότι την 21η Απριλίου 1967, κοιμήθηκε στο σπίτι του, για να τον συλλάβουν οι αξιωματικοί του στρατού και να τον προστατέψουν από τυχόν «ατύχημα», ζήτησε την προστασία των αντιπάλων δηλαδή. Επίσης, είναι γιός του Γεωργίου Παπανδρέου, ο οποίος είχε αναφωνήσει: «Θα κάνωμεν επανάστασιν». Ο Γεώργιος Παπαδόπουλος όμως είπε: «εκάναμε επανάστασιν», αφού προηγουμένως την είχε κάνει. Γι' αυτό μη δώσετε έκταση στο θέμα. Αφήστε το έτσι...

– Να μου τα γράψεις και να μου τα φέρεις σε μισή ώρα εδώ. Παίρνεις και την ευθύνη. Να το ξέρεις. Αν κάνεις λάθος, θα σε πετάξω στα σκυλιά! Μούγκρισε δυνατά ο Χαίηγκ.

Όταν επέστρεψα με την έκθεση–εισήγηση, ήταν πιο ήρεμος. Με διέταξε να στείλω σήμα στον Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ της CIA, να τραβήξει τα αυτιά του Παπανδρέου, αλλά να φανεί ότι κινείται από μόνος του (ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ). Όχι από το ΝΑΤΟ ή την υπηρεσία του. Αυτό και έκανα. Στην απαντητική έκθεσή του, ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ πιστοποίησε αυτά ακριβώς που είχα πει, αναφορικά με τα «κίνητρα» του Α. Παπανδρέου.

Ο ΚΑΡΤΕΡ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ
Ο 5ος ιππότης χάνει το Υπουργείο Εξωτερικών
«Αν χρειασθεί να γίνει κάποια εκλογή, ασφαλώς δεν θα προτιμηθεί η μικρή Ελλάδα, αλλά η μεγάλη Τουρκία».

Το 1977, ο Τζίμυ Κάρτερ ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ και υποσχέθηκε λύση του Κυπριακού και άρση του εμπάργκο κατά της Τουρκίας.

Στο μεταξύ, η κυβέρνηση Καραμανλή, με ταχείς ρυθμούς μονογράφει στις 28 Ιουλίου 1977 την ελληνοαμερικανική συμφωνία, για να δείξει έτσι καλή διαγωγή στο καινούργιο αφεντικό του Λευκού Οίκου.

Ο Πρόεδρος Κάρτερ, ήταν υπέρ της άρσης του εμπάργκο κατά της Τουρκίας, το οποίο θεωρούσε άδικο. Προσπάθησε να πολεμήσει την άρση δυόμισυ χρόνια. Είχε να πολεμήσει σε πολλά μέτωπα. Από την μία ήταν οι ομάδες πίεσης και από την άλλη το Κογκρέσσο, που ήθελε να συνεχιστεί το εμπάργκο. Από την άλλη πλευρά το ελληνικό Λόμπυ, του έφερνε αξεπέραστες δυσκολίες. Δεν κατάφερε να εξηγήσει ο Κάρτερ, ότι η επιβολή εμπάργκο στην Τουρκία έβλαπτε τα αμερικανικά συμφέροντα. Κι αυτό γιατί δεν μπορούσε, όπως ισχυριζόταν, να συζητήσει ανοιχτά μπροστά στην κοινή γνώμη, τα στρατιωτικά μυστικά. Ούτε και στο Κογκρέσσο μπορούσε να τα ανακοινώσει.

Τέλος πάντων, η άρση του εμπάργκο για τον Πρόεδρο Κάρτερ, είχε γίνει για τον ίδιο ένα είδος καθήκοντος, όπως «απεκάλυψε» στους Τούρκους. Το εμπάργκο ήταν ένα «ιστορικό λάθος», έλεγε. Κατόρθωσε τελικά, να μάθει την τέχνη να «εξουσιάζει» το Κογκρέσσο, χωρίς να δημιουργήσει αυτή την εντύπωση, και με την μέθοδο αυτή τελικά, κατόρθωσε να άρει το εμπάργκο κατά της Τουρκίας. Στην άρση του εμπάργκο ΠΡΩΤΟΣ συμφώνησε ο Κ. Καραμανλής. Στην Ελλάδα, παράλληλα, όλο αυτό το διάστημα, είχαν δημιουργηθεί διάφορα γεγονότα. Αρχικά, εντύπωση έκανε η απροκάλυπτη φιλοτουρκική πολιτική κάποιου Σόφλυ, ο οποίος πριν διορισθεί Πρέσβυς των ΗΠΑ στην Αθήνα, έκανε την φιλοτουρκική του δήλωση ενώπιον του Κογκρέσσου και, όπως ήταν επόμενο, «κόπηκε». Αλλά αυτό ήταν τόσο χοντροκομμένη κίνηση, την οποία κανείς δεν κατάλαβε στην Αθήνα. Σκοπός ήταν, να έρθει στην Αθήνα ως Πρέσβυς ο διπλωμάτης καριέρας Τζακ Κούμπιτς, ένας άχρωμος τεχνοκράτης της NSA.

Από την αμυντική συμφωνία που είχε υπογραφεί μεταξύ ΗΠΑ και Ελλάδος, το σημαντικό ήταν η αποδοχή του πρωτοκόλλου των Αμερικανών εκ μέρους του Καραμανλή, αναφορικά με τα πυρηνικά όπλα τους στην Ελλάδα. Ο Καραμανλής αποδέχθηκε το υπάρχον καθεστώς των πυρηνικών. Αυτό ήταν η βασική του επιτυχία. Όχι οι βάσεις. Με το χαρτί αυτό διατηρήθηκε στην κυβέρνηση της Ελλάδος και το 1980 χρίσθηκε και Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Με το πρωτόκολλο αυτό «έπαιζε» τους Τούρκους, όπως εκείνος ήθελε.

Στο ΝΑΤΟ άνοιξαν σαμπάνιες. Όταν οι Τούρκοι ρώτησαν τον αρχιστράτηγο Χαίηγκ, αν θα υπεστήριζε το ΝΑΤΟ την Ελλάδα ή την Τουρκία σε μια ενδεχόμενη κρίση, απάντησε καταλυτικά με «αφοπλιστική ειλικρίνεια». *«Αν χρειασθεί να γίνει κάποια εκλογή, ασφαλώς δεν θα προτιμηθεί η μικρή Ελλάδα, αλλά η μεγάλη Τουρκία...».*

Το ίδιο απάντησε και ο Γεν. Γραμματέας Λουνς, και οι Τούρκοι τους πίστεψαν, γιατί έβαλαν στα λόγια τους τις μαγικές λέξεις «μεγάλη Τουρκία». Το είδος της βλακείας αυτής ονομάζεται ανατολίτικη!

Τον Μάιο του 1978 λοιπόν, μετά από πολλές διαπραγματεύσεις, ο Αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ Αλεξάντερ Χαίηγκ και ο αρχηγός του ΓΕΕΘΑ Ιωάννης Ντάβος, κατέληξαν σε μια

συμφωνία επανόδου της Ελλάδος στο στρατιωτικό σκέλος, με «αντιπαροχή» την ίδρυση στρατηγείου στη Λάρισα. Η τουρκική κυβέρνηση αντέδρασε έντονα και η επανένταξη πάγωσε.

Στο διάστημα που γίνονταν οι συνομιλίες, ο Χαίηγκ είχε ειδοποιήσει τον Καραμανλή –(είχε στείλει τον γράφοντα)– ότι δεν υπάρχει περίπτωση να δεχθούν οι Τούρκοι την επανένταξη της Ελλάδος, αλλά ούτε και το στρατηγείο της Λάρισας. Και για να βοηθηθεί ο Καραμανλής στο εσωτερικό της χώρας, κυκλοφόρησε την «ιδέα» ότι ο διοικητής του στρατηγείου της Λάρισας θα ήταν... Τούρκος αξιωματικός!

Αυτό θα ήταν το τίμημα που θα πλήρωνε η χώρα μας στους Τούρκους, προκειμένου να συναινέσουν για την επανένταξη. Ο Καραμανλής καταχάρηκε από τον μικρό αλλά τόσο σοβαρό «ελιγμό»... αλλά...

– *Θα το χάψουν οι Τούρκοι; Εγώ τους ξέρω καλά... Θα καταλάβουν ότι κάποιο λάκκο έχει η φάβα...*

– *Ναι, αλλά εσείς δεν θα κάνετε την επανένταξη...* τον αποστόμωσα. *Και θα έχετε άνεση κινήσεως απέναντι στην αντιπολίτευση και στην συνείδηση του Λαού θα «ανεβείτε»...*

– *Και ποιος θα κάνει την επανένταξη;*

– *Ο επόμενος Πρωθυπουργός, κι εσείς ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας δεν θα μπορέσετε να «αρνηθείτε»...*

– *Κακόμοιρε Γιάννη...* σχολίασε, *κακόμοιρε Γιώργη...*

Ο πρώτος κακόμοιρος ήταν ο Ντάβος και ο δεύτερος ο Γεώργιος Ράλλης. Ο Ντάβος ήταν ο πιο γραφικός κι ανυποψίαστος αξιωματικός που γνωρίσαμε στο ΝΑΤΟ! Ό,τι του έλεγε ο Χαίηγκ, ναι απαντούσε. Σε κάθε δυσκολία μας ρωτούσε τι να πει στον Χαίηγκ.

Κάποια μέρα, είχε έρθει ο Ι. Τζούνης –τότε φίλος του Καραμανλή, σήμερα του Μητσοτάκη– και συναντήθηκαν τυχαία στο διάδρομο που βρισκόταν στο γραφείο μου. Ο Ντάβος δίνοντας το χέρι στον Τζούνη, δεν ξέρω γιατί, γλύστρησε

κι έπεσε ανάσκελα. Έτσι ακίνητος που ήταν μετά την πτώση του, ο Τζούνης πίστεψε πως «πέθανε» κι άρχισε να σκούζει. Βγήκαμε όλοι στο διάδρομο και πρώτος εγώ, επειδή άκουσα να φωνάζει στα ελληνικά. *«Πέθανε»,* μου λέει φωνάζοντας ο Τζούνης. *«Εγώ δεν τον πείραξα καθόλου. Ορκίζομαι».* Τον πήρα αγκαζέ και ήρεμα του είπα:«Κύριε Τζούνη, δεν πέθανε. Απλά, η στρατιωτική εξουσία πάντα «πέφτει» μπρος στην διπλωματική. Είναι νομοτέλεια αυτό. Οι διπλωμάτες «πατάνε» πάνω σε πτώματα στρατιωτικών...».

Η Διάσκεψη Κορυφής των χωρών μελών του ΝΑΤΟ στην Ουάσιγκτων. Η αναμέτρηση. Η κρυφή συνάντηση με Ετσεβίτ. Όλοι οι Γενναίοι. Εκεί «πέθανε» ο Σάχης.

Είχε προηγηθεί στις 12 Μαΐου 1978, στις Βρυξέλλες, στην έδρα του ΝΑΤΟ, μία μικρή σύσκεψη δώδεκα κρατών μελών του ΝΑΤΟ, εκτός από την Ελλάδα, Γαλλία, Ισλανδία, όπου συζητήθηκε το λεγόμενο Πρόγραμμα Μακροπρόθεσμης Άμυνας, (της U.V.S.P.), το οποίο είχε προτείνει ο Πρόεδρος Κάρτερ, για να εφαρμοσθεί μέχρι το 1983. Στην σύσκεψη αυτή, εντοπίστηκαν τα αδύνατα σημεία στην άμυνα της Συμμαχίας και διευκρινίστηκαν τα σχέδια που πρότειναν οι ειδικοί για την αντιμετώπισή τους. Έτσι οι χώρες του ΝΑΤΟ, έπρεπε να ξοδέψουν 80 δις δολλάρια επί πλέον. Η Τουρκία διεφώνησε ανοιχτά με το πρόγραμμα Κάρτερ, η μόνη χώρα, υποστηρίζοντας ότι δεν θα μπορούσε να αναλάβει μια τέτοια υποχρέωση 6 δις δολλαρίων.

Βαριά σιωπή έπεσε στην αίθουσα της Διάσκεψης. Μετά ήρθε ο θυμός για το θράσος. Τι θα απαντούσαν στα καρτέλ των όπλων; Ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας Μπρεζίνσκι, μου τηλεφώνησε αμέσως μετά το τέλος της Διάσκεψης. Βρισκόταν στο κατώφλι του φρενοκομείου. Απείλησε πως θα έδινε εντολή να «βομβαρδισθεί» η Τουρκία που χάλασε το

σχέδιο. Ξεστόμισε τις πιο βαρειές απειλές και βρισιές που δεν γράφονται. Ο Μπρεζίνσκυ, για να καταλάβετε, είναι και ήταν Διευθυντής της Τριμερούς Επιτροπής, αποσπασμένος στον Πρόεδρο, ως Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας. Μόνιμα κακοντυμένος, έπασχε από χρόνια δυσπεψία και γι' αυτό, το άσχημο πρόσωπό του γινόταν πιο αντιπαθητικό λόγω της μόνιμης γκριμάτσας που φέρνει η πάθηση αυτή. Επίσης έπασχε από κάποια σεξουαλική δυσλειτουργία (ποτέ δεν με άφησαν να κοιτάξω την καρτέλα του ολόκληρη), ή πάθηση των γεννητικών οργάνων του, επειδή είχε πάντα, όταν καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου του, ξεκούμπωτο το φερμουάρ του παντελονιού του. Το προσωπικό του γραφείου του, του είχε κολλήσει το παρατσούκλι: «ο επιδειξίας»!..

Τον άφησα λοιπόν να ξεθυμάνει και του πέταξα:

– *Ευκαιρία είναι λοιπόν να γνωρίζετε τους φίλους σας. Η Ελλάδα πάντοτε στέκεται στο πλευρό της Αμερικής και ποια η μεταχείρηση από εσάς; Η Τουρκία θα στραφεί χωρίς δυσκολία προς την Ρωσία. Η Ελλάδα ποτέ. Αυτό να το θυμάστε. Βοηθήστε ν' αλλάξουν οι συσχετισμοί ανάμεσα στις δύο χώρες. Εμείς από την πλευρά μας, εδώ, θα πιέσουμε τους Τούρκους να αποδεχθούν. Αλλοιώς βλέπω την Τουρκία να γίνεται Αγκόλα!*

Καινούργιο ξέσπασμα κατά της Τουρκίας και του Προέδρου Κάρτερ. *«Να κουβεντιάσεις με τον Χαίηγκ, εδώ ανυπομονούν* (εννοούσε τα καρτέλ όπλων), *θα μας ρίξουν στο λάκκο με τα φίδια...»*.

Συμφώνησα και κινητοποιήθηκα αμέσως. Σε σύντομη συνομιλία που είχα με τον Χαίηγκ, του ανέφερα την κουβέντα με τον Μπρεζίνσκυ και του ανέλυσα την διπλοπροσωπία και τον εκβιασμό των Τούρκων. Τον νευρίασα τόσο πολύ, που με πέταξε έξω βίαια. Σήκωσε όμως το ακουστικό και ζήτησε να μιλήσει με τους Τούρκους ιθύνοντες.

Από την άλλη πλευρά, τα τέλεξ του γραφείου μου κροτάλιζαν και τα τηλέφωνα είχαν πάρει φωτιά. Τα καρτέλ των όπλων δεν άφησαν στιγμή να πάει χαμένη. Ανησυχούσαν, πρότειναν, απειλούσαν...

Ποια ήταν η Τουρκία που θα έμπαινε εμπόδιο στα σχέδιά τους; Θα έχαναν εκείνοι λεφτά!.. κ.λπ.

Τελικά, το συμπέρασμα ήταν, «να κόψουμε το λαιμό μας, πριν μας το κάνουν εκείνοι, να λυθεί η... παρεξήγηση».

Υποσχέθηκα ότι, στην διάσκεψη κορυφής στην Ουάσιγκτων, τέλη Μαΐου, το θέμα θα ξεκαθάριζε και η Τουρκία θα έμπαινε «στον ίσιο δρόμο». Είδατε η Τουρκία;! Βλέπετε την αφοσίωση της Ελλάδος; τους ρωτούσα. Στις 29 Μαΐου 1978, είχαν δρομολογηθεί οι παρασκηνιακές κινήσεις–πιέσεις, απέναντι στους Πρωθυπουργούς Ελλάδος και Τουρκίας στην Ουάσιγκτων, όπου είχαν φθάσει για την Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ. Με την κατάσταση στην Αγκόλα να βρίσκεται εκτός ελέγχου και να έχει «σπρωχθεί» το κρατίδιο αυτό σκόπιμα στην Σοβιετική Ένωση, λόγω της διαμάχης των καρτέλ Γκαλφ Όιλ και του Ολλανδοεβραϊκού των διαμαντιών, ο αμερικανικός Τύπος υποδέχθηκε τον Πρωθυπουργό Ετσεβίτ άσχημα έως εχθρικά. «Οι Τούρκοι θα κάνουν συμμαχία με τους Σοβιετικούς», «Η Τουρκία στο δρόμο της Αγκόλα;» ρωτούσε ο αρθρογράφος των Τάιμς της Ν. Υόρκης.

Την νύχτα της 29ης Μαΐου, η τουρκική αντιπροσωπεία ξενύχτησε στο Υπουργείο Εξωτερικών του ΗΠΑ, προετοιμάζοντας την συνάντηση των δύο Πρωθυπουργών, αλλά και το καυτό σημείο της άρνησης της Τουρκίας στο πρόγραμμα Κάρτερ U.V.S.P., το οποίο ήταν ζωτικής σημασίας, πράγματι, για όλους! Ο Τούρκος Πρωθυπουργός και η ακολουθία του, έμειναν στο ξενοδοχείο Κοντινένταλ, ο Καραμανλής, αν θυμάμαι καλά, στην κατοικία του Έλληνα Πρεσβευτή.

Εμείς, οι «παρατηρητές» του ΝΑΤΟ και οι εντεταλμένοι του

Γραφείου Λογιστικού 4Ε–820 του αμερικανικού Πενταγώνου, δηλαδή των καρτέλ των όπλων, κατοικοεδρεύαμε σε σουΐτα του ξενοδοχείου SHERATON. Τα πάντα στη διάθεσή μας. Τηλέφωνα, τέλεξ, χρήμα και το βασικώτερο: την δύναμη της πίεσης (εκβιασμού), προς κάθε αρχηγό κράτους μέλους και των αντιπροσωπειών τους... Ειδικό βάρος στην πίεση θα δίναμε στο να «πεισθεί» ο Τούρκος Πρωθυπουργός να συμμετάσχει στο πρόγραμμα Κάρτερ. Την νύχτα της 29ης Μαΐου, ώρα 1:30, επισκέφθηκα μυστικά τον Πρωθυπουργό Ετσεβίτ. Του μετέφερα την επιθυμία του Αρχιστρατήγου του ΝΑΤΟ Χαίηγκ, του Γεν. Γραμματέα Λουνς και κυρίως του Γραφείου 4Ε–820 του αμερικανικού Πενταγώνου, να αλλάξει γνώμη μέχρι το πρωΐ και να το ανακοινώσει ή να δώσει να το καταλάβουν οι υπόλοιποι της σύναξης των χωρών μελών. Εκνευρίσθηκε ο Τούρκος Πρωθυπουργός, με την ωμή μου παρέμβαση, εκνευρίστηκε με τα αφεντικά του ΝΑΤΟ και με το Γραφείο Λογιστικού του Πενταγώνου.

– *Όχι*, μου λέει φωναχτά. *Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Από την μία πλευρά μας αφαιρούν κάθε δυνατότητα βοήθειας με το εμπάργκο, από την άλλη ειδοποιούν όλους τους πιστωτικούς οργανισμούς, να μη μας δανείζουν. Γνωρίζετε, αξιότιμε κύριε, ότι οι Αμερικανοί ειδοποίησαν το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, τις Τράπεζες Γερμανίας, Αγγλίας και Αμερικής να μη μας δανείζουν; Πριν ένα χρόνο η χώρα μου εκλιπαρούσε για οικονομική βοήθεια και έδωσαν ψυχία. Τι άνθρωποι είναι, τέλος πάντων; Τι θέλουν από εμάς;...*

– *Κάνατε την απόβαση στην Κύπρο, κύριε Πρωθυπουργέ,* τον έκοψα ήρεμα και άχρωμα. *Δεν το λέω αυτό επειδή είμαι Έλληνας. Όχι. Κοιτάξτε γύρω σας, πόσο εχθρικά σας αντιμετωπίζουν, μετά την κατοχή της Κύπρου. Όχι μόνο εσάς προσωπικά, αλλά κάθε Τούρκο διπλωμάτη ή Υπουργό σας ρωτούν: «Τι γίνεται με το Κυπριακό;» πριν ακόμα υποβάλετε*

κάποιο αίτημά σας. Νομίζω, και αυτό το λέω από «ακούσματα» που έχω, ότι δεν πρόκειται ποτέ πια να διακριθείτε στον πολιτικό στίβο. Τώρα σας χρησιμοποιούν ως μεταβατικό Πρωθυπουργό, για να πληρώσετε εσείς τις ενοχές τις δικές τους, για την Ελλάδα. Αυτό είναι απάτη, θα μου πείτε. Μήπως πρώτη φορά το κάνουν αυτό; Εσείς είστε ακόμα το άλλοθί τους, απέναντι στην Ελλάδα. Σεις πρέπει να πληρώσετε, αντί γι' αυτούς. Αυτό έπρεπε να το γνωρίζετε...

Μελαγχόλησε ο Ετσεβίτ. Μασούσε το μουστάκι του με λύσσα και μου πέταξε απότομα: *«Όχι, δεν θα δεχθώ το πρόγραμμα. Δεν μπορώ να χρεώσω την χώρα μου περισσότερο. Αυτοί ούτε το εμπάργκο δεν αίρουν. Αρκετά πια...».*

– *Το εμπάργκο θα αρθεί από την συμπεριφορά σας στην συνεδρίαση κορυφής. Αν είστε διαλλακτικός, θα αρθεί!..*

– *Ας το κάνουν πρώτα και μετά βλέπουμε*, παζάρεψε ανατολίτικα.

– *Δεν μπορείτε να θέσετε όρους. Αν δεν σας στηρίξει η αδελφότητα του ΝΑΤΟ, ο Κάρτερ θα σας ρίξει στα αζήτητα. Και το κυριώτερο, μετά την σύναξη, θα επιστρέψετε στην χώρα σας ως απλός πολίτης. Αν τα πείτε καλά, θα φύγετε με κάποιο καλό αποτέλεσμα για την πατρίδα σας. Αν τα πείτε όπως τα λέτε αυτή την στιγμή, τότε τα καρτέλ όπλων θα δραστηριοποιηθούν και θα σας συμβεί «κάποιο θανατηφόρο ανεξιχνίαστο ατύχημα...».*

Με κοίταξε με τρόμο. Χοντρές σταγόνες ιδρώτα φάνηκαν στο μέτωπό του, με κόπο σταύρωσε τα χέρια του, που έτρεμαν ανεξέλεγκτα. Μια νεκρική χλωμάδα απλώθηκε στο μαύρο πρόσωπό του, τονίζοντας την ασχήμια του. Με φωνή αλλόκοτη, σαν να έβγαινε από τον τάφο, μου είπε: *«Ως εκεί θα φθάσουν λοιπόν;».*

– *«Βέβαια, αφήστε λοιπόν τους ηρωϊσμούς»*, του είπα σκληρά. Τελείωσε. Η «συμφωνία» έκλεισε στις 1:58 την νύχτα.

Έφυγα. Βαδίζοντας στον διάδρομο προς το ασανσέρ, έπεσα επάνω στον Αμερικανό Πρέσβυ Σπίαρς. Με κοίταξε με νόημα, χωρίς ούτε καν να με χαιρετήσει. Αυτός ήταν ο επόμενος άγγελος θανάτου σε διπλωματικό επίπεδο!..

Ο Αμερικανός καθώρισε –μεταξύ άλλων– τις λεπτομέρειες της συνάντησης Ετσεβίτ–Καραμανλή στο BLAIRE HOUSE, για τις 5 το απόγευμα.

Οι Αμερικανοί, όπως είναι γνωστό, όλα, από τα πιο απλά μέχρι τα πλέον σοβαρά –ειδικά αυτά– τα κάνουν σόου.

Στις 30 Μαΐου, ημέρα Τρίτη, άρχισε η Διάσκεψη Κορυφής του ΝΑΤΟ, με μορφή κλασσικού αμερικάνικου σόου. Στην σκηνή της αίθουσας των συναυλιών του KENNEDY CENTER, ήταν τοποθετημένες 15 καρέκλες και πίσω από αυτές, στέκονταν στρατιώτες με σάλπιγγες. Οι καλεσμένοι παρακολουθούσαν το σόου από τα καθίσματα της αίθουσας.

Ξαφνικά, άρχισαν να ηχούν οι σάλπιγγες και από τις δύο πλαϊνές εισόδους εμφανίστηκαν οι Πρωθυπουργοί. Θα διάβαζαν το ρόλο τους που άλλοι είχαν γράψει... Αλλά το παν είναι οι σάλπιγγες που ηχούν. Το μεγαλείο. Εκεί, ανάμεσα στην ομαδική κλαγγή των σαλπίγγων και το χειροκρότημα, το ανθρώπινο μυαλό γίνεται μια άμορφη, μαλακή μάζα, που αναρωτιέται αστραπιαία και επίμονα: Μήπως είμαι ο εκλεκτός του Θεού εγώ; Στη χειρότερη των περιπτώσεων, αναρωτιέται μήπως τελικά είμαι ένας μικρός Θεός; Και προάγει σε χαρισματικό ηγέτη τον εαυτό του... μόνος του.

Αλλά, ας επιστρέψουμε στο σόου. Ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ Γιόζεφ Λουνς, επεχείρησε να κάνει χειραψία, (με τη γνωστή μάγκικη κίνησή του), με τον επί κεφαλής αξιωματικό των σαλπιγκτών, νομίζοντας πως έτσι επέβαλε το πρωτόκολλο, αλλά ο αξιωματικός έπρεπε να μείνει ακίνητος σαν κολόνα και δεν έδωσε το χέρι του. Έσπασε λίγο τη μέση του προς τα δεξιά, σαν Έλληνας μάγκας, και περπάτησε κουνιστός μέχρι την καρέκλα του.

Ο Άγγλος χαιρέτησε τους παρατηρητές, σαν τον Λώρενς Ολιβιέ όταν έπαιζε Άμλετ. Ο Πρωθυπουργός του Καναδά, Τρυντώ, και ο Πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου, κάθισαν ο ένας στα γόνατα του άλλου. Τελικά ο Πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου κατάλαβε ότι είχε μπλέξει τις καρέκλες και ανακούφισε τα αριστοκρατικά πόδια του Τρυντώ, όταν τελικά σηκώθηκε αναζητώντας το δικό του κάθισμα. Χαμόγελα από τους παρατηρητές.

Μόλις έφθασαν όλοι, οι σαλπιγκτές άρχισαν να παίζουν ένα εμβατήριο, ανακατεμένο με κάντρυ μουσική (λαϊκή μουσική).

Ξαφνικά η μουσική σταμάτησε και από τα μεγάφωνα ακούστηκε: *«Κυρίες και Κύριοι, ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Παρακαλώ σηκωθείτε»*.

Σηκωθήκαμε όλοι με... σεβασμό. Ας κάναμε κι αλλοιώς. Μαζί σηκώθηκαν και οι ηγέτες των χωρών μελών. Μπήκε ο Πρόεδρος Κάρτερ και χαιρέτησε έναν–έναν τους ηγέτες με το χαρακτηριστικό του χαμόγελο.

Για όλο αυτό το σόου, είχαν δαπανηθεί 46 ώρες για συζητήσεις πρωτοκόλλου. Ο Κάρτερ, έδειξε μπροστά στις κάμερες όλου του κόσμου, δηλαδή στην αμερικανική και διεθνή κοινή γνώμη, ότι ο ίδιος ανήκε σε άλλη κατηγορία και πως οι δυτικοί ηγέτες που μπήκαν ομαδικά στη σκηνή, ήταν οι φτωχοί συγγενείς της Αμερικής!..

Όταν ο Κάρτερ τελείωσε την δεκάλεπτη ομιλία του –δεν είπε τίποτε το άξιο λόγου– πήρε το λόγο ο Πρωθυπουργός της Τουρκίας Ετσεβίτ, ο οποίος ήταν «Επίτιμος Πρόεδρος» της σύναξης. Τα μάτια των παρατηρητών στράφηκαν επάνω του. Μερικοί άλλοι παρατηρητές του 4Ε–820 του Πενταγώνου, τον κοίταζαν αδιάφορα, άχρωμα και χωρίς ανησυχία. Ήταν σίγουροι οι άνθρωποι!..

Ο Ετσεβίτ στην ομιλία του, δεν αναφέρθηκε ούτε στο εμπάργκο ούτε στην Ελλάδα. Ανάμεσα στα άλλα όμως είπε: *«... το ΝΑΤΟ δεν είναι μόνο στρατιωτικός οργανισμός αλλά και ένας σημαντικός υποστηρικτής της δημοκρατίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων! Η ασφάλεια δεν εξασφαλίζεται μόνο με εξοπλισμούς, αλλά υπό τις παρούσες συνθήκες δεν μπορεί παρά να είναι απαραίτητο...»* Έπεσε ηρωϊκά, όπως και το χειροκρότημα που εισέπραξε. Τα είπε όλα στην παραπάνω τελευταία φράση του!..

Ο αγαπητός μου Λουνς, έκλεισε την αυλαία με την γνωστή κορόνα: *«Οι Σοβιετικοί δυναμώνουν, κι εμείς πρέπει να εξοπλισθούμε»*. Η τελετή έληξε και όλοι έμειναν ευχαριστημένοι.

Οι Λαοί δεν θα ανησυχούσαν μετά την εφαρμογή του νέου προγράμματος εξοπλισμών των χωρών μελών του ΝΑΤΟ. Τα καρτέλ όπλων θα ανέβαζαν στα ύψη τα κέρδη τους και η ησυχία, η τάξη και η ασφάλεια θα κυριαρχούσαν. Το γεγονός βέβαια ότι οι Λαοί θα πλήρωναν τα έξοδα, είναι μια λεπτομέρεια!..

Τελικά, έληξε και η συνάντηση κορυφής, για να επιστρέψουμε στα πεζά, η Αμερική σταμάτησε το εμπάργκο, αλλά πήρε και άλλα από την Τουρκία εκτός από το πρόγραμμα Κάρτερ. Πήρε και την «άδεια» για πτήσεις των κατασκοπευτικών U-2 στη Σοβ. Ένωση και την υποστήριξη για την αλλαγή καθεστώτος στο Ιράν.

Την ίδια στήριξη υποσχέθηκε και ο τότε Πρωθυπουργός Καραμανλής.

Κατόπιν, ο Πρόεδρος Κάρτερ, με γοργές, συντονισμένες προσπάθειες, κινητοποίησε το μηχανισμό του Λευκού Οίκου, την CIA και την DIA και πέτυχε να «πεισθεί» το Κογκρέσσο να άρει το εμπάργκο κατά της Τουρκίας. Το ζήτημα ήταν πλέον καθαρά τυπικό.

Έτσι, όλοι επιστρέψαμε στις βάσεις μας ευχαριστημένοι, αλλά μας περίμενε αρκετή δουλειά: Το Ιράν...

Ο Α. Παπανδρέου στην Ελλάδα, βιάζεται όπως πάντα. Άγχεται. Και αν τούτο, και αν το άλλο; Στέλλει εκθέσεις στους φίλους του στην Αμερική. Εκείνοι πείθουν τον Υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ, τον Μπράουν, και κάνει εκείνη τη βλακώδη δήλωση: *«Οι ΗΠΑ έχουν πολλά σενάρια στο συρτάρι, για κάθε είδους κατάσταση στην Ελλάδα»*. Το ΚΚΕ πρώτα και μετά το ΠΑΣΟΚ, καυτηρίασαν την «ιμπεριαλιστική» στάση του Υπουργού Άμυνας και των ΗΠΑ γενικότερα. Η Τουρκία αντιμετώπιζε μεγάλο οικονομικό πρόβλημα. Το ΝΑΤΟ ανέλαβε να πείσει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μέσω του Βαν Λενέπ, του Γεν. Γραμματέα του ΟΟΣΑ. Η Τουρκία χρειαζόταν άμεσα 1,5 δις δολλάρια δάνειο. Μόνο που προηγουμένως έπρεπε να γίνουν κάποιες «λεπτές» κινήσεις.

Στην Ουάσιγκτων μου είχαν δώσει ένα μικρό χαρτάκι, σαν καρτ ποστάλ, με το σήμα του ΝΑΤΟ, στο επάνω μέρος, στη μέση. Έγραφε: 1ον. Δεν θα δεχθείτε σταθμούς παρακολούθησης στο έδαφος της Ελλάδας, 2ον. Θα χρησιμοποιηθούν μόνον οι βάσεις για ανεφοδιασμό, κυρίως εκείνη του Ελληνικού, 3ον. Θα αρνηθείτε να ανανεώσετε την συμφωνία για την «Φωνή της Αμερικής», αλλά δεν θα την διακόψετε. Ας δουλεύει παράνομα για ένα διάστημα. Θα απαγορεύσετε την αναμετάδοση προγραμμάτων στην περσική γλώσσα «επίσημα» (ας δουλεύει ανεπίσημα). 4ον. Αν χρειασθούν οι Δυνάμεις Ταχείας Επέμβασης να χρησιμοποιήσουν ειδικό ελληνικό εναέριο χώρο, εσείς θα το απαγορεύσετε. (Ο Καραμανλής δεν καταλάβαινε τίποτα!).

Αφού πιέστηκε η τουρκική κυβέρνηση, δέχθηκε όλα τα παραπάνω που η ελληνική κυβέρνηση «αρνήθηκε». Έτσι η Δύση «συμφώνησε» να δοθεί το πολυπόθητο δάνειο του 1,5 δις δολλαρίων στην Τουρκία, ακριβώς την τελευταία στιγμή, πριν την οικονομική κατάρρευσή της.

Η ώρα του Χομεϊνί είχε σημάνει. Ο Σάχης όμως δεν έφευγε από το θρόνο. Ήταν και φίλος των Αμερικανών και οι τελευταίοι δεν ήθελαν να ασκήσουν βία... μόνο τον πίεζαν να φύγει το συντομώτερο. Η κατάσταση του Σάχη ήταν τραγική. Ήταν οδυνηρό να βλέπεις κάποιον που υπηρέτησε πιστά την Δύση επί δεκαετίες, να μη βρίσκει ούτε ένα αυτί να τον ακούσει. Όλοι του γύρισαν την πλάτη. Ή θα έφευγε ή θα πέθαινε. Άλλη επιλογή δεν είχε (αυτά τα γράφω για μερικούς Έλληνες «πολιτικούς ηγέτες», μήπως κι αναθεωρήσουν κάποιες επιλογές τους...).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΑΝΤΙΠΑΛΗ ΣΧΕΣΗ

Οι ΗΠΑ διορίζουν την Ελληνική Ομάδα διαπραγματεύσεων για τις Βάσεις

Η επίσκεψη Χαίηγκ στην Αθήνα (Μάϊος 1982), κατέληξε σε αποτυχία για την Ελλάδα και επιτυχία για τον Έλληνα Πρωθυπουργό!.. Διεπίστωσε πως η πολιτική που προωθούσε απέναντι στην Τουρκία, άρχισε να τον δικαιώνει. Αδικαίωτη, όπως πάντα, θα έμενε η χώρα, αφού μια τέτοια πολιτική έβλαψε την Ελλάδα στο εξωτερικό, επειδή το προφίλ της Ελλάδας άρχισε να ξεφτίζει και στο εσωτερικό το οικονομικό πρόβλημα επιδεινώθηκε επικίνδυνα, φθάνοντας σε αδιέξοδο μετά από ελάχιστα χρόνια.

Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου όμως δεν έκανε πίσω. Είχε τις εντολές του. Ήταν απαραίτητο, όπως μου τόνισε στη μυστική συνάντηση που είχαμε –όταν έφυγε ο Χαίηγκ– να τηρηθεί εκείνη η γραμμή έναντι της Τουρκίας, γιατί έτσι η Ελλάδα «θα διεκδικούσε και θα έπαιρνε εκείνο που της ανήκε (το πετρέλαιο) στο Αιγαίο. Αυτό θα γίνει μέσα σε μια νύχτα...» με διαβεβαίωσε, απίστευτα αισιόδοξος. Με φτηνές χειρονομίες, μισόλογα, μισές έννοιες και διφορούμενα, μου έδωσε να καταλάβω, πως κάτι μεγάλο ετοίμαζε για τη χώρα, φτάνει να είχε την βοήθεια όλων μας. Λόγω των πολιτικών μου πεποιθήσεων παρασύρθηκα, αρχίζοντας να οραματίζο-

μαι με τόλμη. Υποσχέθηκα ότι θα δραστηριοποιηθώ προς όλες τις κατευθύνσεις, για να γίνει το όραμα πραγματικότητα. Δεν φανταζόμουν ότι μπροστά μου είχα έναν άνθρωπο που είχε πάψει πια να ενεργεί με πολιτική τόλμη!..

Το καλοκαίρι, επισκέφτηκα την Άγκυρα για υπηρεσιακή υπόθεση, όταν διεπίστωσα μια χωρίς προηγούμενο εχθρότητα για την Ελλάδα. Ένοιωθαν εξαπατημένοι και είχαν μετανοιώσει που είχαν δώσει την «άδειά τους» (λες και θα τους ρωτούσαν) να επιστρέψει η Ελλάδα στο ΝΑΤΟ. *«Θα το πληρώσετε εσείς οι Έλληνες»*, μου είπε απειλητικά ο Υπουργός Άμυνας της Τουρκίας και συμφώνησε απόλυτα και ο στρατηγός Νετζίπ Τορουμτάι. Εκείνες τις καυτές ημέρες, στη Σμύρνη βρισκόταν και ο Υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ και ο Αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ Ρότζερς. Ο πρώτος βρισκόταν στο ξενοδοχείο Άλτιν Γιουνούς και ο δεύτερος λιαζόταν στο ξενοδοχείο Κισμέτ. Οι Τούρκοι σκοτώνονταν να τους περιποιηθούν και να αποσπάσουν την συμπάθειά τους και ό,τι άλλο. Και το πέτυχαν. Η κυρία Ουαϊνμπέργκερ, ήταν «βαθιά» ενθουσιασμένη από το περιβάλλον και τις περιποιήσεις, τόσο, που με κάλεσε να γευματίσουμε. Υποσχέθηκα να βρεθούμε μετά την επίσκεψή μου στον στρατηγό Ρότζερς. Καθίσαμε στο μεγάλο άνετο σαλόνι και τον ενημέρωνα για δυο ώρες περίπου. Κατόπιν, γευματίσαμε μαζί και το απόγευμα κατέφθασε ο Υπουργός Άμυνας Γιαβουρζιούκ, συνοδευόμενος από τον στρατηγό Τορουμτάι. Πάλι παράπονα για την Ελλάδα, για την αναξιοπιστία της κυβέρνησης Παπανδρέου, αναφορικά με όσα, προφορικά, είχε υποσχεθεί ο Ρότζερς στον Εβρέν... Εκνευρίστηκα και τους είπα: *«Κοιτάξτε, κύριοι, ο Αρχιστράτηγος έκανε ορισμένες συμφωνίες με τον Εβρέν και με την τότε ελληνική κυβέρνηση. Κατόπιν, η κυβέρνηση στην Ελλάδα άλλαξε, χάραξε νέα εξωτερική πολιτική και νομίζει πως οι συμφωνίες πρέπει να τεθούν σε ανα-*

στολή. Εσείς κόπτεσθε επειδή θέλετε να οριστικοποιηθεί το θέμα της Λήμνου. Ο στρατηγός Εβρέν τοποθετήθηκε στο πόστο αυτό, για να χρησιμεύσει ακριβώς ως αντίβαρο στην πολιτική Παπανδρέου. Θέλω να πω ότι, αν θέλετε να εφαρμοσθούν όλες οι υποσχέσεις από την Ελλάδα, δεν θα έπρεπε να έχετε δικτατορία. Με τέτοια κυβέρνηση εδώ, δεν γνωρίζετε ότι τρέφετε την επιθετικότητα και την εχθρότητα ανάμεσα στις δύο χώρες, με αποτέλεσμα να ωφελούνται οι τρίτοι;... Είναι δυνατόν να καθήσει στο ίδιο τραπέζι ένας εκλεγμένος Πρωθυπουργός, σοσιαλιστής μάλιστα –όπως ισχυρίζεται τουλάχιστον– με έναν που έχει καταλύσει την Δημοκρατία; Δεν καταλαβαίνετε ότι σας την «έστησαν» απ' έξω, για να μπορέσουν να ελέγχουν τον Παπανδρέου και να σας βάλουν να τον τρομάξετε με απειλή πολέμου, όποτε και αν χρειασθεί, αν κάπου «ξεφύγει»... και από το άλλο μέρος, ζώντας σε «μέρες δύσκολες», που θα δυσκολέψουν ακόμα πιο πολύ, να εξοπλίζονται και οι δύο χώρες, για να είναι πάντα υποχρεωμένες και χρεωμένες;...» Με κοίταζαν σαν εγκληματία πολέμου· σαν τον Μέγκελε. Φαίνεται ότι το παράκανα και ο στρατηγός Ρότζερς με διέκοψε, δείχνοντας απέναντι με το δάχτυλο, ρώτησε: «Αυτά τα νησιά εκεί, είναι ελληνικά;». Οι Τούρκοι είναι χειρότεροι από τους Έλληνες σε τέτοιες στιγμές. Κοίταζαν απέναντι σαν χαμένοι, με το στόμα ανοιχτό... χωρίς να μπορούν να προφέρουν μια λέξη. Μας αποχαιρέτησαν καταφανώς μπερδεμένοι και βιάστηκαν να φύγουν, κουνώντας το κεφάλι πέρα-δώθε, όχι απειλητικά, αλλά σαν να τους είχαν αποκαλέσει «κομμουνιστές» ή «σοσιαλιστές» έστω!..

Ο στρατηγός Ρότζερς γελούσε πονηρά. Τον ευχαρίστησα για την επέμβασή του, η οποία πήρε ελληνικό χαρακτήρα. Οι Τούρκοι είχαν θυμώσει και με το δίκιο τους. Οι υποσχέσεις που είχε δώσει ο Ρότζερς στον στρατηγό Εβρέν, δεν μπορούσαν να τηρηθούν από την ελληνική κυβέρνηση. Είχαν «δει»

μια μεγάλη ευκαιρία, όταν η Ελλάδα απεχώρησε από το ΝΑΤΟ. Αυτή μεταφραζόταν στο ότι: θα έλεγαν ναι στην επιστροφή της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, όχι όμως και στο στάτους που επικρατούσε πριν το 1974. Σύμφωνα με αυτά το FIR θεωρείτο ως μη υπάρχον και στα θέματα της Διοίκησης Ελέγχου θα επέρχονταν νέες ρυθμίσεις. Αλλά μόλις άρχισαν οι διαπραγματεύσεις, τέθηκε το θέμα της Διοίκησης Ελέγχου. Αρχικά, ζητούσαν οι Τούρκοι, η περιοχή ευθύνης τους να επεκτείνεται ως τη γραμμή του μεσημβρινού, που περνάει από το μέσον του Αιγαίου. Ύστερα υπεχώρησαν και όταν έφθασαν σε κάποιο σημείο που μπορούσε να γίνει αποδεκτό, άρχισαν να επιμένουν. Από κει δεν μπορούσαν να κάνουν πίσω. Τότε ακριβώς, είχε αναμειχθεί ο στρατηγός Ρότζερς. Και ο Λουνς. Ο Ρότζερς μετέφερε την θέληση του αμερικανικού παράγοντα, που ζητούσε από την Τουρκία να φανεί «γενναιόδωρη» στο ζήτημα της Κύπρου και κατόπιν σε άλλα...

Παράλληλα, ο Ρότζερς διαβεβαίωνε τον Εβρέν ότι κάνει ό,τι είναι δυνατόν από την πλευρά του, αλλά τον Παπανδρέου τον διακατέχει έλλειψη ευθύνης και κατανόησης...

Ήταν μια τραγελαφική κατάσταση. Κανείς δεν ήξερε ποιός κοροϊδεύει ποιόν. Πάντως οι Τούρκοι είχαν χάσει την ευκαιρία· όπως έχασαν και την ευκαιρία να πιέσουν για την εισδοχή της χώρας τους στην ΕΟΚ.

Το ίδιο βράδυ, δείπνησα με το ζεύγος Ουαϊνμπέργκερ. Ανάμεσα στο ρυζόγαλο και το παγωτό, που μας πρόσφερε μετά το τούρκικο γεύμα ο Υπουργός Άμυνας της Αμερικής, άρχισε την «επίθεσή» του προς εμένα: *«Να πας στην Αθήνα, να συναντήσεις τον πρωθυπουργό Παπανδρέου και να του πεις ότι μου προκαλεί ιδιαίτερη ανησυχία το γεγονός ότι αποδέχεται, και ο Έλληνας Πρωθυπουργός, τις αναφορές που παρουσιάζουν την κυβέρνηση των ΗΠΑ ότι προτίθεται να κάνει πυρηνικό πόλεμο, ή επιδιώκει να αποκτήσει α ξ ι ο π ό λ ε μ η πυρηνική ικανότητα. Αυτό είναι ένα διεστραμμένο ψέμα, που σκοπό έχει να πλήξει το γόητρο της κυβέρνησής μας, τόσο στο εσωτερικό της Αμερικής όσο και στο εξωτερικό και να μας εκθέσει σε φίλες χώρες, αλλά και αντιπάλους. Σκοπός μας είναι να αποτραπεί κάθε είδους πόλεμος και ειδικά ο πυρηνικός. Για να πετύχει αυτός ο σκοπός, πρέπει οι δυνάμεις μας να είναι σε θέση να απαντήσουν με σώφρονα τρόπο στη σοβειτική απειλή. Η Σοβιετική Ένωση είναι εκείνη που ετοιμάζεται για μια παρατεταμένη σύγκρουση. Γι' αυτό τώρα, που θα αρχίσουν οι συνομιλίες για τις βάσεις στην Ελλάδα, να φανεί ευέλικτος και να δείξει κατανόηση στις προτάσεις της επιτροπής που θα συζητήσει για τις βάσεις».*

– Όπως ξέρετε, φυσικά, δεν είναι μόνος του ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου. Θα συναντήσει εμπόδια από μέσα, από το εσωτερικό του κόμματός του, αλλά κυρίως από το ΚΚΕ...».

– Θα βοηθήσουμε στο δεύτερο ζήτημα που έθεσες. Για το εσωτερικό του κόμματός του, να βρει εκείνος λύση. Να βάλει πρόσωπα στην επιτροπή διαπραγματεύσεων, κάπως ουδέτερα, αλλά και υπάκουα σ' αυτόν... Να του πεις ότι θα τον «καλύψω» και θα του στείλω επιστολή σε λίγες μέρες».

Έφυγα από τη Σμύρνη, με ανάμεικτα συναισθήματα. Το στρατιωτικό αεροπλάνο που με μετέφερε στην Αθήνα, προσγειώθηκε στη βάση του Ελληνικού νύχτα.

Ήταν από τις σπάνιες φορές που δεν μου άρεσε που επέστρεφα, έστω και για λίγο, στην Αθήνα. Ελάχιστες μέρες είχαν περάσει από τον ανασχηματισμό (πρώτος: δεν θυμάμαι ακριβώς) του Ιουλίου του 1982 και την επομένη της άφιξής μου στην Αθήνα, ώρα 11 το μεσημέρι, πήγα στην οδό Μητροπόλεως, στην πλατεία Συντάγματος, σε κάποιο διαμέρισμα –κάτι σαν μυστικό γραφείο– που χρησιμοποιούσε ο Παπανδρέου κρυφά. Του μετέφερα ακριβώς αυτά που μου είχε πει ο υπουργός Ουαϊνμπέργκερ, μαζί με τα δικά μου συμπερά-

σματα, καθώς και τις τουρκικές αντιδράσεις. Πολύ χάρηκε για τις αντιδράσεις των γειτόνων μας. Αναφορικά όμως με τον Αμερικανό Υπουργό Άμυνας, έπεσε σε βαθιά μελαγχολία. Διατηρούσε όμως κάποια ίχνη πείσματος.

Είπε: *«Θα κάνω ό,τι μπορώ· θα βάλω τους δικούς μου στην Επιτροπή, αλλά μην περιμένουν να επανέλθουμε στην προηγούμενη κατάσταση. Στα πυρηνικά θα κάνω την πολιτική μου στο εσωτερικό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι θα έχει κάποιο ουσιαστικό αντίκτυπο. Τα βλέπετε; Δεν μπορούμε να κινηθούμε ούτε στο ελάχιστο. Τουλάχιστον, προχωράει το ζήτημα με την Τουρκία...»*. Κουβεντιάσαμε το θέμα της Λήμνου. Είχε τη γνώμη, πως από το ΝΑΤΟ θα μπορούσα να βοηθήσω. Δεν έφερα αντίρρηση. Με αποχαιρέτησε ευγενικά και πληθωρικά. Έφυγα πρώτος, κατ' ευθείαν για τη Βάση του Ελληνικού και από κει πέταξα για Βρυξέλλες.

Το ζήτημα της Λήμνου, παρ' ότι αμβλύνθηκε με την μεσολάβηση των Αμερικανών και των συμμάχων, δεν έπαυε να αποτελεί απειλή για την Τουρκία, σύμφωνα με την άποψή τους.

Μετά την επανένταξη της Ελλάδος στο ΝΑΤΟ, ένα από τα κύρια μελήματά της ήταν να εμποδίσει την ανάληψη από τους Τούρκους της Συμμαχικής Τακτικής Αεροπορικής Διοίκησης στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, η οποία θα τους έδινε την κυριαρχία στο Αιγαίο. Στο μεταξύ, το ΝΑΤΟ ανέλαβε την ενασχόληση με το θέμα της στρατηγικής θέσης της Λήμνου, που ήταν άκρως σημαντική για την Συμμαχία, για να μη δώσει λαβές για ελληνοτουρκική ασυμφωνία. Πριν αρχίσει η Ελλάδα την κατασκευή της δεύτερης πίστας στη Λήμνο, παρουσίασε το σχέδιο στις ΗΠΑ και στο ΝΑΤΟ. Το σκεπτικό ήταν: Η Λήμνος, από άποψη στρατηγικής θέσης, είναι καλύτερη από τα αεροδρόμια της Σμύρνης και της Χρυσούπολης. Οι στρατιωτικοί των συμμαχικών δυνάμεων, υπεστήριξαν την ελληνική

αυτή άποψη. Το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ, απέρριψαν την πρόταση για τη θέση της Λήμνου στη συμμαχική άμυνα και η Ελλάδα εκτέλεσε το έργο με δικά της μέσα. Τότε αντελήφθησαν το λάθος τους, το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ, και προσπάθησαν να το επανορθώσουν.

Στο εισηγητικό σημείωμά μου προς τον στρατηγό Ρότζερς, που κοινοποιήθηκε στον Γενικό Γραμματέα Λουνς και στο αμερικανικό Πεντάγωνο, έγραφα ανάμεσα στα άλλα:

1. – Η Λήμνος εξοπλίζεται εν γνώσει της Συμμαχίας και παρά τις αντιδράσεις της Τουρκίας.

2. – Σύμφωνα με την Ελλάδα, ο μεγαλύτερος κίνδυνος γι' αυτήν είναι η Τουρκία, αλλά η Τουρκία έχει ν' αντιμετωπίσει και άλλους σοβαρότερους κινδύνους.

3. – Η απάθεια που προκλήθηκε στην περιοχή με την κατάληψη του Αφγανιστάν και την πτώση του Σάχη, είναι μεγαλύτερη απειλή για την Τουρκία απ' ό,τι η Ελλάς.

4. – Οι απόψεις αυτές, επικρατούν στους πολιτικούς κύκλους. Στους στρατιωτικούς, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά.

Αν υπάρξει εμπλοκή με τη Σοβιετική Ένωση, οι στρατιωτικοί έχουν την άποψη ότι, οι σύμμαχοι θα είναι αναγκασμένοι να βοηθήσουν την Τουρκία. Στην περίπτωση της εμπλοκής με την Ελλάδα όμως, ούτε η Ελλάς, αλλά ούτε και η Τουρκία, θα λάβουν βοήθεια από τις συμμαχικές χώρες· υποχρεωτικά λοιπόν, θα στραφούν σε τρίτες. Αυτό βέβαια, δεν σημαίνει πως δεν θα αντιμετωπίσουν την περίπτωση ενός θερμού πολέμου με την Ελλάδα. Το 1970 εξάλλου, στη διάρκεια των γεωλογικών ερευνών στο Αιγαίο, ζήσαμε τον κίνδυνο της έκρηξης πολέμου. Επί πλέον, η ατμόσφαιρα είναι τόσο τεταμένη και οι δύο πλευρές τόσο ευερέθιστες, χωρίς εμπιστοσύνη η μία στην άλλη, που η παραμικρή πρόκληση, θα μπορούσε να οδηγήσει σε πόλεμο. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι στρατοί

των δύο χωρών είναι ευαίσθητοι στις ήττες και περισσότερο ο ελληνικός. Ο ελληνικός στρατός που ποτέ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει την ήττα του στην Κύπρο, ανεξάρτητα από τις σκοπιμότητες και τις ίντριγκες που οδήγησαν σ' αυτό το αποτέλεσμα, θα έχει σίγουρα προετοιμασθεί για μια σύγκρουση στο Αιγαίο. Από την άλλη πλευρά, ο τουρκικός στρατός, για να διατηρήσει το γόητρό του στο εσωτερικό, θα πρέπει οπωσδήποτε να νικήσει σε μια τέτοια αναμέτρηση. Και οι δύο στρατοί, θέλουν με πάθος τη νίκη σε μια ενδεχόμενη αναμέτρηση, γι' αυτό θα επιτεθούν και οι δύο, με όλες τους τις δυνάμεις. Το αποτέλεσμα θα είναι μεγάλες απώλειες και από τις δύο πλευρές. Ο στρατός της Τουρκίας είναι βέβαια πολυπληθής, αλλά έχει και σοβαρά μειονεκτήματα. Λόγω της μεγάλης έκτασης των συνόρων της Τουρκίας με «ασταθείς» περιοχές, όπως η Σοβιετική Ένωση, το Ιράκ και το Ιράν, αλλά και για εσωτερικούς λόγους, είναι υποχρεωμένη να διατηρεί σταθερά μεγάλη δύναμη στις περιοχές αυτές. Όσον αφορά στην υπεροχή της Ελλάδας στο Αιγαίο, είναι αναμφισβήτητη. Τα βομβαρδιστικά αεροσκάφη μέσου βεληνεκούς ΤΑ–7Η, που διαθέτει η Ελλάδα, έχουν την δυνατότητα να επηρεάσουν την τουρκική αμυντική διάταξη.

5. – Οι Τούρκοι στρατιωτικοί, έχοντας αντιληφθεί την πρόθεση των ΗΠΑ, να κρατήσουν για τον εαυτό τους τον διαστημικό εξοπλισμό και να προμηθεύουν στους συμμάχους τους τον συμβατικό, προσεγγίζουν το ζήτημα επαγγελματικά και παίρνουν την βοήθεια σε συμβατικά όπλα, που θα τους είναι πολύ χρήσιμα, σε περίπτωση ελληνοτουρκικού πολέμου. Βέβαια, σε ενδεχόμενο βραχυχρόνιο πόλεμο μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας, η Ελλάς θα μπορέσει να αποκομίσει μικρές νίκες, λόγω του σύγχρονου εκπαιδευμένου στρατού της. Σε μια γενική σύρραξη όμως, η Τουρκία θα μπορούσε να έχει επιτυχίες, αλλά επειδή η Σοβιετική Ένωση δεν θα επιτρέψει

ποτέ ένα ολικό πόλεμο, η πλευρά που θα σημειώσει μικρές νίκες, θα θεωρηθεί νικητής του πολέμου, ενώ η πλευρά που θα υποστεί τις μικρές ήττες, θα προσπαθεί, επί δεκαετίες, να σώσει το κύρος της στο εσωτερικό.

6. – Η Τουρκία επείγεται να λύσει το πρόβλημα του Αιγαίου, για να αποκτήσει μεγαλύτερη βαρύτητα στη Μέση Ανατολή. Οι στρατιωτικοί όμως, δεν διαθέτουν την απαιτούμενη ευελιξία. Μια πολιτικοστρατιωτική κυβέρνηση, ίσως έχει κάποιες ελπίδες.

Οι σχέσεις της Τουρκίας με τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία και το Κουβέϊτ, απ' ό,τι διαπιστώνω, τείνουν να κάνουν την Τουρκία χώρα–κλειδί στην περιοχή. Το μειονέκτημα της Τουρκίας είναι οι διαφορές της με την Ελλάδα, των οποίων η επίλυση δεν είναι εύκολη υπόθεση. Η Ελλάς προωθεί τον πολιτικό διάλογο, παράλληλα με τον οικονομικό. Η άποψη του να παγώσουμε τα πολιτικά προβλήματα και να αναπτύξουμε τις οικονομικές σχέσεις και τα πολιτικά προβλήματα να λυθούν με τον καιρό, δεν βρίσκει σύμφωνους τους Έλληνες.

7. – Η ανάγκη για συγκεκριμένες κινήσεις, υπάρχει περισσότερο στον πολιτικό τομέα, παρά στον νομικό. Οι Τούρκοι, μπορούν να σταματήσουν τις παραβιάσεις κατά την διάρκεια στρατιωτικών ασκήσεων, καθώς και να αποσύρουν ένα τμήμα στρατού από την Κύπρο.

Για το ζήτημα της αναθεώρησης του καθεστώτος των Βάσεων στην Ελλάδα, ενημέρωσα τον Υπουργό Άμυνας Ουαϊνμπέργκερ, αναφορικά με τις απόψεις του Πρωθυπουργού Παπανδρέου. Φάνηκε ικανοποιημένος, αλλά για να είναι πιο βέβαιος και «συνεπής», έστειλε στον Πρωθυπουργό της Ελλάδος,στις 24 Αυγούστου 1982, την επιστολή που είχε υποσχεθεί. Το περιεχόμενο, ήταν γραμμένο σέ ύφος που δεν «άντεχε» σε καμμιά αντίρρηση και το νόημά του ήταν σαφές: *«εμείς*

κάνουμε κουμάντο».

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, άρχισαν οι συνομιλίες για τις Βάσεις στην Αθήνα, στις 27 Αυγούστου 1982. Επί κεφαλής της ελληνικής ομάδας ήταν ο υφυπουργός Εξωτερικών, Γιάννης Καψής, με τους Ζέππο, Χρ. Μαχαιρίτσα και Ν. Ανδρίκο. Από αμερικανικής πλευράς ήταν ο Ρέτζιναλντ Μπαρτόλομιου και ο «πολιτικός σύμβουλος» της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Αθήνα, Άλαν Μπερλίντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Μία «επικίνδυνη» επίσκεψη στην Αθήνα.
Εντολές Καρλούτσι στο Ίδρυμα Φρήντριχ Έρμπερτ.
«Ελάτε στην Αθήνα!..» «Λέγε με Ανδρέα».

Βρισκόμουν σε σύσκεψη, υπό την προεδρία του Γενικού Γραμματέα του ΝΑΤΟ Γιόζεφ Λουνς, όταν με διέκοψαν από το γραφείο μου. Με ειδοποίησαν ότι στο τηλέφωνο βρίσκεται ο Πρωθυπουργός της Ελλάδος. *«Ο Παπανδρέου»*, μου λέει ο βοηθός του Λουνς, Βαν Κάμπεν, με ύφος σοβαρό, τείνοντάς μου το ακουστικό. «Θα μιλήσεστε;». Από το ύφος του, κατάλαβα πως τον είχαν πείσει από το γραφείο μου, πως το τηλεφώνημα ήταν αρκετά σοβαρό.

«Τι είναι και με διακόπτετε;» φωνάζω εκνευρισμένος. *«Δεν σας είπα να με διακόψετε, μόνο αν με ζητήσει ο γιός μου;»* ρώτησα αυστηρά. *«Όχι»*, μου λέει η φωνή της γραμματέως μου. *«Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, περιμένει να σας μιλήσει. Είναι RED MAN (κόκκινος άνθρωπος)»*. Ήταν το σύνθημα ότι κάτι πολύ σοβαρό συμβαίνει. *«Δώσ' τον μου»*, μούγκρισα. Οι άλλοι κρέμονταν από τα χείλη μου. Ο Λουνς με κοίταζε με καννιβαλιστική λαγνεία. Σίγουρα σκεφτόταν: «Λες να πέσει ο κερατάς ο Παπανδρέου!»

– *Ο Ανδρέας είμαι,* ακούγεται γλυκά κουρασμένη η φωνή του Παπανδρέου.

– *Θανάσης στο τηλέφωνο*, του λέω κι εγώ φωναχτά.

– *Παρακαλώ να έρθεις στην Αθήνα. Αύριο φθάνει ο Φρανκ*

ΔΕΛΤΙΟ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Α.Φ.Μ. 94047115 — № 341 — ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 2512

SATO Α.Ε. οι πρώτοι στα έπιπλα γραφείου
ΑΘΗΝΑ Λ. Κηφισίας 282 Χαλάνδρι Τηλ. 68.31.641-3 TLX. 219714 SATO GR

ΕΠΩΝΥΜΙΑ: Achim Moeller
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: Κοινωφελές Ίδρυμα
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Καλλιρρόης 25-27 - ΑΘΗΝΑ.
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 18-1-85.

ΑΡΙΘ.	Α/Α	ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΙΔΟΥΣ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΙΔΟΥΣ	ΜΟΝΑΔΕΣ	ΤΙΜΗ ΜΟΝΑΔΟΣ	ΑΞΙΑ
01	01	5122213	Γραφείο	5		
02	02	5296113	Συρτάρι	5		
03	03	5296114	"	5		
04	04	5296311	"	5		
05	05	5296113	"	10		
06	06	5127222	Γραφείο	4		
07	07	5296311	Συρτάρι	4		
08	08	5296113	"	8		
09	09	5122212	Γραφείο	1		
10	10	5296311	Συρτάρι	1		
11	11	5296113	"	2		
12	12	5221122	Γωνία	1		
13	13	5127221	Γραφείο	1		
14	14	5296311	Συρτάρι	1		
15	15	5296113	" 072	2		

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
14ο χλ. Θ(ε)κης - Πολυγύρου Τηλ. 462.103, 461.484, 461 281 TLX. 412472 SATO GR - Τ.Θ. 10414

ΕΚΘΕΣΕΙΣ:
1. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Τσιμισκή 84 Τηλ. 265 831, 220 983, 226.738
2. ΑΘΗΝΑ Ακαδημίας 11 Τηλ. 36 38.838 - 36.39.133
3. ΠΕΙΡΑΙΑΣ Γρ. Λαμπράκη 104 Τηλ. 41.12.886

ΑΠΛΑ ΕΙΔΗ / ΚΑΘΑΡΗ ΑΞΙΑ / Φ.Κ.Ε. / ΧΑΡΤΟΣΗΜΟ / ΠΛΗΡΩΤΕΟ ΠΟΣΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗ — ο ελέγξας — ο παραδούς — ο μεταφέρων — ο παραλαβών — ΠΟΣΟ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ

ΕΠΩΝΥΜΙΑ: Achim Moeller — ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: Κοινωφελές Ίδρυμα — ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Καλλιρρόης 25-27 ΑΘΗΝΑ — ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 18-1-85.

ΑΡΙΘ.	Α/Α	ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΙΔΟΥΣ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΙΔΟΥΣ
01	16	5290000	Διαχωριστικά
02	17	5381421	Ράφια
03	18	5281118	[illegible]
04	19	5361211	[illegible]
05	20	5361111	"
			072

ΕΠΩΝΥΜΙΑ: Achim Moeller — ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ: Κοινωφελές Ίδρυμα — ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Καλλιρρόης 25-27 ΑΘΗΝΑ — ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 18-1-85.

ΑΡΙΘ.	Α/Α	ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΙΔΟΥΣ	ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΙΔΟΥΣ
01	21	5392111	[illegible]
02	22	5022202	[illegible]
03	23	5012028	"
04	24	5027202	"
			072, 073

Δωρεά του Ιδρύματος Φρήντριχ Έμπερτ προς τη ΓΣΕΕ του ΠΑΣΟΚ (Δ/ντής Αχίμ Μέλλερ).

Καρλούτσι, Υφυπουργός Άμυνας των ΗΠΑ. Δεν ξέρω τι να υποθέσω που μου στέλνουν αυτόν. Ξέρεις τι είναι αυτός! Δεν τον θέλω, αλλά... Αφού τα είπαμε· τι θέλουν επιτέλους και μου στέλνουν τέτοιους ανθρώπους εδώ; Θα σου είμαι υπόχρεως, αν παρευρεθείς στην συνάντηση...

Για πρώτη φορά ο Παπανδρέου μου μιλούσε στον ενικό, για να φανεί οικείος και να νοιώσω κι εγώ δικός του άνθρωπος. Όπως τον ένοιωσα παγιδευμένο και φοβισμένο, παγιδεύτηκα κι έγινα... «δικός του άνθρωπος».

– *Να έρθω... δηλαδή, θα προσπαθήσω να έρθω, επειδή θα χρειασθώ κάποια άδεια από εδώ...* του είπα. *Αλλά με ποια ιδιότητα;*

– *Έχω δικαίωμα, ως Πρωθυπουργός, να έχω κι εγώ τους ανθρώπους μου, τους «συμβούλους» μου... αν θέλεις*, κατέληξε, με φωνή που ακουγόταν τόσο παρακλητικά!..

– *Θα προσπαθήσω να είμαι εκεί, κύριε Πρωθυπουργέ...*

– *Λέγε με Ανδρέα*, μου λέει ανακουφισμένος και πιο ξένοιαστος.

Έκλεισα το τηλέφωνο. Ο Λουνς στα πρόθυρα του εγκεφαλικού. Ήθελε να φάει το... χέρι μου, το πόδι μου, κάτι τέλος πάντων.

Δεν κρατιόταν. Με κοίταζε με άγρια λαγνεία.

– *Λοιπόν;* με ρωτάει βραχνά.

– *Θέλει να κατέβω στην Αθήνα, να παρευρεθώ στις συνομιλίες με τον Καρλούτσι. Θέλει βοήθεια. Πιστεύω ότι φοβάται τον Καρλούτσι...*

– *Να πάτε*, μου λέει ο Αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ, προλαβαίνοντας τον Λουνς, που η αναπνοή του έβγαινε κοφτή και λαχανιασμένη.

– *Ναι, ναι, να πας...* πρόσθεσε κι αυτός λαχανιασμένος.

Μετά το τέλος της συνεδρίασης, πήγα στο γραφείο μου. Μου είχαν φέρει την πληροφοριακή καρτέλλα του Φρανκ

Καρλούτσι, όπου αναφέρονταν τα εξής:

(Δεν τα γράφω όλα φυσικά, για ευνοήτους λόγους).

Ο Φρανκ Καρλούτσι λοιπόν, είχε αναλάβει την προεδρία της εταιρείας SEARS WORLD TRADE INC, η οποία είναι θυγατρική της πολυεθνικής SEARS ROEBUCK Co, που πουλάει από στυλό διαρκείας μέχρι αεροπλάνα. Ξεκίνησε με πρόγραμμα, να οργανώσει όλο τον κόσμο, όπως για παράδειγμα, να αγοράζει ξυλεία από την Ινδοκίνα, να την προωθεί στην Κίνα, όπου θα τη μετέτρεπε σε χαρτοπολτό, αφού θα πωλούσε στους Κινέζους το εργοστάσιο που θα την μετέτρεπε σε χαρτοπολοτό, και αυτόν θα τον πωλούσε αλλού. Η υπόθεση όμως δεν «περπάτησε» και η εταιρεία παρ' ολίγο να χρεωκοπήσει.

Έτσι ανέλαβε ο Καρλούτσι, να την βγάλει από την δύσκολη θέση. Πριν αναλάβει όμως την προεδρία της εταιρείας, ο Καρλούτσι, φρόντισε να παραχωρηθεί ένα πακέτο μετοχών στην CIA, στην οποία ήταν μεγαλοπράκτορας.

Επίσημα, αναφέρει το δελτίο του, ότι προσλήφθηκε στη CIA το Φεβρουάριο του 1978. Ανεπίσημα όμως, δηλαδή επί συμβάσει έργου ορισμένου χρόνου, δούλευε για την CIA τρεις δεκαετίες πριν. Μερικοί «σταθμοί» στην καριέρα του Φρανκ Καρλούτσι, που θ' αναφέρω, δείχνουν πόσο επικίνδυνος είναι: 1. – Το 1961, στο Κογκό, πήρε μέρος στην επιχείρηση, που κατέληξε στη δολοφονία του Πατρίς Λουμούμπα. Και μια ευτυχής σύμπτωση· από το 1962 μέχρι και το 1964 «υπηρέτησε» εκεί (στο Κογκό) ο Μόντηγκλ Στερνς, που από το 1981, υπηρετούσε ως Πρεσβευτής στην Αθήνα. Συμπτώσεις!;... 2. – Το 1964, στην Βραζιλία, μαζί με τον Βέρνον Γουώλτερς (ο Καρλούτσι πάντα), προετοίμασαν και εγκατέστησαν μία από τις πιο αιματοβαμμένες δικτατορίες του κόσμου. 3. – Το 1975, στην Πορτογαλία, όπου βρισκόταν ως Πρεσβευτής των ΗΠΑ, πρωταγωνίστησε στο πραξικόπημα

του Σπινόλα. 4. – Το 1978, προήχθη σε υπαρχηγό της CIA (τότε εμφανίστηκε επίσημα πια ως πράκτορας), με αρχηγό του «Ευαγούς Ιδρύματος» τον Τζωρτζ Μπους, μετέπειτα Πρόεδρο των ΗΠΑ!.. 5. – Στις 19 Ιουλίου 1974, στην Αθήνα, πήρε μέρος σε σύσκεψη των χουντικών, μαζί με τον Μ. Στερνς (βλέπε φωτογραφία), λίγες ώρες πριν οι Τούρκοι εισβάλουν στην Κύπρο (Αττίλας Ι). Μετά την σύσκεψη, εξαφανίσθηκαν και οι δύο. Ο Στερνς πήγε στην Ν. Αγγλία με την σύζυγό του και τα παιδιά του για «διακοπές» και ο Φρανκ Καρλούτσι στη Λισσαβώνα, για επαφές, σχετικά με το πραξικόπημα του Σπινόλα.

Ο Καρλούτσι βρισκόταν και στη Χιλή, όπου, μαζί με τον Βέρνον Γουώλτερς, προετοίμασε το πραξικόπημα κατά του Αλλιέντε. Το ίδιο σχέδιο με διαφορετικά ονόματα. Στην Πορτογαλία, το σχέδιο Καρλούτσι δεν έπιασε, επειδή η CIA τον είχε πουλήσει. (Ανάμεσα στα άλλα, το σχέδιο προέβλεπε και την κατάληψη των Αζορών από μισθοφόρους της CIA, που θα τους βάφτιζαν «απελευθερωτές των Αζορών»). Παρά την αποτυχία, ο Καρλούτσι πίεσε τον εκλεκτό του φίλο Μάριο Σοάρες, να δεχτεί το κόμμα του αρκετές χιλιάδες δολλάρια, μπλοκάροντας την όποια αντίσταση των σοσιαλιστών της Πορτογαλίας. Αλλά και στην Ελλάδα, με το σχέδιο ΑΣΠΙΔΑ, ο Καρλούτσι είχε άμεση σχέση. Στήριξε την κίνηση για την κατάληψη της εξουσίας βίαια από τον Ανδρέα Παπανδρέου, αλλά απέτυχε τότε λόγω των αστάθμητων παραγόντων και για άλλους λόγους που έχω ήδη αναφέρει σε προηγούμενο κεφάλαιο. Τώρα ο Παπανδρέου, Πρωθυπουργός εκλεγμένος, δεν ήθελε να συναντηθεί με φαντάσματα του παρελθόντος... που να του θυμίζουν τα παλιά... που ίσως να τον εκβίαζε, όπως κι έγινε.

Στην Αθήνα έφθασα ξημερώματα. Κοιμήθηκα ελάχιστα και στις 10:30 συναντήθηκα με τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου,

σε κάποιο σπίτι στην Κηφισιά. *«Θα πληροφορήθηκες ασφαλώς, περί ποίου προσώπου πρόκειται»* μου είπε, εννοώντας τον Καρλούτσι. *«Τότε θα με δικαιολογήσεις που σε έφερα. Μίλησα με τον Στερνς και μείναμε σύμφωνοι να είσαι μαζί με τον Καρλούτσι στην ακολουθία του, για να μην αντιληφθούν τίποτε οι δημοσιογράφοι...».* Μετά από μικρή παύση: *«Τι λένε οι... φίλοι μας στο ΝΑΤΟ;...» «Είναι περίεργοι. Θέλουν να μάθουν γιατί στέλνουν τον Καρλούτσι...». «Έτσι ε; Δεν ξέρουν. Να μην τους τα πείτε όλα...»* με παρότρυνε. *«Θα προσπαθήσω...».* Και αμέσως μετά, ρωτάει αγχωμένος: *«Αν τον στέλνουν να μ' εκβιάσει; Τι νομίζεις ότι πρέπει να κάνουμε;». «Δεν πιστεύω να φτάσει μέχρι εκεί. Θα ζητήσει, πιθανολογώ, να δοθεί μικρότερο βάρος προς τα έξω (στην ελληνική κοινή γνώμη) αναφορικά με τις βάσεις και να επιτευχθεί οπωσδήποτε η συμφωνία, έστω κι αν 'πέσετε'!».* Ο Παπανδρέου βρισκόταν σε κρίση. Κι όταν ο πολιτικός βρίσκεται σε κρίση, διακατέχεται από μια αναταραχή, και είναι αναγκασμένος να δρα υπό συνεχή πίεση. Παραδόξως, αυτό προσθέτει μια ασυνήθιστη ικανότητα να κυριαρχήσει κανείς και να επιβάλει συνοχή σε συγκεχυμένα και περιθωριακά φαινόμενα. Ξαφνικά σπάω τη σιωπή και λέω: *«Αν αντιδράσει με βία (εννοούσα τον εκβιασμό), να αντιδράσετε κι εσείς με την απειλή βίας, δηλαδή να του επιτεθείτε κι εσείς».*

– *Καλά λες...* είπε και το πρόσωπό του φωτίστηκε, σαν να του άγγιξε το μέτωπο το Άγιο Πνεύμα. *Θα επιτεθούμε κι εμείς λοιπόν,* συμφώνησε. Τον είχε καταλάβει το άλλο κρυφό προτέρημά του. Το πολεμοχαρές ένστικτό του!..

Όταν μας υποδέχτηκε στη συνάντηση, βρισκόταν σε κατάσταση «πολιορκίας», δηλαδή σε πλήρη ετοιμότητα. Ευθυτενής, με κοφτές κινήσεις και φράσεις, προσπάθησε να επιβληθεί. Ο Καρλούτσι όμως ήταν εμπειρότατος. Κάτι τέτοια τα είχε συναντήσει πολλές φορές. Μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα:

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ, την οποία εκπροσωπούσε, είπε, τον έστειλε να εξασφαλίσει το ζήτημα της λειτουργίας των βάσεων. Καταλάβαινε ότι έπρεπε να «πουλήσει» ο Παπανδρέου στο εσωτερικό, αλλά αυτό να μην γινόταν εις βάρος των βάσεων. Ιδιαίτερο βάρος έδωσε ο Καρλούτσι στη βάση των AWACKS, στο Άκτιο της Πρέβεζας. Μπορούσε η ελληνική κυβέρνηση να παίξει κάποιο παιχνίδι με τη βάση της Ν. Μάκρης, αλλά ποτέ με τη βάση στο Άκτιο. *«Αυτό θα θεωρηθεί ως εχθρική πράξη προς τις ΗΠΑ, εκ μέρους της Ελλάδος...»* συμπέρανε απειλητικά ο Καρλούτσι. Ο Παπανδρέου με κοίταξε με απόγνωση. Του έκανα νόημα να επιτεθεί... *«Κύριε Καρλούτσι, ζητάτε από έναν εκλεγμένο Πρωθυπουργό, μιας ανεξάρτητης χώρας, να σας εγγυηθεί πριν καν αρχίσουν οι συζητήσεις για το καθεστώς των βάσεων στην Ελλάδα, πως οι συζητήσεις θα έχουν αίσιο τέλος υπέρ της κυβερνήσεώς σας. Νομίζω έκανα μια συζήτηση με τον κ. Στριγά, την οποία μετέφερε στον Υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ και στο ΝΑΤΟ. Είχα την πεποίθηση πως είμασταν σύμφωνοι πάνω στο πλαίσιο που θα κινηθεί η συμφωνία. Επομένως, δεν έχει νόημα να συζητάμε περαιτέρω επί του θέματος...».*

«Το αντίθετο μάλιστα», τον έκοψε ο Καρλούτσι. *«Πρέπει να έχω τις διαβεβαιώσεις σας και πάλι, επειδή, όπως μαθαίνουμε, έχετε διαφορετικές τάσεις από αυτές που υποσχεθήκατε. Πιο συγκεκριμένα: Θέλετε να παίξετε το παιχνίδι των Σοβιετικών και να αποπειραθείτε να αναστείλετε σε πρώτη φάση την λειτουργία των βάσεων. Αν συμβεί αυτό –μια απόπειρα δηλαδή– θα υποχρεωθούμε να αναλάβουμε δράση. Πολλές ιστορίες και σενάρια, θα κυκλοφορήσουν σε βάρος σας, με δυσάρεστες για σας συνέπειες...».*

Ωμός εκβιασμός από μέρους του Καρλούτσι. Παρά τις απεγνωσμένες προσπάθειές μου, με τις γνωστές ελληνικές χειρονομίες μου προς τον Παπανδρέου, δεν κατόρθωσα τίποτα.

Είχε πέσει σε βαθιά θλίψη και τρόμο. Μου έκανε νόημα να μιλήσω.

– Κύριε Καρλούτσι, δεν συμφωνώ ούτε με το ύφος σας, ούτε με την τακτική σας, του λέω ήρεμα. *Το Πεντάγωνο και το ΝΑΤΟ συμφωνούν με τις ρυθμίσεις που θα γίνουν στη νέα συμφωνία. Πρέπει να σωθούν και τα προσχήματα στο εσωτερικό της χώρας. Κάτι πρέπει ν' αλλάξει. Η συμφωνία θα είναι προς όφελος και των δύο χωρών. Δεν θ' αλλάξει το καθεστώς των «καυτών» βάσεων, όπως του Άκτιου και της Κρήτης. Στη θέση των ΗΠΑ, θα μετέφερα αλλού τη βάση του Ελληνικού. Είναι «καρφί» στο μάτι Ελλήνων και ξένων, που επισκέπτονται την Ελλάδα, οι οποίοι δίκαια λένε: «Μα είναι δυνατόν οι Αμερικανοί, να έχουν βάση μέσα στην αυλή των Ελλήνων πολιτών και μάλιστα στην πρωτεύουσα;». Μπορείτε να την μεταφέρετε στην επαρχία. Δεν υπάρχουν πολλοί Έλληνες εκεί. Φρόντισαν όλοι οι πολιτικοί, να ερημώσει η ελληνική επαρχία. Επομένως, δεν βλέπω τίποτε το εποικοδομητικό, με την τροπή που δώσατε στην συζήτηση...*

Ο Καρλούτσι έδειξε να συμφωνεί μ' αυτή την άποψη, αρκεί, όπως είπε, *«να μην υπάρξουν αποκλίσεις στον αμυντικό σχεδιασμό των ΗΠΑ, όπως έχει χαραχθεί και ότι δεν συμφέρει την Ελλάδα να έρθει σε ρήξη με την φίλη χώρα, τις ΗΠΑ...»*

Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, βιάστηκε να συμφωνήσει κι αυτός. Ο πάγος είχε σπάσει και άρχισαν τα γελάκια... Μετά αποχωρήσαμε. Η συνάντηση είχε τελειώσει. Το ίδιο βράδυ συναντήθηκα με τον Παπανδρέου, που ήταν γεμάτος παράπονα για τους Αμερικανούς...

Σ' αυτό το κλίμα, κλήθηκε ο Γιάννης Καψής να ξεκινήσει τις συνομιλίες για τις βάσεις. Δεν πέτυχε τίποτε φυσικά, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές του. Στο βιβλίο του «Οι Τρεις Μέρες του Μάρτη», στο κεφάλαιο «η συμφωνία των βάσεων», ο Καψής μας εξαπατά συνειδητά, υπακούοντας στη

φωνή του Κυρίου του... αλλά και για αποποίηση των δικών του ευθυνών. Δεν ήταν: «το μέτρο της ανασφάλειας του Α. Παπανδρέου, στις σχέσεις του με τους πιο στενούς συνεργάτες του», όπως γράφει ο Καψής, στη σελίδα 239 του βιβλίου του, που του έφερναν τα εμπόδια, όπως ο ίδιος διακηρύσσει. Ήταν οι συμφωνίες που είχε συνάψει ο Α. Παπανδρέου, πίσω από την πλάτη του Καψή και της «τρόικας» και όλων των στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Δεν καταργήσατε τίποτε το ουσιαστικό, κ. Καψή, όπως περήφανα και πονηρά διατυμπανίζετε στη σελίδα 249, όπου αναφέρεσθε στη μυστική συμφωνία, που έδινε το δικαίωμα στις «ειδικές δυνάμεις των ΗΠΑ, να επέμβουν σε περίπτωση που οι... κομμουνιστές απειλούσαν ν' ανέλθουν στην εξουσία!.. Φυσικά, μόλις την ανακαλύψαμε, σπεύσαμε να την καταγγείλουμε μονομερώς. Κρίμα... Θα είχε πολύ ενδιαφέρον να βλέπαμε, πώς θα εφαρμοζόταν την επομένη της ορκωμοσίας της κυβέρνησης Τζανετάκη!.. Τι θα γινόταν, κ. Καψή; Θα επενέβαιναν οι ειδικές δυνάμεις των Αμερικανών; Έχετε την γνώμη πως, επειδή καταγγείλατε μονομερώς, όπως λέτε, την μυστική συμφωνία, ότι εμποδίσατε τους Αμερικανούς να επέμβουν; Δεν έχετε ακούσει, κ. Καψή, παρ' ότι περάσατε από το Υπουργείο Εξωτερικών της Ελλάδος, ότι η χώρα μας παίρνει βοήθεια από τις ΗΠΑ; Έχετε ακούσει γιατί... «πραγματεύεστε» με αυτοϊκανοποιούμενη άγνοια, την αναλογία 7 προς 10; Για να χορηγηθεί η αποκαλούμενη βοήθεια στη χώρα μας, η κυβέρνηση των ΗΠΑ, η όποια κυβέρνηση, βασίζεται σε κάποιους νόμους –της Αμερικής φυσικά. Οι νόμοι αυτοί, δεν δεσμεύουν μόνο την κυβέρνηση των ΗΠΑ και τον Πρόεδρό της, αλλά δεσμεύουν, κυρίως, την χώρα–παραλήπτη της βοήθειας. Επομένως, ο κ. Καψής με τον κ. Παπανδρέου, κατήγγειλαν μονομερώς την μυστική συμφωνία της Δεξιάς και άφησαν τη βοήθεια να διατηρεί την χώρα δεμένη!..

Αφήσατε την χώρα δεμένη, όπως ήταν πριν, κ. Καψή; Την αφήσατε. Μόνο που κρεμάσατε στο λαιμό της, άλλη ετικέτα. Σχετικά πάλι με το καθεστώς των βάσεων, συνέχεια η κυβέρνηση Παπανδρέου και ειδικώτερα ο κ. Καψής, όχι μόνο δεν άλλαξαν τίποτα στην υποτελή για την χώρα μας σχέση, αλλά προώθησαν το παλιό καθεστώς, ακύρωσαν παλιές άχρηστες πια συμφωνίες (για τις ΗΠΑ πάντα) και έφεραν νέες σύγχρονες, που φαίνονται μειωτικές για την χώρα μας. Στην πραγματικότητα όμως, ήταν απαραίτητη η ανακατανομή του ρόλου των βάσεων στην Ελλάδα, η ακύρωση παλαιών άρθρων και συμφωνιών, για να στηριχθούν οι νέες παράμετροι της συμφωνίας... Θα αναφέρω μερικά παραδείγματα, για να σχηματίσει ο αναγνώστης δική του άποψη για το θέμα, επειδή είναι εθνικό. Όσον αφορά στον κ. Καψή, δεν θα είχα αντίρρηση να κουβεντιάζαμε το θέμα δημόσια. Για να μου εξηγούσε, για παράδειγμα, πώς εξηγεί το νέο καθεστώς που υπέγραψε και μας απάλλαξε από το παλιό: *Το Νοέμβριο του 1985, ήρθαν στην Ελλάδα τα αεροπλάνα που μετέφεραν το σύστημα AWACKS (ΑΒΑΚΣ) και εγκαταστάθηκαν στο Άκτιο (μετά τη συμφωνία Καψή!!!) Το Άκτιο έγινε τμήμα της αλυσίδας των βάσεων AWACKS της Ευρώπης. Παρόμοιες εγκαταστάσεις, λειτουργούν στο Γκερλιγκίχελν της Δ. Γερμανίας από το 1982, στην Τουρκία από το 1983 και στο Τράπαλι της Ιταλίας από το 1986.*

Επίσημα δηλώθηκε από ελληνικής πλευράς, ότι η βάση του Άκτιου θα ελέγχεται από Έλληνες και θα συμπληρώνει την εθνική μας άμυνα, προφυλάσσοντάς μας από ανατολικά. Πώς θα γινόταν αυτό όμως, ενώ δεν είχαμε ειδικευμένο προσωπικό, που θα μπορούσε να ελέγχει τι γίνεται, αλλά και αν αποκτούσαμε, το σύστημα λειτουργεί με τέτοιο τρόπο, που ούτε το πλήρωμα του αεροπλάνου δεν γνωρίζει τι στοιχεία δίνονται από το κέντρο, παρά μόνο αν το τελευταίο θελήσει

να «μιλήσει».

Τα πληρώματα των αεροπλάνων είναι μεικτά, με προσωπικό από όλες τις χώρες–μέλη του ΝΑΤΟ, μη εξαιρουμένης και της Τουρκίας!..

Η εμπειρία μας από τις ήδη υπάρχουσες βάσεις, είναι ότι, ο έλεγχος της υψηλής τεχνολογίας είναι αδύνατος για τους Έλληνες. Υπάρχει όμως και ένα άλλο θέμα. Η Ελλάδα, με την εγκατάσταση των ΑΒΑΚΣ στο Άκτιο, μπήκε για καλά στο παιχνίδι των εξοπλισμών, στο οποίο μέχρι τώρα διαφωνούσε, *και το Άκτιο γίνεται πυρηνικός στόχος, διότι από εκεί κατευθύνονται τα πυρηνικά*!..

Τα ΑΒΑΚΣ έχουν τεράστια σημασία, γιατί εντάσσονται στο σύστημα έγκαιρης προειδοποίησης και *είναι απαραίτητα στη στρατηγική του πρώτου πυρηνικού πλήγματος και του περιορισμένου πυρηνικού πολέμου*!..

Τα αεροπλάνα που μεταφέρουν το σύστημα AWACKS, είναι Μπόιγκ 707 με μια μικρή προσθήκη. Εκείνη τη στρογγυλή κεραία, στην ουρά σχεδόν του αεροπλάνου, που σε πλήρη ισχύ εκπέμπει 1.000.000 Βατ. Εσωτερικά, έχει κομπιούτερς, συστήματα επικοινωνιών, οκτώ οθόνες ραντάρ και όλα μαζί κοστίζουν εκατόν είκοσι εκατομμύρια (120.000.000) δολλάρια. Η ακτίνα δράσης του ιπτάμενου αυτού παρατηρητή–κατασκόπου, είναι επτακόσια χιλιόμετρα, ενώ το ραντάρ έχει τη δυνατότητα να προσδιορίζει ταυτόχρονα εκατό στόχους, και την ικανότητα να φωτογραφίζει ακόμα και αριθμό κυκλοφορίας αυτοκινήτου!..

Ο εντοπισμός εχθρικών στόχων γίνεται με λέιζερ και τα στοιχεία διαβιβάζονται κρυπτογραφικά στο επιχειρησιακό κέντρο –μέσω δορυφόρου– που βρίσκεται στο Μέρυλαντ των ΗΠΑ, στο στρατηγείο NSA (Υπηρεσία Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ). Θα κονταριζόταν ο Παπανδρέου και ο Καψής με την NSA;

Το κέντρο, αφού εκτιμήσει τα στοιχεία, δίνει εντολή πάλι στο AWACKS, το οποίο από μόνο του μπορεί να κατευθύνει π.χ. το συμμαχικό πυροβολικό, υποδεικνύοντας τους στόχους, τα πλοία επιφάνειας αλλά και τα υποβρύχια, την συμμαχική αεροπορία, τους πυραύλους μέσου βεληνεκούς «Πέρσιγκ-2» και «Κρουζ», κατευθύνοντάς τους στους στόχους που έχει εντοπίσει και επιλέξει (όταν αποφασίσει το κέντρο). Τα AWACKS μπορούν ακόμα να σταματήσουν τη λειτουργία κάθε επίγειου ραντάρ «τυφλώνοντάς» το, αν βρίσκεται μέσα στην ακτίνα δράσης τους· να αποπροσανατολίσουν τα εχθρικά αεροπλάνα· να αχρηστεύσουν την ασύρματη, αλλά και κάθε άλλη ηλεκτρονική επικοινωνία των αντιπάλων· να αχρηστεύσουν τα ηλεκτρονικά όργανα του αντιπάλου πυροβολικού, των αρμάτων μάχης, του στόλου, αλλά και των αεροπλάνων. Φυσικά, διαθέτουν συστήματα υποκλοπής μηνυμάτων, με δυνατότητα αποκρυπτογράφησης. Μπορούν επίσης να υποκλέπτουν ακόμα και τα τηλεφωνήματα, αφού το φάσμα των συχνοτήτων των οργάνων τους είναι μεγάλο. Όλες οι πληροφορίες που στέλνουν στο κέντρο είναι κρυπτογραφημένες.

Προσπάθησα να καταδείξω στον αναγνώστη, ότι ψεύδεται ο Καψής στο βιβλίο του, όταν γράφει πως, ούτε λίγο ούτε πολύ, μας απεγκλώβισε και μας παρέδωσε ελεύθερους, τουλάχιστον στο θέμα των βάσεων, με την αναθεώρηση που έκανε.

Ο Α. Παπανδρέου, στο διάστημα που λάμβαναν χώρα οι διαπραγματεύσεις, είχε αγαστή συνεργασία μαζί μου. Οι καθυστερήσεις, οι παλινδρομήσεις του και τα «παιχνίδια», που έβαζε τους υποτακτικούς του να παίζουν πίσω από την πλάτη της κυβέρνησής του και του Λαού, δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά σφοδρή επιθυμία του να κερδίζει χρόνο, κάθε φορά που παρουσιαζόταν κάποιο πρόβλημα. Ο χρόνος του ήταν απαραίτητος, επειδή και εγώ έπρεπε να ρωτώ άλλους

Απ. Λάζαρης – Απ. Κακλαμάνης στη δεξίωση του σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα Τιμ Φόστερ, το 1986 (είναι ο εικονιζόμενος και στην ξεχωριστή φωτογραφία).

(νατοϊκούς), εκείνοι τους Αμερικανούς, μετά να ειδοποιούν εμένα, εγώ τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου, κι αυτός με τη σειρά του τον Καψή. Αμαρτωλός κύκλος...

Καταλογίζω τρομακτική αφέλεια στον Γιάννη Καψή, όταν γράφει πως οι Κ. Λαλιώτης, Μ. Κουτσόγιωργας και Α. Δροσογιάννης, είχαν κάποια άποψη σχετικά με την εξωτερική πολιτική. Ή ο Άκης Τσοχατζόπουλος. Όχι. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτός ο εσμός των αδαών, έδειχνε το δρόμο για την εξωτερική πολιτική. Αυτοί όλοι μαζί δεν διαθέτουν μυαλό να ξεχωρίσουν τον κύβο από το τετράγωνο· θα μπορούσαν να ξεχωρίσουν τη σημασία των βάσεων στην Ελλάδα; Μα αυτοί δεν ξέρουν τι σημαίνει στρατιωτική βάση!.. Πάντως, στην κουβέντα μου το ίδιο βράδυ, για να επανέλθω, με τον Α. Παπανδρέου, μετά τη «δοκιμασία Καρλούτσι», μιλήσαμε για τα AWACKS και τα παρεπόμενά τους, το ζήτημα των βάσεων και γενικά για την εξωτερική πολιτική, για τη στάση της Ελλάδος απέναντι στις ΗΠΑ και γενικώτερα στη Δύση. Με ελάχιστες μικρές αναλαμπές, η πολιτική Παπανδρέου δεν διέφερε από εκείνη του Καραμανλή. Ο Καρλούτσι, πριν φύγει από την Αθήνα, συναντήθηκε κρυφά με τον Διευθυντή του Ιδρύματος Φρήντριχ Έρμπερτ, που κατοικοεδρεύει στην οδό Λουίζης Ριανκούρ 64 (στην οδό Λουίζης Ριανκούρ στάθμευε το αυτοκίνητο με τους τρομοκράτες, όπου τους έχασαν...) στους Αμπελοκήπους, στον οποίο έδωσε οδηγίες, για την διείσδυση του Ιδρύματος στο συνδικαλιστικό κίνημα της Ελλάδος. Αν θυμάμαι καλά, συναντήθηκε με τους Καψή και Δροσογιάννη, στους οποίους κατέστησε σαφές, ποιος είναι ο κηδεμόνας της Ελλάδος.

Επέστρεψα στις Βρυξέλλες και ενημέρωσα τους «αφέντες» μου κι εγώ. Τους κατέστησα σαφές πως ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου δεν ήταν διατεθειμένος να παίξει το χαρτί των Σοβιετικών. Επιθυμούσε να διατηρηθεί το «δυσάρεστο» κλίμα στις σχέσεις Ελλάδος-Τουρκίας και ότι ο αντινατοϊσμός του, ο αντιαμερικανισμός και αντιευρωπαϊσμός του, ήταν εντελώς παραπλανητικά, επίπλαστα και ωφελιμιστικά για τον ίδιο, επειδή αυτά ήταν στοιχεία απαραίτητα, για να παίξει το ρόλο για τον οποίο στάλθηκε στην Ελλάδα. Ήταν το υπνωτικό στις προοδευτικές και αριστερίζουσες μάζες. Και κατά τη γνώμη μου, καλά τα πήγαινε. Επομένως, και αυτοί θα έπρεπε να έδειχναν κατανόηση και ανοχή. Οι πράξεις μετράνε στην πολιτική, και όχι τα λόγια. Ας τον άφηναν να λέει ό,τι ήθελε...

Εξηγήσεις Παπανδρέου. Η Ελλάδα αναλαμβάνει την Προεδρία της ΕΟΚ (Ιούλιος 1983).

Στις 31 Μαρτίου 1983, στη συνεδρίαση των μονίμων αντιπροσώπων των χωρών του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, η Ελλάς δεν υπέγραψε την απόφαση, με την οποία οι σύμμαχοι υιοθέτησαν τις προτάσεις του Προέδρου Ρήγκαν, για τους «Πέρσιγκ» και «Κρουζ», όπου μιλούσαν για σύναψη προσωρινής συμφωνίας περιορισμού των πυραύλων μέσου βεληνεκούς στην Ευρώπη, με προοπτική την υπογραφή συμφωνίας για την καταστροφή όλων των πυραύλων του τύπου αυτού. Όταν τον Ιούλιο του ιδίου χρόνου η Ελλάς ανέλαβε την Προεδρία της ΕΟΚ, ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου πρότεινε εξάμηνη αναβολή της εγκατάστασης των πυραύλων. Η πρόταση απέσπασε τα ευμενή σχόλια της Σοβιετικής Ένωσης και την αποδοκιμασία όλων των αρχηγών κρατών της ΕΟΚ. Οι ΗΠΑ «εκνευρίστηκαν» και έκαναν αυστηρό διάβημα στην ελληνική κυβέρνηση.

Αυτή η «άτακτη πολιτική» του Παπανδρέου, η οποία χτυπούσε στην καρδιά τους «ιμπεριαλιστές», ανέβασε την δημοτικότητά του στα ύψη, ειδικά στους αριστερούς ψηφοφόρους. Αλλά και οι αντίπαλοι ψηφοφόροι, παρακολουθούσαν άναυδοι από «κρυφή» χαρά, τις «εθνικά υπερήφανες» κινήσεις του

Παπανδρέου. Γενικά, όλοι ήταν ευχαριστημένοι, επειδή... δεν καταλάβαιναν. Η αντιπολίτευση (ΝΔ) δεν ήταν δυνατόν να μιλήσει, αν και καταλάβαινε. Οι «αταξίες» Παπανδρέου, δεν ήταν δυνατόν να αλλάξουν την αμερικανική γραμμή, επειδή ήταν στημένες. Ο Παπανδρέου διαφωνούσε συμφωνώντας με την αμερικανική γραμμή. Έπαιζε απλά, διπλό ή πολλαπλό παιχνίδι. Αυτό που ήταν καταπληκτικό, ήταν ότι ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου εξαπατούσε και τους πλέον στενούς του συνεργάτες, οι οποίοι συνέχιζαν θαρραλέα τον αγώνα τους κατά του ΝΑΤΟ, κατά της ΕΟΚ και κατά της παραμονής των βάσεων, των οποίων το καθεστώς παραμονής μόλις είχε υπογράψει η κυβέρνηση στην οποία ανήκαν. Ο δε υπουργός του ΠΑΣΟΚ Γ. Γεννηματάς, μέγας σοσιαλιστής (ανεψιός του στρατηγού Γεννηματά και ιδιαίτερος γραμματέας του στρατηγού Κουρκουλάκου στη διάρκεια της δικτατορίας), δήλωνε βλακωδώς στις 4 Σεπτεμβρίου ότι: *«τυπικά μόνον ανήκουμε στο ΝΑΤΟ»* και στις 30 Σεπτεμβρίου στο υπουργικό συμβούλιο, ο Παπανδρέου δήλωνε στους υπουργούς του: *«Ουσιαστικά έχει ατονήσει η συμμετοχή μας στο ΝΑΤΟ»*. Αμέσως μετά ο Γ. Γεννηματάς, μέσα στη βλακώδη άγνοιά του, διετυμπάνιζε κομπορρημονώντας *«δεν δίνουμε ούτε δεκάρα στο ταμείο του ΝΑΤΟ...»*. Τόσο μεγάλη επιδεξιότητα στο χειρισμό της βλακείας, διανθισμένη με παντελή άγνοια της εξωτερικής πολιτικής, είχε ο... ήρεμος και «έξυπνος» πολιτικός(;) Γεννηματάς. Όμως, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, στην οποία ήταν κι αυτός «Υπουργός», έστω για αυτοϊκανοποίηση του Παπανδρέου, όπως όλοι οι «Υπουργοί» του άλλωστε, δεν γνώριζε πως, από τον Ιανουάριο του 1982, η Ελλάς κατέβαλλε (πλήρωσε) 2,3 δισεκατομμύρια δραχμές, για τον πρώτο χρόνο της επανένταξης, για έργα του ΝΑΤΟ στο Άκτιο και στο πεδίο βολής Κρήτης. Τα έχω και γραμμένα και υπογεγραμμένα να τα δείξω στον Γεννηματά και στους υπόλοιπους δήθεν Υπουργούς του ΠΑΣΟΚ. Θα... επιμένουν ότι δεν είναι αληθινές οι δαπάνες; Είναι πλαστές, έργο των σκοτεινών δυνάμεων του ιμπεριαλισμού, που εκφράζεται μέσω της στρατοκρατικής Συμμαχίας; Αλλά όλα τούτα είναι δείγματα–συμπτώματα των βλακών, που βλέπουν το πραγματικό, το αυταπόδεικτο γεγονός και το αρνούνται μέχρι θανάτου, υπερασπιζόμενοι το... «δίκιο» τους!.. Το 1983, ο Παπανδρέου είχε επιλέξει –πιο σωστά, μαζί είχαμε επιλέξει (Παπανδρέου–ΝΑΤΟ–ΗΠΑ)– τον... ειρηνικό δρόμο της αντιπυρηνικής διπλωματίας. Στο ζήτημα όμως των συμβατικών όπλων, ο Παπανδρέου ακολουθούσε την «πεπατημένη» των προκατόχων του. Το χαρτί της πυρηνικής διπλωματίας, το κρατούσε στο μανίκι του για τις εκλογές του 1985, όπου, αμέσως μετά (το Νοέμβριο) εγκαταστάθηκαν, με την υπογραφή του, τα AWACKS στο Άκτιο. Η επιλογή των συμβατικών όπλων, ήταν τότε ένα δείγμα καλής θέλησης προς τις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Στις αρχές του 1983, ανεκοίνωσε την «Αγορά του Αιώνα». Την προμήθεια ογδόντα πολεμικών αεροσκαφών, αξίας δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων, τότε ακριβώς που το εξωτερικό χρέος της Ελλάδος έφτανε τα έξι δισεκατομμύρια δολλάρια!.. Υποψήφιες εταιρείες για την πώληση στη χώρα μας πολεμικών αεροσκαφών ήταν: Η αμερικανική «Τζένεραλ Νταϊνάμικς», η οποία θα μας προμήθευε με Φάντομ, η γαλλική «Ντασσώ», που θα μας προμήθευε Μιράζ και η γερμανική «ΜΒΒ», η οποία θα μας προμήθευε Τορνέιντος. Επειδή η τελευταία απαγορευόταν να πουλήσει απ' ευθείας σε χώρες πολεμικό υλικό, είχε εφεύρει μια απλή κομπίνα. Είχε συνεταιριστεί στην παραγωγή των Τορνέιντος με τους Άγγλους και τους Ισπανούς. Έτσι, πωλητής αυτών των μαχητικών αεροσκαφών, τα οποία ήταν εξαιρετικά, συγκριτικά με τα Μιράζ, εμφανιζόταν η Αγγλία και πήγαινε περίπατο η «νότα» που

MBB
Hubschrauber und Flugzeuge

New World Castle AG/SA
z.Hd. Herrn Athanasios Strigas
[redacted]

[redacted]

LV41-675/84 Al/Kö 2539 6363 710 12.12.84

MBB Hubschrauber BK 117

Sehr geehrter Herr Strigas,

In Bestätigung der mit Ihnen am 6.12.84 anläßlich Ihres Besuches in Ottobrunn getroffenen Vereinbarung übermitteln wir Ihnen nachstehend die wesentlichen Eckdaten unseres Angebotes für die griechische Luftwaffe.

Angebotsumfang: 6 BK 117 Hubschrauber für den Einsatz im Such- und Rettungsdienst (SAR)

Angebotsvolumen: ca. 33 Mio DM Preisstand: 1984

Liefertermin: ca. 6 Monate nach Auftragserteilung

Dieses Angebot wurde in Beantwortung einer Ausschreibung am 12.10.84 abgegeben. Es ist gerichtet an die Hellenic Air Force D Branch.

Die Wettbewerber sind sowohl amerikanische, italienische, englische und französische Firmen.

Die Ausschreibung verlangt grundsätzlich einen Hubschrauber in einer Gewichtsklasse, die von unserer BK 117 nicht erreicht wird. Sämtliche Konkurrenten haben größere Hubschrauber angeboten, allerdings auch zu einem Preis, der 3-4mal über dem der BK 117 liegt.

Wir sind der festen Überzeugung, daß die BK 117 sowohl für die SAR-Missionen als auch für den alternativen Einsatz als Ambulanz-Hubschrauber besonders geeignet ist.

-2-

Weitere Angaben über den Hubschrauber können Sie den beigefügten Broschüren entnehmen.

Das Einladungsschreiben vom Verteidigungsminister sollte gerichtet sein an

Messerschmitt-Bölkow-Blohm GmbH
Helicopter and Military Aircraft Group
Attn. Mr. Kurt Pfleiderer
Senior Vice President Marketing
P.O Box 801160

D-8000 München 80

Wir danken Ihnen nochmals für das interessante Gespräch und sehen Ihrer Antwort mit großem Interesse entgegen

In der Zwischenzeit verbleiben wir

mit freundlichen Grüßen

Messerschmitt-Bölkow-Blohm GmbH

i.V i.V

Dr von Schierstädt Allwardt

Anlagen

MBB/ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Αξιότιμε κύριε Στριγά
Σε επιβεβαίωση σχετικά με την από 6-12-84, σχετικά με την επίσκεψή σας στο Όττομπρουν και την επιτευχθείσα συμφωνία μας, σας διαβιβάζουμε την προσφορά μας για την Ελληνική Αεροπορία.
ΠΡΟΣΦΟΡΑ: 6 ΒΚ 117 σωστικά ελικόπτερα.
ΤΙΜΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ: Περίπου 33 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα. Σταθερή τιμή: 1984.
ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ: Περίπου 6 μήνες μετά την σύναψη της συμφωνίας.
Η προσφορά αυτή έγινε και σε απάντηση ενός εγγράφου στις 12-10-84 αυτή στάλθηκε στην Ελληνική Αεροπορία.
Διαγωνιζόμενοι είναι επίσης εταιρίες αμερικανικές, ιταλικές, αγγλικές και γαλλικές.
Το έγγραφο ζητάει ελικόπτερα βάρους όχι της τάξεως του δικού μας ΒΚ 117. Πολλοί ανταγωνιστές μας έχουν δώσει προσφορές για μεγαλύτερα ελικόπτερα, οπωσδήποτε όμως σε τιμή 3-4 φορές ανώτερη από τη δική μας του ΒΚ 117.
Η πρόσκληση από το Υπουργείο Άμυνας (το ελληνικό) να κοινοποιηθεί πρός (ακολουθεί η διεύθυνση και το όνομα του αρμόδιου).
Σας ευχαριστούμε ακόμη μία φορά για την ενδιαφέρουσα συζήτηση μαζί σας και θα δούμε με μεγάλο ενδιαφέρον την απάντησή σας.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Υπογραφές
Dr. Von Schirstadt - Allwart

είχε δώσει η CIA και η DIA στις πολεμικές βιομηχανίες της Γερμανίας, που τους απαγόρευε την πώληση πολεμικού υλικού στο εξωτερικό...

Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου έβλεπε ότι η άκαμπτη πολιτική του έναντι της Τουρκίας απέδιδε. Κραύγαζε ο Παπανδρέου, ότι είναι απόλυτη ανάγκη να διατηρηθεί η υπεροχή έναντι των Τούρκων. Η πραγματικότητα όμως ήταν εντελώς διαφορετική.

Αμέσως μετά την επανένταξη της Ελλάδος στο ΝΑΤΟ, τον Οκτώβριο του 1980, η Επιτροπή Αμυντικού Σχεδιασμού της Συμμαχίας, απεφάσισε την «Αγορά του Αιώνα», για λογαριασμό της Ελλάδος, κοινοποιώντας την απόφαση αυτή στην τότε ελληνική κυβέρνηση της Δεξιάς. Δεν πραγματοποίησε την απόφαση αυτή του ΝΑΤΟ η κυβέρνηση της Ν.Δ., αλλά ο «σοσιαλιστής» Πρωθυπουργός με τη «σοσιαλιστική» κυβέρνησή του, υπάκουσε στις οδηγίες της Συμμαχίας. Παρόμοια απόφαση, την ίδια εποχή, είχε εκδοθεί από την ίδια Επιτροπή Αμυντικού Σχεδιασμού του ΝΑΤΟ και για την Τουρκία. Αγόρασαν 140 F–16 το Μάρτιο του 1985. Ποιος να το περίμενε, πως η κυβέρνηση του «έξω από το ΝΑΤΟ...», «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο...», θα αγόραζε με διαταγή του ΝΑΤΟ, πολεμικό υλικό δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Η «Αγορά του Αιώνα», έγινε απ' ευθείας από τις εταιρείες, πράγμα πρωτοφανές, για να εξασφαλίσει ο Α. Παπανδρέου 15% προμήθεια από τους Αμερικανούς και 19% από τους Γάλλους, επί δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων!.. Πολλά χρήματα, για να επικρατήσουν οι σοσιαλιστικές παράμετροι, στην ψυχή του Α. Παπανδρέου. Έτσι έγινε ενδοτικός... και πλουσιώτερος.

1984: Η ταραγμένη περίοδος αρχίζει. Στον κόσμο των εμπόρων του πολέμου. Ο Α. Παπανδρέου «ειρηνιστής». Άνθρωπος της NSA επισκέπτεται μυστικά το ΝΑΤΟ. Η τετράγωνη αναντίρρητη ηρεμία!..

Μετά την επανένταξη της Ελλάδας στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ το 1980, σημειώθηκε μια αξιόλογη εξέλιξη· οι αμερικανοτουρκικές σχέσεις περνούσαν μια περίοδο πραγματικής αθωότητας. Αυτονόητο είναι ότι, οι σχέσεις του ΝΑΤΟ με την Τουρκία, περνούσαν το μήνα του μέλιτος. Η δεύτερη σχέση, είναι αποτέλεσμα της πρώτης. Ο Πρόεδρος Ρήγκαν, με επιστολές του στον Εβρέν, βεβαίωνε ότι: τα σχέδια αποφάσεων του Κογκρέσσου, που κατηγορούν την Τουρκία για την γενοκτονία των Αρμενίων, θα αντιμετωπίσουν το βέτο του Λευκού Οίκου και θα παραμείνουν «σχέδια» και τόνιζε την «αξιοπιστία της Τουρκίας ως συμμάχου».

Η Διοίκηση Ρήγκαν, μετά την σταθεροποιητική κίνηση, που επέτρεψε στην Ελλάδα να επανέλθει στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, δεν είδε μόνο πιο ζεστά τις αμυντικές δαπάνες της Τουρκίας, αλλά και την βοηθούσε να αντεπεξέλθει και στις οικονομικές δυσκολίες. Ενώ πριν μερικά χρόνια, η Ουάσιγκτων δεν είχε πλησιάσει την Τουρκία θετικά, ακόμα κι όταν ο Ντεμιρέλ τον είχε προειδοποιήσει και συμβουλεύσει: «ν' ανοίξει κι άλλο την οικονομία». Ήδη από τις 28 Απριλίου 1982, η αμερικανοτουρκική Ομάδα Κοινής Άμυνας, είχε ανακοινώσει ότι επετεύχθη συμφωνία απόψεων στο θέμα της ανάπτυξης των αμυντικών δυνατοτήτων της Τουρκίας. Η απόφαση ανακοινώθηκε κατά την διήμερη επίσκεψη στην Άγκυρα του Υφυπουργού Άμυνας των ΗΠΑ, Ρίτσαρντ Περλ. Η συμφωνία παρείχε στην Τουρκία: Την παραγωγή από το 1987, 16 αεροπλάνων F-16, 70 αγγλικών πυραύλων RAPIER, με ραντάρ DN-181 BLINDFIRE, υποβρύχια τύπου 209 και πλατφόρμα τάξης ΜΕΚΟ, εκσυγχρονισμό 16 αεροδρομίων,

μεταγωγικά αεροπλάνα για την πολεμική αεροπορία τύπου AIR ITALIA G-222, και CASA CN-235, ηλεκτρονικά όργανα πολέμου και ανταλλακτικά αεροπλάνων, εκσυγχρονισμό των αεροπλάνων S-2A και S-2E TRACKER του πολεμικού ναυτικού και αγορά αεροπλάνων GRUMMAN E2C HAWKEY, προμήθεια κινητών Χόβιτσερ M-114 A2 και M-110 για τις μονάδες πυροβολικού και συστήματα ρουκετών, ιδιαίτερα JS JOUGHT MLRS για το πυροβολικό. Στις 31 Απριλίου 1982, η Διεθνής Τράπεζα απεφάσισε να δώσει δάνειο στην Τουρκία, ύψους 305 εκατομμυρίων δολλαρίων. Βέβαια, από τις 19 Σεπτεμβρίου 1980, αμέσως μετά το πραξικόπημα των στρατηγών, η Τουρκία έδωσε άδεια πτήσης στα αεροπλάνα U-2, για πτήσεις πάνω από τη Ρωσία. Η Αμερική, μετά την ιρανική επανάσταση, έχασε τους σταθμούς παρακολούθησης που είχε εκεί. Είχε ζητήσει άδεια από την κυβέρνηση Ντεμιρέλ για πτήσεις των U-2, αλλά ο Ντεμιρέλ είχε αρνηθεί. Ο Εβρέν το επέτρεψε!..

Παράλληλα στην Ελλάδα, ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, που είχε καλλιεργήσει σκόπιμα τον από ανατολάς κίνδυνο, έφερε καρπούς και για τις δύο χώρες, από την άποψη των εξοπλισμών και διευκολύνσεων. Οι Λαοί και των δύο χωρών θα πλήρωναν την... ισορροπία αυτή. Αλλά ποιος νοιάζεται... Έτσι και η ελληνική κυβέρνηση, απεφάσισε να προχωρήσει στην περιβόητη «αγορά του αιώνα». Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου χρειαζόταν απεγνωσμένα κάποιο αντίβαρο τότε. Ήταν απαραίτητο να ξεγελάσει τα «ανήσυχα πνεύματα» στο εσωτερικό του κόμματός του, αλλά και στο ΚΚΕ, που στήριζε τότε την πολιτική του. Πάνω απ' όλα, είχε την πρόθεση να εξαπατήσει την ελληνική και διεθνή κοινή γνώμη, γιατί έπρεπε ή κάτι έτοιμο να προωθήσει, ή κάτι να εφεύρει· κάτι το θεαματικό, που θα είχε διεθνή απήχηση. Αυτό ήταν η κίνηση των έξι. Έτσι, μαζί με τον Ούλοφ Πάλμε της Σουηδίας, τον Ραούλ Αλφονσίν της Αργεντινής, τον Μιγκουέλ ντε λα Μαντρίτ του Μεξικού, την Ίντιρα Γκάντι της Ινδίας και τον Τζούλιους Νιερέρε της Τανζανίας, και ο Α. Παπανδρέου της Ελλάδος, δημιούργησαν την «Πρωτοβουλία των Έξι» για τον περιορισμό και τελικά την εξαφάνιση των πυρηνικών όπλων...

Τον Οκτώβριο του 1984, δολοφονείται η Ίντιρα Γκάντι και την πρωθυπουργία αναλαμβάνει ο γιός της Ρατζίβ. Τον Μάρτιο του 1986, δολοφονήθηκε ο Ούλοφ Πάλμε και την συνέχιση της ειρήνης ανέλαβε ο νέος Πρωθυπουργός Κάρλσον. Η κίνηση έπαιρνε μεγάλη δημοσιότητα και στις έξι χώρες, των οποίων οι ηγέτες πρωτοστατούσαν. Η πρωτοβουλία αυτή, ήταν πολύ ωραία για να είναι αληθινή. Γιατί, ενώ στο ΝΑΤΟ και στο αμερικανικό Πεντάγωνο ορισμένοι στρατιωτικοί με στενό μέτωπο είχαν εκνευρισθεί, ήρθε ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου να τους «ηρεμήσει». Από τον Ιανουάριο του 1984, πίεζε και εκλιπαρούσε όποιον Νατοϊκό ή Αμερικανό συναντούσε, να μου επιτρέψουν να συνεργαστώ μαζί του. Στον πρώτο που απευθύνθηκε φυσικά, ήταν ο Σαϊνμπάουμ, ο Διαχειριστής του. Εκείνος μετέφερε την επιθυμία του στο κέντρο της NSA. Αμέσως κινήθηκε ο μηχανισμός της πλέον ισχυρής μυστικής υπηρεσίας του κόσμου. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να «ξεσκονίσουν» όλες τις γνωριμίες μου, όλες τις αναφορές μου, τις εισηγήσεις μου, τις προτάσεις μου και όλες τις κουβέντες μου που είχαν μαγνητοφωνηθεί. Όλοι άρχισαν ξαφνικά να με κοιτάνε με λύπη και απόγνωση, όπως θα έβλεπαν κάποιον που έχει στον οργανισμό του όλα τα μικρόβια του πλανήτη. Ο Λουνς μου 'κλεινε το μάτι, όσες φορές με συναντούσε, δίνοντάς μου κουράγιο... αλλά δεν μου έλεγε λέξη. Δεν ήξερα τι είχα κάνει. Ένοιωθα σαν μελλοθάνατος, χωρίς να ξέρω τον λόγο. Απευθύνθηκα κι εγώ στους «θείους» στην Αμερική. Καμμιά λογική απάντηση. *«Έχεις κάνει τίποτα; Επομένως*

γιατί φοβάσαι; Υπάρχει κάτι σε βάρος σου που δεν το γνωρίζουμε;». Κατέληξα τελικά στο συμπέρασμα ότι ήθελαν να με θέσουν εκτός του «κογκλάβιου». Εκείνο που έμενε τώρα ήταν: Με τον «καλό» τρόπο, ή τον άλλο, τον «κακό». Σκεπτόμουν πως έφταιγαν οι αριστερές μου αποκλίσεις. Αν ήταν έτσι θα γλύτωνα «καλά». Αλλοιώς... υπήρχε περίπτωση να με είχαν «εκτελέσει» από μέσα. Δηλαδή, να είχαν «φτιάξει» ορισμένοι, αντιπάλων συμφερόντων μέσα στο ίδιο το ΝΑΤΟ, κάποια «αποδεικτικά» στοιχεία σε βάρος μου, «συνεργασία με Σοβιετικούς, ίσον κατασκοπεία», επειδή είχα σε εβδομαδιαία, το λιγώτερο, βάση επαφές με Σοβιετικούς, κατέληξα στο συμπέρασμα αυτό επειδή έκαναν έρευνες και στα οικονομικά μου. Ως και τις τραπεζικές θυρίδες μου έψαξαν, στην Ελβετία και στη Γερμανία. Τηλεφώνησα σε κάποιο πρόσωπο στην Ουάσιγκτων τελικά, του οποίου το όνομα δεν μπορώ να αναφέρω εδώ. Εκείνο που μπορώ να πω είναι ότι η προσωπικότητα αυτή είναι ισχυρότερη και από τον εκάστοτε Πρόεδρο των ΗΠΑ. Είναι ο Διαχειριστής του Δυτικού Κόσμου!!.. (αν κάποτε μου επιτρέψει να γράψω την βιογραφία του, θα συγκλονισθεί ο κόσμος!).

«Θείε», του λέω, *«αυτοί εδώ με οδηγούν στον τάφο, άψαλτο μάλιστα, δηλαδή χωρίς να ξέρω γιατί, κι απ' ό,τι ξέρω, δεν έκανα τίποτα. Δεν σας ενόχλησα προηγουμένως, γιατί είχα πιστέψει πως είναι μια «κόκκινη κατάσταση»(*), αλλά εδώ με πηγαίνουν για κατασκοπεία...».*

Με σταμάτησε με την χαρακτηριστική ηρεμία που διαθέτει.

(*) *«Κόκκινη κατάσταση» ονομάζαμε τις ξαφνικές έρευνες που έκαναν οι μυστικές υπηρεσίες στο προσωπικό και κυρίως στους πολιτικούς υπαλλήλους. Κάτι σαν «τσεκ-απ», όχι ιατρικό βέβαια.*

Την ονόμαζα τετράγωνη «αναντίρρητη ηρεμία». Όταν μιλούσε, ήταν σαν να μιλούσες... με τον Θεό. Αυτό που έλεγε ήταν γεγονός, αλλοιώς δεν το έλεγε καθόλου. Χωρίς διπλωματικούς όρους και τεχνάσματα. Γιατί άλλωστε; Από το «ναι» ή το «όχι» του, εξαρτώνται οι ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, ή και μεμονωμένων ατόμων. Ήταν ο Θεός στη γη (και είναι). Δεν μπορώ αλλοιώς να τον περιγράψω. *«Μην ανησυχείς, Αθανάσιε παιδί μου. Κανείς δεν μπορεί να σε βλάψει. Να κάνεις ό,τι σου πουν τις επόμενες ημέρες και να μη διστάζεις να μου τηλεφωνείς ή να έρχεσαι εδώ, όταν αισθάνεσαι πίεση ή αδιέξοδο. Ο Θεός μαζί σου και στην οικογένειά σου...»*, και η γραμμή έκλεισε πριν προφτάσω να τον ευχαριστήσω.

Σε τρεις μέρες το μυστήριο λύθηκε. Με ειδοποίησαν την προηγούμενη νύχτα, στις 5 Ιανουαρίου 1984, ημέρα Παρασκευή, στο σπίτι μου, ότι την επομένη, ώρα 11 το πρωΐ, έπρεπε να βρίσκομαι στο γραφείο του Λουνς. Μου τηλεφώνησε ο προσωπικός γραμματέας του Λουνς, ο Βαν ντε Κάμπεν, τονίζοντάς μου να βρίσκομαι εκεί «ανυπερθέτως». Αυτονόητο βέβαια είναι ότι, το τηλέφωνό μου ήταν «μπλοκαρισμένο» από τους ίδιους και όλα καταγράφονταν. Κοιμήθηκα ελάχιστα. Γεμάτος περιέργεια, 10:55 την άλλη μέρα το πρωΐ, έμπαινα στο Στρατηγείο. 11:01 με πέρασαν στο γραφείο του Γενικού Γραμματέα Λουνς. Εκεί με περίμενε ο Ρόμπερτ Μακ Φάρλαν, Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου Ρήγκαν!.. Αυτός λοιπόν ήταν το μυστήριο!..

Όπως όλοι οι Σύμβουλοι Εθνικής Ασφαλείας των Προέδρων των ΗΠΑ, έτσι και ο Μακ Φάρλαν, ήταν άνθρωπος της πανίσχυρης NSA και, φυσικά, εντολές έπαιρνε μόνο από εκεί. Ο Πρόεδρος έπαιζε και παίζει πάντα τον τελευταίο ρόλο, όταν η NSA επεμβαίνει για κάποιο θέμα. Οι Πρόεδροι αλλάζουν· η NSA μένει.

Μετά τις φιλοφρονήσεις, ο σύμβουλος του Προέδρου ήρθε

στο θέμα: *«Ο Πρωθυπουργός της Ελλάδος Α. Παπανδρέου, επιθυμεί να συνεργασθείτε. Επίσημα! «Εμείς» συμφωνούμε κατ' αρχήν. Λέμε «κατ' αρχήν», επειδή ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου σε κάποια «σημεία» δεν είναι συνεπής. Εάν συμφωνήσει στα «σημεία» που εκκρεμούν, τότε θα συνεργασθείτε και θα βοηθηθεί να κερδίσει τις εκλογές του 1985. Εάν διατηρήσει, παρ' όλα αυτά, τις «τάσεις αυτονομίας» –ας το πούμε έτσι– τότε θα μας ενημερώσετε, θα σας ανακαλέσουμε κι εκείνος δεν θα κερδίσει τις επόμενες εκλογές. Έχουμε εναλλακτική λύση. Το «πακέτο» που υποχρεούται να δεχτεί ο Πρωθυπουργός της Ελλάδος, είναι τα παρακάτω:*

1. – Αγορά πολεμικών αεροσκαφών, το μεγαλύτερο ποσοστό από τις ΗΠΑ και το υπόλοιπο (το μικρότερο) από την Γαλλία.

2. – Εκπαίδευση στελεχών της ελληνικής αστυνομίας, από ειδικευμένους Αμερικανούς.

3. – Συμφωνία για τις βάσεις τώρα, αλλά μέσα στη δεύτερη τετραετία της διακυβέρνησης της Ελλάδος από αυτόν.

4. – Ειλικρινή συνεργασία στον τομέα της τρομοκρατίας. Εκπαίδευση Ελλήνων αξιωματικών, από ειδικούς Αμερικανούς, σε θέματα τρομοκρατίας.

5. – Το ζήτημα του Αιγαίου και της Κύπρου, να μείνει ως εκεί. Καμμιά πρόοδος, κανένα πισωγύρισμα.

6. – Η χρησιμοποίηση των βάσεων από την Δύναμη Ταχείας Επέμβασης, να είναι δεδομένη. Δεν μας αφορά τι λέει στο μπαλκόνι. Πάντως πρέπει να προσεχθεί ο «α ν τ ι α μ ε ρ ι κ α ν ι σ μ ό ς» του. Κάπου πρέπει να θέσει κάποιο όριο...

7. – Ο νέος Πρεσβευτής που θα στείλουμε, είναι γνώστης των ελληνικών πραγμάτων. «Έξω» θεωρείται «προοδευτικός». Να συνεργασθεί μαζί του.

8. – Να μην «ανοίξει» το φάκελλο της Κύπρου, όσο κι αν πιεστεί από το ΚΚΕ.

9. – Να συνεργασθεί με τις ΗΠΑ στην υπόθεση του Ιράν (πωλήσεις όπλων από Ελλάδα προς Ιράν, με την μέθοδο του «ρουλεμάν» και «τράνζιτ». Καλές σχέσεις, παράλληλα, με το Ιράκ. Ισορροπία!..

10. – Αυτονόητη παραμονή στο ΝΑΤΟ και στην ΕΟΚ. Καμμιά αντίρρηση δεν είμαστε διατεθειμένοι να συζητήσουμε, αναφορικά με τα πυρηνικά. Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, θα ευθυγραμμισθεί σύμφωνα με το πρόγραμμα.

Μετά μπήκε στα επί μέρους θέματα, «τεχνικής» φύσεως κυρίως. Ποιά πρόσωπα έπρεπε να διαγραφούν από τον πολιτικό χάρτη της Ελλάδος και ακόμα ποια πρόσωπα θα «αποπέμπονταν» από την κυβέρνηση Παπανδρέου. Τους «συνδέσμους» στην Αθήνα, στην κυβέρνηση και στην αντιπολίτευση. Έπρεπε να μείνω μακριά από την αμερικανική πρεσβεία. Οι επαφές, θα ήταν περισσότερο με αξιωματικούς της DIA στην Αθήνα και των Βάσεων. Οπωσδήποτε θα κρατιόταν απόρρητη η συνεργασία μου με τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου. Αν άλλαζε κάτι, θα ειδοποιούσαν και εμένα και τον Παπανδρέου, αρμοδίως. Ο Μακ Φάρλαν ρύθμισε τα πράγματα έτσι, ούτως ώστε να έχω απ' ευθείας επαφή μαζί του στο Λευκό Οίκο. Με το ΝΑΤΟ, για θέματα της Συμμαχίας, είχα το γνωστό «κανάλι».

Όταν τελειώσαμε τη συνεργασία, η ώρα ήταν 2 μ.μ. Γευματίσαμε στο ΣΕΡΑΤΟΝ των Βρυξελλών. Μαζί μας ήταν ο αρχιστράτηγος του ΝΑΤΟ και ο Γενικός Γραμματέας.

Μετά το γεύμα έφυγα για το σπίτι. Έπρεπε να ετοιμαστώ. Στις 9 το βράδυ πετούσα για Αθήνα. Μόλις έφθασα στη βάση του Ελληνικού, πήγα κατ' ευθείαν για ύπνο. Την επομένη το πρωΐ, συναντήθηκα με τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου. Του παρέδωσα τα δέκα σημεία των Αμερικανών δακτυλογραφημένα και του είπα: «Είναι ο Δεκάλογος του Γύφτου ή οι Δέκα Εντολές του Μωυσή... εσείς θα αποφασίσετε τι από τα δύο

είναι». «Μπα», γέλασε, *«μάλλον οι Δέκα Εντολές του Μωυσή είναι...»*. Συμφώνησα μαζί του. Ήταν... βαθιά συγκινημένος, μου είπε, που θα συνεργαζόμασταν και βέβαιος πια ότι θα έπαιρνε τις εκλογές. Και τις πήρε!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

ΟΠΛΑ: ΤΟ ΕΤΕΡΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η Ελλάδα στα DIRECTION FINDING. Οι διασαλευτές της Τάξης Καραμανλή.

Πολεμούσα στην πραγματικότητα σε δύο μέτωπα: Με το μονοπωλιακό κατεστημένο απέναντί μου στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων (με τον εκάστοτε αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ, ο οποιος έπαιζε το ρόλο του διαιτητή), και με το γραφείο 4Ε–820 του αμερικανικού Πενταγώνου. Οι μονοπωλιστές (έτσι τους ονομάζουμε), ήταν άνθρωποι του Χένρυ Τζων Κους, ο οποίος διηύθυνε το Τμήμα Λογιστικών διαπραγματεύσεων του Τομέα Υποθέσεων Διεθνούς Ασφαλείας του Υπουργείου Άμυνας των ΗΠΑ, το οποίο, με δύο λόγια, είναι το γραφείο όπλων της αμερικανικής κυβέρνησης. Ο Κους, μου είχε πει ότι η πώληση όπλων, αξίας διακοσίων δισεκατομμυρίων δολλαρίων το χρόνο, ενισχύει τη συλλογική ασφάλεια της Δύσης, προάγει την ιδέα της λογιστικής συνεργασίας μεταξύ των συμμάχων και μειώνει τα έξοδα των αμερικανικών στρατευμάτων που είναι εγκαταστημένα σε βάσεις του εξωτερικού. Μου είχαν πει ακόμα, ότι ποτέ δεν πουλάει όπλα σε μια χώρα η οποία δεν είναι σε θέση να τα πληρώσει, ή δεν πρέπει να είναι εξοπλισμένη με τα όπλα αυτά. Ισχυρίστηκε ότι δεν υπεχρέωσε ποτέ μια ξένη χώρα να αγοράσει από αυτόν. Ούτε –διεβεβαίωσε– πωλούσε σ' έναν πελάτη κάτι που ο τελευ-

ταίος το χρειάζεται, αλλά μπορεί να το αγοράσει φθηνότερα από αλλού. Ο Χένρυ Τζων Κους, διηύθυνε στην πραγματικότητα έναν οργανισμό, ο οποίος αποτελεί τη δεσπόζουσα δύναμη σε μια παγκόσμια ζούγκλα γραφειοκρατών και πολιτικών, οι οποίοι είναι πολύ πιο ευέλικτοι από τους διάφορους Κάμμινγκς –για παράδειγμα– τους χειριστές πολεμοφοδίων, τους λαθρεμπόρους όπλων και τους μισθοφόρους. Από πολλές απόψεις, η ίδια ακριβώς επιτυχία του Κους στις πωλήσεις όπλων στα διάφορα έθνη του κόσμου, απετέλεσε τον κύριο γενεσιουργό παράγοντα στη δημιουργία της ζούγκλας αυτής.

Η ιδέα της πώλησης όπλων από τις Ηνωμένες Πολιτείες, ανήκει αποκλειστικά στη γόνιμη σκέψη του Ρόμπερτ Μακ Ναμάρα –Υπουργού στην κυβέρνηση Κέννεντυ και κατοπινού Προέδρου της Διεθνούς Τράπεζας, η οποία ανήκει στην Τριμερή και στην Μπίλντενμπεργκ.

Γεγονός πάντως είναι ότι, παρέλαβε μια αόριστα ασκούμενη προηγουμένως πολιτική πωλήσεων –(συμπαραγωγή)– και την μετέβαλε σε μια δυναμική προσπάθεια, μια προσπάθεια η οποία κρινόμενη εκ των υστέρων, δεν πρέπει να απείχε πολύ από αυτήν που ζητούσε ο Μακ Ναμάρα από τους πωλητές του, όταν κάποτε εργαζόταν στην αυτοκινητοβιομηχανία Φορντ.

Το καλοκαίρι του 1961, μία δύναμη κρούσης από ειδικούς, με επί κεφαλής τον Μακ Τζωρτζ Μπάντυ και τον Πωλ Νίτζε, στην οποία συμπεριλαμβανόταν και ο Χένρυ Κους και αρκετοί σημαντικοί Αμερικανοί επιχειρηματίες, μελέτησε το πρόβλημα, ιδιαίτερα από την άποψη της εφαρμογής του στο ΝΑΤΟ.

Μία από τις εισηγήσεις που έκανε η επιτροπή αυτή, ήταν η δημιουργία ενός γραφείου στο Υπουργείο Άμυνας, το οποίο θα προήγαγε την συγχώνευση όπλων των συμμαχικών υλικών, πουλώντας αμερικανικά όπλα.

Το γραφείο αυτό θα γινόταν αμέσως μετά η Υπηρεσία Διαπραγματεύσεων Διεθνούς Εφοδιασμού, η οποία είναι υπόλογη στο Τμήμα Υποθέσεων Ασφαλείας του Πενταγώνου, το οποίο με τη σειρά του είναι απ' ευθείας υπόλογο στον Υπουργό Άμυνας των ΗΠΑ. Επί κεφαλής της υπηρεσίας αυτής, τοποθετήθηκε ο τότε βοηθός Υφυπουργός Άμυνας Χένρυ Κους.

Ολόκληρο το προσωπικό του Κους, αριθμεί σαράντα δύο άτομα. Έχει τέσσερις ομάδες βοηθών, η κάθε μία από τις οποίες ειδικεύεται στην πώληση όπλων σε μια ορισμένη περιοχή του κόσμου.

Η «Κόκκινη Ομάδα» είναι υπεύθυνη για τις πωλήσεις μόνο προς τον Καναδά, την Άπω Ανατολή, την Σκανδιναβία, τη Γαλλία και τις χώρες–μέλη της ΕΟΚ. Η «Λευκή Ομάδα» είναι υπεύθυνη για τις πωλήσεις μόνο προς τη Δυτική Γερμανία. Η «Γαλάζια Ομάδα» είναι υπεύθυνη για τις πωλήσεις στην λατινική Αμερική, στην Ιταλία, στην Ισπανία και στις χώρες της Μπενελούξ. Η «Καφέ Ομάδα» είναι υπεύθυνη για τη Μεγάλη Βρετανία, την Ελβετία, την Αυστρία, τη Μέση Ανατολή και την Εγγύς Ανατολή. Οι πωλήσεις προς τις αφρικανικές χώρες γίνονται AD HOC.

Ο ίδιος ο Κους, είναι ένας ογκώδης άνθρωπος, με διπλό και τριπλό προγούλι. Είναι εξαιρετικά έξυπνος, με αναλυτικό μυαλό, κάπως ιδεαλιστής, αλλά πάντοτε πρακτικός. Δεν πιστεύω ότι έχει οποιοδήποτε άλλο χόμπυ, εκτός από τη δουλειά του. Ήμασταν κάποτε μαζί μια φορά στο «Κρέιζι Χορς Σαλούν» –άντρο του στριπ–τηζ– και έγραψε μια υπηρεσιακή αναφορά σε 45 λεπτά, χωρίς ούτε μια φορά να σηκώσει τα μάτια του στη σκηνή. Εμένα, πάντως, μου έδωσε την εντύπωση ότι ο Κους είναι διασταύρωση Γιάνκη ζωέμπορου με Λιβανέζο σαράφη. Με δύο λόγια, ο Χένρυ Κους αντιπροσωπεύει τις αντινομίες της κοινωνίας μας.

Μεταξύ των πολεμικών βιομηχανιών που αντιπροσωπεύονται στην επιτροπή, της οποίας ο Χένρυ Κους είναι Πρόεδρος, είναι: οι Γιουνάϊτεντ Αιρκράφτ, Νορθ Αμέρικα Ασοσιέισον, Μπέντιξ, Κράισλερ, Λόκχηντ, Νόρθοπ, Μπόιγκ, Τζένεραλ Ελέκτρικ, Τζένεραλ Νταϊνάμικς, Μακ Ντόνελ-Ντάγκλας, Ρέιθερν, Άσκο, I.B.M., Αμέρικαν Μασίν εντ Φάουντρι και Φίλκο. Ένας αριθμός τραπεζών αντιπροσωπεύονται επίσης στην επιτροπή αυτή και συγκεκριμένα οι Φερστ Νάσιοναλ Σίτυ Μπανκ, η Τσέιζ Μανχάταν Μπανκ, η Ριγκς Νάσιοναλ Μπανκ και, σύμφωνα με την παλιά παράδοση, η Μόργκαν Γκαραντί Τραστ Μπανκ, Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου της οποίας είναι ο Τόμας Γκραντ Τζούνιορ, ο ικανότατος προκάτοχος του Μακ Ναμάρα.

Η Προεδρική Ντιρεκτίβα 11486 της 10ης Ιουνίου 1979, διέτασσε το Γραφείο Λογιστικού 4Ε-820 του Πενταγώνου, στο οποίο προϊστάμενος είναι ο Κους, να κινητοποιηθεί η «Κόκκινη Ομάδα» για μυστικές πωλήσεις όπλων στο Ιράν και Ιράκ, από χώρες–μέλη του ΝΑΤΟ, για τις οποίες υπεύθυνη ήταν η παραπάνω Ομάδα. Ο Χένρυ Κους, που έχει κατορθώσει σε διάστημα λίγων χρόνων, να μετατρέψει την δ ω ρ ε ά ν β ο ή θ ε ι α στρατιωτικού υλικού, σε μ ι α τ ε ρ ά σ τ ι α ε π ι χ ε ί ρ η σ η πώλησης όπλων, έστειλε έγγραφο στον τότε Πρωθυπουργό της Ελλάδος Κ. Καραμανλή, καθώς και στον Γερμανό Καγκελάριο. Στο έγγραφο προς τον Πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή, ο Κους αναφερόταν στις ανάγκες του Ιράν και Ιράκ σε πολεμικό υλικό. Υποχρέωση της ελληνικής κυβέρνησης ήταν να πωλεί, αλλά και να διαμεσολαβεί για την πώληση όπλων στις προαναφερόμενες χώρες. Ο Σερραίος πολιτικός άρπαξε την ευκαιρία. Ζήτησε αμέσως από τον Κους να βοηθήσει η «φίλη και σύμμαχος» Αμερική στην εκλογή του, τον Μάρτιο του 1980, στην Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας. Κι αυτός θα πειθαρχούσε στο αίτημα-διαταγή

του αμερικανικού Πενταγώνου. Παίρνοντας στα χέρια του το μήνυμα Καραμανλή, ο Κους έμοιαζε με τυφλό σκυλί σε κρεοπωλείο... Έτρεχε από σφάγειο σε σφάγειο, επιδιώκοντας γρήγορες πωλήσεις και ξαφνικά παρουσιάσθηκε ο Καραμανλής, φρενάροντας την πρόθεσή του ν' αρπάξει το έτοιμο σφάγειο...

Κάλεσε αμέσως τον αρμόδιο Διευθυντή, τον Μπιλ Σάφι. Στην ιδρωμένη παχιά του παλάμη κρατούσε ένα διπλωμένο χαρτί, όπου ξεχώριζε το σήμα του Πενταγώνου και η ένδειξη 4Ε–820. Το χαρτί έγραφε: *«Πρωθυπουργός της Ελλάδος αρνείται συμμόρφωση στην Προεδρική ντερεκτίβα. Παρακαλώ, δολοφονήστε τον»*. Υπογραφή: Ένα απίθανα μεγάλο «Κ» σε σχέση με τα γράμματα του σημειώματος.

Ο Μπιλ Σάφι το έστειλε με ειδικό αγγελιοφόρο στο Φορτ Μηντ, στο αρχηγείο της NSA. Σε ελάχιστες ώρες ειδοποιήθηκε η DIA (μυστική υπηρεσία του στρατού των ΗΠΑ) και σε έκτακτη σύσκεψη αποφασίστηκε η δολοφονία του Καραμανλή, μπροστά στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη στην Αθήνα. (Δεν πληροφορήθηκα μέχρι τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές πώς θα παρέσυραν τον Καραμανλή στον Άγνωστο Στρατιώτη για να τον δολοφονήσουν).

Οι μέρες κυλούσαν αργά για τον Καραμανλή, ο οποίος αγωνιούσε. Το ήξερε ότι δοκίμαζε την αντοχή των Αμερικανών, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Είχε ήδη λάβει μήνυμα ότι μάλλον θα ιδιώτευε. Καταθλιπτικός με την μανία του να βρίσκεται στα πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, δεν ήθελε να παραδώσει την Προεδρία σε κάποιον άλλον. Στο κάτω κάτω της γραφής, είχε σπρώξει ο ίδιος την Ελλάδα στην ΕΟΚ, το υποκατάστατο–προέκταση των ΗΠΑ. Ζητούσε να χρισθεί Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Στην συνεδρίαση της DIA, όπου αποφασίστηκε η δολοφονία και ο τρόπος δράσης, παρόντες ήσαν και ο πλωτάρχης

Τζόναθαν Σιμς, ο οποίος ήταν πράκτορας–πληροφοριοδότης των Σοβιετικών στην υπηρεσία. Ειδοποίησε τον σύνδεσμό του στη σοβιετική πρεσβεία στην Ουάσιγκτων. Ο σύνδεσμος έστειλε ένα εξαιρετικά επείγον σήμα στον σταθμάρχη της KGB στην Αθήνα. Τη νύχτα της 28ης Ιανουαρίου 1979, ο σταθμάρχης ξύπνησε τον Πέτρο Μολυβιάτη, που ήταν άνθρωπος των Σοβιετικών, δίπλα στον Πρωθυπουργό Καραμανλή. Του απεκάλυψε την επικείμενη δολοφονία και τους λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση. Την επομένη ο Καραμανλής κάλεσε τον Αμερικανό πρέσβυ, στον οποίο ανεκοίνωσε τη... σθεναρή απόφασή του να *«σταθεί αλληλέγγυος στη μεγάλη φίλη και σύμμαχο της Ελλάδας»*, να... κατανοήσει τις ισορροπίες στη Μ. Ανατολή και γι' αυτό θα διέτασσε τον αρμόδιο Υπουργό του να μεριμνήσει,ώστε να αποστέλονται τα όπλα στο Ιράν και στο Ιράκ, καθώς και τη διαμετακόμιση πολεμικού υλικού, όπως είχε ζητήσει το Γραφείο Λογιστικού του αμερικανικού Πενταγώνου. (Στη διάρκεια της πρωθυπουργίας Καραμανλή, ξεκίνησε η πώληση πολεμικού υλικού στο Ιράν και στο Ιράκ και κορυφώθηκε επί Παπανδρέου, με το γνωστό Ιρανγκαίητ).

Ωστόσο, και ενώ ο Πρωθυπουργός Καραμανλής διακατεχόταν και πάλι από το σύνδρομο της φυγής, ο Νάθαν Ρις, Διευθυντής του Τμήματος Συγκαλυμμένων Επιχειρήσεων της DIA, είχε ξεκινήσει από τη βάση του Νόρφολκ. Επί κεφαλής πέντε εκπαιδευμένων αντρών, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο Χάρολντ Κίτσεν, υποψήφιος δολοφόνος του Έλληνα Πρωθυπουργού. Στην αμερικανική βάση του Βισμπάντεν, όπου σταμάτησε το ειδικό αεροπλάνο που μετέφερε την ομάδα... σωτηρίας –όπως απεκαλείτο– ο Τσαρλς Βαν Ντόρεν Τζούνιορ, τους πρόλαβε και διάβασε στον Νάθαν Ρις τη διαταγή ανάκλησης της συγκεκριμένης επιχείρησης, προς μεγάλη απογοήτευση της ομάδας. Αλλά δεν τους ανεκάλεσε

πίσω η διαταγή. Θα περίμεναν μερικές ημέρες ή και εβδομάδες στο Βισμπάντεν. Σε διάστημα 24 ωρών, και συγκεκριμένα στις 30 Ιανουαρίου 1979, έφθασε στην αμερικανική βάση ο υποστράτηγος Τζότζεφ Λόουτζ (μετά από μερικά χρόνια ανέλαβε την JUSSMAG,G στην Αθήνα). Έφερνε μαζί του μια καινούργια εντολή δολοφονίας!..

Την επομένη, το πρωΐ της 31ης Ιανουαρίου, η ομάδα, υπό την καθοδήγηση του υποστρατήγου Λόουτζ πλέον, πετούσε για την Αθήνα. Πριν το μεσημέρι, προσγειώθηκαν στη βάση του Ελληνικού. Τους υποδέχθηκε ο σταθμάρχης της DIA και ο... Άλαν Μπερλίντ (ο κατοπινός επιτετραμμένος της πρεσβείας στην Αθήνα), που είχε έρθει για την συγκεκριμένη περίπτωση. Μετά από σύσκεψη δύο ωρών, αφού γευμάτισαν, αποσύρθηκαν για ανάπαυση, πάντα μέσα στη βάση του Ελληνικού. Κι όταν νύχτωσε, ξεκίνησαν με δύο αυτοκίνητα με κατεύθυνση την Αθήνα, από τη Λεωφόρο Συγγρού. Σταμάτησαν κάπου, (Αγ. Σώστης), και ένας-ένας βγήκαν ανέμελα από τα αυτοκίνητα και πήραν θέση μάχης. Ο υποστράτηγος Λόουτζ, τηλεφώνησε σε κάποιον Έλληνα, ο οποίος κατοικούσε διακόσια μέτρα περίπου πιο πέρα. Ο Έλληνας, μόλις άκουσε ποιος ήταν στο τηλέφωνο, προθυμοποιήθηκε να κατέβει κάτω –έξω από το σπίτι του– να συναντήσει τον Αμερικανό υποστράτηγο. Ξένοιαστος πήγε στο ραντεβού που του είχε ορίσει ο ξένος, τον οποίο γνώριζε φυσικά. Ήταν σκοτεινά, αλλά παρ' όλα αυτά τον γνώρισε και προχώρησε γοργά προς το μέρος του. Ο υποστράτηγος χαμογελούσε καλοκάγαθα. Ξαφνικά, και ενώ ο Έλληνας είχε φτάσει σε απόσταση τριών μέτρων από τον υποστράτηγο, πετάχτηκε ο Χάρολντ Κίτσεν και τον πυροβόλησε επανειλημμένα. Με μια έκφραση αποργίας και πόνου έπεσε στα γόνατα, ενώ μάταια προσπαθούσε να πιάσει τον υποστράτηγο. Κύλησε στο έδαφος νεκρός, με ένα τεράστιο ερωτηματικό ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

Ο Έλληνας αυτός ήταν ο αστυνόμος της δικτατορίας Πέτρος Μπάμπαλης.

Η ομάδα μπήκε στα αυτοκίνητα και πήρε το δρόμο της επιστροφής. Έφτασαν στη βάση του Ελληνικού ήσυχα, επιβιβάσθηκαν στο στρατιωτικό αεροπλάνο και σε μερικά λεπτά έβλεπαν τα φώτα της Αθήνας από ψηλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΕΜΠΟΡΙΟ ΟΠΛΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

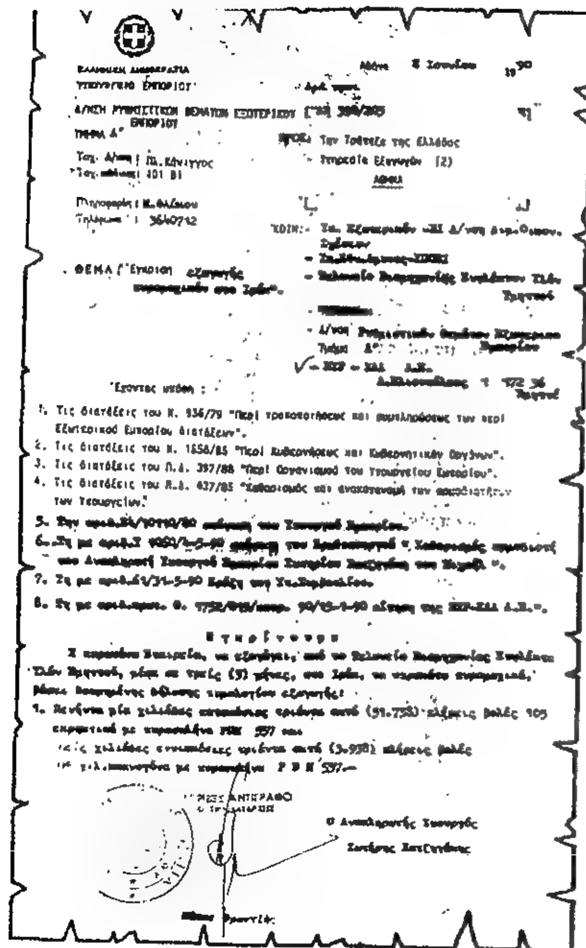
Ο Καραμανλής υπακούει στο αμερικανικό Πεντάγωνο. Οι πωλήσεις όπλων προς το Ιράν αρχίζουν από το 1979. Ιράν – Ιράκ – Ουρουγουάη – Παραγουάη – Αϊτή – Ζαΐρ: Πελάτες όπλων της Ελλάδος. Ο χορός των δισεκατομμυρίων. Ο Όλιβερ Νορθ στην Αθήνα. Ο θάνατος του Αθανασιάδη.

Δύο εγγυητικές επιστολές που είχε εκδώσει το υποκατάστημα Αθηνών της γαλλικής τράπεζας «Σοσιετέ Ζενεράλ», στις 23 Μαΐου 1981, για λογαριασμό της ΠΥΡΚΑΛ, καλύπτουν το Υπουργείο Άμυνας του Ιράν, σε περίπτωση που οι παραγγελίες τους δεν εκτελεσθούν έτσι όπως έχουν συμφωνηθεί.

Η ύπαρξη της σύμβασης μεταξύ του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν και της ΠΥΡΚΑΛ, που υπεγράφη στις 17 Αυγούστου 1981, για την παράδοση πυρομαχικών από την ελληνική πολεμική βιομηχανία στη χώρα του Χομεϊνί.

Από αυτά και μόνο αποδεικνύεται ότι η υπόθεση ξεκίνησε από το 1979. Η συναλλαγή γινόταν με την εγγύηση της γαλλικής τράπεζας, η οποία έχει υποκατάστημα στην οδό Κοραή 3, στην Αθήνα.

Στις συναλλαγές αναγνωρίζεται και ο ρόλος του μεσολαβητή στον Μιχάλη Παναγιωτόπουλο, κουνιάδο του Αλέξανδρου Μποδοσάκη–Αθανασιάδη, ο οποίος ήταν ιδιοκτήτης της

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

Αθήνα 8 Ιουνίου 1990

ΠΡΟΣ: Την Τράπεζα της Ελλάδος

Υπηρεσία Εξαγωγών (2)

ΑΘΗΝΑ

Τηλέφωνο : 3640712

ΚΟΙΝ.:

- [redacted]

Έχοντας υπόψη :

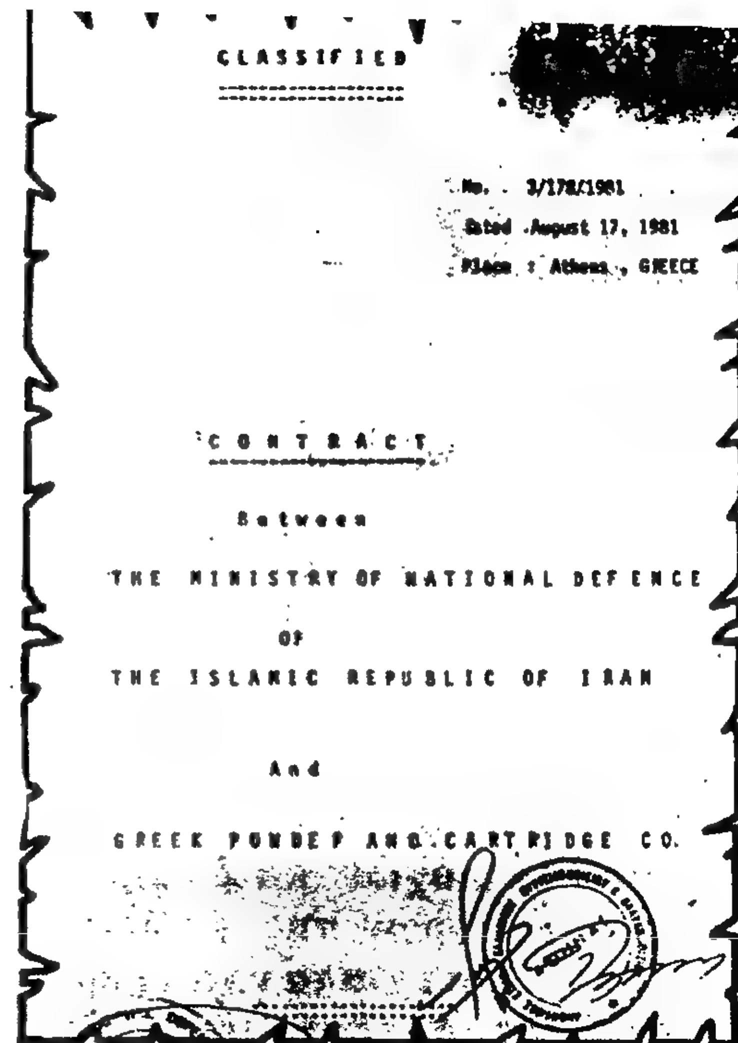
1. Τις διατάξεις του Ν. 936/79 "Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως των περί Εξωτερικού Εμπορίου διατάξεων".
2. Τις διατάξεις του Ν. 1558/85 "Περί Κυβερνήσεως και Κυβερνητικών Οργάνων".
3. Τις διατάξεις του Π.Δ. 397/88 "Περί Οργανισμού του Υπουργείου Εμπορίου".
4. Τις διατάξεις του Π.Δ. 437/85 "Καθορισμός και ανακατανομή των αρμοδιοτήτων των Υπουργείων".

Εγκρίνουμε

Ο Αναπληρωτής Υπουργός

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

8 Ιουνίου 1990 υπογράφτηκε έγκριση πώλησης πολεμικού υλικού στο Ιράκ.

CLASSIFIED

[redacted]

No. : 3/178/1981

Dated : August 17, 1981

Place : Athens , GREECE

CONTRACT

Between

THE MINISTRY OF NATIONAL DEFENCE

OF

THE ISLAMIC REPUBLIC OF IRAN

And

GREEK POWDER AND CARTRIDGE CO.

17 Αυγούστου 1981 υπογράφηκε η Σύμβαση πώλησης πολεμικού υλικού στο Ιράν.

ΠΥΡΚΑΛ, ο οποίος (Μποδοσάκης–Αθανασιάδης) δολοφονήθηκε τον Μάρτιο του 1988.

Στα πλαίσια της συμφωνίας του Αθανασιάδη με την κυβέρνηση του Ιράν, η ΠΥΡΚΑΛ αρχίζει από τον Μάιο του 1979 να εξάγει όπλα στο Ιράν. Όταν ήδη έγιναν οι τρεις πρώτες φορτώσεις, οι Ιρανοί ξεθάρρεψαν και έστειλαν δικό τους καράβι στον Πειραιά και άρχισε να φορτώνει εντελώς φανερά.

Όπως ήταν φυσικό, οι Ιρακινοί πληροφορήθηκαν το γεγονός και η πρεσβεία τους στην Αθήνα έκανε εντονώτατο διάβημα στην ελληνική κυβέρνηση, την οποία απείλησε μέχρι και με διακοπή της χορήγησης πετρελαίου.

Το διάβημα είχε αποτέλεσμα, αφού ο Γ. Ράλλης διέταξε προσωπικά την εκφόρτωση του πλοίου και την διακοπή της αποστολής όπλων και πυρομαχικών στην Τεχεράνη. Οι πρώτες φορτώσεις όμως είχαν γίνει. Μετά την εξέλιξη αυτή –επί πρωθυπουργίας Καραμανλή ακόμα– συνήφθη σύμβαση μεταξύ ΠΥΡΚΑΛ και Συρίας, για την παράδοση των ίδιων πυρομαχικών. Η Συρία χρησίμευε ως ενδιάμεσος –κάλυψη, αν προτιμάτε– για να φτάσουν ασφαλή τα πυρομαχικά στο Ιράν!..

Η σύμβαση και η μέθοδος παράδοσης που αναφέραμε παραπάνω, συνεχίσθηκε να εκτελείται από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μέχρι το 1982, που άρχισε να συζητείται η πρόταση για κοινωνικοποίηση της ΠΥΡΚΑΛ και τη σταμάτησε ο Π. Ζακολίκος, επειδή φοβήθηκε ότι αυτή η πολεμική βιομηχανία δεν θα μπορούσε να ανταποκριθεί στις συμβατικές υποχρεώσεις και θα έμενε υπερβολικά χρεωμένη στο ελληνικό Δημόσιο. Στις αρχές του 1982, υπογράφεται νέα σύμβαση μεταξύ ΠΥΡΚΑΛ και Συρίας, με την οποία προβλεπόταν η παράδοση πυρομαχικών, αξίας δεκατριών δισεκατομμυρίων δραχμών από την ΠΥΡΚΑΛ στη Συρία, μέσα σε ενάμισυ

«ΣΟΣΙΕΤΕ ΖΕΝΕΡΑΛ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αθήνα 23 Απριλίου 1981

Προς
Υπουργείο Εθνικής Άμυνας
κ. Κότσακ Ντεγκουάν
C/O Εθνική Τράπεζα Ιράν

Εγγυητική επιστολή No 6006/K
αφορά επιστολή για άνοιγμα πίστωσης 06/97763 που ανοίχτηκε από την Κεντρική Τράπεζα για 4.500.000 δολ. ΗΠΑ.

Αναφορικά με το συμβόλαιο το σχετικό με την προμήθεια 30.000 βλημάτων 155 ΜΜ. ΗΕ Μ107 χωρίς πυροκροτητή και χωρίς προωθητική γόμωση που συνήφθη μεταξύ του κ. Μιχαήλ Παναγιωτόπουλου και του υπουργείου Εθνικής Άμυνας, και μετά από αίτημα της ΠΥΡΚΑΛ, στην οποία είχε παραχωρηθεί το ανωτέρω συμβόλαιο με επίσημη μεταβίβαση της ανωτέρω αναφερομένης επιστολής για άνοιγμα πίστωσης για την καλή εκτέλεση του έργου που αποδέχθηκε, σύμφωνα με το άνω αναφερόμενο συμφωνητικό σε σχέση με την παράδοση 30.000 βλημάτων 155 ΜΜ ΗΕ Μ107 χωρίς πυροκροτητή και προωθητική γόμωση, με την παρούσα εγγυώμεθα και αναλαμβάνουμε να πληρώσουμε αμέσως, με εντολή του κ. Κότσακ Ντεγκουάν κάθε ποσό, μέχρι το ύψος των 480.000 δολ. ΗΠΑ, αναφορικά μ' αυτή την εγγύηση ύστερα από την πρώτη έγγραφη απαίτηση του κ. Κότσακ Ντεγκουάν του υπουργείου Εθνικής Άμυνας, ο οποίος υπό την επίσημη ιδιότητά του θα δηλώνει ότι η εν λόγω αποστολή δεν έγινε σύμφωνα με τους όρους του ως άνω αναφερόμενου συμφωνητικού.

Η παρούσα εγγυητική επιστολή ισχύει μέχρι και δύο μήνες μετά τη λήξη της επιστολής πίστωσης

Ειλικρινά δικός σας
Για τη Σοσιετέ Ζενεράλ
Ο. Μπουκουαράν
Υποδιευθυντής»

Ζαν Πολ Ζονέ
Γενικός Διευθυντής

«ΣΟΣΙΕΤΕ ΖΕΝΕΡΑΛ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

Αθήνα, 20 Μαΐου 1981

Προς
Υπουργείο Εθνικής 'Αμυνας
κ. Κότσακ Ντεγκουάν
C/O Κεντρική Τράπεζα Ιράν

Εγγυητική Επιστολή Νο 1013/Κ
αφορά επιστολή για άνοιγμα πίστωσης 08/97919
που ανοίχτηκε από την Κεντρική Τράπεζα για 3.450.000 δολ. ΗΠΑ.

Σε σχέση με τη σύμβαση με ημερομηνία 25.1.1360 (14.4.81) που αφορά την προμήθεια ειδικών οργάνων και η οποία συνήφθη μεταξύ του κ. Μιχάλη Παναγιωτόπουλου και του υπουργείου Εθνικής 'Αμυνας και κατόπιν σχετικού αιτήματος της ΠΥΡΚΑΛ, στην οποία έχει ανατεθεί το ανωτέρω αναφερόμενο έργο με επίσημη παραχώρηση της άνω αναφερομένης επιστολής για άνοιγμα πίστωσης για την καλή εκτέλεση του έργου, το οποίο έχει γίνει αποδεκτό σύμφωνα με το συμβόλαιο ως προς την προμήθεια ειδικών οργάνων.

Με την παρούσα εγγυώμεθα και αναλαμβάνουμε να πληρώσουμε αμέσως κατόπιν εντολής του κ. Κότσακ Ντεγκουάν του υπουργείου Εθνικής 'Αμυνας κάθε ποσό, μέχρι το ύψος των 3.450.000 δολ. ΗΠΑ, αναφορικά μ' αυτή την εγγύηση ύστερα από την πρώτη έγγραφη απαίτηση του κ. Κότσακ Ντεγκουάν του υπουργείου Εθνικής 'Αμυνας, ο οποίος με την επίσημη ιδιότητά του θα δηλώνει ότι η εν λόγω αποστολή δεν έγινε σύμφωνα με τους όρους του ως άνω αναφερομένου συμφωνητικού.

Η παρούσα εγγυητική επιστολή ισχύει μέχρι τις 17 Αυγούστου 1981.

Ειλικρινά δικοί σας
Για τη Σοσιετέ Ζενεράλ

Α. Χουάν	Ο. Μπουκουαράν
Γενικός Διευθυντής	Υποδιευθυντής»

χρόνο, ενώ ήταν γνωστό ότι η ετήσια παραγωγική δυνατότητα της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας, δεν μπορούσε να ξεπεράσει σε αξία τα τρία δισεκατομμύρια δραχμές... Την έγκριση για την εξαγωγή έδωσε στις 27 Μαρτίου 1982, ο τότε Υπουργός Άμυνας Πέτσος, θέτοντας ως προϋπόθεση ότι, ανεξάρτητα από την εξαγωγή, η ΠΥΡΚΑΛ ήταν υποχρεωμένη να ικανοποιήσει και τις ανάγκες του ελληνικού στρατού. Με την έγκριση αυτή, έγινε η πρώτη φόρτωση προς τη Συρία, αλλά αποδείχθηκε ότι και αυτό το φορτίο είχε τελικό προορισμό το Ιράν.

Στα μέσα του καλοκαιριού, ο Υφυπουργός Άμυνας Π. Ζακολίκος, ακύρωσε τη σχετική έγκριση –κατόπιν γαλλικής πιέσεως που του ασκήθηκε– και ένα μήνα αργότερα, η ΠΥΡΚΑΛ διαμαρτυρήθηκε για τη ζημιά που υπέστη, ενώ οι Νεοδημοκράτες «διαμαρτυρήθηκαν» εντόνως στη Βουλή... για την ανεπίτρεπτη παρέμβαση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που ζημίωσε την εταιρεία...

Από δω και πέρα, το εμπόριο όπλων προς το Ιράν γινόταν με περισσή εντιμότητα και σταθερότητα από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, παρά το γεγονός ότι με βάση τη διακριτική συμφωνία, η ΠΥΡΚΑΛ –κοινωνικοποιημένη πλέον– εφοδίαζε με πυρομαχικά και το Ιράκ. Απλά άλλαξαν τον πωλητή και έβαλαν την ΕΒΟ να εμπορεύεται όπλα από ευρωπαϊκές χώρες προς το Ιράν και χώρες της Νότιας Αφρικής, με άλλοθι τα πιστοποιητικά τελικού χρήστη που προμηθευόταν από την Ταϊλάνδη, την Πορτογαλία κ.α.

Έτσι ξεκίνησε η εμπορία των όπλων, που στη συνέχεια, όπως θα διαπιστώσουμε, εξελίχθηκε και σε λαθρεμπόριο.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ
CERTIFICAT D'IMPORTATION
IMPORT CERTIFICATE

΄Εγκριση εισαγωγής στην Ελλάδα 3.000 πιστολιών «Μπερέτα» από Ιταλία, από την εταιρεία «SUMA».

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ
Σ. Γ. ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Υπηρεσιακό σημείωμα του Υφυπουργού ΄Αμυνας Τ. Σεχιώτη για τις οριστικές αποφάσεις για την αγορά των πυραύλων «Μάτζικ», με μεσάζοντα τον Γ. Λούβαρη.

Ενημερωτικό σημείωμα του πτέραρχου Π. Κώτση προς το Σ. Γιώτα, όπου διαφαίνεται ο ρόλος του Λούβαρη.

ΟΙ «ΚΑΝΑΔΟΙ» ΤΟΥ ΛΟΥΒΑΡΗ

Η αναγκαιότητα του ροκανίσματος από το «Άρτεμις 30». Ιράκ: Ο πελάτης μέσω... Μπαχάμες. Γεράσιμος Αρσένης: Ο εντεταλμένος των αμερικανικών μονοπωλίων για την διάλυση της ΕΒΟ.

Τεραστίων διαστάσεων σκάνδαλο, απρόσμενες κομπίνες πολλών δισεκατομμυρίων δραχμών σε βάρος του εξοπλισμού των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας, συνθέτει το νέφος της δυσοσμίας που πλανάται, αρκετά χρόνια πάνω από την Ελληνική Βιομηχανία Όπλων. Ο τότε πρόεδρος της ΕΒΟ Σταμάτης Καμπάνης, με διδακτορική διατριβή στον Καναδά, είναι το πρόσωπο που δέχτηκε μια σειρά από κατηγορίες από τον τότε Υφυπουργό Άμυνας Στάθη Γιώτα. Συνεργάτες και κύκλωμα του Καμπάνη, οι Κ. Τζουβελέκης, Ι. Χατήρας, Ι. Παπαδόπουλος, Κυριακαράκος κ.α. διευθυντικά στελέχη της ΕΒΟ και, όπως είχε εξηγήσει ο Γιώτας, η υπόθεση αυτή έχει προεκτάσεις στην ΕΒΟ και οι υπεύθυνοι της διαρπαγής του χρήματος του Λαού, θα λογοδοτήσουν. Ο Δ. Κυριακαράκος είχε αποσπαστεί στην ΕΒΟ από την ΛΑΡΚΟ και ήταν παλιότερα στον Καναδά με τον Σ. Καμπάνη. Επίσης ο Ι. Χατήρας είναι της «αποστολής» Καναδά και εισέπραττε από την ΕΒΟ 440.000 δρχ. το μήνα, με πρόσθετες αμοιβές.

Ο Δ. Χαλατσάς φέρεται ως δικηγόρος διπλοθεσίτης: Η μία θέση του ήταν εκείνη του νομικού συμβούλου του Οργανισμού Εργατικής Κατοικίας. Σύμφωνα με τα αρχεία του ΝΑΤΟ, ο Σ. Καμπάνης βαρύνεται κατ' αρχήν με την υπόθεση της προμήθειας γεννητριών ηλεκτροπαραγωγής, που είναι απαραίτητα εξαρτήματα λειτουργίας του αντιαεροπορικού συστήματος ΑΡΤΕΜΙΣ, το οποίο περίμεναν να παραλάβουν και οι τρεις κλάδοι των Ενόπλων Δυνάμεων. Ο Σ. Καμπάνης, κατακύρωσε αυθαίρετα την προμήθεια αυτή, παρά τις συμ-

φέρουσες προτάσεις άλλων οργανισμών, στην καναδική εταιρεία «Έτλας Πόλαρ», με κόστος 14.509.000 έναντι της ιταλικής προσφοράς, η οποία σταθεροποιήθηκε στα 2.250.000. Στην εξοργιστική αυτή αγορά, παρεμβαίνει και η μεσιτεία της εταιρείας «Μπέσσα», ενώ το Υπουργείο Άμυνας έκρινε αδικαιολόγητη τη μεσολάβηση, αφού η ΕΒΟ διαθέτει οργανωμένη υπηρεσία προμηθειών.

Η άλλη συγκλονιστική υπόθεση, που ζημίωσε το Ελληνικό Δημόσιο με πολλά εκατομμύρια, αφορά στην ίδρυση στην Ελλάδα εργοστασίου συναρμολόγησης ανεμογεννητριών, με ύψος επένδυσης ως τα διακόσια εκατομμύρια. Και στην περίπτωση αυτή ο Σ. Καμπάνης κατακύρωσε το έργο στην καναδική εταιρεία «Άτσατσον», με εκταμίευση από την ΕΒΟ πεντακοσίων εκατομμυρίων δραχμών, με ασάφειες και αντινομίες. Στο σημείο αυτό έγιναν ορισμένοι περίεργοι ελιγμοί και αντί της δημιουργίας εργοστασίου, η «Άτσατσον» αναλαμβάνει να παραδώσει... έτοιμες ανεμογεννήτριες στην ΕΒΟ. Και μόνο επτά ανεμογεννήτριες στοίχισαν στο Δημόσιο το ποσό των διακοσίων δέκα εκατομμυρίων δραχμών, ενώ το *εργοστάσιο θα στοίχιζε μόνο διακόσια εκατομμύρια!!!*

Η «Άτσατσον» εισέπραξε προκαταβολή πεντακόσια πενήντα εκατομμύρια δραχμές. Άλλη περίπτωση αφορά *σε υπόθεση πλαστογραφίας* για να εισπραχθούν ασφάλιστρα και πρόσθετες αμοιβές από τους Σ. Καμπάνη, Κ. Τζουβελέκη, Δ. Χαλάτσα, Ι. Χατήρα, Δ. Κυριακαράκο και Ι. Παπαδόπουλο.

Με ψευδείς δηλώσεις και παραποιημένα έγγραφα, ο Σ. Καμπάνης και οι συνεργάτες του, εμφανίστηκαν με χρόνο υπηρεσίας μέχρι 30 χρόνια περίπου, δηλαδή υπερκάλυψαν και την ημερομηνία ίδρυσης της ΕΒΟ. Συνέπεια της απατηλής αυτής παράστασης ήταν, να πεισθεί η «Ασφαλιστική Εθνική» να τους καταβάλει τα ασφάλιστρα. Τα παραποιημένα στοιχεία έδειχναν τον Σ. Καμπάνη με 30 χρόνια (!!!) υπηρεσίας,

TO WHOM IT MAY CONCERN

This is to certify that the following items purchased from GREEK POWDER AND CARTRIDGE COMPANY, GREECE will be for the exclusive use of the Armed Forces of the Republic of PARAGUAY and will not be re-exported.

ITEM	QUANTITY	DESCRIPTION
1.	1000 PCS	MODEL 71 PISTOL 0.22LR, PLASTIC GRIPS WITH ONE SERVICE AND ONE EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
2.	500 PCS	MODEL [illegible] PISTOL 0.22 LR, WOODEN GRIPS WITH ONE SERVICE AND ONE EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
3.	2000 PCS	MODEL [illegible] PISTOL 9MM SHORT, WOODEN GRIPS WITH ONE SERVICE AND ONE EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
4.	[illegible] PCS	MODEL 92 F PISTOL 9MM PARABELLUM, WOODEN GRIPS WITH ONE SERVICE AND ONE EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
5.	[illegible] PCS	MODEL 92 F COMPACT PISTOL 9MM PARABELLUM, WOODEN GRIPS WITH ONE SERVICE AND EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
6.	[illegible] PC	MODEL 93 R PISTOL COMPLETE WITH ONE SERVICE AND ONE EXTRA MAGAZINE WITH CLEANING ACCESSORIES
7.	-	ONE PERCENTUM (1%) SPARE PARTS FOR MODEL 71 PISTOL (ITEM 1)
8.	-	ONE PERCENTUM (1%) SPARE PARTS FOR MODEL [illegible] PISTOL (ITEM 2)
9.	-	TWO PERCENTUM (2%) SPARE PARTS FOR MODEL [illegible] PISTOL (ITEM [illegible])
10.	-	[illegible] SPARE PARTS FOR MODEL [illegible] PISTOL (ITEM [illegible])
11.	-	TWO PERCENTUM (2%) SPARE PARTS FOR MODEL [illegible] COMPACT (ITEM 5)
12.	[illegible] PCS	[illegible] 0.22 CALIBER MAGAZINE COMPLETE
13.	500 PCS	MODEL [illegible] MAGAZINE COMPLETE
14.	20 PCS	[illegible] 9MM SHORT MAGAZINES COMPLETE

Πιστοποιητικό τελικού χρήστη της Παραγουάης, που όμως δεν ήταν ο πραγματικός παραλήπτης των όπλων από την Ελλάδα.

AMENDMENT NUMBER 1

AGREEMENT NUMBER 14289

MEMORANDUM OF AGREEMENT

BETWEEN

SUMA EAST INC
(THE BUYER)

AND

GREEK POWDER AND CARTRIDGE COMPANY
(THE SELLER)

ORIGINAL COPY NO ..2.. OF 2

Η πρώτη σελίδα της σύμβασης ΠΥΡΚΑΛ–SUMA για την αγοραπωλησία των αρχικά 9.820 πιστολιών «Μπερέτα» και κατόπιν 11.500 περίπου.

μηνιαίο μισθό 550.000 δρχ., διεκδίκηση αποζημιώσεως 16.500.000 δρχ., τον Κ. Τζουβελέκη με 29 χρόνια, μισθό 440.000 δρχ. διεκδίκηση 12.760.000 δρχ,. τον Δ. Χαλάτσα 37 χρόνια, μισθό 440.000 δρχ. διεκδίκηση 16.280.000 δρχ., τον Ι. Χατήρα 29 χρόνια, μισθό 440.000 δρχ. διεκδίκηση 12.760.000 δρχ., τον Δ. Κυριακαράκο 26 χρόνια, μισθό 440.000 δρχ. διεκδίκηση 11.440.000 δρχ. και τον Ι. Παπαδόπουλο με 11 χρόνια, μισθό 440.000 δρχ. με απαίτηση 4.840.000 δρχ. Συνολικά οι «Καναδοί» εισέπραταν μηνιαίως 74.580.000 δρχ.

Ο Σ.Καμπάνης αντλούσε τη δύναμή του από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, ο οποίος με τη σειρά του αντλούσε δύναμη από τις πολυεθνικές των όπλων που τον έστειλαν στην Ελλάδα, για τη διάλυση της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας. Ο Α. Παπανδρέου παρακολουθούσε τα γεγονότα, αδυνατώντας να κάνει το παραμικρό, αρκούμενος στα ποσά που του κατέθεταν για λογαριασμό του από το γκρέμισμα της βιομηχανίας. Κάποια στιγμή ο Γ. Αρσένης, έφυγε από το ΠΑΣΟΚ, βρίζοντας χυδαία τον Α. Παπανδρέου. Κι όμως, πριν ακόμα στεγνώσουν τα βαριά λόγια και οι κατηγορίες του Αρσένη, ο Παπανδρέου υποχρεώθηκε πάλι να τον πάρει στο κόμμα και τη φορά αυτή με αξιώσεις από την πλευρά του Αρσένη. Αξιώσεις τέτοιες που –θυμηθείτε το– ο Γ. Αρσένης, στη συγκεκριμένη στιγμή και πάντως όχι μακρύτερα από το τέλος του 1993 (αλλά κυρίως εντός του 1994), θα προβληθεί ως αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Διατηρώ μεγάλες αμφιβολίες αν θα τον προλάβει ο Γιάννος Παπαντωνίου, ο οποίος είναι το ακριβώς αντίθετο από τον Αρσένη. Ο Γ. Αρσένης προτιμάται από τις πολυεθνικές επειδή, εκτός των άλλων, τον κρατούν σταθερά, για κάποιο ατόπημά του στο Σέντραλ Παρκ της Νέας Υόρκης, όταν ζούσε εκεί!..

Το εμπόριο όπλων είναι η μεγαλύτερη απάτη επί πρωθυπουργίας Α. Παπανδρέου, όχι μόνο εξαιτίας των αμύθητων

ποσών που συγκεντρώθηκαν με αυτό τον τρόπο, αλλά κυρίως επειδή δειξήχθη στο όνομα της... ΕΙΡΗΝΗΣ. Οι φιλειρηνικές μεγαλοστομίες, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η πυκνή ομίχλη που κάλυπτε το λαθρεμπόριο όπλων προς το Ιράν, τη Χιλή, και τη Νότια Αφρική, σε χώρες που είχε απομονώσει η παγκόσμια κοινότητα. Εκτός των άλλων που είχαν αναμειχθεί στο λαθρεμπόριο πολεμικού υλικού προς το Ιράν, ήταν και ο Ιρανός υπήκοος Νατζίμπι, σύζυγος της δικηγόρου Άννας Φιλιπποπούλου. Ο τότε πρόεδρος της ΕΒΟ, πριν από τον Σ. Καμπάνη, ο Βικέντιος Αρσένης, αδελφός του Γεράσιμου Αρσένη, είχε ζητήσει από τον τότε Υπουργό Εμπορίου άδεια εξαγωγής, αναφέροντας όμως τις υποψίες του ότι, υπήρχε περίπτωση τα όπλα να καταλήξουν στο Ιράν. Ο Υπουργός Εμπορίου Γιώργος Κατσιφάρας, ενέκρινε την άδεια εξαγωγής, επειδή δεν κατάλαβε τι ακριβώς σήμαινε «τελικός χρήστης». Ήταν μεγάλος όρος για τον Κατσιφάρα!..

Τις μέρες εκείνες, έγινε και μια εισαγωγή 10.000 πιστολιών «Μπερέτα» από την Ιταλία, από την ΠΥΡΚΑΛ, για να τα επανεξαγάγει στην Παραγουάη. Η εισαγωγή και επανεξαγωγή όπλων στην Ελλάδα, σύμφωνα με τον ισχύοντα νόμο, είναι παράτυπη, αν ο σκοπός της δεν είναι η βελτίωση των όπλων, σε κάποια από τις ελληνικές πολεμικές βιομηχανίες. Ο τότε Αναπληρωτής Υπουργός Άμυνας, μάταια προσπάθησε να ερευνήσει –και δεν έμαθε ποτέ– την υπόθεση των πιστολιών «Μπερέτα». Τα πιστόλια εισήχθησαν από την Ιταλία με εντολές ανθρώπων που είχαν τέτοια δύναμη, ώστε να ξεπερασθεί κάθε εμπόδιο, για να εξαχθούν στην πραγματικότητα στη ρατσιστική Νότια Αφρική. Μεσολαβητής στο παράνομο εμπόριο όπλων προς τη Ν. Αφρική είναι ο γνωστός «συλλέκτης» και πράκτορας της CIA στην Αθήνα, Ίων Βορρές! Η δουλειά έγινε μέσω της Γενικής Τράπεζας, της μόνης ελληνικής τράπεζας που συναλασσόταν με την Ν. Αφρική και

της κρατικής πολεμικής βιομηχανίας της χώρας αυτής ARMSCOR. (Η συμμετοχή του Ι. Βορρέ στην ΕΛΒΙΕΜΕΚ σε μετοχές –αφανείς– ήταν της τάξης του 5%).

Την σύμβαση της ΕΒΟ με το Ιράν για την προμήθεια πυρομαχικών, την πραγματοποίησε στέλεχος που υπηρέτησε στη Διοίκηση του Βικέντιου Αρσένη. Το άνοιγμα της πίστωσης έφτασε από το Ιράκ στην Εμπορική Τράπεζα με τέλεξ, στις 22 Ιανουαρίου 1987. Την επόμενη μέρα ο Σ. Καμπάνης, απέλυσε αυτόν που είχε διαπραγματευθεί την σύμβαση και στη συνέχεια έσπευσε να προκαταβάλει την προμήθεια (μίζα). Ο Καμπάνης ενήργησε έτσι, επειδή η ΕΒΟ είχε αναθέσει τη μεσολάβηση για το κλείσιμο της σύμβασης με το Ιράκ, στη διεθνή εταιρεία εμπορίας όπλων GETAWAY! (σε ελεύθερη μετάφραση «πάρτα και φύγε...». Συμβολικό!..).

Στους όρους της σύμβασης που διαπραγματεύτηκε η ΕΒΟ αναφερόταν ότι, το ποσοστό (μίζα) θα καταβαλόταν PRO RATA, δηλαδή ανάλογα με τις πληρωμές που θα έκανε το Ιράκ. Αν η προκαταβολή ήταν 10%, θα δινόταν και το 10% της προμήθειας κ.λπ. Τι συνέβαινε όμως στην πραγματικότητα; Αφού ο Καμπάνης απέλυσε τον άνθρωπο που είχε διαπραγματευθεί την σύμβαση, έσπευσε να προκαταβάλει στην GETAWAY την προμήθεια αφού την αύξησε, παραβιάζοντας ανοικτά τη διεθνή σχετική πρακτική.

Ο Στάθης Γιώτας ισχυρίστηκε ότι, τις προμήθειες δεν τις πήρε η εταιρεία που μεσολάβησε αρχικά, η GETAWAY, αλλά δύο άλλες, η COASTAL και ASAS. Τη σύμβαση με το Ιράκ διαπραγματεύτηκε, όπως είδαμε, η GETAWAY. Η εταιρεία αυτή ανήκε σε κάποιον Ιρακινό, κάτοικο του Κουβέιτ, ονόματι Baumgard και σε δύο άλλους Αμερικανούς υπηκόους. Η σύμβαση όμως για την προμήθεια, υπεγράφη σε μια άλλη εταιρεία, την COASTAL. Ο Baumgard υπέβαλε αγωγή στα ελληνικά δικαστήρια, υποστηρίζοντας ότι δεν εισέπραξε την προμήθεια που εδικαιούτο. Την προμήθεια (μίζα) είχε εισπράξει κάποιος άλλος, που δεν ήταν νόμιμος εκπρόσωπος της εταιρείας που εδικαιούτο την προμήθεια. Η δίκη τελείωσε σε χρόνο ρεκόρ –είκοσι λεπτά– και το αποτέλεσμα έκτοτε αγνοείται. Το ζητούμενο είναι σε ποιον εκχώρησε την προμήθεια;

Στη συνέχεια, ο Σ. Καμπάνης ζήτησε και έλαβε δάνεια ύψους τετρακοσίων εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων, από όμιλο ξένων τραπεζών με επί κεφαλής την BCCI του Λουξεμβούργου. Η τράπεζα αυτή υπάρχει για να ξεπλένει χρήματα της Μαφία. Στο σημείο αυτό αρχίζει η διασύνδεση με τον Γ. Κοσκωτά. Η Τράπεζα Κρήτης είχε καταθέσεις ύψους δύο εκατομμυρίων δολλαρίων στην BCCI.

Αρχές του 1981, άνθρωποι της οικογένειας Τσάτσου, υφάρπασαν κυριολεκτικά την υπογραφή του Αναπληρωτή Υπουργού Άμυνας Στάθη Γιώτα, για μια σύμβαση που αφορούσε στην προμήθεια πεδίλων για τις ερπίστριες των αρμάτων «Λέοπαρντ».

Ο Γιώτας αντελήφθη τι υπέγραψε και την επομένη ημέρα εξέδωσε ακυρωτική διατατή για την... υπογραφή του. Πληροφορείται τα τεκταινόμενα ο Α. Παπανδρέου, ο οποίος επιτίθεται στον Γιώτα –πλαγίως– διώχνοντας τον Παπαστρατή και διορίζοντας τον άσχετο και άβουλο Μωραΐτη. Είναι φανερό ότι ο Γιώτας έπρεπε να φύγει. Αλλά κρατούσε «χαρτιά» και με την απειλή της δημοσιοποίησης, ο Α. Παπανδρέου αναδιπλώθηκε. Δεν γνώριζε βέβαια ο Σ. Γιώτας ότι, όσο εμπόδιζε τις συμβάσεις Τσάτσων–Λούβαρη, επωφελείτο ο ανταγωνιστής της ΑΧΧΟΝ και του ΚΕΡΔΟΥΣ Θωμάς Λιακουνάκος, ο οποίος έκλεινε τις δουλειές μέσω του συνταγματάρχη Ροζόλη, πρώην υπαλλήλου της οικογένειας Τσάτσου και μετέπειτα συνεργάτη του Λιακουνάκου. Στο σημείο αυτό βέβαια, μπαίνουν στο παιχνίδι και οι Μαντζουράνης, φίλος και σύμ-

βουλος του Λιακουνάκου, ο Μ. Κουτσόγιωργας, ως φίλος του Μαντζουράνη, ο Γιώργος Χαραλαμπόπουλος, ως γιός του τότε Υπουργού Άμυνας Γιάννη Χαραλαμπόπουλου, ο άλλος γιός του τελευταίου Χάρης, ως φίλος των Ισραηλινών και ο Θ. Καλούδης, ως φίλος όλων των προηγουμένων!..Θα προσθέσουμε ακόμα ότι στην υπόθεση εμπλέκεται και η ταυτόχρονη παρουσία των Λιακουνάκου και Κοσκωτά στην Αμερική, τότε ακριβώς που ο δεύτερος συνελήφθη...

Το κύκλωμα Λούβαρη. Μια χουντική ιστορία που συνεχίσθηκε και στα χρόνια του σοσιαλισμού.

Φέρνοντας τον Γ. Λούβαρη στο άμεσο περιβάλλον του, ο Α. Παπανδρέου εξέθεσε την κυβέρνησή του, το κίνημα και τον ίδιο του τον εαυτό στις μηχανορραφίες των Τσάτσων, οι οποίοι συνεργαζόμενοι με μια ομάδα χουντικών, που είχαν με τη σειρά τους μόνιμη επαφή με τον έγκλειστο στον Κορυδαλλό Δ. Ιωαννίδη, επεχείρησαν και πέτυχαν να φθείρουν σε σημαντικά θέματα την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, να υπονομεύσουν και να απομακρύνουν Υπουργούς που αντιτάχθηκαν στα συμφέροντά τους. Το ερώτημα βέβαια που προκύπτει αμείλικτα: Γνώριζε ο Α. Παπανδρέου ότι ο εσμός αυτός που τον κύκλωσε –με τη θέλησή του βέβαια– οδηγούσε στον Ιωαννίδη και άλλους χουντικούς; Και ποιά η σχέση του Α. Παπανδρέου με όλους αυτούς;

Υπάρχει από παλιά –1965– μία κατά διαστήματα αφοσιωμένη σχέση μεταξύ του Α. Παπανδρέου και του Δ. Ιωαννίδη. Μαζί ετοίμαζαν την επιβολή δικτατορίας στην Ελλάδα την 28η Μαΐου 1967 (δηλαδή: το δίδυμο Ιωαννίδης–Παπανδρέου). Αν τα συνασπισμένα καρτέλ δεν συμφωνούσαν στην εκχώρηση των συμφωνηθέντων προς την ΙΤΤ, που στήριξε την αποστασία, τότε οι Παπανδρέου–Ιωαννίδης θα έκαναν τη δική τους δικτατορία. Δυστυχώς για τον Α. Παπανδρέου, την

20ή Απριλίου 1967, τα προαναφερόμενα καρτέλ συμφώνησαν καταναγκαστικά ομόφωνα, πραγματοποιήθηκαν οι εκχωρήσεις και το πράσινο φως άναψε για τους δικτάτορες. Ο Δ. Ιωαννίδης πήρε εντολή να προσχωρήσει στον Γ. Παπαδόπουλο, αφήνοντας τον Α. Παπανδρέου σε... επταετή εκκρεμότητα!..

Επιστρέφοντας λοιπόν στα συγκεκριμένα στοιχεία που κατέχουμε, αποκαλύπτουμε τα παρακάτω: Ο Γ. Λούβαρης ήταν βασικό στέλεχος ενός «ομίλου» που ήλεγχαν οι χουντικοί και μέσω των εταιρειών της οικογένειας Τσάτσου, λυμαίνονταν τις προμήθειες των Ενόπλων Δυνάμεων, εξαγοράζοντας αξιωματικούς και συκοφαντώντας όσους πήγαιναν αντίθετα στα συμφέροντά τους. Το κύκλωμα αυτό υπενόμευε τον κομματικό και κρατικό μηχανισμό του ΠΑΣΟΚ, εκθέτοντας τα στελέχη τους. Για ένα από τα στελέχη αυτά, τον τότε Αναπληρωτή Υπουργό Οικονομικών Γ. Πέτσο, υπάρχει καταγγελία ότι συνεργάσθηκε με την οικογένεια Τσάτσου, προωθώντας τα συμφέροντά τους. Το ίδιο κύκλωμα, πολεμούσε τον Γεράσιμο Αρσένη με αφορμή την υπόθεση της ΑΓΕΤ, οργανώνοντας συκοφαντική εκστρατεία εναντίον του, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Το 1983, έφτασαν σε στελέχη του ΠΑΣΟΚ επώνυμες καταγγελίες για τη δράση του κυκλώματος που προαναφέραμε και για το ρόλο του Γ. Λούβαρη σ' αυτό. Υπηρεσίες ερεύνησαν τις καταγγελίες και συνέταξαν έκθεση, η οποία απεστάλη προσωπικά στον τότε Πρωθυπουργό Παπανδρέου, με την υπόδειξη να δοθεί και στον Γ. Αρσένη, επειδή τον αφορούσε προσωπικά. Πέρασαν αρκετοί μήνες και επειδή όσοι ασχολήθηκαν με την υπόθεση διεπίστωσαν ότι ο Α. Παπανδρέου, σύμφωνα με την πάγια τακτική του, κουκούλωσε το θέμα, φοβούμενος περαιτέρω αποκαλύψεις, πληροφόρησαν τον Αρσένη για την ύπαρξη και το περιεχόμενο της έκθεσης.

Ο Γ. Αρσένης πήγε στο Καστρί και ζήτησε από τον Α.

Παπανδρέου την έκθεση και ο Παπανδρέου αθώα... διέψευσε την ύπαρξή της, ενώ την είχε στο συρτάρι του. Η έκθεση θάφτηκε, ο Γ. Αρσένης εκδιώχθηκε, ο Πέτσος «αναβαθμίστηκε» και ο Λούβαρης πήρε –μεταξύ άλλων– την προμήθεια των «Μάτζικ» και αναγορεύτηκε σε εξ απορρήτων φίλο του τότε Πρωθυπουργού Παπανδρέου.

Το χουντικό κύκλωμα δρούσε κυρίως μέσα από τέσσερις εταιρείες του Ομίλου των Τσάτσων:

1. Την ΚΕΣΤΡΕΛ, Γρ. Θεολόγου 1, Αθήνα
2. Την MARS, 25ης Μαρτίου 9, Χαλάνδρι
3. Την Τσάτσος Εμπορική, και
4. την ΔΕΛΤΑ ΟΪΛ

Εκτός του Λούβαρη, βασικά στελέχη του κυκλώματος ήταν, μεταξύ άλλων, ο Σπύρος Κομνόπουλος, μέλος του Δ.Σ. της ΚΕΣΤΡΕΛ, πρώην λοχίας της ΕΣΑ, σωματοφύλακας του Δ. Ιωαννίδη και δεξί χέρι του υπασπιστή του Γ. Σταύρου. Την 21η Απριλίου 1967, κατέλαβε τον ΟΤΕ μαζί με τον Αβραάμ και μετά ήταν «υπεύθυνος» των υποκλοπών, κατέθεσε μάλιστα μάρτυρας σε σχετική δίκη. Ο επίσης χουντικός αξιωματικός Γ. Σταύρου, μέλος κι αυτός του Δ.Σ. της ΚΕΣΤΡΕΛ, απόστρατος ταγματάρχης, υπηρέτησε ως υπασπιστής του Δ. Ιωαννίδη. Ο γνωστός δικηγόρος των χουντικών Αλφαντάκης. Ο γαμπρός του Ιωαννίδη Αλαζράκης, που έχει αποδεδειγμένες οικονομικές δοσοληψίες με τον Κομνόπουλο. Οι άνθρωποι του κυκλώματος στο στρατό ήταν, μεταξύ άλλων: Ο απόστρατος σήμερα πτέραρχος Βολίκας, ο οποίος χρημάτισε πρόεδρος της ΚΕΣΤΡΕΛ και σύμβουλος της MARS, ήταν ο άνθρωπος που συνόδευε τον Γ. Λούβαρη στις επισκέψεις του στο Υπουργείο Άμυνας, για τους πυραύλους «Μάτζικ». Ο στρατηγός ε.α. Γ. Ροσολής, μέλος του Δ.Σ. της ΜΑΣΚΟ. Ο απόστρατος συνταγματάρχης Γρ. Καλιακμάνης, η σύζυγος του οποίου –η Στέλλα– είναι μέτοχος της MARS, με 33%.

Ο Καλιακμάνης έχει αναμειχθεί στις υποθέσεις αρμάτων μάχης «Λέοπαρντ» και «Λεωνίδας» και συνδεόταν με τον Ευάγγελο Αβέρωφ.

Ο αντισυνταγματάρχης Παπασπύρου, εν ενεργεία τότε, υπηρετούσε στη Διεύθυνση Πεζικού του ΓΕΣ. Ο τότε στρατιωτικός ακόλουθος στο Βελιγράδι συνταγματάρχης Τομαδάκης. Από το Ναυτικό ο αρχιπλοίαρχος Φωκάς. Σημειώνουμε ότι ο Καλιακμάνης είναι κουμπάρος του διευθυντή του στρατιωτικού γραφείου του τότε Υπουργού Άμυνας Ι. Χαραλαμπόπουλου, του συνταγματάρχη Κ. Φράγκου. Φίλος στενός του Φράγκου είναι ο Ροσολής. (Περιττό είναι βέβαια να γράψω ότι ο Χαραλαμπόπουλος δεν αντιλαμβανόταν τίποτα, ως μονίμως «απών» Υπουργός...).

Ο Φράγκος είναι ο άνθρωπος που με ιδιόχειρο σημείωμα έδωσε εντολή στο Δ΄ Κλάδο του ΓΕΑ να στείλει το περιβόητο τέλεξ που εξασφάλιζε την προμήθεια (μίζα) του Λούβαρη από τη MATRA για τους ΜΑΤΖΙΚ. Πριν ξεσπάσει το σκάνδαλο της ΑΓΕΤ, οι τέσσερις εταιρείες στεγάζονταν στην οδό Δραγατσανίου 8 –στο ίδιο κτίριο δηλαδή με την ΑΓΕΤ– αλλά στη συνέχεια μετακόμισαν στην Γρ. Θεολόγου, εκτός από την MARS που πήγε στο Χαλάνδρι.

Τα συνωμοτικά μέτρα που έπαιρνε το κύκλωμα ήταν τόσο αυστηρά, που όσοι ερεύνησαν την υπόθεση, χρειάστηκαν πολύ χρόνο για να ξεκινήσουν από κάπου. Έτσι οι άνθρωποι του Τσάτσου γνώριζαν, μέσω του κυκλώματος που είχαν στήσει, όλα τα μακρόπνοα προγράμματα προμηθειών των Ενόπλων Δυνάμεων και συνεργάζονταν στενά με αξιωματικούς, για να διαμορφώνουν τις προσφορές τους και τελικά να επιλέγονται. Μόνο από την υπόθεση της προμήθειας ανταλλακτικών των γαλλικών αρμάτων ΑΜΧ–30, ο κύκλος συναλλαγών της ΚΕΣΤΡΕΛ έφτασε το ένα δισεκατομμύριο δραχμές μέχρι το 1983. Και αυτό αφορά μόνο σε μια δραστηριό-

τητα της ΚΕΣΤΡΕΛ. Πώς γινόταν αυτό; Άνθρωποι μέσα στο μηχανισμό του ΓΕΣ, τη διεύθυνση τεθωρακισμένων και το εργοστάσιο αρμάτων του Βελεστίνου, προωθούσαν αμφισβητούμενες απαιτήσεις για ανταλλακτικά. Να σταθούμε όμως σε μια καταιγιστική σύμπτωση. Ένας από τους Διοικητές του Βελεστίνου τότε, ήταν και ο απόστρατος σήμερα Γ. Ροσολής, μέλος του Δ.Σ. της ΜΑΣΚΟ. Ανάμειξη στην υπόθεση του Βελεστίνου είχαν και οι συνταγματάρχες Κονδόλης και Κουγιτάκης, που υπηρέτησαν εκεί.

Σκοτώστε τον Αρσένη. Η καταιγιστική παρέμβαση πρώην εισπράκτορα του ΚΤΕΛ Πατρών.

Ένας από τους κύριους στόχους της δράσης του κυκλώματος των Τσάτσων, ήταν ο πρώην Υπουργός Εθνικής Οικονομίας, Γερ. Αρσένης. Αφορμή ήταν, φυσικά, η δίωξη της οικογένειας Τσάτσου για το γνωστό σκάνδαλο. Μεγάλο μέρος από τα κέρδη που είχε ο όμιλος Τσάτσου από τις προμήθειες του στρατού, πήγαινε σε ειδικό ταμείο, το οποίο χρησιμοποιούσαν αποκλειστικά για την φθορά της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Βασικός διαχειριστής του ταμείου ήταν ο Κομνόπουλος. Στόχος του Κομνόπουλου ήταν η με κάθε τρόπο «σπίλωση» και πολιτική εξόντωση τελικά του Γερ. Αρσένη (σπίλωση η οποία προέρχεται από ένα «ατυχές» περιστατικό που του συνέβη κάποια νύχτα στο Σέντραλ Παρκ της Νέας Υόρκης). Η δολοφονία του βέβαια, είναι κάτι που δεν ταιριάζει στα ελληνικά δεδομένα. Θα ήταν λάθος να ηρωοποιούσαν τον «ήρωα» του Σέντραλ Παρκ!..

Όσο οι σχέσεις Λούβαρη με τον Α. Παπανδρέου δυνάμωναν, οι σχέσεις του τότε Πρωθυπουργού με τον Αρσένη εξασθενούσαν (ένας από τους λόγους που ο Αρσένης «αποκεφαλίσθηκε», μου είπε κάποτε ο Α. Παπανδρέου, ήταν η στάση του στο ζήτημα της ΑΓΕΤ. Δηλαδή από τότε που τα δευτεροβάθμια δικαστήρια ανέτρεψαν προηγούμενη πρωτοβάθμια απόφαση και απεφάσισαν να συνεχισθεί η δίωξη των Τσάτσων (1985). Μετά το 1985 άλλωστε, παρατηρήθηκε μία σαφής κάμψη της σκληρότητας της κυβέρνησης Παπανδρέου προς την οικογένεια Τσάτσου.

Την Παρασκευή, 5 Ιουνίου 1985, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο απεφάσισε να συνεχισθεί η δίωξη της οικογένειας Τσάτσου για το σκάνδαλο της ΑΓΕΤ, ακυρώνοντας προηγούμενη και αντίθετη πρωτοβάθμια απόφαση. Και τότε επενέβη ο Διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου του Πρωθυπουργού Παπανδρέου, Αντώνης Λιβάνης (πρώην εισπράκτορας λεωφορείων στο ΚΤΕΛ Πατρών, άνθρωπος ευρείας μορφώσεως, τέτοιας, ώστε την εποχή της παντοδυναμίας του στα ΚΤΕΛ, κατέφευγε σε περαστικούς μαθητές της έκτης Δημοτικού για να του κάνουν λογαριασμό στα εισιτήρια που είχε κόψει και έπρεπε να αποδώσει το αντίστοιχο ποσό), ο οποίος τηλεφώνησε στον Αρσένη και του είπε ότι ο Ανδρέας ήταν έξω φρενών μαζί του, επειδή πιστεύει ότι παρενέβη στην υπόθεση των Τσάτσων μέσω της Δικαιοσύνης.

Την επομένη Δευτέρα, ο Αρσένης είχε συνάντηση στο Καστρί με τον τότε Πρωθυπουργό. Η συνάντηση όμως ακυρώθηκε «αιφνίδια» και ο Α. Παπανδρέου δεν ξαναμίλησε για αρκετό διάστημα με τον Αρσένη.

Όταν ο Γ. Τσάτσος πέθανε –ο γέρος της δυναστείας– ο Α. Παπανδρέου έστειλε συλλυπητήριο τηλεγράφημα, που διαβάστηκε στη συνεδρίαση του Δ.Σ. του ΣΕΒ και αναφέρεται σε κάποιο «λάθος» της κυβέρνησης Παπανδρέου. Ποιο ήταν άραγε αυτό το λάθος;

Ο Αζάμ είναι Αιγύπτιος στην καταγωγή και ήταν μέλος του τελευταίου –πριν την παρέμβαση Αρσένη– ενδεκαμελούς Διοικητικού Συμβουλίου της ΑΓΕΤ. Ο Αζάμ, στενός φίλος του Λούβαρη, συναντήθηκε με τον ίδιο τον Παπανδρέου στη

Ρώμη το 1985, κατά τη διάρκεια της Συνόδου Κορυφής του Μιλάνου. Από τότε η υπόθεση των Τσάτσων «πάγωσε» και οι προσβάσεις του Αζάμ «ξεπάγωσαν».

MAGIC – MIRAGE 2000: Η αναπόφευκτη μίζα

Για να αποδείξουν την ορθότητα της επιλογής των γαλλικών βλημάτων MAGIC-2, έναντι των αντίστοιχων αμερικανικών SIDE WINTER AIM-9L, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, έδωσε παράσταση το Σάββατο 24 Οκτωβρίου 1987.

Ο Διευθυντής Επιχειρήσεων ταξίαρχος Σταυρακάκης και ο Διευθυντής Τεχνικού υποπτέραρχος Σταφυλίδης, έδωσαν μια συνέντευξη, λέγοντας μισές αλήθειες ή ολόκληρα ψέμματα. Ο Σταυρακάκης ανέφερε ότι το MAGIC είναι μεταγενέστερο του AIM–9L και σύμφωνα με την εγκυκλοπαίδεια JANES, στο γαλλικό βλήμα έχουν εφαρμοσθεί όλες οι τελευταίες τεχνολογίες. Το επαγγελματικό επίπεδο των ταξιάρχων –επί κεφαλής των επιχειρήσεων της Αεροπορίας– ήταν το κατώτατο του είδους (δηλαδή ήταν άσχετοι... ειδικοί!..) επειδή υπάρχουν πιο έγκυρες πηγές για τέτοια θέματα από την... εγκυκλοπαίδεια JANES, που εν πάσει περιπτώσει ούτε αυτήν δεν διάβασαν σωστά. Δεν είπαν δηλαδή «σε ποιες τελευταίες τεχνολογίες» υπερτερεί το ένα βλήμα έναντι του άλλου και με ποια ποσοτικά κριτήρια αυτές εκφράζονται. Δεν είπαν επίσης ότι στις σελίδες της JANES, υπάρχουν και άλλα μεταγενέστερα βλήματα από το MAGIC, που δεν σημαίνει γι' αυτό ότι είναι και καλύτερα. Είπαν ακόμη ότι, τα MAGIC αποκλειστικά και μόνο καλύπτουν τις ανάγκες των γαλλικών αεροσκαφών και ότι αν αναρτούσαν άλλα βλήματα, θα χρειαζόταν «πιστοποίηση» από την γαλλική εταιρεία. Και εδώ είπε ανακρίβειες ο ταξίαρχος. Κανένα βλήμα, και μάλιστα αυτής της κατηγορίας «FIRE AND FORGET», δεν κατασκευάζεται για ένα συγκεκριμένο τύπο αεροπλάνου. Όσον αφορά για την πιστοποίηση, είμαι βέβαιος ότι δεν γνώριζε το περιεχόμενό της. Θα έπρεπε να ήξερε όμως, ότι στα παλαιότερα MIRAGE F-1 που έχουμε, έχει ήδη αναρτηθεί το AIM 9-L, χωρίς να το «πιστοποιήσουν» οι Γάλλοι. Το ίδιο βλήμα έχει αναρτηθεί και σε άλλα αμερικανικά αεροπλάνα, χωρίς να το «πιστοποιήσουν» οι Αμερικανοί. Δεν θα ήξερε βέβαια, ότι την ανάρτηση του αμερικανικού βλήματος AIM 9-L στο MIRAGE-F1, την πολέμησε ο Κοντοδιός, υπέρμαχος της αγοράς των MAGIC και από τους βασικώτερους μεθοδευτές του. Όπως επίσης την πολέμησε και ο Φραγκογιάννης.

Για την πιστοποίηση λοιπόν αυτή, που ουσιαστικά δεν χρειαζόταν, απαίτησαν οι Γάλλοι τριάντα πέντε εκατομμύρια δολλάρια. Το κόστος ανάρτησης των βλημάτων αυτών (AIM-9L) στο Φάντομ, κόστισε μόνο τρία εκατομμύρια δολλάρια. Και το οπλικό σύστημα του Φάντομ είναι πιο πολύπλοκο από αυτό του MIRAGE-2000.

Υπήρχε πληθώρα ξένων και πιθανόν ντόπιων εταιρειών που μπορούσαν να αναλάβουν τέτοια πιστοποίηση. Αλλά δεν ρώτησαν κανέναν και έκαναν ό,τι είπαν οι Γάλλοι. Είπαν ακόμα ότι «για να μην εξαρτώμεθα από έναν προμηθευτή πήγαμε στους Γάλλους». Και εδώ ψεύδονται, γιατί για το AIM-9L, υπάρχουν δύο ανεξάρτητες πηγές προμήθειας. Η Αμερική και η Γερμανία, που το παράγει ανεξάρτητα και το διαθέτει όπου θέλει. Ο υποπτέραρχος Σταφυλίδης, κατέθεσε κι αυτός τότε ψευδή στοιχεία. Κατ' αρχήν ισχυρίσθηκε ότι τα 300 βλήματα AIM-9L κόστισαν 9,35 δισεκατομμύρια δραχμές, ενώ τα MAGIC κόστιζαν 10,65 δισεκατομμύρια δραχμές. Στη συνέχεια όμως παραδέχτηκε ότι ένα AIM-9L κόστιζε 70.000 δολλάρια, δηλαδή δέκα εκατομμύρια δραχμές περίπου. Επομένως 300 AIM-9L στοίχιζαν περίπου τρία δισεκατομμύρια δραχμές. Και δεν χρειαζόμασταν ούτε υποστήριξη, ούτε εκπαίδευση, ούτε υποδομή, αφού την έχουμε ήδη!

Άρα το «άνοιγμα» στις δύο αγορές ήταν της τάξης των 6-7 δισεκατομμυρίων δραχμών ή με δυο λόγια η «λύση MAGIC», κόστισε 300% περισσότερο!!! Βέβαια εδώ πρέπει να προσθέσουμε και την τιμή των εκτοξευτήρων: Ένας γαλλικός κόστισε *δέκα φορές παραπάνω* από έναν αμερικανικό και είχαμε ένα επί πλέον κόστος τουλάχιστον οκτώ εκατομμυρίων δολλαρίων για τη γαλλική λύση, (δηλαδή 100.000 δολ. Χ 80 εκτοξευτήρες = 8.000.000 δολλάρια). Και στο σημείο αυτό ο υποπτέραρχος Σταφυλίδης δεν είπε την αλήθεια. Αλλά δυστυχώς για την αξιπιστία των τότε ταξιάρχων και πτεράρχων του ΓΕΑ, υπάρχουν και άλλα «ντεσού» στην υπόθεση Λούβαρη–MATRA. Υπήρχε παλαιότερη πρόταση της MATRA για συμπαραγωγή των MAGIC, τους οποίους άλλωστε, σκόπευε ν' αποσύρει σε λίγα χρόνια και θα τους αποσύρει το 1994. Γιατί δεν αξιοποίησαν την προσφορά για την συμπαραγωγή;

Η οικογένεια Τσάτσου, πήρε την αντιπροσωπεία της MATRA πολύ πριν δρομολογηθούν οι διαδικασίες για την «αγορά του αιώνα» και την επιλογή τελικά των «MIRAGE-2000» ως δεύτερου μαχητικού αεροπλάνου, παρά τις συμφερότερες προσφορές άλλων χωρών, όπως για παράδειγμα των Σουηδών.

Στο ΚΕΤΑ υπήρχε μελέτη για την κατασκευή τεσσάρων φορέων ανάρτησης των AIM-9L στα MIRAGE F-1 και η ΕΑΒ μάλιστα είχε έτοιμα τα σχέδια, για το κιβώτιο ελέγχου των τεσσάρων πυραύλων. Όμως το ΓΕΑ μπλοκάριζε από πολύν καιρό την ελληνική προσπάθεια με το απλοϊκό επιχείρημα... «τι να τα κάνουμε τα τέσσερα βλήματα;». Αλλά τα πραγματικά επιχειρήματα προέρχονταν από το ενδιαφέρον που επέδειξε ο πρωθυπουργικός φίλος Γ. Λούβαρης στον Αναπληρωτή Υπουργό Στάθη. Όταν, παρά τις αντιδράσεις του ΓΕΑ, τεχνικοί αξιωματικοί του ΚΕΤΑ, κατασκεύασαν το κιβώτιο ελέγχου των δύο πυραύλων AIM-9L που έφεραν τα

F-1, επειδή το προηγούμενο που είχαν κατασκευάσει οι Γάλλοι *δεν λειτουργούσε* φυσικά, ανώτατοι αξιωματικοί τους απείλησαν ότι «θα τους κρεμάσουν». Οι ίδιοι αυτοί αξιωματικοί αργότερα προσελήφθησαν στον όμιλο των Τσάτσων. Στην ουσία οι Γάλλοι σαμποτάρισαν την ανάρτηση των AIM-9L στα «MIRAGE F-1», με αποτέλεσμα, για πολύν καιρό, τα αεροσκάφη αυτά να είναι ουσιαστικά ά ο π λ α!.. Γράφω αυτή την πληροφορία με πλήρη συναίσθηση της ευθύνης που συνεπάγεται η αποκάλυψη απορρήτων θεμάτων, επειδή τελικά κινδυνεύαμε λιγώτερο από τις ικανότητες των Τούρκων και περισσότερο από τη δική μας εσκεμμένη ανικανότητα.

Το Μάϊο του 1987, ο Γ. Λούβαρης, επισκέφτηκε τον τότε Υφυπουργό Άμυνας, μεσολαβώντας για την αγορά κι άλλων 300 «MAGIC». Ο Λούβαρης πήγε στον Στάθη σταλμένος από τον ίδιο τον Α. Παπανδρέου και με την ιδιότητά του ως Προέδρου της ΜΑΣΚΟ (ιδιοκτησίας οικογένειας Τσάτσου), εκτός από τους επί πλέον «MAGIC», ενδιαφέρθηκε και για την προμήθεια στο ΓΕΑ κηροζηνοφόρων αυτοκινήτων. Τελικά, την «δουλειά» αυτή πήρε η ΕΛΒΟ και έτσι έχασε η «ιδιωτική πρωτοβουλία», την προμήθεια, την και μίζα αποκαλουμένην! Πριν από αυτή την επίσκεψη, ο Λούβαρης είχε κλείσει μια νέα προμήθεια με τη γαλλική MATRA, ύψους ογδόντα εκατομμυρίων δολλαρίων, για την προμήθεια πυραύλων αέρος-αέρος. Και αυτή η προμήθεια μεθοδεύτηκε έτσι, ώστε να μην υστερήσει σε όλα τα «καλά» στοιχεία των προμηθειών LEOPARD και CHINOOK, δηλαδή: πραγματοποιήθηκε με κατ' ευθείαν ανάθεση σε ελάχιστο χρόνο. Δεν εξετάσθηκε καμμιά εναλλακτική λύση, ενώ υπήρχαν τέτοιες, και μάλιστα στο 1/3 του κόστους και φυσικά δεν έγινε διαγωνισμός! Δεν προβλέφτηκε στην προμήθεια βασικώτατος εξοπλισμός, απαραίτητος για την λειτουργία του όπλου, όπως εκτοξευτήρες, που προσφέρθηκαν στο δεκαπλάσιο, αργότε-

ρα, από το κανονικό κόστος κ.λπ. Τελικά ο Υπουργός Στάθης, μη αντέχοντας στην πρωθυπουργική πιέση, ενέδωσε στην απαίτηση του Λούβαρη για την αγορά άλλων 300 «MAGIC».

Το τέλεξ του ΓΕΑ

Στις 26 Απριλίου 1986, το Γενικό Επιτελείο Αεροπορίας (ΓΕΑ), έστειλε προς τη γαλλική εταιρεία MATRA, που κατασκευάζει τους αντιαεροπορικούς πυραύλους «MAGIC», το ακόλουθο τέλεξ:

Θέμα: «Προμήθεια πυραύλων»

Σας πληροφορούμε ότι οι τελευταίες συνομιλίες μας μεταφέρθηκαν στις πολιτικές αρχές του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας.

Η τελική απόφαση θα ληφθεί εντός των προσεχών εβδομάδων.

Αυτή η πληροφόρηση διαβιβάστηκε στον κ. Γ. Λούβαρη του γραφείου σας στην Αθήνα.

Στο σημείο αυτό επισημαίνεται η «αφέλεια» του αξιωματικού, ο οποίος θεώρησε σκόπιμο να μνημονεύσει το όνομα του Λούβαρη στο τέλεξ προς τη MATRA, χωρίς κανένα λόγο, αφού για την καταβολή της προμήθειας δεν απαιτείται η μνεία του ατόμου που μεσολάβησε για μια αγορά του ΥΕΘΑ. Έχουμε την τεκμηριωμένη άποψη ότι, ο συντάκτης του τέλεξ ήθελε να διαβεβαιώσει τον Λούβαρη ότι η MATRA πληροφορήθηκε από το ΓΕΑ ότι ο ρόλος του ως μεσάζοντος στην προμήθεια των «MAGIC» ήταν καθοριστικός. Γεγονός πάντως είναι ότι ο Λούβαρης εκμεταλλεύθηκε την φιλία του με τον τότε Πρωθυπουργό, για να προμηθεύσει αυτός τους πυραύλους, με τη σύμφωνη γνώμη του Πρωθυπουργού φυσικά.

Και κάτι άλλο, συμπτωματικά καθοριστικό στην υπόθεση. Μία εβδομάδα πριν σταλεί το τέλεξ, είχε δημοσιευθεί στην

Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η σύσταση της εταιρείας ΜΑΣΚΟ του ομίλου ΚΑΣΤΡΕΛ, την οποία διηύθυνε ο Λούβαρης. Αυτό καταδεικνύει ότι, ο ρόλος του στην αγορά των MAGIC, δεν περιορίσθηκε σε αυτόν του... μεταφραστού.

Γεγονός πάντως είναι ότι ο Λούβαρης δεν «αμάρτησε» μόνο για τα συμφέροντα της εταιρείας ΜΑΣΚΟ –πράξη που δεν θα ήταν αμαρτωλή, επειδή οι εταιρείες εισπράττουν προμήθειες, αυτή είναι η δουλειά τους– αλλά...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο γκρίζος κόσμος

Όλα άρχισαν μια νύχτα του Οκτωβρίου του 1984, στον Αργοσαρωνικό. Εκείνη τη νύχτα, ο εκπρόσωπος της «Φεστ» στην Ελλάδα έδινε δεξίωση επάνω σε μια θαλαμηγό που είχε νοικιάσει ειδικά γι' αυτό το σκοπό. Η VOEST (Φεστ), είναι ο μεγαλύτερος όμιλος επιχειρήσεων της Αυστρίας. Μία από τις θυγατρικές της εταιρείες είναι και η «Νόρικουμ», η οποία ασχολείται με το εμπόριο αυστριακών οπλικών συστημάτων. Αντιπρόσωπος της «Φεστ» στην Ελλάδα, ήταν τότε ο Γεώργιος Λουκάς.

Η δεξίωση οργανώθηκε με αφορμή την έκθεση πολεμικού υλικού DEFENDORY '84 και ήσαν παρόντες η ελίτ των εμπόρων όπλων, στρατιωτικοί ακόλουθοι –κυρίως από χώρες της Μ. Ανατολής. Αλλά ούτε ο Γ. Λουκάς ούτε και οι προσκεκλημένοι του μπορούσαν να φαντασθούν ότι εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ήταν αυτόπτες μάρτυρες της πρώτης πράξης ενός σεναρίου, που έμελλε να έχει δραματική εξέλιξη. Ο Γ. Λουκάς, θέλησε να οργανώσει τη δεξίωση με δύο στόχους: Πρώτο, να ξαναπιάσει το νήμα των πωλήσεων όπλων της Αυστρίας προς τη Μ. Ανατολή, που είχαν διακοπεί επειδή οι νόμοι της

χώρας αυτής απαγόρευαν τις πωλήσεις πολεμικού υλικού σε χώρες που βρίσκονται σε εμπόλεμη κατάσταση και δεύτερο, να κλείσει με τον ελληνικό στρατό μια συμφωνία, αξίας πολλών εκατομμυρίων αυστριακών σελινίων, για τον εκσυγχρονισμό των παλιών πυροβόλων του τελευταίου. Πρωταγωνιστής της βραδιάς εκείνης ήταν το κανόνι των 45΄ της «Νόρικουμ». Το πυροβόλο αυτό, δεν είναι τίποτε άλλο, από μία μετασκευή του Μ–114 σε 45άρι (το ρυμουλκούμενο πυροβόλο Μ–114 ήταν το κύριο μέσου διαμετρήματος κανόνι των χωρών–μελών του ΝΑΤΟ και πρόσφατα, τότε, είχε αρχίσει να εκσυγχρονίζεται). Ο εκσυγχρονισμός αυτός συνίστατο στην αντικατάσταση της κάννης του, με μια μεγαλύτερη των 45΄ ή των 39΄, και στον εκσυγχρονισμό των σκοπευτικών του.

Ο πρώτος που επενόησε μια εφεύρεση για την μετατροπή του Μ–114 ήταν ο Καναδός έμπορος όπλων Τζέραλντ Μπολλ, ιδρυτής της εταιρείας SRC. Ο Καναδός αυτός, κατασκεύασε ένα εργοστάσιο για τις μετατροπές του Μ–114 κοντά στα καναδοαμερικανικά σύνορα, αλλά κάποια στιγμή τον συνέλαβε το FBI, με τη δικαιολογία ότι πωλούσε παράνομα όπλα στην Αφρική. Αυτό όμως δεν σταμάτησε τις δραστηριότητές του και επώλησε την εφεύρεσή του για την μετατροπή του Μ–114 σε μια σειρά από χώρες, μεταξύ των οποίων ήταν η Ν. Αφρική, η Κίνα και η Ελλάδα. Έτσι, το κανόνι που διαφήμιζε εκείνη τη νύχτα στον Αργοσαρωνικό ο Γ. Λουκάς, δεν ήταν άλλο από την εφεύρεση του Καναδού, που όλοι την είχαν αποκτήσει και όλοι ήθελαν να την πωλήσουν ως τεχνογνωσία. Οι χώρες που ενδιαφέρθηκαν περισσότερο για την «Φεστ» και την «Νόρικουμ», ήταν η Λιβύη και το Ιράν, και ο Γ.Λουκάς ήλπιζε ότι θα επαναλάμβανε το προηγούμενο της Στάγιερ, μια άλλη μεγάλη βιομηχανία της Αυστρίας, η οποία το 1981 είχε κλείσει μια συμφωνία για όπλα, αξίας πολλών εκατομμυρίων, με το καθεστώς του Μ. Καντάφι.

Αλλά, στο σχέδιό του αυτό, βρήκε αντίθετο τον Πρέσβυ Άμρυ, ο οποίος φοβόταν ότι, μέσω της Λιβύης, τα όπλα αυτά θα έφταναν τελικά στο Ιράν. Αυτό είχε συμβεί και άλλες φορές στο παρελθόν. «*Δεν μου αρέσει η υπόθεση. Τα όπλα αλλάζουν πολύ εύκολα κάτοχο σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου...*» έλεγε ο Άμρυ στο περιβάλλον του πριν δολοφονηθεί. Και είχε πολλούς λόγους για να φοβάται μια διοχέτευση αυστριακών όπλων προς το Ιράν, μέσω της Λιβύης. Το Ιράν κατείχε το κανόνι από το 1970 και το είχε μετατρέψει σε 45άρι με τη βοήθεια των Ισραηλινών! (Είναι γνωστό ότι το Ισραήλ αποτελούσε έναν από τους κυριώτερους προμηθευτές όπλων και στρατηγικών ανταλλακτικών στους Πέρσες). Αλλά το ίδιο κανόνι το είχε και το Ιράκ, που το απέκτησε μέσω της Ιορδανίας. Στην πρώτη φάση του περσοϊρακινού πολέμου, οι Ιρακινοί χρησιμοποίησαν αυτό το κανόνι στο βόρειο μέτωπο (Κουρδιστάν), με τη βοήθεια των αυστριακών τεχνικών, (κάποια στιγμή, το 1983, το Κουρδικό Δημοκρατικό Κόμμα του Μασούντ Μπαρζανί, απήγαγε μερικούς Αυστριακούς τεχνικούς).

Το 1984, το Ιράν ήθελε ν' αγοράσει το κανόνι της «Φεστ», αλλά την υλοποίηση της συναλλαγής–συμφωνίας εμπόδιζε ο αυστριακός νόμος που προαναφέραμε. Έτσι, η Τεχεράνη προσπαθούσε να εξασφαλίσει το όπλο μέσω μιας τρίτης χώρας, η οποία, όπως φοβόταν ο Άμρυ, ήταν η Λιβύη. Και στο παρελθόν, το Ιράν είχε προσπαθήσει ν' αποκτήσει αυστριακά όπλα μέσω τρίτων χωρών, αλλά μία τουλάχιστον απόπειρα, κατέληξε σε φιάσκο τόσο για τη «Νόρικουμ», όσο και για τον Γ. Λουκά. Η συμφωνία αφορούσε στην αγορά αυστριακών όπλων από την Ταϋλάνδη. Όμως η αυστριακή κυβέρνηση πληροφορήθηκε ότι τα όπλα είχαν προορισμό το Ιράν και την τελευταία στιγμή διέταξε τον πλοίαρχο του εμπορικού πλοίου που τα μετέφερε, να «δέσει» στο λιμάνι Κορντελγιάσο της Γιουγκοσλαβίας. Το μεγαλύτερο φιάσκο κατά τον Άρμυ, ήταν

μια πολύ περίεργη υπόθεση αγοράς όπλων από την αυστριακή «Στάγιερ». Τα όπλα ήταν 650 τεθωρακισμένα, τα έκλεισε η Λιβύη, αλλά τελικά πήγαν στο Ιράν! Το φιάσκο για την Στάγιερ, ήταν ότι αναγκάσθηκε να πληρώσει αρκετά εκατομμύρια σε διάφορους εμπόρους όπλων, που εκ των υστέρων προσκόμισαν στοιχεία, σύμφωνα με τα οποία εδικαιούντο προμήθειας. Για να πωλήσει δηλαδή η Στάγιερ, αναγκάστηκε να χρησιμοποιήσει τις υπηρεσίες ενός πολύ γνωστού κυκλώματος στον «γκρίζο κόσμο», το οποίο τελικά στράφηκε εναντίον της, εκβιάζοντάς την!..

Στις συνομιλίες που είχε με τους συνεργάτες του για την υπόθεση της Στάγιερ, ο Άμρυ αναφερόταν ιδιαίτερα στον π ε ρ ί ε ρ γ ο ρ ό λ ο που διεδραμάτισε ο γνωστός από το σκάνδαλο των Λέοπαρντ έμπορος όπλων, Βασίλης Τσάκος. Οι σχέσεις του Τσάκου με την Στάγιερ, χρονολογούνται από παλιά και, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουμε στη διάθεσή μας, το 1978 μεσολάβησε στην αγορά από την Ελλάδα αυστριακών τεθωρακισμένων «καταστροφέων αρμάτων» τύπου «Κουρασίερι», που τα κατασκευάζει η Στάγιερ, εισπράττοντας προμήθεια τετρακοσίων εκατομμυρίων αυστριακών σελινίων. (Οι δουλειές που έκλεινε ο Τσάκος επί υπουργείας Ευάγγελου Αβέρωφ, ήταν όντως αρκετά επικερδείς, ώσπου κάποτε συνάντησε στο δρόμο του την ΑΧΧΟΝ).

Φαίνεται όμως ότι ο Τσάκος είχε βρει το κατάλληλο «πέρασμα» στην Στάγιερ, επειδή όλες οι συμφωνίες που έκλεινε μαζί της, του απέφεραν αρκετά εκατομμύρια. Έχουμε στα χέρια μας για παράδειγμα τις παρακάτω συμφωνίες:

– Συμφωνία της 24ης Ιουλίου 1979, μεταξύ της Στάγιερ και της εταιρείας U.G.E. του Β. Τσάκου, με την οποία ο τελευταίος θα έπαιρνε προμήθεια 8,1% για την πώληση στρατιωτικών προϊόντων στη Σαουδική Αραβία.

– Συμφωνία των ίδιων εταιρειών της 31ης Μαρτίου 1977, με

την οποία ο Β. Τσάκος αναλάμβανε να πουλήσει τεθωρακισμένα τύπου SK 105 της Στάγιερ στο Μαρόκο, με προμήθεια 17,9%. Για τα ανταλλακτικά των τεθωρακισμένων θα έπαιρνε προμήθεια 50%, ενώ για τα πυρομαχικά ο Τσάκος φάνηκε γενναιόδωρος και δεν θέλησε να εισπράξει προμήθεια. Για να εξασφαλίσει ο Β. Τσάκος την αστρονομική προμήθεια ή αλλοιώς μίζα, εξαγόρασε τους πάντες στο Μαρόκο, χωρίς τελικά να τους πληρώσει, με αποτέλεσμα να εκδοθεί διαταγή, με την οποία διατάσσονταν τα όργανα της αστυνομίας να τον συλλάβουν μόλις εμφανιζόταν στο Μαρόκο.

Τελικά ο Χέρμπερτ Άμρυ, συγκέντρωσε όλα αυτά τα στοιχεία και τα έστειλε προσωπικά στον τότε Υπουργό Εξωτερικών της Αυστρίας, Λεοπόλντ Γκρατς. Ο Γκρατς με τη σειρά του, έδωσε εντολή, και το εμπόριο που επιχειρούσε να ανοίξει πάλι η Νόρικουμ στην Μ. Ανατολή σταμάτησε. Δεν σταμάτησαν όμως τα προβλήματα του Άμρυ. Οι λογαριασμοί που είχε ανοίξει με το γκρίζο κύκλωμα των εμπόρων όπλων, που τόσο φοβόταν, ήταν και μεγάλοι και ανοιχτοί!.. Έπρεπε λοιπόν να εξοφληθούν με τον ένα ή τον «άλλο» τρόπο...

(Ο Άμρυ είχε αρχίσει να επισύρει την προσοχή αυτών των εμπόρων όπλων, από τότε που είπε στον ηγέτη των Χριστιανών του Λιβάνου, Καμίλ Τσαμούν, να πείσει τη Βιέννη να σταματήσει τη διακίνηση αυστριακών όπλων, μέσω της Συρίας, στους μουσουλμάνους του Λιβάνου...).

Ο Πρεσβευτής Χέρμπερτ Άμρυ, δολοφονήθηκε στην επίσημη κατοικία του στο Ψυχικό (Αθήνα), στις 12 Ιουλίου του 1985, όταν είχε ήδη ζητήσει από την ελληνική κυβέρνηση περισσότερη αστυνομική προστασία. Ο Άμρυ ζήτησε την αυξημένη προστασία του λίγες μέρες αφού δέχτηκε την επίσκεψη ενός πολύ γνωστού, στο γκρίζο κύκλωμα, Ιρανού εμπόρου όπλων, που διατηρεί και σήμερα γραφεία στην Αθήνα. Ο Ιρανός αυτός, θεωρούσε τον εαυτό του εξωπεταγμένον από

Ρόμπερτ Σμωλλ: Σταθμάρχης της DIA στην Ελλάδα επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ 1985–1989.

Φρανκ Τέρπιλ: ο νυκτερινός επισκέπτης του Αυστριακού Πρεσβευτή Χέρμπερτ ΄Αμρυ.

την Στάγιερ και την Νόρικουμ και έθεσε υπ' όψη του Χ. Άμρυ μια σειρά στοιχείων, που βοήθησαν τον τελευταίο να σταματήσει το εμπόριο όπλων!..

Λίγο μετά τη συνάντηση αυτή, οι γιατροί συμβούλευσαν τον Άμρυ να κάνει... «μπάι–πας». Η επέμβαση δεν χρειάστηκε τελικά να γίνει. Στις 11 Ιουλίου το βράδυ, ο Φρανκ Τέρπιλ, απεσταλμένος του Μουαμάρ Καντάφι, επισκέφτηκε με απόλυτη μυστικότητα τον Πρέσβυ στο σπίτι στο Ψυχικό, μεταφέροντας την επιθυμία του Καντάφι, να διευκολύνει ο Πρέσβυς την πώληση όπλων προς την Λιβύη, τα οποία όμως τελικό προορισμό είχαν το Ιράν. Ο Αυστριακός Πρέσβυς ήταν άκαμπτος στις αποφάσεις του. Την διαπίστωση αυτή δεν μπορεί παρά να την έκανε και ο νυκτερινός του επισκέπτης. Σημασία πάντως έχει ότι ο Πρέσβυς πέθανε ξαφνικά –ένα εικοσιτετράωρο μετά την επίσκεψη– την επόμενη νύχτα της 12ης Ιουλίου. Εννοείται δε ότι αμέσως μετά τον θάνατό του επαναλήφθηκε η διακίνηση των όπλων από την Αυστρία προς τη Μέση Ανατολή.

Όμως, ο Χ. Άμρυ ήταν προσωπικός φίλος του Μπρούνο Κράισκυ, ο οποίος ειδοποίησε τον εισαγγελέα της Βιέννης. Ο εισαγγελέας διέταξε την εκταφή του πτώματος και την εξέταση από ιατροδικαστή, ο οποίος αποφάνθηκε ότι δεν υπήρχαν ίχνη δηλητηρίου και κατόπιν αυτού τον ξανάθαψαν. Ωστόσο, ο Πρέσβυς Χ. Άμρυ είχε μια κόρη, που είχε στενή σχέση με τον γράφοντα. Συναντήθηκα λοιπόν με την κόρη του Πρέσβυ Άμρυ στο Μόναχο, στο σπίτι μου. Εκεί η κόρη του με υποχρέωσε να ακούσω κάποιες κασέτες, οι οποίες ήταν προϊόν της δίωρης συνομιλίας του Άμρυ με τον Ιρανό έμπορο όπλων στο Ψυχικό, που ήδη αναφέραμε.

Από τις κασέτες διαπιστώσαμε ότι, εκτός των άλλων, στην υπόθεση ήσαν αναμεμειγμένοι και κάποιοι Έλληνες. Ακούγοντας κάποιες καλυμμένες απειλές που είχε αποκαλύψει ο

Ιρανός, διαπιστώσαμε ότι τότε ο Άμρυ κινδύνευε πραγματικά, μόνο που δεν το ήξερε. Με μερικά τηλεφωνήματα στους «σωστούς» ανθρώπους, πληροφορήθηκα ότι ο Φρανκ Τέρπιλ βρισκόταν στην Αθήνα, ινκόγνιτο. Μερικές ώρες αργότερα, η κόρη του Άμρυ πληροφορήθηκε από φίλη της, εργαζόμενη στην αυστριακή πρεσβεία, ότι ο πατέρας της είχε δεχθεί τη μυστική επίσκεψη κάποιου άντρα, με τα χαρακτηριστικά του Τέρπιλ. Για μένα πλέον, το μυστήριο είχε φωτιστεί. Πετάξαμε στη Βιέννη, όπου παρώτρυνα την Ε. Άμρυ να ζητήσει πάλι την εκταφή του πατέρα της, πράγμα που το πέτυχε. Εκτός από τον αυστριακό ιατροδικαστή, έφερα και έναν Αμερικανό στρατιωτικό γιατρό από το Βισμπάντεν. Το πόρισμα ήταν και πάλι αρνητικό. Παρακάλεσα τον στρατιωτικό γιατρό να στείλει τα σπλάχνα του άτυχου Πρέσβυ στην Αμερική, σε κάποιο ειδικό μυστικό κέντρο.

Σε 48 ώρες η απάντηση που ήρθε ήταν καταπέλτης. Ο Πρέσβυς είχε πιει μια αρκετά προσεγμένη δόση δηλητηρίου «CARIKTICUM», το οποίο προκαλεί καρδιακή προσβολή μετά από ένα 24ωρο περίπου. Μετά την τραγική αυτή διαπίστωση –και ενώ ο εισαγγελέας ήταν έτοιμος να ασκήσει ποινική δίωξη– ο γράφων ανακλήθηκε βίαια στις Βρυξέλλες και η κόρη του Άμρυ δέχτηκε δολοφονική, προειδοποιητική επίθεση στο σπίτι της.

Έτσι τελείωσε άδοξα η... ηρωϊκή μου προσπάθεια. Τόσο σοβαρό ήταν το ζήτημα, ώστε επενέβη ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Λευκού Οίκου, για να σταματήσω κάθε περαιτέρω προσπάθεια. Ο Β. Τσάκος, πάντως, γνώριζε για τη δολοφονία του Πρέσβυ. Και ο Γ. Λουκάς γνώριζε. Δεν πήρε πάντως αυτός την απόφαση. Η δολοφονία του Άμρυ αποφασίστηκε από τον Ε. Κάμμικς, έμπορο όπλων και ανωτάτου υπαλλήλου του 820-Ε Γραφείου Πώλησης όπλων του Πενταγώνου των ΗΠΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

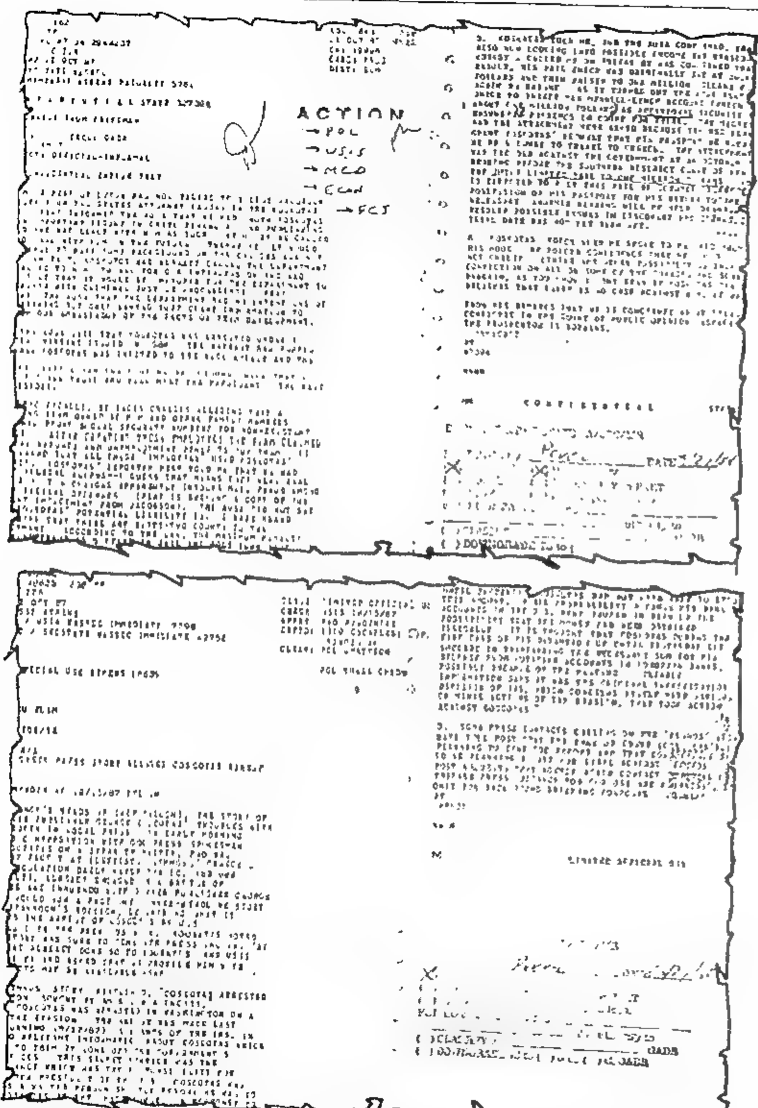
Η ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΕΝΗ ΑΠΟΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ

Ο Κασόγκι. Ο Κοσκωτάς. Ο Ασίζ Ναντίρ
και ο Α. Παπανδρέου.
Η Τράπεζα Κρήτης στο εμπόριο όπλων και ναρκωτικών.

Την προστασία των Ηνωμένων Πολιτειών είχε επιζητήσει ήδη από το 1987, όταν είχε συλληφθεί στην Ουάσιγκτων, ο Γ. Κοσκωτάς, ο οποίος είχε γίνει δεκτός από τον Διευθυντή Ειδικών Υποθέσεων Νοτίου Ευρώπης του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών, Φρίντμαν.

Ο Φρίντμαν υποσχέθηκε στον Κοσκωτά απεριόριστη υποστήριξη και συνεχές ενδιαφέρον από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Φρίντμαν, εν συνεχεία, παρουσίασε τον Κοσκωτά στον Υφυπουργό Εξωτερικών Μάικλ Άρμακοστ, ο οποίος έδειξε έμπρακτα το ενδιαφέρον της Ουάσιγκτων στέλνοντας το παρακάτω τηλεγράφημα προς την αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα.

ΠΡΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗ ΑΘΗΝΑ
ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑ 5761
ΑΠΟΡΡΗΤΟ
ΣΤΕΗΤ ΝΤΗΠΑΡΤ. 327394
ΜΕΣΩ ΦΡΙΝΤΜΑΝ
ΘΕΜΑ: ΕΠΙΣΗΜΟ/ΑΤΥΠΟ

ACTION

Δύο απόρρητα τηλεγραφήματα του Σταίητ Ντηπάρτμεντ (Υπουργείο Εξωτερικών ΗΠΑ) προς τον αρχηγό της USIA (τμήμα της CIA) στην Αθήνα, όπου διαφαίνεται το ενδιαφέρον των ΗΠΑ για την υπόθεση Κοσκωτά.

1. ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ/ΟΛΟ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

1. Ο Μάικλ Πλέι της Ι/Ευρ. μίλησε ήδη με Έλιοτ Τζέικομπσον, βοηθό εισαγγελέα των ΗΠΑ, για την υπόθεση Κοσκωτά. Ο Πλέι πληροφόρησε (το βοηθό εισαγγελέα) ότι γνώριζε τον Κοσκωτά ως σημαντικό παράγοντα του ελληνικού οικονομικού και εκδοτικού κόσμου και ότι έτσι τον αντιμετώπιζε. Μπορεί να χρειασθεί να έχουμε συναλλαγές μαζί του στο μέλλον. Ο Κοσκωτάς επικοινώνησε ήδη με το Υπουργείο για να ζητήσει παρέμβασή μας (μίλησα εγώ μαζί του).
2. Ο Κοσκωτάς μου είπε, και το επιβεβαίωσε και ο βοηθός εισαγγελέας, ότι η Υπηρεσία Εξωτερικών Εσόδων (εφορία) ερευνά τώρα και πιθανή φοροδιαφυγή. Όταν ο Κοσκωτάς μου τηλεφώνησε την Παρασκευή (μετά τη συνάντηση), ανησυχούσε μήπως η εγγύησή του, που αρχικά είχε ορισθεί στις 50.000 δολλάρια και έπειτα ανέβηκε στο ποσόν του 1.000.000 δολλαρίων, προσδιοριζόταν τώρα ακόμα πιο πάνω. Τελικά ο βοηθός εισαγγελέας ζήτησε από το δικαστή να ζητήσει να εγγυηθεί η Μέριλ Λυντς, για να είναι βέβαιη η παρουσία του στο δικαστήριο.
3. Από το τηλεφώνημά μας κατάλαβα πολλά. Εξέφρασε την πεποίθηση ότι δεν θα τον έκριναν ένοχο. Αλλά κι αν ακόμα ο Κοσκωτάς πιστεύει ότι δεν υπάρχει τίποτα εναντίον του –και δεν υπάρχει– τον ανησυχεί πολύ το ενδεχόμενο να καταδικασθεί από το δικαστήριο της Κοινής Γνώμης (στην Ελλάδα), ιδιαίτερα αν ο εισαγγελέας είναι ο Μπόμπολας.

ΛΟΓΟΚΡΙΜΕΝΑ

υπογραφή: Άρμακοστ,
Στέητ Ντηπάρτμεντ

Τηλεγράφημα εμπιστευτικό του τότε υφυπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Μ. ΄Αρμακοστ προς την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα, όπου διαφαίνεται η σχέση και η γνωριμία του Μ. ΄Αρμακοστ με τον Κοσκωτά.

CONFIDENTIAL

[illegible] INFO [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible] 2040237
[illegible] 220
210752Z OCT 87
STATE WASHDC
[illegible] ATHENS PRIORITY [illegible]
[illegible] STATE 327394

[illegible] 19896 [illegible] PROG [illegible]

[illegible] FROM [illegible]

[illegible] 12356: DECL: OADR
TAGS: [illegible]
SUBJECT: OFFICIAL-INFORMAL

CONFIDENTIAL-ENTIRE TEXT.

[illegible] NICK [illegible] OF [illegible] WAS NOW TALKED TO ELLIOT JACOBSON, ASSISTANT UNITED STATES ATTORNEY (AUSA) IN THE KOSKOTAS CASE. [illegible] INFORMED THE AUSA THAT WE HAD KNOWN KOSKOTAS AS AN IMPORTANT FIGURE IN GREEK FINANCIAL AND PUBLISHING [illegible] AND HAD DEALT WITH HIM AS SUCH. WE MIGHT BE CALLED ON TO DEAL WITH HIM IN THE FUTURE. THEREFORE, IT WOULD BE HELPFUL TO HAVE SOME BACKGROUND ON THE CHARGES AGAINST HIM. IN FACT, KOSKOTAS HAD ALREADY CALLED THE DEPARTMENT [illegible] TO ASK FOR OUR INTERCESSION AND HAD BEEN TOLD THAT IT WOULD BE IMPROPER FOR THE DEPARTMENT TO INTERFERE WITH CRIMINAL JUSTICE PROCEEDINGS. [illegible] ASSURED THE AUSA THAT THE DEPARTMENT HAD NO INTENTIONS OF INTERFERING BUT ONLY WANTED SUFFICIENT INFORMATION TO INFORM OUR AMBASSADOR OF THE FACTS OF THIS DEVELOPMENT.

[illegible] THE AUSA SAID THAT KOSKOTAS WAS ARRESTED UNDER A [illegible] WARRANT ISSUED IN 1986. THE WARRANT HAD POPPED UP WHEN KOSKOTAS WAS INVITED TO THE [illegible] AND THE SECRET SERVICE RAN THE ROUTINE BACKGROUND CHECK THAT IS DONE FOR ALL THOSE WHO WILL MEET THE PRESIDENT. THE REST IS HISTORY.

[illegible] SPECIFICALLY, HE FACES CHARGES ALLEGING THAT A PRINTING FIRM OWNED BY HIM AND OTHER FAMILY MEMBERS OBTAINED [illegible] SOCIAL SECURITY NUMBERS FOR NON-EXISTANT WORKERS. AFTER CREATING THESE EMPLOYEES THE FIRM CLAIMED [illegible] TAX REFUNDS AND UNEMPLOYMENT BENEFITS FOR THEM. IT [illegible] THAT ALL THESE "EMPLOYEES" USED KOSKOTAS' ADDRESS. KOSKOTAS' REPORTER [illegible] TOLD ME THAT HE HAD [illegible] ILLEGAL ALIENS--I GUESS THAT MEANS THEY WERE REAL PEOPLE.) THE CHARGES APPARENTLY INVOLVE MAIL FRAUD AMONG OTHER FEDERAL OFFENSES. (PEAY IS SEEKING A COPY OF THE CURRENT INDICTMENT FROM JACOBSON). THE AUSA DID NOT SAY WHAT KOSKOTAS' POTENTIAL LIABILITY IS. I HAVE HEARD ELSEWHERE THAT THERE ARE SIXTY-TWO COUNTS TO THE INDICTMENT. ACCORDING TO THE LAW, THE MAXIMUM PENALTY FOR MAIL FRAUD [illegible] 5 YEARS IN JAIL AND [illegible] FINE. IF

C [illegible] STATE 327394

CONFIDENTIAL [illegible]

EACH COUNT INVOLVES FRAUD, THE CONSEQUENCES FOR KOSKOTAS COULD BE VERY SEVERE IF HE IS CONVICTED.

5. KOSKOTAS TOLD ME, AND THE AUSA CONFIRMED, THAT IRS IS ALSO NOW LOOKING INTO POSSIBLE INCOME TAX EVASION. [illegible] KOSKOTAS CALLED ME ON FRIDAY HE WAS CONCERNED THAT AS A RESULT, HIS BAIL WHICH WAS ORIGINALLY SET AT [illegible] DOLLARS AND THEN RAISED TO ONE MILLION DOLLARS WOULD AGAIN BE RAISED. AS IT TURNED OUT THE AUSA ASKED THE JUDGE TO [illegible] HIS MERRILL-LYNCH ACCOUNT (WHICH IS WORTH ABOUT ONE MILLION DOLLARS) AS ADDITIONAL SECURITY TO ENSURE [illegible] PRESENCE IN COURT FOR TRIAL. THE HIGHER BAIL AND THE ATTACHMENT WERE ASKED BECAUSE [illegible] PLANS TO GRANT KOSKOTAS' REQUEST THAT HIS PASSPORT BE RETURNED AND HE BE ALLOWED TO TRAVEL TO GREECE. THE ATTACHMENT ISSUE WAS DECIDED AGAINST THE GOVERNMENT AT AN OCTOBER 20 HEARING BEFORE THE SOUTHERN DISTRICT COURT OF NEW YORK. THE JUDGE LIMITED BAIL TO ONE MILLION DOLLARS. KOSKOTAS IS EXPECTED TO POST THIS BAIL BY OCTOBER 21 AND TO REGAIN POSSESSION OF HIS PASSPORT FOR HIS RETURN TO GREECE. [illegible] NECESSARY, ANOTHER HEARING WILL BE HELD NOVEMBER 6 [illegible] TO RESOLVE POSSIBLE ISSUES IN DISCOVERY PROCEDURES. THE TRIAL DATE HAS NOT YET BEEN SET.

6. KOSKOTAS' VOICE WHEN HE SPOKE TO ME SAID MORE ABOUT HIS MOOD. HE VOICED CONFIDENCE THAT HE WOULD BE FOUND NOT GUILTY. (THERE ARE OTHER POSSIBILITIES INCLUDING CONVICTION ON ALL OR SOME OF THE CHARGES AND SOME SORT OF BARGAIN, AS YOU KNOW.) BUT EVEN IF KOSKOTAS REALLY BELIEVES THAT THERE IS NO CASE AGAINST HIM, IT WAS CLEAR FROM HIS REMARKS THAT HE IS CONCERNED ABOUT BEING CONVICTED IN THE COURT OF PUBLIC OPINION, ESPECIALLY WHEN THE PROSECUTOR IS [illegible].
ARMACOST
BT
#7394

NNNN

[illegible] CONFIDENTIAL STATE 327394

και το δεύτερο τηλεγράφημα από την αμερικανική πρεσβεία προς το Στέητ Ντηπάρτμεντ είναι το εξής:
(ΛΟΓΟΚΡΙΜΕΝΟ)

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΕΠΙΣΗΜΗ ΧΡΗΣΗ
ΑΘΗΝΑ 18635
ΘΕΜΑ: Ιστορία στον ελληνικό Τύπο για τη σύλληψη Κοσκωτά στις ΗΠΑ.
ELAM/WOZNIAK 10/03/87
TELCON

1. Κατά υπηρεσιακά στοιχεία (σετ TELCON), η ιστορία των εκκρεμοτήτων του Έλληνα εκδότη και τραπεζίτη Γεωργίου Κοσκωτά, αναφέρεται έντονα στον ελληνικό Τύπο. Σε πρωϊνή συνομιλία στις 13 Σεπτεμβρίου με τον εκπρόσωπο της ελληνικής κυβέρνησης Γιάννη Ρουμπάτη για ένα άλλο θέμα –που αφορούσε σε εκτιμήσεις του Ρουμπάτη αναφορικά με πολιτική Πρωθυπουργού Παπανδρέου, καθώς και τη διασφάλιση της συνεργασίας Ρουμπάτη–ΗΠΑ– ο Βόζνιακ έμεινε κατάπληκτος από το γεγονός ότι το αριστερό «ΕΘΝΟΣ», που έχει ήδη εμπλακεί σε μια μάχη υπαινιγμών και εχθρικών υπονοούμενων με τον τραπεζίτη/εκδότη Κοσκωτά, θα δημοσίευε στο απογευματινό του φύλλο εκείνης της ημέρας ως κύριο θέμα, την περιγραφή της –όπως υποστήριζε– σύλληψης του Κοσκωτά από τις αμερικανικές αρχές, στο τέλος της προηγούμενης εβδομάδας. Ο Ρουμπάτης σημείωσε ότι η ιστορία θα προκαλούσε έρευνες στον Τύπο (μέχρι εκείνη τη στιγμή, ήδη είχαν αρχίσει στο γραφείο του Ρουμπάτη και της USIS), πράγμα το οποίο δεν συμφέρει να προχωρήσει, επειδή υπάρχει φόβος αποκάλυψης και του Ρουμπάτη ως ανθρώπου της πρεσβείας, και μας ζητούσε να του δώσουμε όσα στοιχεία είχαμε στα χέρια μας το συντομώτερο δυνατό, για να μεθοδεύσει την υπόθεση.
2. ....

ΛΟΓΟΚΡΙΜΜΕΝΟ 15 σειρές

3. Δημοσιογραφικές «πηγές» μας στην ιστορία του «ΕΘΝΟΥΣ», δήλωσαν ότι η Τράπεζα Κρήτης σκοπεύει να αρνηθεί το δημοσίευμα και ότι ο Κοσκωτάς, λέγεται, πως σκέπτεται να υποβάλει μήνυση κατά του «ΕΘΝΟΥΣ». Υπενθυμίζουμε, ωστόσο, τις υπηρεσίες που έχει προσφέρει η Τράπεζα Κρήτης, σχετικά με τις «ειδικές μεταφορές»–«πωλήσεις» στο Ιράν και αλλού. Ζητείται η υπηρεσία να έλθει σε επαφή με τον Κοσκωτά και να ετοιμάσει τις οδηγίες–κατευθύνσεις για δική μας χρήση και του Ρουμπάτη, όσον αφορά στο παρασκήνιο της υπόθεσης.

ΛΟΓΟΚΡΙΜΜΕΝΟ 5 σειρές

υπογραφή: Βόζνιακ

Στη συνέχεια στάλθηκε από τον Υπουργό Εξωτερικών Μάικλ Άρμακοστ προς την αμερικανική πρεσβεία στην Αθήνα, με ημερομηνία 21 Οκτωβρίου 1987.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ
Από Υπουργείο Εξωτερικών
Προς
Αμερικανική πρεσβεία Αθηνών
1. Εμπιστευτικό. Ολόκληρο το κείμενο.
2. Ο MIKE DENAY μίλησε ήδη στον ELLIOT JACOBSON, βοηθό εισαγγελέα στην υπόθεση Κοσκωτά.
Ο DENAY πληροφόρησε τον βοηθό εισαγγελέα ότι, γνωρί-

ζαμε τον Κοσκωτά ως σπουδαία προσωπικότητα του ελληνικού οικονομικού και εκδοτικού κόσμου και είχαμε σχέσεις μαζί του με αυτήν την ιδιότητα.
Ίσως θα χρειασθεί να συνεργασθούμε μαζί του και στο μέλλον, γι' αυτό θα ήταν χρήσιμο να είχαμε κάποια πληροφόρηση για τις κατηγορίες εναντίον του.
Ο Κοσκωτάς έχει ήδη τηλεφωνήσει στο Υπουργείο (του μίλησα εγώ), για να ζητήσει την παρέμβασή μας και του είπαμε ότι δεν θα ήταν σωστό για το Υπουργείο να παρέμβει σε ποινικές διαδικασίες.
Ο DENAY διαβεβαίωσε τον βοηθό εισαγγελέα ότι το Υπουργείο δεν έχει πρόθεση να παρέμβει, αλλά ήθελε μόνο να έχει επαρκή πληροφόρηση, για να ενημερώσει τον Πρεσβευτή μας στην Αθήνα, για τα γεγονότα αυτής της υπόθεσης.
3. Ο βοηθός εισαγγελέας είπε ότι ο Κοσκωτάς συνελήφθη με ομοσπονδιακό ένταλμα συλλήψεως, που είχε εκδοθεί το 1980. Το ένταλμα συλλήψεως βρέθηκε ξαφνικά, όταν ο Κοσκωτάς προσεκλήθη για την υπόθεση Γουίκ. Η Μυστική υπηρεσία έκανε έλεγχο για το παρελθόν όλων αυτών που θα συναντούσαν τον πρόεδρο.
4. Ειδικώτερα, κατηγορείται γιατί μια κατασκευαστική εταιρεία, που ήταν ιδιοκτήτης μαζί με άλλα μέλη της οικογένειάς του, πήρε ψεύτικους αριθμούς κοινωνικών ασφαλίσεων για ανύπαρκτους εργάτες.
Μετά την κατασκευή αυτών των «υπαλλήλων», η εταιρεία ζήτησε από τήν Οικονομική Υπηρεσία την επιστροφή φόρων και επιδόματα ανεργίας. Ο εδώ ανταποκριτής του Κοσκωτά είπε ότι είχε προσλάβει παράνομους μετανάστες.
Δέκα κατηγορίες αναφέρονται σε ταχυδρομικές απάτες, ανάμεσα στα άλλα ομοσπονδιακά αδικήματα. (Ο DENAY προσπαθεί να πάρει αντίγραφο των κατηγοριών από τον Γιάκομπσον).

Ο βοηθός εισαγγελέας δεν λέει πόσο σοβαρή είναι η ανάμειξη του Κοσκωτά. Σύμφωνα με το νόμο, η μεγαλύτερη ποινή για ταχυδρομική απάτη, είναι πέντε χρόνια φυλάκιση και 1.000 δολλάρια πρόστιμο. Αν η κάθε μία κατηγορία έχει σχέση με την απάτη, οι επιπτώσεις για τον Κοσκωτά μπορεί να είναι πολύ σοβαρές, αν καταδικασθεί.
5. Ο Κοσκωτάς μου είπε και ο βοηθός εισαγγελέας το επιβεβαίωσε ότι, οι Οικονομικές Υπηρεσίες ερευνούν και για πιθανά αδικήματα φοροδιαφυγής. Όταν ο Κοσκωτάς μου τηλεφώνησε την Παρασκευή, ανησυχούσε, γιατί αυτή η έρευνα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα, η εγγύησή που αρχικά είχε ορισθεί στις 300.000 δολλάρια και μετά αυξήθηκε στο 1.000.000 δολλάρια, να αυξηθεί και πάλι.
Τελικά, ο βοηθός εισαγγελέας ζήτησε από το δικαστή να παγώσει το λογαριασμό του στη Μέριλ Λιντς, που είναι περίπου ένα εκατομμύριο δολλάρια.
Σαν πρόσθετη ασφάλεια ότι θα παρουσιασθεί στο δικαστήριο για να δικασθεί, ζητήθηκε η αύξηση της εγγύησης και το πάγωμα του λογαριασμού, γιατί η κυβέρνηση σχεδιάζει να ανταποκριθεί στο αίτημα του Κοσκωτά να του επιστρέψει το διαβατήριό του και να του επιτρέψει να φύγει για την Ελλάδα.
Να μην παγώσει ο λογαριασμός αποφασίσθηκε, παρά τις αντιρρήσεις του Δημοσίου, δηλαδή του βοηθού εισαγγελέα, με ακροαματική διαδικασία, στις 22 Οκτωβρίου σε δικαστήριο της Νέας Υόρκης της νότιας περιοχής. Ο δικαστής περιόρισε την εγγύηση σε 1.000.000 δολλάρια. Ο Κοσκωτάς αναμένεται να καταθέσει αυτή την εγγύηση στις 21 Οκτωβρίου και να ξαναπάρει το διαβατήριό του για να γυρίσει στην Ελλάδα.
Αν χρειασθεί, θα γίνει νέα ακροαματική διαδικασία στις 3 Νοεμβρίου, για να λυθούν πιθανά προβλήματα στην ανταλ-

λαγή αποδεικτικών στοιχείων. Η ημερομηνία της δίκης δεν έχει ορισθεί ακόμα.
6. Η φωνή του Κοσκωτά όταν μου μίλησε, ήταν χαρακτηριστική της ψυχικής του διάθεσης. Μου είπε ότι είναι βέβαιος ότι δεν θα κριθεί ένοχος, αλλά ανησυχεί μήπως κατηγορηθεί από το δικαστήριο της Κοινής γνώμης, ιδιαίτερα αν κατήγορος είναι ο Μπόμπολας.

Από την ίδια «μήτρα» το πολυεθνικό τραπεζοπιστωτικό συγκρότημα CREDIT BANK που, όπως αποδείχτηκε, εμπλέκεται άμεσα στο ευρωπαϊκό Ιράνγκαιητ, έχουν βγει οι εταιρείες που δημιούργησαν στο Λουξεμβούργο, ο γνωστός μεγαλέμπορος όπλων και συνδαιτημόνας του πρώην Πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου, Αντνάν Κασόγκι, η οικογένεια των Τσάτσων και ο Γεώργιος Κοσκωτάς. Η CREDIT BANK και η θυγατρική της CREDIT TRUST, που σύμφωνα με αναφορές νατοϊκών μυστικών υπηρεσιών, φέρονταν ως άμεσα αναμεμειγμένες σε διεθνή σκάνδαλα λαθρεμπορίας και προμήθειας όπλων, έχουν συμβάλλει στη δημιουργία: Μιας σειράς εταιρειών «Χόλντινγκ» που, όπως αποδεικνύεται, ανήκουν στον γνωστό έμπορο όπλων Αντνάν Κασόγκι και φέρουν τον γενικό τίτλο: TRIANT CORPORATION. Της εταιρείας ARMSTRONG, που επίσημα έχει καρτελλοποιηθεί στις Βρυξέλλες ότι ανήκει στον Αλέξανδρο Τσάτσο, ο οποίος, όπως είναι γνωστό, ασχολείται επίσημα με το εμπόριο και τις προμήθειες όπλων στην Ελλάδα, μέσω των εταιρειών του Κέστρελ και Μιστράλ. Της εταιρείας «Μέντιτ Φιν Ιντερνάσιοναλ», που ανήκε στο Γιώργο Κοσκωτά και για την οποία, εκτός των άλλων, αποδεικνύεται ότι είχε άμεση σχέση με την πολυεθνική τράπεζα BCCI που, όπως προκύπτει από τα διαθέσιμα στοιχεία, τον Οκτώβριο του 1988, απετέλεσε το επίκεντρο του μεγάλου σκανδάλου της κοκαΐνης, όταν αποκαλύφθηκε ότι «ξέπλενε» βρώμικα χρήματα σε όλο τον κόσμο, μέσω των υποκαταστημάτων της, που προέρχονταν από λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων. Όλα τα στοιχεία που συγκεντρώθηκαν, αποκαλύπτουν άμεση σύνδεση μεταξύ των εταιρειών Κασόγκι, Τσάτσου, Κοσκωτά.

Η διεθνής τράπεζα CREDIT BANK, που έχει ήδη απορροφήσει πλήρως την θυγατρική της CREDIT TRUST και αποτελούν πλέον ενιαίο τραπεζοπιστωτικό οργανισμό, φέρονται άμεσα εμπλεκόμενες στο διεθνές λαθρεμπόριο όπλων, προς το Ιράν και τη Νότιο Αφρική.

Ο Κασόγκι και η οικογένεια Τσάτσου ασχολούνται αποδεδειγμένα με το εμπόριο όπλων στην Ελλάδα, ενώ το ίδιο ισχύει και με τις διαμεσολαβήσεις της Τράπεζας Κρήτης στο εμπόριο όπλων.

Ειδικότερα: Όσο η εταιρεία MEDIT FIN INTERNATIONAL, που στήθηκε για λογαριασμό του Κοσκωτά στο Λουξεμβούργο (Boulevard Royal 15) όπου και η εταιρεία ARMOT 88, που είχε ήδη η οικογένεια Τσάτσου, στην ίδια διεύθυνση, είναι δημιούργημα του τραπεζοπιστωτικού οργανισμού CREDIT TRUST S.A., που έχει έδρα το Λουξεμβούργο στην ίδια διεύθυνση.

Δημιούργημα του ίδιου οργανισμού είναι και μια σειρά άλλων εταιρειών «Χόλντινγκ», που φέρουν το γενικό τίτλο TRIAD CORPORATION, στεγάζονται στον 5ο όροφο του παλαιού κτιρίου της CREDIT TRUST στο Λουξεμβούργο (37 Rue Notre Dame) και που, όπως προκύπτει από τα νατοϊκά στοιχεία, ανήκουν στον γνωστό έμπορο και συνδαιτημόνα του Α. Παπανδρέου, Αντνάν Κασόγκι.

Ο... μητρικός οργανισμός των εταιρειών αυτών απορροφήθηκε πρόσφατα, από ένα ευρύτερης διεθνούς εμβέλειας τραπεζοπιστωτικό συγκρότημα, την CREDIT BANK στο Λουξεμβούργο.

Τόσο η CREDIT TRUST, όσο και η CREDIT BANK, έχουν

αναμειχθεί σε προμήθειες και παράνομο εμπόριο όπλων σε διεθνές επίπεδο (και σήμερα ακόμη φυσικά). Η CREDIT BANK και οι κατά καιρούς «θυγατρικές» της, παίζουν ρόλο «ντήλερ» ή μεσολαβητή και σε υποθέσεις που αφορούν σε εταιρείες «χόλντινγκ», οι οποίες δημιουργήθηκαν με την «βοήθειά» τους, άσχετα αν δεν υπάρχει μεταξύ τους άμεση σχέση συνεργασίας.

Η CREDIT BANK, μεσολάβησε για λογαριασμό της σουηδικής κυβέρνησης, προκειμένου να εισπραχθούν χρήματα προερχόμενα από παράνομο εμπόριο όπλων προς το Ιράν. Μεταξύ αυτών των αποκαλύψεων –που αποδεικνύουν ουσιαστικά τη συμμετοχή ελληνικών εταιρειών όπως οι: ΕΒΟ, ΠΥΡΚΑΛ, ΕΛΒΙΕΜΕΚ, στο αποκαλούμενο ευρωπαϊκό Ιρανγκαίητ.

Η ίδια τράπεζα εξ άλλου, εμφανίζεται άμεσα αναμεμειγμένη ως επίσημος διαμεσολαβητής για την είσπραξη χρημάτων από παράνομες πωλήσεις όπλων, που έγιναν για λογαριασμό των κυβερνήσεων διαφόρων ευρωπαϊκών χωρών, και που θα αναφέρουμε εν συνεχεία, αλλά και της Ελλάδος, στο λαθρεμπόριο όπλων για το Ιράν, περιλαμβάνονται και οι αποδείξεις για τη συμμετοχή ευρωπαϊκών χωρών, προς τις χώρες της Νοτίου Αφρικής.

Ωστόσο, στο απόρρητο πόρισμα ελέγχου της Τράπεζας Ελλάδος στην Τράπεζα Κρήτης, Νο, 1896/31-10-1988, η Τράπεζα Κρήτης είχε επιβεβαιωμένη απαίτηση 3,5 εκατομμυρίων δολλαρίων, από προθεσμιακές τοποθετήσεις στην BANK OF CREDIT AND COMMERCE INTERNATIONAL LONDON: (BCCI)!..

Στην υπόθεση, που ονομάσθηκε «σκάνδαλο κοκαΐνης», η αμερικανική υπηρεσία DEA απεκάλυψε ότι η BCCI, μέσω διαφόρων υποκαταστημάτων της σε ολόκληρο τον κόσμο, «ξέπλενε» βρώμικα χρήματα που προέρχονταν από το εμπόριο ναρκωτικών.

Μετά τις σχετικές αποκαλύψεις, οδηγήθηκαν στις φυλακές 85 στελέχη της BCCI στις ΗΠΑ και στο Λονδίνο.

ΟΙ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΚΑΣΟΓΚΙ

Όπλα και ναρκωτικά. Το κύκλωμα

Είναι βέβαιον ότι η Ελλάδα, τα τελευταία χρόνια, έχει γίνει, ανεπίσημα, κέντρο διακίνησης διεθνούς κυκλώματος εμπορίου όπλων. Γι' αυτό υπήρξαν συχνά ταξίδια στην Αθήνα ανθρώπων όπως ο Κασόγκι, γι' αυτό οι κάποιες σχέσεις με παρακυβερνητικούς παράγοντες, γι' αυτό υπήρξαν και κάποιες «υπόγειες» συγκρούσεις με «κέντρα» των Ηνωμένων Πολιτειών αλλά και του Ισραήλ, που μάχονται αυτά τα κυκλώματα.

Συγκεκριμένα, τα «κέντρα» αυτά κινήθηκαν στην Αθήνα, προκειμένου να εξαρθρώσουν αυτά τα κυκλώματα, τα οποία «έμπαιναν στα πόδια κυβερνήσεων και μεγάλων εταιρειών της Δύσης». Με προστάτες πολιτικούς κύκλους που στο παρελθόν, για διάφορους λόγους, θεώρησαν χρήσιμα αυτά τα κυκλώματα και συνδέθηκαν μαζί τους.

Ο Γ. Κοσκωτάς, υπήρξε σταθμάρχης στην Ελλάδα ενός τέτοιου διεθνούς κυκλώματος εμπορίου όπλων. Είναι επίσης επιβεβαιωμένο, ότι στο κύκλωμα μετείχε και ξένη ναυτιλιακή εταιρεία, που ελέγχεται από εφοπλιστή ελληνικής υπηκοότητας και έχει σχέσεις με ελληνικό παραπολιτικό κύκλωμα. Αλλά η Αθήνα είχε εμπλακεί με τη διακίνηση όπλων προς Ιράν–Ιράκ και στη διάρκεια του πολέμου έξω από τον «επίσημο δρόμο» της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας και φαίνεται ότι η ιστορία της ουσιαστικά ανύπαρκτης «ΚΟΣΤΑΛ ΙΝΤΕΡΝΑΣΙΟΝΑΛ», με την οποία έκανε σύμβαση για πυρομαχικά προς Ιράκ η ΕΒΟ, είναι λεπτομέρεια μπροστά σε άλλα...

Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, στο άμεσα ορατό μέλλον –πριν το τέλος του 1994, αλλά οπωσδήποτε μέσα στο 1995–, το εμπόριο όπλων θα έρθει φυσικά πάλι στην επιφάνεια. Είναι μια υποχρέωση της νέας πολιτικής κατάστασης,

που έρχεται να θέσει το μεγάλο αυτό ζήτημα σε άμεση προτεραιότητα, καθώς και το ζήτημα της διακίνησης και εμπορίας ναρκωτικών στη χώρα μας.

Η απόπειρα έγινε την εποχή που στις Ηνωμένες Πολιτείες είχε αρχίσει ένα ξεκαθάρισμα, τόσο στο χώρο των όπλων, όσο και στο χώρο των ναρκωτικών. Σχεδόν ένα μήνα αργότερα, στις 30 Δεκεμβρίου, δίνοντας την διεθνή διάσταση του θέματος, με αφορμή μια ντιρεκτίβα της ΕΟΚ, από την οποία απεκαλύφθη ότι τρίτες χώρες παραγωγοί όπλων και οπλικών συστημάτων, θα έχουν τη δυνατότητα, από την 1η Ιανουαρίου 1989 έως και την 31 Δεκεμβρίου 1991, να εισάγουν ατελώς σε όλες τις χώρες–μέλη της ΕΟΚ ό,τι όπλα και οπλικά συστήματα επιθυμούν: από τεθωρακισμένα άρματα μάχης και άλλα μηχανοκίνητα οχήματα, μέχρι ελικόπτερα και πολεμικά αεροπλάνα. Η τελευταία επίσκεψη του Κασόγκι στην Αθήνα, έγινε τον Ιανουάριο του 1989. Αργότερα συνελήφθη και αφέθηκε ελεύθερος!.. στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως είναι γνωστόν. Ωστόσο, κάθε φορά που επισκεπτόταν την Αθήνα ο Κασόγκι –ειδικότερα το 1988-1989– ήταν ανήσυχος από τις ελληνικές εξελίξεις, είχε πολύωρες συνομιλίες στην Αθήνα με δικηγόρους και με κάποια πρόσωπα που είχαν σχέση με την κυβέρνηση, παρ' όλο που, μετά την άτυχη εκείνη «περιπέτεια» της Κέρκυρας, θα μπορούσε να υπάρξει και πρόβλημα: δηλαδή απαγόρευση εισόδου του στην Ελλάδα...

Τι ζητούσε στην Αθήνα ο Κασόγκι; Πού εντοπίζεται ακριβώς το ενδιαφέρον του για τον Κοσκωτά, στον οποίο παρέχει και νομική βοήθεια; Μήπως είναι αλήθεια ότι ο άραβας έμπορος όπλων «εκνευρίσθηκε» ιδιαίτερα όταν παίχθηκε στην υπόθεση Κοσκωτά κάποια στιγμή το όνομα Τσάτσος, από την κατάθεση Λούβαρη; Βέβαιο είναι ότι ο Κασόγκι, που κάποτε τον υποδεχόταν με πλατιά χαμόγελα η κυβέρνηση Παπανδρέου, και κυρίως ο ίδιος ο Α. Παπανδρέου, από τον

Ιανουάριο του 1989 άρχισε να «πέφτει», να έχει χάσει πολλά χρήματα, να έχει χάσει φορτία όπλων, άρχισε να χτυπιέται από την Αμερική και άρχισε να έχει απόλυτη ανάγκη από κάποιες εξασφαλίσεις στο διεθνές κύκλωμα.

Τι είδους εκκρεμότητες όμως μπορεί να είχε με την κυβέρνηση Α. Παπανδρέου;

(Εδώ πρέπει να θυμίσουμε ότι, σε κάποια ταξίδια του Κασόγκι στην Ελλάδα, στα αεροδρόμια τον συνόδευε ο Άκης Τσοχατζόπουλος).

Ήταν, κάποτε, δύσκολο να απαντά κανείς σε τέτοιου είδους ερωτήματα, για δύο απλούς λόγους. Πρώτος, ότι δεν μου επέτρεπαν ούτε οι ΗΠΑ, ούτε η Ατλαντική Συμμαχία. Ενώ τώρα... είναι διαφορετικά!.. Ο δεύτερος λόγος ήταν υποδεέστερος καταφανώς του πρώτου, κι αυτό επειδή η όλη υπόθεση Κοσκωτά και τα παρακλάδια της, έτσι όπως παίζονταν και προβάλλονταν προς τα έξω τα διάφορα «σενάρια», στην ουσία κάλυπταν την αληθινή διάστασή της. Είναι μάλλον αποπροσανατολιστικό να θεωρείται ότι, η υπόθεση Κοσκωτά εξαντλείται στο κομμάτι των παράνομων δραστηριοτήτων του Κοσκωτά στην Ελλάδα, αφού από ένα σημείο και πέρα, η ιστορία οδήγησε στο κέντρο ενός χοντρού παιχνιδιού, που ονομάζεται εμπόριο όπλων και έχει τεράστιες διεθνείς διαστάσεις.

Είδαμε άλλωστε, όσο περνάει ο καιρός, ότι όλα τα πρόσωπα που βγαίνουν να έχουν σχέση με την «υπόθεση Κοσκωτά», εμπλέκονται και σε ένα διεθνή ιστό, και τώρα πια ξέρουμε ποιο τέλος θα έχει η υπόθεση αυτή.

Έτσι μπήκε σιγά σιγά, αλλά σταθερά, στην υπόθεση και το όνομα του Κασόγκι, ύστερα το όνομα του Αιγύπτιου Αζάμ, μετά των Τσάτσων και του Τούρκου Ασίζ Ναντίρ, ενώ σ' όλη την ιστορία ο Γ.Λούβαρης παραμένει «άξονας» του πολιτικοοικονομικού θρίλερ.

Κάπου κοντά και με συγκεκριμένο ρόλο, στέκει και ο Αργύ-

ρης Σαλιαρέλης, ως εκπρόσωπος της SUMA CORPORATION που εδρεύει στην Ελβετία, αλλά διοχέτευε όπλα στη Νότιο Αφρική (η σχετική μυστική συμφωνία μεταξύ SUMA-EBO και ΠΥΡΚΑΛ έγινε το 1978, όταν Υπουργός Άμυνας ήταν ο Ευάγγελος Αβέρωφ).

Όταν ήρθε στην Αθήνα ο Κασόγκι τις τελευταίες φορές, ήρθε να εκβιάσει την κυβέρνηση Παπανδρέου, σχετικά με την υπόθεση Κοσκωτά, ζητώντας να μπει κι αυτός στην Τράπεζα Κρήτης ως μέτοχος, να αναλάμβανε εξ ολοκλήρου το παράνομο εμπόριο όπλων, καθώς και το νόμιμο εμπόριο πετρελαίου, περικόπτοντας έτσι τις πωλήσεις –άρα και την επιρροή– του ελληνικού πετρελαϊκού κατεστημένου: (Βαρδινογιάννης–Λάτσης–Μαμιδάκης κ.λπ.). Δεν είναι λίγοι στην Αθήνα που ξαγρυπνούν από ανομολόγητο φόβο, μήπως κάποτε ο Κασόγκι μιλήσει. Εφ' όσον εξαπατήθηκε και πουλήθηκε στις ΗΠΑ από τον Α. Παπανδρέου, προκειμένου να γλυτώσει ο ίδιος ο Παπανδρέου, δεν βλέπει ο Κασόγκι, τώρα πια, κάποιο λόγο που θα τον κάνει να σωπάσει. «Δόθηκε» τότε στους Αμερικανούς ο Κασόγκι από τον Α. Παπανδρέου και συμπεριελήφθη στη λίστα που αναφέραμε παραπάνω, αλλά τώρα πια επήλθε συμβιβασμός με το διεθνές κύκλωμα και δήλωσε ενώπιόν μου ότι, είναι έτοιμος να καταθέσει, όταν του ζητηθεί «στο αμέσως ορατό μέλλον!..». Όμως, όπως ο Κασόγκι, έτσι και η οικογένεια Τσάτσου αλλά και ο Γ. Κοσκωτάς, είναι αναμεμειγμένοι στις ίδιες εταιρείες. Κοινός τόπος δραστηριότητας το Λουξεμβούργο, όπου έχει την έδρα του ο διεθνής τραπεζοπιστωτικός οργανισμός της προαναφερθείσας CREDIT BANK, μέσω του οποίου δημιουργήθηκε το ευρωπαϊκό Ιραγκαίητ.

Η CREDIT BANK δημιουργούσε και δημιουργεί επενδυτικές εταιρείες, οι οποίες αποτελούν προκάλυμμα στις δραστηριότητες των εμπόρων όπλων. Έτσι έφτιαξε ολόκληρο όμιλο εταιρειών, για τον Κασόγκι, ο οποίος αποτελείται από

δέκα εταιρείες του ομίλου Κασόγκι και είναι οι παρακάτω: 1. TRIAD, εταιρεία «Χόλντιγκ». 2. Εταιρεία TRIAD–Αίγυπτος «Χόλντιγκ». 3. TRIAD εταιρεία βιομηχανίας «Χόλντιγκ». 4. TRIAD εταιρεία επενδυτικού ταμείου «Χόλντιγκ». 5. TRIAD εταιρεία διακοπών «Χόλντιγκ». 6. TRIAD εταιρεία μάνατζμεντ «Χόλντιγκ». 7. TRIAD εταιρεία μάνατζμεντ–ρευστοποιήσεων «Χόλντιγκ». 9. TRIAD, υπηρεσίες Λουξεμβούργου. 10. TRIAD–SIHE, ξενοδοχεία «Χόλντιγκ».

Η σχέση μεταξύ TRIAD και CREDIT BANK έχει αποκαλυφθεί όταν ανεμείχθη στο μεγάλο σκάνδαλο προμήθειας όπλων, για λογαριασμό του βελγικού Υπουργείου Άμυνας, στο οποίο ήταν ενεργά αναμεμειγμένος και ο πρώην Υπουργός Άμυνας του Βελγίου Πωλ Βάντεν Μπόινατς, τον οποίο απήγαγαν και τελικά δολοφόνησαν μυστικές υπηρεσίες, κατ' εντολήν της NSA.

Η CREDIT BANK είναι η τράπεζα που έφτιαξε την MEDIT FIN για λογαριασμό του Γ. Κοσκωτά και την ARMSTOCK για λογαριασμό της οικογένειας Τσάτσου. Και οι δύο, είναι αναμεμειγμένοι στο παράνομο εμπόριο όπλων στην Ελλάδα. Το Δ.Σ. της CREDIT BANK αποτελείται από τους: Φερνάντ Καλίν, Διευθυντή, Βίκτωρ Κνάϊπ, Πρόεδρο και Διευθύνοντα Σύμβουλο, Πωλ Μούνχεν, Διευθυντή, και Έντουαρντ Τίλεμανς, Διευθυντή.

Στελέχη του ομίλου Κασόγκι είναι οι: Ζαν–Πωλ Λος και Τιερύ Σμιτ (οι οποίοι εμφανίζονται και στο Δ.Σ. της MEDIT FIN του Γ. Κοσκωτά), η Λεϊλά Νάζαλ, Εντουάρ Μπουρλέ και Μισέλ Μουστά.

Τα βλήματα για το Ιράν «χάθηκαν» στην Ταϋλάνδη.

Εμπόριο όπλων λοιπόν με διεθνείς προεκτάσεις έκανε ο Γ. Κοσκωτάς, χρησιμοποιώντας εκτός των άλλων την Τράπεζα Κρήτης, και την Ελληνική Βιομηχανία Όπλων (ΕΒΟ). Αυτό

ενισχύεται και από την αίτηση που κατέθεσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1988 η ΕΒΟ στα δικαστήρια εναντίον της Τράπεζας Κρήτης, της Εμπορικής Τράπεζας και Λιβεριανής εταιρείας που δεν συζητήθηκε ποτέ.

Συγκλονιστικές λεπτομέρειες για την παράνομη δραστηριότητα της υπό τον Κοσκωτά Τράπεζας Κρήτης, περιγράφονται στο επίσημο δικαστικό έγγραφο. Η υπόθεση, με δεκάδες ερωτηματικά και επιπτώσεις στην φερεγγυότητα της ΕΒΟ και των ελληνικών τραπεζών, άρχισε τον Οκτώβριο του 1985. Τότε η ΕΒΟ υπέγραψε την υπ' αριθμ. 1/268 σύμβαση με τη λιβεριανή εταιρεία «Janmeade Ltd, 80 Brond Street, Monrovia Liberia» και ανέλαβε την υποχρέωση να της πωλήσει 30.000 βλήματα των 8 ιντσών, αντί του ποσού των 15.000.000 δολλαρίων ΗΠΑ.

Πίσω από τη λιβεριανή αυτή εταιρεία ΚΡΥΒΕΤΑΙ ο Κοσκωτάς. Η Τράπεζα Κρήτης ήταν ο αντιπρόσωπος στην Ελλάδα.

Στην αίτησή της η ΕΒΟ, στρέφεται κατά της λιβεριανής εταιρείας, της Εμπορικής Τράπεζας και της Τράπεζας Κρήτης και αναφέρει: «*Η πρώτη δόση 10.000 τεμαχίων, αξίας 5.130.000 δολλαρίων, βάσει της υπ' αριθμ. 1 φορτωτικής, εφορτώθησαν εις τον λιμένα Λαυρίου στο πλοίο «1493 NICOLE», την 28.06.1986, με προορισμό τον λιμένα Μπανγκόγκ της Ταϊλάνδης. Η δεύτερη φόρτωση των ανωτέρω 10.000 τεμαχίων, έγινε στις 27.09.1986, ήταν αξίας 5.130.000 δολλαρίων ΗΠΑ, τα οποία εφορτώθησαν επί του πλοίου «Ελευθερία» από το ίδιο λιμάνι φορτώσεως, με προορισμό επίσης το παραπάνω λιμάνι. Η τελευταία φόρτωσις, επίσης 10.000 τεμαχίων, έγινε την 19.09.1986 στο πλοίο «TRAUTENBELS», κατά τον ίδιο τρόπο και με τον ίδιο προορισμό· τα φορτία δε και των τριών αποστολών παρεδόθησαν εις την πρώτην των αντιδίκων, εις τον λιμένα προορισμού των παρελήφθησαν ανεπιφυλάκτως παρ' αυτής και βάσει των φορτωτικών εγγράφων, επληρώθη προς εμάς το συμφωνηθέν τίμημα εις συνάλλαγμα, το οποίον και εισήχθη στην Ελλάδα*».

Στην αγοραπωλησία όμως αυτή των όπλων, υπήρξαν και οι σχετικές εγγυήσεις. Η ΕΒΟ τονίζει στη συνέχεια: «*Προς κατοχύρωσιν της αγοραστρίας εταιρείας, εδραίωση των συμφωνιών και την καλή εκτέλεση της συμβάσεως, η τρίτη των καθ' ων Τράπεζα Κρήτης, εξέδωκε υπέρ ημών, δύο εγγυητικές επιστολές με τους αριθμούς 9275001, ποσού 486.000 δολλαρίων ΗΠΑ και 9228001, ποσού 324.000 δολλαρίων ΗΠΑ, τις οποίες αντεγγυήθηκε η δευτέρα των καθ' ων Εμπορική Τράπεζα, οι οποίες εγγυητικές επιστολές θα κατέπιπταν εις βάρος μας προς την Τράπεζα Κρήτης (ενεργούσης επ' ονόματι και δια λογαριασμόν της πρώτης αντιδίκου αγοράστριας), και αν παραβαίναμε τους όρους και τις υποχρεώσεις των άνω, από 10/86 σύμβασης, μεταξύ της εταιρείας και της πρώτης των καθ' ων*».

Και ενώ, όπως λέει η ΕΒΟ, εκπλήρωσε το σκοπό της και η αγοράστρια λιβεριανή εταιρεία παρέλαβε τα όπλα, «...*τελείως απρόοπτα, ζήτησε η Τράπεζα Κρήτης, υπό την προαναφερθείσα ιδιότητά της, της εγγυήτριας, από τη δεύτερη αντίδικο Εμπορική Τράπεζα, χωρίς εμείς να λάβουμε γνώση, την κατάπτωση και πληρωμή μέρους του συνολικού ποσού, δηλ. 609.000 δολλαρίων ΗΠΑ, των παραπάνω αναφερομένων εγγυητικών επιστολών και χωρίς να υπάρχει κανενός είδους αιτιολογία ευθύνης μας, ή υπαιτιότητά μας, δεδομένου ότι, όπως προαναφέραμε, είχαμε εκτελέσει από μακρού ήδη χρόνου, πλήρως, όλες τις συμβατικές μας υποχρεώσεις*».

Η συνέχεια ήταν αποκαλυπτική, γιατί στην διαμάχη αυτή παρεμβαίνει πλέον και τρίτο πρόσωπο. Είναι η Τράπεζα «BANK SADERAT IRAN». Στις 23 Σεπτεμβρίου 1988, δύο μέρες μετά την κατάθεση της αίτησης, η ιρανική τράπεζα στέλλει επείγουσα επιστολή στην Τράπεζα Κρήτης και την καταγγέλει ότι «αρνείται να εκπληρώσει την υποχρέωσή της».

Ο Κοσκωτάς, που ήδη έχει λάβει την αίτηση της ΕΒΟ, δεν εμφανίζεται στο δικαστήριο στις 4 Οκτωβρίου 1988. Καταθέ-

HEARINGS

BEFORE THE

SUBCOMITTEE ON EUROPE

OF THE

COMMITTEE ON FOREIGN AFFAIRS
HOUSE OF REPRESENTATIVES

NINETY-SECOND CONGRESS

FIRST SESSION

JULY 12, 14, 19, 21; AUGUST 3; SEPTEMBER 9 AND 15, 1971

Printed for the use of the Committee on Foreign Affairs

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE

65 493 WASHINGTON : 1971

BIOGRAPHY

Born in Elmhurst, Ill., 1923. Public Schools in Elmhurst. B.A. in journalism Univ. of Minn. 1946; worked for Hennepin County Tuberculosis Assn. until 1949. Joined U.S. Public Health Service Washington 1949. Received Rockefeller Foundation grant for degree in public health from University of Minnesota which she received in 1950. Worked for [illegible] in Albuquerque and Los Angeles. Married 1951 to Andreas Papandreou. Four children.

Worked with Democratic [illegible] Labor Party in Minnesota in late 1940's and 1950's. Went to Greece in [illegible] and lived there almost continuously until 1968.

Author of *Nightmare in Athens*, 1970, which recounted the events in Greece leading up to April [illegible] and during the first eight months of the junta regime.

Now living in Toronto with husband, who leads Pan Hellenic Liberation Movement.

(Απόσπασμα από το Κογκρέσσο των ΗΠΑ)
Βιογραφικό σημείωμα της Μαργαρίτας Παπανδρέου.

τει όμως και αίτηση και καλεί την ξένη τράπεζα στο δικαστήριο με την ΕΒΟ, στις 18 Οκτωβρίου 1989, αναφέρει μάλιστα στην αίτησή του ο Κοσκωτάς προς την ιρανική τράπεζα ότι: «... *ισχυρίζεσθε ότι δεν εκπληρώνουμε τις υποχρεώσεις μας, αλλά δεν μπορούμε να σας αποδώσουμε το ποσόν*». Τελικά, στις 18 Οκτωβρίου 1988, κανένας δεν εμφανίστηκε στο δικαστήριο και η υπόθεση «έκλεισε» προς το παρόν, αφήνοντας αναπάντητα πολλά ερωτηματικά.

Η διεστραμμένη αφοσίωση στον τεμαχισμό του Αιγαίου. Η κυκλωτικά υποκινούμενη κίνηση Α. Παπανδρέου. Το μπλοκάρισμα της Μαργαρίτας Παπανδρέου.

Πώς και γιατί αποφασίστηκε να παραχωρηθεί η ανάπτυξη του Αιγαίου στον Κοσκωτά; Ποιες ακριβώς αρμοδιότητες και δικαιοδοσίες θα είχε αυτή η εταιρεία, η οποία «πνίγηκε» πριν ακόμα βγει στην επιφάνεια του... Αιγαίου, μετά την εφιαλτική αποκάλυψη στην ελληνική Βουλή τον Ιούνιο του 1988; Ποιες εντολές εκτελούσε (και ποιού) ο Γ. Κοσκωτάς, μέσα στο πνεύμα Νταβός;

Ιδιαίτερα επικίνδυνο βάρος αποκτά η υπόθεση αυτή, από το γεγονός ότι, σύνδεσμος μεταξύ Ναντίρ–Κοσκωτά υπήρξε ο Μίκι Πάππας, επειδή τον Ιανουάριο του 1988, ο Μίκι Πάππας, εκπροσωπώντας τον Γ. Κοσκωτά, πήρε μέρος στη συνάντηση του Νταβός! Η συνάντηση Παπανδρέου–Τ. Οζάλ στο Νταβός, πραγματοποιήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 1988 και το πρώτο θέμα της συνάντησης ήταν: Η σύνταξη συνυποσχετικού για την επίλυση του νομικού θέματος της οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου (περισσότερες λεπτομέρειες, βλέπε κεφάλαιο ειδικά για τη συνάντηση του Νταβός).

Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, στα πλαίσια της συνάντησης με τον Οζάλ στο Νταβός, μίλησε και για... «Διεθνές Οικονομικό Φόρουμ», ενώ παράλληλα συνάντησε και συνομίλησε με διε-

θνείς οικονομικούς παράγοντες, τους οποίους υπέδειξε –καθοδηγώντας για άλλη μια φορά– ο Γουώλτερς, ειδικός της NSA (βλέπε βιβλίο του ίδιου συγγραφέα «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΕΝΤΟΛΟΔΟΤΕΣ», όπου περιγράφεται ακριβώς ο ρόλος του Γουώλτερς στην επαναφορά και επιβολή του Παπανδρέου το 1974).

Ένας από τους παράγοντες, ήταν και ο αντιπρόεδρος του Γ. Κοσκωτά Μίκι Πάππας. Επιστρέφοντας από το Νταβός ο Πάππας, πήγε κατ' ευθείαν στο Τριμελές Εφετείο Αθηνών, προκειμένου να καταθέσει στη δίκη της εφημερίδας ΕΘΝΟΣ–Κοσκωτά, όπου, κατά τη διάρκεια της δίκης αυτής, χρησιμοποιήθηκε ακόμα και το επιχείρημα ότι: *«αφού ο Κοσκωτάς είναι απατεώνας, πώς κλήθηκε ως οικονομικός παράγοντας στο Νταβός;»*.

Στα πλαίσια του «πνεύματος Νταβός», τον Απρίλιο του 1988, πραγματοποιήθηκε επίσκεψη Τούρκων τραπεζιτών και επιχειρηματιών στην Αθήνα. Μερικές εβδομάδες αργότερα, διέρρευσε από την ελληνική Πρεσβεία στην Άγκυρα ένα τηλεγράφημα, που το περιεχόμενό του αναφερόταν στην επίσκεψη και μεταξύ άλλων ανέφερε ότι συμφωνήθηκε: Η τροφοδοσία πέντε ακριτικών νησιών του Αιγαίου από τους Τούρκους!..

Τον Μάιο του 1988, ο Γ. Κοσκωτάς επισκέφθηκε την Τουρκία και συζήτησε με Τούρκους τραπεζίτες και επιχειρηματίες για συνεργασία, κατ' αρχήν, στον τραπεζικό χώρο. Η μεγάλη βόμβα έσκασε στη Βουλή τον Ιούνιο 1988, όταν οι βουλευτές ανεκάλυψαν –κατόπιν αποκαλύψεων του συγκροτήματος Λαμπράκη– άναυδοι, ότι ο Πέτρος Βάλβης τους ξεγέλασε, με το νομοσχέδιο που έφερε στη Βουλή για την «Εταιρεία Ανάπτυξης Αιγαίου Α.Ε.», αποκρύπτοντας επιμελώς ότι το 51% είχε ήδη παραχωρηθεί στον Γ. Κοσκωτά, πριν ακόμα φθάσει το θέμα στη Βουλή!..

Στις 12 το μεσημέρι της ίδιας μέρας, ο Γ. Κοσκωτάς, μιλώντας στη Γενική Συνέλευση της Τράπεζας Κρήτης, απεκάλυψε με περισσή θρασύτητα ότι, μετέχει στην Εταιρεία Αιγαίου «φίφτυ–φίφτυ» με το Υπουργείο Αιγαίου. Στο κείμενο που διάβασε ο Κοσκωτάς σε αυτή τη Συνέλευση, έλεγε μεταξύ άλλων: *«Η Εταιρεία Ανάπτυξης Αιγαίου, είναι πρωτοβουλία της Τράπεζας Κρήτης και του Υπουργείου Αιγαίου, για την σύσταση μιας εταιρείας, με στόχο την δραστηριοποίηση στις επενδύσεις που αφορούν στην ανάπτυξη των νησιών. Η εταιρεία είναι κερδοσκοπικού χαρακτήρα...»* συνέχισε. Το φοβερό είναι ότι, τα... αποκαλυπτήρια Κοσκωτά έγιναν, αφού είχε ψηφισθεί το νομοσχέδιο «κατ' άρθρο». Ξέσπασε θύελλα!..

Και ενώ μαινόταν η θύελλα, ο Γ. Κοσκωτάς συναντήθηκε στις 28 Ιουνίου με τον... «Αυλάρχη» του τότε Πρωθυπουργού, το Γ. Λούβαρη.

Δύο μέρες αργότερα, στις 30 Ιουνίου, ο Κοσκωτάς συνάντησε στο Καστρί τον ίδιο τον Πρωθυπουργό Α. Παπανδρέου και είχε μαζί του συνομιλία διάρκειας περίπου μιας και πλέον ώρας (5:45–6:50 το απόγευμα)!..

Τις ίδιες μέρες, ο μέχρι τότε κυβερνητικός εκπρόσωπος της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ –και ειδικός απεσταλμένος των ΗΠΑ στην Αθήνα– Γιάννης Ρουμπάτης, «μετατίθεται» στη Γραμμή του Γ. Κοσκωτά. Ο Γ. Ρουμπάτης, ήταν ο κυβερνητικός εκπρόσωπος που χειρίστηκε τη θύελλα Βάλβη–Κοσκωτά στο Αιγαίο. Αλλά ήδη, στις 27 Ιουνίου, ο στρατηγός Δ. Ματαφιάς, καταγγέλλει και φωτίζει επιφανειακά και όσο γνωρίζει, τα σκοτεινά παρασκήνια της παράδοσης του Αιγαίου στους Κοσκωτά–Ναντίρ. Η ευθύνη για την εφαρμογή του σχεδίου Εταιρείας Αιγαίου ανήκει στον Α. Παπανδρέου αποκλειστικά και κατά πρώτον: την Άνοιξη του 1987 –μετά ακριβώς από την κρίση του Μαρτίου ανάμεσα στην Τουρκία και την Ελλάδα, που παρά λίγο να έφταναν οι δύο χώρες στην αναμέτρη-

ση– ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου πραγματοποιεί τη δική του κυκλωτική κίνηση στο Αιγαίο. Απογοητευμένος από την κακή έκβαση της κρίσης του Μαρτίου και μένοντας εκτεθειμένος απέναντι στον «Διαχειριστή» του, καθηγητή Σαϊνμπάουμ, και στο καρτέλ που τον στήριζε, επομένως, και για να είναι έτοιμος για την συνάντηση του Νταβός να παρουσίαζε έργο στον απεσταλμένο του καρτέλ και της NSA, στον Βέρνον Γουώλτερς, έδωσε εντολή στον τότε Υπουργό Αιγαίου Κοσμά Σφυρίου, να φτιάξει την εν λόγω εταιρεία. Το καλοκαίρι του 1987, άρχισε να δουλεύει πάνω στην ιδέα της Εταιρείας Αιγαίου ο Προβελέγγιος.

Ο Υπουργός Σφυρίου, θα ξεκινούσε με κεφάλαιο πενήντα εκατομμυρίων δραχμών, ποσό αστείο για μια τέτοια επιχείρηση. Στην κατάλληλη στιγμή, η Μαργαρίτα Παπανδρέου επεμβαίνει και επιβάλλει τον προστατευόμενό της Πέτρο Βάλβη ως Υπουργό Αιγαίου. Ο Σφυρίου αποχωρεί. Η Μαργαρίτα Παπανδρέου, ειδοποιημένη από τον γενικό διευθυντή της TEXACO, τον Άνον Καρντ, ότι ο σύζυγός της και Πρωθυπουργός της Ελλάδος, έκανε την κυκλωτική κίνηση στο Αιγαίο, με απώτερο σκοπό το καρτέλ του να μη συμμετάσχει στα πετρέλαια του Αιγαίου. Επειδή ο Ντέιβιντ Ροκφέλλερ δεν ήθελε να εξωπεταχτεί η TEXACO από το Αιγαίο, αλλά μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά, συμφωνεί, φανερά μεν, με τις έξι αδελφές πετρελαίου, να μείνει η TEXACO έξω από τη μοιρασιά των ελληνικών πετρελαίων, αλλά κρυφά, δίνει εντολή στην AMOCO –θυγατρική της STANDARD OIL– να πληρώσει στην Τράπεζα Κρήτης διακόσια εκατομμύρια δολλάρια ΗΠΑ, για να στηθεί η Εταιρεία Αιγαίου. Έτσι, η Μαργαρίτα Παπανδρέου υποσκελίζει τον Α. Παπανδρέου και το καρτέλ που τον στηρίζει. Ο Α. Παπανδρέου προσπαθεί να επιτύχει συμβιβασμό με την Μαργαρίτα, η οποία δεν μπορεί πια να κάνει πίσω, εντελώς. Βλέπει ότι αν κερδίσει, παγιώνει την παρουσία της,

αλλά και του γιού της Γιώργου Παπανδρέου. Χάνει την υπομονή του ο Α. Παπανδρέου και απειλεί με αποκαλύψεις, μέσω του συγκροτήματος Χρ. Λαμπράκη. Τον προλαμβάνει όμως η Μαργαρίτα, η οποία διατάσσει το γιό της Γιώργο, ο οποίος δημοσιοποιεί την επιστολή του καθηγητή Μεταξά προς τον Μ. Κουτσόγιωργα. Ξεσπάει σκάνδαλο, επειδή στο έγγραφο της Μέριλ Λυντς, τα ονόματα που συμπεριλαμβάνονται ότι χρηματοδοτήθηκαν, είναι χονδροειδώς πλαστογραφημένα, όπως το όνομα του Γιώργου Παπανδρέου.

Η Μαργαρίτα ζητάει μερίδιο από την εξουσία για τον εαυτό της, με σκοπό να το μεταβιβάσει στον γιό της Γιώργο. Ο Α. Παπανδρέου αναγκαστικά υποχωρεί. Ο Υπουργός Βάλβης προχωρεί και φέρνει στη Βουλή το επίμαχο νομοσχέδιο για την εταιρεία που θα άλωνε το Αιγαίο και θα παρέδιδε αθόρυβα το υπέδαφος στα καρτέλ πετρελαίων, χωρίς να αποκλεισθεί και η έβδομη των Αδελφών, η TEXACO.

Η AMOCO ενθαρρύνει και τον Ναντίρ, καθώς και ορισμένους άλλους Τούρκους τραπεζίτες, να συμμετάσχουν στο Αιγαίο με διάφορες παραλλαγές. Ο Α. Παπανδρέου, πιέζεται φορτικά από τον «Διαχειριστή» του. Αποφασίζει τότε το μεγάλο χτύπημα. Πληροφορεί και επιτρέπει στο συγκρότημα Χρ. Λαμπράκη να «βγάλει στον αέρα» την υπόθεση της Εταιρείας Αιγαίου, το ρόλο του Κοσκωτά (περίπου), αλλά κυρίως τον ύποπτο ρόλο του Υπουργού του, Πέτρου Βάλβη. Η υπόθεση παρουσιάσθηκε από το συγκρότημα ως εθνική προδοσία (και ήταν), με πρωταγωνιστές τον Γ. Κοσκωτά και τον Π. Βάλβη. Έβγαλε τη μισή αλήθεια περίπου, δηλαδή, ο Α. Παπανδρέου, σαν καλός παίκτης, ρισκάρει με τη σιωπή της Μαργαρίτας. Αν μιλούσε;!.. Προτίμησε να σωπάσει, να ηττηθεί και να αποχωρήσει και από την προσωπική ζωή του Α. Παπανδρέου, ύστερα από 40 χρόνια αμοιβαίου και κατευθυνόμενου από τα καρτέλ συμβιβασμού, μεταξύ τους. (Αν θέλει η

RÉPUBLIQUE ET CANTON DE GENÈVE

COPIE

POUVOIR JUDICIAIRE
CABINET DU JUGE D'INSTRUCTION
Correspondance:
Case postale 414
1211 Genève 3
Tél. 27.26.11

[illegible]

Genève, le 21 février 1990
1, Place du Bourg-de-Four

TRADE DEVELOPMENT BANK
Service juridique
96, rue du Rhône
1204 GENEVE

ORDONNANCE D'ENTREE EN MATIERE

Concerne : CP No 491/89
CRRJ /ATHENES/MANTZOURANIS-COSCOTAS-KOUTSOGEORGAS
OFP B 76960 OFA/sis

Messieurs,

Je suis chargé d'exécuter une commission rogatoire émanant de Monsieur Georges SCARLATOS, Juge d'instruction près la Cour d'Appel d'Athènes, Grèce, spécialement désigné pour instruire la cause dirigée contre Georges COSCOTAS et toute autre personne concernée par le scandale de la Banque de Crète, commission rogatoire transmise par l'Office fédéral de la police le 22 septembre 1989. Vous trouverez ci-joint une copie de la traduction française de cette requête hellénique.

Par la présente, je vous saurais gré de bien vouloir me dire qui était titulaire du compte 187735 KP auprès de votre banque à la date du 12 septembre 1988, qui étaient les fondés de procuration éventuels, et me fournir toutes les données en votre possession concernant l'identité du titulaire et des éventuels bénéficiaires de procuration sur le compte.

D'autre part, je vous prie de me fournir copie de toutes les pièces (ordres de débit ou de crédit, extraits de relevés de compte, correspondance, etc.) concernant un versement de $ 100'000.-- sur ce compte par le truchement de la banque IRVING TRUST aux USA et toutes les pièces déterminant ce qu'il est advenu de ce montant.

Je reste à votre disposition pour tous autres renseignements.

En vous remerciant de votre collaboration, je vous prie de croire, Messieurs, à l'assurance de ma considération distinguée.

Le Juge d'instruction

Carole BARBEY

Έγγραφο της Εφέτου της Γενεύης Καρόλ Μπαρμπέ που, διατάσσει τέσσερις ελβετικές τράπεζες να ανοίξουν οκτώ λογαριασμούς στην υπόθεση Κοσκωτά.

- UNION DE BANQUES SUISSES	Compte No 532822 MB
- UNION DE BANQUES SUISSES (Succursale Martigny)	Compte No 605879 MI
- UNION DE BANQUES SUISSES (Succursale de Chiasso)	Compte No SQX 600015
UNION DE BANQUES SUISSES (Zurich)	Compte No 302918 ZD
SOGENAL (Zurich)	Compte No 320/30321.6.

qui fut crédité de US$ 1'857'134.-- le 23 février 1987 et de US$ 2'000.-- le 27 février 1987

SOCIETE DE BANQUE SUISSE	Compte No PO 30919
SOCIETE DE BANQUE SUISSE (Zurich)	Compte No PO 22539 et No 156828

Λίστα των επτά από τους οκτώ λογαριασμούς, το άνοιγμα των οποίων ζήτησε η Εφέτις Κ. Μπαρμπέ.

Μαργαρίτα Παπανδρέου, μπορούμε να κουβεντιάσουμε δημόσια το θέμα. Μόνο με την ίδια όμως, και όχι με υποκατάστατα, διότι κανένα υποκατάστατο δεν γνωρίζει τις πράξεις του αφέντη του. Το ίδιο ισχύει και για όσους νομίζουν ότι θίγονται).

ΤΟ «ΑΙΝΙΓΜΑ» Γ. ΚΟΣΚΩΤΑ

Η μία Αδελφή... εξωμοτεί. Οι Έξι Αδελφές επιτίθενται. Ο Γ. Κοσκωτάς στη φυλακή. Ο Α. Παπανδρέου χάνει την πρωθυπουργία.

Ένα κράτος πρέπει να είναι πολύ ισχυρό για να τα βγάλει πέρα με μια κυβέρνηση που δεν ξέρει τι της γίνεται και η οποία «εκκαθαρίζει» κάθε τόσο, την ελληνική κοινωνία από τα «παράσιτα», χωρίς να αγγίζει τους πραγματικούς κλέφτες· και πιστεύει ότι τα πράγματα ισορροπούν. Καταναλώνουν τόσα πολλά –οι πραγματικοί κλέφτες στην Ελλάδα– που δεν ξέρουν τι να κάνουν με τα σκουπίδια. Εκεί ακριβώς παράγονται τα «παράσιτα». Αν εκείνη η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, την οποία εξέλεξε ο Λαός, όχι μία, αλλά δύο φορές, ήταν καλύτερη, δεν θα την αξίζαμε και αν ήταν χειρότερη, δεν θα την αντέχαμε.

Μετά την ελληνοτουρκική κρίση του Μαρτίου του 1987, όπου φθάσαμε στα πρόθυρα του πολέμου, «συμπτωματικά» λίγους μήνες αργότερα, ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά! Η υπόθεση Κοσκωτά, έχει κυρίως τρεις πτυχές:

– Την αντικειμενική
– Την εκδοτική–τραπεζική
– Την πολιτική

Κατ' αρχήν, υπάρχει ένας Γεώργιος Κοσκωτάς, ο οποίος προέκυψε ξαφνικά με έναν πακτωλό χρημάτων, και πολύ γρήγορα βρέθηκε με μία τράπεζα, εφημερίδες, περιοδικά, εγκαταστάσεις, παλιά ξενοδοχεία και το βασικώτερο, την περιβόητη «Εταιρεία Αιγαίου».

Η παρουσία του στον ελληνικό χώρο, προκάλεσε ανάμεικτα

συναισθήματα, με πιο έντονα την περιέργεια, την απορία, τον θαυμασμό και την ανησυχία... Φυσικά, σε λίγο τέθηκαν και τα πρώτα ερωτηματικά.

– Πώς συγκέντρωσε τόσα χρήματα, σε τόσο μικρή ηλικία, αυτός ο παχουλός νέος;
– Ποια ήταν η πηγή των χρημάτων του;
– Ποιο ρόλο ήρθε να παίξει στην Ελλάδα;

Ακριβώς δε, επειδή δεν έδωσε ξεκάθαρες απαντήσεις για την πηγή των χρημάτων του, ο Γ. Κοσκωτάς έκανε το μεγάλο λάθος. Γιατί θα έπρεπε να ξέρει ότι, η πορεία του στην Ελλάδα θα ανησυχούσε πολλούς, μια και θα έθετε σε κίνδυνο τα συμφέροντά τους και επομένως είχε απόλυτη ανάγκη από το προσόν της διαφάνειας, ιδιαίτερα μάλιστα που ήθελε να ασχοληθεί με τον Τύπο.

Φυσικά, από κάποια στιγμή, άρχισαν να οργιάζουν οι φήμες και οι εικασίες για την προέλευση των χρημάτων, με κυρίαρχες εκείνες που μιλούσαν ότι τα λεφτά προέρχονται από τις ΗΠΑ, και μάλλον από την αμερικανική κυβέρνηση, για να σπάσει το κατεστημένο του ελληνικού Τύπου που, αντίθετα με άλλες χώρες, στην πλειοψηφία του έχει αντιαμερικανικό χρώμα· από ιδιωτικές πηγές των ΗΠΑ που πρόσθεσαν τα χρήματά τους, σε εκείνα του Κοσκωτά, βρήκαν τον τρόπο να παίρνουν δάνεια, οπότε θα μιλούσαμε για αγνές μπίζνες· από το ΠΑΣΟΚ, με τον Κοσκωτά διαχειριστή των χρημάτων, ώστε να είναι εξασφαλισμένη η φωνή πού δεν επρόκειτο ν' αλλάξει στρατόπεδο, όπως οι άλλες· από αραβικά κεφάλαια, και η Τράπεζα Κρήτης δημιουργήθηκε για να κάνει μπίζνες και να μπορεί να εισάγει και να εξάγει ίσως κάποια χρήματα, δίχως κάθε φορά να δημιουργούνται δεκάδες ερωτήματα· από κεφάλαια της Μαφίας, τα οποία ο Κοσκωτάς διαχειρίζεται. Αρχίζοντας από το τέλος, αυτή η θεωρία έχει καταρρεύσει και σαν αστεία από μόνη της, γιατί η Μαφία δεν θα έστελνε ποτέ τα λεφτά της να επενδυθούν

στην Ελλάδα, με προοπτική κέρδους πολύ μικρότερου από τις δυνατότητες που έχει να εισπράξει αλλού. Τα γεγονότα που συνέβησαν στην Αμερική (σύλληψη Κοσκωτά, καταβολή εγγύησης ενός εκατομμυρίου δηλ., αποδεικνύουν ότι τα χρήματά του ΔΕΝ προέρχονται από κρατικές υπηρεσίες των ΗΠΑ – τουλάχιστον όχι όλα). Άρα απομένουν οι άλλες θεωρίες, και δεν αποκλείεται καθόλου η αλήθεια να βρίσκεται σε μία από αυτές ή και να αποτελεί μείξη από δύο ή τρεις. Πάντως, η άποψη που πλασσάρισε ο Κοσκωτάς, ότι τα χρήματά του τα απέκτησε αρχικά από οικογενειακές επιχειρήσεις και μετά τα πολλαπλασίασε παίζοντας στα χρηματιστήρια της Νέας Υόρκης και της Αυστραλίας, δεν στέκει, αφού σίγουρα δεν καλύπτει όλες τις επενδύσεις του...

Αλλά ο Γ. Κοσκωτάς, έκανε ακόμα ένα λάθος: απέκρυψε την σύλληψή του το 1974, όταν ήταν 20 χρονών, για αδικήματα πράγματι ασήμαντα στην ουσία, αλλά που οπωσδήποτε αποτελούν ένα σκελετό στο ντουλάπι του, επειδή «πατούσε πολλούς κάλους...». Διατί, πράγματι, τα δύο πταίσματα και τα δύο πλημμελήμματα, για τα οποία είχε κατηγορηθεί το 1974, δεν είναι σοβαρά θέματα για όσους γνωρίζουν τις ΗΠΑ και τους Έλληνες εκεί. Σχεδόν όλοι, έχουν προσπαθήσει κατά καιρούς, κυρίως στα νεανικά, φτωχά, φοιτητικά και μεταναστευτικά χρόνια, να κοροϊδέψουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο την Κοινωνική Ασφάλιση και το Ταμείο Ανεργίας, για να εισπράξουν μερικά δολλάρια, και ο Κοσκωτάς είχε απλά την ατυχία να συλληφθεί... (τα ίδια και άλλα έκανε και ο Α. Παπανδρέου στα πρώτα φοιτητικά του χρόνια... στην Αμερική). Κάποιος άλλος Έλληνας φοιτητής «παντρεύτηκε» Ινδιάνα και όταν έγινε κυβερνητικός εκπρόσωπος, η Ινδιάνα ήλθε στην Ελλάδα για να μείνει μαζί του...

Σύμφωνα με το φάκελλό του, ο Κοσκωτάς έκανε συμβιβασμό και παραδέχτηκε την ενοχή του για δύο κατηγορίες, απόπειρας

πλαστογραφίας τρίτου βαθμού, δηλαδή για πταίσματα δεύτερης κατηγορίας. Γι' αυτό αφέθηκε ελεύθερος υπό όρους και πλήρωσε 200 δολλάρια πρόστιμο για κάθε κατηγορία. Που σημαίνει ότι τελείωσε τότε με 400 δολλάρια πρόστιμο...

Τέλος, έχουμε την σύλληψη του Οκτωβρίου του 1987, την στιγμή που βρισκόταν με επίσημη πρόσκληση από κυβερνητική υπηρεσία των ΗΠΑ –την USIA– για να λάβει μέρος σε γεύμα και εκδηλώσεις, μαζί με κάποιους επιχειρηματίες από διάφορες χώρες, στο οποίο γεύμα θα παρευρισκόταν και ο Αμερικανός Πρόεδρος Ρ. Ρήγκαν. Κατά κάποιο τρόπο, βρέθηκε τη φορά αυτή με πρόσκληση του Προέδρου των ΗΠΑ. Η δε σύλληψή του, έγινε το πρωΐ της Πέμπτης 8 Οκτωβρίου, στο ξενοδοχείο του Γουίλαρντ Ιντερκοντινένταλ της Ουάσιγκτων, λίγες ώρες ακριβώς πριν προσέλθει στο Λευκό Οίκο στο επίσημο πρόγευμα!

Συνοδευόμενος από δύο αστυνομικούς, πήγαν στην εφορία –το IRS– προκειμένου να ρυθμισθεί αμέσως η παρεξήγηση, επειδή ο ίδιος αμφισβητούσε ότι χρωστάει. Η πραγματικότητα είναι ότι δεν συνελήφθη, αλλά απλά του ζητήθηκε να τον συνοδεύσουν στην εφορία για να «δώσει κάποιες εξηγήσεις»...

Κάποιο προκατασκευασμένο γραφειοκρατικό τρυκ, μετέτρεψε τη συνοδεία σε σύλληψη, σε ελάχιστο χρόνο, επειδή ο Κοσκωτάς κατέβαλε αμέσως την εγγύηση των 50.000 δολλαρίων, ενώ ταυτόχρονα του κράτησαν το διαβατήριο, ώστε να μην μπορεί να επιστρέψει στην Ελλάδα, μέχρι να ξεκαθαριζόταν η... υπόθεση! Τώρα ποιο είναι το θέμα; Και αυτό δεν φαίνεται να ήταν τυπικά ή ουσιαστικά σπουδαίο. Ήταν μία διαφορά με την εφορία, η οποία ανεκάλυψε ότι δύο επιχειρήσεις του Κοσκωτά είχαν δηλώσει άλλα αντί άλλων μεταξύ 1978 και 1979 σχετικά με τους υπαλλήλους τους, με αποτέλεσμα να πληρώσουν πολύ μικρότερους φόρους απ' ό,τι έπρεπε και να έχουν μεγαλύτερα κέρδη. Αυτά τα κέρδη τα υπελόγισε η εφορία γύρω στις 50.000 δολλάρια και κατ' αρχήν ο Κοσκωτάς θα έπρεπε να είχε

πληρώσει φόρους 20.000 δολλαρίων περίπου. Εκεί όμως που ο Κοσκωτάς ήταν απαραίτητο να κρατήσει την ψυχραιμία του, πανικοβλήθηκε, πήγε στο ελληνικό προξενείο της Ουάσιγκτων, δηλώνοντας ψευδώς και υπογράφοντας σχετική δήλωση του Ν. 105, ότι έχασε το διαβατήριό του, έλαβε ταξιδιωτικό έγγραφο και επέστρεψε μ' αυτό στην Ελλάδα.

Εδώ τελειώνει η αντικειμενική πτυχή της ιστορίας και συνεχίζουμε συνοπτικά την εκδοτική, με τον Κοσκωτά να έχει μια συλλογή από έξι περιοδικά, κερδοφόρα στο σύνολό τους, να έχει αγοράσει την «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», να ετοιμάζεται να εκδόσει τις «24 Ώρες», να έχει κάνει μια επένδυση πενήντα εκατομμυρίων δολλαρίων σε μηχανήματα τελευταίου τύπου και τεραστίων δυνατοτήτων στην Παλλήνη, όπου τελικά στέγασε ολόκληρο το συγκρότημά του. Αλλά, το βασικώτερο ήταν ότι, είχε μια τράπεζα –την Τράπεζα Κρήτης– η οποία έδειχνε ότι πήγαινε πολύ καλά.

Ας δούμε τώρα την πολιτική πτυχή της υπόθεσης και ας αρχίσουμε από την «σύλληψη» του Κοσκωτά στην Αμερική, ενώ είχε πάει εκεί με πρόσκληση του Λευκού Οίκου!.. Την πρόσκληση είχε μεθοδεύσει η USIA, η οποία είναι παρακλάδι της CIA. Δεν ερεύνησε λοιπόν αυτή η υπηρεσία στις ΗΠΑ –όπου ο Κοσκωτάς είχε ζήσει αρκετά χρόνια– αν εκκρεμεί κάτι εναντίον του; Και βέβαια ερεύνησε, ο ίδιος ο επί κεφαλής της υπηρεσίας στην Αθήνα, ο Βόζνιακ, ο οποίος έλαβε το πράσινο φως από την Υπηρεσία Ασφαλείας του Λευκού Οίκου και έτσι παρεχώρησε την πρόσκληση στον Κοσκωτά. Επομένως, ό,τι προέκυψε εις βάρος του, συνέβη στην Ουάσιγκτων. Κάποιος πράκτορας της DIA που είχε και έχει πρόσβαση στην Υπηρεσία Ασφαλείας του Λευκού Οίκου –ο Ρόμπερτ Σμωλ Τζούνιορ– ώθησε να βγει η υπόθεση Κοσκωτά, πριν να μπει στον Λευκό Οίκο και συναντηθεί με τον Αμερικανό Πρόεδρο. Αν είχε πραγματοποιηθεί το πρόγευμα, τώρα ο Κοσκωτάς θα ήταν ελεύθερος και οικονομικοπολιτικά καταξιωμένος παράγων στην Ελλάδα. Γι' αυτό κατόρθωσαν και τον καθυστέρησαν, πιάνοντας κυριολεκτικά στον ύπνο τους υποστηρικτές του Κοσκωτά στην Αμερική. Διαχειριστές και υποστηρικτές του Κοσκωτά ήταν μία από τις Επτά Αδελφές, η MOBIL, και το αφεντικό της, ο Μπιλ Ταβουλαρέας!..

Η MOBIL, έδωσε τα τεράστια ποσά στον Γ.Κοσκωτά, για να προφθάσει τις άλλες Αδελφές του πετρελαίου στα κοιτάσματα του Αιγαίου.

Όπως είναι γνωστό, ιδιοκτήτης της Τράπεζας Κρήτης πριν από τον Κοσκωτά, ήταν ο Κ. Καρράς, μέλος της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ, τότε και σήμερα. Ο Καρράς, κατόπιν εντολής της Μπίλντενμπεργκ, πούλησε την Τράπεζα Κρήτης στον Γ. Κοσκωτά. Την αξία της Τράπεζας ο Καρράς την εισέπραξε από την DRESDNER BANK του Άαχεν Γερμανίας. Τα χρήματα προήλθαν φυσικά από την MOBIL. Ο άνθρωπος που έκανε τις διαπραγματεύσεις για λογαριασμό του Κοσκωτά-MOBIL, είναι ο Ιωάννης Μπιλιμάτσης, ο οποίος αργότερα ήταν μέλος του Δ.Σ. της Τράπεζας Κρήτης και ο άνθρωπος της MOBIL μέσα στην Τράπεζα.

Ο Μπιλιμάτσης, πρώην διπλωμάτης, που είχε διακριθεί για τον φιλοχουντισμό του όταν υπηρετούσε πρόξενος στη Νέα Υόρκη –εκείνα τα χρόνια– είναι «παιδί του Μπιλ Ταβουλαρέα», του μεγάλου αφεντικού της MOBIL. Ο Ταβουλαρέας, πρόεδρος της MOBIL INTERNATIONAL, είναι το μεγάλο αφεντικό της εταιρείας, απανταχού της οικουμένης και δεν ήταν καθόλου τυχαίο πώς ένας δικός του άνθρωπος βρέθηκε στο Διοικητικό Συμβούλιο της Τράπεζας Κρήτης. (Κανείς αρμόδιος όμως δεν τόλμησε να το ερευνήσει). Όταν άρχισε να ξεσκεπάζεται η υπόθεση Κοσκωτά, ο Μπιλιμάτσης ζήτησε από τον Ταβουλαρέα να φύγει, αλλά εκείνος τον διέταξε να παραμείνει στη θέση του, αφού δεν έπαιρνε μέρος φανερά

BILL OF EXCHANGE No. 07

LONDON, ENGLAND, MARCH 6th of 1987 USD 4.252.500

ON FEBRUARY 27th of 1988 please pay against this BILL OF EXCHANGE

to the order of COASTAL INTERNATIONAL CORPORATION LTD. the amount of

U.S. DOLLARS FOUR MILLION TWO HUNDRED AND FIFTY TWO THOUSAND AND FIVE HUNDRED

To HELLENIC ARMS INDUSTRY S.A.
At 160, KIFISSIAS AVENUE, ATHENS
GREECE
Payable at CHASE MANHATTAN BANK,
HEAD OFFICE,
1 MANHATTAN PLAZA,
NEW YORK, N.Y.

COASTAL INTERNATIONAL CORPORATION LTD.
P.O. Box 3225, CH-8152 Glattbrugg,
Switzerland

HELLENIC ARMS INDUSTRY S.A.
160, KIFISSIAS AVENUE,
ATHENS, GREECE

Επιταγή για την προεξόφληση της οποίας χρειάσθηκε επείγουσα υπουργική απόφαση.

TRX:E330A/ANN/257486 CC LOCAL: ONLINE DAT:30.08.88/11.54 REF:4:51
ACTIV. ENTIERM. OUVERT OPTION:
NO-OB 532822.60C 024300 0000 532822 K.B.
GEN-OB 101 MONNAIE US$ COLL FGC4-412 FGC4-412 S/C

Ο τροφοδότης λογαριασμός του Κοσκωτά, αριθ. ΟΒ 532822, απ'όπου φαίνεται ότι έχουν εισπράξει χρήματα οι Μητσοτάκης – Παπανδρέου – Καραμανλής – Παλαιοκρασάς. (Γι' αυτό δεν τον ανοίγουν).

στη λήψη αποφάσεων. Η MOBIL INTERNATIONAL, μέσω Μπιλιμάτση–Κοσκωτά, εκτός των κοιτασμάτων του Αιγαίου, ήθελε να βάλει πρώτα πόδι και στα διϋλιστήρια στην Ελλάδα, παίρνοντας αυτά του Λάτση στην αρχή. Μια τέτοια κίνηση όμως, ήταν απειλή για την οικογένεια Βαρδινογιάννη, οι οποίοι έδωσαν στο Χαλικιά τις αποδείξεις που χρειαζόταν για βάλει στο χέρι το Γ. Κοσκωτά...

Το ενδιαφέρον στην υπόθεση είναι επίσης ότι, ένας από τους φίλους και μυστικοσύμβουλους του τότε Πρωθυπουργού Α. Παπανδρέου, ο Τζων Πάρκερ (Παρασκευόπουλος), ο οποίος επισκεπτόταν την Αθήνα και τον Παπανδρέου συχνότατα και οι απόψεις του είχαν ισχύ στον τότε Πρωθυπουργό είχε μεγάλο πόστο στην MOBIL!.. Ήταν και είναι Διευθυντής Δημοσίων Σχέσεων της εταιρείας στην Ουάσιγκτων!.. Ήταν πρόεδρος των Ελληνοαμερικανών που υπεστήριξαν τον Τζωρτζ Μπους, φίλος του Γ. Βασιλείου και βοήθησε να αρθεί η ταξιδιωτική οδηγία του Ρήγκαν κατά της Ελλάδας. (Εδώ μπαίνουν και οι Αρφάνης–Χιόνης, οι οποίοι «παίζουν» με την MOBIL, στην οποία μεταπωλούν το πετρέλαιο που παίρνουν από τη Λιβύη για τα έργα που κατασκευάζουν εκεί. Και είναι γνωστό ότι το λιβυκό πετρέλαιο είναι αρίστης ποιότητας και μικρής περιεκτικότητας σε θείο. Το ερώτημα βέβαια είναι, πως η MOBIL άφηνε τον Κοσκωτά να κάνει τόσο χοντρά λάθη εφ' όσον ήταν δικός της άνθρωπος;

Ο Γ. Κοσκωτάς έκανε βιαστικές κινήσεις αλλά και άκομψες: Πρώτον, δεν υπολόγισε σωστά την αντίδραση του εκδοτικού κατεστημένου. Κατόρθωσε και έπεισε την πολυεθνική εταιρεία MOBIL μέσω του Πάρκερ (Παρασκευόπουλου), ότι θα κατόρθωναν να ήλεγχαν σε λίγα χρόνια τον Τύπο στην Ελλάδα. Σ' αυτή την σφαλερή τους άποψη, είχαν θερμό υποστηρικτή και τον τότε Πρωθυπουργό Α. Παπανδρέου, ο οποίος μονομανιακά κυνηγούσε τριάντα χρόνια περίπου να απο-

κτήσει δικό του τραστ Τύπου στην Ελλάδα. Πείσθηκε λοιπόν η Αδελφή του πετρελαίου, αλλά οι κινήσεις του Κοσκωτά, όπως προαναφέραμε, ήταν άκομψες... και προκάλεσαν.

Κατόπιν μπλέχτηκε υποχρεωτικά και μέσω της Τράπεζας Κρήτης με το εμπόριο και λαθρεμπόριο όπλων και ναρκωτικών. Βέβαια ούτε στο ένα φταίει ο ίδιος αποκλειστικά, αλλά ούτε και στο άλλο. Επειδή αυτές τις δραστηριότητες τις ενέκρινε πρώτα η αμερικανική κυβέρνηση: Αποτέλεσμα ήταν το ελληνικό Ιραν-γκαίητ. Όσον αφορά τα ναρκωτικά... γι' αυτά υπεύθυνη είναι η DEA στην Αθήνα, η οποία παίρνει εντολές από την Ουάσιγκτων για την εμπορία και διακίνηση των ναρκωτικών.

Εκείνο που προκάλεσε όμως την οργή των άλλων Αδελφών του πετρελαίου ήταν η «Εταιρεία Αιγαίου», η οποία στήθηκε με τη βοήθεια και την έγκριση ασφαλώς του Πρωθυπουργού Παπανδρέου!.. Εκεί, οι Αδελφές υποψιάστηκαν ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε με τα κοιτάσματα στο Αιγαίο και την προδότρια Αδελφή MOBIL. Δηλαδή ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου μέσω του Γ. Κοσκωτά αποστατούσε; Έδειχνε ανυπακοή; Είχαν υποψιασθεί, τόσο ο Διαχειριστής του όσο και οι προστάτιδες Αδελφές ότι κάτι δεν πήγε καλά με τους χειρισμούς στην κρίση του Μαρτίου του 1987 και σαν ύποπτος που ήταν, τον παρακολουθούσαν στενά. Οι συνασπισμένες πια, Έξι Αδελφές, πραγματοποίησαν μια έξυπνη κίνηση: «Έρριξαν» δίπλα στον Κοσκωτά τον Τούρκο επιχειρηματία Νουρεντίν. Σε λίγο η υπόθεση ξεκαθάρισε!.. Η Αδελφή MOBIL, ήθελε τα πετρέλαια του Αιγαίου, μαζί και τα διϋλιστήρια στην Ελλάδα. Κι εκείνοι; Θα έπαιρναν μερίδιο του μεριδίου από εκείνο των Τούρκων!

Έτσι ξεκίνησαν μια εκστρατεία, που προηγούμενό της δεν υπάρχει στα ελληνικά χρονικά. Πρώτα κινητοποίησαν τον ελληνικό Τύπο, που χτυπούσε τον Γ. Κοσκωτά και τον Α. Παπανδρέου αλύπητα. Τον Ιούνιο του 1987, έστειλαν εκτελεστικό απόσπασμα, με επί κεφαλής τον Μάικλ Λεντίν για να δολοφονήσουν τον μέχρι τότε ευνοούμενό τους Α. Παπανδρέου. Στις 18 Ιουνίου 1987, ο γράφων, είχε επείγουσα συνάντηση στο Καστρί, με τον τότε Πρωθυπουργό, όπου τον πληροφόρησα για το σχέδιο δολοφονίας του. Οι υποψήφιοι δολοφόνοι του βρισκόταν ήδη στη Βάση του Ελληνικού και της Ν. Μάκρης. Πανικόβλητος ο Α. Παπανδρέου, επειδή γνώριζε τι έκανε, έδωσε εντολή να δημοσιοποιηθεί το αμερικανικό σχέδιο σε απογευματινή αθηναϊκή εφημερίδα. Το δημοσίευμα προκάλεσε την αντίδραση της αμερικανικής πρεσβείας τότε, η οποία προσπάθησε με μισόλογα να διαψεύσει το γεγονός. Έτσι ματαιώθηκε η δολοφονία του Α. Παπανδρέου. (Θα το θυμάται ασφαλώς ο κ. Παπανδρέου. Είχε φοβηθεί πάρα πολύ τότε...).

Αλλά δεν απέτυχε το σχέδιο εξόντωσής του μέσω των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης διεθνώς. Εκατομμύρια δολλάρια δαπανήθηκαν για να γράψουν σχεδόν όλες οι εφημερίδες και τα περιοδικά σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι ξένες τηλεοράσεις μιλούσαν για γκρεμισμένους Παρθενώνες –τότε το θυμήθηκαν– για τις απιστίες και τις απάτες του Έλληνα Πρωθυπουργού... Κανείς Έλληνας δεν μπορούσε να κυκλοφορήσει στην Ευρώπη και στην Αμερική. Όλοι είχαν πεισθεί ότι η Ελλάδα είχε έναν κατάπτυστο Πρωθυπουργό.

Έσπρωξαν το χέρι του διευθυντή της USIA στην Αθήνα, του Βόνιακ, και μέρος της αμερικανικής κυβέρνησης, να δώσουν επίσημη πρόσκληση στον Γ. Κοσκωτά για το Λευκό Οίκο!!! Αυτό ήταν. Ο Κοσκωτάς είδε –και με το δίκιο του– την πρόσκληση αυτή σαν μια μεγάλη ευκαιρία να καθιερωθεί στα ελληνικά πράγματα, αμέσως μόλις θα έβγαινε από το πρόγευμα στο Λευκό Οίκο.

Η Αδελφή MOBIL δεν είχε λόγους να ανησυχεί. Αυτό επιζητούσε. Τη διεθνή αναγνώριση του Κοσκωτά, η οποία θα ερχόταν από τον Λευκό Οίκο, δια χειρός του Προέδρου των ΗΠΑ, Ρόναλντ Ρήγκαν. Ξέχασαν μια λεπτομέρεια όμως. Εκεί ήταν και

ο τότε αντιπρόεδρος Τζωρτζ Μπους, ο οποίος εκπροσωπούσε τις Έξι Αδελφές, εκείνες τις δύσκολες στιγμές. Αγνόησε επίσης η Αδελφή MOBIL το γεγονός ότι, ο Μπους ήταν και πρώην αρχηγός της CIA, με ισχυρές προσβάσεις στο κύκλωμα.

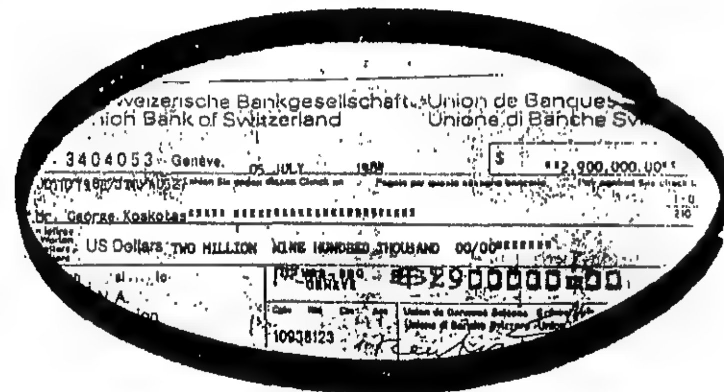
Κεραυνός εν αιθρία η στημένη σύλληψη του Κοσκωτά για τα αδικήματα–πταίσματα, τα οποία αναφέραμε. Η MOBIL βρέθηκε σε απόλυτη αμηχανία. Το παιχνίδι είχε χαθεί. Ο Μπιλ Ταβουλαρέας αντέδρασε κεραυνοβόλα. Την στιγμή που ο Κοσκωτάς πλήρωνε εγγύηση 50.000 δολλαρίων και του αφαιρούσαν το διαβατήριο, ο πρόεδρος της MOBIL ζήτησε άμεση συνάντηση με τον Ντέηβιντ Ροκφέλλερ. Πέταξε με το προσωπικό του ελικόπτερο στον ουρανοξύστη των Ροκφέλλερς. Ο πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής τον δέχτηκε με συγκρατημένη ευγένεια. Ο Ταβουλαρέας είναι ο πιο έξυπνος Έλληνας στην Αμερική. Όχι, δεν ήθελε τα πετρέλαια του Αιγαίου μόνος του. Θα τα μοιράζονταν και οι Επτά Αδελφές –εκτός της Οξυντένταλ του Χάμμερ, εκείνος ας έπαιρνε τα πετρέλαια του Αφγανιστάν– μπήκε στην ελληνική υπόθεση επειδή γνώριζε τις ιδιαιτερότητες της χώρας αυτής. Να θυσιασθεί ο Α. Παπανδρέου και ο Γ. Κοσκωτάς!..

Να σημειωθεί εδώ ότι, ο Ντέηβιντ Ροκφέλλερ, γνώριζε από την αρχή το σχέδιο του Ταβουλαρέα, από τον ίδιο τον πρόεδρο της MOBIL!

Απλά, ο Πρόεδρος της Τριμερούς, ήθελε να ελέγξει την αντοχή του Α. Παπανδρέου, ως προς τις παλιές συμφωνίες. Σήκωσε το τηλέφωνο και έδωσε εντολή στον Ζ. Μπρεζίνσκυ να... τελειώσει το πρόβλημα Παπανδρέου–Κοσκωτά. Η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει.

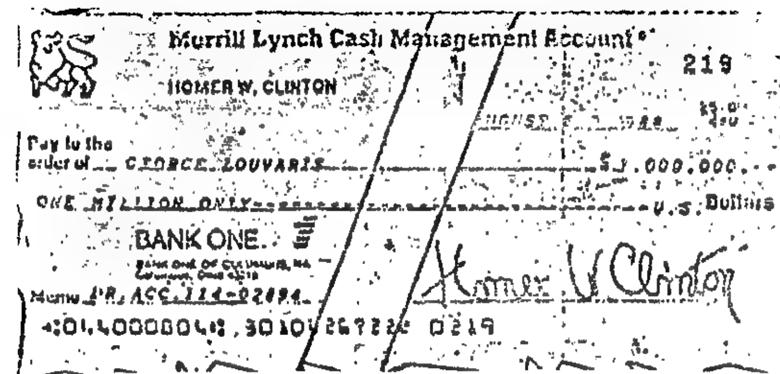
Λεφτά – Λεφτά: Όλοι πήραν

Υπάρχει ένας τροφοδότης λογαριασμός στην τράπεζα της Γενεύης (Ελβετία), στην UNION DE BANK DES SUISSES

...weizerische Bankgesellschaft Union de Banques...
...ion Bank of Switzerland Unione di Banche Sv...
3404053 Genève 05 JULY $ **2,900,000.00
Mr. George Koskotas
US Dollars TWO MILLION NINE HUNDRED THOUSAND 00/00
10938123

Η επιταγή της UNION BANK με την οποία ο Κοσκωτάς εισέπραξε 2.900.000 δολλάρια στις 5 Ιουλίου 1984. (Είναι τα λεφτά της MOBIL, που διέθεσε στον Κοσκωτά).

Merrill Lynch Cash Management Account
219
HOMER W. CLINTON
Pay to the order of GEORGE LOUVARIS $1,000,000.--
ONE MILLION ONLY U.S. Dollars
BANK ONE.
Homer W Clinton

Επιταγή της Μέριλ Λυντς, αξίας 1.000.000 δολλαρίων, προς τον Λούβαρη.

(UBS), με αριθμό 532822 M.B., από τον οποίο ο Γ. Κοσκωτάς έχει πληρώσει πολιτικά πρόσωπα στην Ελλάδα.

Ήταν η πρώτη κίνηση για τη δωροδοκία του Μ. Κουτσόγιωργα. Τα υπόλοιπα είναι λίγο–πολύ γνωστά. Εκείνο που δεν είναι γνωστό, είναι ένας άλλος λογαριασμός που άνοιξε ο Κοσκωτάς στην Ελβετία την ίδια μέρα με αποδέκτη τον σημερινό Πρωθυπουργό Κ. Μητσοτάκη. Ανοίγοντας ο τροφοδότης λογαριασμός θα συνταραχθεί το πανελλήνιο. Μέχρι και το όνομα του Καραμανλή θα διαβάσετε.

Αλλά, εν συνεχεία, θα πρέπει ν' ανοίξουν και οι επτά ή οκτώ λογαριασμοί ακόμα, τους οποίους παραθέτουμε στο παρόν.

Τα τσεκς της Αδελφής MOBIL

Στις 28 Οκτωβρίου 1983, η Αμέρικαν Εξπρές της Νέας Υόρκης, δίνει εντολή στην Ελβετική Τράπεζα UNION BANK, να εμβάσει στον Γ. Κοσκωτά, στην Αθήνα, ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες δολλάρια ΗΠΑ. Το ποσό στάλθηκε αμέσως. Ο Γ. Κοσκωτάς ήταν τότε υπάλληλος και μικρομέτοχος της Τράπεζας Κρήτης.

Στις 5 Ιουλίου 1984, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Ένα τσεκ της UNION BANK δύο εκατομμυρίων εννιακοσίων χιλιάδων δολλαρίων ΗΠΑ, φτάνει στα χέρια του Κοσκωτά, που είχε ήδη κυκλοφορήσει το περιοδικό ΕΝΑ, αλλά δεν είχε αγοράσει ακόμα την Τράπεζα Κρήτης. Οι λογαριασμοί τροφοδότες της AMERICAN EXPRESS και της UNION BANK ανήκουν στην Αδελφή MOBIL! Γιατί κανείς δεν τόλμησε να ερευνήσει το θέμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

ΟΙ ΦΕΡΕΠΙΦΟΒΟΙ

Λευκός Οίκος: Αίθουσα επισκόπησης καταστάσεων. 1987: Η Ελλάδα στην πρώτη φάση της πρώτης κρίσης. Η αναμέτρηση.

Στις 15 Ιανουαρίου 1987, ώρα 8:00 π.μ., βρισκόμουν στην Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων του Λευκού Οίκου. Οι μύθοι για το σύνδρομο της Αίθουσας Επισκόπησης Καταστάσεων ορισμένες φορές συμπεριλαμβάνουν την κατηγορία ότι οι αξιωματικοί κατασκευάζουν τις κρίσεις για να εκπληρώνουν ρομαντικές ιδέες στρατιωτικής ισχύος και ανδροκρατισμού. Αυτά είναι ανοησίες. Αφ' ενός η Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων είναι άβολη, αντιαισθητική και ουσιαστικά καταθλιπτική, αφ' ετέρου, οι συζητήσεις είναι κυρίως εξαιρετικά τεχνικές. Επειδή βρίσκεται κοντά στο πιο προωθημένο υλικό επικοινωνιών, εκείνοι που συζητούν στην Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων έχουν άμεση πρόσβαση στις τελευταίες πληροφορίες. Καθώς είναι συνήθως αξιωματούχοι κάτω από το υπουργικό επίπεδο, στις περισσότερες περιπτώσεις οι αποφάσεις περνούν συστηματικά από ανάλυση και αναφέρονται σε υψηλότερα επίπεδα για επιθεώρηση. Ο κίνδυνος για επιπόλαιες αποφάσεις δεν υπάρχει εκεί, αλλά σε πρόχειρες συσκέψεις στο Οβάλ Γραφείο, στην Αίθουσα Υπουργικού Συμβουλίου ή τα προσωπικά γραφεία των Υπουρ

γών. Εκεί υπάρχει πράγματι κίνδυνος, το εύλογο να περάσει για αληθινό και η λεκτική ευφράδεια να εξουδετερώσει την ψυχρή ανάλυση. Εκεί είναι που, καθώς απουσιάζει η εργασία των επιτελείων, μπορούν να ληφθούν αποφάσεις που να βασίζονται στα δεδομένα, όπου άτομα μιλούν για να εντυπωσιάσουν, όχι για να διαφωτίσουν, σε μια στιγμή κατά την οποία η ακρίβεια έχει εξαιρετική σημασία. Ο πειρασμός είναι πολύ μεγαλύτερος εκεί, από την Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων, να επιτραπεί σε μια ρευστή και επιφανειακή συμφωνία να επικυρώσει ανεξακρίβωτες υποθέσεις. Υπάρχουν εκεί ταυτόχρονα κίνδυνοι της παράλυσης και της ριψοκίνδυνης δράσης. Οι ηγέτες σύμβουλοι δεν μπορούν να γνωρίζουν πραγματικά τις συνέπειες των συστάσεών τους, παρά μόνο αν αυτές οι συστάσεις μεταφρασθούν σε συγκεκριμένους λειτουργικούς όρους.

Εκείνο το πρωΐ, στην συγκέντρωση–σύσκεψη έλαβαν μέρος ο Υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάικλ Άρμακοστ (κατ' εξαίρεση, κωλυομένου του Υπουργού), ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου των ΗΠΑ, ο αρχηγός της CIA, ο Υπουργός Άμυνας Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ, ο Ρέτζιναλντ Μπαρτόλομιου κι εγώ.

Θέμα της σύσκεψης ήταν η κατασκευασμένη και κατευθυνόμενη κρίση του Μαρτίου 1987 ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Επειδή η ARAMCO (κοινοπραξία των εταιρειών πετρελαίου: TEXACO – SOCAL – ESSO – MOBIL), που στήριζε τον Α. Παπανδρέου (ηθικά και υλικά), ζήτησε να αγοράσει το Ελληνικό Δημόσιο τις μετοχές της DENISON MINES CORPORATION, που έκανε γεωτρήσεις πετρελαίου στη Θάσο και είχε πρόθεση να επεκτείνει τις δραστηριότητές της σε ολόκληρο το Αιγαίο. Η DENISON ανήκε στην πολυεθνική εταιρεία πετρελαίου OXYDENTAL. Κάποια ανεξάρτητη τεξανική εταιρεία είχε το 35%. Η πλειοψηφία των μετοχών ανήκε στην OXYDENTAL του Αρμάνδου Χάμμερ, ο οποίος πέθανε πρόσφατα, σε ηλικία 94 ετών. Όπως είναι γνωστό, ο Χάμμερ ήταν δισεκατομμυριούχος, σοσιαλιστής εκ πεποιθήσεως –κατά δήλωσή του– και φίλος όλων των ισχυρών του Κρεμλίνου, μηδέ και του Μιχαήλ Γκορμπατσώφ εξαιρουμένου, ο οποίος υπήρξε και μαθητής του. Ο Χάμμερ ήταν ο σύνδεσμος Κρεμλίνου–Λευκού Οίκου. Ο μοναδικός και πλέον σεβαστός από όλους τους ισχυρούς της Ουάσιγκτων και της Μόσχας. Αυτή λοιπόν την πολυεθνική επιθυμούσε να εκδιώξει ο Α. Παπανδρέου, για να μπορέσει να εκχωρήσει την πλειοψηφία των μετοχών στους υποστηρικτές του της ARAMCO.

Όπως ήταν φυσικό, οι αντίπαλοι πληροφορήθηκαν το γεγονός και άρχισαν να πιέζουν ασφυκτικά τον Έλληνα Πρωθυπουργό. Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου δεν είχε μόνο την έγκριση των υποστηρικτών του της ARAMCO, αλλά πρώτα και πάνω απ' όλα, είχε το πράσινο φως του «Διαχειριστή» του, καθηγητή και στελέχους της NSA, Σαϊνμπάουμ!.. Όλοι μας έχουμε κάποιον «Διαχειριστή»!.. Ο καθηγητής Σαϊνμπάουμ έχει... χρεωθεί τον Α. Παπανδρέου, από το 1973 μέχρι σήμερα. Στην περίοδο 1958–1972, Διαχειριστής του Α. Παπανδρέου ήταν ο καθηγητής πανεπιστημίου και διευθυντής της NSA, Καρλ Κέϋζεν, ο οποίος τον έφερε στις 3 Σεπτεμβρίου 1959 στην Ελλάδα και τον επέβαλε στο ντόπιο οικονομικοπολιτικό κατεστημένο.

Για να επανέλθουμε λοιπόν στο 1987, ή πιο σωστά στο φθινόπωρο του 1986, όταν ο διαχειριστής του Α. Παπανδρέου τον ειδοποίησε ότι οι... φίλοι της ARAMCO, επιθυμούν την εξαγορά των μετοχών από την DENISON του Χάμμερ. Έτσι, ο τότε Πρωθυπουργός της Ελλάδος κινήθηκε γρήγορα για να εκδιώξει την DENISON από τη χώρα. Όμως η DENISON είχε ισχυρούς προστάτες στην Ουάσιγκτων, όπως και η

ARAMCO άλλωστε. Αλλά τότε, πώς έχασε η ARAMCO;

Εκείνο το πρωϊνό της 5ης Μαρτίου 1987, στην Ουάσιγκτων, συζητήθηκε στην Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων, ολόκληρο το φάσμα των πετρελαίων της Ελλάδος. Το ζητούμενο για την ομάδα δεν ήταν ακριβώς αν ο Α. Παπανδρέου παραχωρούσε τα πετρέλαια του Αιγαίου στην ARAMCO, αλλά η τήρηση των υπεσχημένων, δηλαδή οι... ισορροπίες.

Ο ανταγωνισμός μεταξύ ARAMCO και OXYDENTAL έφτασε στο αποκορύφωμά του το 1986, όταν ο Α. Χάμμερ πήρε το πράσινο φως από το Κρεμλίνο και άρχισε γεωτρήσεις στο έδαφος του Αφγανιστάν!

Παίρνοντας άδεια για γεωτρήσεις από την κυβέρνηση του Αφγανιστάν ο Χάμμερ, ενεργούσε «κυκλωτικά» εναντίον των άλλων καρτέλ πετρελαίου. Η νοητή γραμμή Αιγαίο–Αφγανιστάν ανησύχησε την ARAMCO και μετά την ανησυχία επήλθε η νευρικότητα. Ειδοποίησαν τον Διαχειριστή του Α. Παπανδρέου, καθηγητή Σαϊνμπάουμ, ο οποίος ανήκει στην ομάδα εκείνη της NSA, που στηρίζει και στηρίζεται από την ARAMCO, να πείσει τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου να αγοράσει τις μετοχές της DENISON, ο οποίος και κίνησε αμέσως τη διαδικασία εξαγοράς τους.

Αλλά αυτό ήταν λάθος κίνηση σε λάθος χρόνο, επειδή τα καρτέλ πετρελαίου δεν είχαν μέχρι τότε συμφωνήσει μεταξύ τους πώς θα μοιραστούν τα πετρέλαια του Αιγαίου. Από την άλλη πλευρά, η κυκλωτική κίνηση του Χάμμερ (ο οποίος ήταν ο μοναδικός και ανεπανάληπτος φίλος του Κρεμλίνου) με τα πετρέλαια του Αφγανιστάν και η άλλη πιο επικίνδυνη βρογχοειδής σοβιετική κίνηση, με τη χορήγηση του σοβιετικού αερίου στην Ευρώπη, ώθησε την ARAMCO (μαζί και με κάποια... άλλα) να δώσει εντολή να αγορασθούν από τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου οι μετοχές της DENISON. Έτσι λοιπόν φθάσαμε στην αναγκαστική εκείνη σύσκεψη με

την αναγκαστική δική μου ανάμειξη στην Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων. Έξαλλες ιδέες κυριαρχούσαν, κυρίως στην αρχή της συζήτησης. Ο Αμερικανός Υπουργός Άμυνας Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ, είχε την άποψη ότι έπρεπε να σταλούν αμερικανικά στρατεύματα στο Αιγαίο. Ο αρχηγός της CIA επεκρότησε τη «θαυμάσια ιδέα του Υπουργού» και υπερθεματίζοντας εξέφρασε την άποψη ότι τα αμερικανικά στρατεύματα έπρεπε να φέρουν μαζί τους κάποιο αέριο που παραλύει τα νεύρα του εχθρού χωρίς να το καταλάβουν. Αντελήφθηκα ότι και οι δύο δεν γνώριζαν αν υπήρχε στο οπλοστάσιο των ΗΠΑ το αέριο, αλλά αυτό δεν εμπόδιζε τη συζήτηση, όπως δεν την εμπόδισε και το ότι δεν είχαν ιδέα πώς θα μπορούσαν να ρίξουν το αέριο και γενικότερα πώς θα μπορούσε να οργανωθεί και να υποστηριχθεί οποιαδήποτε στρατιωτική ενέργεια. Ο Υφυπουργός Εξωτερικών Άρμακοστ, είχε την άποψη ότι ούτε το ΝΑΤΟ, ούτε οι ΗΠΑ μπορούσαν να κάνουν κάτι στην παρούσα φάση. Η χρησιμοποίηση αμερικανικών στρατευμάτων, ήταν πρακτικά ανέφικτη. Όταν ζητήθηκε η γνώμη μου, είπα ότι καμμιά λύση βίας δεν θα ήταν πρόσφορη. Ο ελληνικός Λαός είχε κουραστεί από επεμβάσεις, αλλά αν η αμερικανική κυβέρνηση έστελνε στρατεύματα, ο ελληνικός στρατός δεν θα έμενε με σταυρωμένα τα χέρια. Δεν ήξερα ποιος θα ήταν ο νικητής –ίσως οι Αμερικανοί– αλλά θα έπρεπε να υπολογίζουν σε ένα νέο Βιετνάμ στην περιοχή, με απρόβλεπτες συνέπειες για την παγκόσμια ισορροπία.

Αντιλαμβανόμουν το πολεμικό πνεύμα της ομάδας· δεν αντιλαμβανόμουν όμως την αυτοκαταστροφική τους μανία, στην οποία επεδίδοντο, γιατί κανείς στον κόσμο δεν θα τους δικαίωνε· το αντίθετο μάλιστα, θα επεσφράγιζαν με μια στρατιωτική ενέργεια κατά της Ελλάδας ότι οι Αμερικανοί είναι ιμπεριαλιστές και οτιδήποτε άλλο... εκτός από ειρηνιστές,

φίλοι και σύμμαχοι της μικρής μας χώρας.

Τη συζήτηση σταμάτησε ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας του Προέδρου, ο οποίος μας διεβεβαίωσε ότι ήταν εξουσιοδοτημένος από τον Πρόεδρο να χειρισθεί το θέμα από την σκοπιά που το έβλεπε ο Αμερικανός Πρόεδρος. Αυτή ήταν η πιο απλή και δοκιμασμένη συνταγή. Να πίεζαν ασφυκτικά την ελληνική κυβέρνηση μέσω της Τουρκίας. Να φτάσουν οι δύο χώρες στα πρόθυρα του πολέμου, χωρίς να κάνουν πόλεμο μεταξύ τους. Οι δύο αυτές χώρες δεν θέλουν τον πόλεμο τη στιγμή αυτή. Με τη στρατιωτική κινητοποίηση θα καταπονηθούν και οι δύο οικονομικά, και υποχρεωτικά θα έρθουν σε αμοιβαίο συμβιβασμό, χωρίς να γνωρίζουν... για ποιο πράγμα συμβιβάζονται. Μετά την οικονομική τους καθίζηση και την ανακούφιση ότι δεν έχουν πόλεμο, θα είναι πιο εύκολο να πωλήσουμε και στις δύο χώρες πολεμικό υλικό, για την βελτίωση της άμυνάς τους!

Η σύσκεψη έκλεισε στις 8:55 π.μ., με το συμπέρασμα ότι οι δύο χώρες (Ελλάδα και Τουρκία), θα εσύροντο σε μια κρίση, από την οποία νικητής θα έβγαινε το καρτέλ της DENISON και τα μονοπώλια των πολεμικών βιομηχανιών. Ηττημένοι οι Ελλάδα, η Τουρκία και ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου προσωπικά. Με την έγκριση του Αμερικανού Προέδρου, ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας, για να βάλει τέρμα στη γραφειοκρατική σύγχυση, ενεργοποίησε το μηχανισμό κρίσης του ΣΕΑ(*), στις 9 Μαρτίου 1987. Τις επόμενες δεκαεννέα ημέρες, η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων, συνεδρίαζε τουλάχιστον μία φορά την ημέρα, για να συζητά εκδοχές, να προετοιμάζει σχέδια για επείγουσες ανάγκες και για να εφαρμόζει αποφάσεις επάνω σε μία συντονισμένη βάση. Αυτό ήταν περισσότερο από ένα διαδικαστικό βήμα. Ήταν μια προειδοποίηση προς τη γραφειοκρατία, ότι οι αμφιταλαντεύσεις σχετικά με τις παραβιάσεις της στασιμότητας, δεν θα επαναλαμβάνονταν, αν επιδεινωνόταν η κατάσταση στην Ελλάδα. Το ότι ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας προήδρευε στην ομάδα, συνεπαγόταν την απειλή ότι, οποιαδήποτε ανεπίλυτα ζητήματα θα περνούσαν στον Πρόεδρο.

(*) ΣΕΑ: Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ.

Ο Πρόεδρος είναι σημαντικώτατος σε μια κρίση. Πρέπει να βρίσκεται αρκετά κοντά στη διαδικασία, ώστε να δίνει ώθηση στις τελικές αποφάσεις. Ταυτόχρονα όμως, δεν πρέπει να αναμειγνύεται στις λεπτομέρειες τόσο, ώστε να μπορεί να κάνει μια διεξοδική εξέταση των εναλλακτικών δυνατοτήτων του.

Στο μεταξύ, και αφού είχα επισκεφθεί διαφόρους κυβερνητικούς παράγοντες, επισκέφθηκα και τον Χάμμερ. Πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα δυτικά της Ουάσιγκτων, βρίσκεται η πολυτελής βίλλα του Μπελ Αιρ, στην πιο σικ συνοικία του Λος Άντζελες. Απόλυτη ησυχία επικρατούσε στην απέραντη κατοικία του Χάμμερ στην Φλήτγουντ Στρητ, όταν έφτασα στις 12 το μεσημέρι της 7ης Μαρτίου 1987. Η φυσική εμφάνιση του Α. Χάμμερ ήταν από τις πιο περίεργες: Μαλλιά άσπρα ισιωμένα, γυαλιά με λεπτό σκελετό, παρουσιαστικό ήσυχο και φίνο, αλλά τα χαρακτηριστικά του φανέρωναν μια σχεδόν ωμή δύναμη. Κοντός αλλά νευρώδης, το σώμα του έδινε μια εντύπωση ισχύος, όπως και η σκληρή φωνή του με τον εκούσιο αργό ρυθμό της.

Με υποδέχτηκε στο τεράστιο γραφείο του, φορώντας ένα κομψό κοστούμι από λεπτό γκρίζο μαλλί. Μια λεπτή ορχιδέα από την Καζαμπλάνκα στόλιζε το πέτο του. Γελαστά, μου έδειξε την πολυθρόνα ακριβώς απέναντί του. Σε ειδικά πλαίσια, μια σειρά από φωτογραφίες απεικόνιζε τη ζωή του Χάμμερ. Έβλεπε κανείς τον μικρό πολίτη του Μπρονξ, που έγινε

ίσος με βασιλείς και αρχηγούς κρατών, να χαμογελά, συντροφιά με τους Ρούσβελτ, Κέννεντυ, Τζόνσον, Κρούτσεφ, Τίτο, Νίξον, Μπρέζνιεφ, Φεϋζάλ της Αραβίας... *«έχουμε μισή ώρα να γευματίσουμε μαζί και είκοσι λεπτά να μιλήσουμε για τα θέματα που απασχολούν»*, μου είπε με την αργή και σκληρή φωνή του. *«Μπορούμε όμως και στη διάρκεια του γεύματος να μιλάμε, οπότε αν προσθέσουμε ακόμα δέκα λεπτά από το γεύμα μας, που θα κλέψουμε, θα έχουμε τριάντα λεπτά χρόνο για σύμμαχό μας... Δεν συμφωνείς;...»* ρώτησε, κοιτάζοντάς με βαθιά στα μάτια.

Στη διάρκεια του γεύματος, μιλήσαμε αρκετά για τις ισορροπίες που τόσο εύκολα έσπαγαν οι διάφοροι καπιταλιστές εκ πεποιθήσεως, όπως τους αποκαλούσε ο Χάμμερ. *«Θέλουν να διατηρήσουν το «ψυχρό κλίμα»*, συμπέρανε λυπημένα. *«Δεν θα πρέπει να τους αφήσουμε. Εγώ στέκομαι εκεί (στο Αιγαίο), ως ισορροπιστής, μέχρι να βρούμε κάποια λύση στο ζήτημα. Δεν επιθυμώ τον πόλεμο, αλλά αν εκείνοι... τον θέλουν, θα τον έχουν. Ξέρεις, φταίει –λένε– που πήγα στο Αφγανιστάν και άρχισα τις γεωτρήσεις. Φοβούνται το τρίγωνο Αφγανιστάν–Αιγαίο–Λιβύη. Όταν πήρα τη δουλειά των φωσφάτων στην Βουλγαρία των εκατό δισεκατομμυρίων δολλαρίων και είχα τη δυνατότητα να κάνω κι εκεί γεωτρήσεις, δεν μίλησαν. Οι εκπρόσωποι των Επτά Αδελφών, που μπορείς να μιλήσεις μαζί τους σοβαρά, είναι ο Τζων Πέρσυ της Έξον και ο Αντρέ Μπερνάρ της Σελλ. Πήγαινε, μίλησέ τους και πριν φύγεις ανάθεσε στο φίλο μας, τον Σάϋρους Βανς, να κάνει τις διαπραγματεύσεις. Θα τηλεφωνήσω στον Σάϋρους. Να πεις στους δύο εκπροσώπους ότι παραχωρώ ένα 5% στα αφγανικά πετρέλαια στις Επτά Αδελφές. Αν ο Μακκλόϋ αποτύχει, τότε η πατρίδα σου θα εμπλακεί μοιραία σε πόλεμο με την Τουρκία. Πείσε τους. Δώσε όλο το βάρος στον Μακκλόϋ. Είναι σοφός και θα βρει μια λύση»*.

– *Σας ευχαριστώ, δόκτωρ Χάμμερ. Είστε ο πλέον ειρηνικός άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου»*, του είπα με ειλικρίνεια. *«Δεν καταλαβαίνω τι περιμένουν αυτοί οι πληρωμένοι εκλεκτικοί κομπογιανίτες και δεν σας δίνουν το Νόμπελ Ειρήνης. Τουλάχιστον, ας εκτιμήσουν τη σοφία και φιλευσπλαχνία σας!..»*.

Ο Χάμμερ, γελούσε σαν μικρό παιδί, κοιτάζοντάς με στα μάτια, για να διαπιστώσει αν πιστεύω αυτά που λέω. Σίγουρα τα πίστευα, αναλογιζόμενος ότι ο εφευρέτης της μπαρούτης και μετέπειτα έμπορος όπλων, ο ομώνυμος ιδρυτής του βραβείου Νόμπελ, κατασκεύασε αυτή την «εφεύρεση» για να παίρνουν άφεση αμαρτιών πολλοί άσχετοι με την Ειρήνη, από αυτή την σκοπιά γιατί ο Χάμμερ να μη βραβευόταν;

Ο ζηλευτός τίτλος του «ανθρώπου της ειρήνης», ικανοποιούσε τις επιθυμίες του Χάμμερ –και το ήξερα– ο οποίος πρέπει να ονειρευόταν κρυφά να πάρει κάποια μέρα βραβείο Νόμπελ, όπως ο αγαπητός του φίλος Μακ Μπράιντ! Το ίδιο βράδυ, γευμάτιζα στις 10 μ.μ. στο ρεστωράν του ξενοδοχείου «Πιέρ» με τους Αντρέ Μπερνάρ και Τζωρτζ Πέρσυ. Συμφώνησαν και οι δύο να μεταφέρουν την πρόταση του Χάμμερ στις Επτά Αδελφές.

Στον Πέρσυ φάνηκε αδιανόητο, πώς είχα κατορθώσει να πείσω τον Χάμμερ να επιτρέψει να «βάλουν πόδι» στο Αφγανιστάν οι Επτά Αδελφές!.. Ο Γάλλος Αντρέ Μπερνάρ, γενικός διευθυντής της Σελλ, ήταν πιο αυθόρμητος και φιλικός με την πρόταση του Χάμμερ και συμπέρανε ότι: *«αφού γοήτευσα τον σκληροτράχηλο Χάμμερ, πίστευε ότι θα ήταν πιο εύκολο να γοητεύσω τους ίδιους, οι οποίοι διέθεταν και κάποιες... ευγενείς προθέσεις, λόγω καταγωγής, αλλά και πεποιθήσεων...»*.

Συμφώνησαν και οι δύο, ότι ο πιο ενδεδειγμένος να διεξάγει τις διαπραγματεύσεις ήταν ο Σάυρους Βανς.

Την επομένη, ώρα 9 π.μ., έμπαινα στο σπίτι του Σάυρους Βανς. Έμοιαζε περισσότερο με ιεροκήρυκα, με το μειλίχιο ύφος και το γλυκό χαμόγελό του, παρά σαν ένας διάσημος δικηγόρος της Νέας Υόρκης και μόνιμος σύμβουλος Προέδρων και Υπουργών. Η επιρροή του ήταν φαινομενικά δύσκολο να εξηγηθεί. Ουσιαστικά ήταν εύκολο. Ο Βανς είναι μέλος της Τριμερούς Επιτροπής. Οι θέσεις που κρατούσε ήταν σημαντικές και αποφασιστικές.

Ήταν εκείνος που ενήργησε ως μεσάζων το 1973, μεταξύ του καρτέλ πετρελαίου της αμερικανικής κυβέρνησης και του ΟΠΕΚ, για την μορφοποίηση των νέων τιμών των καυσίμων. Η ευφυΐα του ήταν άλλοτε ισορροπημένη και άλλοτε διεισδυτική. Μπορούσε να σε καθυστερεί με την μανία του για τα ανέκδοτα. Όμως οι ανώτατοι αξιωματούχοι, συχνά αντιμετωπίζουν δύσκολες επιλογές. Πρόεδροι, Υπουργοί και πολυεθνικές έβρισκαν στο πρόσωπο του Σ. Βανς έναν ικανό τιμονιέρη, για να τους περάσει από επικίνδυνους σκοπέλους.

Καθώς παίρναμε πρωϊνό, ο Σ. Βανς μου διηγιόταν τα τελευταία ανέκδοτα που κυκλοφορούσαν στην Ουάσιγκτων. Το τελευταίο ήταν με τον Χένρυ Κίσσιγκερ και το Ραββίνο του: *«Πήγε, λέει, ο Κίσσιγκερ να εξομολογηθεί στο Ραββίνο του και μετά από δέκα λεπτά ο Ραββίνος του βγήκε από το εξομολογητήριο... αλλοίθωρος. Αυτό συνέβη... είπε, επειδή ο Χένρυ με το ένα μάτι αλλοιθώριζε προς τον Καθολικισμό...».*

Ανελάμβανε ευχαρίστως τη διαμεσολάβηση μεταξύ του Χάμμερ και των Επτά Αδελφών και θα ασκούσε όλη του την επιρροή για να αποφευχθεί η σύγκρουση στην περιοχή όπου βρίσκεται και η πατρίδα μου. Μου υποσχέθηκε ότι θα κρατούσαμε επαφή. Επίσης θα επεδίωκε συνάντηση με τον Πρόεδρο τις επόμενες μέρες, μετά τις πρώτες επαφές με τις Επτά Αδελφές. Σφίγγοντάς μου το χέρι και κοιτώντας με στοργικά στα μάτια, μου υποσχέθηκε ότι θα έκανε ό,τι περνούσε απότο

χέρι του για να αποφευχθεί το χειρότερο. «*Άλλωστε*», συμπέρανε, «*η αναγκαιότητα της συμβίωσης θα τους οδηγήσει σε έναν αναγκαστικό συμβιβασμό, φτάνει να παίξουμε σωστά όλοι μας και ο Έλληνας Πρωθυπουργός από την πλευρά του, να χαμηλώσει τους τόνους και τις προσδοκίες του. Πιστεύω ότι η προσδοκία της ζωής του τελειώνει... Θα ήταν μάταιο και καταστροφικό για την χώρα σας να μη δείξει σωφροσύνη και μετριοπάθεια...*».

Τον ευχαρίστησα θερμά και έφυγα συγκινημένος. Στις 11 Ιανουαρίου, συναντήθηκα με τον Αλεξάντερ Χαίηγκ στο σπίτι του. Την επομένη πήρα το αεροπλάνο της επιστροφής.

Καθώς την επομένη μπήκα στο γραφείο μου, ένοιωσα έκπληξη και τρόμο μαζί. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με συσκευές τηλεόρασης, τυλέτυπα και φαξ που ξερνούσαν τις χάρτινες λουρίδες τους με θόρυβο. Ήταν παράξενο να βλέπει κανείς τον ειδικό σύμβουλο της Συμμαχίας και σύνδεσμο για πολύπλοκα ζητήματα και ειδικές καταστάσεις, να αναπηδάει κάθε τόσο για να δει τι απεκάλυπτε το τηλέτυπο. Η κ. Χάνσεν δεν πρόφταινε να ταξινομεί, οπότε χρειάστηκε και βοηθό. Με γλύτωσε η πρόσκληση του Αρχιστρατήγου, που περίμενε ανυπόμονα την έκθεσή μου. Μετά μιας ώρας σύσκεψη έφυγα χωρίς να περάσω από το γραφείο μου.

Οι υπόλοιπες ημέρες πέρασαν με κάποια σχετική ηρεμία. Ο Βανς προχωρούσε σταθερά προς την λύση, όπως με πληροφορούσε. Η ομάδα κρίσης του ΣΕΑ με πληροροφούσε καθημερινά για τα τεκταινόμενα. Ο Χαίηγκ, είχε αναλάβει την επαφή με το αμερικανικό Πεντάγωνο και σε κάθε τέλεξ που μου έστελνε, ο οδυνηρά γκρινιάρης στρατηγός, μου υπενθύμιζε ότι ήταν το τελευταίο. Κάποια νύχτα εκνευρίστηκα και καθώς έστελνε το τέλεξ του με οδηγίες, τελείωσε με τη φράση «*αυτό είναι και το τελευταίο προς εσένα ΣΤΟΠ...*». Τον περίμενα και αμέσως του απάντησα «*Κάνε το, ΣΤΟΠ...*». Περίμενα

πέντε λεπτά, όσο να του το παραδώσει η γραμματέας του και ξαφνικά το τηλέτυπο άναψε και κάηκε. Στο τέλος μου έγραψε να μην τολμήσω άλλη φορά να του υποδείξω τι θα κάνει. Ο.Κ.; *«Ο.Κ.»* του απάντησα και το άμοιρο τηλέτυπο βρήκε την ησυχία του εκείνη τη νύχτα. Στις 16 Μαρτίου το πρωΐ, το κύριο πρόβλημα ήταν να χαράξουμε μια πορεία: κατά την άποψή μου, την οποία κοινοποίησα στις Βρυξέλλες και την Ουάσιγκτων, η πολιτική, για να είναι επιτυχημένη, πρέπει να έχει τρεις τουλάχιστον συντελεστές. Μια προσεκτική ανάλυση για τον καθορισμό της ρεαλιστικής κλίμακας επιλογών, σχολαστική προετοιμασία και έγκαιρη ανάλυση πρωτοβουλίας. Η παθητικότητα σε μια κρίση, οδηγεί σε αυξανόμενη ανισχυρότητα. Αναγκάζεται κανείς να αντιδρά σε ζητήματα και σε πλαίσια που είναι εντελώς δυσμενή γι' αυτόν. Αντίθετα, η πλευρά που έχει την πρωτοβουλία μπορεί να απασχολεί την ενεργητικότητα του αντιπάλου της στην ανάλυση. Και καθώς ο αντίπαλος θα υπολογίσει πάντα τη χειρότερη περίπτωση, ακόμα και σχετικά μικρές κινήσεις μπορούν να έχουν μεγάλο εκφοβιστικό αποτέλεσμα, εκτός αν είναι τόσο φανερό ότι πρόκειται για μπλόφες, ώστε να ενθαρρύνεται η περιφρόνησή τους. Για την μέγιστη αποτελεσματικότητα, οι πράξεις μας πρέπει να είναι στηριγμένες. Πρέπει να φαίνονται αμετάκλητες, ανένδοτες. Ο δισταγμός ή οι βαθμιαίες ενέργειες προκαλούν τον αντίπαλο να δοκιμάσει την αποφασιστικότητά μας, ανταποδίδοντας την ενέργειά μας.

Το πρωΐ της 16ης Μαρτίου, η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών συνεδρίασε στην Αίθουσα Επισκόπησης Καταστάσεων του Λευκού Οίκου επί μία ώρα, αρχίζοντας στις 11:30 π.μ. Η ενημέρωση των υπηρεσιών πληροφοριών από την Αθήνα (NSA–DIA–CIA) είχαν αποκαλύψει στην κυβέρνησή τους ότι κάτι σοβαρό είχε αναγγείλει ο Έλληνας Υπουργός Βιομηχανίας Αναστάσιος «Σάκης» Πεπονής. Δεν γνώριζαν όμως

πόσο σοβαρό ήταν. Μόνο υποθέσεις μπορούσαν να κάνουν. Συμφώνησαν ότι, αν ο Έλληνας Υπουργός αφηνόταν, παρακινούμενος από τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου, να προβεί σε δηλώσεις επιβαρρυντικές για το κλίμα που επικρατούσε, ήταν απαραίτητο να με διατάξουν να κατέβω στην Αθήνα και να έρθω σε επαφή με τον ίδιο τον Πρωθυπουργό. Θα περίμεναν πρώτα την ανακοίνωση. Συμφώνησαν επίσης ότι έπρεπε ν' ασκηθεί αμερικανική πίεση για να εμποδιστούν οι ευρωπαϊκές χώρες να επιχειρήσουν οποιαδήποτε προσέγγιση του προβλήματος. Πολύ περισσότερο, οποιαδήποτε ανάμειξη. Μέχρι να λυθεί το πρόβλημα, καμμιά ειρηνευτική πρωτοβουλία δεν θα είχε πιθανότητες να φέρει αποτέλεσμα, παρά μόνο η δική μου αποστολή προς διακρίβωση των προθέσεων του Έλληνα Πρωθυπουργού. Καμμιά πρόθεση προσέγγισης μέχρι νεωτέρας εντολής.

Μια ανάλυση των αμερικανικών δυνατοτήτων έδειξε ότι είχαν μόνο... τέσσερις ταξιαρχίες που μπορούσαν να φτάσουν στην Ελλάδα γρήγορα και για μια τέτοια επιχείρηση, θα έπρεπε να χρησιμοποιήσουν όλες τους τις στρατηγικές εφεδρείες. Θα χρειαζόταν σαράντα οκτώ ώρες για να στείλουν την ταξιαρχία της Γερμανίας, εβδομήντα δύο ώρες για να στείλουν την 82η αερομεταφερόμενη μεραρχία από τις ΗΠΑ. Η... ειρηνική επέμβαση αυτών των δυνάμεων, που δεν θα πολεμούσαν (και ο 6ος Στόλος θα ερχόταν για ενίσχυση· μάλλον για φόβητρο), αλλά θα στήριζαν τα τουρκικά στρατεύματα, θα απαιτούσε άδειες για πτήσεις μέσα από εναέριους χώρους, ή για πρόσβαση από το έδαφος γειτονικών χωρών. Ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας ζήτησε από τους αρχηγούς των Επιτελείων, να υποβάλουν μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες προτάσεις για την αύξηση της ετοιμότητας των δυνάμεων στην Ευρώπη, μια μελέτη για τις πρακτικές συνέπειες μιας παρατεταμένης αμερικανικής ανάμειξης στην Ελ-

λάδα και για τις δυνάμεις που απαιτούνταν για κάθε μία από τις περιπτώσεις ανάγκης, καθώς και για τις σχετικές ενέργειες που χρειάζονταν, ώστε να εμποδισθεί μια σοβιετική επέμβαση. Στο μεταξύ, φρόντισε ο Λευκός Οίκος να δείξει σε όλες τις πλευρές ότι το πράγμα γινόταν γι' αυτούς σοβαρό. Ο Πρόεδρος διέταξε να μετακινηθεί το αεροπλανοφόρο «Ιντεπέντεντ» του 6ου Στόλου, συνοδευόμενο από τέσσερα αντιτορπιλλικά, που θα τα ακολουθούσαν σε είκοσι τέσσερις ώρες άλλα δύο αντιτορπιλλικά. Έξι C–130 S θα τοποθετούνταν στην αεροπορική βάση του Ιντσιρλίκ στην Τουρκία, για να χρησιμοποιηθούν για φυγάδευση των Αμερικανών από την Ελλάδα.

Αυτά τα μέτρα θα λαμβάνονταν χωρίς να αναγγελθούν. Ήταν βέβαιο, ότι η σοβιετική κατασκοπεία, με την πιθανή βοήθεια της τακτικής διαδικασίας των διαρροών του Πενταγώνου, θα τα έκανε γνωστά. Η αμερικανική σιωπή θα τα έκανε πιο απειλητικά.

Το ζήτημα έγινε πιο περίπλοκο, όταν η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών εξήτασε σε ποιες περιστάσεις έπρεπε να χρησιμοποιηθούν αυτές οι δυνάμεις. Κανείς δεν υπεστήριζε μια στρατιωτική ανάμειξη, γιατί και η στήριξη ξένων στρατευμάτων ανάμειξη λογίζεται. Υπήρχε και ο αστάθμητος παράγοντας· μια σύγκρουση μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας ίσως δεν τελείωνε σε «έξι ημέρες». Τότε αναγκαστικά τα τουρκικά στρατεύματα θα χρειάζονταν απαραίτητα την αμερικανική ενεργό στρατιωτική υποστήριξη και τότε η ανάμειξη θα ήταν ένας δρόμος χωρίς γυρισμό για την Αμερική!

Αν χρειαζόταν τελικά να φτάσουμε στην σύγκρουση, οι οποιεσδήποτε στρατιωτικές επιχειρήσεις δεν θα έπρεπε να είναι αμερικανικές, ούτε ήταν χρήσιμη η παρουσία του στρατού των ΗΠΑ.

Αυτές τις απόψεις διετύπωσα, μετά το τέλεξ που μου έστειλαν, με όλες τις παραπάνω πληροφορίες, το απόγευμα της

16ης Μαρτίου 1987. Μου είχαν επισημάνει επίσης ότι έπρεπε να βρίσκομαι σ' επιφυλακή, με μια βαλίτσα έτοιμη να φύγω για την Αθήνα, αν ο Υπουργός Πεπονής έκανε δηλώσεις τέτοιες που να... προκαλούσαν. Επειδή ο Πεπονής θα ήταν υποκινούμενος από τον Παπανδρέου, θα εκλαμβάνετο, ασφαλώς, ότι οι δηλώσεις Πεπονή ήταν σαν να γίνονταν από τον ίδιο τον Πρωθυπουργό.

Ένα απόρρητο μήνυμα το βράδυ, από την DIA της Αθήνας, και συγκεκριμένα από τον Ρόμπερτ Σμωλ Τζούνιορ, και εν συνεχεία ένα επιβεβαιωτικό από τον Τιμ Φόστερ της CIA στην Αθήνα, επιβεβαίωσαν τους φόβους μου. Ο Μακέδος, πρώην αξιωματικός της αεροπορίας και πρώην αρχηγός της ΚΥΠ (ΕΥΠ), πληροφόρησε τον Σμωλ ότι είχε δώσει εισήγηση στον Πρωθυπουργό Παπανδρέου, όπου εισηγείτο την αγορά μετοχών της DENISON από την ελληνική κυβέρνηση. Φαίνεται ότι ο Α. Παπανδρέου δεχόταν την άποψη αυτή. Ο Τιμ Φόστερ είχε πληροφορηθεί το γεγονός από τον Α. Κακλαμάνη και τον Απόστολο Λάζαρη. Πιστεύω ότι και οι τρεις ενήργησαν με μεγάλη ελαφρότητα. Για να φανούν αρεστοί στους Αμερικανούς, πουλώντας σοσιαλιστικό... ανδρισμό, χουντικής προέλευσης (το τελευταίο ισχύει για τον Κακλαμάνη). Και, το μετατραυματικό... θαύμα του Α. Παπανδρέου, έγινε μέσω Πεπονή, όταν ο δεύτερος ανεκοίνωσε στις 9 το βράδυ στην τηλεόραση, ότι το ελληνικό δημόσιο θα προβεί στην αγορά μετοχών του καρτέλ των πετρελαίων. Μισή ώρα μετά τις ανακοινώσεις του Σάκη Πεπονή, έπαιρνα διαταγή να κατέβω στην Αθήνα για να συναντήσω τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου. Δυστυχώς!..

Η επαφή μου με το τέλμα.
«Θανάσης»... ο δημοσιογράφος.

Το μήνυμα από την Ουάσιγκτων, την νύχτα της 16ης Μαρτίου 1987, δεν με γέμισε ούτε με προσδοκίες ούτε με ενθουσιασμό. Ήμουν περισσότερο προβληματισμένος και ανήσυχος.

Η εμπειρία μου από τους Έλληνες πολιτικούς ήταν μάλλον δυσάρεστη. Είχε ξεκινήσει με τις πιο καλές προοπτικές τον Αύγουστο του 1965, όταν ο Στέφανος Στεφανόπουλος με κάλεσε κοντά του ως σύμβουλο. Η ίδια η φύση τότε της θέσης μου, που τόσο απλόχερα μου είχε προσφερθεί και ο εγωκεντρισμός μου, που δεν είχε ακόμα μετριασθεί από την έκθεσή του στις καθημερινές πιέσεις της πρωθυπουργίας, συνδυάστηκαν για να κάνουν αυτή την εμπειρία απογοητευτική για όλες τις πλευρές. Μη καταλαβαίνοντας ακόμη πώς λειτουργεί η πρωθυπουργία στην Ελλάδα, κατανάλωνα την ενεργητικότητά μου δίνοντας «ανεπιθύμητες» συμβουλές και στις συναντήσεις μας ζάλιζα τον Πρωθυπουργό Στεφανόπουλο με πραγματιστικές εκτιμήσεις, με τις οποίες δεν αποτολμούσε να κάνει τίποτα, ακόμα και στην απίθανη περίπτωση, που προχωρούσε στη διακυβέρνηση της χώρας με τόλμη. Τότε κατάλαβα ότι οι Έλληνες Πρωθυπουργοί δεν έχουν την δυνατότητα να οραματίζονται με τόλμη.

Έτσι, όταν το Δεκέμβριο του 1966, ο Σ. Στεφανόπουλος «διατάχτηκε» από την ITT να παραιτηθεί, χωριστήκαμε με αμοιβαία ανακούφιση. Εκείνος που είχε επιζήσει από τους φοβερούς εκείνους μήνες της αποστασίας, κι εγώ που είχα κουρασθεί να τον συμβουλεύω, να αποδέχεται τις συμβουλές μου και να μου απαντάει την επόμενη ημέρα μέσω της... μητέρας του, της κυρίας Φανής!

Μ' αυτό το δυσάρεστο παρελθόν, δεν είχα κανένα λόγο να φαντάζομαι ότι με τον Α. Παπανδρέου θα ήταν καλύτερα. Και

μ' αυτόν γνωριζόμουν από παλιά (1965) και πρόσφατα είχαμε στενή επαφή, αλλά δεν μπορούσα να είμαι ενθουσιασμένος, γιατί ως Πρωθυπουργός της Ελλάδος έξι χρόνια ήδη, δεν είχε κατορθώσει να κερδίσει την επιδοκιμασία του λαού, για την οποία είχε αγωνιστεί τόσο απελπισμένα.

Η τραγωδία του Α. Παπανδρέου ήταν ότι, ήθελε να ταυτισθεί με μια εθνική περιπέτεια, την οποία άλλοι είχαν κατασκευάσει, μια περιπέτεια στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής, για την οποία οι καλορυθμισμένες πολιτικές αντένες του, αποδείχτηκαν ανώφελες. Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου δεν είχε φυσική κλίση για τις διεθνείς σχέσεις. Δεν είχε κανείς την εντύπωση ότι θα συλλογιζόταν ποτέ αυτό το ζήτημα αυθόρμητα –καθώς θα ξυριζόταν για παράδειγμα. Δεν εμπιστευόταν την ίδια του την κρίση. Γι' αυτό βασιζόταν σε συμβούλους, που τους περισσότερους δεν τους είχε διορίσει ο ίδιος και που ο τρόπος σκέψης τους δεν συμφωνούσε με τον δικό του. Πολλοί από αυτούς τους συμβούλους, δεν είχαν και οι ίδιοι καμμιά πραγματική εξήγηση για τις διεθνείς και επομένως τις εσωτερικές ανακατατάξεις. Μερικοί άρχισαν ξαφνικά να ανησυχούν για τις συνέπειες των ίδιων τους των συστάσεων και να εργάζονται εναντίον μιας πολιτικής, που είχαν σχεδιάσει οι ίδιοι!..

Με τις σκέψεις αυτές, έφθασα αργά τη νύχτα στην αμερικανική βάση του Ελληνικού. Την επομένη ημέρα, στις 10 το πρωΐ, περνούσα την πύλη στη βίλλα «Γαλήνη», στο Καστρί. Στον καθιερωμένο έλεγχο των φρουρών–αστυνομικών δήλωσα: *«Θανάσης, ο δημοσιογράφος»*...

Αμέσως μου έδειξαν το δρόμο με αρκετό σεβασμό, χαμογέλασα αμήχανα και απορημένα για τον ανυπόκριτο σεβασμό των φρουρών του Καστρίου –σεβασμός ο οποίος δεν ήταν για τον «Θανάση», αλλά για τον «δημοσιογράφο»– και αυτό επειδή γνώριζα ότι οι κυβερνώτες (οι όποιοι κυβερνώντες)

δεν συμπαθούν καθόλου τους λειτουργούς του Τύπου.

Στα σκαλοπάτια της βίλλας φάνηκε ο Μιχάλης Ζιάγκας, ο γραμματέας του Πρωθυπουργού της Ελλάδος, απόφοιτος δημοτικού σχολείου, πρώην φιλοξενούμενος εργάτης στη Σουηδία. Εκτός από... γραμματέας του Α. Παπανδρέου, ο Ζιάγκας, ήταν και σύνδεσμος Πρωθυπουργού–ΕΥΠ!..

Γνήσιο τέκνο της αθάνατης βουκολικής Ελλάδος, μιλούσε την ελληνική γλώσσα μάλλον σε καραγκούνικη προφορά, τέτοια, που χρειαζόταν να προσπαθήσει κανείς αρκετά για να καταλάβει τι ακριβώς μηρύκαζε.

– *Καλώς ήρθατ' κύρι(ε) Θανάσ(χ)η. Ο Πρόεδρ(ο)ς σας περιμέν(ει)»*, με υποδέχτηκε βουκολικά–καραγκούνικα ο Ζιάγκας, σφίγγοντάς μου το χέρι.

Μου έδειξε το δρόμο προς τον Πρωθυπουργό. Περάσαμε έναν κάπως μακρύ διάδρομο (στο δεξί μου χέρι, ένα μέτρο σχεδόν μετά την πόρτα της βίλλας υπήρχε ένα δωμάτιο, όπου περίμεναν τέσσερις έως πέντε συνέλληνες. Ο ένας από αυτούς που περίμεναν, φορούσε μπλε σκούρο κοστούμι, ηλικιωμένος, με βαμμένα τα λίγα του μαλλιά καθώς και το ντελικάτο μουστάκι του, ενώ το πέτο του κοσμούσε μια χρυσή κονκάρδα αντιστασιακού (προφανώς, όχι κατά της χούντας, από την παλιά αντίσταση πρέπει να ήταν). Μια κυρία με ένα δίσκο στο χέρι, κάπως ηλικιωμένη αλλά δροσερή και χαμογελαστή, μας προσπέρασε κρατώντας ένα δίσκο με καφέδες. Προφανώς πήγαινε στο δωμάτιο αναμονής.

Βγήκαμε από το κυρίως κτίριο και περπατήσαμε σε ένα στενόμακρο μονοπάτι, ενώ δεξιά μου βρισκόταν ένα γιαπί. Φτάσαμε στο λυόμενο σπίτι, εκεί που ο Α. Παπανδρέου είχε το γραφείο του. Χωρίς να χτυπήσει, ο «γραμματέας» άνοιξε την πόρτα. Εκεί ήταν η Αγγέλα Κοκόλα, η οποία μου χαμογέλασε και τα μάτια της έγιναν δύο σχισμές. Ήταν το πάχος που «ανέβαζε» τα παχιά μάγουλά της προς τα πάνω, με αποτέλε-

σμα να της κλείνει τα μάτια σχεδόν. Το προτεταμένο παχύ στήθος της και με τον Μιχάλη Ζιάγκα δίπλα της, συμπλήρωνε τον βουκολικό πίνακα της ελληνικής αγροτιάς. Η Αγγέλα Κοκόλα είναι κόρη του στρατηγού Κοκόλα, ο οποίος την εποχή του εμφυλίου, ήταν άνθρωπος των Άγγλων. Στο σπίτι του, στου Μακρυγιάννη, διέθετε και αγγλικό ασύρματο για να μεταδίδει τα μηνύματα στους προϊσταμένους του. Αφού πέθανε ο πατέρας, τη σκυτάλη πήρε η κόρη του Αγγέλα, κι έτσι η αγγλική μυστική υπηρεσία είχε δίπλα στον Πρωθυπουργό της Ελλάδας μια πιστή πράκτορα, κληρονομικώ δικαίω!..

Μάζεψε γρήγορα κάποιους φακέλλους και χαρτιά που είχε σκορπίσει στη διπλανή πολυθρόνα και απεχώρησε. Στο μεταξύ, ο Α. Παπανδρέου είχε βγει από το γραφείο του και ήρθε να με υποδεχθεί με το χέρι απλωμένο, χαμογελώντας μου πολύ γλυκά. Τα μάτια του όμως δεν γελούσαν...

– *Καλώς τον... καλώς τον...* είπε, σφίγγοντάς μου το χέρι και το κούνησε πάνω–κάτω τρεις φορές και μετά το άφησε: (Λένε ότι όσες φορές Έλληνας Πρωθυπουργός σου κουνήσει πάνω–κάτω το χέρι, έχει ιδιαίτερη σημασία). *Είχες καλό ταξίδι;*

– *Πολύ καλό, ευχαριστώ, κ. Πρόεδρε.*

Προχώρησε με αργό βήμα, οχυρώθηκε πίσω από το γραφείο του, ενώ μου έκανε νόημα να καθίσω. Για τις κρίσιμες εκείνες ώρες, ήταν αρκετά χαμογελαστός. Σχεδόν χαρούμενος. Μετά, εντελώς ξαφνικά, έγινε μελαγχολικός. Η φωνή του ήταν χαμηλή, απαλή. Καθώς μιλούσε, έπινε μικρές γουλιές ουίσκυ από ένα ποτήρι που είχε μπροστά του. Το θέμα ήταν οι μετοχές της DENISON. Η προκατασκευασμένη, κατευθυνόμενη από τον ίδιο τον Παπανδρέου δήλωση Πεπονή της προηγούμενης μέρας, ήταν αποτέλεσμα διεργασιών και επαφών προηγούμενων μηνών με την εν λόγω πολυεθνική.

Ο Παπανδρέου άρχισε την κουβέντα μπλοφάροντας, σύμ-

φωνα με την πάγια τακτική του. Η κουβέντα του ήταν ένα μείγμα από αυτοϊκανοποιούμενες φανφάρες και συγκαλυμμένες αόριστες απειλές. Τελείωσε με το σύνθημα: «*Ο Λαός θα αποκρούσει κάθε ξένη επέμβαση. Τα πετρέλαια είναι εθνικός πλούτος και ανήκουν στον ελληνικό Λαό. Όταν κληθεί, θα δώσει την απάντηση που χρειάζεται στα ξένα κέντρα αποφάσεων...*».

– *Ο Λαός πάντα έδωσε την απάντηση στα ξένα κέντρα αποφάσεων, κ. Πρωθυπουργέ*, του παρετήρησα ήσυχα. *Το πρόβλημα είναι ότι ο ελληνικός Λαός είναι απληροφόρητος, αναφορικά με τα ξένα κέντρα και δεν γνωρίζει επιτέλους με ποιούς έχει να κάνει. Ποιους να αντιπαλέψει. Το θέμα είναι τώρα, ότι το καρτέλ που κρύβεται πίσω από την DENISON, δεν είναι διατεθειμένο να πουλήσει τις μετοχές. Σας πληροφορώ ότι δεν είναι ακόμα έτοιμοι να μοιράσουν τα πετρέλαια του Αιγαίου. Η ARAMCO, που ζητάει εδώ και τώρα τις μετοχές, είναι μέσα στο παιχνίδι που λέγεται ένταση στο Αιγαίο. Σε λίγο θα δείτε τούς Τούρκους να ζητάνε, δήθεν, μερίδιο στις γεωτρήσεις, κατευθυνόμενοι επιδέξια από την αμερικανική κυβέρνηση, αλλά και το ΝΑΤΟ, και τελικά θα επιδιώξουν τον πόλεμο. Έχω τη βάσιμη υποψία ότι σπρώχνουν το χέρι σας επιδέξια, για να φτάσετε στα πρόθυρα του πολέμου με την Τουρκία και την τελευταία στιγμή να σας τραβήξουν το χαλί κάτω από τα πόδια...*

– *...Και τι προτείνεις; Να αφήσω αυτούς εκεί να κάνουν γεωτρήσεις στον Μπάμπουρα;...*

–*...Όχι βέβαια*, απάντησα. *Εκείνοι θέλουν να μείνουν και θα μείνουν εκεί. Εάν δουν πως εσείς κινείστε πράγματι προς εξαγορά των μετοχών, θα προχωρήσουν φανερά πλέον στην εξαγορά της DENISON, η οποία δεν θα ονομάζεται πια έτσι, αλλά OXYDENTAL. Οι μάσκες θα πέσουν και τότε θα σπρώξουν τους Τούρκους στρατοκράτες σε πόλεμο κατά της Ελλάδος. Πιστεύω ότι –κι αυτό μου είπαν να σας διαβιβάσω– θα πρέπει να αφεθεί η κατάσταση ως έχει με την ξένη εταιρεία, μέχρι να αποφασίσουν οι Επτά Αδελφές το μοίρασμα των πετρελαίων του Αιγαίου, κάτι το οποίο αργεί ακόμα...*

–*Καλά. Σα να έχεις δίκιο*, μου είπε μειλίχια ο Παπανδρέου. *Να τους τα πεις ότι εμείς δεν θέλουμε πόλεμο, αλλά δεν παραχωρούμε σε κανέναν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα...*

–*...Περίεργο!..* τον έκοψα. *Εκείνοι πιστεύουν ότι θέλετε να μεταβιβάσετε τις μετοχές στην ARAMCO...*

Αγνόησε επιδεικτικά την παρατήρησή μου και προχώρησε ακάθεκτος.

– *Και γιατί λες με σπρώχνουν στα πρόθυρα του πολέμου, κατά τη γνώμη σου;*

–*Για να προμηθευτείτε νέο και περισσότερο πολεμικό υλικό, Πρωθυπουργέ, τόσο εσείς, όσο και η Άγκυρα. Πόλεμος αυτή τη στιγμή δεν τους εξυπηρετεί για πολλούς και διαφόρους λόγους. Τους εξυπηρετεί όμως η ένταση και αυτήν θα επιδιώξουν. Κοιτάξτε, εφ' όσον τα καρτέλ δεν έχουν καταλήξει στο μοίρασμα των πετρελαίων του Αιγαίου, δεν τους συμφέρει να συγκρουσθούν για κάτι, το οποίο δεν έχει τεθεί ακόμα στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Άλλωστε, η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων έχει επιληφθεί του θέματος. Περισσότερα δεν μπορώ να σας πω... Ελπίζω να έγινα αρκετά κατανοητός...*

–*Απόλυτα*, με διεβεβαίωσε. *Σ' ευχαριστώ, και θα ήθελα να έχουμε καθημερινή επαφή. Άφησέ μου έναν αριθμό φαξ ή τηλεφώνου ασφαλούς για να επικοινωνούμε. Να τους διαβεβαιώσεις ότι δεν πρόκειται να προχωρήσουμε στην εξαγορά των μετοχών του καρτέλ. Επομένως, θα πρέπει να λυθεί η παρεξήγηση...*

–*Χαίρομαι για την απόφασή σας*, τον βεβαίωσα. *Ήταν η πιο σωστή για τη χώρα και τον εαυτό σας. Κάνετε μια δήλωση εσείς*

ή ο Υπουργός της Βιομηχανίας τις επόμενες ημέρες...

– Φυσικά. Θα ακούσεις σύντομα...

Στη συνέχεια, ο Παπανδρέου μου υπεγράμμισε μερικές από τις απόψεις του για την εξωτερική πολιτική. Μου έκανε εντύπωση η πληροφόρησή του, η τόσο ελλειπτική, πράγμα τόσο αντίθετο προς την εικόνα που είχε προς τα έξω. Με ρώτησε ποιος έπρεπε κατά τη γνώμη μου να είναι ο στόχος της ελληνικής διπλωματίας. Του απάντησα ότι το βασικώτερο πρόβλημα ήταν, να απελευθερωθεί η ελληνική εξωτερική πολιτική από τις βίαιες ιστορικές διακυμάνσεις, τις μεταξύ ευφορίας και πανικού από την ψευδαίσθηση ότι οι αποφάσεις εξαρτώνταν σε μεγάλο βαθμό από τις ιδιοσυγκρασίες εκείνων που τις διαμόρφωναν. Η πολιτική έπρεπε να αναφέρεται σε κάποιες βασικές αρχές εθνικού συμφέροντος, που θα ξεπερνούσαν οποιαδήποτε συγκεκριμένη κυβέρνηση και έπρεπε κατά συνέπεια να τηρούνται, ακόμα κι αν άλλαζαν οι Πρωθυπουργοί.

Σ' αυτό το σημείο η συζήτηση έπαψε να είναι τόσο συγκεκριμένη. Οι φόβοι του Α. Παπανδρέου για μια αντίκρουση των προτάσεών του, τον έκανε να μιλάει τόσο ελλειπτικά, ώστε συχνά ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς πού ήθελε να καταλήξει, ή ακόμα κι αν πρότεινε κάτι συγκεκριμένο. Είχα αποκτήσει αρκετή πείρα από τις συζητήσεις με τον Παπανδρέου και έτσι είχα ήδη αρχίσει να καταλαβαίνω καλύτερα αυτές τις παράξενες περιφράσεις του.

Καθώς αποχαιρετούσα τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου, δεν είχα καμμιά συγκεκριμένη ιδέα για το πώς θα χειριζόμουν την κρίση, που οπωσδήποτε ερχόταν. Το σημείωσα κι αυτό στην ατζέντα μου.

Μετά το διαχυτικό αποχαιρετισμό μας, καθώς με συνόδευε στην πόρτα, αντίκρυσα πάλι τον γραφικό γραμματέα του, Μιχάλη Ζιάγκα. Προχωρήσαμε μαζί προς το κεντρικό κτίριο,

από το ίδιο μονοπάτι που είχαμε έρθει. Δεν ξέρω, αλλά ο άνθρωπος αυτός απέπνεε την οσμή που κουβαλάει όταν εργάζεται κανείς σε επαρχιακό τυροκομείο της δεκαετίας του '60. Κατάπληκτος, κοιτούσα γύρω μου, μήπως ξεπροβάλλει κάποιο, περιορισμένου αριθμού έστω, κοπάδι προβάτων. Σκέφτηκα ότι ο Μιχάλης Ζιάγκας μαζί με τον Γιάννη Χαραλαμπόπουλο, με το απίθανο μουστάκι του, θα μπορούσαν να σταθούν μπροστά στο ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με στολή τσολιά, ως χαρακτηριστικά δείγματα ελληνοσοσιαλιστικής λεβεντιάς. Χαμογελούσα ευχαριστημένος με αυτές τις σκέψεις μου, όταν άκουσα τον Ζιάγκα να λέει: «*...είνι (είναι) τυχηρός ο Πρόηδρς (πρόεδρος). Έχ' τυχηρό αστέρ'... Είνι (είναι) το αστέρ' το (το αστέρι του) που τονε οδηγεί. Γι' αυτό θα κυβερνήσ' κι τα υπόλοιπα είκοσ' χρόνια...*» κατέληξε σίγουρος ο βουκόλος.

– Μπράβο, του είπα. *Θα είναι η πρώτη φορά που Έλληνας πολιτικός θα μείνει στην εξουσία είκοσι χρόνια. Ίσως το επιτύχει, επειδή έχει... δυνατό περιβάλλον!..*

–... Γι' αυτό είνι (είναι) Μ ε γ ά λ ο ς! μου τόνισε.

–... αυτό είναι σίγουρα...

Περπατώντας στο διάδρομο της βίλλας, άνοιξε μια πόρτα και αντίκρυσα πάλι το χοντρό πρόσωπο της Αγγέλας Κοκόλα. Με χαιρέτησε διαχυτικά με την ιδρωμένη παλάμη της και μου έδωσε δυο νούμερα τηλεφώνου. «*Θα χαρώ πολύ να μιλήσουμε*», μου είπε. «*Κι εγώ... κι εγώ*», απάντησα βιαστικά και απομακρύνθηκα. Ο... γραμματέας θύμωσε με τη συμπεριφορά της Αγγέλας, αλλά δεν μου είπε τίποτα. Με αποχαιρέτησε μπροστά στην πύλη. Κάτω από τα περίεργα βλέμματα των αστυνομικών–φρουρών, μπήκα στο αυτοκίνητο και έδωσα εντολή στον οδηγό να φύγει αμέσως. Όταν πήγαινα στο Καστρί, είχα πάντα αυτό το οδυνηρό συναίσθημα στην ψυχή μου. Ολόκληρο το περιβάλλον του Α. Παπανδρέου, εκτός

των άλλων, έπασχε από αυτό που ονομάζουμε ψ υ χ ι κ ή έ ν δ ο ι α. Αυτό μου προκαλούσε οδύνη και ερωτηματικά.

Πριν φύγω, είχα προειδοποιήσει τον Α. Παπανδρέου για τον ύποπτο ρόλο του Κοσκωτά, καθώς και για τους προστάτες του. Ο Παπανδρέου κοίταξε το παράθυρο που ήταν αριστερά του και δεν σχολίασε καθόλου την παρατήρησή μου.

Την ίδια μέρα επέστρεψα στις Βρυξέλλες. Το ίδιο βράδυ έγραψα τις παρατηρήσεις μου σ' ένα χαρτί, κάτι σαν Μνημόνιο, και το διοχέτευσα τόσο στους αρμοδίους της Ουάσιγκτων όσο και σ' εκείνους του ΝΑΤΟ. Οι μέρες και οι νύχτες άρχισαν να κυλούν απελπιστικά αργά.

Στα πρόθυρα της κρίσης.
Φήμες πολέμου.

Ενημερώθηκε ο Αμερικανός Πρόεδρος συνολικά. Όμως εξακολουθούσε να υποστηρίζει την άποψή του ότι, οποιεσδήποτε στρατιωτικές επιχειρήσεις έπρεπε να είναι αποκλειστικά και μόνο αμερικανικές. Η θέση της Ομάδας Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων, που έχει επί κεφαλής τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας, όταν διαφωνεί με τον Πρόεδρο, είναι εξαιρετικά λεπτή. Από την άλλη πλευρά, ο Πρόεδρος πρέπει να μπορεί να είναι βέβαιος ότι η Ομάδα και ο σύμβουλός του ειδικά, θα ενεργεί ως προέκτασή του και ότι θα φροντίζει να εκτελούνται οι δικές του επιθυμίες από τα Υπουργεία. Επίσης, ο Πρόεδρος πρέπει να είναι βέβαιος ότι ο σύμβουλός του θα τον προειδοποιήσει, όταν οι διαταγές του είναι επικίνδυνες. Αυτό ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για τον Ρήγκαν, δεδομένης της τάσης του να κάνει παρορμητικές διακηρύξεις, που δεν προσδοκούσε ποτέ να τις δει να εφαρμόζονται. Στην ελληνοτουρκική κρίση, το πρόβλημα αυτό το έλυσε ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας, ζητώντας να του ετοιμάσουν ταυτόχρονα δύο σχέδια επείγουσας ανάγκης. Το

ένα βασιζόταν στην προτίμηση του Αμερικανού Προέδρου για μονομερείς αμερικανικές ενέργειες. Το άλλο αντικατόπτριζε τη συμφωνία της Ομάδας, ότι οι ΗΠΑ θα δρούσαν ως μέσον πίεσης προς την Αθήνα και μέσον στήριξης προς την Άγκυρα. Έτσι, ο Αμερικανός Πρόεδρος θα μπορούσε να διαλέξει, όταν έφτανε η στιγμή της απόφασης.

Στο μεταξύ, η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών, απεφάσισε στις 19 Μαρτίου, δια του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας, και παρώτρυνε την τουρκική κυβέρνηση να προβεί στην κίνηση εκείνη που θα πίεζε την Αθήνα: Να βγάλει το «Πίρι–Ρέις», το δήθεν ερευνητικό πλοίο, για έρευνες πετρελαίου στο Αιγαίο. Η κυβέρνηση της Αθήνας, υιοθετεί την πρόκληση, πανικοβάλλεται και στις 20 Μαρτίου, απαντά δια του κυβερνητικού εκπροσώπου της: *«Είναι υποχρεωμένη η ελληνική κυβέρνηση και αποφασισμένη να λάβει τα απαραίτητα μέτρα και δεν φέρει καμμιά ευθύνη για τις απρόβλεπτες συνέπειες που μπορεί να έχει η επιδείνωση της κατάστασης»*. Τα τέλεξ στο γραφείο μου κροτάλιζαν. Τα φαξ έβγαζαν συνωμοτικά τον περίεργο ήχο τους και τα τηλέφωνα χτυπούσαν διαρκώς. Ο Έλληνας Πρωθυπουργός, μου τηλεφώνησε οργισμένος: *«Τι πράγματα είναι αυτά;... Γιατί μας προκαλούν οι Τούρκοι;... πείτε τους... εκεί να σταματήσουν το επικίνδυνο παιχνίδι τους...»*.

– Κύριε Πρωθυπουργέ, είχατε υποσχεθεί ότι η κυβέρνησή σας θα έκανε μιά δήλωση, που θα κατέβαζε τους τόνους και τις ενέργειες της Άγκυρας...

– Τώρα είναι αργά για δηλώσεις. Έσπρωξαν την Άγκυρα να μας προκαλέσει βάναυσα. Ο ελληνικός Λαός προσβάλλεται από τέτοιες προκλήσεις. Προσβάλλουν το λαϊκό αίσθημα...

– Θα το μεταβιβάσω, κύριε Πρωθυπουργέ...

Διεβίβασα αμέσως στην Ουάσιγκτων τις ανησυχίες του Έλληνα Πρωθυπουργού. Σχεδόν ταυτόχρονα, ενημέρωσα

τον Γενικό Γραμματέα της Συμμαχίας Λόρδο Κάρριγκτον, καθώς και τον Αρχιστράτηγο. Στις 23 Μαρτίου, ο μόνιμος αντιπρόσωπος στο ΝΑΤΟ Χρήστος Ζαχαράκης, έκανε διάβημα στο Γενικό Γραμματέα της Συμμαχίας. Στην Ουάσιγκτων, ο Έλληνας πρέσβυς Γιώργος Παπούλιας, συναντήθηκε με τον Υφυπουργό Εξωτερικών Μάικλ Άρμακοστ, ο οποίος λάμβανε μέρος καθημερινά στην Ομάδα Ειδικών Ενεργειών.

Πληροφόρησε τον Παπούλια ότι: *«Δεν μπορεί να εκφράσει γνώμη για ένα ζήτημα που χωρίζει δύο συμμάχους των ΗΠΑ...».*

Όμως, όταν ο Παπούλιας έφυγε από το αμερικανικό Υπουργείο Εξωτερικών, ο ίδιος ο Άρμακοστ έστειλε μήνυμα στον μόνιμο αντιπρόσωπο των ΗΠΑ στο ΝΑΤΟ, με το οποίο του διεμήνυε ότι: *«Η υπομονή της τουρκικής κυβέρνησης έχει εξαντληθεί»*, πράγμα το οποίο σήμαινε ότι, η ελληνική κυβέρνηση ευθυνόταν!.. για την τουρκική πρόκληση που ονομαζόταν «Πίρι–Ρέις»!!!

Στις 20 Μαρτίου και ώρα 23:52 μ.μ., έφτασε μήνυμα από την Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων, το υπέγραφε ο Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας: «... *ότι δεν εξετάζεται καμμιά στρατιωτική ενέργεια...*». Αυτό μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε... σκέφτηκα. Η κ. Χάνσεν κι εγώ, συντάξαμε μια προειδοποιητική «νότα» προς τον Υφυπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ Μάικλ Άρμακοστ, με κοινοποίηση στον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ και τον Σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας, σχετικά με την συμπεριφορά του Άρμακοστ και τον ελιγμό των δήθεν... «ίσων αποστάσεων»... που προσπαθούσε να περάσει για το ελληνοτουρκικό ζήτημα. Δεν είχαν περάσει ούτε είκοσι λεπτά και το ειδικό φαξ, που είχε τοποθετηθεί να λαμβάνει μόνο εντολές του αμερικανικού Πενταγώνου, με τον χαρακτηριστικό του ήχο μας ειδοποίησε πως κάτι έφθανε. Ήταν 12:11 μετά τα μεσάνυχτα της 21ης Μαρτίου 1987. Καθώς ρολάριζε το χαρτί, το διαβάζαμε λέξη προς λέξη όλοι μας και είχαμε παγώσει.

Ο Αμερικανός Υπουργός Άμυνας Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ, ζητούσε από την Ατλαντική Συμμαχία να βοηθηθεί ο Υφυπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ρίτσαρντ Περλ, προκειμένου να προετοιμάσει την ένταση ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, συνεργαζόμενος με το τουρκικό Υπουργείο Άμυνας!..

Το μήνυμα απευθυνόταν στον Αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ. Αγνόησε εντελώς ο Ουαϊνμπέργκερ τον Γενικό Γραμματέα της Συμμαχίας. Έτρεξα στον Αρχιστράτηγο με το έγγραφο στο χέρι. Μάταια όμως, γιατί ταυτόχρονα είχε λάβει κι εκείνος το ίδιο... Με κοίταξε λυπημένος και σήκωσε τους ώμους του. Ο μηχανισμός του ΝΑΤΟ είχε κινηθεί ήδη, ρίχνοντας το βάρος του υπέρ του τουρκικού Υπουργείου Άμυνας. Πίσω πάλι στο γραφείο μου. Έδωσα εντολή στην κ. Χάνσεν να μου βρει αμέσως τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου. Πέρασαν λίγα λεπτά έντασης και ο Παπανδρέου βρέθηκε. Άρπαξα το ακουστικό. *«Κύριε Πρωθυπουργέ... δεν έχω καιρό να σας εξηγήσω. Η κατάσταση είναι πολύ σοβαρή. Ζητήθηκε από το αμερικανικό Πεντάγωνο, από τον ίδιο τον Υπουργό, να βοηθηθεί ο Ρίτσαρντ Περλ, που βρίσκεται στην Άγκυρα, για να προετοιμασθεί η κρίση κατά της Ελλάδας. Απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή. Το πράγμα παίρνει άλλη όψη τώρα. Ξεφεύγει από...».*

–... *Τα βλέπεις;* με έκοψε ο Παπανδρέου. *Δεν είναι να τους έχεις εμπιστοσύνη. Θα...* η γραμμή κόπηκε ξαφνικά. Μάταια προσπαθήσαμε να ξαναπιάσουμε γραμμή. Μετά η κ. Χάνσεν θυμήθηκε και έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό μιας φίλης της στο Μόναχο, ενώ ταυτόχρονα μου είπε: «... *είσαι στο ΝΑΤΟ. Απαγορεύεται αυτό που κάνεις*». Τότε συνήλθα...

Διάβασα το έγγραφο του Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ και

SECRETARY OF DEFENSE

WASHINGTON, D.C. 20301

T O P S E C R E T

FROM.SECRETARY OF DEFENSE
TO:NATO/SACEUR/SPECIAL CONNECTER NATO-USA
SD-2934/KAS-DIA/NSA/W.H./SG-SAC/87 MAR,21-12:11

Subject:Help to Mr. Richard Perle

I believe that we must make a daring movement regarding to the Greek problem.It appeared unexpectedly and there is no time for explanation.
The demanding help must be given to Richard Perle,so he can cooperate without any problems with the Turkish Ministry of Defense.
While the crisis between Greece and Turkey is being prepared and it's probably going to cause a warr between these two countries that will last some days,I recommend to you to cooperate with Richard Perle,with the Turkish military leadership and with the American military forces that will reach the area.

Caspar W. Weinberger
Secretary of Defense

T O P S E C R E T

σκεπτόμουν τι έπρεπε να κάνω;

Ο Αμερικανός Υπουργός έγραφε συγκεκριμένα:

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

ΑΠΟ: ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΜΥΝΑΣ/WB S4.DC
κωδικοί, αριθμοί και ενδείξεις, ημερομηνία και ώρα 21 Μαρτίου 1987 κομμένα.

ΠΡΟΣ: NATO/SACEUR (αρχιστράτηγο) ειδικό σύνδεσμο ΝΑΤΟ – ΗΠΑ

Πιστεύω ότι χρειαζόμαστε μια τολμηρή κίνηση στο ελληνικό πρόβλημα. Παρουσιάστηκε ξαφνικά και δεν υπάρχει ο απαραίτητος χρόνος για εξηγήσεις. Να προσφερθεί η απαιτούμενη βοήθεια στον Υφυπουργό Άμυνας των ΗΠΑ, έτσι ώστε να συνεργασθεί χωρίς εμπόδια με το αντίστοιχο Υπουργείο Άμυνας της Τουρκίας. Προετοιμάζοντας την επερχόμενη κρίση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, η οποία πιθανότατα θα φτάσει σε ολιγοήμερο πόλεμο μεταξύ των δύο χωρών, συνιστώ την άμεση συνεργασία σας με τον Υφυπουργό μας και με την τουρκική στρατιωτική ηγεσία, αλλά και με τις αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις που θα σπεύσουν στην περιοχή.

Ο Υπουργός
Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ

Με την έγκριση του Αρχιστρατήγου του ΝΑΤΟ, ειδοποίησα τον ναύαρχο στο στρατηγείο της Νάπολης ότι ο 6ος Στόλος δεν έπρεπε να τηρεί με μεγάλη ευσυνειδησία τη ραδιοτηλεγραφική σιωπή. Θα είχαμε κάνει μια γνωστοποίηση με ένα τρόπο πολύ πιο σοβαρό απ' ό,τι μια διπλωματική νότα. Αυτό

που έκανα ήταν επικίνδυνο, γιατί στην πραγματικότητα «ειδοποιούσα» τους Ρώσους, ότι κάτι πολύ σοβαρό πρόκειται να ξεσπάσει μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

Ο Αρχιστράτηγος κι εγώ, συζητήσαμε την αυξανόμενη πιθανότητα ότι τα αμερικανικά σχέδια σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης θα έπρεπε να ενεργοποιηθούν. Του υπενθύμισα την διυπηρεσιακή συμφωνία στην Ομάδα Ειδικών Ενεργειών, ότι οι αμερικανικές δυνάμεις εδάφους θα ήταν προτιμητέες για τον σκοπό της εκκένωσης, αλλά ότι σε περίπτωση μιας αναμέτρησης ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, θα έπρεπε να αφεθούν οι Έλληνες να αναλάβουν την ευθύνη.

Σοβιετικά πλοία είχαν αρχίσει να παρακολουθούν τον 6ο Στόλο. Όμως η ισορροπία της ναυτικής δύναμης στη Μεσόγειο, ήταν συντριπτικά ευνοϊκή για τις ΗΠΑ και γινόταν ευνοϊκότερη κάθε μέρα. Δεν είχαμε διπλωματική επαφή με τη Σοβιετική Ένωση, από τότε που ξεκίνησε η προκατασκευασμένη κρίση. Το Κρεμλίνο φαινόταν πως είχε αποφασίσει ότι, η πιο πλεονεκτική πορεία ήταν να παρακολουθεί από το περιθώριο την κρίση ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία και την αυξανόμενη δυσφορία των ΗΠΑ.

Ο υπολογισμός αυτός αποδείχτηκε λανθασμένος. Σε κάθε κρίση, υπάρχει ένα σημείο, όπου η μία πλευρά πρέπει να αποφασίσει αν θα κρατήσει τα κέρδη της, ή αν θα τα παίξει για να κερδίσει περισσότερα. Η αστάθεια στην περιοχή του Αιγαίου, θα συμπλήρωνε την αβεβαιότητα. Το σοβιετικό κύρος θα αποδεικνυόταν και θα ενισχυόταν. Όμως, με το να είναι τόσο πλεονέκτες οι Σοβιετικοί, έδωσαν την ευκαιρία στους Αμερικανούς να αποκαταστήσουν την ισορροπία, πριν αλλάξει ολοκληρωτικά ο συσχετισμός των δυνάμεων.

Οι μέρες και οι νύχτες που ακολούθησαν, έμελλε να είναι γεμάτες από αυξανόμενη ένταση. Ο Υφυπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας, έκανε μια ενημέρωση των μονίμων αντι-

προσώπων στο ΝΑΤΟ και στην ΕΟΚ. Κατηγόρησε την Ελλάδα ότι εξόπλιζε προκλητικά τα νησιά, ότι εμπόδιζε τις ασκήσεις του ΝΑΤΟ, ότι προτίθεται η Ελλάδα να κάνει γεωτρήσεις ανατολικά της Θάσου, κ.λπ. Την «ενημέρωση» έκανε ο Καντεμίρ, στις 24 Μαρτίου 1987.

Στις 25 Μαρτίου, ο Υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, σε μήνυμά του προς τον Αρχιστράτηγο, εκφράζει τη δυσαρέσκειά του για τα ...εμπόδια που έβαζα στον Υφυπουργό Ρίτσαρντ Περλ, που βρισκόταν στην Άγκυρα, συνεργαζόμενος με το τουρκικό Πεντάγωνο!.. Ο Περλ έλαβε μέρος στη συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας της Τουρκίας, που συνεδρίασε υπό την προεδρία του δικτάτορα στρατηγού Εβρέν, για να αποφασισθεί η αποστολή του τουρκικού «Σισμίκ 1», τη φορά αυτή, για γεωτρήσεις στο Αιγαίο.

Διετύπωσα τις αντιρρήσεις μου στον Υπουργό Άμυνας Ουαϊνμπέργκερ, σε ένα απόρρητο μήνυμά μου. Τον προειδοποίησα να είναι προσεκτικός στις εκφράσεις του εναντίον μου. Στο κάτω της γραφής, η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων, με είχε ορίσει σύνδεσμο για την παρούσα κρίση. Λογαριασμό θα έδινα μόνο στην προαναφερόμενη Ομάδα και στον Αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ. Εκτός αν ο ίδιος άλλαζε την απόφαση της Ουάσιγκτων. Την Πέμπτη, 26 Μαρτίου 1987, έφτασε μήνυμα από τον Υπουργό Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ, όπου έγραφε:

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

ΑΠΟ: ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΜΥΝΑΣ
WASH.DC. ΚΟΜΜΕΝΑ..... 26 Μαρτίου 1987, ώρα 8 αριθμοί, κωδικοί κ.λπ., κομμένοι

ΠΡΟΣ: ΝΑΤΟ SACEUR/ειδικό σύνδεσμο

κωδικοί αριθμοί, κομμένοι
BRUSS/....
Συμμερίζομαι απόλυτα την ευαισθησία του συμβούλου σας, σχετικά με την επερχόμενη κρίση στο Αιγαίο.
Είναι βέβαιο ότι ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου, εμφανίζεται ανυποχώρητος στις θέσεις του, προκαλώντας την διεθνή κοινότητα. Εγκλωβισμένος σε εκείνα τα συμφέροντα που τον στηρίζουν (ή που του παρέχουν στήριξη), προτίθεται να προβεί σε πράξεις καθαρώς εχθρικές προς τις ΗΠΑ και ΝΑΤΟ. Είμαστε υποχρεωμένοι να προστατεύσουμε τα συμφέροντα της φίλης και συμμάχου Τουρκίας. Γι' αυτό, εφιστούμε την προσοχή σας σχετικά με τη συνεργασία της Συμμαχίας και του Υφυπουργού μας που βρίσκεται στην Άγκυρα. Στη διάρκεια της συνεργασίας του με το αντίστοιχο Υπουργείο Άμυνας της Τουρκίας, για την προώθηση της βέβαιης κρίσης ανάμεσα στην Τουρκία και την Ελλάδα, διετύπωσε παράπονα για ελλειπή πληροφόρηση και στήριξη από τη Συμμαχία. Η πολιτική των ΗΠΑ είναι ξεκάθαρη. Στην περιοχή του Αιγαίου δεν πρέπει να διαταραχθεί η ισορροπία. Όποιος θελήσει να αλλάξει το καθεστώς αυτό, θα χτυπηθεί ανελέητα. Φαίνεται ότι ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου και τα συμφέροντα που κρύβονται πίσω του, προτιμούν την πρόκληση. Οι ΗΠΑ θα προστατεύσουν την Τουρκία από την αρπακτική μανία των Ελλήνων. Εντέλλεσθε να παρέχετε κάθε είδους βοήθεια στον Υφυπουργό Άμυνας των ΗΠΑ, όπως ακριβώς κάνετε και με τις αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις.

Ο Υπουργός
Γκάσπαρ Ουαϊνμπέργκερ

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

Αργότερα και μετά την κρίση, πληροφορήθηκα ότι ο Ουαϊνμπέργκερ, λίγο πριν, βρισκόταν συμπτωματικά στην Άγκυρα!..

Ο Περλ παρουσιαζόταν ασυγκράτητος· πιο Τούρκος κι από τους Τούρκους. Ζητούσε πληροφορίες και στοιχεία για θέματα που ήσαν απαγορευμένα για τους Τούρκους. Ήμουν βέβαιος ότι τα εκχωρούσε στην τουρκική στρατιωτική ηγεσία. Αλλά με λόγια και υποψίες δεν μπορούσα να αποδείξω τίποτα και η διπλωματία απαιτεί αποδείξεις, προκειμένου να κηρυχθεί κάποιος ...ανεπιθύμητος! Τηλεφώνησα στον Μπορουντσού στην Άγκυρα. Ο Μπορουντσού, συνεργαζόταν με την NSA και με εντολή της συνεργαζόταν και με την σοβιετική KGB: (πρόσφατα η συνεργασία του με την KGB, είχε ατονήσει λόγω Μιχαήλ). Η επαφή του με την Ατλαντική Συμμαχία ήταν δεδομένη. Ήθελα να μου βρει αποδείξεις για τον Υφυπουργό Άμυνας των ΗΠΑ Ρίτσαρντ Περλ, ότι συνεργαζόταν και εκχωρούσε πολύτιμες πληροφορίες του ΝΑΤΟ στους Τούρκους στρατιωτικούς. Συμφωνήσαμε να στείλω στον Περλ την πληροφορία ότι η αμερικανική ταξιαρχία της Γερμανίας είχε ήδη ξεκινήσει, με προορισμό τα τουρκικά παράλια, ενώ δεν ήταν αλήθεια. Εφ' όσον οι Τούρκοι μάθαιναν αυτή τη λεπτομέρεια, η υπηρεσία του ΝΑΤΟ και της DIA στην Άγκυρα, θα πληροφορούσε αμέσως το στρατηγείο. Θα θύμωναν μάλιστα που εμείς δεν τους ειδοποιήσαμε. Αυτό θα ήταν μια απόδειξη ότι ο Περλ «στήριζε» με όλες του τις δυνάμεις το τουρκικό Πεντάγωνο.

Έστειλα απόρρητο μήνυμα στον Περλ για την ταξιαρχία. Παράλληλα έστειλα κι άλλο κωδικοποιημένο σήμα στη DIA, ότι η ίδια ταξιαρχία θα ξεκινούσε για την Τουρκία την επομένη ημέρα. Το ίδιο σήμα έστειλα και στον άνθρωπο του ΝΑΤΟ στην Άγκυρα και περίμενα. Ο Αρχιστράτηγος ήταν γνώστης του ελιγμού μου.

Παρ' όλη τη δολιότητά του, ο Περλ έπεσε στην παγίδα από κεκτημένη ταχύτητα. Ειδοποίησε τους Τούρκους στρατιωτικούς, οι οποίοι έδωσαν εντολή για διαφορετική μετακίνηση και τοποθέτηση των δικών τους στρατευμάτων. Η ευφορία στο τουρκικό Πεντάγωνο ήταν εμφανής. Ο Τούρκος αρχηγός του Επιτελείου τηλεφώνησε και ευχαρίστησε τον σταθμάρχη της DIA στην Άγκυρα, ο οποίος με τη σειρά του έστειλε σήμα στο ΝΑΤΟ και την Ουάσιγκτων, παραπονούμενος επειδή ο... Υφυπουργός Περλ είχε πληροφορήσει τους Τούρκους για την κίνηση της ταξιαρχίας, με αποτέλεσμα αυτός να το μάθει από τον Τούρκο στρατηγό!..

Αφού τελειώσαμε με τον εθελούσιο πράκτορα των Τούρκων, ριχτήκαμε στη δουλειά με πιο ελεύθερα τα χέρια μας.

Στο μεταξύ, στην Αθήνα, ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου κάλεσε σε σύσκεψη στο Καστρί τον Γιάννη Καψή, τον Γιάννη Χαραλαμπόπουλο, τον Αντώνη Δροσογιάννη και τον πτέραρχο Ν. Κουρή. Λίγη ώρα πριν η προαναφερόμενη σύσκεψη λάβει χώρα, ο Α. Παπανδρέου κατόρθωσε να επικοινωνήσει μαζί μου. Φαίνεται ότι κάποιοι μέσα στο στρατηγείο της Συμμαχίας, προτίμησαν να ακούνε τι λέμε, παρά να μην έχουν ιδέα... Βέβαια, είχα ήδη κάνει παράσταση.

Ο Έλληνας Πρωθυπουργός μου φάνηκε ανήσυχος. Του σύστησα ψυχραιμία. Να μην επέτρεπε σε κανένα μέλος της κυβέρνησής του να προβεί σε οποιαδήποτε δήλωση, τουλάχιστον τις επόμενες 48 ώρες. Συμφώνησε. Του είπα σύντομα τι είχε συμβεί με τον Ρίτσαρντ Περλ, χωρίς να υπεισέλθω σε λεπτομέρειες. Μετά τη συνομιλία μας, ακολούθησε η συνέντευξη του Τούρκου υποστρατήγου Εγκεντάν, ο οποίος «καθόρισε» ότι το «Σισμίκ 1», το πρωΐ της 26ης Μαρτίου, θα έπλεε στο Αιγαίο. Ήδη η στρατιωτική ηγεσία της Τουρκίας είχε προχωρήσει σε μερική επιστράτευση, περιμένοντας και την... άφιξη των αμερικανικών στρατευμάτων! Ο Α. Παπανδρέου με είχε πληροφορήσει ότι ήταν υποχρεωμένος να καλέσει ορισμένους εφέδρους και σχετικά με το «Σισμίκ 1», αν δεν σταματούσε στις προειδοποιήσεις, θα το βούλιαζε. Του είχα συστήσει ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση. Αν προέβαινε σε τέτοια ενέργεια, η Τουρκία θα το εκλάμβανε ως πολεμική ενέργεια και από εκεί και πέρα οι «σκληροί» του Πενταγώνου και του ΝΑΤΟ δεν ήμουν σίγουρος ότι θα συγκρατούνταν. Είχα συστήσει την προσοχή για τις σοβαρές επιπτώσεις που θα είχε μια προκατασκευασμένη κρίση στο Αιγαίο και πολύ περισσότερο μια στρατιωτική αναμέτρηση μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας. Μερικές ώρες αργότερα, έστειλε τον Κάρολο Παπούλια στη Βουλγαρία. Σωστή η κίνησή του αλλά λάθος (πάλι) επιλογή ως προς το πρόσωπο. Ο Κάρολος Παπούλιας είναι ένας χαριτόβρυτος κοντός Ηπειρώτης. Είχε διατελέσει «κοινωνικός λειτουργός» – διερμηνέας της Ευαγγελικής Εκκλησίας για τους Έλληνες εργάτες στη Γερμανία. Ο άνθρωπος αυτός δεν γνωρίζει τον όρο «πολιτική θέση» και του είναι ακατόρθωτο να «λύσει» τον δύσκολο μαθηματικό τύπο 2–2... Αυτά ήταν μερικά από τα λάθη του Παπανδρέου. Καταπιεζόμενος από ανασφάλεια, τοποθέτησε σπιθαμιαίους ανθρώπους σε ψηλές θέσεις. Ο Γιάννης Καψής, ο πονηρός Ανατολίτης, τα κατάφερνε απείρως καλύτερα, θα τον προτιμούσα Υπουργό Εξωτερικών από τον Παπούλια, αλλά ο Καψής μειονεκτούσε στο γεγονός ότι καταλάβαινε πολλά, μιλούσε λίγο και δεν ανήκε στην υψηλή... αριστοκρατία της οδού Χαριλάου Τρικούπη. Παράλληλα, ο Παπανδρέου, ανεκοίνωσε το κλείσιμο της αμερικανικής βάσης. Κι αυτό ήταν το λάθος του.

Οι θερμοκέφαλοι αξιωματικοί της Συμμαχίας θύμωσαν και ήθελαν να ξεκινήσει ο πόλεμος κατά της Ελλάδος, εκεί και τότε. Ο Γενικός Γραμματέας Λόρδος Κάρριγκτον, ανησυχούσε που ο Παπανδρέου έστειλε τον Παπούλια στη Βουλγαρία. Είχα την αίσθηση ότι δεν βαδίζαμε στην αναμέτρηση που

μερικοί περίμεναν και άλλοι φοβούνταν.

Χαράματα της 28ης Μαρτίου 1987, από το γραφείο του Ντέηβιντ Ροκφέλλερ, μου τηλεφώνησαν απρόσμενα και με πληροφόρησαν ότι η κρίση πρόκειται να μη μετατραπεί σε αναμέτρηση. Μόλις είχε μιλήσει με τον Αρχιστράτηγο του ΝΑΤΟ, επειδή δεν εμπιστευόταν το «διπρόσωπο Άγγλο», υπονοώντας τον Λόρδο Κάρριγκτον. Πριν μια ώρα είχαν καταλήξει σε συμφωνία τα καρτέλ –και εκείνο που στήριζε τον Α. Παπανδρέου. Το ζήτημα ήταν τώρα ότι και οι δύο χώρες (Ελλάδα και Τουρκία), για να ζήσουν... ειρηνικά θα έπρεπε να προμηθευτούν πολεμικό υλικό (αεροπλάνα, φρεγάτες κ.λπ.), γιατί μόνο με ισχυρή πολεμική μηχανή θα ζούσαν... ειρηνικά και χωρίς προβλήματα. Η μεθόδευση για την εκτόνωση της κρίσης αφηνόταν στους πολιτικούς...

Σε μία ώρα η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών από την Ουάσιγκτων με πληροφόρησε ότι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για το τέλος της κρίσης. Στο σημείο αυτό ακριβώς άρχιζε η λεπτότητα των χειρισμών. Ένα λάθος από οποιαδήποτε πλευρά, θα γκρέμιζε αυτόματα όλη την καλή διάθεση των ενδιαφερομένων μερών, έστω κι αν ήταν καταναγκαστική ή τεχνητή.

Στην εξωτερική πολιτική, τα χοντρά τεχνάσματα είναι σχεδόν πάντα αυτοκαταστροφικά. Ακόμη και με μια μακιαβελική αντίληψη των διεθνών σχέσεων, η απώλεια της εμπιστοσύνης που δημιουργείται, πρέπει να εξισορροπηθεί από κάποιο αποφασιστικό πλεονέκτημα. Και είναι δύσκολο να πραγματοποιηθούν αποφασιστικές αλλαγές. Ασφαλώς, αυτό που έκαναν οι Αμερικανοί στο Αιγαίο το Μάρτιο του 1987, συνεπαγόταν κινδύνους, που ήταν δυσανάλογοι προς τα πιθανά κέρδη.

Ειδοποίησα τον Α. Παπανδρέου σχετικά, και φάνηκε αρκετά ανακουφισμένος. Τον προειδοποίησα να προσέχει τον Αμερικανό Πρέσβυ Ρόμπερτ Κήλυ... Από τις 28 Μαρτίου η Τουρκία άρχισε να υποχωρεί. Το ίδιο και ο Α. Παπανδρέου,

ο οποίος ποτέ δεν έκλεισε την αμερικανική βάση που είχε προαναγγείλει.

Η Ομάδα Ειδικών Ενεργειών της Ουάσιγκτων, επιφόρτισε το 820–Ε ειδικό γραφείο του αμερικανικού Πενταγώνου, (που ασχολείται αποκλειστικά με την πώληση στρατιωτικού υλικού), να έρθει σε επαφή με την ελληνική κυβέρνηση, καθώς και με την τουρκική, για να προβεί στην πώληση πολεμικού υλικού στις δύο προαναφερόμενες χώρες. Το 820–Ε ανέθεσε σε Υφυπουργό Άμυνας και Εξωτερικών να κάνουν επαφές με τις δύο κυβερνήσεις. Τις λεπτομέρειες ρύθμιζε ο Ρόμπερτ Κήλυ, ο Αμερικανός Πρεσβευτής στην Αθήνα. Χρειάσθηκε να φτάσουν οι δύο χώρες στο χείλος του πολέμου, για να μετρήσουν την υπακοή του Α. Παπανδρέου –του Οζάλ και του Εβρέν ήταν δεδομένη– ο οποίος Παπανδρέου εν συνεχεία θα «περνούσε» με άνεση τις τερατώδεις προμήθειες στρατιωτικού υλικού! Στην αγορά των τρισεκατομμυρίων δολλαρίων, επόμενο ήταν ο Έλληνας Πρωθυπουργός να ζητήσει και να λάβει ποσοστό επί των αγορών, των μεγαλύτερων που έγιναν μαζικά τα τελευταία χρόνια. Πολλοί αναζητούν από τότε σε περίπλοκους τραπεζικούς, χρηματιστηριακούς ατραπούς, για να εντοπίσουν τον τρόπο με τον οποίο εξήλθαν τα χρήματα αυτά. Μα δεν έγινε ποτέ εξαγωγή συναλλάγματος, επειδή ποτέ δεν ήρθαν τα ποσοστά (μίζες) αυτά στην Ελλάδα. Πληρώθηκαν εκτός Ελλάδας, στη Γερμανική Τράπεζα DRESDNER BANK του Βερολίνου, μεταξύ Δυτικού και Ανατολικού Βερολίνου.

Όσον αφορά στα ντόπια χρήματα από τον Κοσκωτά, τα μετέφερε μέσα σε τσάντες ανά δεκαήμερο στο κότερο του Κιοσέογλου (Τσιμέντα Χαλκίδος), που περίμενε δεμένο στη Χαλκίδα, ο «γραμματέας» του Α. Παπανδρέου, ο Μιχάλης Ζιάγκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Η ΔΡΟΜΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΝΤΑΒΟΣ

Η Μπίλντενμπεργκ και η Τριμερής, συμβιβάζονται. Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου σε... αφάνεια.

Όλα άρχισαν κατά τήν κρίση του Μαρτίου 1987, που κορυφώθηκε στις 26–28 Μαρτίου του ίδιου χρόνου, όταν ο τότε Πρωθυπουργός Παπανδρέου, πρότεινε στον τότε Πρωθυπουργό Οζάλ –μέσω του εδώ πρεσβευτή της Τουρκίας Ναζμί Ακιμάν– το ξεκίνημα μιας διαδικασίας που θα οδηγούσε μέσα από ειρηνικές συνομιλίες και μακριά από πολεμικές αναμετρήσεις, στη διευθέτηση του νομικού προβλήματος της υφαλοκρηπίδας από επιτροπές, που θα ετοίμαζαν συνυποσχετικό για τη Χάγη.

Με αυτό το προφορικό μήνυμα του Πρωθυπουργού Παπανδρέου, άρχισε ουσιαστικά η αλληλογραφία των δύο Πρωθυπουργών, που κατέληξε στη συνάντηση του Νταβός κι από εκεί στη συνάντηση των Βρυξελλών.

Κατά την πιο κρίσιμη στιγμή της κρίσης (Παρασκευή 27 Μαρτίου, βράδυ), οι Τούρκοι δεν μπορούσαν να φανούν εντελώς αρνητικοί και αρκέστηκαν στα γνωστά «ναι μεν, αλλά»...

Και το πιο σημαντικό: Ήταν απαραίτητο να απαντήσουν με ένα γραπτό κείμενο. Μόνο που ο Οζάλ, απάντησε την 1η Απριλίου 1987... γραπτώς στον Α. Παπανδρέου ότι, η Άγκυρα

δεν θεωρεί μόνο το πρόβλημα της υφαλοκρηπίδας ως αντικείμενο ελληνοτουρκικού διαλόγου, αλλά παρ' όλα αυτά, ήταν πρόθυμη να συζητήσει μόνο για την υφαλοκρηπίδα, υπό τον όρο ότι οι δύο πλευρές θα διατηρήσουν τις θέσεις τους.

– Ναι, να γίνουν επιτροπές για να κουβεντιάσουν το θέμα, αφού προηγουμένως Αθήνα και Άγκυρα καταλήξουν σε μια κοινή ανακοίνωση που θα εξαγγέλει το διάλογο αυτό.

– Όχι, δεν γίνεται δεκτό να κατονομάζεται η Χάγη σε αυτό το κείμενο. Και κάτι ακόμα: Να ανακοινωθεί ότι θα συναντηθούν οι δύο Πρωθυπουργοί.

– 8 Απριλίου ο Α. Παπανδρέου δίνει, με τον Ακιμάν αγγελιοφόρο, την απαντητική επιστολή του. Με αυτήν εκφράζει την ικανοποίησή του, επειδή η Άγκυρα δέχεται να γίνει η συζήτηση μόνο για το θέμα της υφαλοκρηπίδας. Ζητάει να κατονομάζεται η Χάγη ως στόχος των συνομιλιών των επιτροπών και προτείνει να συμφωνηθεί «μορατόριουμ» για το διάστημα των συνομιλιών. Επίσης, ο Παπανδρέου προτείνει να είναι επί κεφαλής των επιτροπών πρέσβεις. Τόνιζε, απαντώντας στον Οζάλ, ότι δεν θεωρούσε σκόπιμο στη φάση αυτή, να ανακοινωθεί συνάντηση Πρωθυπουργών.

Χαρακτηριστικό: Όταν ο Τούρκος πρεσβευτής Ακιμάν, βγήκε από τη συνάντηση με τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου –όπου είχε κληθεί το βράδυ της Τετάρτης, 8 Απριλίου, για να παραλάβει την απάντηση του Παπανδρέου– όταν ρωτήθηκε «τι γίνεται;» εκείνος απάντησε: «*Νομίζω ότι τώρα προσπαθούμε να βρούμε τις δυνατότητες για ν' αρχίσουμε διάλογο...*».

Τίποτα για την Χάγη ή την υφαλοκρηπίδα.

27 Απριλίου: Ο Οζάλ απαντά συνοπτικά:

– Ναι στην αποκλειστική συζήτηση για την υφαλοκρηπίδα.

– Ναι στην νομική συζήτηση.

– Ναι στο μορατόριουμ.

– Όχι στη λέξη Χάγη διότι...

23 Μαΐου: ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου απαντά με τη σειρά του, αναπτύσσοντας τους λόγους για τους οποίους το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης είναι το πιο αρμόδιο και το καλύτερο όργανο για να ασχοληθεί με το θέμα: Οι αποφάσεις του έχουν το κύρος που θα «καλύπτει» τους δύο Πρωθυπουργούς(;). Παράλληλα:

– Εξέφραζε την ικανοποίησή του, που η Άγκυρα δεχόταν το Μορατόριουμ.

– Επανερχόταν στο να είναι σε πρεσβευτικό επίπεδο οι επιτροπές, που θα συνεδρίαζαν εναλλάξ στην Αθήνα και στην Άγκυρα.

Στο σημείο αυτό της αλληλογραφίας, παρεμβαίνει ενεργά ο... Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Ιάκωβος, με ένα ταξίδι του στην Κωνσταντινούπολη πρώτα και στην Αθήνα μετά, στο δεύτερο δεκαήμερο του Ιουνίου!!! (η ανάμειξη του Ιακώβου δεν ζητήθηκε ούτε από την Αθήνα, ούτε από την Άγκυρα. Εστάλη από τον Διευθυντή της Τριμερούς, Ζ. Μπρεζίνσκυ).

Τι είπε ο Ιάκωβος: Ότι ανάμεσα στις δύο πλευρές υπάρχει «θετική και καλή διάθεση». Οζάλ και Παπανδρέου είναι έτοιμοι να αρχίσουν διάλογο «από τη Χάγη», από τον οποίο... «θα διαπιστωθεί αν μπορούν να αρχίσουν και άλλοι διάλογοι για τα άλλα ζητήματα της ελληνοτουρκικής προσέγγισης».

22 Ιουλίου: Ο Οζάλ στέλνει μια μακροσκελή επιστολή–απάντηση με λίαν... πονηρές διατυπώσεις και επαναφέρει όλα τα θέματα που γι' αυτόν αποτελούν αντικείμενο ελληνοτουρκικού διαλόγου, μαζί με το θέμα της υφαλοκρηπίδας. Δέχεται όλες τις ελληνικές προτάσεις... πλην της προσφυγής στη Χάγη.

25 Σεπτεμβρίου: Ο Παπανδρέου στέλνει τρίτη επιστολή και διευκρινίζει ότι, γνωρίζει καλά όλα εκείνα τα θέματα που του παρέταξε ο Οζάλ στην προηγούμενη επιστολή του, ξεκαθα-

ρίζοντας ότι η Αθήνα τα απορρίπτει. Έτσι, στο σημείο αυτό σταματάει ξαφνικά η... διπλωματία δι' αλληλογραφίας.

Τα όσα ακολούθησαν –φανερά– είναι λίγο-πολύ γνωστά. Ο Τούρκος Πρωθυπουργός, εγκλωβισμένος από την τελευταία πρόταση Παπανδρέου δεν απαντά, προβάλλοντας το άλλοθι των κρίσιμων τουρκικών εκλογών του Νοεμβρίου, τις οποίες κέρδισε κυρίως λόγω του εκλογικού νόμου. Και ξαφνικά –πάλι!..– αρχίζουν οι καλές κουβέντες δημόσια. Πώς έγινε αυτό; Απλά οι προτάσεις Παπανδρέου και οι απόψεις Οζάλ «πήγαν» στην Τριμερή και κατόπιν στην Μπίλντενμπεργκ –περνώντας και ανάμεσα στις Επτά Αδελφές Πετρελαίου– οπότε χρειάσθηκε αρκετό διάστημα για να ληφθούν αποφάσεις, οι οποίες θα εγνωστοποιούντο στους δύο Πρωθυπουργούς... Όταν εκείνοι άρχισαν να παγιώνουν κάποιες απόψεις, τότε ειδοποίησαν τους υποτακτικούς τους σε Αθήνα και Άγκυρα ότι μπορούσαν να συνεχίσουν κάτω από τις δείνα συντεταγμένες τους...

Κατόπιν ξεκίνησε εκείνο που ονομάστηκε «Συνάντηση του Νταβός». Και να πώς: Οι Τούρκοι διατάσσονται να προωθήσουν την ιδέα, την οποία θα «περάσει» τελικά με θέρμη το «κύκλωμα της Γενεύης», οι Σβομπ, Καταουΐ κ.λπ., ο Ιάκωβος από το άλλο κύκλωμα και διάφοροι ενδιαφερόμενοι από τις ΗΠΑ, ότι δεν χρειάζεται να «συγκρούονται» και τα δύο μέρη με το θέμα της υφαλοκρηπίδας, γιατί η Άγκυρα βρίσκεται σε πολύ καλή διάθεση για να συζητήσει για μια συνολική διευθέτηση των ελληνοτουρκικών προβλημάτων, για μια νέα περίοδο σχέσεων!!! Συνεπώς ήταν... αδόκιμο, τουλάχιστον, να χαλάσει το καλό κλίμα από το...πρόβλημα της Χάγης!.. Είναι χαρακτηριστικό ότι, για να κυοφορηθεί η συνάντηση Νταβός, ανάμεσα στα άλλα, έγιναν και τα εξής: Ο Ιάκωβος πήρε πολλές φορές τηλέφωνο τον Α. Παπανδρέου, όπως επίσης του έστειλε και δύο επιστολές. Ο «πατέρας του Νταβός» ήταν ο

Ζ. Μπρεζίνσκυ, διευθυντής της Τριμερούς, επιτηρητής του Νταβός, ο Βέρνον Γουώλτερς (που είχε φροντίσει για την επάνοδο των Καραμανλή–Παπανδρέου στην Ελλάδα το 1974), και παρατηρητής ο γράφων. Ο «μεσάζων» ήταν ο Κλάους Σβομπ, ο οποίος ταξίδευσε τρεις φορές στην Αθήνα, μυστικά (δεν γνώριζε απολύτως κανείς κάτι στην Ελλάδα) και είδε ισάριθμες φορές τον Α. Παπανδρέου μόνο (το τελευταίο ταξίδι του Σβομπ στην Αθήνα, πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιανουαρίου, πέντε 24ωρα πριν από την συνάντηση του Νταβός».

Ο πρώτος σύμβουλος του Οζάλ, Τζεμ Ντούνα, αλλά και ο Ακιμάν, έκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να «πέσει» το Νταβός στην πλευρά τους. Τελικά, όπως θα διαπιστώσουμε στη συνέχεια, με τη βοήθεια του Β. Γουώλτερς και Α. Παπανδρέου, το κατόρθωσαν.

Ο Παπανδρέου πείστηκε να μην περιμένει επιστολή–απάντηση του Οζάλ στην τελευταία πρόταση και να αρκεσθεί σε προφορικές εξηγήσεις του, να βάλει στο χρονοντούλαπο την υφαλοκρηπίδα και να αποδεχτεί ένα ΠΟΛΥ ΚΑΚΟ ανακοινωθέν για τη χώρα μας!..

Το αξιοσημείωτο: Στο τελευταίο ταξίδι του ο κ. Σβομπ, φέρνει από την Γενεύη –γραμμένο από τον Ντούνα– ένα σχέδιο κοινής ανακοίνωσης, μικρό σε έκταση και πολύ πιο ανώδυνο σε σχέση με αυτό που τελικά εκδόθηκε στο Νταβός! Ο Α. Παπανδρέου το είχε απορρίψει ως «πολύ προχωρημένο». Κι όμως, λίγα 24ωρα μετά, θα δεχτεί να προσυπογράψει –κατόπιν διαταγής του γίγαντα των ΗΠΑ Βέρνον Γουώλτερς, ο οποίος τον εκβίαζε ωμά ενώπιόν μου– το γνωστό ανακοινωθέν, με πολλές–πολλές προφορικές υποσχέσεις...

Μάλιστα ο Β. Γουώλτερς του απαγόρευσε να είναι και παρών. Τον διέταξε να κλειστεί στο ξενοδοχείο. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Θα θυμάται ασφαλώς ο Παπανδρέου ότι

με κοίταξε απελπισμένα όταν τον εκβίαζε ο Β. Γουώλτερς...

Μαζί με τον θηριώδη Γουώλτερς, στο Νταβός, βρισκόταν και ο Υφυπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, ο Γουώλις, ο οποίος ενημέρωνε συνεχώς το Στέητ Ντηπάρτμεντ. Ο Β. Γουώλτερς ενημέρωνε τον Μπρεζίνσκυ και ο Μπρεζίνσκυ την Τριμερή και την Μπίλντενμπεργκ. Ο Ρ.Χ. Λητ, γενικός διευθυντής της AMOCO, βρισκόταν στο Νταβός, ως εκπρόσωπος των Επτά Αδελφών του Πετρελαίου!..

Το Μορατόριουμ. Μια υποχρεωτικά περίεργη ησυχία.

Δεν υπέγραψε βέβαια ο Οζάλ συνυποσχετικό για προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης –προκειμένου αυτό να καθορίσει τα όρια της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο– ίσως υποχρεωθούν οι Τούρκοι να το κάνουν στο προσεχές μέλλον. Και θα δεχθούν, όχι φυσικά επειδή οι καλοί τρόποι το επιβάλλουν, αλλά γιατί υπάρχουν αρκετοί λόγοι που θα τους υποχρεώσουν, ως πρώτο βήμα, να δείξουν ότι δέχονται την προσφυγή στη Χάγη.

΄Ενας λόγος είναι η κατάσταση που επικρατεί στο εσωτερικό της Τουρκίας, η οποία θα ενταθεί τους επόμενους μήνες. Αποκορύφωμα της έντασης θα είναι η προκατασκευασμένη διάσταση (διαμελισμός) της χώρας σε δύο κράτη! Με δυο λόγια, η Μπίλντενμπεργκ απεφάσισε, τον Απρίλιο του 1993 στην Αθήνα, με τη σύμφωνο γνώμη της Τριμερούς Επιτροπής, αν όχι με εισήγησή της, τον διαμελισμό της Τουρκίας: Στην Ευρωπαϊκή ονομαζόμενη, και στην Ανατολική Τουρκία (Ανατολία).

Στο Νταβός, τότε, συμφωνήθηκε το άνωθεν επιβεβλημένο Μορατόριουμ, η καταναγκαστική ησυχία μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Ωστόσο, με την καταιγιστική, σε βάρος της Ελλάδας, «ησυχία», υποχρεώθηκαν τότε και οι δύο πλευρές να διαχωρίσουν το Κυπριακό πρόβλημα από το Αιγαίο, επειδή ο Β. Γουώλτερς είχε κατά νου, το σχέδιο του «Δεμένου αεροπλανοφόρου» για τη νήσο Κύπρο.

Γι' αυτό έσπρωξαν οι ΗΠΑ να δημιουργηθεί στο Κυπριακό και νέο πρόβλημα (ουσιαστικά ήταν συνέχεια της εφαρμογής του σχεδίου), πιέζοντας τη Γαλλία να μην πωλήσει όπλα στην Κυπριακή Δημοκρατία. Την ευκαιρία για την ακούσια άρνηση από την πλευρά της Γαλλίας, πρόσφερε η επίσκεψη του Υπουργού Εξωτερικών της Γαλλίας Ραιημόν στην Άγκυρα, επειδή το Παρίσι ήθελε να πωλήσει αεροσκάφη, να κατασκευάσει γέφυρες, μετρό, αγωγούς και δίκτυα διανομής φωταερίου κ.λπ. Αυτό, όπως και με την Αγγλία –η Θάτσερ επισκέφτηκε την Άγκυρα μετά τον Γάλλο Υπουργό– ο Τ. Οζάλ το αντάλλαξε με το «ΝΑΙ» στην ΕΟΚ, δημιουργώντας έτσι αντίβαρο στην ελληνική στάση.

Αλλά το πιο καταλυτικό για τη χώρα μας μετά τη συνάντηση του Νταβός ήταν ότι, η Τουρκία πήρε την εντολή από τον Γουώλτερς, τον Αμερικανό Υφυπουργό Εξωτερικών και τον αντιπρόσωπο των Επτά Αδελφών, να στήσει πυρηνικό αντιδραστήρα 15–20MW. Θα χρησιμοποιείτο πειραματικά, με σκοπό να μπορέσει ο τουρκικός οργανισμός ατομικής ενέργειας να ολοκληρώσει ως το 1993 (και το κατόρθωσε) το πρόγραμμα παραγωγής ενέργειας με πυρηνικούς σταθμούς!.. Εκτός βέβαια της ατομικής βόμβας που διαθέτει η Τουρκία σήμερα! Αυτά ήταν τα κέρδη του Νταβός. Η Ελλάδα κέρδισε το... Μορατόριουμ!..

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

ΜΝΗΜΟΝΙΟ Ιανουάριος 1988
ΑΠΟ: Βέρνον Γουώλτερς
ΠΡΟΣ: Τον Πρόεδρο
W.H. – WASH/NSA/COM. 40 – 7D/CON. SEC/DEF. SEC.

– 15/JAN. 88

Θέμα: Σιωπηρή Αποστολή/Νταβός

1. – Οι γενικές αρχές εργασίας που επεξεργαστήκαμε με τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου και τον Πρωθυπουργό Οζάλ, είχαν ως αποτέλεσμα την μετακίνηση του Έλληνα Πρωθυπουργού από την προηγούμενη θέση του.
2. – Το τελικό ανακοινωθέν γράφηκε από εμένα. Σε αυτό συμφώνησαν και οι δύο πλευρές. Η απουσία του Πρωθυπουργού Παπανδρέου, οφείλεται σε τακτική ελιγμού για κατανάλωση στο εσωτερικό της χώρας του.
3. – Ο Πρωθυπουργός Παπανδρέου υπάκουσε στις συστάσεις μου, ωστόσο δεν πιστεύω ότι είναι ειλικρινής. Ας τελειώνουμε σύντομα με αυτόν. Αντίθετα, ο Πρωθυπουργός Οζάλ είναι ειλικρινής και πιστός.
4. – Η τελική συμφωνία θα πρέπει να είναι περιεκτική, να καλύπτει όλες τις πλευρές και τα ζητήματα. Αυτό δεν αποκλείει η συμφωνία να γίνει κατά στάδια, ή ορισμένα ζητήματα και διαφωνίες να επιλυθούν σε μια βάση προτεραιότητας.
5. – Οποιεσδήποτε διορθώσεις των συνόρων που μπορεί να πραγματοποιηθούν, θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα θεληματικής συμφωνίας μεταξύ των ενδιαφερομένων πλευρών.
6. – Οι μυστικές συμφωνίες θα πρέπει να οδηγούν σε ένα τερματισμό της πολεμικής κατάστασης. Οι δύο πλευρές να εφαρμόσουν κάποιο μορατόριουμ, το οποίο εμείς θα υποδείξουμε.
7. – Από την στιγμή που θα διευθετηθεί το πρόβλημα μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας, δεν υπάρχει λόγος να συνεχισθεί η σημερινή κατάσταση στην Κύπρο. Αυτό όμως θα πάρει αρκετό χρόνο, γιατί θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι να εφαρμόσουμε αμέσως το δικό μας σχέδιο στην Κύπρο.

Βέρνον Α. Γουώλτερς

Α Κ Ρ Ω Σ Α Π Ο Ρ Ρ Η Τ Ο

ΑΠΟ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ «ΠΕΡΙΚΛΗΣ» ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

Ο θαυμαστής του Περικλή και ο εραστής της Ακρόπολης

Οι δύο «μεγάλοι άνδρες» της ελληνικής πολιτικής, είχαν στον κύκλο των εμπίστων τους, δύο σπιθαμιαίους γίγαντες της άγνοιας. Ο Καραμανλής είχε τον στρατηγό Καρδαμάκη – 1,52μ. ύψος– και ο Α. Παπανδρέου τον Κ. Τσίμα, ίδιο ανάστημα ψυχικό, πνευματικό και σωματικό με τον προηγούμενο (Καρδαμάκη). Η Δεξιά του Καραμανλή έφτιαξε το σχέδιο «Περικλής», δια χειρός και πνεύματος Καρδαμάκη και ο σοσιαλιστής Παπανδρέου, δια χειρός και πνεύματος του ζαχαροπλάστη ελληνικού εστιατορίου στην Αστόρια της Αμερικής και μετέπειτα αρχηγού της ελληνικής ΚΥΠ (ΕΥΠ) Κ. Τσίμα, επενόησε το σχέδιο «Ακρόπολις», για να δέσει χειροπόδαρα τον ελληνικό Λαό.

Το μυστικό σχέδιο εκτροπής από την κοινοβουλευτική τάξη και επιβολής ανωμάλων λύσεων, είχαν ετοιμάσει και θα το εφάρμοζαν, αν άλλα γεγονότα που προαναφέραμε δεν συνέβαιναν.

Φέρνουμε στη δημοσιότητα ολόκληρο το φάκελλο του σχεδίου «Ακρόπολις», από το περιεχόμενο του οποίου αναδύεται το παρακράτος που είχε συγκροτήσει το ΠΑΣΟΚ, με σκοπό την διαιώνισή του στην εξουσία, εκμεταλλευόμενο δήθεν εξωτερικούς και εσωτερικούς κινδύνους.

Το σχέδιο θέτει ως πρώτη προϋπόθεση εφαρμογής του την

αιφνίδια ένταση των σχέσεων της χώρας μας με εξωτερικό εχθρό, και κυρίως με την Τουρκία. Επ' αυτού, βέβαια, δεν μπορεί να υπάρχει καμμιά αντίρρηση.

Ωστόσο η πραγματικότητα είναι «ελαφρώς» διαφορετική για τις πραγματικές προθέσεις του ΠΑΣΟΚ αναφορικά με το σχέδιο, επειδή ορίζονται άλλες προϋποθέσεις εφαρμογής του σχεδίου «Ακρόπολις».

1. – Η δημιουργία από αναρχικά στοιχεία ή πράκτορες του εχθρού, οχλοκρατικών (Sic) εκδηλώσεων, εσωτερικών ταραχών και ανωμάλων καταστάσεων γενικώς.
2. – Η επέμβαση πρακτόρων του εχθρού, ή αναρχικών στοιχείων, κατά την προσέλευση του προσωπικού στην υπηρεσία, για να τους παρεμποδίσουν ή εξουδετερώσουν.

Είναι ευνόητο ότι η τότε κυβέρνηση Παπανδρέου, μπορούσε κάλλιστα να καλυφθεί πίσω από τους όρους «αναρχικά στοιχεία» και «πράκτορες του εχθρού», για να θέσει σε εφαρμογή το σχέδιο κινητοποίησης της ΕΥΠ, και επιβολής ανωμάλων λύσεων. Γνωστό εξ άλλου είναι ότι, όπου έχουν επιβληθεί δικτατορίες, χρησιμοποιήθηκε ως αιτιολογικό η φράση «αναρχικά στοιχεία».

Όπως αναφέρεται στο σχέδιο, σκοπός του ήταν η ταχεία ειδοποίηση και όσο το δυνατόν πιο αθόρυβη προσέλευση του προσωπικού της ΕΥΠ, σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης στην υπηρεσία του. Ο σκοπός του σχεδίου όμως, έρχεται σε αντίφαση με τις προϋποθέσεις κινητοποιήσεων του προσωπικού της ΕΥΠ, στην περίπτωση που αναρχικοί ή πράκτορες του εχθρού επεμβαίνουν για να παρεμποδίσουν την προσέλευση του προσωπικού στην υπηρεσία του.

Οι προβοκάτορες

Στο σχέδιο αναφέρεται με τρόπο εξαιρετικά ύποπτο ότι, οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας θα εφαρμόσουν τα σχέδιά τους για την αντιμετώπιση των εχθρικών ενεργειών. Που σημαίνει ότι στην περίπτωση αναρχικών εκδηλώσεων ή δράσεων πρακτόρων του εχθρού, μπορεί να επιτυγχάνεται συντονισμός κινητοποιήσεως Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας.

Ποιος όμως θα εκτιμούσε την κρισιμότητα της κατάστασης για να επέβαλε την εφαρμογή του σχεδίου; Ο... αρχηγός της ΕΥΠ!!!;;; αναφέρει το ίδιο το σχέδιο. Ένας πρώην ζαχαροπλάστης, θα μας έδενε!..

Είναι εύλογο λοιπόν ότι, ήταν εύκολη η συγκρότηση αναρχικών ομάδων από προβοκάτορες, για δράση που θα προκαλούσε την επέμβαση της ΕΥΠ. Και οι προβοκάτορες αυτοί δεν είναι δύσκολο να υποθέσει κανείς ότι συγκροτούνται από μηχανισμούς με ολοκληρωτικές αντιλήψεις...

Περίεργο, αλλά όχι ανεξήγητο, στοιχείο του σχεδίου αποτελούν οι «συνοικιακές ομάδες» που συγκροτούνται και ο ρόλος των υπευθύνων τους. Οι ομάδες αυτές είναι ασαφείς και αμφιλεγόμενες. Μάλιστα, το σχέδιο δεν ήταν ευκρινές για τους στόχους και τις επιδιώξεις του, ούτε και για τη λειτουργία του.

Είναι φανερό ότι πίσω από τις «τοπικές συνοικιακές ομάδες» κρύβονταν οι κομματικές οργανώσεις του ΠΑΣΟΚ. Και διαπιστώνεται έτσι η μυστική διασύνδεση του παρακρατικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ, του συνδεόμενου με κρατικό φορέα (ΕΥΠ) με ένα μέρος του κομματικού του μηχανισμού, που αποτελεί έτσι τον παραστρατιωτικό βραχίονά του.

Είναι η πρώτη φορά στην ιστορία της ΚΥΠ–ΕΥΠ, που συντάχθηκε σχέδιο που προβλέπει την ύπαρξη τοπικών συνοικιακών ομάδων!..

Ενισχυτικό των υπονοιών ότι το ΠΑΣΟΚ μετέτρεψε ένα τμήμα της ΕΥΠ σε παραστρατιωτική οργάνωση, είναι ότι επί ΠΑΣΟΚ αγοράστηκαν από την ΕΥΠ, 2.110 περίστροφα MAGNUM 357, συνολικής αξίας 68 εκατομμυρίων δραχμών. Μολονότι το πολιτικό πρόσωπο της ΕΥΠ δεν έχει δικαίωμα οπλοφορίας, ενώ το στρατιωτικό προσωπικό διαθέτει υπηρεσιακά όπλα, που προβλέπονται από τον Πίνακα Οργανώσεως Υλικού.

Μάλιστα, για πρώτη φορά στην ιστορία της ΕΥΠ εκπαιδεύτηκαν *τον Δεκέμβριο του 1988* είκοσι τέσσερα έμπιστα στελέχη του ΠΑΣΟΚ στη σκοποβολή. Από αυτά, τα τέσσερα ήταν γυναίκες. Στα τέλη του 1988 εξάλλου, η ΕΥΠ εξέδωσε τρία πλαστά διαβατήρια με τα ονόματα: Ξενίδης Παύλος, αρ. Διαβ. Α 572104, Ξένος Νικόλαος, αρ. Διαβ. 572103 και Ξανθιώτης... Τα ονόματα είναι φανταστικά αλλά εμείς ξέρουμε σε ποιου τα χέρια βρίσκονται!..

Το σχέδιο

Το κείμενο του σχεδίου «Άκρόπολις» αναφέρει μεταξύ άλλων τα εξής:

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΘΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ
ΕΠΙΤΕΛΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ
ΤΜΗΜΑ: III
τηλ. 6526111/147

Αθήνα, 22 Ιανουαρίου 1988, α.α ( ) α.α.α. ( ), Αρ. πρωτ. 210/2.251069 Α.ΣΧ.2

ΠΡΟΣ:
ΚΟΙΝ: ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΠΟΔΕΚΤΩΝ

Σ Χ Ε Δ Ι Ο
ΕΚΤΑΚΤΗΣ ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΥΠ
Σχετ:
α.ΑΑΠ
β.ΑΑΠ
ΕΣΣ/ΓΕΕΘΑ/3η ΜΕΟ
210/136/869159/Α.Σχ.28/8 Δεκ. 81/ΚΥΠ/ΕΓΑ/IV

ΣΚΟΠΟΣ
1. – Σκοπός του παρόντος σχεδίου είναι η ταχεία ειδοποίηση και όσο το δυνατόν αθόρυβη προσέλευση του προσωπικού που είναι αναγκαίο για να καλύψει τις ανάγκες της υπηρεσίας, σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
2. – Εχθρικές δυνάμεις
α. Υπάρχει περίπτωση αιφνίδιας έντασης στις σχέσεις της χώρας μας με άλλες χώρες (βασικά με την Τουρκία) ή δημιουργίας από αναρχικά στοιχεία ή πράκτορες του εχθρού οχλοκρατικών εκδηλώσεων, εσωτερικών ταραχών ή ανωμαλιών γενικά.
β. Επίσης, πράκτορες του εχθρού ή αναρχικά στοιχεία μπορεί να επέμβουν κατά την προσέλευση προσωπικού στην υπηρεσία, για να τους παρεμποδίσουν ή εξουδετερώσουν.
3. – Φίλιες δυνάμεις
Οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας, θα εφαρμόσουν κατά περίπτωση τα σχέδιά τους για αντιμετώπιση των εχθρικών ενεργειών.
4. – Προϋποθέσεις

Το παρόν σχέδιο εφαρμόζεται:
α. Όταν διαταχθεί από τον Διοικητή της υπηρεσίας (τον Τσίμα δηλαδή) ή τον νόμιμο αντικαταστάτη του, έκτακτη προσέλευση του προσωπικού στην έδρα της, κατά τη διάρκεια εκπαιδευτικού, ή πραγματικού συναγερμού, κατά τις μη εργάσιμες μέρες και ώρες.
β. ΜΟΝΟ μετά από έγκριση του κ. Διοικητή ή του νόμιμου αντικαταστάτη του.
γ. Μετά από λήψη σχετικής διαταγής του ΓΕΕΘΑ, αφού προηγουμένως έχει ενημερωθεί ο κ. Διοικητής της ΕΥΠ, ή ο νόμιμος αντικαταστάτης του. Εάν καταστεί αδύνατη η ενημέρωση του κ. Διοικητού ή του νομίμου αντικαταστάτη του μέσα σε δεκαπέντε λεπτά (15΄), τότε οι Επιτελείς Α΄, Β΄, Γ΄, Δ΄ Διεύθυνσης προβαίνουν στην εφαρμογή του παρόντος σχεδίου και αναφέρουν σχετικά στον ανώτερο, αρχαιότερο από τους προσερχομένους αξιωματικούς.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ
5. – Ταχεία ειδοποίηση, ασφαλής και αθόρυβη προσέλευση του προσωπικού που είναι απαραίτητο κατά περίπτωση να καλύψει τις ανάγκες της Υπηρεσίας.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ
6. – Ιδέα Ενέργειας
α. Συγκρότηση επιχειρησιακής ομάδας, η οποία θα μπορεί να συγκροτηθεί σ' οποιονδήποτε χρόνο και με οποιεσδήποτε συνθήκες.
β. Κατανομή προσωπικού Υπηρεσίας ΕΥΠ σε τρεις (3) κατηγορίες, οι οποίες αντιστοιχούν με τις καταστάσεις ετοιμότητας Α΄, Β΄ και Γ΄ όπως παρακάτω:
(1) Κατάσταση ετοιμότητας «Α»
Περιλαμβάνει το ελάχιστο προσωπικό Υπηρεσίας που είναι απαραίτητο για την εξασφάλιση της λειτουργίας αυτής, όπως φαίνεται στο παράρτημα «Γ».
(2) Κατάσταση ετοιμότητας «Β»
Περιλαμβάνει το προσωπικό της Υπηρεσίας, με το οποίο θα εξασφαλίζει τη σχετικά άνετη λειτουργία της, όπως φαίνεται στο παράρτημα «Δ».
(3) Κατάσταση ετοιμότητας «Γ»
Περιλαμβάνει το υπόλοιπο προσωπικό της Υπηρεσίας, όπως φαίνεται στο παράρτημα «Α» και το οποίο είναι εγγεγραμμένο στα βιβλία του Επιτελούς Γ΄ Διεύθυνσης.
γ. Καθιέρωση προτεραιότητας ειδοποίησης του προσωπικού της κατάστασης ετοιμότητας «Β» για εξασφάλιση ταχείας προσέλευσης του πλέον απαραίτητου προσωπικού.
δ. Τήρηση με συνεχή ενημέρωση των αναγκαίων στοιχείων για την εφαρμογή του παρόντος.
ε. Ειδοποίηση προσέλευσης προσωπικού κατάστασης ετοιμότητας «Α», με μέριμνα επιτελών ΕΥΠ, βοηθούμενων από τα όργανα υπηρεσίας ΕΥΠ ως:
(1) Χρησιμοποίηση αστικού τηλεφωνικού δικτύου του ΟΤΕ.
(2) Αγγελιοφόρων και επιχειρησιακών οχημάτων σε περίπτωση διακοπής λειτουργίας των τηλεφώνων.
(3) Χρησιμοποίηση του δικτύου FM, αν απαιτείται.
στ. Ενεργοποίηση των ομάδων (οδηγοί–πληρώματα) των επιχειρησιακών (ασυρματοφόρων) οχημάτων της υπηρεσίας σε κάθε περίπτωση και αποκατάσταση ασυρμάτου επαφής μετά του κέντρου FM της υπηρεσίας.
ζ. Επιβοηθητική χρησιμοποίηση μέρους του προσερχομένου με την κατάσταση ετοιμότητας «Α» προσωπικού, για ειδοποίηση προσωπικού που κατοικεί κοντά τους.

Το πυροβολείο του Λυκαβητού

Ένας από τους τρόπους ειδοποίησης των πρακτόρων του ΠΑΣΟΚ ήταν οι άσφαιρες βολές του πυροβολείου του Λυκαβητού!..

Αναφέρει σχετικά το σχέδιο:

«Εάν το πυροβολείο του Λυκαβητού ρίχνει άσφαιρες βολές, χωρίς να υπάρχει λόγος (εορτές κ.λπ.), οφείλουν να προσέρχονται στην Υπηρεσία όσο το δυνατόν ταχύτερα κατά την περίπτωση αυτή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: ΤΟ ΕΤΕΡΟΝ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο μπιζναδόρος πρωθυπουργός. Η αρχαιοκαπηλεία.

Ο Κ. Μαμιδάκης είναι κάτι περισσότερο από φίλος του Κ. Μητσοτάκη. Η φιλία τους ξεκινάει από παλιά, εδραιώνεται επί αποστασίας (έγιναν και σύνθημα τότε: «Τι Μητσοτάκης, τι Μαμιδάκης») και δέθηκε με τρεις περιπτώσεις, τουλάχιστον, αγοραπωλησιών. Πρώτη: Τη βίλλα των Χανίων με τις επτά τουαλέτες. Δεύτερο: Με τις αγορές στο Παρίσι. Σε μία από αυτές η Ελένη και η Ιωάννα Μαμιδάκη, μαζί με τη Ντόρα Μητσοτάκη–Μπακογιάννη και την αδελφή της Αλεξάνδρα –και με την Μανουέλα–Μαρίκα Κνιθάκη– αγόρασαν ένα κτήμα στην Άνω Σαβοΐα το 1975, συνολικής έκτασης 18.471 τ.μ. και συνολικής αξίας 292.065 γαλλικών φράγκων. Τρίτο: Το Μάιο του 1993, ο Μαμιδάκης αγόρασε βίλλα είκοσι πέντε δωματίων, για λογαριασμό του Μητσοτάκη (στο όνομα της Αλεξάνδρας, Κυριάκου και Ντόρας) στο Καράκας της Βενεζουέλας. (Αυτό συνέβη συμπτωματικά μετά τη σύναξη της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ στην Αθήνα...).

Η υπόθεση Μαμιδάκη είναι μια υπόθεση προμήθειας αργού πετρελαίου μεγαλύτερη από την συνηθισμένη και η προσπάθεια συγκάλυψης ανάλογη.

1. – Η ΔΕΠ, με πίνακες και δικά της στοιχεία, είχε ζημιά το

1990 ογδόντα εκατομμύρια δολλάρια, δηλαδή δεκατρία δισεκατομμύρια δραχμές, γιατί αγόρασε το πετρέλαιο κατά μέσο όρο 90 σεντς ακριβότερα το βαρέλι, σε σχέση με τη μέση τιμή της αγοράς τον ίδιο χρόνο.

2. – Οι συμβάσεις του Μαμιδάκη μοιάζουν. Και είναι χαρακτηριστικό ότι θεωρεί τα γραφεία της ΔΕΠ σπίτι του, περίπου, από τότε που ανέλαβε ο Σκανδάλης, ο οποίος πήγε στην ΔΕΠ ύστερα από επιμονή του Κ. Μητσοτάκη! Το ανήκουστο όμως είναι ότι –έγινε ό,τι έγινε– η ΔΕΠ δεν ζητάει πίσω κάποια χρήματα που μπορεί να πάρει από τον Μαμιδάκη και την SHELL. Αντιθέτως, κατόπιν εντολής –καταφανώς από την Ρηγίλλης– ο Σκανδάλης (κι ενώ ο Δήμας είχε διαχωρίσει τη θέση του), πάει να καλύψει την υπόθεση... Το απόσπασμα του εγγράφου που παραθέτουμε εδώ, δίνει τη δυνατότητα στον εισαγγελέα να παρέμβει, πριν χαθούν όλα τα χαρτιά από την ΔΕΠ, επειδή ήδη έχουν αρχίσει αλλαγές στα Πρακτικά του Δ.Σ.

– Με τη σύμβαση 37655/21.9.1990 της ΔΕΠ με την MOIL COAL, του Κυριάκου Μαμιδάκη, για δύο φορτία 80.000 τόννων, υποχρεώνεται ο Μαμιδάκης πριν φορτώσει το πετρέλαιο από τον Περσικό να ειδοποιήσει την ΔΕΠ: (όρος 18).

– Τι προβλέπει όμως ο όρος 18 της σύμβασης μεταξύ ΔΕΠ και MOIL COAL του Κ. Μαμιδάκη, την οποία ο τελευταίος δεν έκανε: Η σύμβαση αναφέρει τα εξής:

18: Τιμή

18,1.........

18,2. Καθώς τα φορτία θα προέρχονται από το σημείο φόρτωσης στο νησί Χαργκ, για λόγους κοστολόγησης, θα λαμβάνεται υπ' όψη η τιμή του βαρελιού σε αυτόν το σταθμό και όχι η τιμή του βαρελιού στα συνεπαγόμενα ακολούθως φορτία στο Σίντι Κεχίρ.

18,3. Ο πωλητής υποχρεούται να ενημερώνει τον αγοραστή

HORSESHOE TRAVEL AGENCY
3486A MISSION ST. PH. 415-647-8444
SAN FRANCISCO, CALIF. 94110

405

11-2433/1210

19

PAY TO THE ORDER OF BEARER

$

DOLLARS

CROCKER NATIONAL BANK

Αυτή την επιταγή την εξαργυρώσατε κ. Μητσοτάκη;;

μέσω τέλεξ, για το όνομα του πλοίου στο νησί Χαργκ, καθώς και για την ημέρα έναρξης της φόρτωσης. Με την ολοκλήρωση της φόρτωσης, ο πωλητής θα ενημερώνει τον αγοραστή για την τιμή του βαρελιού την συγκεκριμένη ημέρα.

Ο Μαμιδάκης δεν ειδοποιεί την ΔΕΠ και αυτή του χαρίζεται... Πληρώνει το πετρέλαιο όσο της το χρεώνει και η ιστορία συνεχίζεται.

Και αυτό είναι ένα χαρτί που δεν αμφισβητείται από κανέναν και γράφει καθαρά ότι η ΔΕΠ πέταξε τα χρήματα!

Για να καλύψει αυτή την τραβηγμένη υπόθεση, αλλά και την μεγάλη ζημιά, αρχίζει να μοιράζει χρήματα στο προσωπικό... Έτσι, παρά τη ζημιά του 1990, χορηγεί πριμ απόδοσης στο προσωπικό! (Το πριμ, για να είμαστε δίκαιοι, είχε καθιερώσει επί ΠΑΣΟΚ, η προηγούμενη διοίκηση). Ο Σκανδάλης, στις 18–12–90, τροποποιεί την προηγούμενη απόφαση και χορηγεί σε όλους τους εργαζόμενους από ενάμισυ μισθό...

Το τραγικό αστείο ωστόσο είναι ότι, από όλη αυτή την ιστορία επωφελήθηκε και ο ίδιος ως διευθύνων σύμβουλος της ΔΕΠ καθώς και κάποιοι από την οικογένειά του που εργάζονται στην εταιρεία...

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι: Ο Μαμιδάκης στην υπόθεση των τελευταίων φορτίων του Περσικού, λειτουργούσε σαν «Φρόντμαν», βιτρίνα της SHELL, για να πάρουν και οι δύο τη δουλειά. Και τα τέσσερα τελευταία φορτία έχουν τιμολογηθεί στην ίδια τιμή, 39,2 δολλάρια. Ένα στοιχείο που αποδεικνύει τη βιτρίνα μεταξύ SHELL και Μαμιδάκη είναι ότι, οι τελευταίες παραγγελίες φορτώθηκαν όλες μαζί στο ίδιο πλοίο, το «KIRSTEN MAERSK».

Με τις μετατιμολογήσεις των πρώτων φορτίων από τις δύο παραπάνω εταιρείες, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο και την προτιμολόγηση του Σεπτεμβρίου, η ΔΕΠ, μέσα σ' όλη τη ζημιά

των δεκατριών δισεκατομμυρίων δολλαρίων, κατέβαλε διαπιστωμένα «καπέλα» οκτώ δισεκατομμύρια δραχμές.

Πρόκειται για πολλά χρήματα, που βγήκαν πάλι από τις τσέπες του ελληνικού Λαού και μπήκαν στις τσέπες των Μαμιδάκη–Μητσοτάκη–SHELL.

Ο πρόεδρος της ΔΕΠ Σκανδάλης, έχει ήδη παραδεχθεί ότι τις επίμαχες συμβάσεις του Σεπτεμβρίου με τον Μαμιδάκη (το καπέλο στο πετρέλαιο 12 δολ. το βαρέλι) τις απεφάσισε... μόνος του περίπου, αφού από την τριμελή επιτροπή οι άλλοι δύο απουσίαζαν, κι έτσι υπέγραψε μόνο ένα αναπληρωματικό μέλος, συνταξιούχος υπάλληλος του Υπουργείου Βιομηχανίας!..

Το απόλυτο πόθεν έσχες του Κ. Μητσοτάκη

Η ιστορία του Κ. Μητσοτάκη αρχίζει από το 1946, όταν ο Γερμανός στρατηγός Μπράουερ, ζητάει απεγνωσμένα αυτόν μόνο ως υπερασπιστή του. Το έγγραφο που θα διαβάσει ο αναγνώστης τα λέει όλα. Η συνεργασία του Κ. Μητσοτάκη με τους Γερμανούς, καθώς και του Κ. Καραμανλή στη Θεσσαλονίκη, είναι δεδομένη. Μέχρι και γερμανίδα δασκάλα είχε –την έχει ακόμα σαν συνταξιούχο– για τα παιδιά του ο Μητσοτάκης. Ο Καραμανλής με τον Τάκο Μακρή και τη Δοξούλα (αδελφή του Τάκου), μέχρι και χρυσά δόντια Εβραίων πουλούσαν στη Θεσσαλονίκη...

Η αντιστασιακή ιστορία του Μητσοτάκη κατά τη δικτατορία, περικλείεται στην παρακάτω χειρόγραφη δήλωσή του: *«Ο υπογεγραμμένος Κ. Μητσοτάκης, δηλώ υπεύθυνα ότι, απολυόμενος της προληπτικής κρατήσεως και εγκαθιστάμενος εις την οικίαν μου, θέλω απόσχει οιασδήποτε πολιτικής κινήσεως και οιασδήποτε πολιτικής δραστηριότητας».* Και εκρατείτο... στο ξενοδοχείο «ΠΙΚΕΡΜΙ». Την ίδια δήλωση υπέγραψε στους δικτάτορες και ο Α. Παπανδρέου. Γι' αυτό τονίζω και

πάλι: Ο Μητσοτάκης είναι το έτερον ήμισυ του Α. Παπανδρέου.

Και φτάνει το 1981, όπου «υπηρετούσε» ως Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος, όταν στις 23 Φεβρουαρίου στέλλει απόρρητο τηλεγράφημα στην ελληνική πρεσβεία στην Άγκυρα, όπου πιστοποιεί ότι η Ελλάς... δεν έχει συμφέρον να αντιταχθεί στην υιοθέτηση από την Κοινότητα των 10, υπέρ της Τουρκίας... Απλά διαβάστε το τηλεγράφημα Μητσοτάκη και σχολιάστε το εσείς!

Αλλά και ως Υπουργός Συντονισμού οργίασε, διορίζοντας φίλους του σε υψηλές θέσεις. Μόνο ο Γ. Γόντικας, Διευθύνων Σύμβουλος στην ΕΤΕΒΑ, εισέπρατε αμοιβή μηνιαίως το 1978, 179.434 δραχμές. (Παραθέτουμε ενδεικτικά τέσσερα έγγραφα σχετικά). Αναφορικά με τις παροχές στους φίλους του, θα χρειαστούμε ολόκληρο τόμο.

Αλλά και στις σχέσεις με το ΝΑΤΟ, ο Κ. Μητσοτάκης έχει επιδείξει αντεθνική δράση, όπως για παράδειγμα: Με εντολή του ΝΑΤΟ απεμπόλησε –Ιανουάριος 1991– εθνικά συμφέροντα στον εναέριο χώρο του Αιγαίου, προετοιμάζοντας τη χώρα μας για πόλεμο με τη γείτονα Τουρκία. Ακολουθώντας μια δουλοπρεπή στάση προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, η οποία είχε ως αντάλλαγμα την ανατροπή του 7:10, την ταξιδιωτική οδηγία, την έκθεση του Στέητ Ντηπάρτμεντ και τη συνέχιση της εφαρμογής του «Σχεδίου Φαιδώρα» στην Κύπρο.

Χωρίς να ενημερωθεί ο Λαός τότε και η Βουλή, το Υπουργείο Άμυνας διέθεσε αεροσκάφη ναυτικής συνεργασίας στο ΝΑΤΟ, για να επιτηρούν το χώρο της Ανατολικής Μεσογείου και να προσφέρουν κάλυψη στον 6ο Στόλο. Παράλληλα, προσέφερε πλήρεις διευκολύνσεις κινήσεων στα τουρκικά αεροπλάνα που συμμετείχαν στη νατοϊκή δύναμη και κινούνταν στο ελληνικό FIR.

Το ελληνικό Υπουργείο Άμυνας, παραδέχτηκε τότε ότι, οι

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΜΕΤΕΓΓΡΑΦΗ			Βαθμός Ἀσφαλείας	ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ	
Ἡμερομ.	Ὥρα	Ὑπογραφή	ΑΠΟΡΡΗΤΟ	Ἡμερομηνία	Ἀριθ. Καταχωρίσεως
			Βαθμός Προτεραιότητος		

ΑΠΟ: [illegible] ΠΡΟΣ: Η.Α. [illegible]
ΑΕΓ.: 6219/ 34/[illegible] 666 ΗΜΕΡ.: 23.2.1981

ΚΟΙΝ.: Πρεσβεία Ἀγκύρας
(μέ συνημμ. τά σχετ. τηλ/ματα)

Σχετ: Τηλ/ματά σας Α1566/83/11.2.81 καί
2330/2332/19.2.81.

Ἐπί θέματος 4ου χρηματοδοτικοῦ πρωτοκόλλου Τουρκίας – ΕΟΚ παρατηροῦμε τά ἑξῆς: α) Ὕψος χρηματοδοτικοῦ πρωτοκόλλου καί βασικά χαρακτηριστικά του ἔχουν ἤδη συμφωνηθεῖ μεταξύ 9 καί Τουρκίας παρελθόντα Ἰούνιο στά πλαίσια Συμβουλίου Συνδέσεως. Ἑλλάς δέν ἔχει συμφέρον ἀντιταχθεῖ υἱοθέτησή του ἀπό Κοινότητα τῶν 10.

β) Κατά συζήτηση λεπτομερειῶν ἑλληνική ἀντιπροσωπεία θά πρέπει συντάσσεται μέ χῶρες-μέλη πού τηροῦν ἐπιφυλακτική στάση γιά οἰκονομικούς ἤ πολιτικούς λόγους.

γ) Εἰδικώτερα ὅσον ἀφορᾶ θέμα μορφῆς πρωτοκόλλου ἐπιβάλλεται ταχθεῖτε [illegible] ὑπέρ ἀπλοποιημένου τύπου ὅπου συμβαλλόμενα μέρη εἶναι Συμβούλιο Ὑπουργῶν καί τρίτη χώρα.

ΕΠΟΝΤΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ 1294 καί 233

ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

Ἐσωτερική διανομή:

Ντοκουμέντο μειοδοσίας όπου διαφαίνεται ότι ο τότε Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών Μητσοτάκης δεν φέρει αντίρρηση να εισπράξει η Τουρκία από την ΕΟΚ το 4ο Χρηματοδοτικό Πρωτόκολλο.

πληροφορίες πτήσεων που παρείχαν στις ελληνικές υπηρεσίες τα τουρκικά αεροπλάνα, ήταν εκείνες που ήθελαν οι Τούρκοι. Δηλαδή, εξακολουθούσαν να μη δίνουν το σημείο και την ώρα εισόδου στο ελληνικό FIR. Σημειώνεται ότι αυτή η εμμονή των Τούρκων, οδήγησε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το 1983, να σταματήσει τη συμμετοχή της Ελλάδας σε νατοϊκές ασκήσεις και αναχαίτιζε κάθε αεροπλάνο που δεν κατέθετε πλήρες σχέδιο πτήσης.

Το Υπουργείο Άμυνας, είχε παραδεχθεί ακόμα ότι, από το 1990 επανέφερε τη διαδικασία που ίσχυε μέχρι το 1983, δηλαδή πλήρης υποταγή στις επιθυμίες της Άγκυρας, όταν αυτό είναι για το καλό του ΝΑΤΟ και σε επέκταση για το καλό του Μητσοτάκη.

Να σημειωθεί εδώ ότι η Τουρκία αρνείται να υποβάλει σχέδια πτήσεων για τα στρατιωτικά αεροσκάφη που πετούν στο Αιγαίο, επειδή αμφισβητεί τόσο τα όρια του FIR, όσο και τα όρια του υπηρεσιακού ελέγχου στα πλαίσια του ΝΑΤΟ. Αντίθετα, απαιτεί την υποβολή σχεδίων πτήσεων από κάθε αεροπλάνο (στρατιωτικό ή μη) που πρόκειται να μπει στο δικό της FIR. Εκείνο που δεν έχει διευκρινίσει μέχρι σήμερα το Υπουργείο Άμυνας είναι, τι είδους νατοϊκή αποστολή εκτελούν τα τουρκικά αεροπλάνα. Και εκείνο που επιμελώς κρύβει είναι ότι, στην ίδια αποστολή είναι μπλεγμένα και ελληνικά αεροπλάνα. Μια έκθεση του ΝΑΤΟ, με ημερομηνία 4 Φεβρουαρίου 1991, γράφει: «*...την περασμένη Δευτέρα, η επιτροπή αμυντικού σχεδιασμού του ΝΑΤΟ ενέκρινε μια πρόσθετη αίτηση του διοικητή των δυνάμεων της Ευρώπης, στρατηγού Γκάλβιν, για τη δημιουργία μιας αεροπορικής δύναμης που θα συνδράμει το έργο της επιτήρησης της Μεσογείου και της ναρκαλιείας. Στη δύναμη αυτή θα ενταχτούν 31 αεροσκάφη από διάφορες χώρες–μέλη της Συμμαχίας...*». Πιο κάτω, η ίδια έκθεση γράφει ότι, η Γερμανία, η Ιταλία, η Ολλανδία και η Τουρκία, είπαν ότι θα θέσουν αεροσκάφη ναυτικής συνεργασίας υπό τον επιχειρησιακόν έλεγχο του νατοϊκού διοικητού της Νότιας Πτέρυγας (είναι συγχρόνως και διοικητής του 6ου Στόλου), ναυάρχου Τζόναθαν Χάου. Και η έκθεση σημειώνει τελικά: «*Άλλα τέσσερα κράτη, το Ην. Βασίλειο, η Γαλλία, η Ισπανία και η Ελλάδα, θα στείλουν επίσης αεροπλάνα και θα συντονίζουν τις αποστολές με την νατοϊκή ομάδα*».

Διευκρινίζεται δε ότι, τα εμπλεκόμενα κράτη διατηρούν τη διοίκηση των δυνάμεών τους (πρόκειται περί συνήθους πρακτικής του ΝΑΤΟ). Όλα αυτά και άλλα πολλά νατοϊκά μυστικά, ο Μητσοτάκης τα κρύβει από το Λαό, για ευνόητους λόγους.

Η περιουσία του Κ. Μητσοτάκη

Ο Κ. Μητσοτάκης, του Κυριάκου και της Σταυρούλας, 75 χρόνων, συνταξιούχος δικηγόρος, ανήκει στην κατηγορία των πολιτικών που άσκησαν λίγο ή και ελάχιστα το επάγγελμά τους, διατί τους απερρόφησε η πολιτική. Ο σημερινός Πρωθυπουργός, εξετέθη για πρώτη φορά και βγήκε βουλευτής σε ηλικία 28 χρόνων, στις πρώτες μετακατοχικές εκλογές, το 1946. Από τότε, εκλέγεται συνεχώς βουλευτής, πλην της περιόδου 1974–1977.

Είναι όμως τυχερός... Έχει αρκετά μεγάλη περιουσία (εκτάσεις, σπίτια κ.λπ.) την οποία απέκτησε:

– από κληρονομιές
– από αγορές

Ας δούμε πώς απέκτησε μέσα από τη δική του επίσημη αφήγηση: Τις Δηλώσεις του Νόμου «ΠΟΘΕΝ ΕΣΧΕΣ».

Το 1977, ο Μητσοτάκης επανεκλέγεται ως βουλευτής και αρχηγός του κόμματος των Νεοφιλελευθέρων και το Μάιο του 1978 το κόμμα του απορροφάται από τη Ν.Δ. και ο ίδιος γίνεται Υπουργός Συντονισμού, στο πλαίσιο της Καραμανλι-

κής νεοαποστασίας, η οποία ονομάστηκε... απλοϊκά «διεύρυνση».

Έτσι, το 1978 κάνει δήλωση με βάση το Νόμο περί «πόθεν έσχες», από την οποία προκύπτουν τα εξής –κατά τη δήλωσή του– περιουσιακά στοιχεία, με τρόπο απόκτησης:

12.8.1944: Πεθαίνει ο πατέρας του Κυριάκος και του αφήνει μια έκταση στη θέση «Προφήτης Ηλίας» Ακρωτηρίου Χανίων, που μαζί με μια δωρεά της θείας του Στέλλας Κων. Μητσοτάκη (19.4.65) παίρνει τα 2/3 μιας έκτασης 25.510 τ.μ.

Ο πατέρας του και ο θείος του Κων. Μητσοτάκης, που πέθανε στις 13.3.52, του αφήνουν μια έκταση 1.495 τ.μ. στη θέση «Πετροκοπιά», επί της οδού Χανίων–Αεροδρομίου. Μια έκταση 10.050 τ.μ. στην ίδια περιοχή, βάσει του υπ' αριθμ. 1430/4.6.74 διανεμητηρίου συμβολαίου, της συμβολαιογράφου Αθηνών Φρειδερίκης Ανυφαντάκη–Στεφανάκη.

1.11.48. Στη διάρκεια του εμφυλίου, ο βουλευτής τότε Μητσοτάκης, αγοράζει από την Εθνική Τράπεζα ένα κτήμα στα Χανιά, έκτάσης 323 τ.μ. (οδός Φ. Πασσά) αντί 28.145.500 δρχ.

1950. Στην έκταση αυτή κτίζει ένα μονοώροφο κτίσμα, στο οποίο στεγάζει τα γραφεία και τις τεχνικές εγκαταστάσεις της εφημερίδας του «ΚΗΡΥΞ».

10.12.52. Αγοράζει από την Εθνική Τράπεζα, νέα έκταση 71,25 τ.μ. δίπλα στην προηγούμενη αντί 10.687.500 δρχ.

5.5.53. Γνωστός πολιτικός πλέον, νυμφεύεται την Μαρίκα Γιαννούκου και παίρνει προίκα, ένα σπίτι από τη γυναίκα του.

1.4.1954. Η πεθερά του Ντόρα, σύζυγος Αγ. Γιαννούκου, δίνει στο ζεύγος Μητσοτάκη ένα οικόπεδο έκτασης 1.065,7 τ.μ. με σπίτι μέσα, στη Γλυφάδα (θέση Ευριάλι), στην οδό Χρυσηίδος 13. Συγχρόνως, η θεία της Μαρίκας Μητσοτάκη, Κρανάη Δ. Ζαβογιάννη, της δωρίζει 250 τ.μ.

1954. Ο Μητσοτάκης αγοράζει σε πλειστηριασμό μια έκταση στη Λεωφόρο Χαϊδαρίου.

7.10.57. Ο θείος του Μητσοτάκη Αλέξανδρος, κάνει δημόσια διαθήκη και του αφήνει διαμέρισμα επτά δωματίων στο β΄ όροφο επί των οδών Βασ. Κωνσταντίνου και Π. Αραβαντινού πολυκατοικίας (απέναντι από το Στάδιο). Το συνολικό οικόπεδο της πολυκατοικίας είναι 295,31 τ.μ. και το ποσοστό του Μητσοτάκη είναι 25,40%.

1958. Ο Μητσοτάκης αγοράζει στον Κάλαμο έκταση 2.377 τ.μ. στη θέση «Αρκούδι» και «Μύλοι» των Αγίων Αποστόλων.

29.3.64. Ο Μητσοτάκης αγοράζει στη θέση «Πατητήρι» Αλοννήσου, έκταση 6.666 τ.μ.

23.12.65. Έξι μήνες μετά την αποστασία, η γυναίκα του Μαρίκα, αγοράζει κτήμα στους Αγίους Αποστόλους του Γαλατά Χανίων, έκτασης 1.000 τ.μ., αξίας 40.000 δρχ., από τον Βελισσάριο Π. Πούλακα.

7.2.67. Ο Μητσοτάκης αγοράζει στη θέση «Σήφακα Βάρδια» Βλητέ Ακρωτηρίου Χανίων, έκταση 7,5 στρεμ. αντί 15.000 δρχ. από τον Μανούσο Κ. Μανουσάκη. Εκεί ο Μητσοτάκης χτίζει μία βίλλα 360 τ.μ.

23.3.68. Η Μαρίκα Μητσοτάκη, αγοράζει οικόπεδο στην Πολιτεία, επί των οδών Πιττακού και Μπουμπουλίνας, έκτασης 1,256,5 τ.μ., προς 600.000 δρχ. από τους Χρ. Παπαθάνο και Γ. Παπαθάνο.

28.11.73. Ο Μητσοτάκης αγοράζει το μισό εξ αδιαιρέτου εκτάσεως 14.520 τ.μ. στην περιοχή Αρώνη Κυδωνίας του νομού Χανίων, από τον Ν. Ι. Αμπελικάκη, έναντι 100.000 δρχ.

24.4.74. Η Μαρίκα Μητσοτάκη, αγοράζει στη Γαλλία μαζί με την Σοφία Παπαδημητρίου, σύζυγο Ν. Μικέλη, τον Κων. Κυρατσάκη και την Αντριάνα Τασογιάννη μια έκταση 20.500 τ.μ. έναντι 307.500 γαλλικών φράγκων. Συνολικά παίρνει και φυσικά πληρώνει το 1/4 της έκτασης.

19.2.75. Η Ντόρα Μητσοτάκη μαζί με την αδεφή της Αλε-

ξάνδρα, αγοράζουν στην άνω Σαβοΐα, μαζί με άλλες τρεις φίλες τους, κτήμα συνολικής έκτασης 19.471 τ.μ., συνολικής αξίας 292.065 γαλλικών φράγκων. Οι άλλες τρεις είναι: Η Μαρία–Ελένη Μαμιδάκη, η Ιωάννα Μαμιδάκη, αδελφή της προηγούμενης και η Μαρίνα–Μανουέλα Κνιθάκη. Στις κόρες του Κ. Μητσοτάκη ανήκει από 1/4 στην κάθε μία αυτής της έκτασης.

28.6.75. Ο Μητσοτάκης αγοράζει το 1/4 εξ αδιαιρέτου έκτασης 300 στρεμμ. στη θέση «Πισκοπή Μετόχι» της κοινότητας Αγυιάς Χανίων. Πωλητής ήταν ο Περικλής Κ. Μάνος και η τιμή 385.000 δρχ.

3.10.75. Η Μαρίκα Μητσοτάκη αγοράζει το1/8 εξ αδιαιρέτου οικόπεδο στο Χαϊδάρι Αττικής και επί των οδών Κυπρίων Αγωνιστών και Καλαβρύτων. Πωλητής ήταν η Αγγελίνα, χήρα Παντελή Παληού και η αξία του 800.000 δρχ.

26.1.78. Ο Μητσοτάκης αγοράζει στο Κολωνάκι, Δεινοκράτους 30, το 6,5 εξ αδιαιρέτου κτήματος 209,80 τ.μ. έναντι 445.000 δρχ. Όνομα πωλητού άγνωστο.

Επίσης –πάντα κατά δήλωσή του– ο Μητσοτάκης αγοράζει δύο οικόπεδα δ΄ κατηγορίας από το Βουλευτικό Συνεταιρισμό στο Σκορπονέρι Βοιωτίας και ένα οικόπεδο στο Σουσάκι από τον Συνεταιρισμό Νέων Εφέδρων Αξιωματικών.

Το διαμέρισμα της Γαλλίας, η Μαρίκα Μητσοτάκη το δώρισε στην κόρη της Αλεξάνδρα το 1984 και το οικόπεδο στη Σαβοΐα το δώρισε στον Κυριάκο το 1986. Επίσης το 1980, ο Μητσοτάκης έκανε δωρεά εν ζωή και έδωσε στον γιό του Κυριάκο την «ψιλή κυριότητα» της βίλλας των Χανίων. Το 1981 έδωσε στην κόρη του Αλεξάνδρα την έκταση στη θέση Αρώνι Κυδωνίας, Ακρωτηρίου Χανίων. Το 1983, η Μαρίκα Μητσοτάκη πούλησε το οικόπεδο που είχε αγοράσει στην Πολιτεία έναντι 9.000.000 δρχ.

1986. Η Μαρίκα Μητσοτάκη κληρονομεί τρία διαμερίσμα-

Αρχαίες εικόνες ανεκτίμητης αξίας από τη συλλογή του Κ. Μητσοτάκη.

τα και μία μονοκατοικία. Τα διαμερίσματα είναι: Στην Αιδηψό 35 τ.μ., στην Χαλκίδα 50 τ.μ., το οποίο πουλήθηκε αμέσως έναντι 1.000.000 δρχ. και στην Αθήνα (Δουκίσης Πλακεντίας 46–48) 58 τ.μ., το οποίο πουλήθηκε και αυτό αμέσως έναντι 1.600.000 δρχ. Η μονοκατοικία είναι στο Ν. Κόσμο (Μάρκου Μπότσαρη 58) 100 τ.μ., η οποία νοικιάστηκε.

1990. Η Μαρίκα πούλησε το κτήμα που είχε αγοράσει στους Αγ. Αποστόλους Γαλατά Χανίων, έναντι 15.000.000 δρχ. Επίσης, αγοράζει από την εταιρεία «ΜΥΚΗΝΑΙ Α.Ε.», που ανήκει στο Ίδρυμα Ωνάση, έκταση 270 τ.μ., έναντι 8.101.747 και που συνορεύει με το σπίτι της Γλυφάδας.

Η αρχαιοκαπηλεία του Κ. Μητσοτάκη

Είναι φαινόμενο σε παγκόσμια κλίμακα, η αντιμετώπιση από τον Κ. Μητσοτάκη και την οικογένειά του, αναφορικά με την υπόθεση των αρχαίων, των οποίων φέρονται ως ιδιοκτήτες...

Ο Πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης, κατηγορήθηκε από την εφημερίδα «Ποντίκι», κατά τρόπο έμμεσο στην αρχή, σαφέστατα κατόπιν, ότι κατέχει παράνομα έναν ανεκτίμητο θησαυρό και κλήθηκε τότε να απαντήσει σε ορισμένα ερωτήματα πολύ συγκεκριμένα. Ο Πρωθυπουργός της χώρας όμως δεν απάντησε ποτέ. Η κάποια δωρεά που έκανε η οικογένειά του και ο ίδιος στο κράτος (αρχαία, εικόνες, νομίσματα), δεν σημαίνει και παραγραφή των αδικημάτων που έχουν διαπραχθεί. Αυτόματα τίθεται το ερώτημα: Πού βρήκε η οικογένεια Κ. Μητσοτάκη τα αρχαία; Αλλά ακόμα βασικώτερα ερωτήματα είναι τα παρακάτω:

1. – Πόσα αρχαία αντικείμενα έχουν στο σπίτι τους. Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε κάποτε η οικογένεια Μητσοτάκη πρόκειται για 2.500 κομμάτια. Από αυτά μόνο τα 850 ήταν δηλωμένα στην αρμόδια Εφορία Αρχαιοτήτων Χανίων.

2. – Πώς απέκτησαν –και μάλιστα από το 1978 και μετά, δηλαδή από τότε που ο Κ. Μητσοτάκης έγινε πάλι Υπουργός, προσχωρώντας στη Ν.Δ.– το θησαυρό αυτό;

– Αγορές;

– Δωρεές;

– Ανασκαφές;

3. – Πόσα χρήματα ξόδεψε η οικογένεια Μητσοτάκη για την απόκτηση του θησαυρού αυτού και πού τα βρήκαν; Με δυο λόγια, ένα αρχαιολογικό και πολιτικοοικονομικό πόθεν έσχες, επειδή ο Μητσοτάκης είναι συνεχώς στη Βουλή από το1946 –είναι δηλαδή πολιτικό πρόσωπο– με εξαίρεση την τριετία 1974–1977, και πολλές φορές έχει διατελέσει Υπουργός, ενώ από το 1984 είναι αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας.

4. – Ποια είναι η αξία αυτού του θησαυρού, περίπου;

5. – Τηρήθηκε η σαφέστατη για ιδιώτες νομοθεσία;

Υπάρχει ένα ειδικό ερώτημα, που δεν αφορά μόνο τον Κ. Μητσοτάκη αλλά ίσως και κάποιες άλλες αρμόδιες υπηρεσίες; Η ανεύρεση ανάμεσα στα «κομμάτια» της συλλογής Μητσοτάκη αρχαίων αντικειμένων που πρέπει να βγήκαν στην αγορά από αρχαιοκάπηλους!

Εδώ θα μιλήσουμε για δύο συλλογές της οικογένειας Μητσοτάκη: Μία βυζαντινών εικόνων και μία με χάρτες και χαλκογραφίες, ιδιαίτερα αξιόλογη. Στη φωτογραφία που παραθέτουμε, έχουμε μια συλλογή βυζαντινών εικόνων, αν και η έλλειψη χρωμάτων μειώνει ιδιαίτερα την ομορφιά του... τοπίου. Στο σπίτι του Μητσοτάκη στη Ρηγίλλης, η γνωριμία με το χώρο γίνεται από το κεντρικό χωλ, όπου φθάνει κανείς σε ένα φαρδύ διάδρομο. Πρόκειται για ένα νοικιασμένο διαμέρισμα, όπου δεν έχουν γίνει αρχιτεκτονικές επεμβάσεις. Στο κέντρο του σπιτιού, γύρω από το χωλ, βρίσκονται οι κύριοι χώροι, το μεγάλο καθημερινό, το γραφείο και η τραπεζαρία. Εκεί, το σκηνικό στυλ απλού διαμερίσματος, μεταβάλλεται σ'

ένα χώρο, όπου τα βαρύτιμα αντικείμενα και οι λεπτές χρωματικές συνθέσεις, δηλώνουν το πέρασμα πολλών γενεών, η κάθε μία με το ιδιαίτερό της συλλεκτικό αισθητήριο: Έπιπλα, faiences, πίνακες και βυζαντινές εικόνες, όλα έχουν πολλά να αφηγηθούν για τη δημιουργία και τη θέση τους στο ευρύτερο διακοσμητικό σκηνικό.

«Ρίγη συγκίνησης» μας διαπερνούν, αλλά... αδιάφοροι προχωράμε παρακάτω για να δούμε τι... προεξέχει από τις συλλεκτικές προτιμήσεις της οικογένειας Μητσοτάκη. Προεξέχουν λοιπόν, για τον Πρωθυπουργό, οι βυζαντινές εικόνες, για τη σύζυγό του Μαρίκα τα αργυρά αντικείμενα. Όσο για την αξία των συλλογών, για την οικογένεια Μητσοτάκη, φαίνεται πως η τέχνη έχει ξέχωρη θέση, τόσο μέσα από τις εικόνες, όσο και με έργα Ευρωπαίων και Ελλήνων ζωγράφων, μεγίστου καλλιτεχνικού ύψους. (Φαντασθείτε πόσο στοιχίζουν!!..).

Η οικογένεια Μητσοτάκη πάντως, βεβαιώνει ότι «αυτό το δέος του ονόματος, δεν πρέπει να εμποδίσει την αντικειμενική εκτίμηση, η οποία πρέπει να αποδώσει την οφειλόμενη αναγνώριση στο αισθητήριο των οικοδεσποτών και στην προσεκτική δουλειά των δημιουργών».

Εμείς θα λέγαμε ότι το «δέος του ονόματος», δεν πρέπει να εμποδίσει κάποιες αρμόδιες αρχές να ερευνήσουν την υπόθεση. Επειδή αν δεν την ερευνήσουν τώρα, θα υποχρεωθούν σε λίγο, όταν ο Κ. Μητσοτάκης θα βρίσκεται στο Καράκας. Αν προλάβει!..

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ARAMCO

Όλα τα πουλάει

Ο Πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης από το 1990 διαπραγματεύεται την πώληση της Δημόσιας Επιχείρησης Πετρελαίου (ΔΕΠ), με τη γνωστή πολυεθνική ARAMCO. Εκείνο που δεν κατόρθωσε ο Α. Παπανδρέου, προσπαθεί να το επιτύχει ο μπιζναδόρος Πρωθυπουργός Κ. Μητσοτάκης. Διαπραγματεύεται επίσης και την πώληση των διυλιστηρίων της ΕΚΟ, τον εμπορικό κλάδο της ΕΚΟ, τα διυλιστήρια Ασπροπύργου, τους εξοπλισμούς μεταφοράς, τις εγγυήσεις διανομής κ.ά. Το ποσοστό συμμετοχής που ζητάει η ARAMCO, είναι 50%!!!

Η επιστολή που έστειλε ο πρόεδρος της SAUDI ARAMCO Αλί Ναούμι, στον πρόεδρο της ΔΕΠ Σκανδάλη και τον τότε Υπουργό Σ. Δήμα, αναφέρει:

Αγαπητέ Δρ. Σκανδάλη

Ήταν χαρά μου που σας συνάντησα στην Αθήνα τον περασμένο μήνα. Ο Κ. Τραμπούλσι κι εγώ, αποχωρήσαμε από την Ελλάδα με την εντύπωση ότι μια συνεργασία της SAUDI ARAMCO και της ΔΕΠ, θα είχε αμοιβαία οικονομικά και στρατηγικά οφέλη για τις δύο εταιρείες. Όπως σας υποσχέθηκα, σας εκθέτω τις ιδέες της ARAMCO αναφορικά με την ανάπτυξη πιθανής συνεργασίας μεταξύ των δύο εταιρειών. Η κοινή επιχείρηση θα περιλαμβάνει όλα τα διυλιστήρια, το μάρκετινγκ και τα σχετικά κεφάλαια της ΔΕΠ, περιλαμβανομένων και των διυλιστηρίων Ασπροπύργου και Θεσσαλονίκης, σταθμούς διανομής προϊόντων, εγκαταστάσεις μεταφοράς, συμπεριλαμβανομένων των αγωγών και το μάρκετινγκ πετρελαίου και κεφάλαια διανομής.

Οι συνεταίροι, θα κατέχουν ο καθένας το 50% των [illegible]

SAUDI ARABIAN OIL COMPANY
(SAUDI ARAMCO)

November 12, 1990

Dr. El. N. Skandalis
Chairman of the Board of Directors
and Managing Director
Public Petroleum Corporation of Greece S.p.A.
357-359 Messogion Avenue
GR152 31, Halandri
Greece

Dear Dr. Skandalis:

It was a pleasure to meet with you in Athens last month. Mr. Trabulsi and I came away from our meetings in Greece with the belief that a joint venture between Saudi Aramco and DEP would be of substantial economic and strategic benefit to both companies. As promised, following are Saudi Aramco's ideas concerning a possible structure for a joint venture between our two companies.

1. The Joint Venture would include all of the refining, marketing and related assets of DEP, including the Aspropyrgos and Thessaloniki refineries, product distribution terminals, transportation assets, including pipelines, and petroleum marketing and distribution assets.

2. The partners would each own a 50% interest in the Joint Venture. Within this 50/50 framework Saudi Aramco is flexible with respect to ownership structure.

3. The partners would share equally in the strategic management of the Joint Venture and be represented equally on its management board or shareholders committee. Saudi Aramco would have the right to appoint members to the day-to-day management team of the Joint Venture in proportion to its equity interest.

4. The crude oil requirements of the Joint Venture would be supplied by the partners. Saudi Aramco would have the right to supply crude oil in quantities at least equal to its percentage interest in the Joint Venture at market related prices. Saudi Aramco would be prepared to supply

Επιστολή της ARAMCO της 12-11-1990, με την οποία ζητάει να πάρει τα ελληνικά πετρέλαια.

ρόντων της κοινής επιχείρησης. Στα πλαίσια αυτής της αναλογίας 50–50, η SAUDI ARAMCO έχει ευελιξία αναφορικά με τη δομή της ιδιοκτησίας.

Οι συνεταίροι, θα μοιράζονται εξ ίσου τα καθήκοντα στη στρατηγική διαχείριση της κοινής επιχείρησης και θα αντιπροσωπεύονται εξ ίσου στο Διοικητικό Συμβούλιο και την επιτροπή μετόχων. Η SAUDI ARAMCO θα έχει το δικαίωμα να ορίζει μέλη στην ομάδα καθημερινής διοίκησης της κοινής επιχείρησης, στην αναλογία των μετοχών της.

Οι απαιτήσεις της κοινής επιχείρησης σε αργό πετρέλαιο θα ικανοποιούνται από τους συνεταίρους. Η SAUDI ARAMCO, θα έχει το δικαίωμα να προμηθεύει πετρέλαιο σε ποσότητες τουλάχιστον ίσες στην εκατοστιαία συμμετοχή της στην κοινή επιχείρηση, σε τιμές αγοράς. Η SAUDI ARAMCO θα πρέπει να είναι έτοιμη να προμηθεύσει το 100% των αιτουμένων ποσοτήτων αργού πετρελαίου των διυλιστηρίων, στην ίδια βάση τιμών.

Θα θέλαμε η κοινή επιχείρηση να επενδύσει σε έργα επεξεργασίας αργού πετρελαίου με στόχο να βελτιώσει την απόδοση των διυλιστηρίων στην παραγωγή επεξεργασμένου προϊόντος.

Η κοινή επιχείρηση θα δρα ως ανεξάρτητη εμπορική επιχείρηση στον τομέα παραγωγής αργού πετρελαίου και την εμπορία διηθημένων προϊόντων, μέσω δικών της διαύλων προσφοράς και χωρίς καθημερινές παρεμβάσεις από τους συνεταίρους.

Ο κ. Ε.Μ. Τραμπούλσι, θα είναι υπεύθυνος για την υλοποίηση του σχεδίου αυτού για λογαριασμό της SAUDI ARAMCO και θα έρχεται σε επαφή μαζί σας μέσω της εταιρείας. Γνωρίζω ότι ο ίδιος και η ομάδα του επιθυμούν να σας συναντήσουν, καθώς και τους συνεργάτες σας, για να συζητήσουν τις σχετικές διαδικασίες και να προωθή-

σουν περαιτέρω ιδέες. Στο μεταξύ, θα δεχόμουν ευχαρίστως τις απόψεις σας για το σχέδιο που σας ανέπτυξα ανωτέρω.

Ο κ. Τραμπούλσι θα σας στείλει σύντομα δύο λεπτομερή ερωτηματολόγια που ετοιμάστηκαν από τους τεχνικούς συμβούλους μας, και τα οποία αποβλέπουν στο να βοηθήσουν την ARAMCO να αποκομίσει περισσότερες πληροφορίες για τα διυλιστήρια και το μάρκετινγκ της ΔΕΠ. Άμεσες και ακριβείς απαντήσεις θα βοηθήσουν στην προώθηση των σχεδίων μας.

Αν θέλετε, μπορείτε να δώσετε αντίγραφα της επιστολής σε όσους συναντήσαμε ο κ. Τραμπούλσι και εγώ κατά την επίσκεψή μας.

Document No. 592, as described in the affidavit of Louis J. Dube, dated 22 April 1981, contains one paragraph of information furnished by USICA and warrants continued classification as Secret. The information was provided by an official of a foreign government to a U.S. diplomat and employee of the U.S. Information Agency, predecessor agency to USICA. The United States is involved in very sensitive negotiations with this foreign government. Disclosure of the source or the information conveyed confidentially by the source could seriously affect our foreign policy interests at this time and would be expected to cause identifiable damage to the national security. USICA has determined that the information was properly classified under Executive Order No. 11652, as amended, and warrants continued classification under Executive Order No. 12065, sections 1-301 (b) and (d) and must be withheld pursuant to 5 U.S.C. 552 a (K)(1).

Signed Charles Jones, Jr.

Charles Jones, Jr.

Subscribed and sworn to before me this 30th day June, 1981.

Notary Public

΄Εγγραφο της USICA (προκατόχου της USIS), που επιβεβαιώνει ότι μια από τις επαφές της CIA ήταν κυβερνητικός αξιωματούχος.

Document No. 592:

Cable, dated 26 June 1975. Classified Secret. This two-page cable is being withheld in its entirety.

This document relays the contents of the separate conversations between two U.S Government officials and two other individuals who were intelligence sources (see paragraph 4). Release would identify those sources who are named therein. In addition, the document, in toto, reveals the location of a CIA overseas installation (see paragraph 12). A cryptonym (see paragraph 5); CIA internal organizational data (see paragraph 13); and filing information (see paragraph 14). Further, the document was coordinated with the U.S. International Communications Agency which requested that certain information be denied on the basis that its release would adversely affect foreign policy interests (see paragraph 18).

Information which reveals the identities of intelligence sources is being withheld on the basis of exemptions (b)(1) and (b)(3) of the FOIA and (j)(1) and (k)(1) of the Privacy Act. The location of a CIA overseas installation is being withheld on the basis of exemptions (b)(1) and (b)(3) of the FOIA and (j)(1) and (k)(1) of the Privacy Act. CIA internal organizational data, a cryptonym and filing information are being withheld on the basis of exemptions (b)(3) of the FOIA and (j)(1) of the Privacy Act. The U.S. International Communications Agency will be requested to furnish an affidavit in support of the withholding of information at the request of that Agency.

Έγγραφο της CIA, στο οποίο αναφέρεται η ύπαρξη τηλεγραφήματος με τα ονόματα των πρακτόρων της στην κυβέρνηση Καραμανλή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ: Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΧΩΡΙΣ ΡΙΖΕΣ

Το πόθεν έσχες του...Τζωρτζ Μάρσαλ: Το εφαλτήριο Καραμανλή για την πρωθυπουργία. Η «εκπαραθύρωση» το 1985, η επαναφορά το 1990.

Δύο έγγραφα της CIA και της USIS, τα οποία περιήλθαν στην κατοχή μου, στοιχειοθετούν την ύπαρξη οργάνων των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ σε λειτουργικές θέσεις των κυβερνήσεων Κ. Καραμανλή, που ακολούθησαν την «αποκατάσταση της Δημοκρατίας» στη χώρα μας.

Τα ονόματα των ενεργουμένων αυτών της CIA, υπάρχουν σε ένα άκρως απόρρητο τηλεγράφημα του τότε σταθμάρχη της CIA στην Αθήνα Σταίησου Χωλς, το οποίο φυλασσόταν καλά (μέχρι πριν λίγο) στα αρχεία της CIA στο Λάγκλεϋ της Βιρτζίνια των ΗΠΑ.

Αποδεικνύεται έτσι ότι τα πλοκάμια της CIA φτάνουν πολύ ψηλά στην Ελλάδα, μέχρι το άμεσο περιβάλλον του εκάστοτε Πρωθυπουργού, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση, μέχρις εκείνο του Καραμανλή. Έχει σημασία εξ άλλου ν' αναφερθεί ότι, η υπόθεση αυτή αποκαλύπτει ότι οι συγκεκριμένοι κρατικοί λειτουργοί της τότε κυβέρνησης Καραμανλή συνεργάστηκαν με τις ΗΠΑ, στην συγκάλυψη της ανάμειξης της Αμερικής στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967.

Η υπόθεση που αποκαλύπτουμε σήμερα, διαδραματίζεται

THE FOREIGN SERVICE
OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

RECEIVED APR 20 1949

DIVISION OF GREEK, TURKISH AND IRANIAN AFFAIRS

AMERICAN EMBASSY

No.259

Athens, Greece, March 29, 1949

APR 23 1949

SECRET

DEPARTMENT OF STATE

Subject: Continuous support from U.S.A. to Constantinos Karamanlis for the imposed resumption of Greece's premiership in the right time. The sufficiently positive view of Greece's King in such evolution.

The Honorable
The Secretary of State

Τηλεγράφημα της Αμερικανικής Πρεσβείας στην Αθήνα προς τον Υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, όπου τίθεται το θέμα της μετέπειτα ανάληψης της εξουσίας από τον Κ. Καραμανλή, στήριξη των ΗΠΑ στο πρόσωπό του, και συμφωνία γι' αυτό του τότε βασιλιά της Ελλάδος.

σε μια εποχή ευαίσθητων και λεπτών διαπραγματεύσεων για το μέλλον των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα!.. Ο διάσημος δημοσιογράφος και σεβαστός μου φίλος, ο κ. Τζακ Άντερσον, τότε αρθρογράφος της *Ουάσιγκτων Ποστ* και εκατοντάδων άλλων αμερικανικών εφημερίδων, τηλεφώνησε μέσω του πρώτου βοηθού του κ. Λες Χουΐτεν στον τότε Υφυπουργό Παναγιώτη Λαμπρία, ζητώντας του πληροφορίες. Ο κ. Άντερσον είχε πληροφορηθεί όλα όσα προανέφερα σχετικά με τη GREEK CONNECTION, τις παράνομες χρηματοδοτήσεις κ.λπ. Ο Λαμπρίας απάντησε στον Αμερικανό δημοσιογράφο ότι γνώριζε την υπόθεση και ότι η τότε κυβέρνηση Καραμανλή σκόπευε... να διατάξει την διεξαγωγή ανακρίσεων!.. Υποσχέθηκε επίσης στον κ. Χουΐτεν ότι θα του έδινε περισσότερες πληροφορίες αν του τηλεφωνούσε πάλι σε δύο μέρες. Ο κ. Χουΐτεν τηλεφώνησε πράγματι σε δύο μέρες κατ' επανάληψη, αλλά ο Λαμπρίας, όπως με πληροφόρησε ο σεβαστός κ. Άντερσον, απέφυγε να μιλήσει στον κ. Χουΐτεν. Απουσίαζε...

Μόλις ο τότε σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, ο Σταίησυ Χωλς, πληροφορήθηκε τι είχε δηλώσει ο κ. Λαμπρίας στον κ. Χουΐτεν ζήτησε από τον τότε αρχηγό της ΚΥΠ, στρατηγό Κωνσταντίνο Φέτση, να σταματήσει κάθε ενέργεια από ελληνικής πλευράς για την διαλεύκανση της υπόθεσης. Ο Φέτσης, διεβίβασε το αίτημα της CIA στον τότε Υπουργό Προεδρίας Γεώργιο Ράλλη και σε μια επείγουσα αλλά και οξεία «συνάντηση κορυφής» της τότε κυβέρνησης, αποφασίστηκε να μη δοθεί συνέχεια στην υπόθεση και τα αρχεία της ΚΥΠ να παραμείνουν κλειστά για να μην επιδεινωθούν οι ήδη τεταμένες ελληνοαμερικανικές σχέσεις. Όλα αυτά βέβαια, έγιναν γνωστά στις ΗΠΑ από τα δημοσιεύματα του Άντερσον, και με την υπόθεση ασχολήθηκε το σύνολο σχεδόν του αμερικανικού Τύπου, αλλά και διεθνή πρακτορεία ειδήσεων

(εννοώ τη μη πληροφόρηση από την κυβέρνηση Καραμανλή του Άντερσον!..).

Ο βουλευτής Ντον Έντουαρτς, ζήτησε να γίνουν ανακρίσεις, προκειμένου να διαπιστωθεί για ποιο λόγο η ελληνική κυβέρνηση ανεκάλεσε την απόφασή της, ώστε τελικά να μην διεξαχθούν ανακρίσεις. Μέχρι που στην υπόθεση επενέβη δραστικά τότε ο Χένρυ Κίσσιγκερ, διατάσσοντας τον Κ. Καραμανλή να... συνεχίσει να τηρεί την αξιοπρεπή(;) αυτή στάση στην υπόθεση!.. Η αποκάλυψη αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία, επειδή για πρώτη φορά αποκαλύπτεται με στοιχεία, ότι η CIA διατηρούσε συγκεκριμένες σχέσεις και επαφές με αξιωματούχους –πρώτης σειράς– των κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας.

Στις 26 Ιουνίου 1975, ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, στέλλει κατεπειγόντως στο Λάγκλεϋ της Βιρτζίνια, στο Αρχηγείο της CIA, ένα άκρως απόρρητο τηλεγράφημα, στο οποίο αναφέρεται εκτεταμένα στην όλη υπόθεση και το θόρυβο που δημιουργήθηκε. Στο τηλεγράφημα αυτό –που είναι καταχωρημένο στα αρχεία της CIA με τον αριθμό 592, ο σταθμάρχης από την Αθήνα αναφέρει και τα ΟΝΟΜΑΤΑ ΔΥΟ ΑΞΙΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΤΟΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, οι οποίοι ήταν πληροφοριοδότες της CIA (INTELLIGENCE SOURCES, τις χαρακτηρίζει η CIA). Το έγγραφο No 592 αναφέρει επί λέξει τα εξής:

«Έγγραφο No 592:
Τηλεγράφημα με ημερομηνία 26 Ιουνίου 1975. Διαβαθμισμένο απόρρητο. Το δισέλιδο αυτό τηλεγράφημα δεν αποκαλύπτεται στο σύνολό του. Αυτό το ντοκουμέντο αποκαλύπτει το περιεχόμενο δύο ξεχωριστών συνομιλιών μεταξύ δύο αξιωματούχων της κυβέρνησης των ΗΠΑ και δύο άλλων ατόμων, τα οποία είναι πηγές πληροφοριών. Η αποκάλυψη του εγγράφου θα κάνει γνωστή την ταυτότητα αυτών των πηγών, οι οποίες και κατονομάζονται. Επιπροσθέτως, το έγγραφο, στο σύνολό του αποκαλύπτει την τοποθεσία μιας εγκατάστασης της CIA στο εξωτερικό, ένα κωδικό όνομα, στοιχεία από την εσωτερική οργάνωση της CIA και πληροφορίες αρχείου. Επί πλέον το έγγραφο έχει σχέση με την Υπηρεσία Διεθνούς Επικοινωνίας των ΗΠΑ (USICA, η οποία μετονομάστηκε σε USIS), η οποία ζήτησε να μην αποκαλυφθεί η συγκεκριμένη πληροφορία, επειδή αυτό θα επιδρούσε αρνητικά στα συμφέροντα της εξωτερικής πολιτικής».

Από πού βγαίνει όμως ότι τα δύο άτομα ήταν αξιωματούχοι της κυβέρνησης Καραμανλή; Αυτό πιστοποιείται από το επόμενο έγγραφο και το οποίο προέρχεται από την USIS για να ενισχύσει το επιχείρημα της CIA, που ζητούσε να μην αποκαλυφθεί το τηλεγράφημα αριθμ. 592 όταν ζητήθηκε... Το έγγραφο υπογράφεται από τον Τσαρλς Τζόουνς, υπεύθυνο τότε της USICA για τις υποθέσεις που άπτονται του Νόμου για την ελεύθερη πληροφόρηση (FOIA) και αναφέρει μεταξύ άλλων, τα παρακάτω:

«...Το έγγραφο υπ' αριθμ. 592, όπως περιγράφεται στο παράρτημα του Λούις Νταμ, περιέχει μια πληροφορία που προέρχεται από την USICA και απαιτείται να συνεχισθεί η διαβάθμισή της ως απόρρητης. Η πληροφορία αυτή δόθηκε από ένα αξιωματούχο ξένης κυβέρνησης, σε έναν αμερικανό υπάλληλο της USIS, προκατόχου της USICA. Οι ΗΠΑ διεξάγουν άκρως ευαίσθηττες διαπραγματεύσεις με αυτή την ξένη κυβέρνηση. Η αποκάλυψη της πηγής αυτής της πληροφόρησης, η οποία μίλησε εμπιστευτικά, μπορεί να επηρεάσει σοβαρά την εξωτερική μας πολιτική στην περιοχή...».

Αυτά τα κείμενα είναι από μόνα τους αποκαλυπτικά. Αξίζει όμως να τα αναλύσουμε, για να διατυπώσουμε επακριβώς και τα αντίστοιχα ερωτήματα προς τη Νέα Δημοκρατία, αλλά και την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα.

Πρώτον: Η ημερομηνία του τηλεγραφήματος αρ. 592 της 26.6.1975, αποδεικνύει ότι η CIA έσπευσε να παρέμβει πάραυτα, για να σταματήσουν οι ανακρίσεις για τις σχέσεις CIA–ΚΥΠ, όπως απεκάλυψε τότε ο Άντερσον. Αυτό σημαίνει ότι ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, αναγκάστηκε λόγω της σοβαρότητος της υπόθεσης, να χρησιμοποιήσει τις υψηλότερες των πηγών του –εκείνες δηλαδή που ήταν μέσα ή δίπλα στην κυβέρνηση– για να επιτύχει αυτό που ήθελε. Με ποια ανταλλάγματα πέτυχε η κυβέρνηση Καραμανλή στην συγκάλυψη μιας ακόμη παρανομίας της χουντικής ΚΥΠ;

Δεύτερον: Αποκαλύπτεται ότι η USIS –όπως ονομαζόταν τότε η αμερικανική υπηρεσία πληροφόρησης και προπαγάνδας– υπεύθυνη μεταξύ άλλων και για τη «Φωνή της Αμερικής» – χρησιμοποιείται για την κάλυψη πρακτόρων της, οι οποίοι μπορούν, με την κάλυψη αυτή να προσεγγίζουν ασφαλώς τις πηγές τους.

Τρίτον: Η φράση «αξιωματούχος ξένης κυβέρνησης» σημαίνει μόνο ότι οι πηγές ή οι επαφές της CIA στην κυβέρνηση Καραμανλή ήταν δύο και τη μία τη «δούλευε» η ίδια και την άλλη η USIS.

Τέταρτον: Οι δύο αξιωματούχοι της κυβέρνησης Καραμανλή ήταν, όπως φαίνεται, μόνιμα ενεργούμενα των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών. Γι' αυτό στο πρώτο από τα κείμενα που αποκαλύπτουμε, η CIA ζητάει να μην την αναγκάσουν να αποκαλύψει το περιβόητο τηλεγράφημα, επειδή έτσι θ' αποκαλυφθούν όχι μόνο τα ονόματα των δύο πηγών της, αλλά «στοιχεία από την εσωτερική οργάνωση της CIA, κωδικά ονόματα, τοποθεσία μιας εγκατάστασης της CIA στο εξωτε-

Αδειών αριθ. 72.941

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΜΕΤΑΦΟΡΩΝ

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Αδειών αριθ. 72.941

ΑΔΕΙΑ ΟΔΗΓΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

Επιβατικού κλάσεως Δευτέρας

Φορτηγού »

Επώνυμον Καραμανλής

Όνομα Κωνσταντίνος

Όνομα πατρός Γεώργιος

Κατοικία Κοραή 2 Αθήναι

Χρονολογία Γεννήσεως 1907

Εν Αθήναις τη 16 ... 1948

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Επαγγελματικό δίπλωμα οδήγησης του Καραμανλή, το οποίο πήρε για να κατορθώσει να πάρει άδειες φορτηγών Δ.Χ. στη Θεσσαλονίκη.

ρικό δηλ. στην Ελλάδα!»

Ποιοι είναι λοιπόν οι αξιωματούχοι της κυβέρνησης Καραμανλή, που τότε αποτελούσαν παράλληλα πηγές της CIA; Μου απαγόρευσαν ρητά να αποκαλύψω την ταυτότητα των δύο αυτών αξιωματούχων επειδή, ακόμα και σήμερα, εργάζονται για τη CIA.

Υπάρχουν όμως ενδείξεις ισχυρές, για τον εντοπισμό τους. Και να πως: Ο πρέσβυς των ΗΠΑ στην Ελλάδα ασχολείται με τον Πρωθυπουργό και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας· ο στρατιωτικός ακόλουθος με τον αρχηγό του ΓΕΣ· ο ναυτικός ακόλουθος με τον αρχηγό του ΓΕΝ· και ο αεροπορικός ακόλουθος με τον αρχηγό του ΓΕΑ. Ο υπεύθυνος της USIA ή USICA ασχολείται με τον Υφυπουργό Τύπου, τον αρχηγό της ΚΥΠ και τον Υπουργό Πολιτισμού της ελληνικής κυβέρνησης. Έτσι, χωρίς να αποκαλύπτουμε ονόματα, σας προσφέρουμε ένα «χαρούμενο» αίνιγμα, το οποίο καλείστε να λύσετε μόνοι σας!..

Το σύνδρομο του κυρίαρχου

Ο Κ. Καραμανλής διακατέχεται από την ακαταμάχητη τάση να κυριαρχεί. Αποτέλεσμα αυτού είναι η πατερναλιστική συμπεριφορά του προς τον ελληνικό Λαό.

Ο Κ. Καραμανλής γεννήθηκε στις 8 Μαρτίου 1907, στο Κιουπκιόι Σερρών που μετονομάστηκε σε «Πρώτη Σερρών». Ο Καραμανλής είναι από τους ελάχιστους Έλληνες πολιτικούς που δεν διαθέτει «ρίζες». Αν κάποιος βρει έστω και μία θεία του από την πλευρά της μητέρας του ή του πατέρα του, τότε να μας τους παρουσιάσει και θα ζητήσουμε δημόσια συγγνώμη.

Το 1919, ο Καραμανλής πήγε στο διτάξιο γυμνάσιο της Νέας Ζίχνης, επειδή στο Κιουπκιόι είχε μόνο δημοτικό. Τον ανέλαβε –προσέξτε– ο οικογενειακός φίλος Νάσος Τζίκης

(διατροφή, έξοδα κ.λπ.). Το 1920 πήγε στο γυμνάσιο Σερρών και το 1923 έρχεται στην Αθήνα για να τελειώσει το γυμνάσιο. Γράφεται –και πάλι προσέξτε– στο «Λύκειο Μεγαρέως», ένα ιδιωτικό οικοτροφείο...

Ο Κ. Καραμανλής τελειώνει τη Νομική και στις 13 Δεκεμβρίου 1929 παίρνει το πτυχίο του. Περιττό βέβαια να αναφέρω εδώ ότι τότε, όποιος σπούδαζε πλήρωνε τα πάντα. Δεν υπήρχε δωρεάν παιδεία... Πώς και γιατί ο Νάσος Τζίκης ανέλαβε τις σπουδές του και την άριστη διαβίωσή του; Ποιος ή ποιοι κρύβονταν πίσω από τον Τζίκη;

Το 1932, παίρνει εντολή να πολιτευτεί με το Λαϊκό κόμμα. Σε κάποια άρνηση που συνάντησε είπε: *«Θα ήθελα να αφιερωθώ στους ανθρώπους του Λαού μου!.. γι' αυτούς και δια μέσου αυτών, θα ήθελα να δικαιώσω το πέρασμά μου από τον κόσμο αυτόν...».* Το ακαταμάχητο δείγμα του κυρίαρχου και αλαζόνα, αλλά και του ανθρώπου που γνώριζε ότι πίσω του υπήρχαν... στηρίγματα τεράστια.

Παίρνει μέρος για πρώτη φορά στις εκλογές του 1935, στις οποίες εκλέχτηκε φυσικά. Η χαρά της επιτυχίας του σκιάστηκε από την εμφάνιση μιας ενοχλητικής βαρυκοΐας. Τον Νοέμβριο επέστρεψε ο βασιλιάς. Το 1936 γίνονται πάλι εκλογές τον Ιανουάριο και ο Κ. Καραμανλής εκλέγεται πρώτος βουλευτής. Και στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις βοηθάει απεριόριστα ο τοπικός βουλευτής Αθ. Αργυρός. Στις δεύτερες αυτές εκλογές, ο Καραμανλής σαμποτάρει τον Αργυρό που, για πρώτη φορά, δεν εκλέγεται βουλευτής και εξαφανίζεται από την πολιτική. Είναι το πρώτο δείγμα αχαριστίας και σκληρότητας του Κ. Καραμανλή. Τον Αύγουστο του 1936, ο Μεταξάς κάνει δικτατορία και ο Καραμανλής είναι φυσικά απών από τον αντιδικτατορικό αγώνα. Δικηγορεί και φροντίζει για την βαρυκοΐα του, πηγαίνοντας, τότε, στην Αυστρία και τη Γερμανία, χωρίς αποτέλεσμα.

Το 1941 γράφεται στον Δικηγορικό Σύλλογο Αθηνών. Η αντίσταση του Λαού έχει ήδη αρχίσει. Ο Καραμανλής είναι απών στον αγώνα κατά των κατακτητών. Απλώς, μετέχει σε μια ομάδα νέων επιστημόνων, ανάμεσά τους οι: Ζολώτας, Κ. Τσάτσος, Αγγ. Αγγελόπουλος, Γρ. Κασιμάτης, που συζητάει για το μέλλον της χώρας αλλά κυρίως το δικό της (της ομάδας). Το περίεργο είναι ότι, η ομάδα αυτή, παρά την γνωστή καταγωγή του Κ. Καραμανλή, όχι μόνο τον αποδέχεται κατευθυνόμενη από αλλού, αλλά δέχεται και το αλλαζονικό και πατερναλιστικό ύφος και ήθος του Καραμανλή.

(Κάποτε, όταν ο Καραμανλής έγινε Πρωθυπουργός, σε κάποιο υπουργικό συμβούλιο κάτι του είπε ο Κ. Τσάτσος, ο οποίος ήταν Υπουργός και δεν του άρεσε. Από τις φωνές που έβαλε ο Καραμανλής και από τα δυνατά του χτυπήματα στο τραπέζι του υπουργικού συμβουλίου, ο Τσάτσος ξαφνικά... χάθηκε από τη θέση του. Τον βρήκαν λίγο αργότερα, κάτω από το τραπέζι, αναμένοντας να παρέλθει η οργή του Καραμανλή...).

Το 1946, στις πρώτες μετακατοχικές εκλογές, ο Κ. Καραμανλής βγαίνει πρώτος βουλευτής Σερρών, θέση που θα κρατήσει μόνιμα. Τότε κάνει το πρώτο ταξείδι του στην Αμερική, προσκεκλημένος –δήθεν– του Δημάρχου της Νέας Υόρκης. Και για να είναι πιο κομψό, η κυβέρνηση τον διορίζει –ενώ βρίσκεται εκεί– μέλος μιας διακομματικής επιτροπής υπό τον Βενιζέλο (Σοφοκλή), που ζητάει βοήθεια από τους Αμερικανούς. Αυτό χρησιμοποιήθηκε σαν αληθοφανές αίτιο για να τον πάρει ο Δήμαρχος της Νέας Υόρκης στο σπίτι του στρατηγού Μάρσαλ, γνωστού από το σχέδιο Μάρσαλ. Ο παντοδύναμος τότε Μάρσαλ, φιλοξένησε τον Καραμανλή μία εβδομάδα στο σπίτι του! Εκεί ο Μάρσαλ δεσμεύτηκε να τον κάνει Πρωθυπουργό της Ελλάδας μετά τον Παπάγο. Ο Καραμανλής δεσμεύτηκε να ανήκει στην Αμερική, ό,τι και να έκανε η

Αμερική κατά της χώρας μας.

Επιστρέφει και μετά δύο χρόνια περίπου, αναλαμβάνει υπουργικά πόστα στο Μεταφορών και Πρόνοιας. Το 1950 ανέλαβε για λίγο και Υπουργός Άμυνας!.. Το 1955 πεθαίνει ο στρατάρχης Παπάγος, δηλητηριασμένος με αρσενικό από τις αγγλικές μυστικές υπηρεσίες και οι ΗΠΑ διορίζουν τον Κ. Καραμανλή Πρωθυπουργό της Ελλάδος... Έτσι απλά... αλλά δυναμικά. (Στο μεταξύ, το 1948 είχε εμπλακεί σε ένα σκάνδαλο με κάποια φορτηγά, το οποίο θάφτηκε αμέσως. Γι' αυτό έβγαλε δίπλωμα οδήγησης επαγγελματικό). Το 1959, χρονιά σταθμός για την Κύπρο, υπογράφονται οι συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, –τ α φ ό π ε τ ρ ε ς– για το κυπριακό ζήτημα. Ο Καραμανλής θεωρεί εκείνη την ημέρα σαν την ωραιότερη της ζωής του, επειδή ξέρει ότι αυτό θα τον κρατήσει στην εξουσία για πολλά χρόνια... Το Φεβρουάριο του ίδιου χρόνου, ταξιδεύοντας μέσω Ρώμης για Λονδίνο, συναντάται στο αεροδρόμιο της ιταλικής πρωτεύουσας με τον Τούρκο Πρωθυπουργό Αντνάν Μεντερές, που επίμονα ζητεί να συνταξιδέψουν με το αεροπλάνο του. Ο Καραμανλής αρνείται το ίδιο... επίμονα. Το αεροπλάνο του Μεντερές θα πέσει στο Λονδίνο και ο ίδιος θα γλυτώσει από θαύμα, για να απαγχονισθεί αργότερα από το κίνημα του '60 στην Τουρκία...

Ο Καραμανλής απλά γνώριζε ότι είχε γίνει σαμποτάζ στο αεροπλάνο του Μεντερές και δεν είχε καμμιά διάθεση να πειραματιστεί με την τόσο πολύτιμη, γι' αυτόν, ζωή του. Ο ίδιος ο Καραμανλής πληροφορούσε τους Αμερικανούς για τις «υπαναχωρήσεις» του Μεντερές από τη γραμμή που είχε χαραχθεί από τις ΗΠΑ.

Το 1961, ο Καραμανλής πανικόβλητος από τον ερχομό του Α. Παπανδρέου στην Ελλάδα και τον ασφυκτικό εκβιασμό που του κάνει, διενεργεί εκλογές βίας και νοθείας και η χώρα γυρίζει 100 χρόνια πίσω. Είναι το πιο μελανό σημείο της

πρώτης περιόδου του Καραμανλή μετά την δολοφονία του Λαμπράκη. Τα δύο γεγονότα άλλωστε συνδέονται κάπου.

Στις 3 Νοεμβρίου 1963, πηγαίνει για εκλογές, τις χάνει και εγκαταλείπει τη χώρα με το όνομα Τριανταφυλλίδης. Ζει στο Παρίσι μέχρι το 1974, οπότε οι Αμερικανοί τον επαναφέρουν με τις γνωστές συνθήκες. Έτσι, και στην αντίσταση κατά της χούντας ήταν απών, πάλι.

Πανικοβάλλεται από το αποτέλεσμα των εκλογών του 1977, όπου το κόμμα του έβγαλε μόνο 171 βουλευτές, και γι' αυτό απερρόφησε βουλευτές διασπώντας την ΕΔΗΚ και την Εθνική Παράταξη –(αποστασία ονομάζεται αυτό)– για να συγκεντρώσει 180 ψήφους, να εκλεγεί Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εγκαταλείποντας την αρχηγία στον Γ. Ράλλη. Πρόεδρος εκλέχτηκε στις 10 Μαρτίου 1980, στην τρίτη ψηφοφορία, με 183 ψήφους της Ν.Δ. και των Αποστολάκου, Ιμάμογλου, Γόντικα και του Άγγελου Πνευματικού, ο οποίος αρνείτο να ψηφίσει, αλλά μετά τη σερέϊκη συμπεριφορά του Αχιλλέα Καραμανλή: «Ψήφισε ρε... θα σε ξεφτιλίσω...», συνοδευόμενη με χειροδικία (δύο χαστούκια), ο Πνευματικός ψήφισε!.. Στις εκλογές του 1981, η Ν.Δ. έχασε και το ΠΑΣΟΚ υπό τον Α. Παπανδρέου ήρθε στην εξουσία. Η Ελλάδα έφτασε στα πρόθυρα του σοσιαλισμού... αλλά, εκεί έμεινε, ...στην απόπειρα.

Στις 9 Μαρτίου 1985, ο Ανδρέας Παπανδρέου παίρνει εντολή να εκπαραθυρώσει τον Κ. Καραμανλή από το προεδρικό μέγαρο και τη θέση του καταλαμβάνει ο Χρήστος Σαρτζετάκης. Το αμερικανικό Πεντάγωνο –το οποίο ενεργούσε για την NSA, η οποία (NSA) ενεργούσε για λογαριασμό της Τριμερούς– με επείγον μήνυμά του προς την αμερικανική πρεσβεία, διατάζει τον Πρωθυπουργό Παπανδρέου να μην ψηφίσει η κυβέρνησή του τον Καραμανλή για Πρόεδρο! Ο Α. Παπανδρέου συμμορφώνεται και υλοποιεί την εντολή του Πενταγώνου.

Ο λόγος που ο Κ. Καραμανλής εκπαραθυρώθηκε ήταν ότι, αντέδρασε έντονα στην πετρελαϊκή πολιτική της Ελλάδας. Ήθελε δηλαδή να δοθεί το Αιγαίο στις Επτά Αδελφές για «να τελειώνει το ζήτημα και να υπάρχει ησυχία». Ξέφυγε από τα εσκαμμένα, όταν επέμεινε να έρθει το σοβιετικό αέριο στην Ελλάδα τότε. Ξέφυγε επίσης στο ζήτημα των αμερικανικών βάσεων. Επιζητούσε να μείνουν οι βάσεις στην Ελλάδα, ενώ οι Αμερικανοί είχαν αποφασίσει να μειώσουν τον αριθμό τους. Επίσης, δεν κατόρθωσε να ξεπεραστεί το πρόβλημα ότι ο διευθυντής του Πολιτικού του Γραφείου Πέτρος Μολυβιάτης, ήταν άνθρωπος της KGB δίπλα στον Καραμανλή!

Το 1990, επανεκλέγεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ύστερα από προσωπική επίσκεψη –πριν την εκλογή του– του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ Ντε Γκουέγιαρ, ο οποίος μετέφερε προσωπικό μήνυμα του Προέδρου της Τριμερούς Ν. Ροκφέλλερ, ο οποίος τον διαβεβαίωνε πως η Αμερική δεν ξεχνά τους φίλους της!.. Βέβαιος για την εκλογή του ο Καραμανλής εκτέθηκε και πάλι! Ο λόγος της επανεκλογής του Καραμανλή ήταν ότι, από την μία πλευρά ο Μολυβιάτης ήταν ακίνδυνος από πλευράς της KGB, με την γνωστή κατάρρευση του συστήματος, από την άλλη πλευρά ο Καραμανλής πήρε το μάθημά του αναφορικά με τις Επτά Αδελφές, επειδή τότε το πάνω χέρι στο Αιγαίο το είχε ο Χάμμερ της OXYDENTAL και προαλείφετο ως διάδοχος της ARAMCO (φυσικό είναι εδώ ότι δεν αναφέρω τους λόγους της απομάκρυνσης και επαναφοράς του Καραμανλή...).

Αλλά ας πάμε πάλι πίσω:

Στα αρχεία του Φόρεϊν Όφις (Υπουργείο Εξωτερικών της Βρετανίας), στο φάκελλο που αναφέρεται στην Ελλάδα και στο κομμάτι που αναφέρεται στον Καραμανλή: Ο Α. Παπάγος πέθανε στις 4 Οκτωβρίου. Στις 7 Οκτωβρίου ο Σέλμπυ γράφει στο εξώφυλλο του φακέλλου «RGO 1017/210348» και

σημειώνει:

«Όταν βρισκόταν ο σερ Τσαρλς Πικ για την τριμερή διάσκεψη, ζητήσαμε την γνώμη του πάνω στο θέμα των πιθανών διαδόχων σε περίπτωση θανάτου του στρατάρχη. Ο σερ Πικ μας ανέφερε ότι «ο Κ. Καραμανλής ήταν ο υποψήφιος του βασιλιά και των Αμερικανών» και πρόσθεσε ότι είναι καλός, αν και διατύπωνε αμφιβολίες για το κατά πόσο είχε το απαραίτητο ανάστημα για να συγκρατήσει την κυβέρνηση του Συναγερμού και ακόμη ότι είναι μάλιστα κουφός...».

Ο αξιωματούχος του Φόρεϊν Όφις Ρ. Σέλμπυ, ο οποίος διαχειριζόταν και τον απόρρητο φάκελλο με τα στοιχεία «REO 1017/210348 18–10–1955», όπου σημειώνει το τηλεγράφημα του σερ Πικ από την βρετανική πρεσβεία στην Αθήνα:

«Όταν ο βασιλιάς Παύλος πληροφορήθηκε τον θάνατο του Παπάγου, μια ώρα μετά το συμβάν επεκοινώνησε με τον αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας και έθεσε σε επιφυλακή τις Ένοπλες Δυνάμεις. Έπειτα από ένα πρωϊνό με ανήσυχες σκέψεις, ο Παύλος είπε ότι αποφάσισε να μην πάρει το ρίσκο ο Στεφανόπουλος, ο οποίος ήταν πολύ αδύνατος για Πρωθυπουργός, σε μια στιγμή που το ηθικό των Ελλήνων έπεφτε και που η χώρα ήταν γεμάτη δυσφορία. Ο βασιλιάς είναι της γνώμης ότι ο Καραμανλής έκανε μια καταπληκτικά καλή αρχή. Η σύνθεση της κυβέρνησής του είναι κάθε άλλο παρά ικανοποιητική, αλλά υπάρχουν καλές προοπτικές ότι θα συνεχίσει μέχρι τον Ιανουάριο, οπότε θα μπορούσε να γίνει ανασχηματισμός και να μπει στην κυβέρνηση (ήλπιζε ο βασιλιάς) ο Πιπινέλης. Στη συνέχεια, ο βασιλιάς αναφέρθηκε με οργή και αγανάκτηση στα γεγονότα της Κωνσταντινούπολης και της Σμύρνης. Μου είπε ότι τα γεγονότα αυτά έκαναν μεγαλύτερη ζημιά στις αγγλοελληνικές σχέσεις, απ' ό,τι στο κυπριακό. Υπάρχει η ριζωμένη πεποίθηση –ιδιαίτερα στο στρατό– ότι είτε είχαμε συνωμοτήσει στην εκκόλαψη των γεγονότων αυτών, είτε απλώς γνωρίζαμε τι επρόκειτο να γίνει χάρη στις πηγές μας της Ιντέλιτζενς Σέρβις, και δεν είπαμε τίποτε στους Έλληνες...».

Παραμένω Υμέτερος, Τσαρλς Πικ.

Το πόθεν έσχες του.

Τα ξυράφια «Ζιλέτ» είναι γνωστά στον ελληνικό Λαό. Την αντιπροσωπεία για την Ελλάδα την είχε την πρώτη οκταετία ο Καραμανλής. Υπήρξε ακόμα και το σκάνδαλο της ΔΕΗ, αλλά η Βουλή το απεσιώπησε. Δύο ποντοπόρα πλοία, ιδιοκτησίας Καραμανλή, διέσχιζαν τους ωκεανούς. Άλλο ένα σκάνδαλο της μαύρης οκταετίας του Καραμανλή (1956–1963), αναστήθηκε ξαφνικά από τον πρωταγωνιστή του, κι αυτό σίγουρα αποτελεί παγκόσμιο φαινόμενο. Συγκεκριμένα: Ο Κ. Καραμανλής ως Πρωθυπουργός, αγόρασε εντελώς παράνομα μια έκταση 6.008 τ.μ. στη Φιλοθέη. Ήταν ένα από τα σκάνδαλα που απασχόλησαν πολλές φορές τη Βουλή. Όταν ήταν ακόμη Πρόεδρος (την πρώτη φορά), πούλησε 2.005 τ.μ. από τα «βραχώδη οικόπεδα» πριν 15 χρόνια, ο Καραμανλής παρεχώρησε την υπόλοιπη έκταση στο... δικό του «Ίδρυμα». Έτσι το σκάνδαλο διαιωνίζεται. Το ξεκίνημα για τη δημιουργία του «Ιδρύματος Κωνσταντίνου Γ. Καραμανλή» (ή Ιδρύματος Αρχείων Κ.Γ. Καραμανλή), όπως ήταν ο αρχικός τίτλος, γίνεται το Μάιο του 1983. Στις 14 Μαΐου, οι Κ. Τσάτσος, Κ. Τρυπάνης, Κ. Σιβολόπουλος, αποφασίζουν να φτιάξουν αυτό το ίδρυμα και ανακοινώνουν την απόφασή τους δημόσια. Στις

18 Μαΐου, ο Καραμανλής απαντά θετικά στους παραπάνω, ότι τους παραχωρεί το αρχείο του, τα 4.003 τ.μ. και εκχωρεί τη βιβλιοθήκη του.

Στις 4 Ιουνίου, ο ίδιος ο Καραμανλής, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, εγκρίνει με Π.Δ. τη σύσταση του Ιδρύματός του, σε ένα αποκορύφωμα πολιτικής και κυρίως ηθικής διαστροφής: Όλα τα κάνει ο ίδιος, για τον εαυτό του, χωρίς καν να έχει πάντα τη στοιχειώδη ετοιμότητα να το λέει!..

Η αίτηση που υποβλήθηκε στο Πολεοδομικό Γραφείο Ανατολικής Αττικής για άδεια κτίσματος, η οποία αποτελεί πηγή των παρανομιών, επειδή απερρίφθει από τη μία αρμόδια επιτροπή για να εγκριθεί από την άλλη δύο μήνες αργότερα!

Άρα, αν δόθηκε η άδεια, πρέπει να αφαιρεθεί, γιατί δόθηκε παράνομα, κι αν δεν δόθηκε πρέπει να σταματήσουν οι εργασίες αμέσως. Οι οικονομικοί πόροι για να κτισθεί το κτίριο και η εντελώς παράνομη μάντρα που το περιβάλλει, χορηγήθηκαν ως εξής: τρία εκατομμύρια από τον ίδιο τον Καραμανλή, και στις 12 Απριλίου 1984 οι Βασίλης Γουλανδρής, Σπύρος Μεταξάς και Γραμμένος Καραμανλής, με επιστολή τους γνωστοποιούν προς το Δ.Σ. ότι: *«εκτιμώντες τους σκοπούς του Ιδρύματος προσφέρονται να οικοδομήσουν ιδίαις δαπάναις και να δωρίσουν στο ίδρυμα το κτίριο που προβλέπεται δια την εκπλήρωση των σκοπών του...»*. Να λοιπόν που βρέθηκαν τα χρήματα. Ο καλός φίλος του Καραμανλή, ο Γουλανδρής, ένας άλλος φίλος, ο Κ. Μεταξάς, που τότε είχε βαφτίσει την κόρη του σοσιαλιστή Στ. Παναγόπουλου (διοικητή της Εθνικής Τράπεζας και γαμπρό του Μολυβιάτη) πλήρωσαν τα τεράστια ποσά για την ανέγερση του ιδρύματος. Η απορία μας είναι, πού τα βρήκε ο Γραμμένος Καραμανλής –αδελφός του Προέδρου– τα χρήματα, για να συνεισφέρει προς τον ευγενή σκοπό του μεγάλου αδελφού του.

Καραμανλής – Ευταξίας

Όταν το 1981, οι άνθρωποι του Καραμανλή αγωνιούσαν για τον τόπο και τον ικέτευαν να βγει από την ναφθαλίνη, είχε μιλήσει τότε και ο Λάμπρος Ευταξίας, παλιός πλούσιος φίλος του Καραμανλή. Είχαν μια πολλή ζεστή–στενή σχέση με όλη τη σημασία του όρου. Κάποτε μοιράζονταν και το ίδιο δωμάτιο στο ξενοδοχείο που διαβιούσε ο Καραμανλής, όταν ήταν νεαρός βουλευτής. Διηγείται λοιπόν ο Ευταξίας: *«Μπορώ να πω ότι εγώ τον ανεκάλυψα. Έμενε εδώ απέναντι στο ξενοδοχείο Αθηνών. Πηγαίναμε και τρώγαμε λοιπόν στου «Κωστή» που ήταν από κάτω. Ήταν βουλευτής αλλά όχι ακόμα Υπουργός. Θεωρούσα ότι ήταν πάρα πολύ καλός. Εγώ ήμουν ήδη Υπουργός Γεωργίας εκείνο τον καιρό. Πήγα λοιπόν στον Τσαλδάρη που ήταν Πρωθυπουργός και του είπα: «Έχω ένα φίλο που, κατά τη γνώμη μου, είναι πάρα πολύ ικανός. Θέλεις να μου κάνεις μια χάρη; Να δεχτείς την παραίτησή μου και να του δώσεις τη θέση μου;»*. Ο Ντίνος Τσαλδάρης ήταν αγαθός άνθρωπος... *«Παιδί μου, λέει, πρώτη φορά στην ζωή μου μου συμβαίνει να ζητάει κάποιος να παραιτηθεί για να πάρει τη θέση του άλλος. Συνήθως μου λένε: πάψε τον άλλον να κάνει εμένα Υπουργό...»*. Λίγο αργότερα ο Τσαλδάρης διόρισε τον Καραμανλή Υπουργό Εργασίας... Αργότερα ο Ευταξίας υπενθύμισε το περιστατικό στον Καραμανλή: *«Θυμάσαι όταν πήγα στον Τσαλδάρη και ζήτησα να γίνεις Υπουργός;...»*. *«Έχεις δίκιο»* του απάντησε ο Καραμανλής. *«Το θυμάμαι. Αλλά φιλία με ανταλλάγματα δεν δέχομαι εγώ»*.

Γιατί χρειάστηκε να του το θυμίσει αυτό ο Ευταξίας;

Επειδή στην περιφέρεια της Φωκίδας όπου πολιτευόταν ο Ευταξίας, είχε αντίπαλο τον Ευάγγελο Καλαντζή και προτίμησε αυτόν γιατί τον υποστήριζε η «Ακρόπολις» και τον έκανε Υπουργό. Ήταν καλός και ικανός ρήτορας, αλλά δεν είχε ποιότητα ο Καλαντζής.

Όμως τα πράγματα δεν έγιναν ακριβώς έτσι όπως τα διηγείται ο Ευταξίας. Η σχέση Καραμανλή–Ευταξία ξεκινάει πολύ πιο πριν από την εποχή που ο ίδιος την τοποθετεί: Μετακατοχικά, δηλαδή όταν πράγματι ο αγαθός άνθρωπος Ν. Τσαλδάρης ήταν Πρωθυπουργός. Γνωρίστηκαν το 1935, όταν ο Καραμανλής πρωτοεξελέγη βουλευτής με το Λαϊκό Κόμμα και κατέβηκε στην Αθήνα, την οποία γνώριζε καλά ως φοιτητής (γιατί του πλήρωναν όλα τα έξοδα;;;...). Η γνωριμία τους πράγματι έγινε στο «Ξενοδοχείο των Αθηνών» και ο Ευταξίας τον βοήθησε πράγματι, όχι μόνο γιατί αισθανόταν «κάτι» για τον Καραμανλή. Πολύ τότε. Μέχρι και σε προεκλογικές περιοδείες τον ακολουθούσε στη Μακεδονία το 1936. Η αχαριστία του Καραμανλή απέναντι στον Ευταξία είναι δεδομένη. Την έδειξε κατ' επανάληψη και όχι μόνο στο περιστατικό Καλαντζή που διηγήθηκε ο Ευταξίας. Αλλά κι αυτό ακόμα πλησιάζει την αλήθεια. Το γεγονός είναι ότι ο Κ. Καραμανλής ήθελε να αποκολληθεί από τον Ευταξία, γιατί δεν συνέφερε στην πολιτική του καριέρα, την υψηλή, που η Αμερική τον είχε προορίσει!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΩΣ ΕΔΩ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Το ελάχιστο πόθεν έσχες του ΚΚΕ.

Από τη στιγμή που οι κομμουνιστές ηγέτες έπεσαν με την ψυχή και το σώμα στα λεφτά, άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για την καταστροφή του κομμουνιστικού συστήματος. Βέβαια, με μόνο τον αφορισμό αυτό, δεν μπορούμε να δώσουμε απόλυτα την εικόνα του δράματος της πτώσης του κομμουνισμού. Φυσικά «βοήθησαν» και οι εξωγενείς παράγοντες σ' αυτό. Αλλά βρήκαν κατάλληλο έδαφος.

Κάθε εβδομάδα –ημέρα Τετάρτη και ώρα 1 μ.μ.– ένα Ιλιούσιν προσγειωνόταν στο αεροδρόμιο της Ζυρίχης, σε ειδικά απομακρυσμένο διάδρομο. Πάνοπλοι, ειδικά εκπαιδευμένοι φρουροί, κύκλωναν το αεροπλάνο και από τη στιγμή που ακινητοποιείτο, είχαν διαταγή να πυροβολούν ό,τι εκινείτο!..

Σε μερικά λεπτά της ώρας, ακουγόταν ένας υποχθόνιος ανατριχιαστικός θόρυβος και το έδαφος κάτω από την κοιλιά του Ιλιούσιν άνοιγε σαν καταπακτή. Αμέσως μετά, με πιο αργό ρυθμό, άνοιγε η κοιλιά του αεροπλάνου. Με ειδικό μηχανισμό, βυθίζονταν σταθερά μέσα στην καταπακτή μεγάλα σιδερένια κιβώτια, μακρόστενα. Η τελετουργία αυτή κρατούσε 30΄ περίπου. Ύστερα, η κοιλιά του αεροπλάνου και το άνοιγμα της καταπακτής έκλειναν και οι πάνοπλοι φρουροί

αποσύρονταν ανακουφισμένοι... Η αποστολή τους είχε τελειώσει για εκείνη την Τετάρτη. Η ειδική αυτή ομάδα θα επανερχόταν την επόμενη εβδομάδα, πάλι Τετάρτη, πάλι την ίδια ώρα... Μέσα στην καταπακτή του αεροδρομίου της Ζυρίχης –το οποίο είναι σχεδόν ολόκληρο κούφιο, γιατί από κάτω είναι γεμάτο με τεράστια ατσάλινα, ειδικά κατασκευασμένα χρηματοκιβώτια– σε ένα ειδικά για την περίσταση κατασκευασμένο χώρο, πίσω από ένα πλήρες γραφείο, καθόταν ο Φρ. Μάιερ, ο διευθυντής της GEMEINSCHAFT BANK της Ελβετίας. Αρμόδιοι υπάλληλοι έκαναν την καταμέτρηση. Υπογραφές, λίγη γραφειοκρατία, και ο Δρ. Μάιερ με κυλιόμενη σκάλα έφτανε στα υπόγεια του γραφείου του διευθυντή του αεροδρομίου. Από κει κατευθυνόταν στο αυτοκίνητό του, το οποίο ο οδηγός του έστριβε με τέχνη προς τα αριστερά, για να βγει από την περίμετρο του αεροδρομίου. Στη διαδρομή, ο Δρ. Μάιερ έπινε το καθιερωμένο πια ποτήρι σαμπάνια Ντομ–Περινιόν, άναβε το κουβανέζικο πούρο του μάρκας «DAVIDOF» και με την ευχαρίστηση στα ροδοκόκκινα μάγουλά του, έφτανε στην Τράπεζά του. Εκεί, χωρίς να αποχωρισθεί το αγαπημένο του πούρο, σχημάτιζε έναν αριθμό στο καντράν του τηλεφώνου του. Στην άλλη άκρη βρισκόταν ο Πρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας στις ΗΠΑ. *«Το φορτίο τακτοποιήθηκε...»* μιλούσε ήσυχα ο Δρ. Μάιερ. Ο συνομιλητής του ψιθύριζε κάτι ακαταλαβίστικο για τον Δρ. Μάιερ και η γραμμή έκλεινε.

Το φορτίο λοιπόν, ήταν ο χρυσός της Σοβιετικής Ένωσης που μεταφερόταν «κομματιαστά» κάθε Τετάρτη στα υπόγεια του αεροδρομίου της Ζυρίχης. Από εκεί, διαμοιραζόταν στα τέσσερα σημεία του πλανήτη: Εκεί όπου όριζε η Παγκόσμια Τράπεζα. Όχι μη μπερδευτείτε. Δεν ήταν κεφάλαια για τα κομμουνιστικά κόμματα στη Δύση. Αυτά τα μετέφεραν άνθρωποι της KGB. Μόνο το 10% χρησιμοποιούσε η Σοβιετική

Ένωση από ολόκληρο αυτό τον πακτωλό χρυσού που έστελνε στη Δύση για πληρωμές. Γιατί γινόταν αυτό; Θα το γράψουμε σε άλλο βιβλίο σύντομα.

Το ΚΚΕ

Αν τα περισσότερα κόμματα μπορούσαν να έχουν ή να εξασφαλίσουν εύπορους χρηματοδότες, για το ΚΚΕ, αυτό φάνταζε μάλλον δύσκολο. Έτσι, το κόμμα, από την παρανομία ακόμη είχε συνειδητοποιήσει ότι, σημαντικό στοιχείο για την επιβίωσή του, ήταν η εξασφάλιση ιδίων πόρων. Και αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με την ανάπτυξη μιας πολύπλευρης και πολυποίκιλης επιχειρηματικής δραστηριότητας. Οι συνδρομές των μελών και φίλων είναι προφανές ότι δεν αρκούσαν, αποτελούσαν όμως ένα κατ' αρχήν σημαντικό κεφάλαιο για το ξεκίνημα αυτών των δραστηριοτήτων.

Η θεωρία των επενδύσεων στην πράξη!.. Όσοι, για λίγο έστω, έχουν ασχοληθεί με τα οικονομικά του ΚΚΕ, εύκολα μπορούν να καταλάβουν ότι το κόμμα, εκτός από πολιτικό, αποτελεί και σοβαρό οικονομικό παράγοντα στην Ελλάδα. Οι δραστηριότητές του ξεκινούν από τομείς που άπτονται άμεσα της πολιτικής και καταλήγουν στο εισαγωγικό και εξαγωγικό εμπόριο και τα τεχνικά έργα.

Στο ΚΚΕ ανήκει η ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗ Α.Ε., η οποία αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες τυποεκδοτικές επιχειρήσεις της χώρας. Οι δραστηριότητές της ξεκινούν από το τύπωμα των κομματικών εφημερίδων και εν γένει εντύπων, επεκτείνονται στον «εχθρικό, αστικό Τύπο» και καταλήγουν έως την εκτύπωση σχολικών βιβλίων!..

Στον ίδιο ιδιοκτήτη ανήκει και ένας από τους μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους της χώρας: «Η Σύγχρονη Εποχή». Εκτός από τις εκατοντάδες τίτλους βιβλίων, διαθέτει κι ένα καλό δίκτυο βιβλιοπωλείων σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλά-

δος. Σε στενή συνεργασία με τον εκδοτικό οίκο, ο οποίος διαθέτει και υψηλών προδιαγραφών VIDEO CLUB, ανήκει και εταιρεία εισαγωγής, παραγωγής και διακίνησης βιντεοταινιών.

Το μουσικό συγκρότημα PINK FLOYD, ήρθε στην Ελλάδα από καλλιτεχνικό πρακτορείο το οποίο ανήκει στο ΚΚΕ. Το ίδιο πρακτορείο, ωστόσο, εκτός των άλλων, προσέφερε στο φιλοθεάμον κοινό και τον γνωστό Χέβι Μέταλ ALICE COOPER.

Οι προδιαγραφές των εκδηλώσεων αυτών, προσδιορίζουν επαρκώς την επιτυχία της εταιρείας στο χώρο του θεάματος. Στο χώρο των ΜΜΕ και του θεάματος, το ΚΚΕ αποτελεί γενικώτερο παράγοντα. Διαθέτει εταιρεία μικροφωνικών και ηχητικών εγκαταστάσεων (ΗΧΟΣ), τον γνωστό ραδιοφωνικό σταθμό 902 FM, ομώνυμο τηλεοπτικό σταθμό, για τον οποίο έχει προμηθευθεί τον κατάλληλο εξοπλισμό. Έχει αποκτήσει και τον νεανικό ραδιοφωνικό σταθμό ROCK FM. Ακόμα μετέχει σε γνωστή διαφημιστική εταιρεία και είναι ο κύριος μέτοχος γνωστής ανερχόμενης επίσης εταιρείας δημοσκοπήσεων και ερευνών.

Διαθέτει ακόμα και γνωστή κινηματογραφική αίθουσα. Ένας πολύ σημαντικός τομέας δραστηριοτήτων του κόμματος είναι και ο τουρισμός. Εκτός από την ιδιοκτησία του γνωστού πρακτορείου LEV TOURS, το ΚΚΕ έχει αναπτύξει κατά περιόδους ένα ευρύτατο πλέγμα δραστηριοτήτων, με την μεταφορά για διακοπές στη χώρα μας τουριστών από τις πρώην ανατολικές χώρες, αλλά και από τη Δύση. Κατά περιόδους, συνεργαζόταν με ξενοδοχειακά συγκροτήματα στην Κέρκυρα, τη Σαντορίνη, την Ερμιονίδα και την Αττική. Μάλιστα, σε γνωστό συγκρότημα στην Ερμιόνη, παραθέριζαν Γάλλοι, μέλη των συνδικάτων που ελέγχονται από το γαλλικό κομμουνιστικό κόμμα. Σημαντική συμβολή στις επιχειρήσεις αυτές

έχουν και οι «δορυφόροι» κομματικές επιχειρήσεις στη Δυτική Ευρώπη και κυρίως στη Γαλλία, Γερμανία, Σουηδία κ.ά. όπου αντιπροσωπεύουν, με εκεί γραφεία, αεροπορικές εταιρείες και ταξιδιωτικούς οργανισμούς των πρώην ανατολικών χωρών. Όμως, το ΚΚΕ έχει και έντονη δραστηριότητα σε τομείς που ουδεμία σχέση έχουν με την ευρύτερη πολιτική και κοινωνική του παρουσία. Ανέπτυξε, κατ' αρχήν, μια πλούσια δραστηριότητα στο εξαγωγικό και εισαγωγικό εμπόριο των χωρών του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού, από εξαγωγές εσπεριδοειδών και ελαφράς βιομηχανίας, μέχρι εισαγωγές μεγάλων μηχανημάτων τεχνικών έργων. Όχι μόνο στενά από και προς τη χώρα μας κι όχι μόνο αποκλειστικά και μόνο για τις δικές του επιχειρήσεις. Βοήθησε πολλούς επιχειρηματίες στον τομέα αυτόν και φυσικά επεζήτησε και τη δική τους βοήθεια. Αυτό μάλιστα παρ' ολίγο να το εκθέσει ανεπανόρθωτα μετά την κατάρρευση του καθεστώτος Χόνεκερ στην Αν. Γερμανία, όταν «ξέπλενε» παράνομα χρήματα του καθεστώτος, μέσω μιας εταιρείας που ήλεγχε το ίδιο και το κυπριακό ΑΚΕΛ. Έχει επίσης σχέσεις με γνωστές χρηματιστηριακές και εταιρείες επενδύσεων του εξωτερικού, αλλά και το «οικονομικό του παιχνίδι» με άλλα ΚΚ και τις εταιρείες τους, είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Στις αρχές του '80, το ΚΚΕ είχε εισάγει, με τη μορφή δανείου για το χτίσιμο του συγκροτήματος του Περισσού και την αγορά των μηχανημάτων της ΤΥΠΟΕΚΔΟΤΙΚΗΣ, ένα όχι και τόσο ευκαταφρόνητο ποσό σε συνάλλαγμα, από γνωστή χρηματιστηριακή εταιρεία του Λουξεμβούργου. Κερδοφόρος τομέας για τις κομματικές επιχειρήσεις είναι όμως και τα τεχνικά έργα!

Είτε άμεσα, το ίδιο το κόμμα, είτε έμμεσα, συμμετέχοντας σε κοινοπραξίες, παίρνει μέρος από την οικοδόμηση πολυτελών διαμερισμάτων και εξοχικών κατοικιών, μέχρι την κατασκευή του αγωγού του φυσικού αερίου που πρόκειται να

φθάσει έως την Ελλάδα.

Ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι εργασιακές σχέσεις στις επιχειρήσεις αυτές. Υπάρχουν υπάλληλοι που αντιμετωπίζονται ως κομματικά στελέχη και αμοίβονται με επίπεδα κομματικού μισθού, υπάρχουν όμως και στελέχη που λαμβάνουν αμοιβές «αγοράς» και μάλιστα ενισχύονται στην περαιτέρω επαγγελματική τους εξέλιξη.

Το κόμμα–εργοδότης, εφάρμοζε κατά τον πλέον τυπικό τρόπο τις εργοδοτικές του υποχρεώσεις, αλλά παράλληλα αρνείται να δεχθεί την οποιαδήποτε απεργιακή ή εν γένει εργασιακή αναταραχή. Το σλόγκαν είναι: «Στο κόμμα δεν μπορούμε να κάνουμε απεργία». Κατά την τελευταία συνεδρίαση της Κ.Ε. του κόμματος, ο επί των οικονομικών υπεύθυνος Ν. Καλούδης, ισχυρίσθηκε ότι δεν είχε έτοιμο τον οικονομικό απολογισμό και δυσανασχέτησε ιδιαίτερα όταν κάποιοι από τα μέλη του ανώτατου οργάνου ζήτησαν να ενημερωθούν γι' αυτό. Είναι κοινό μυστικό στον Περισσό ότι, όχι μόνο τα μέλη της Κ.Ε. αλλά ακόμη και τα μέλη του Π.Γ. δεν γνωρίζουν την πραγματική κατάσταση και το εύρος των δραστηριοτήτων των κομματικών επιχειρήσεων. Τα οικονομικά έχουν πάντα πολύ υψηλή διαβάθμιση «απορρήτων υποθέσεων» και μόνο ελάχιστοι γνωρίζουν τι ακριβώς συμβαίνει. Επί κεφαλής του οικονομικού επιτελείου βρίσκεται, ο εξ απορρήτων στενός συνεργάτης του Χ. Φλωράκη, Ν. Καλούδης. Μαζί μ' αυτόν, κάποια εκ των πλέον αγνώστων και δημόσια προβλημένων στελεχών της Κ.Ε. (Γ. Τρικαληνός, Γ. Μαυρομμάτης, Κ. Κουκουβάτης, Στ. Μπεβεράτος, Γ. Μεϊμάρογλου, Μ. Στολίδης, Ν. Σταφυλίδης) γνωρίζουν πραγματικά την οικονομική κατάσταση του ΚΚΕ.

Όλες οι επιχειρήσεις είναι νομότυπα οργανωμένες, με μετόχους κομματικά στελέχη, τα οποία έχουν τοποθετημένες τις μετοχές στην τραπεζική θυρίδα κάθε εταιρείας. Σε κάθε

εταιρεία, απασχολούνται, κατά περίπτωση, κομματικά στελέχη, νομικοί, λογιστές και μάνατζερς. Σε κάθε περίπτωση, εκτός από τους «ανθρώπους της πιάτσας», υπάρχει και ο σύνδεσμος με την οικονομική επιτροπή, ο οποίος μεταφέρει τον τελικό λόγο.

Στην κυριότητα του ΚΚΕ και των επιχειρήσεών του ανήκει ένας σημαντικός κατάλογος ακινήτων, αρκετά από τα οποία αποτελούν δωρεές όπως, τα δύο πολυτελή σπίτια του Χ. Φλωράκη στο Χαλάνδρι και τη Ραφήνα.

Η πλέον κερδοφόρα επιχείρηση του ΚΚΕ, είναι η ναυπηγοεπισκευαστική «Τρανσορέιντ Σίπινγκ και Τρέιντινγκ Κόμπανυ», που εδρεύει στον Πειραιά. Δεν είναι διόλου ευκαταφρόνητη η οικονομική αυτή δραστηριότητα για ένα κόμμα της «εργατικής τάξης».

Τον Απρίλιο του 1991, έγινε γνωστό ότι το ΚΚΕ έχει καταθέσεις στις ελβετικές τράπεζες. Ήδη λειτουργούσαν και λειτουργούν στη Μόσχα οι επιχειρήσεις του ΚΚΕ, ΒΕΤ και ΒΕΚ. Η δεύτερη το 1989, είχε καθαρά κέρδη 600.000 δολλάρια!..

Η Λαϊκή Τράπεζα της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και τα παραρτήματά της σε μια σειρά ευρωπαϊκών κρατών, εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ΚΚΕ. Η παρουσία του Μαυρομμάτη, υπεύθυνου των κομματικών επιχειρήσεων, στη συνάντηση που είχε η Αλέκα Παπαρήγα το 1991 στη Μόσχα με τον Μ. Γκορμπατσώφ, δεν ήταν διόλου τυχαία...

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού, φαίνεται να τελειώνει και η ανθηρή οικονομική περίοδος για το ΚΚΕ. Θα είναι υποχρεωμένο πλέον να παίζει με ίσους όρους, στην αδυσώπητα ανταγωνιστική διεθνή και ελληνική αγορά. Ωστόσο, ορισμένοι πρόλαβαν να εξασφαλίσουν άνετα γηρατειά, όπως ο πρώην διευθυντής της ΒΕΚ Βασίλης Μπακάλης ο οποίος, εκτός των άλλων, κατάφερε να αποκτήσει πολυτελή εξοχική

κατοικία.

Τα ρούβλια σύντροφοι

Όσο στη Ρωσία βαθαίνει η οικονομική κρίση και αυξάνονται τα προβλήματα διαβίωσης του πληθυσμού, τόσο πληθαίνουν οι φωνές που ζητούν να αποκαλυφθούν όλα τα στοιχεία για την παράνομη χρηματοδότηση των ΚΚ της Δύσης από το ΚΚΣΕ, ή καλύτερα από την τσέπη του σοβιετικού Λαού! Αφού είχαν προηγηθεί μια σειρά από άλλα παλαιά ηγετικά στελέχη, ο ίδιος ο Μιχαήλ Γκορμπατσώφ τότε, κλήθηκε να καταθέσει στον ανακριτή της υπόθεσης. Ο πρώην Γ.Γ. του ΚΚΣΕ δεν αρνήθηκε ότι δόθηκαν τα χρήματα, εντάσσοντας το θέμα στο γενικότερο κλίμα της εποχής. Αντίθετα, η συμπεριφορά των άλλων στελεχών άγγιζε τα όρια της ιλαροτραγωδίας. Οι παλιοί του Π.Γ. του ΚΚΣΕ παρέπεμπαν σε ευθύνες του Μπρέζνιεφ, του Αντρόπωφ και του Τσερνιένκο, δηλαδή εκείνων που είχαν πεθάνει!.. Οι νεώτεροι παρέπεμπαν στον Μιχαήλ Γκορμπατσώφ. Γεγονός πάντως είναι ότι, όλα τα κόμματα της Δύσης έπαιρναν ρούβλια μετατρεπόμενα σε δολλάρια των ΗΠΑ. Σε επιστολή του προς την σοβιετική ηγεσία, ο γραμματέας του ΚΚ των ΗΠΑ Γκας Χωλ, ζητούσε χρήματα αναλύοντας ότι, για να μπορέσει το κόμμα να συνεχίσει τη δράση του, είχε άμεση ανάγκη από δύο εκατομμύρια δολλάρια, ενώ για να βγει από την κρίση, χρειαζόταν άλλα δύο εκατομμύρια δολλάρια.

Στο ΚΚΙ, είχαν δοθεί 3,5 δισεκατομμύρια λιρέτες και στον εκδότη της εφημερίδας «Παέζε Σέρα» εννιακόσια εκατομμύρια λιρέτες.

Και στο ΚΚΕ; Οι αρμόδιοι του Περισσού έχουν δώσει ελάχιστες εξηγήσεις για το αν τα χρήματα που ελάμβαναν παραβίαζαν την ελληνική νομοθεσία περί χρηματοδοτήσεων κομμάτων, ή για το ποιος παραλάμβανε από την KGB τη

συντροφική βοήθεια, η οποία, μόνο σε ρευστό, είχε ξεπεράσει τα έξι δισεκατομμύρια δραχμές!..

Όπως αποδεικνύουν τα απόρρητα αρχεία του Κρεμλίνου, η έκδοση στην Ελλάδα των έργων του ιδρυτού της Σοβιετικής Ένωσης Βλαντιμίρ Ίλιτς Λένιν, δεν ήταν ακριβώς μια πράξη διεθνιστικής αλληλεγγύης ή ένδειξης σεβασμού προς το πρόσωπό του. Η «Σύγχρονη Εποχή», η εκδοτική εταιρεία του ΚΚΕ, χρηματοδοτήθηκε για το σκοπό αυτό από τη Σοβιετική Ένωση, μετά από σχετικές αποφάσεις του Πολιτμπιρό και του Διεθνούς Τμήματος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ. Σύμφωνα με την πρώτη από τις δύο αποφάσεις, που έχουμε στη διάθεσή μας, με αριθμ. 173/19.6.1975, η έκδοση των απάντων χρηματοδοτήθηκε με 100.000 συναλλαγματικά ρούβλια, δηλαδή περίπου σαράντα εκατομμύρια δραχμές σε σημερινές τιμές. Η επιχείρηση επαναλαμβάνεται με μια νεώτερη απόφαση στις 3.12.1979. Η τελευταία προβλέπει επιχορήγηση με 6.000 συναλλαγματικά ρούβλια (12.000 δολλάρια ή 2,4 εκατομμύρια δραχμές) εντόκων (Ντοκουμέντο αρ. 2).

Από τη «Σύγχρονη Εποχή», εκδόθηκαν τελικά 57 τόμοι και έτσι φθάνουμε στο ποσό των 136,8 εκατομμυρίων δραχμών. Παραμένει το ερώτημα, πώς αυτά τα χρήματα έφθασαν στην Ελλάδα και αν για τη μεταφορά τους χρησιμοποιήθηκε η KGB, όπως εμφανίζεται να έγινε, και είναι γεγονός, και για τα χρήματα της «καθαρής» βοήθειας προς το ΚΚΕ. Το βέβαιο είναι ότι της δεύτερης αυτής απόφασης, που ελήφθη στα τέλη του 1979, είχε προηγηθεί μια άλλη, ολόκληρου του Π.Γ. του ΚΚΣΕ, τρεις μήνες πριν. Σε μια συνεδρίαση του τελευταίου, στην οποία συμμετείχαν, μεταξύ των άλλων, ο Τσερνιένκο αλλά και ο Μ. Γκορμπατσώφ, εκτιμάται ότι «οι συνθήκες είναι ευνοϊκές για την ανάπτυξη της σοβιετικής επιρροής στην Ελλάδα»: (αριθμ. πρωτ. 508–8.9.79) και δύο μέρες μετά αποφασίζεται η ανάπτυξη των ελληνοσοβιετικών οικονομικών

σχέσεων.

Από την επανέκδοσή του το 1974 μέχρι και πολύ πρόσφατα, ο Ριζοσπάστης τυπωνόταν με χαρτί που ερχόταν δωρεάν από τη Σοβιετική Ένωση. Μετά από σχετικό αίτημα της ηγεσίας του ΚΚΕ, το 1976 έρχονται 950 τόννοι, το 1977 έρχονται 800 τόννοι, με τις ποσότητες να αυξάνονται συνέχεια. Τον Αύγουστο του 1980, για παράδειγμα, το ΚΚΕ ζήτησε με επιστολή του (αριθμ.πρωτ. 222, ντοκουμέντο αριθμ. 5), 1.100 τόννους χαρτί!.. Ο ένας τόννος τυπογραφικού χάρτου, κόστιζε πριν από ένα χρόνο από σήμερα 140.000 δρχ. Το Τμήμα Διεθνών Σχέσεων αναθέτει τότε στον Αλεξέι Κοσύγκιν να χρεώσει το λογαριασμό στον προϋπολογισμό του σοβιετικού κράτους!.. Είναι τόσο ευρείες και μεγάλες οι οικονομικές δοσοληψίες του ΚΚΣΕ με το ΚΚΕ και τα άλλα ΚΚ της Δύσης, ώστε, αν λάβει κανείς υπόψη του τον αριθμό των κομμάτων που ενισχύονταν, μπορεί να έχει μια ακόμα σοβαρή αιτία (ελάχιστη έστω) της οικονομικής χρεωκοπίας της Σοβιετικής Ένωσης. Εκτός από την «καθαρή» βοήθεια, το ΚΚΣΕ έδινε στο ΚΚΕ 25.000 ρούβλια (50.000 δολλάρια) το 1975 και 35.000 ρούβλια το 1976. Τα ίδια χρόνια η ΚΝΕ επιχορηγείται με 10.500 ρούβλια και εξτρά 3.000 ρούβλια για «τεχνική βοήθεια» (αριθ. πρωτ. 181–19.8.1975) ενώ το ΚΚΣΕ είχε αναλάβει με μία άλλη απόφαση (3.6.75) και τον «πολύ γραφικό εξοπλισμό» των γραφείων του ΚΚΕ.

Ο Ελληνοσοβιετικός Σύνδεσμος από την πλευρά του, το 1975, λαμβάνει 25.000 συναλλαγματικά ρούβλια, με το ποσόν να ανεβαίνει τις επόμενες χρονιές στα 35.000 ρούβλια (αριθ. πρωτ. 181–19.8.75).

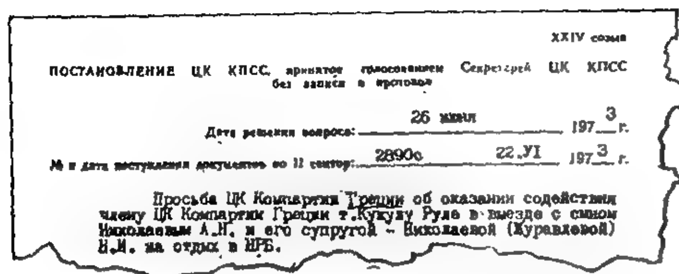
Η «Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη», η ειρηνιστική οργάνωση του ΚΚΕ, χρηματοδοτήθηκε με 3.500 ρούβλια το 1979. Ως και το άγνωστο περιοδικό «Έρευνα», επιχορηγείται με 22.000 ρούβλια τον χρόνο (28.4.77), την ίδια

στιγμή που οι σοβιετικοί πολίτες έκαναν ουρές για να αγοράσουν ψωμί...

Ο Ελληνοσοβιετικός Σύνδεσμος, είχε δικαίωμα να στέλνει κάθε χρόνο 10 μέλη του για σπουδές στην ΕΣΣΔ με υποτροφία και όλα τα έξοδα πληρωμένα. Αντίστοιχα κονδύλια προβλέπονταν και για την μετεκπαίδευση δεκατεσσάρων συνδικαλιστικών στελεχών, χώρια τα κομματικά στελέχη που παρακολουθούσαν την Ανωτάτη Σχολή «Μαρξισμού–Λενινισμού». Το Τμήμα Διεθνών Σχέσων του ΚΚΣΕ, έφτασε στο σημείο να αγοράσει από την Ελλάδα τεύχη του «Ριζοσπάστη», του «Οδηγητή», αλλά και από την εφημερίδα της «Πανσπουδαστικής», που εξέδιδε η ομώνυμη φοιτητική παράταξη του ΚΚΕ!..

Ακόμα και τα έξοδα της αντιπροσωπείας του ΚΚΕ στο συνέδριο του ΚΚ Ινδίας, πληρώθηκαν από το ΚΚΣΕ, που με μια άλλη απόφαση (10.5.78), αναλαμβάνει να πληρώσει τα έξοδα όλων των προσκεκλημένων από τα αδελφά κόμματα στο 10ο συνέδριο του ΚΚΕ το 1978!.. Η Σοβιετική Ένωση είχε αναλάβει ακόμα και να κατασκευάσει 30.000 σήματα για τις ανάγκες του ίδιου συνεδρίου (απόφαση 21.3.78). Δημοσιογράφος του «Ριζοσπάστη» πήγε στο Ανόι και το ΚΚΣΕ ανέλαβε τα έξοδα της αποστολής του!!! Η Λούλα Λογαρά, πρώην μέλος του Π.Γ. του ΚΚΕ, πήγαινε διακοπές και τις πλήρωνε το ΚΚΣΕ. Ο γιος της ομολόγου της Ρούλας Κουκούλου, μετακόμισε από το Βαρονέζ στη Μόσχα το 1976, με έξοδα του ΚΚΣΕ. Η Κούκουλου (πρώην σύζυγος του Ν. Ζαχαριάδη), πήγαινε με χρήματα του Σοβιετικού κράτους δωρεάν διακοπές στη Βουλγαρία, συντροφιά με το γιό και τη νύφη της (ντοκουμέντο αριθ. 1).

Σε συναλλαγματικά ρούβλια τις περισσότερες φορές, δίδονταν οι συντάξεις σε γνωστά στελέχη του ΚΚΕ. Στη σύζυγο του Τσολάκη, όπως και στη σύζυγο του Τρικαλινού, δόθηκε το 1980 σύνταξη, ενώ στον ίδιο είχε δοθεί προηγουμένως

XXIV созыв

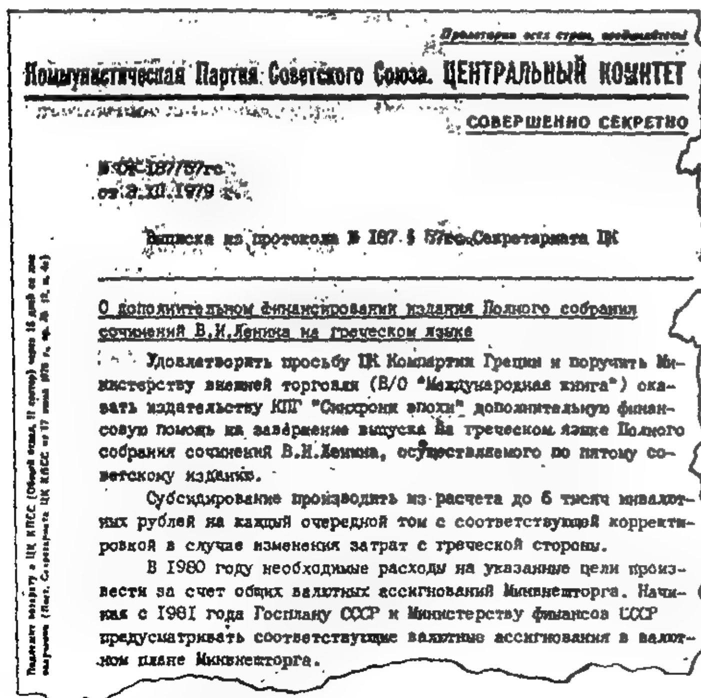
ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЦК КПСС, принятое голосованием Секретарей ЦК КПСС без записи в протокол

Дата решения вопроса: 26 июня 1973 г.

№ и дата поступления документов во II сектор: 2890с 22.VI 1973 г.

Просьба ЦК Компартии Греции об оказании содействия члену ЦК Компартии Греции т. Кукуку Руле в выезде с сыном Николаевым А.Н. и его супругой – Николаевой (Журавлевой) Н.И. на отдых в НРБ.

Η Ρούλα Κουκούλου ζητάει την κάλυψη των διακοπών στη Βουλγαρία του γιου και της νύφης της.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

Коммунистическая Партия Советского Союза. ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

№ Ст-187/57гс
от 3.XII.1979 г.

Выписка из протокола № 187 § 57гс Секретариата ЦК

О дополнительном финансировании издания Полного собрания сочинений В.И.Ленина на греческом языке

Удовлетворить просьбу ЦК Компартии Греции и поручить Министерству внешней торговли (В/О "Международная книга") оказать издательству КПГ "Синхрони эпохи" дополнительную финансовую помощь на завершение выпуска на греческом языке Полного собрания сочинений В.И.Ленина, осуществляемого по пятому советскому изданию.

Субсидирование производить из расчета до 6 тысяч инвалютных рублей на каждый очередной том с соответствующей корректировкой в случае изменения затрат с греческой стороны.

В 1980 году необходимые расходы на указанные цели произвести за счет общих валютных ассигнований Минвнешторга. Начиная с 1981 года Госплану СССР и Министерству финансов СССР предусматривать соответствующие валютные ассигнования в валютном плане Минвнешторга.

Η «Σύγχρονη Εποχή» πήρε ένα αρκετά σεβαστό ποσό για την έκδοση των απάντων του Λένιν.

Французская КП	2 000 000	все	[illegible]
КП Финляндии (меньшинство)	1 880 000	все	[illegible]
Бразильская КП	1 000 000	все	[illegible]
КП Греции	900 000	все	[illegible]
КП Израиля	800 000	все	[illegible]
КП Чили	700 000	все	[illegible]
Ливанская КП	500 000	все	[illegible]
КП Индии	500 000	все	[illegible]

900.000 δολλάρια εισέπραττε κάθε χρόνο το ΚΚΕ από τη Μόσχα.

σοβιετικό διαβατήριο στο όνομα Τσουλάκι Κονσταντίν Ιβάνοβιτς!!! Μία από τις γενναιότερες συντάξεις, παίρνει ένα άλλο στέλεχος του ΚΚΕ, ο Κώστας Γάτσος, στον οποίο, μετά από «παράκληση της Κ.Ε. του ΚΚΕ», χορηγήθηκε σοβιετικό διαβατήριο με όνομα Γκατσίνα Κονσταντίν Γιακόβλεβιτς!!!

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθούν τα αυτοκίνητα που δίδονται για τις ανάγκες της Κ.Ε. του ΚΚΕ. Τα έγγραφα που έχουμε στη διάθεσή μας, κάνουν λόγο για αρκετά «Βόλγκα» και «Λάντα», τέσσερα «Μόσκοβιτς» και, μετά από παράκληση του ΚΚΕ, τέσσερα «Βαζ–2121».

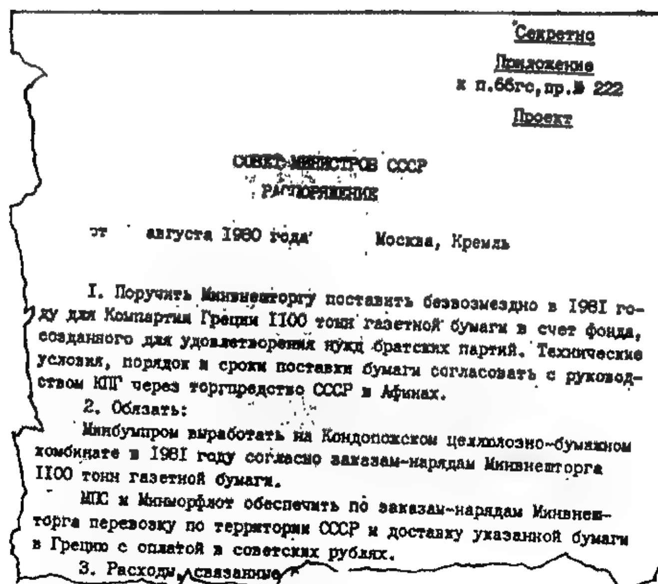
Με μία άκρως απόρρητη απόφαση (3292–4.6.1975), πληρώνονται από το σοβιετικό κράτος, τα έξοδα μεταφοράς της οικοσκευής και του αυτοκινήτου του Κ. Τσολάκη από την Μόσχα στην Αθήνα!..

Με βάση τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή της η Γενική Εισαγγελία της Μόσχας, το ΚΚΕ καταλαμβάνει περίοπτη θέση στον κατάλογο των ΚΚ των καπιταλιστικών χωρών που λάμβαναν τα κόκκινα ρούβλια του Κρεμλίνου. Τα ντοκουμέντα που διαθέτουμε –ή μας επέτρεψαν να δημοσιοποιήσουμε– αφορούν τις περιόδους 1968–1971 και 1978–1990. Με μέσο όρο δύο εκατομμύρια δολλάρια το χρόνο, το ΚΚΕ πήρε αυτά τα χρόνια «βοήθεια» ύψους 30 εκατομμυρίων δολλαρίων περίπου. Με δυο λόγια: *Περίπου έξι δισεκατομμύρια δραχμές!*

Αυτά τα χρήματα είναι τα μετρητά που πήρε το ΚΚΕ από την ΕΣΣΔ. Δεν υπολογίζονται δηλαδή άλλες πηγές χρηματοδότησης, όπως οι κοινές επιχειρήσεις, οι χρηματοδοτήσεις των διαφόρων επιτροπών ελληνοσοβιετικής φιλίας και των άλλων «δορυφορικών» οργανώσεων του ΚΚΕ, τα ταξίδια των στελεχών του στη Μόσχα, κ.λπ.

΄Ενα μέρος του ετήσιου ποσού, παρέμεινε για χρόνια σταθερό. Η «υποτροφία», όπως κωδικά την αποκαλούσαν οι

Εντολή αλλαγής 300.000 ρουβλίων σε δολλάρια από την Κεντρική Τράπεζα της Μόσχας που εισέπραξε το ΚΚΕ.

Секретно

Приложение
к п.66гс, пр.№ 222

Проект

СОВЕТ МИНИСТРОВ СССР
РАСПОРЯЖЕНИЕ

от августа 1980 года Москва, Кремль

1. Поручить Минвнешторгу поставить безвозмездно в 1981 году для Компартии Греции 1100 тонн газетной бумаги в счет фонда, созданного для удовлетворения нужд братских партий. Технические условия, порядок и сроки поставки бумаги согласовать с руководством КПГ через торгпредство СССР в Афинах.

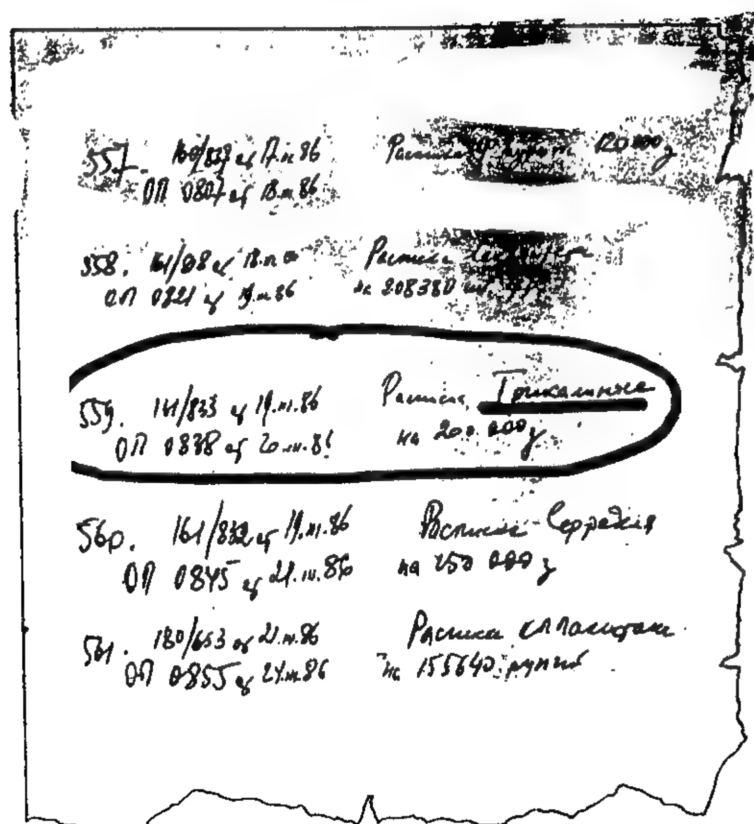
2. Обязать:

Минбумпром выработать на Кондопожском целлюлозно-бумажном комбинате в 1981 году согласно заказам-нарядам Минвнешторга 1100 тонн газетной бумаги.

МПС и Минморфлот обеспечить по заказам-нарядам Минвнешторга перевозку по территории СССР и доставку указанной бумаги в Грецию с оплатой в советских рублях.

3. Расходы, связанные

1980: Το ΚΚΕ ζητάει από τη Μόσχα 1.100 τόνους χαρτί εφημερίδας.

557. 160/839 от 17.III.86 Расписка [redacted] 120 000 $
ОП 0807 от 18.III.86

558. 161/08 от 18.III.86 Расписка [redacted]
ОП 0821 от 19.III.86 на 208380 [redacted]

559. 161/833 от 19.III.86 Расписка Трикалиноса
ОП 0838 от 20.III.86 на 200 000 $

560. 161/832 от 19.III.86 Расписка Серафиса
ОП 0845 от 21.III.86 на 250 000 $

561. 180/653 от 21.III.86 Расписка [illegible]
ОП 0855 от 24.III.86 на 155640 рублей

19 Μαρτίου 1986, ο Γ. Τρικαλινός παίρνει 200.000 δολλάρια για το ΚΚΕ.

«δάσκαλοι» του Μαρξισμού–Λενινισμού στην Κ.Ε. του ΚΚΣΕ, ανήρχετο σε 700.000 δολλάρια το 1971 και το ποσό παρέμεινε το ίδιο μέχρι το 1982. Το 1983 αυξήθηκε σε 800.000 δολλάρια, για να φτάσει στα 900.000 δολλάρια το 1984 και να παραμείνει το ίδιο έως το 1990!.. (Ντοκουμέντο αρ. 3).

Εκτός όμως από την πάγια αυτή βοήθεια, υπήρχαν και άλλες πηγές. Ένα συμπληρωματικό ποσό αποφασιζόταν σε μια ειδική συνεδρίαση του διεθνιστικού προϋπολογισμού, που έκανε το Π.Γ. του ΚΚΣΕ, στις αρχές κάθε χρονιάς. Σε αυτήν αποφασίζονταν τα έκτακτα πριμ για το τρέχον έτος, ανάλογα με τις προτάσεις και τα αιτήματα που είχαν υποβάλλει οι «σπουδαστές», αλλά και τη διαγωγή τους!..

Άλλη πηγή είχε τον κωδικό «Χαρτί». Επρόκειτο για τις ποσότητες τυπογραφικού χάρτου που δωρεάν προμηθεύονταν τα αδελφά κόμματα από τη Σοβιετική Ένωση.

Το ΚΚΕ, διέθετε μια ακόμα πηγή, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα κόμματα. Άλλαζε στην Κρατική Τράπεζα «μαλακά» ρούβλια, αλλά με βάση την επίσημη αναλογία, και εισέπρατε το αντίτιμο σε σκληρά δολλάρια. Ένα μέρος του ποσού αυτού σε ρούβλια, προερχόταν από τις εισφορές των πολιτικών προσφύγων, μελών του ΚΚΕ. Αλλά δεν μπορεί να αποκλεισθεί η περίπτωση κάποιος τοπικός υπεύθυνος του ΚΚΕ να άλλαξε δολλάρια στη μαύρη αγορά και τα ρούβλια που έπαιρνε να τά άλλαξε επίσημα παίρνοντας πίσω δολλάρια. Με αυτόν τον τρόπο, δίνοντας ένα δολλάριο μπορεί να πάρει το λιγώτερο 10.

Για να δεχθεί η Κεντρική Σοβιετική Τράπεζα, απαιτείτο ειδική απόφαση του Π.Γ. του ΚΚΣΕ. Μια τέτοια ειδική απόφαση του Π.Γ. (ειδικός φάκελλος Π 18/2 ΟΠ 10 Ιουλίου 1981, ντοκουμέντο αρ. 4), αναφέρει:

σχετικά με την ερώτηση του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων της ΚΕ του ΚΚΣΕ αποφασίζουμε:
1.– Να ικανοποιήσουμε το αίτημα της ΚΕ του ΚΚΕ και να αναθέσουμε στη διεύθυνση της Κεντρικής Τράπεζας (σύντροφος Αλκίτωφ) την αλλαγή 300.000 ρουβλίων σε σκληρό νόμισμα».

Η ομίχλη της KGB

Το δεύτερο τμήμα της ίδιας απόφασης παρουσιάζει ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον (το ίδιο ντοκουμέντο αριθ. 4):

«η μεταφορά και η παράδοση των παραπάνω χρημάτων να ανατεθεί στην KGB».

Για να αποφύγουν προβλήματα των τραπεζικών συναλλαγών που μπορούσαν εύκολα να ελεγχθούν, οι σοβιετικοί ηγέτες ανέθεταν στην περιβόητη μυστική υπηρεσία να παραδώσει χέρι με χέρι τα χρήματα στους δικαιούχους. Για τον σκοπό αυτό είχε στηθεί ένας ολόκληρος μηχανισμός.

Ας αναφέρουμε για παράδειγμα το 1983. Σε μια ειδική απόφαση του Π.Γ. με ειδικό αριθμό: Π138/41, αποφασίζεται το συνολικό ύψος της βοήθειας προς τα αριστερά κόμματα από το Κοινό Ταμείο Διεθνιστικής Αλληλεγγύης, στο οποίο συνεισέφεραν και ορισμένα από τα υπόλοιπα κόμματα της Ανατολικής Ευρώπης. Για τη χρονιά αυτή, το συνολικό ποσό έφθασε τα 18.350.000 δολλάρια, εκ των οποίων το ΚΚΣΕ θα έδινε 15.500.000 δολλάρια. Δεύτερον, διατάσσεται η Κεντρική Τράπεζα να δώσει αυτό το ποσό στον σύντροφο Ποναμαρίκωφ (μπρεζνιεφικό υπεύθυνο, για αδελφά κόμματα) για «ειδικούς σκοπούς». Δηλαδή τα χρήματα αυτά δεν προέρχονταν από τους πόρους του ΚΚΣΕ αλλά από το σοβιετικό κράτος. Τρίτον, ο Ποναμαρίκωφ να ειδοποιήσει τους ηγέτες

των άλλων κομμάτων στην εξουσία, μελών του Ταμείου, για το ποσόν των χρημάτων που θα έπρεπε να δώσουν.

Υπήρχε ένας ειδικός λογαριασμός (κωδικός ΝΤΕΠΟΖΙΤ Νο 1) στην Τράπεζα Εξωτερικών Σχέσεων της Μόσχας, στον οποίο κατέθεταν από κοινού το ΚΚΣΕ και τα άλλα ανατολικοευρωπαϊκά ΚΚ. Η σοβιετική Κεντρική Τράπεζα έστελε το ποσόν που αντιστοιχούσε στο ΚΚΣΕ και στα άλλα κόμματα το δικό τους μερίδιο. Εκείνη τη χρονιά το ΚΚ της Ανατολικής Γερμανίας έστειλε ένα εκατομμύριο δολλάρια, της Τσεχοσλοβακίας 750.000 δολλάρια, της Ουγγαρίας 650.000 δολλάρια και της Βουλγαρίας 450.000 δολλάρια. Πολωνοί και Ρουμάνοι δεν έστελαν χρήματα, τουλάχιστον την τελευταία δεκαετία. Ο βοηθός του γραμματέα της Επιτροπής Διεθνών Σχέσεων του ΚΚΣΕ, στου οποίου τα καθήκοντα συμπεριλαμβάνονταν και αυτές οι συναλλαγές, χρησιμοποιούσε έναν ειδικό αριθμό και ζητούσε όσα χρήματα ήθελε από τον λογαριασμό «ΝΤΕΠΟΖΙΤ Νο 1». Σε λίγο, κάποιος από την τράπεζα έφερνε στο γραφείο του τα χρήματα. Ο βοηθός του έδινε μια απόδειξη και ο «τραπεζίτης» έφευγε. Ο βοηθός καλούσε τότε την KGB και ζητούσε από τον επί κεφαλής της υπηρεσίας να στείλει κάποιον για να παραλάβει την «ομίχλη», όπως ονόμαζαν συνθηματικά τα χρήματα. Χρησιμοποιώντας συνήθως τον διπλωματικό σάκο, η KGB μετέφερε τα χρήματα στη χώρα όπου δρούσε το τυχερό αδελφό κόμμα και ο τοπικός σταθμάρχης της υπηρεσίας τά έδινε χέρι με χέρι στους ντόπιους συντρόφους, μερικές φορές κάτω από περιπετειώδεις συνθήκες. Ποιος παρελάμβανε τα χρήματα στην Ελλάδα; Σε μια παλαιότερη παραλαβή του 1968, στα αρχεία της Κ.Ε. φαίνονται τα ονόματα των Τσολάκη και Πετρίτση και αργότερα του Κολιγιάννη. Από το 1978 μέχρι το 1986, τα χρήματα παρελάμβανε ο Τρικαλινός, εκδότης του «Ριζοσπάστη» (στο ντοκουμέντο με αριθ. 6 στις 19 Μαρτίου 1986, και ειδικό αριθμό ΟΠ 0838, εμφανίζεται ο Τρικαλινός να παραλαμβάνει 200.000 δολλάρια ως προκαταβολή).

Τα ονόματα των παραληπτών από το ΚΚΕ για την περίοδο 1986–1990, βρίσκονται στην Γενική Εισαγγελία της Μόσχας. Το βέβαιο είναι ότι το 1987, ήταν η «χρυσή χρονιά» για το ΚΚΕ, αφού τότε πήρε και τη μεγαλύτερη βοήθεια: 2.416.138 δολλάρια, περίπου μισό δισεκατομμύριο δραχμές σε σημερινές τιμές.

Το Π.Γ. του ΚΚΣΕ, ανταποκρίνεται έτσι σε ένα αίτημα του Χ. Φλωράκη, το οποίο φθάνει μέσω KGB στο ΚΚΣΕ. Στις 7 Ιανουαρίου του 1987, η Κ.Ε. λαμβάνει επιστολή που είχε κωδικό «ειδικός φάκελλος ΟΠ 0098» και ανταποκρίνεται θετικά, ανεβάζοντας την έκτακτη βοήθεια. (Η «υποτροφία» παρέμενε πάντα στα 900.000 δολλάρια). Στις 18 Ιουλίου της ίδιας χρονιάς η KGB στέλνει επιστολή στην Κ.Ε., ότι το ΚΚΕ παρέλαβε την πρώτη δόση των 300.000 δολλαρίων, την οποία (επιστολή) η Κ.Ε. λαμβάνει στις 20 Ιουλίου.

Ακολουθούν άλλη μια δόση ύψους 600.000 δολλαρίων, με επιστολή της KGB στις 5.11.87 και παραλαβή από την Κ.Ε. στις 6.11.87, με την βοήθεια να ολοκληρώνεται στις 29 Δεκεμβρίου 1987 με ακόμη 1.042.637 δολλάρια. Ας προστεθεί ότι, από το 1985 και μετά, όλη η βοήθεια προς το ΚΚΕ έρχεται σε δολλάρια, σε αντίθεση με παλαιότερα, το 1982 για παράδειγμα, που η βοήθεια προς το ΚΚΕ ήταν 1.788.147 δολλάρια και 13.800 δραχμές!.. Να σημειωθεί πάντως ότι, το 1987 ήταν η χρυσή χρονιά για όλα τα κομμουνιστικά κόμματα της Δύσης, που πήραν περισσότερα χρήματα από τις προηγούμενες χρονιές. Το ποσόν αυτό της βοήθειας αυξήθηκε, για να εορτασθεί πανυγηρικά η 70ή επέτειος της «μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης»...

Το 1986, στο ΚΚΕ δίδονται 1.970.792 δολλάρια και το 1988 1.806.218 δολλάρια. Τα επόμενα όμως χρόνια, τα ποσά θα

μειωθούν σημαντικά. Οι επαναστάσεις που ξεσπούν στην Ανατολική Ευρώπη, εμποδίζουν την συμμετοχή των ανατολικοευρωπαϊκών κομμάτων στο Κοινό Διεθνιστικό Ταμείο, που ροκανίζεται και από την οικονομική κρίση στην ίδια τη Σοβιετική Ένωση.

Το 1989, μόνο το ΚΚΣΕ, συνεισφέρει στον προϋπολογισμό με 22 εκατομμύρια δολλάρια. Επί πλέον, η βοήθεια αποτελεί το «χαλινάρι» με το οποίο μπορούν να ελεγχθούν τα ΚΚ που δείχνουν τάσεις απομάκρυνσης από τη Μόσχα. Είναι εδώ χαρακτηριστική η περίπτωση του ΚΚΕ το 1990. Είναι η εποχή που το κόμμα του Χ. Φλωράκη συμμετέχει στην κυβέρνηση Τζανετάκη και βρίσκεται στο απόγειο της ανανεωτικής του πορείας. Στις τάξεις του πολλοί αμφισβητούν ανοιχτά πλέον την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ένωση..

Στις 10 Ιανουαρίου του ίδιου χρόνου, το Π.Γ. αποφασίζει να δώσει στο ΚΚΕ μόνο την «υποτροφία», δηλ. 900.000 δολλάρια. Όμως και αυτά τα χρήματα καθυστερούν να φθάσουν, ενώ την ίδια στιγμή, τα άλλα, πιο πιστά προφανώς κόμματα, γεμίζουν τα ταμεία τους. Το ΚΚ Γαλλίας, του Καναδά, των ΗΠΑ, παίρνουν την βοήθεια, όπως και το ΑΚΕΛ της Κύπρου, που παίρνει 150.000 δολλάρια στις 26 Φεβρουαρίου 1990 και άλλα τόσα στις 28 Ιουνίου του ίδιου χρόνου...

Είναι η ίδια εποχή που ο Τσολάκης επισκέπτεται τη Μόσχα, και ο Φλωράκης πραγματοποιεί τη συντηρητική στροφή του. Παρ' όλα αυτά, στο ΚΚΕ δεν θα δοθούν ποτέ τα χρήματα που τους αναλογούν. Το 1990...

Είμαστε της γνώμης πως το ΚΚΕ πρέπει να ζήσει και να λειτουργήσει, παρ' όλα αυτά, στο ελληνικό πολιτικό γίγνεσθαι. Υπάρχει η φόρμουλα του κοινωνικού (σοσιαλιστικού) κόμματος με αρχές, ήθος και συνέπεια. Πιστεύουμε ότι αυτόνομο θα καταστεί –με προϋποθέσεις– ο κυματοθραύστης σοσιαλιζουσών ομάδων στη χώρα. Οι παλαιοί ηγέτες του, πρέπει να παραχωρήσουν τη θέση τους σε νέους ανθρώπους, που θα μπορέσουν να υποστηρίξουν τα δίκαια των εργαζομένων, εφ' όσον θα έχουν αφουγκρασθεί και αφομοιώσουν τα σύγχρονα μηνύματα. Αυτό, και για τη μνήμη των χιλιάδων νεκρών του κόμματος.

Δώρο 13 δις σε Βαρδινογιάννη και Μαμιδάκη

Δεκέμβριος 1989. Η ΔΕΠ προκυρήσσει μειοδοτικό διαγωνισμό για την προμήθεια αργού πετρελαίου, που θα καλύψει τις ανάγκες της χώρας για το 1990. Γίνεται η αξιολόγηση των προσφορών και εκδίδεται ένα πρακτικό της επιτροπής αξιολόγησης που περιλαμβάνει πέντε εταιρείες.

Στις 21 Δεκεμβρίου εκδίδεται ένα άλλο πρακτικό, πανομοιότυπο με το πρώτο, το οποίο περιλαμβάνει όχι πέντε αλλά έξι εταιρείες. Η έκτη εταιρεία είναι η Πομπέϋ του Βαρδινογιάννη, η οποία μπήκε εκ των υστέρων στο δεύτερο πρακτικό. Στο ίδιο πρακτικό υπάρχει μια προσθήκη, η οποία αναφέρεται στις τιμές των προσφορών που «βρίσκονται πολύ κοντά». Το «κοντά» έφτανε μέχρι και μισό δολλάριο περίπου (47 σεντς) το βαρέλι.

Αυτό το δεύτερο πρακτικό προετοιμάζει το έδαφος για να φθάσουμε στις 23 Δεκεμβρίου, όταν η ΔΕΠ ζήτησε νέες τιμές, όχι πλέον από τις πέντε εταιρείες, αλλά από τις έξι. Στις 29 Δεκεμβρίου, εκδίδεται μία πρόταση της επιτροπής αξιολόγησης με δύο... αποφάσεις. Η μία απόφαση βγάζει πρώτο μειοδότη την Πομπέϋ του Βαρδινογιάννη και η δεύτερη την εταιρεία MARCRICH, που έδινε, εκτός από το ένα εκατομμύριο τόννους που προέβλεπε το διαγωνισμός, και πέντε επί πλέον φορτία πολύ φθηνότερα.

Κι όμως, πρώτο μειοδότη βγάζουν την Πομπέϋ του Βαρδινογιάννη, και μάλιστα με τιμές χειρότερες από αυτές που είχαν στον πρώτο διαγωνισμό (της κατακυρώνουν μάλιστα

και 500.000 επί πλέον τόννους, που περιλαμβάνονται σαν option στο διαγωνισμό).

Υπάρχει και μια λεπτομέρεια πολύ σημαντική: Στις 5 Ιανουαρίου, ο αρμόδιος Υπουργός στέλνει στη ΔΕΠ μια επιστολή, στην οποία επισημαίνει ότι υπάρχει μια καταγγελία που πρέπει να την εξετάσουν και αν χρειάζεται να σταματήσει το Δ.Σ. την κατακύρωση του διαγωνισμού προμήθειας πετρελαίου (η καταγγελία ήταν της εταιρείας FIBRO ENERGY).

Το Δ.Σ. της ΔΕΠ συνεδριάζει την ίδια μέρα, απορρίπτει τις καταγγελίες, δεν ενημερώνει τον Υπουργό και κατακυρώνει τη σύμβαση στην Πομπέϋ του Βαρδινογιάννη.

Το Σεπτέμβριο του 1990, η Πομπέϋ στέλνει στην ΔΕΠ επιστολή, με την οποία τους ενημερώνει ότι αδυνατεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις της. Το πετρέλαιο είχε ακριβύνει στο μεταξύ και οι Βαρδινογιάννηδες, προκειμένου να χάσουν έστω και ένα σεντ, προτίμησαν να παραιτηθούν από την σύμβαση που είχαν υπογράψει.

Προκηρύσσεται νέος διαγωνισμός, χωρίς κανένας να μιλήσει γι' αυτή την ενέργεια της Πομπέϋ, από την οποία το ελληνικό Δημόσιο έχασε χιλιάδες δολλάρια, χωρίς να της ζητηθεί να πληρώσει καμμία ποινική ρήτρα για την υπαναχώρησή της από τη σύμβαση με τη ΔΕΠ και η νέα σύμβαση κατακυρώνεται στον Μαμιδάκη και τη SHELL, σε τιμές από τις οποίες η ΔΕΠ ζημίωσε κατά 13 δις.

Τα χρέη των ελληνικών επιχειρήσεων στην εφορία.

Η διόγκωση των εξόδων, με πρόσθεση... ανύπαρκτων εξόδων, που δημιουργούν στο τέλος περιορισμό των κερδών ή και ακόμα οδηγούν στην εμφάνιση ζημιών, είναι κάτι που συνηθίζεται.

Η παρακράτηση φόρων που οφείλονται, αλλά δεν αποδίδονται στο Δημόσιο, με αιτιολογικό ότι τάχα τα κέρδη αποθεματοποιούνται στην επιχείρηση και απαλλάσσονται από φόρους, είναι ένα άλλο από τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούν οι επιχειρήσεις για την εφορία.

Η αποφυγή καταβολής φόρων–δασμών στο Δημόσιο, με τον ισχυρισμό ότι οι πρώτες ύλες που εισάγονται θα χρησιμοποιηθούν για την παραγωγή προϊόντων που θα εξαχθούν, ενώ πωλούνται στην εσωτερική αγορά είναι φαινόμενο που ευδοκιμεί αρκετά.

Οι εφοριακοί κατέληξαν σε δύο σπουδαία συμπεράσματα:

1. Φοροδιαφυγή κάνουν βασικά οι εταιρείες που έχουν μεγάλα κέρδη.

2. Επιχειρήσεις που εμφανίζουν παθητικό, είναι στην πραγματικότητα κερδοφόρες.

Όταν συλλαμβάνονται επιχειρήσεις να φοροδιαφεύγουν, αρνούνται να πληρώσουν λέγοντας ότι, κακώς τους επεβλήθη η πρόσθετη φορολογία και καταφεύγουν στα ειδικά Διαιτητικά Δικαστήρια, αφού πρώτα πληρώσουν το 20% περίπου.

Τα ερωτήματα

ΜΟΤΟΡ ΟΪΛ: Εταιρεία Βαρδινογιάννη

Ένα διυλιστήριο πετρελαίου που κάνει τζίρο πάνω από εκατό δισεκατομμύρια δρχ. το χρόνο, είναι δύσκολο βέβαια να ελεγχθεί. Οι καλές σχέσεις ωστόσο των ιδιοκτητών του με αρκετούς Υπουργούς (οικονομικούς περισσότερο), δεν σταμάτησαν την εφορία. Η εταιρεία ελέγχθηκε επίμονα και βρέθηκε με υποχρέωση σε φόρο 496.000.000 δρχ. Στην «Α.Ε. ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΜΟΤΟΡ ΟΙΛ ΕΛΛΑΣ», αναφερόμαστε βέβαια. Ο φορολογικός έλεγχος κάλυψε την περίοδο 1980–1984, για την οποία υπήρχαν πολλά ερωτήματα σχετικά με τα έσοδα από την εμπορία στην εσωτερική αγορά και τον τρόπο φορολόγησης κερδών και αποθεμάτων.

Το διυλιστήριο του Βαρδινογιάννη αμφισβητούσε τα αρχικά πορίσματα της εφορίας, κι αφού εξήντλησε όλα τα μέσα «συμβιβάστηκε» με καταλογισμό προσθέτου «φόρου προηγουμένων χρήσεων» 495.778.170 δρχ. Κάποιοι ήθελαν, ο φόρος αυτός να έχει ένα ακόμα μηδενικό στο τέλος...

Το ποσό αυτό οριστικοποιήθηκε στα τέλη του 1987, οπότε άρχισε και η πληρωμή του. Τέλος της χρονιάς δόθηκαν περίπου 62 εκατομμύρια και τα υπόλοιπα 434 εκατομμύρια δρχ. θα εδίδοντο στην εφορία το 1988. Δόθηκαν τελικά;

Τα 496 εκατομμύρια, είναι βέβαια ένα μέρος της φορολογητέας ύλης που «διέφυγε» τα περασμένα χρόνια... Αυτή ξεπερνάει το ένα δισεκατομμύριο δρχ. και πάνω σ' αυτήν υπολογίστηκε ο πρόσθετος φόρος.

Πόσα είναι για τον Βαρδινογιάννη τα 496 εκατομμύρια δραχμές; Είναι όσα κερδίζει το διυλιστήριό του σε... 40 ώρες!..

Υπάρχει η πληροφορία ότι δεν έχουν πληρωθεί τα υπόλοιπα 434 εκατομμύρια. Είναι αλήθεια; Αν ναι, γιατί;

Είναι γεγονός ότι η οικογένεια Βαρδινογιάννη οφείλει στο Ελληνικό Δημόσιο 841 δισεκατομμύρια δραχμές!

Η «εκκρεμότητα» των 300 εκατομμυρίων

Ο φορολογικός έλεγχος στην επιχείρηση συνεχιζόταν ολόκληρο το 1988 και συνεχώς οι εφοριακοί ανακάλυπταν κάτι καινούργιο. Πρόκειται για την Α.Ε. καφέ–σοκολάτας–κακάο «ΛΟΥΜΙΔΗΣ ΑΒΕΕ», στην οποία την πλειοψηφία των μετοχών,από τις αρχές του 1980, κατέχει η πολυεθνική «ΝΕΣΤΛΕ». Για απόκρυψη φορολογητέας ύλης της τάξεως των 350 εκατομμυρίων δρχ. που, σύμφωνα με την εφορία, κλήθηκε η «ΛΟΥΜΙΔΗΣ ΑΒΕΕ» να πληρώσει 170 εκατομμύρια δρχ. Τα 170 εκατομμύρια έγιναν 300. Το ερώτημα. Πληρώθηκαν;

Μία από τις Επτά Αδελφές

Είναι η περίφημη BP, ΕΛΛΗΝΙΚΑ Α.Ε., που έκανε τζίρο πάνω από 30 δισεκατομμύρια δρχ. το 1986. Αλλά έχει κι άλλη αδελφή, την «BP ΕΛΛΑΔΟΣ ΛΙΜΙΤΕΝΤ», που το 1987 έκανε τζίρο 83 δισεκατομμύρια. Ο έλεγχος λοιπόν στον όμιλο αυτόν ήταν αποδοτικός για την εφορία. Διεπίστωσαν εισόδημα πάνω από 160 εκατομμύρια δρχ. που είχε δημιουργηθεί από το 1983–1985 και δεν είχε φορολογηθεί· τελικά πείσθηκε η διοίκηση της BP ότι «κάτι δεν πήγαινε καλά» αυτά τα χρόνια. Ομολόγησαν ότι είχε γίνει λάθος... και συμβιβάστηκαν το Φεβρουάριο του 1987 με το Δημόσιο. Πόσα θα κατέβαλαν συνολικά; 64.290.410 δρχ. φόρους και πρόστιμα. Πληρώθηκε το ποσό αυτό στο Ελληνικό Δημόσιο;

A. Schalck

Berlin,den 29.06.1988

Lieber Genosse Minister!

Beiliegend übermittle ich Ihnen Prospektmaterial über bestellte moderne Waffensysteme für Spezialeinheiten einschließlich Munition.
Ich gehe davon aus,daß sie in unsere Organ eine gute Verwendung finden.
Die Erwirtschaftung der notwendigen Valutabeträage erfolgt durch unseren Bereich.
Die Lieferung erfolgt in der 2,Hälfte August 1988.
Die Auswahl Herrn Sokrates Kokkalis als Partner,der die Waffensysteme bei uns übernimmt ist das richtige.
Ich hoffe,daß wir damit einen Kleinen Beitrag zur Stärkung unserer Spezialeinheiten leisten Können.

Mit Kommunistischem Gruß

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ: Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΗΣ KGB

Διευθυντήριο Τ. Διαμέρισμα Όγδοο

Το Διευθυντήριο «Τ» είναι δεύτερο σε μέγεθος στους κόλπους του πρώτου διευθυντηρίου. Είναι επιφορτισμένο με κατασκοπεία επιστημονική και τεχνολογική, περιλαμβανομένης και της υποκλοπής υψηλής τεχνολογίας όλων των τύπων.

Οι περισσότεροι αξιωματούχοι, έχουν εκπαιδευτεί σε ξένες γλώσσες, σε παράνομο και νόμιμο εμπόριο και σε διοργάνωση επιχειρήσεων. Αξιωματούχοι του Διευθυντηρίου «Τ» που είναι γνωστό ως γραμμή «Χ», επανδρώνουν σε υψηλό ποσοστό το προσωπικό του διοικητηρίου στις βιομηχανικά ανεπτυγμένες και στις υπό ανάπτυξη χώρες. Στο Διευθυντήριο «Τ» εκπαιδεύτηκε και ο Έλληνας επιχειρηματίας και πρόεδρος της ΙΝΤΡΑΚΟΜ και του Ολυμπιακού, Σωκράτης Κόκκαλης. Μετά την εκπαίδευσή του, εκχωρήθηκε στη «STASI» (μυστική υπηρεσία της πρώην Αν. Γερμανίας), η οποία τον έστειλε στην Ελλάδα ως Διευθυντή του «Όγδοου Διαμερίσματος». (Στο Όγδοο Διαμέρισμα της KGB, ανήκουν τα αραβικά κράτη, η Ελλάδα, το Ιράν, το Αφγανιστάν και η Αλβανία). Το ανατολικογερμανικό Υπουργείο Ασφαλείας είχε τοποθετήσει το Σ. Κόκκαλη στο τμήμα «Χ» (ΑΧ), κάτω από τις διαταγές του συνταγματάρχη Ρολφ Βάγκενμπρετ.

Τα κεφάλαια, με τα οποία ο Κόκκαλης δημιούργησε στην Ελλάδα τη βιομηχανία του, ανήκουν στην KGB. Ο Σ. Κόκκαλης είχε την πρόνοια να πείσει τον προϊστάμενό του, να του επιτρέψει να συνεργασθεί και με τη CIA. Επισημοποίησε τη συνεργασία του, την εποχή του Ιραγκαίητ, όταν συμμετείχε στο λαθρεμπόριο όπλων στο Ιράν και στη Νικαράγουα.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1982, ο Σ. Κόκκαλης βρισκόταν στο Ανατ. Βερολίνο για την ετήσια αναφορά του προς τη STASI. Εκεί, του μπλοκάρισε το τηλέφωνο η μυστική υπηρεσία, όπως αναφέρει η καρτέλλα του ανατολικογερμανικού ΟΤΕ. Το κωδικό όνομα του Σ. Κόκκαλη μέχρι το 1991 ήταν «Δούρειος Ίππος», για την ακρίβεια «Άλογο της Τροίας».

Η μικρή συνεισφορά. Οι μαύρες τσάντες.

Η εξαγωγή όπλων από τη Δ. Γερμανία στην πρώην Ανατολική, συνεχίστηκε για πολλά χρόνια, παρά το εμπάργκο και τον ψυχρό πόλεμο...

Η ειδική τσάντα είναι το ονειρεμένο όπλο των Γερμανών ειδικών επί της Ασφαλείας, το ιδεώδες «εργαλείο» για γρήγορο αποτέλεσμα. Όταν υψηλοί επισκέπτες ή VIPs κινδυνεύουν, μπορούν οι σωματοφύλακες να ανοίξουν τη μαύρη τσάντα και μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα να έχουν αιφνιδιάσει θανάσιμα τον εχθρό. Ένα MP, οπλοπολυβόλο της εταιρείας όπλων HECKEL KOCH (H & K), προσφέρει στο υπό προστασία άτομο, την εφικτή αποτελεσματικότητα της προστασίας που επιθυμεί. Η μυστηριώδης μαύρη τσάντα ζυγίζει 6.75 kg., 44Χ22 cm μέγεθος.

Ο διευθυντής Προμηθειών Εξωτερικού Αλεξάντερ Σαλκ, έστειλε ο ίδιος τον Ιούνιο του 1988 στον αρχηγό της STASI Έριχ Μίλκε προσπέκτους για το «μοντέρνο οπλικό σύστημα». Μυστικά ο Σαλκ είχε παρακαταθήκη 50 από αυτές τις μαύρες τσάντες για τη STASI και το Υπουργείο Εσωτερικών και Ασφαλείας του Αν. Βερολίνου. Παρά το νατοϊκό εμπάργκο και τους αυστηρούς δυτικογερμανικούς νόμους, παρ' όλα αυτά, το σύστημα εξαγωγής όπλων λειτουργούσε άψογα. Η Ανατολική Γερμανία, προμηθεύτηκε τελικά 39 τσάντες με το ειδικό οπλοπολυβόλο. Δημιουργήθηκε όμως πρόβλημα με την εξαγωγή απευθείας προς το Αν. Βερολίνο. Οι μυστικές υπηρεσίες της Αν. Γερμανίας ανεζήτησαν τρόπο μυστικής μεταφοράς τους, αλλά ο Σαλκ είχε λύσει και αυτό το πρόβλημα. Σε επιστολή του προς τον Υπουργό Εσωτερικών της πρώην Ανατολικής Γερμανίας της 29ης Ιουνίου 1988, γράφει μεταξύ άλλων ότι... *«το οπλικό σύστημα θα παραλάβει ο συνεταίρος από την Ελλάδα Σωκράτης Κόκκαλης, ο οποίος και θα ρυθμίσει την μεταφορά μέσω Ελλάδος!..».*

Οι τιμές γι' αυτά τα οπλοπολυβόλα, ήταν περίπου 5.600 γερμανικά μάρκα, αλλά η Αν. Γερμανία έπρεπε να πληρώσει 8.000 μάρκα!.. Τα ειδικά αυτά όπλα στάλθηκαν από τη Δ. Γερμανία στην Ελλάδα, στον Σ. Κόκκαλη, ο οποίος τα εξήγαγε παράνομα προς την πρώην Αν. Γερμανία, προς το τέλος του Αυγούστου του 1988.

Αλλά και με το ΝΑΤΟ είχε σχέσεις ο Κόκκαλης. Συνεργαζόμενος με την ουγγρική εταιρεία FERENC NEMETNY, πούλησαν στο ΝΑΤΟ κράνη για την αεροπορία: 88.000 μάρκα το κομμάτι, ενώ ταυτόχρονα προμήθευε τις ανατολικές χώρες με κυάλια νυκτός τύπου ΒΜ 8028, που κατασκευάζει η Φίλιπς BREMEN της Γερμανίας και τα οποία στοίχιζαν 20.900 μάρκα το κομμάτι. Αν καταλάβατε καλά, μιλάμε για πολλά εκατομμύρια μάρκα και για δισεκατομμύρια δραχμές.

Αλλά για τους Έλληνες επιχειρηματίες θα εκδώσουμε ειδικό βιβλίο, όπου θα περιγράφουμε όλες τις δραστηριότητές τους με κάθε λεπτομέρεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΕΣΜΟΙ ΤΟΥΣ

«GREEK CONNECTION». Επιχείρηση: Comstrikforsouth(*). Οι μεταπράτες.

Όταν η ηγεσία του Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ, απείλησε ν' αποκαλύψει στοιχεία για τη χρηματοδότηση της προεκλογικής εκστρατείας του Νίξον από την ελληνική ΚΥΠ, τον Τομ Πάπας και το Νίκο Βαρδινογιάννη, οργανώθηκε από τους επιτελείς του Προέδρου των ΗΠΑ η διάρρηξη στα γραφεία του Δημοκρατικού Κόμματος, το γνωστό Γουωτεργκαίητ.

Η CIA χρηματοδοτούσε την ΚΥΠ της δικτατορίας, η οποία έδινε χρήματα στον Τομ Πάπας, ο οποίος χρηματοδοτούσε τον Νίξον, για να πάρει τελικά η οικογένεια Βαρδινογιάννη τον εφοδιασμό καυσίμων για τον 6ο Στόλο!..

Ο γνωστός Ελληνοαμερικανός επιχειρηματίας και συνεργάτης της CIA Τομ Πάπας, μεσολάβησε μεταξύ της επιτροπής για την επανεκλογή του Νίξον στην προεδρία των ΗΠΑ (COMMITEE TO REELECT THE PRESIDENT – CREEP) και της ελληνικής χούντας, που χρηματοδότησε τον Νίξον με

(*) Comstrikforsouth: Έκτος Στόλος στη νατοϊκή «διάλεκτο»

κονδύλια της Κεντρικής Υπηρεσίας Πληροφοριών (ΚΥΠ), στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας το 1968. Στόχος της δικτατορίας, που εκτελούσε διαταγές της CIA, ήταν η εξασφάλιση της υποστήριξης της κυβέρνησης Νίξον και η μη διακοπή της βοήθειας προς την Ελλάδα από το Κογκρέσσο.

Η μεσολάβηση του Τομ Πάπας ήταν παράνομη, επειδή η αμερικανική νομοθεσία απαγορεύει σε υποψήφιους να χρηματοδοτούνται από εταιρείες ή κυβερνήσεις. Η έρευνα του ειδικού ανακριτή απεκάλυψε ότι ο Νίκος Βαρδινογιάννης, αφού έδωσε 15.000 δολλάρια στην CREEP και δώρο αξίας 10.000 δολλαρίων στον Νίξον, ανέλαβε χωρίς διαγωνισμό τον εφοδιασμό καυσίμων για τον 6ο αμερικανικό Στόλο. Τα χρήματα δόθηκαν μέσω του Πάπας στον Υφυπουργό Εμπορίου Μορίς Στανς, το 1972.

Το 1968, ένας από τους βασικούς παράγοντες που προώθησαν τον Σπύρο Άγκνιου από κυβερνήτη του Μαίρυλαντ σε υποψήφιο αντιπρόεδρο του Ρ. Νίξον, ήταν ο Τομ Πάπας. Τον Οκτώβριο του 1968, ο Λώρενς Μπράιαν, ηγετικό στέλεχος του Δημοκρατικού Κόμματος, με δήλωσή του, καλούσε τον Νίξον και τον Άγκνιου να εξηγήσουν δημόσια το ρόλο του Τομ Πάπας ως χρηματοδότη των Ρεπουμπλικάνων και ανεπίσημο εκπρόσωπο της ελληνικής δικτατορίας...

Η δήλωση αυτή των Δημοκρατικών ανησύχησε το Λευκό Οίκο. Το 1976, σε απόρρητη κατάθεσή του σε Επιτροπή της Βουλής που ασχολείται με θέματα Ασφαλείας και Μυστικών Υπηρεσιών, ο πρώην πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Αθήνα Χένρυ Τάσκα, δήλωσε ότι η ελληνική δικτατορία χρηματοδότησε το 1968 την προεκλογική εκστρατεία των Νίξον και Άγκνιου. Ο άνθρωπος που έδωσε τα χρήματα ήταν ο τότε αρχηγός της ΚΥΠ Μιχάλης Ρουφογάλης και μεσάζων ο Τομ Πάπας.

Στην υπόθεση της χρηματοληψίας ανεμείχθη τότε και ο Τζωρτζ Μπους, ο οποίος έγινε αργότερα και Πρόεδρος των

Personal & Confidential

Mr. Nicholas Vardinoyannis
Athens, Greece

Dear Mr. Vardinoyannis:

This is to thank you for your generous contribution to the President's re-election and to advise that this contribution has been distributed to the following independent committees as indicated:

Dedicated Volunteers for a Better America	$5,000
Supporters of Improved Government	5,000

The additional $5,000 has been deposited in the Finance Committee for the Re-election of the President.

Again, thank you and best wishes.

Yours sincerely,

Hugh W. Sloan, Jr.

Προσωπική επιστολή προς το Νίκο Βαρδινογιάννη του Χιουζ Σλόαν Τζούνιορ, όπου τον ευχαριστεί για την συνεισφορά του υπέρ της επανεκλογής του Νίξον και του αναφέρει πού διατέθησαν τα χρήματα.

Memorandum

TO: Pappas File

FROM: Roger M. Witten

DATE: Jan 11, 1974

SUBJECT: Meeting with Seth Kantor

On January 11, 1974, Doyle, McBride, and Witten met with Seth Kantor for the purpose of receiving information which Kantor had discovered concerning Pappas and Vardinoyiannes. Doyle left the meeting early and McBride joined the meeting late.

Kantor interviewed Adm. W. M. Oller, Commander of the Defense Fuel Supply Center of the Defense Supply Agency at the Pentagon, concerning the Vardinoyiannes 6th Fleet fuel contract. Kantor learned that Vardinoyiannes' corporation was third low bidder on the first contract and fourth on the second contract, which was worth $11.[illegible] million. Vardinoyiannes' performance on the first contract was unsatisfactory. The refinery was not ready and would not produce fuel until February 1973, four months after the contract went into effect. It could not produce sufficient JP 5 and had to subcontract that part of the arrangement to a Rotterdam company. Under the contract, Vardinoyiannes was supposed to supply 1.2 million barrels of oil for $4.7 million, but delivered only 40% of the oil for $5.6 million. The Navy explained that Vardinoyiannes received the contract even though he was not low bidder because only his company qualified for the deep draft harbor requirement of the contract. Kantor thinks this requirement could have been a sham. Three of the lower bidders on the second contract were Exxon, Mobil, and Saras (Milan), an affiliate of BP. Officials at Mobil and Exxon were reluctant to discuss the matter, will not say that it was a fix, but only that it was a bad deal. Exxon has participated in the second

Κατάθεση – Υπόμνημα του Γουίτεν στην Ανακριτική Επιτροπή Γουωτεργκαίητ, όπου αναφέρεται ότι ο Βαρδινογιάννης πήρε τον εφοδιασμό σε καύσιμα του ΄Εκτου Στόλου ενώ ήταν τέταρτος στη σειρά μειοδότης.

ΗΠΑ!

Σε μία από τις περιβόητες μαγνητοφωνημένες συνομιλίες, στις 26 Απριλίου 1973, ο Πρόεδρος Ρ. Νίξον λέει, μεταξύ άλλων, ότι ο Τζων Ντην –επιτελής του Λευκού Οίκου– ίσως απεκάλυπτε ότι ο Τομ Πάπας προσέφερε χρήματα που ζήτησαν οι συλληφθέντες διαρρήκτες για να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Στην κατάθεσή του ο Ντην, αναφέρθηκε στον Πάπας και στις απαιτήσεις που είχε εγείρει για ορισμένες χάρες στα θέματα καυσίμων. Ο Ντην αναφέρθηκε συγκεκριμένα στη μεσολάβηση του Τομ Πάπας, για την ανάθεση της τροφοδοσίας του Έκτου Στόλου στον Βαρδινογιάννη.

Για το ρόλο του Πάπας και τις σχέσεις της δικτατορίας με την καμπάνια του Ρ. Νίξον, οι έρευνες που άρχισαν διακόπηκαν επανειλημμένως, ύστερα από φορτική πίεση της CIA.

Εκτός από το Νίκο Βαρδινογιάννη, που η χρηματοδότηση του Νίξον του εξασφάλισε την τροφοδοσία του Έκτου Στόλου το 1972, τα αρχεία των ανακρίσεων για το Γουωτεργκαίητ αναφέρουν και άλλους γνωστούς κορυφαίους Έλληνες πολίτες.

Τα Μνημόνια

Η Ειδική Ανακριτική Επιτροπή για το σκάνδαλο Γουωτεργκαίητ, που συγκρότησε αρχές του 1978 το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, αποδεικνύει την χρηματοδότηση της προεκλογικής καμπάνιας του Νίξον όχι μόνο από το Νίκο Βαρδινογιάννη, αλλά και από τους επιχειρηματίες Σπύρο Μεταξά, Κώστα Διαμαντή, Κάρολο (Τσαρλς) Πολίτη και Αρ. Ωνάση. Οι αποκαλύψεις αυτές, πέραν του ειδικού ενδιαφέροντος, αφού οι μνημονευόμενοι Έλληνες επιχειρηματίες έχουν στο παρελθόν και σήμερα διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στην οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας, προσφέρουν αποδεικτικά στοιχεία για την ανάμειξη στην παραπολιτική ζωή των ΗΠΑ πολλών οικονομικών παραγόντων. Μερικοί από αυτούς είναι μη αμερικανικής υπηκοότητας (Καναδοί, κ.ά.) και ένας από τους αναφερόμενους είναι ο περιβόητος Ιταλός Μ. Σιντόνα.

Δύο από τους Έλληνες επιχειρηματίες, οι Α. Ωνάσης και Ν. Βαρδινογιάννης έχουν πεθάνει. Αλλά γιατί ασχολούμαστε; Επειδή ο Λαός δικαιούται την πληροφόρηση και επειδή ακόμα, μερικές από τις οικογένειες αυτές, υπάρχουν και δρουν στο οικονομικο–πολιτικό γίγνεσθαι της Ελλάδας, όπως η οικογένεια Βαρδινογιάννη, η οποία εξελίσσεται... εξελίσσεται... και στο άμεσα ορατό μέλλον θα σταματήσει αυτή η εξέλιξη... θα υπάρξει αναγκαστικό φρενάρισμα της εξέλιξης. «Ανατροπή δυσπιστίας» την ονόμασαν οι μετέχοντες στη συνεδρίαση της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ στην Αθήνα, την τελευταία φορά!..

Όπως σαφώς υπαινίσσονται τα επίσημα αμερικανικά έγγραφα, οι Βαρδινογιάννης, Μεταξάς, Διαμαντής, Πολίτης και Ωνάσης, ενίσχυσαν οικονομικά τους Νίξον–Άγκνιου με την μεσολάβηση, όπως προαναφέραμε, του Τομ Πάπας, για λόγους που δύσκολα μπορούν να χαρακτηριστούν «ιδεολογικοί» ή αφιλοκερδείς. Αντίθετα!.. Πρόσβλεπαν όλοι στην απόσπαση επικερδών συμβολαίων κ.ά... Και το βασικώτερο, με τις ενέργειές τους στήριξαν την δικτατορία!..

Σε μια εποχή σαν την σημερινή, κατά την οποία ορισμένα πράγματα τείνουν να ξεχασθούν στο όνομα κάποιων μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων, η ανάμειξη κορυφαίων Ελλήνων επιχειρηματιών, σε ένα σκάνδαλο που συγκλόνισε την Αμερική και ολόκληρο τον κόσμο, και στο οποίο έχουν αναμειχθεί μέχρι και διάσημοι μαφιόζοι όπως ο Μ. Σιντόνα (έγγραφο αρ. 12), αποδεικνύει τη φύση και τη μέθοδο των δραστηριοτήτων του ελληνικού κεφαλαίου.

Είναι προφανείς οι σημαντικές πολιτικές διαστάσεις του

«σκανδάλου μέσα στο σκάνδαλο», που αποτελεί η ελληνική ανάμειξη στο Γουωτεργκαίητ. Η ανάμειξη του Πάπας, του Άγκνιου, του ίδιου του Προέδρου Νίξον και του Χένρυ Κίσσιγκερ, της δικτατορικής ΚΥΠ και της CIA, σε μια υπόθεση παράνομης χρηματοδότησης, δολοπλοκιών και διαρρήξεων, φτάνει για να αποδείξει το είδος των σχέσεων που έχουν εγκαθιδρυθεί μεταξύ της χώρας μας και της πέρα από τον Ατλαντικό «σύμμαχό» μας!..

Και μόνο η ανάμειξη του Τζότζεφ Σίσκο (έγγραφο αρ. 3), θα πρέπει να προκαλέσει εύλογες απορίες, επειδή αυτός ήταν που επεχείρησε, με εντολές του Κίσσιγκερ, να εκτονώσει την κατάσταση στο Αιγαίο μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο και να κατωχυρώσει έτσι τα τουρκικά κεκτημένα...

Ας επανέλθουμε όμως στα μνημόνια που μερικοί δεν επιθυμούν να μνημονεύονται... Οι ανακρίσεις της ειδικής επιτροπής απέδειξαν ότι ο Νίκος Βαρδινογιάννης, ιδρυτής των επιχειρήσεων της οικογένειας, κατέθεσε υπέρ της προεκλογικής εκστρατείας του Νίξον, μέσω του Τομ Πάπας, 27.500 δολλάρια και κατόπιν πήρε το συμβόλαιο για τον ανεφοδιασμό του Έκτου Στόλου σε καύσιμα. Το ίδιο το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ παραδέχτηκε ότι, η «Μότορ Όιλ» του Βαρδινογιάννη πήρε το συμβόλαιο, παρ' όλο που ήταν τέταρτος κατά σειρά μειοδότης!.. Η δικαιολογία που προβλήθηκε για την προτίμηση αυτή, δεν ήταν βέβαια η οικονομική ενίσχυση των Νίξον–Άγκνιου, αλλά το ότι η εταιρεία του Βαρδινογιάννη ήταν η μόνη που εκπληρούσε τους τεχνικούς όρους του συμβολαίου (βάθος λιμανιού).

Αναρωτιέται όμως κανείς, πώς η εταιρεία του Βαρδινογιάννη εκπληρούσε τις προδιαγραφές, όταν είναι γνωστό ότι την εποχή που του ανατέθηκε η λειτουργία του συμβολαίου, δεν είχε καν διυλιστήριο!..

Το άλλο μεγάλο όνομα με το οποίο ασχολήθηκε η ειδική

ανακριτική επιτροπή για το Γουωτεργκαίητ, ήταν ο Αριστοτέλης Ωνάσης, ο οποίος έδωσε κι αυτός ένα πολύ μεγάλο ποσόν για τον Νίξον. Ο Ωνάσης, είχε στενές σχέσεις με τον Τομ Πάπας, ο οποίος τον σύστησε στον αδελφό του Προέδρου Νίξον, τον Ντόναλντ, για τον οποίο έχουν λεχθεί πολλά για τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες. Αποτέλεσμα της γνωριμίας Ωνάση–Ντόναλντ Νίξον, ήταν η ανάληψη της τροφοδοσίας της Ολυμπιακής από την Μάρριοτ, τη διεθνή εταιρεία στην οποία συμμετείχε ο αδελφός του Αμερικανού Προέδρου. Και όπως μπορεί ο καθένας να διαπιστώσει διαβαίνοντας τη Συγγρού, υλοποιήθηκε και η πρόβλεψη που αναφέρεται στο Μνημόνιο (αρ. 3) της 20ής Δεκεμβρίου 1973: κτίσθηκε δηλαδή το ξενοδοχείο «Λήδρα Μάρριοτ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

Η ΜΕΓΑΛΗ «ΣΥΜΠΤΩΣΗ»

Ο «καθοδηγητής» του Καραμανλή

Στο βιβλίο μου «ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΕΝΤΟΛΟΔΟΤΕΣ», (τόμος 1ος, Εκδ. «ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ»), στις σελίδες 323, 324, 325, αναφέρω τον σπουδαίο ρόλο που έπαιξε ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ, μαζί με τον Γουέλς, για την επιστροφή του Κ. Καραμανλή στην Ελλάδα.

Ο Γουέλς δολοφονήθηκε για λόγους τους οποίους επίσης αναφέρω στο παραπάνω βιβλίο. «Συμπτωματικά» λοιπόν, τα κέντρα της CIA έστειλαν στην Αθήνα τον Ελρόϋ Τζωρτζ, ως αντικαταστάτη του δολοφονημένου Γουέλς. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Ελρόϋ Τζωρτζ, ήταν αξιωματούχος της CIA, αλλά «οργανικά» ανήκε στην NSA, στο τμήμα που κατασκευάζει πολιτικούς και αποσταθεροποιεί καθεστώτα. Ο Ελρόϋ Τζωρτζ «πρόσεχε» και κατηύθυνε τον τότε Πρωθυπουργό Καραμανλή, λαμβάνοντας μέρος σε όλες τις κρίσιμες αποφάσεις για το μέλλον της χώρας μας, όπως: Πετρέλαια, άρση του εμπάργκο κατά της Τουρκίας, πωλήσεις και διαμετακόμιση όπλων από και δια μέσου της Ελλάδος προς Ιράν, Ιράκ, Ουρουγουάη, Παραγουάη, Αργεντινή, Αϊτή, Ν. Αφρική κ.λπ.

Για να καταλάβει ο αναγνώστης περί του Ελρόϋ Τζωρτζ, θα πρέπει να ανατρέξουμε στην προσωπικότητά του αναγκαστι-

κά και σύντομα. Αρχές του 1976, ήρθε στην Αθήνα και ανέλαβε σταθμάρχης της CIA και καθοδηγητής του Καραμανλή. Ανατρέχοντας το βιογραφικό του, διαβάζουμε τα παρακάτω: Ο Ελρόϋ Τζωρτζ προερχόταν από το στρατό και το 1955 διορίστηκε στη CIA, όπου υπηρέτησε μέχρι το 1987. Στα 32 αυτά χρόνια, υπηρέτησε κάτω από τις εντολές δέκα διαφορετικών διευθυντών της CIA, πέντε της NSA και επτά διαφορετικών Προέδρων. Πριν έρθει στην Ελλάδα, είχε υπηρετήσει διαδοχικά: 1956, στο Χογκ–Κογκ (η πρώτη του επαφή με κατασκοπεία). 1960, επιστροφή για λίγο στην Ουάσιγκτων, όπου και γνώρισε την μετέπειτα σύζυγό του με την οποία απέκτησε δύο κόρες. 1961, μετατίθεται στο Παρίσι ως απλό μέλος του τοπικού σταθμού. 1964, μετατίθεται στο Μαλί και αναλαμβάνει για πρώτη φορά το πόστο του σταθμάρχη της CIA. Από τη χώρα αυτή φεύγει αιφνιδιαστικά το 1966 και ενώ η τοπική κυβέρνηση ετοιμαζόταν να τον κηρύξει «Περσόνα νον Γκράτα» (ανεπιθύμητο πρόσωπο), πράγμα που θα απεκάλυπτε σε όλο τον κόσμο της μυστικής κατασκοπείας και όχι μόνο, την πραγματική του ιδιότητα, του στελέχους της CIA. Έτσι, από το Μαλί βρέθηκε στο Νέο Δελχί. 1971, νέα προαγωγή. Τοποθετείται στην ευαίσθητη θέση του επί κεφαλής εξωτερικών επιχειρήσεων του σοβιετικού τμήματος στο αρχηγείο της CIA. Είχε την επίβλεψη της στρατολόγησης και καθοδήγησης της CIA όλων των σοβιετικών πρακτόρων, εκτός της ΕΣΣΔ και του Ανατολικού Μπλοκ. 1972, προσελήφθη στην NSA, ενώ παρέμεινε στη CIA. 1975, παίρνει το πρώτο πραγματικά σημαντικό πόστο στη CIA. Τοποθετείται σταθμάρχης στην τόσο σημαντική για τα αμερικανικά συμφέροντα Βηρυτό, απ' όπου έρχεται μετά τη δολοφονία του Γουέλς στην Αθήνα. Τόσο σημαντικούς αξιωματούχους στέλνουν οι Αμερικανοί στην Ελλάδα. 1979, έφυγε από την Αθήνα, ενώ η πρωθυπουργική θητεία του Καραμανλή έφτανε στο τέλος

της... (εδώ κι άλλη σύμπτωση)!.. 1979, ανέλαβε, φεύγοντας από την Αθήνα, το τμήμα Αφρικής της CIA. 1981, αναβαθμίστηκε από τον αρχηγό της CIA Ουίλλιαμ Καίησυ, σε υποδιευθυντή του τμήματος επιχειρήσεων. 1982, πάλι ο Καίησυ του ανέθεσε το ρόλο του συνδέσμου μεταξύ της CIA και του Κογκρέσσου! Ο Ελρόϋ Τζωρτζ, είχε την ευθύνη της ενημέρωσης του Κογκρέσσου, για όλες τις δραστηριότητες της CIA. 1984, προάγεται σε επί κεφαλής της Διεύθυνσης Επιχειρήσεων, με περισσότερους από 2.500 πράκτορες υπό τις διαταγές του!..

Ενώ κατείχε αυτήν ακριβώς τη θέση, κατηγορήθηκε ότι απέκρυψε από την επιτροπή του Κογκρέσσου, καταθέτοντας ενώπιόν της, για θέματα που γνώριζε για την εμπλοκή διαφόρων αξιωματούχων των ΗΠΑ στην υπόθεση Ιράν–Κόντρας (Νικαράγουα).

1987, ο κύκλος του Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ στη CIA κλείνει. Μετά τον αναγκαστικό θάνατο –δολοφονία– του Καίησυ, το Μάιο, αρνείται να δεχθεί την πρόταση του Ουίλλιαμ Γουέμπστερ, νέου αρχηγού της CIA, να μετακινηθεί σε άλλη θέση και συνταξιοδοτήθηκε.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, το Σεπτέμβριο του 1991, ανακοινώνεται ότι εναντίον του πρώην σταθμάρχη στην Αθήνα και καθοδηγητή του Καραμανλή στα εθνικά μας θέματα, ασκείται δίωξη για δέκα διαφορετικές κατηγορίες που αφορούσαν ψευδορκία, παρακώληση του έργου της Δικαιοσύνης και ψευδείς δηλώσεις σε σχέση με τις έρευνες του Κογκρέσσου για το σκάνδαλο Ιράν–Κόντρας.

Ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ ήταν, εκτός των άλλων δραστηριοτήτων που προανέφερα, αυτός που προετοίμασε μαζί με τον Κ. Καρρά την είσοδο του Γ. Κοσκωτά στην Τράπεζα Κρήτης, εκτελώντας τις εντολές της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ!

Η αναγκαστική παραπληροφόρηση για τη δολοφονία του Ρ. Γουέλς. Οι «απόψεις» του Κ. Ελρόϋ Τζωρτζ.

Ο Ελρόϋ Τζωρτζ ήρθε στην Αθήνα το καλοκαίρι του 1976 και οι πρώτες αποφάσεις του αφορούσαν στην προσωπική του ασφάλεια. Ο Αμερικανός πρέσβυς χρησιμοποιούσε πάντα έναν οπλισμένο οδηγό και το αυτοκίνητό του το ακολουθούσε πάντα ένα δεύτερο όχημα με δύο οπλισμένους σωματοφύλακες. Όμως, ύστερα από αρκετή σκέψη, ο Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ αποφάσισε να χρησιμοποιεί πάντα ένα Φολκσβάγκεν «σκαραβαίο», το οποίο μάλιστα οδηγούσε μόνος του.

Πού έμενε ο νέος σταθμάρχης, αφού το σπίτι των δύο προκατόχων του –υποτίθεται, και όπως διέδωσαν– είχε γίνει γνωστό από την 17 Νοέμβρη; Και τι μέτρα ασφαλείας έπαιρνε αφού, όπως αποδείχτηκε, ο Γουέλς δεν έπαιρνε; Η αναφορά του υποσταθμάρχη Ρ. Εστ γράφει: *«επέλεξε επίσης (ο Τζωρτζ) να μην αυξήσει τα μέτρα ασφαλείας στο σπίτι του, που βρισκόταν κι αυτό στην περιοχή που έμενε ο Γουέλς πριν δολοφονηθεί».* Ο Τζων Μπλέικ, ο οποίος ήταν τότε υποδιευθυντής της Διοίκησης της CIA, θυμάται να κάθεται μαζί με τον Ελρόϋ Τζωρτζ στην μπροστινή αυλή του σπιτιού. *«Ξαφνικά»,* λέει ο Μπλέικ, *«συνειδητοποίησα ότι δεν υπήρχε τίποτα ανάμεσα στην αυλή και το δρόμο. Ούτε φράχτης, ούτε τοίχος...»* Του είπα: *«Φίλε μου, κάθεσαι εδώ, με το στόχαστρο στραμμένο στο στήθος σου. Βάλε ένα φράχτη ή χτίσε έναν τοίχο. Για το Θεό! Εγώ μπαίνω μέσα».* Ο Ελρόϋ Τζωρτζ όμως, έπαιρνε ένα υπολογισμένο ρίσκο. Γνώριζε ποιοι δολοφόνησαν τον προκάτοχό του Ρ. Γουέλς. Είχε λάβει μέρος ο ίδιος στην απόφαση για τη δολοφονία του συναδέλφου του. Ή τοίχο έβαζε, ή φράχτη έστηνε, αν αποφασιζόταν η δολοφονία του από τα κεντρικά, δεν τον έσωζε κανένα προστατευτικό μέτρο...

Για τη δραστηριότητα της CIA στην Ελλάδα επί των ημερών

του Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ, μια εσωτερική αναφορά στην υπηρεσία λέει ότι, αυτή περιλάμβανε: Στρατολόγηση πρακτόρων αλλά και την υποστήριξη της CIA στην πολιτική της πρεσβείας για επαφές και με πολιτικούς της τότε αντιπολίτευσης. Ο Ελρόϋ Τζωρτζ πήρε υψηλούς βαθμούς *«για την επιτυχία του στην σταθεροποίηση της κατάστασης στην Ελλάδα...»* αναφέρεται σε έγγραφο που συνοδεύει το φάκελλό του.

Πέρα από την στρατολόγηση πρακτόρων στις τρίτες χώρες, έπρεπε ν' ασχοληθεί και με το ρόλο της υπηρεσίας στην Ελλάδα. Για πολλά χρόνια η CIA είχε τη φήμη –και δικαιολογημένα– ότι έβαλε το χέρι της στα περισσότερα γεγονότα στην Ελλάδα. Οι Έλληνες πολιτικοί δεν έβαζαν υποψηφιότητα, όπως ελέγετο, αν δεν ενημερωνόταν πρώτα η CIA... γράφει άλλο απόρρητο έγγραφο. Και αμέσως μετά συνεχίζει: *«Ο Μακκλόσκυ* –πρέσβυς στην Αθήνα τότε, στη διάρκεια τμήματος της θητείας του Τζωρτζ στην Ελλάδα– *χρεώνει στο ενεργητικό του Κλαιρ Ελρόϋ Τζωρτζ ότι βοήθησε στο να κρατήσει η CIA ένα «χαμηλό προφίλ» όλη εκείνη την περίοδο, και ότι υποστήριξε την απόφαση του πρεσβευτή Μακκλόσκυ να ανοίξει διάλογο με την αντιπολίτευση, ύστερα από μια περίοδο χωρίς επαφές».*

Στη διάρκεια της παραμονής του Ελρόϋ Τζωρτζ στην Αθήνα ως σταθμάρχη της CIA, σημειώθηκαν αρκετές δεκάδες τρομοκρατικές ενέργειες, με αποκορύφωμα, την εν ψυχρώ δολοφονία του Ε. Μάλλιου, στις 14 Δεκεμβρίου 1976.

Ο Τζωρτζ σχεδίασε στην Αθήνα την δολοφονία του Ευάγγ. Μάλλιου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο ΕΛΙΓΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Το παιδί του Αρχιεπισκόπου Αμερικής στην αδιάλλακτη υπεκφυγή της απώλειας.

Οι ασήμαντοι άνθρωποι δεν μπορούν να πατηθούν. Είναι τόσο ισοπεδωμένοι, που το πόδι δεν τους πιάνει.

Η ίδια η δομή της κυβέρνησης Μητσοτάκη διαλύεται. Ο εκτελεστικός κλάδος, πάσχει από τη νεύρωση που έχει μεταδοθεί από το γνωστό κύκλωμα της Δεξιάς της Νέας Δημοκρατίας. Το κύκλωμα παίζει το τελευταίο του τυχερό παιχνίδι που δεν έπρεπε να είχε επιχειρηθεί, ακόμα κι αν πετύχαινε σύμφωνα με τους ίδιους τους κανόνες του. Η πρόταση αυτή ήταν φρικτότερη απ' οτιδήποτε είχε κάνει ο πρώην Πρωθυπουργός Παπανδρέου, καταστροφική και απαίσια. Μετά από μια μακρά διαδικασία δισταγμών, πείσθηκε το κύκλωμα της Δεξιάς ότι δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική λύση. Ωστόσο η έλλειψη κατανόησης, η αλλαζονική έπαρση, η άρνησή τους να προσφέρουν εναλλακτικές λύσεις, ενίσχυσαν την αβεβαιότητα στον ελληνικό Λαό. Το αληθινό αντικείμενο της διαμάχης δεν είναι ασφαλώς η καλυτέρευση του βιοτικού επιπέδου του Λαού και η κλιμακωτή ανεξαρτησία του. Είναι το ίδιο ζήτημα που είχε διχάσει τη χώρα τη διετία 1988–1990. Αν υπήρχαν όροι, στους οποίους τα δύο κυριώτερα κόμματα (Ν.Δ. και

ΠΑΣΟΚ) έπρεπε να επιμείνουν για την τιμή τους εξ αιτίας της «τιμής» τους και των «θυσιών» που τους επεβλήθηκαν, θα έπρεπε να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους άνευ όρων.

Η ανασφάλεια είναι ακόμα μεγαλύτερη στα μεσαία επίπεδα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ο εκνευρισμός στο κύκλωμα εκδηλώνεται πια προς τα έξω. Η πρώτη θεαματική εκδήλωση πραγματοποιήθηκε το Δεκέμβριο του 1991, όταν οι Αμερικανοί και τα υποκατάστατά τους στην Ελλάδα, διατάζουν τον Α. Σαμαρά να μην θέσει βέτο στην απόφαση των Υπουργών Εξωτερικών της ΕΟΚ για την αναγνώριση της Βοσνίας Ερζεγοβίνης, ανοίγοντας έτσι το δρόμο στην αναγνώριση και παγίωση του κράτους των Σκοπίων ως «Μακεδονίας». Κατόπιν αυτού, ο πατέρας του Α. Σαμαρά του δίνει εντολή να αποχωρήσει την κατάλληλη στιγμή από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, γιατί θα εθεωρείτο προδότης!.. «Αποχωρεί» από την κυβέρνηση, αλλά παίζει το ίδιο παιχνίδι με άλλη τακτική: προκειμένου να ωφεληθούν δέκα ή είκοσι οικογένειες που έχουν ήδη επιλεγεί όταν η Ν.Δ. πήρε την κυβέρνηση –στην οποία συμμετείχε ο Α. Σαμαράς– ας ωφεληθούν μέσω Σαμαρά κι άλλες πέντε ή δέκα «δικές μας» οικογένειες ακόμα.

Αυτό είναι το «φαινόμενο» Σαμαρά. Η ίδια όψη του ίδιου νομίσματος της δεξιάς, που την κατάλληλη στιγμή θα προσαρτηθεί και στο ΠΑΣΟΚ για να επιδεινωθεί το ελληνικό πρόβλημα!..

Ωστόσο, εκτός των άλλων, θέλω να ρωτήσω τον Α. Σαμαρά: Ποιοι τον χρηματοδοτούν; Ποιος πλήρωνε για τις σπουδές του στο Χάρβαρντ και ποιο το... «ατύχημά» του όταν σπούδαζε εκεί; Πόσες επιδοτήσεις έχει εισπράξει από την ΕΟΚ;

Θα του έκανα κι άλλες... πολλές ερωτήσεις, αλλά δεν πιστεύω ότι θα απαντούσε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΟΓΔΟΟ

ΤΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού

Οι άνθρωποι του πετρελαίου είναι σαν τις γάτες. Όταν φωνάζουν δεν μπορείς να καταλάβεις αν μαλλώνουν ή αν κάνουν έρωτα.

Είναι πια απόλυτα βέβαιο ότι ανατολικά της Θάσου, στον βυθό, υπάρχει πετρελαϊκό κοίτασμα, που η αξία του φτάνει τα τρία τρισεκατομμύρια δραχμές. Και δεν είναι το μόνο. Τα τρία αυτά τρισεκατομμύρια δραχμές βρίσκονται μπλοκαρισμένα υπό μορφή *αποθεμάτων* μόνο σε ένα κοίτασμα του βορείου Αιγαίου, μεταξύ Θάσου και Σαμοθράκης, και βέβαια το παιχνίδι γίνεται ακόμα πιο χοντρό, αν προστεθεί και η αξία των υπολοίπων ερευνηθέντων κοιτασμάτων. Προς το παρόν, καμμιά γεώτρηση δεν μπορεί να προχωρήσει (εκτός εκείνης στον Πρίνο της Καβάλας). Στο παρελθόν, όποτε επιχειρήθηκε κάτι τέτοιο, οδήγησε την Ελλάδα με την Τουρκία στα πρόθυρα του πολέμου, όπως το Μάρτιο του 1987, ανεξάρτητα από τα όποια στοιχεία ή στόχους περιείχε αυτή η κρίση.

Η ανακοίνωση της ανακάλυψης κοιτασμάτων υδρογονανθράκων μόλις το 1973, στον χώρο του βορείου Αιγαίου, σηματοδότησε και επίσημα την έναρξη των τουρκικών διεκδικήσεων της ελληνικής υφαλοκρηπίδος του Αιγαίου. Η Άγκυ-

____ *Όρια ελληνικής υφαλοκρηπίδας*

------ *Ελληνικά χωρικά ύδατα (6 μίλια)*

▨ *Περιοχές της ελληνικής υφαλοκρηπίδας που διεκδικεί επίσημα η Άγκυρα. Οι περιοχές αυτές «εκχωρήθηκαν» για έρευνα από την Άγκυρα στην τουρκική κική εταιρεία πετρελαίων. (ΤΡΑΟ).*

◆ *Σημεία άντλησης «Πρίνος». Θεωρητικά θα εξαντληθούν το 1996.*

1. Κοιτάσματα «Δομή EAST Θάσος», ανατολικά της Θάσου. Περιεκτικότητα: 250.000.000 βαρέλια καλής ποιότητος χαμηλού ειδικού βάρους. 280.000.000 βαρέλια υψηλού ειδικού βάρους. 1,2 δισ. μ^3 φυσικού αερίου, βάθος: 4.100 - 4.500 πόδια. Εκμετάλλευση NAPC (Κοινοπραξία Βορείου Αιγαίου).

2. Κοίτασμα «Βόρειος Πρίνος - Νέα Πέραμος - Άθως». Περιεκτικότητα: 40.000.000 βαρέλια καλής ποιότητας χαμηλού ειδικού βάρους. Βάθος: 2.700 - 3.000 πόδια. Εκμετάλλευση: NAPC.

3 και 4. Κοιτάσματα «Επανωμής - Σιθωνίας» και «Θερμαϊκού». Περιεκτικότητα: Φυσικό αέριο, περίπου 2 δισ. μ^3. 80.000.000 βαρέλια περίπου. Έρευνες TEXACO, ΔΕΠ. Υπάρχει ενδιαφέρον από SHELL.

5. Κοίτασμα «Κρητικού Πελάγους». Περιεκτικότητα: 960.000.000 βαρέλια. Βάθος: 8.000 - 8.7000 πόδια. Έρευνες: CHEVRON, ΔΕΠ, ρωσικό σκάφος RIFT.

6. Κοίτασμα «Κυκλάδων». Περιεκτικότητα: 120.000.000 βαρέλια. Έρευνες ΔΕΠ, ANCAR OIL.

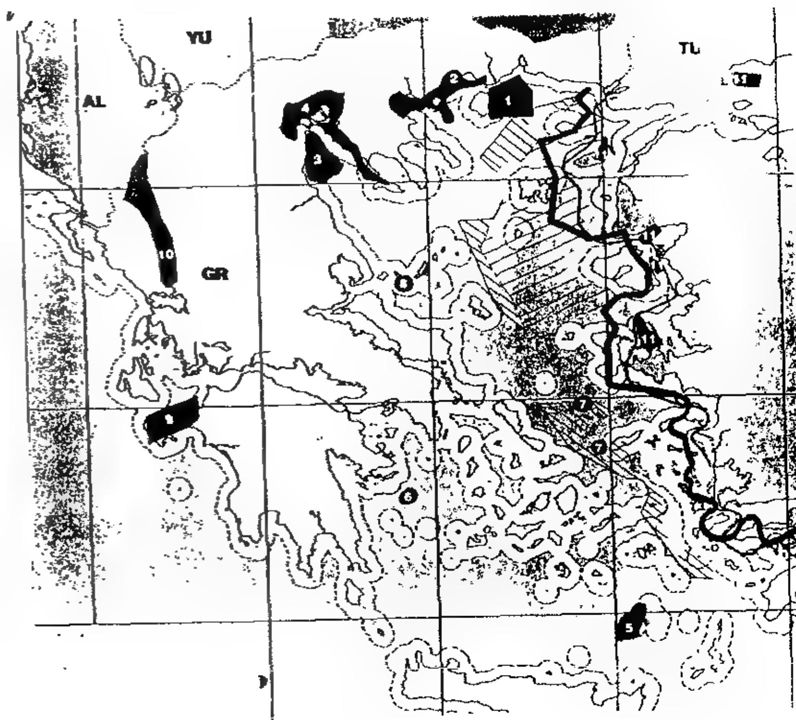
7. Κοίτασμα «Ικαρίας 1 και 2». Περιεκτικότητα: 120.000.000 βαρέλια. Έρευνες: ΔΕΠ, CHEVRON.

8. Κοίτασμα «Σκοπέλου». Περιεκτικότητα: 60.000.000 βαρέλια.

9. Κοίτυσμα «Κατάκωλου - Αλυκών Ζακύνθου». Υψηλού ειδικού βάρους. Έρευνες: ESSO, ΔΕΠ.

10. Κοίτασμα «Άρτας - Μποτζάρα». Έρευνες: ΔΕΠ.

11. Κοιτάσματα «Μαρμαρά» και Τουρκικών ακτών Αιγαίου». Εκχωρήθηκαν στην αμερικανική AMOCO.

Απόρρητος χάρτης που δείχνει κοιτάσματα πετρελαίου στην Ελλάδα, τα οποία έχουν εκχωρήσει όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις σε ξένες εταιρείες.

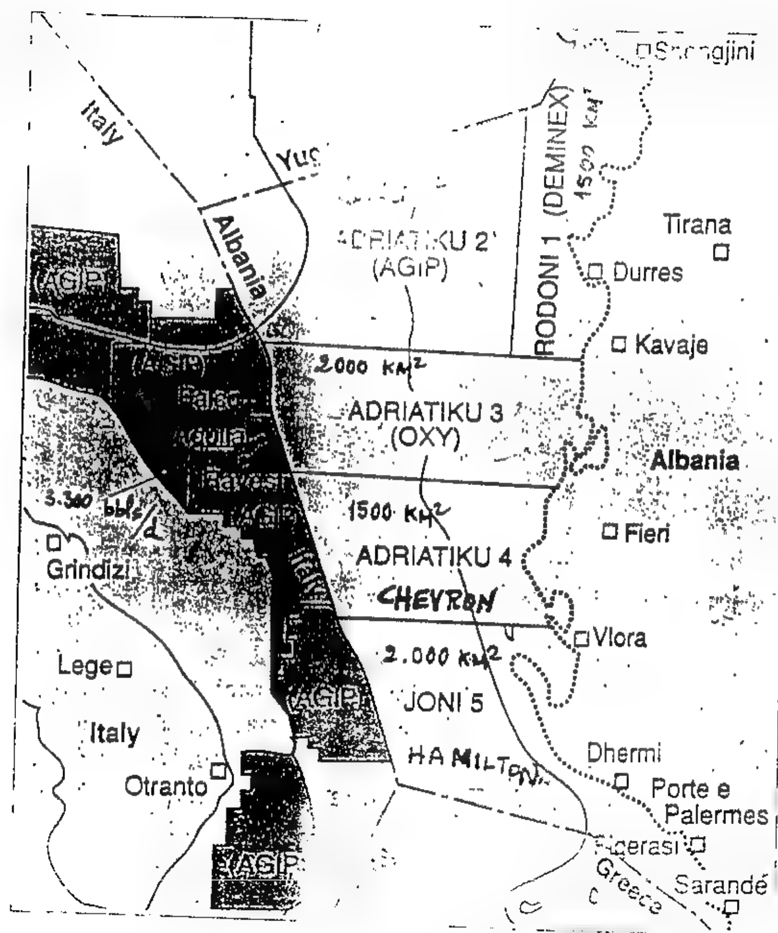
ρα από τότε, επίσημα, αρνείται (καθοδηγούμενη) να αποδεχτεί τους όρους της Διεθνούς Σύμβασης της Γενεύης του 1958 για το Δίκαιο των Θαλασσών και συγκεκριμένα τη διάταξη ότι, τα νησιά έχουν υφαλοκρηπίδα, θεωρώντας ότι η οριοθέτηση του υποθαλάσσιου Αιγαίου θα πρέπει να γίνει στη βάση της «μέσης γραμμής», μεταξύ Μικράς Ασίας και Ηπειρωτικής Ελλάδος. Το 1976, στη Βέρνη, αντιπροσωπείες των δύο χωρών συνυπέγραψαν πρωτόκολλο, ότι θα απόσχουν, στον χώρο του Αιγαίου, από ενέργειες που μπορεί να απειλήσουν την πορεία των διαβουλεύσεών τους για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας. Η ελληνική πλευρά, σε αντίθεση με την τουρκική, σήμερα, θεωρεί το Πρωτόκολλο της Βέρνης ανενεργό, αφού οι τότε διαπραγματεύσεις διεκόπησαν με τουρκική υπαιτιότητα, χωρίς ωστόσο να επιχειρεί γεωτρήσεις, διατηρώντας αυτό το δικαίωμα... «για όποτε αποφασίσει». Όσο για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδος, προτείνει τη διαδικασία του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης. Τελευταία φορά που το θέμα απασχόλησε την ελληνική κυβέρνηση, ήταν το φθινόπωρο του 1991, όταν ο Κ. Μητσοτάκης πρότεινε στη συνάντησή του με τον Μ.Γκιλμάζ, στο Παρίσι, την έναρξη ερευνών από την Ελλάδα και την Τουρκία στα «μη αφμισβητούμενα» τμήματα της αιγιακής υφαλοκρηπίδας· εκείνα δηλαδή που η κάθε πλευρά θεωρεί ότι έτσι ή αλλοιώς ανήκουν στην άλλη. Με την άποψη αυτή κατ' αρχήν είχε συμφωνήσει ο Γκιλμάζ, για να υπαναχωρήσει την επόμενη μέρα, μετά από πιέσεις διπλωματών που είχαν στενές σχέσεις με τον τουρκικό στρατό.

Η θέση περί «μη αμφισβητουμένων», δικαιολογείται από τους υποστηρικτές της στην ελληνική κυβέρνηση με το επιχείρημα ότι, θα δώσει τη δυνατότητα για άντληση του κοιτάσματος ανατολικά της Θάσου, η περιοχή της οποίας αμφισβητείται μόνο κατά 20% από τις τουρκικές διεκδικήσεις. (Η εκμετάλλευση του κοιτάσματος έχει από το 1975, όταν Πρωθυπουργός ήταν ο Καραμανλής, εκχωρηθεί στην κοινοπραξία NAPC). Η θέση αυτή προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων από την αντιπολίτευση, που θεώρησε ότι νομιμοποιούνται οι τουρκικές διεκδικήσεις, με την παροχή της ύπαρξης «αμφισβητούμενων περιοχών» σε αντίθεση με τις «μη αμφισβητούμενες». Ως απώτερη τουρκική πρόθεση, καταλογίζεται όχι κυρίως η συμμετοχή στην εξόρυξη του πετρελαϊκού πλούτου του Αιγαίου, αλλά η εγκατάσταση ερευνητικών και αντλητικών εξεδρών σε διεθνή ύδατα, κυρίως για πολιτικές σκοπιμότητες. Στη συνέχεια θα έλθει η διεκδίκηση των «ζωνών ασφαλείας» γύρω τους και «διοδίων επικοινωνίας», ώστε να κατοχυρωθεί ο τουρκικός επεκτατισμός στο Αιγαίο και επισήμως.

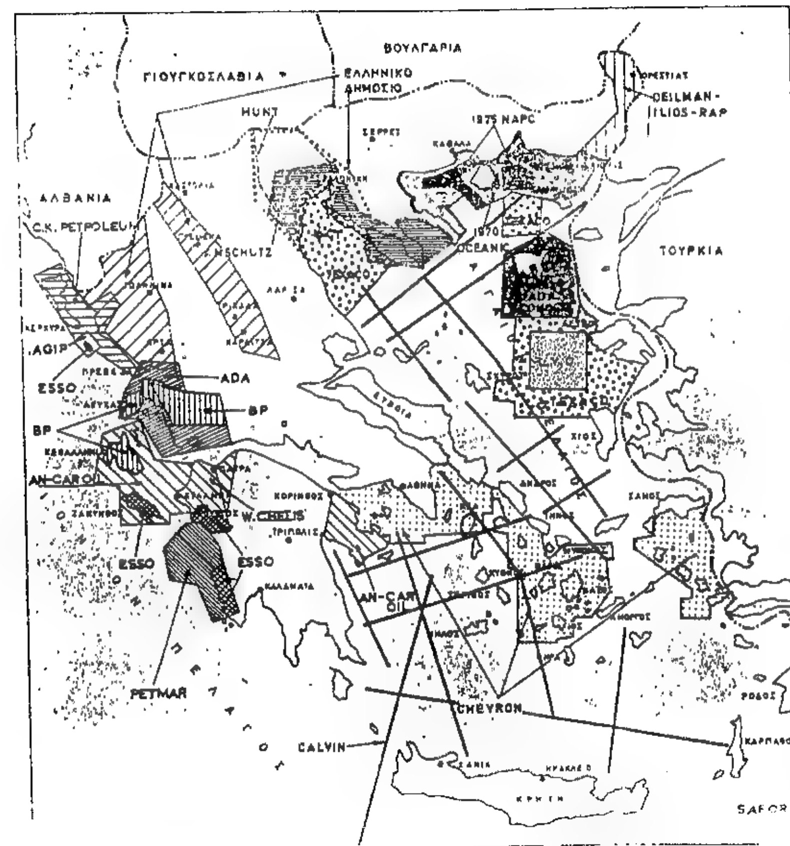
Γύρω από το θέμα των πετρελαίων του Αιγαίου, τον εντοπισμό και το μέγεθος των κοιτασμάτων του, αλλά και τα συμφέροντα που σχετίζονται με την αξιοποίησή τους, επικρατεί ομίχλη και εθνικό μυστήριο που διανθίζονται με φήμες για σκοτεινά πολιτικοδιπλωματικά παιχνίδια. Η αλήθεια δεν βρίσκεται μακριά από εκεί...

Η υπόθεση «Πετρέλαια του Αιγαίου», αποτελεί ευθεία συνάρτηση των διακυμάνσεων στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Διακυμάνσεων, με κρίσεις και υφέσεις που καταγράφηκαν την επομένη εκείνων των διεθνών αναστατώσεων, που διατάρασσαν, έστω προς στιγμήν, την παγκόσμια πετρελαϊκή ισορροπία, θέτοντας επί τάπητος το ζήτημα της άντλησης των θεωρουμένων «εφεδρικών αποθεμάτων» (ενεργειακή κρίση του '73, αυξήσεις τιμών του '75 και '86, πόλεμος του Κόλπου το 1990–91).

Στελέχη της αξιωματικής αντιπολίτευσης εκτιμούν σήμερα ότι, τα πολιτικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη χώρα μας από το 1988 και μετά, δέχθηκαν την επίδραση –αν όχι δρομολογήθηκαν– από το υπερατλαντικό παρασκήνιο (NSA–ΗΠΑ) στο οποίο συμμετέχουν επίλεκτα στελέχη της λεγόμε-

Χάρτης στον οποίο φαίνεται ότι η αλβανική κυβέρνηση εκχώρησε δικαιώματα ερευνών και εκμετάλλευσης πετρελαίου στις εταιρείες AGIP (ιταλική) και στις αμερικανικές CHEVRON, HAMILTON & OXY (OXYDENTAL του Χάμμερ).

Απόρρητος χάρτης στον οποίο έχουν καταγραφεί οι αναθέσεις ερευνών πετρελαίου σε ξένες εταιρείες σύμφωνα με το Ν. 98/75. Η εταιρεία που θα ανακαλύψει κοιτάσματα στην περιοχή που της έχει εκχωρηθεί, έχει το δικαίωμα εκμετάλλευσής τους για 25 χρόνια.

νης «Λέσχης Πετρελαίου».

Άνθρωποι του περιβάλλοντος του σημερινού Πρωθυπουργού Κ. Μητσοτάκη, μου έχουν εξομολογηθεί ότι ορισμένες φορές ο Κ. Μητσοτάκης έχει μιλήσει για το «όνειρό του... να βγουν από το βυθό του Αιγαίου τα μπλοκαρισμένα για χρόνια εκεί, αρκετά δισεκατομμύρια δολλάρια, που θα λύσουν μια και καλή τα οικονομικά και άλλα προβλήματα ανάπτυξης της χώρας». Εξαπάτηση ενός άτολμου ονειροπόλου που έχει συμβιβασθεί να παραμείνουν τα πετρέλαια στο βυθό του Αιγαίου. Ο Α. Παπανδρέου οραματιζόταν για εσωτερική κατανάλωση και παίζοντας το παιχνίδι του Διαχειριστή του το 1987, αποπειράθηκε κάτι τόσο άτολμα και άκομψα, που το εγχείρημα παρέμεινε όραμα χωρίς τόλμη. (Τι Παπανδρέου, τι Μητσοτάκης;).

Το τελευταίο διάστημα, παρ' όλη την φαινομενική ακινησία στις συζητήσεις περί Αιγαίου, παρατηρούνται στο παρασκήνιο διεργασίες που μοιάζουν με προετοιμασίες για «κάτι μεγάλο». Αλλά όχι υπό την παρούσα πολιτική κατάσταση, είτε Ν.Δ. είτε ΠΑΣΟΚ, είτε οποιαδήποτε κομματική ετικέτα έχει. Διεργασίες που προχωρούν παράλληλα με τις προσπάθειες κάποιας ρύθμισης στο κυπριακό και αναθέρμανσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων. Οι διατάξεις του νέου νόμου για την ανάθεση ερευνών και άντλησης πετρελαίου, φωτίζουν, ως ένα σημείο, το παιχνίδι που παίζεται στο Αιγαίο. Ένα παιχνίδι, που η τροπή του θα καθορίσει τις εξελίξεις στο εσωτερικό της Ελλάδος, αλλά και της περιοχής γενικότερα για πολλά χρόνια και στο οποίο εκτός από την Αθήνα και την Άγκυρα, θα πάρουν μέρος ενεργά στο προσεχές ορατό μέλλον και δυνάμεις από τη Διεθνή Λέσχη Πετρελαίου. Πρόκειται για ένα «κλαμπ» τεραστίων συμφερόντων γύρω από τον «μαύρο χρυσό», στο οποίο κυρίαρχη (για την Ελλάδα) είναι η λεγόμενη «παρέα του Χιούστον».

Τα κοιτάσματα

Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1973, στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης, άρχισαν ξαφνικά να ανεβαίνουν με υψηλούς ρυθμούς οι μετοχές της OCEANIC, μιας μικρής πετρελαϊκής εταιρείας που μέχρι τότε αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα και η οποία είχε υπογράψει από το 1971 σύμβαση με το ελληνικό Δημόσιο, για έρευνες και αξιοποίηση κοιτασμάτων πετρελαίου στο Βόρειο Αιγαίο.

Στις αρχές του 1973 λοιπόν, στα χρηματιστηριακά γραφεία της Γουώλ Στρητ κυκλοφόρησε η φήμη για κάποια φασματική απεικόνιση του αιγαιακού χώρου από δορυφόρο της NASA, που εντόπιζε με σημαντική ακρίβεια πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου. Σχετικά με αυτή τη φασματική καταγραφή, διατηρείται από τότε και μέχρι σήμερα ένας μύθος. Κάποιοι επιστήμονες μάλιστα από τον χώρο των πετρελαίων αμφισβητούν και την ύπαρξή του!..

Σημειώνεται ότι, για αρκετά χρόνια, οι ελληνικές κυβερνήσεις, από το 1974 και μετά την πτώση της δικτατορίας, δεν είχαν στα χέρια τους κάποιο αντίγραφο αυτού του χάρτη ή τα ολοκληρωμένα στοιχεία του, εκτός ίσως από ορισμένα σκόρπια δεδομένα που είχαν περιέλθει ως πληροφορίες στην ελληνική πλευρά, κυρίως μέσω επιστημονικών ερευνών και διασταυρώσεων, που διενεργούσαν κρατικοί φορείς και μια ομάδα στο ΕΜΠ, υπό τον καθηγητή Κατράκη.

Η εικόνα των πιθανών κοιτασμάτων του αιγαιακού χώρου, που διαμορφωνόταν στην ελληνική κυβέρνηση, προερχόταν κυρίως από τις επίγειες και θαλάσσιες έρευνες που διενεργούσαν φορείς, όπως η ΔΕΠ και η ΙΓΜΕ, αλλά και ξένες εταιρείες που είχαν επιδείξει ενδιαφέρον. Η πρώτη ολοκληρωμένη καταγραφή και μελέτη των πετρελαϊκών κοιτασμάτων του Αιγαίου, πραγματοποιήθηκε το 1976 (επί πρωθυπουργίας Καραμανλή) από το γαλλικό ινστιτούτο BEICIP, με

παραγγελία της ελληνικής κυβέρνησης, το οποίο παρέδωσε για το θέμα ογκώδη φάκελλο με πλήρη στοιχεία. Εξακριβωμένες πληροφορίες, θέλουν την Άγκυρα να έχει στη διάθεσή της και χάρτες, και την φασματοσκοπική ανάλυση του Αιγαίου από την πρώτη στιγμή, αλλά και... τον φάκελλο που συνέταξε η BEICIP!!!

Η εξήγηση που δίνεται σ' αυτό είναι ότι: Το «Λόμπυ» του πετρελαίου είχε παραχωρήσει τότε στην τουρκική ηγεσία τη δυνατότητα να γνωρίζει με όλες τις λεπτομέρειες την ύπαρξη και το μέγεθος των κοιτασμάτων στο Αιγαίο, με σκοπό να τη δελεάσει στην κατεύθυνση των διεκδικήσεων, ώστε να διευκολυνθούν τα μελλοντικά τους παιχνίδια στην περιοχή. Κάποια εκδοχή θέλει, κάποιο μέλος της χούντας να πώλησε στα μέσα του 1973 στους Τούρκους τους χάρτες που τότε είχαν δοθεί στην Αθήνα. Σήμερα πάντως, είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε, ότι ο Κ. Μητσοτάκης προσωπικά, έχει στη διάθεσή του τους περιβόητους αναλυτικούς χάρτες και στα δεδομένα τους στήριζε την ανάγκη «βελτίωσης των σχέσεων με την Τουρκία», τουλάχιστον μέχρι του σημείου που θα επέτρεπε την εξόρυξη ενός πλούσιου κοιτάσματος. Ως πηγή των πρόσθετων πληροφοριών του σημερινού Πρωθυπουργού, πέραν των στοιχείων που διαθέτει από το ελληνικό Δημόσιο, αναφέρεται μια ομάδα Αμερικανών ομογενών, που κινείται στα πλαίσια του «κλαμπ πετρελαίου» και επιδεικνύει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τα κοιτάσματα του Αιγαίου. Πέραν αυτού, στη διάθεση του Πρωθυπουργού Μητσοτάκη, βρίσκεται κι ένας φάκελλος για τα πετρέλαια του Αιγαίου, του οποίου τα στοιχεία, με μικρότερες τεχνικές δυνατότητες απ' ό,τι του πρώτου, επιβεβαιώνουν τα αρχικά δεδομένα.

Ο δεύτερος χάρτης, σύμφωνα με τις πληροφορίες αυτές, παραγγέλθηκε από Έλληνες επιχειρηματίες στη γαλλική εταιρεία ELF-AQUITAINE, που διεξάγει κατ' ανάθεση έρευνες σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον από όλη αυτή την καταγραφή, (περιέχεται στο χάρτη που δημοσιεύουμε εδώ), εντοπίζεται στο κοίτασμα «Δομή EAST Θάσος», στα ανατολικά του νησιού και τη θαλάσσια περιοχή από τα 10 ως τα 23 ναυτικά μίλια μεταξύ της νησίδας Μπάμπουρας και της Σαμοθράκης.

Με βάση τις σημερινές τιμές του αργού πετρελαίου, η αξία του κοιτάσματος (μόνο αυτού) ξεπερνά τα τρία τρισεκατομμύρια δραχμές, ενώ το κόστος άντλησής του μπορεί να θεωρηθεί χαμηλό, αφού βρίσκεται σε μικρό βάθος και σε ευνοϊκή γεωλογικά και γεωφυσικά περιοχή. Πέραν αυτών, η αξία του εντοπίζεται στο ότι θεωρείται προέκταση των μεγάλων κοιτασμάτων της Ρουμανίας και μπορεί να αποτελέσει «οδηγό» και για άλλα αποθέματα. Για την αξιοποίηση του κοιτάσματος έντονο –μέχρι... διεστραμμένου πάθους– ενδιαφέρον, έχει επιδείξει η κοινοπραξία NAPC (NORTH AEGEAN PETROLEUM COMPANY), που έχει το δικαίωμα εκμετάλλευσής του με τον Ν. 8/1975 (πάλι ο Καραμανλής). Στο NAPC μετέχουν η καναδική DENISON (62%), η οποία ανήκει στην OXYDENTAL του Χάμμερ που πέθανε πρόσφατα και που το 1976 αγόρασε το μερίδιο της OCEANIC, η ΔΕΠ με 10%(!!!), η γερμανική WINTERSHALL με 11% και οι αμερικανικές HELLENIC OIL με 9% και WHITESHIELD με 8%.

Σημειώνεται επίσης η ύπαρξη πλούσιων κοιτασμάτων στη μέχρι τώρα παρθένα πετρελαϊκή περιοχή του Νοτίου Αιγαίου και ειδικά στο Κρητικό Πέλαγος, μεταξύ Κάσου και Κρήτης. Για την περιοχή αυτή, η οποία αποτελεί μεγάλη λεκάνη υδρογονανθράκων, ανάλογη αυτής του Βορείου Αιγαίου, έχει επιδείξει έντονο ερευνητικό ενδιαφέρον η αμερικανική CHEVRON, που πρόσφατα έστειλε σχετικό τέλεξ στον Πρωθυπουργό Μητσοτάκη.

Προς το παρόν, το κοίτασμα αυτό –το μεγαλύτερο του αιγαιακού χώρου– κρίνεται μη αξιοποιήσιμο, λόγω του μεγάλου βάθους (έτσι λένε...) των θαλασσίων υδάτων στην περιοχή, που ανεβάζουν αισθητά το κόστος άντλησής του, ενώ το μέγεθος του κοιτάσματος, με βάση τα στοιχεία του Ινστιτούτου BEICIP, υπολογίζεται σε ένα δισεκατομμύριο βαρέλια!.. Αξιοσημείωτες είναι ακόμα και οι καταγραφές για το χώρο της Δυτικής Ελλάδος, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον στα κοιτάσματα Κατάκωλου-Αλυκών Ζακύνθου και Άρτας, για τα οποία έχει επιδείξει ενδιαφέρον η ιταλική AGIP. Έρευνες εκεί είχε διεξάγει στο παρελθόν η ΔΕΠ, οι οποίες σταμάτησαν αιφνιδίως τα δύο τελευταία χρόνια!.. (επί Μητσοτάκη).

Καμμιά από τις εκχωρήσεις που είχαν γίνει παλαιότερα από το ελληνικό Δημόσιο δεν έχει σήμερα νομική ισχύ, αφού εξαντλήθηκε η διάρκειά τους, αλλά είναι ενδεικτικές του ενδιαφέροντος των ξένων εταιρειών. Από ελληνικής πλευράς –προσέξτε ιδιαίτερα αυτό– η μόνη εταιρεία που εκδήλωσε ενδιαφέρον να πάρει μέρος στην ανάθεση της εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων του Αιγαίου, είναι η «Κρήτη Α.Ε.», ιδιοκτησίας της οικογένειας Β. Βαρδινογιάννη.

Η Λέσχη

Όλες οι πετρελαϊκές φιλίες είναι λιπαρές.

Από τη δεκαετία του 1930 ακόμη, ο Άντον Τζίσκα είχε διατυπώσει την άποψη πως το πετρέλαιο κυβερνά τον κόσμο και ότι από τότε και μετά, όλοι οι πόλεμοι θα γίνονται γι' αυτό. Πιο πρόσφατο παράδειγμα ο Πόλεμος στον Κόλπο.

Όπως και να είναι, η βιομηχανία πετρελαίου χαρακτηρίζεται από πολύ υψηλό βαθμό συγκέντρωσης, αν λάβει κανείς υπ' όψη του ότι σταθερά, τις τελευταίες δεκαετίες, οι επτά

μεγαλύτερες εταιρείες, ελέγχουν το 60% της παγκόσμιας παραγωγής αργού πετρελαίου και το 50% του συνολικού μηχανισμού διύλισης και διανομής.

Ήδη από το Σεπτέμβριο του 1928, οι τότε τρεις μεγαλύτερες πετρελαϊκές εταιρείες του κόσμου, η αμερικανική STANDARD OIL του Νιού Τζέρσεϋ (σημερινή EXXON), η ολλανδοβρετανική ROYAL DUTSCH SHELL και η βρετανική ANGLO–IRANIAN –σημερινή BP– με τη «Συμφωνία του Άχνακαρι» συμμάχησαν, για να διατηρήσουν τον έλεγχό τους επί του συνόλου των πετρελαϊκών προϊόντων. Το 1934, προσχώρησαν στο καρτέλ και άλλες τρεις εταιρείες, η GULF OIL, η TEXAS OIL –σημερινή TEXACO– και η SOCON –σημερινή MOBIL– για να προστεθεί σε λίγο και η έβδομη αδελφή, η STANDARD OIL της Καλλιφόρνιας –σημερινή SOCAL. Όλες αμερικανικές. Στη συνέχεια, η συγχώνευση των GULF και SOCAL, οδήγησε στη δημιουργία της CHEVRON.

Το 1971, οι εταιρείες αυτές που αποκαλούνται οι MAJORS, σχηματίζουν μαζί με άλλες δεκαπέντε από τις λεγόμενες «διεθνείς μικρές» (INTERNATIONAL MINORS), ένα καρτέλ με σκοπό την αντιμετώπιση του ΟΠΕΚ. Στα νέα μέλη της συμμαχίας, συναντά κανείς την γαλλική εταιρεία πετρελαίων, την JAPAN ARABIAN OIL, την βελγική PETROFINA, την ιταλική AGIP, την AMOCO, την ARAL, την TOTAL και την καναδική DENISON.

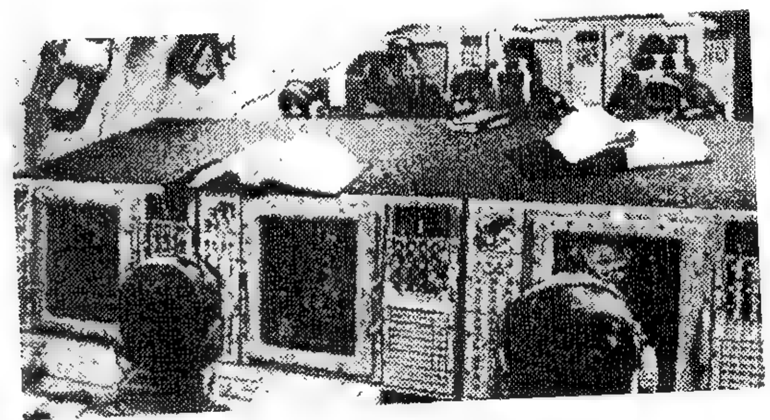
Μια τέτοια δύναμη, όπως το «κλαμπ πετρελαίων, θα ήταν παράλογο να περίμενε κανείς να μην ασχοληθεί με την πολιτική. Αποτελεί παράδοση για τις ΗΠΑ, σημαντικός αριθμός υψηλά ισταμένων κρατικών αξιωματούχων, να προέρχονται από τα επιτελεία των πολυεθνικών εταιρειών πετρελαίου και αντίστροφα. Ο Τζωρτζ Μπους και ο Τζέιμς Μπέηκερ, θεωρούνται κλασσικά παραδείγματα ανθρώπων του κυκλώματος (OIL MEN). Αλλά και πιο κοντά μας, ο Τουργκούτ Οζάλ,

προερχόταν από τον χώρο της ενεργειακής βιομηχανίας, προσδεδεμένος στο άρμα των Τεξανών επιχειρηματιών πετρελαίου. Αν θέλετε, πηγαίνουμε ακόμα πιο κοντά μας. Ο Καραμανλής, προστατεύτηκε από την STANDARD OIL των Ροκφέλλερς. Ακόμα πιο τυχερός ο Παπανδρέου, που στηρίχτηκε από την ARAMCO, το πανίσχυρο πλέγμα πέντε εταιρειών!!! «Τεξανός» είναι και ο σημερινός Πρόεδρος της Τουρκίας Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ. Κεντρικός παράγοντας, ωστόσο, της Λέσχης στην Τουρκία –και με δικά του συμφέροντα– είναι ο μεγαλοεπιχειρηματίας Κοτς. Εκτός των άλλων, ο τελευταίος έχει απασχολήσει συχνά τον Τύπο της χώρας του, λόγω των φιλικών δεσμών που διατηρεί με Έλληνες επιχειρηματίες, ενώ το Μάιο του 1992, είχε φιλοξενήσει την οικογένεια του Έλληνα Πρωθυπουργού Μητσοτάκη στην Κωνσταντινούπολη.

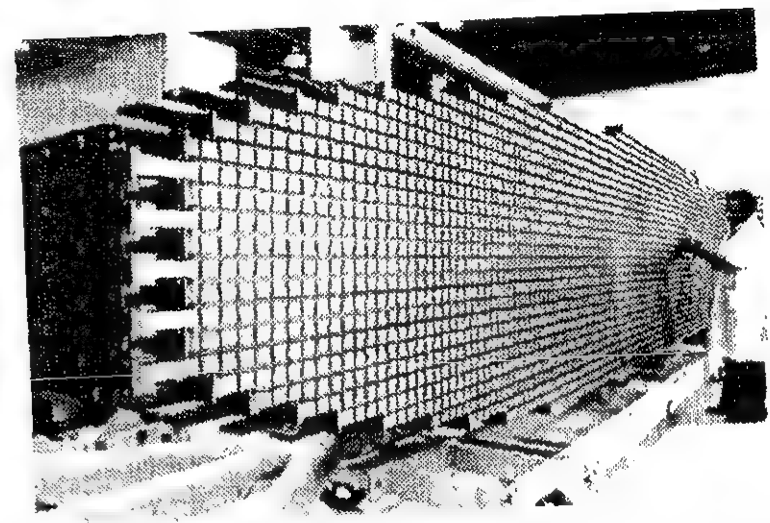
Υπό την προστασία της «Λέσχης Πετρελαίου» βρίσκονται από το 1988, αρκετοί από τους πρώην βασιλείς, μεταξύ των οποίων ο Κωνσταντίνος της Ελλάδας. Βασική δραστηριότητα της Λέσχης είναι, η στρατηγική και η κατανομή της άντλησης των γνωστών παγκοσμίως αποθεμάτων πετρελαίου. Η Λέσχη είναι που απεφάσισε την ελαχιστοποίηση της παραγωγής πετρελαίου στην Αμερική, γιατί το κόστος άντλησής του ανά βαρέλι, προσεγγίζει ή ξεπερνά τη σημερινή τιμή πώλησης. Η Λέσχη επίσης έδωσε το σύνθημα για την άντληση των πετρελαίων της βόρειας θάλασσας, για να αποδεσμευθεί από την πίεση που ασκούσε το 1970–1975 ο υπό αραβικό έλεγχο ΟΠΕΚ. Το ίδιο έγινε και πιο πρόσφατα για τα κοιτάσματα στο Μεξικό, κυρίως εξ αιτίας, δήθεν, της ρευστότητας στο Ιράν.

Το γεγονός ότι η Λέσχη στην ουσία κατέχει τα κλειδιά των όποιων πηγαδιών ανοιχτούν στον κόσμο, έχει άμεση σχέση και με το μέλλον των κοιτασμάτων του Αιγαίου. Μετά τις

εξελίξεις στην πρώην Σοβιετική Ένωση, είναι βέβαιο ότι τα κοιτάσματα στον ελλαδικό χώρο θα αντιμετωπισθούν στο άμεσα ορατό μέλλον, με ριζικά διαφοροποιημένο πολιτικό χάρτη, ως άμεση επιλογή.

Εσωτερικό των AWACS της αμερικανικής βάσης του Ακτίου

Η κεραία τύπου κυματοδηγών του ραντάρ AN/APY των AWACS

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΝΑΤΟ

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η αμερικανική βάση στο Άκτιο

Στις 17 Ιουνίου του 1982 ένας άνδρας φτάνει στην βάση του Ελληνικού με ειδική πτήση, προερχόμενος από το Στρατηγείο του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες. Τον συνοδεύουν δεκαοκτώ ειδικά εκπαιδευμένοι άνδρες, εκτός από τους συμβούλους του. Δύο υψηλόβαθμοι πράκτορες της DIA –Μυστική Υπηρεσία Στρατού των ΗΠΑ– και ο αρχηγός του κλιμακίου της NSA στην Αθήνα υποδέχονται τον αρχηγό της NSA (Υπηρεσία Εθνικής Ασφαλείας των ΗΠΑ) ναύαρχο Ρόμπερτ (Μπόμπυ) Ίνμαν.

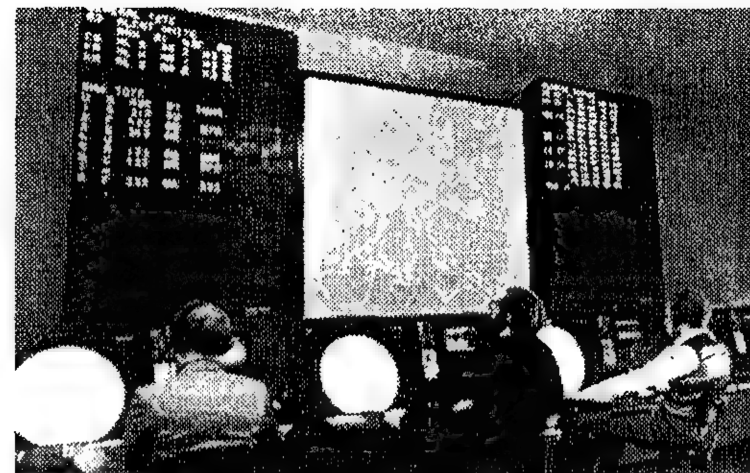
Επιβιβάζεται σε αυτοκίνητο της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα και κατευθύνεται προς το κέντρο της ελληνικής πρωτεύουσας. Οι άνδρες της ασφαλείας που τον συνοδεύουν και διάφοροι άλλοι που βρίσκονται εκεί τον ακολουθούν σχηματίζοντας αυτοκινητοπομπή.

Τριάντα λεπτά περίπου αργότερα σταματούν μπροστά στον αριθμό 71 της οδού Βασ. Σοφίας, όπου στεγάζεται η αμερικανική πρεσβεία.

Θέμα της επίσκεψης του αρχηγού της NSA ήταν η εγκατάσταση της αμερικανικής βάσης στο Άκτιο της Πρέβεζας. Ο Μπόμπυ Ίνμαν είχε διατυπώσει τότε στον πρωθυπουργό Α. Παπανδρέου την «σφοδρή του επιθυμία» να παγιώσει καθεστώς της βάσης στο Άκτιο, πριν από την ανάληψη της αρχηγίας της υπηρεσίας από τον διάδοχό του Λίντον Ντ. Φάουερ. Γι' αυτό είχε μιλήσει πολλές φορές τηλεφωνικά μαζί του, ενώ, για τον ίδιο λόγο, είχαν συζητήσει και σύμβουλοι απεσταλμένοι του με τον Έλληνα πρωθυπουργό προετοιμάζοντας το έδαφος.

Ο Α. Παπανδρέου δικαιολογημένα διακατείχετο από εσωτερικές ωδίνες, επειδή διεκήρυσσε με πάθος και μέγα πατριωτισμό *«Έξω οι Βάσεις του Θανάτου...»*, *«Έξω οι Αμερικάνοι...»*. Επομένως πώς θα δικαιολογούσε στον ελληνικό λαό μια τέτοια ενέργεια, την στιγμή που ο ίδιος εμφανιζόταν ως «διώκτης» των κακών Αμερικανών και των βάσεών τους;

Ωστόσο οι καλοί(;) Αμερικανοί βρήκαν μια φόρμουλα: θα χαρακτήριζαν ολόκληρη την επιχείρηση «Απόρρητη», τα ΜΜΕ δεν θα άγγιζαν το θέμα και όσοι περίεργοι θα αναρωτιούνταν για τα έργα στην νέα βάση, θα έπαιρναν την απάντηση *«η περιοχή ανήκει στον (ελληνικό) στρατό...»*.

Γιγαντοοθόνη στην οποία εμφανίζονται οι δορυφορικές φωτογραφίες, οι οποίες στην συνέχεια επεξεργάζονται

Ο Α. Παπανδρέου συμφώνησε και κράτησε το δικαίωμα να κραυγάζει «Έξω οι Βάσεις». Έτσι ήρθε ο Ίνμαν στην Αθήνα βιαστικός και απαιτητικός.

Την επόμενη μέρα όταν συναντήθηκε με τον αναπληρωτή υπουργό Άμυνας την Ελλάδας που δήλωσε κοφτά: *«Είμαι έτοιμος για ένα διάλογο(;) ουσίας και για μια γενναιόδωρη προσφορά των ΗΠΑ προς την Ελλάδα. Στο όνομα της ασφάλειας της περιοχής είναι απαραίτητο να προχωρήσουν οι εργασίες στην βάση του Ακτίου και να μεταφερθούν το δυνατόν συντομώτερο τα AWACS. Άλλωστε αυτό είναι και η επιθυμία του ΝΑΤΟ και η χώρα σας ανήκει στην Ατλαντική Συμμαχία...»*.

Ποιός θα τολμούσε να αντισταθεί στον αρχηγό της πανίσχυρης αυτής Υπηρεσίας των ΗΠΑ, της NSA; Έτσι, τον Νοέμβριο του 1985 (εποχή παντοδυναμίας του Α. Παπανδρέου), ήρθαν στην Ελλάδα τα αεροπλάνα AWACS και εγκαταστάθηκαν στο Άκτιο της Πρέβεζας, όπου και βρίσκονται μέχρι σήμερα.

Το Άκτιο έγινε, μ' αυτό τον τρόπο, τμήμα της αλυσίδας των βάσεων AWACS στην Ευρώπη. Παρόμοιες βάσεις λειτουργούν στο Γκέρλιρχεν της Γερμανίας από το 1983, στο Τράπαλι της Ιταλίας από το 1986 και στην Τουρκία από το 1983.

Από ελληνικής πλευράς δηλώθηκε επίσημα ότι η βάση θα ελέγχεται από Έλληνες αξιωματικούς και ότι θα αποτελεί συμπλήρωμα της άμυνάς μας, προφυλάσσοντας την χώρα μας από τον κίνδυνο εξ ανατολών.

Πώς θα γινόταν όμως αυτό αφού η Ελλάδα δεν διέθετε ειδικευμένο προσωπικό για να την ελέγχει; αλλά και αν κάποτε το αποκτούσε, το σύστημα λειτουργεί με τέτοιο τρόπο που ούτε το πλήρωμα του αεροπλάνου δεν γνωρίζει τί στοιχεία δίνονται στο κέντρο παρά μόνο αν το τελευταίο θελήσει να "μιλήσει".

Υπάρχει όμως και ένα γενικότερο θέμα. Με την εγκατάσταση των AWACS στην χώρα μας η Ελλάδα μπήκε ακόμη περισσότερο στο παιχνίδι των εξοπλισμών. Επίσης, η βάση στο Άκτιο αποτελεί πυρηνικό στόχο Νο 1, διότι, μπορεί να μην έχει πυρηνικά αλλά από εκεί κατευθύνονται και από εκεί διοχετεύονται οι πάσης φύσεως πληροφορίες...

Αεροπλάνο AWACS

Η σημασία των AWACS

Τα AWACS είναι Μπόινγκ 707, με μια μικρή προσθήκη: εκείνη την στρογγυλή κεραία στην ουρά σχεδόν του αεροπλάνου, που, σε πλήρη ισχύ, εκπέμπει 1.000.000 βατt.

Εσωτερικά διαθέτει κομπιούτερς, συστήματα επικοινωνιών, οκτώ οθόνες ραντάρ, δηλαδή εξοπλισμό αξίας είκοσι εκατομμυρίων δολλαρίων.

Οι δυνατότητες του όλου συστήματος είναι εκπληκτικές. Η ακτίνα δράσης του είναι επτακόσια χιλιόμετρα και ελέγχει περιοχή διαμέτρου 1.400 χιλιομέτρων, χρησιμοποιώντας ταυτόχρονα ραντάρ σε εκατό στόχους, τα οποία έχουν την δυνατότητα να φωτογραφίσουν ακόμη και τον αριθμό κυκλοφορίας ενός αυτοκινήτου σε κλειστό ή ανοιχτό χώρο.

Ο εντοπισμός όμως ενός εχθρικού στόχου, που γινεται με ακτίνες λέιζερ, δεν είναι η μόνη δυνατότητα. Τα στοιχεία που συλλέγονται, αποστέλλονται κρυπτο

γραφικά στο επιχειρησιακό κέντρο που εδρεύει στο Φορτ Μηντ του Μέριλαντ στις ΗΠΑ. Το κέντρο (NSA), αφού εκτιμήσει τα στοιχεία, δίνει εντολή εκτέλεσης στα AWACS, τα οποία μόνα τους πλέον μπορούν να κατευθύνουν: το σύμμαχο πυροβολικό υποδεικνύοντας τους στόχους, τα πλοία επιφάνειας αλλά και τα υποβρύχια, την σύμμαχη αεροπορία, τους πυραύλους μέσου βεληνεκούς «Πέρσινγκ» και «Κρουζ» σε στόχους που έχουν επιλέξει προηγουμένως.

Αλλά οι αρμοδιότητες και οι δυνατότητες των AWACS δεν σταματούν εδώ. Μπορούν ακόμη να σταματήσουν την λειτουργία κάθε επιγείου ραντάρ «τυφλώνοντάς το», αν βρίσκεται στην ακτίνα δράσης τους. Αποπροσανατολίζουν τα εχθρικά αλλά και φιλικά αεροπλάνα αν το απαιτούν οι περιστάσεις... Αχρηστεύουν την ασύρματη και κάθε άλλη ηλεκτρονική επικοινωνία και τα ηλεκτρονικά όργανα του αντιπάλου, αλλά και του φιλικού αν χρειαστεί... πυροβολικού, των αρμάτων μάχης του στόλου και της αεροπορίας. (Με AWACS έγινε η τύφλωση του αιγυπτιακού αεροπλάνου που μετέφερε τους πειρατές του «Ακίλε Λάουρο» το οποίο τελικά οδηγήθηκε στην Σικελία, εκεί δηλαδή που ήθελαν οι Αμερικανοί...).

Με αχρήστευση των ηλεκτρονικών οργάνων (τύφλωση) έριξαν στον βυθό του Αιγαίου το ελληνικό ελικόπτερο κατά την διάρκεια της κρίσης στα Ίμια, όπου σκοτώθηκαν Έλληνες αξιωματικοί. Η αμερικανική εντολή ήταν να μην πλησιάσει το ελικόπτερο στην περιοχή αλλιώς θα καταρριφθεί. Το ελικόπτερο δεν υπάκουσε και «οι σύμμαχοι» το κατέριψαν...

Αυτονόητο επίσης είναι ότι στο Άκτιο διαθέτουν συστήματα υποκλοπής κρυπτογραφημένων μηνυμάτων, τα οποία αποκωδικοποιούνται μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Επίσης υπάρχει δυνατότητα υποκλοπής τηλεφωνημάτων, επειδή το φάσμα των συχνοτήτων που καλύπτουν τα όργανά τους είναι τεράστιο, με αποτέλεσμα να ψάχνει αυτόματα και να βρίσκει συχνότητες. Με την μέθοδο της «τηλεμετρίας» υποκλέπτονται όλα τα κείμενα που γράφονται σε ηλεκτρονικές και ηλεκτρικές γραφομηχανές, τέλεξ, FAX, κ.λπ.

Από τις αρχές του Οκτωβρίου του 1986 η βάση του Ακτίου είχε συλλάβει την απόρρητη συζήτηση του Ανδρέα Παπανδρέου με τους υπουργούς του, στο γραφείο του στο Καστρί, όπου είχε εκφράσει την πρόθεση να αναγγείλει δημοψήφισμα για την παραμονή των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα. Το Άκτιο μετέδωσε την είδηση στα κεντρικά με τον κωδικό τίτλο «COUPE DE THEATRE» και το δημοψήφισμα δεν έγινε ποτέ.

Ερωτήματα

Μέσα στην βάση του Ακτίου υπάρχει ένας τεράστιος τσιμεντένιος τρούλος με εσωτερική ατσάλινη θωράκιση, σαν μεγάλη καμπάνα προσαρμοσμένη στο έδαφος. Μπορεί να μας πληροφορήσει κάποιος Έλληνας αρμόδιος για το τί υπάρχει εκεί; Μπορεί να μας διαβεβαιώσει πως ο,τιδήποτε βρίσκεται εκεί μέσα δεν στρέφεται κατά της εθνικής μας ασφάλειας;

Ποιός μπορεί να αποτρέψει την καταγραφή των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων και των συζητήσεων του Έλληνα πρωθυπουργού;

Πόσες φορές, σε ημερήσια βάση φωτογραφίζουν τον Έλληνα πρωθυπουργό, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, τους αρχηγούς των κομμάτων κ.ά.;

Σε ενδεχόμενη στρατιωτική εμπλοκή με την Τουρκία, ποιό ρόλο θα παίξει η βάση του Ακτίου; Ποιούς θα «τυφλώσει», τους Έλληνες ή τους Τούρκους; Και ποιός μας εξασφαλίζει την ουδετερότητα των βάσεων;

Όταν το 1985 ο ναύαρχος Λυμπέρης (ναι είναι ο ίδιος που ήταν αρχηγός του ΓΕΕΘΑ στην κρίση των Ιμίων) μετέβη στην βάση και ζήτησε να ενημερωθεί, ο Αμερικανός διοικητής του έδειξε με ευχαρίστηση την... επίπλωση των γραφείων και ένα AWACS από μακριά. Όταν δε ζήτησε να μπει στον τρούλο, ο Αμερικανός μόνο που δεν τον πέταξε έξω από την βάση. Συμπτωματικά, το ίδιο βράδυ, κλήθηκε να παρουσιαστεί ενώπιον του πολιτικού προϊσταμένου του, Αντώνη Δροσογιάννη, από τον οποίο δέχθηκε επίπληξη για το θράσος του να ζητήσει από τους Αμερικανούς ενημέρωση για τον «τρούλο»...

Εγκλήματα της βάσης του Ακτίου στο Αιγαίο

Κατά την πτήση τους πάνω από τον εναέριο χώρο του Αιγαίου τα AWACS πετούν σε ύψος 10.000 μέτρων, πάνω από συγκεκριμένες περιοχές. Αυτές είναι η περιοχή της Λάρισας, της Λήμνου, της Σαντορίνης, της Μήλου, της Ρόδου, της Κρήτης και της Κύπρου.

Κάθε αποστολή διαρκεί οκτώ με δέκα ώρες και οι περισσότεροι πολιτικοί πιστεύουν ότι η σημασία των

AWACS για την προάσπιση της ειρήνης είναι σημαντική. Θα έλεγα ότι το αντίθετο είναι πιο κοντά στην αλήθεια...

Ήταν 25 Μαρτίου του 1987 όταν ο στρατηγός Λόουτζ, επικεφαλής της JUSSMAGG και πραγματικός επικεφαλής της βάσης του Ακτίου, μετέβη αεροπορικώς στην Κρήτη –στην αμερικανική βάση της Σούδας– για να μιλήσει στους αξιωματικούς, και υπαξιωματικούς που υπηρετούσαν εκεί, καθώς και σε πράκτορες που είχαν καταφθάσει. Την επόμενη μέρα θα ξεκινούσε η προκατασκευασμένη κρίση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας και έπρεπε να συντονίσουν τις κινήσεις τους. Εκεί βρισκόταν και ο διοικητής της βάσης του Ακτίου. Παρών και ο προϊστάμενος των αποκρυπτογραφήσεων στο Άκτιο με τον βοηθό του (και οι δύο πράκτορες της NSA), ο σταθμάρχης της CIA στην Αθήνα, καθώς και της DIA, και ο πρεσβευτής Ρόμπερτ Κήλυ.

Από τις σκληρές δηλώσεις τόσο της Τουρκίας όσο και της Ελλάδος γινόταν φανερό ότι για άλλη μια φορά και οι δύο χώρες επιδίδονταν σε επίδειξη ισχύος. Αν η σύγκρουση καθίστατο αναπόφευκτη τότε η Άγκυρα θα «έχανε» οκτώ τάγματα στρατού, τα οποία θα αναπλήρωναν οι Ηνωμένες Πολιτείες είτε με δικό τους στρατό είτε με νατοϊκό. Επικεφαλής αυτών των οκτώ ταγμάτων θα έμπαινε ο στρατηγός Λόουτζ.

Θα πραγματοποιούσε απόβαση στα ελληνικά νησιά, με τον ίδιο τρόπο που είχε αποβιβαστεί στην Γρανάδα... Ένα επείγον σήμα όμως που έφθασε από τα κε-

ντρικά της NSA έλεγε ότι η Υπηρεσία δεν μπορούσε να εγκρίνει την χρησιμοποίηση αμιγώς αμερικανικών στρατευμάτων, παρά μόνο 182 ανδρών της ομάδας SEALS οι οποίοι ήδη είχαν ξεκινήσει από το Νόρφολκ με προορισμό το Άκτιο, όπου θα έφθαναν στις 27 Μαρτίου 1987. Παράλληλα, το στρατηγείο του ΝΑΤΟ, υπακούοντας στις αμερικανικές εντολές θα έστελνε στρατεύματα τα οποία θα τίθονταν υπό τον Λόουτζ.

Στα κεντρικά της NSA επικρατούσε αναταραχή. Το γραφείο Ασφαλείας Επικοινωνιών είχε ήδη τεθεί σε επιφυλακή και ο Μπιλ Καμπίλης –ειδικός στον χειρισμό δορυφόρων ΚΗ-11– διατάχθηκε να μην φύγει από το γραφείο του μέχρι να τελειώσει η κρίση.

Ο Άλαν Γκούτζμαν –ειδικός στις φωτογραφίες δορυφόρων– κλείστηκε στο απόρρητο εργαστήριό του μαζί με τους βοηθούς του και ο Καμπίλης άρχισε να παίζει με τους δορυφόρους φέρνοντάς τους στην περιοχή Ελλάδας-Τουρκίας.

Τις πρώτες πρωινές ώρες ξεκίνησαν οι πρώτες δοκιμές από την βάση του Ακτίου, σε συνδυασμό με αυτές που γίνονταν στην βάση της Ν. Μάκρης. Ήταν εκπληκτικό, φοβερό και τραγικό συνάμα. Έπιαναν τα τηλεφωνήματα του πρωθυπουγού και των στρατιωτικών με το πάτημα ενός πλήκτρου.

Σιγά-σιγά όλες οι δημόσιες υπηρεσίες της ελληνικής πρωτεύουσας, τα στρατηγεία, οι μεραρχίες κλείστηκαν στην ηλεκτρονική ομπρέλα της βάσης του Ακτίου. Αλλά το πιο τραγικό ήταν ότι μπορούσαν να πιάνουν τα στρατιωτικά σήματα. Μάλιστα κάποια στιγμή, συγκεκριμένα στις 12 το μεσημέρι, πραγματοποίησαν ένα μπλακ άουτ 40 δευτερολέπτων στις ελληνικές επικοινωνίες. Η «δοκιμή» πέτυχε απόλυτα.

Στο μεταξύ στα κεντρικά της NSA άρχισαν να καταφθάνουν οι πρώτες δορυφορικές φωτογραφίες που έδειχναν τις κινήσεις των ελληνικών και τουρκικών στρατευμάτων. Φυσικά καταγράφονταν όλες οι κινήσεις του Έλληνα πρωθυπουργού, οι συνομιλίες του, και οι συζητήσεις του.

Αργά τη νύχτα ένα τηλεγράφημα του Ρόντνεϋ Μακ Ντάνιελ, βοηθού συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας και εκτελεστικού της NSA, θορύβησε την ομάδα.

Ο Μακ Ντάνιελ συνιστούσε να προέβαιναν πρώτα σε τρομοκρατικές ενέργειες στην Αθήνα, με σκοπό να προκαλέσουν σύγχυση στο Πεντάγωνο σχετικά με την παραπάνω οδηγία. Η απάντηση ήταν αρνητική: *«Όχι σε βιαστικές κινήσεις τουλάχιστον αυτή την στιγμή».*

Τα νατοϊκά τάγματα που είχαν ήδη καταφθάσει ταξίδευαν προς την Τουρκία. Το μεσημέρι αναχώρησε και ο Λόουτζ. Την νύχτα της 27ης Μαρτίου η ομάδα SEALS εγκαταστάθηκε σε μια βραχονησίδα, δύο μίλια αριστερά από το νησί των Περιστεριών. Είχαν εντολή να ναρκοθετήσουν ορισμένες περιοχές-στόχους στα ελληνικά νησιά. Η επιχείρηση θα άρχιζε όταν ξεκινούσε η σύγκρουση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Αργά τη νύχτα και ενώ η σύγκρουση φαινόταν αναπόφευκτη, ο αξιωματικός διαβιβάσεων Ρόμπερτ Πράμαντ βγήκε από την βάση του Ακτίου, κρατώντας στα χέρια του το σχέδιο «Ομπρέλα» όπου φαι

νόταν καθαρά η «βραχυκύκλωση» που είχε υποστεί η ελληνική πρωτεύουσα. Ο Ρόναλντ Άικ που πληροφορήθηκε την «διαρροή» κινητοποίησε την CIA για την ανεύρεση του Πράμαντ. Λίγο αργότερα τον εντόπισαν και τον σκότωσαν. Την επομένη έστειλαν σε σφραγισμένο φέρετρο το πτώμα στους γονείς του στις Ηνωμένες Πολιτείες. *«Έπεσε για το καθήκον»,* έγραφε το Πεντάγωνο.

Στο διάστημα αυτό ελληνικά και τουρκικά αεροσκάφη διέσχιζαν τον ουρανό του Αιγαίου. Είχε γίνει αντιληπτό από τους πιλότους ότι μερικές στιγμές έχαναν την επαφή μεταξύ τους ή και με το κέντρο επιχειρήσεων. Αυτό συνέβη αρκετές φορές στην διάρκεια αυτών των τριών ημερών της κρίσης και σε ελληνικά αλλά και σε τουρκικά αεροσκάφη. Οι ειδικοί της βάσης του Ακτίου τους οδηγούσαν όπου εκείνοι ήθελαν...

Το Όπα Λόκα είναι ένα κρυφό αεροδρόμιο στο Μαϊάμι των Ηνωμένων Πολιτειών, το οποίο χρησιμοποιεί η CIA για διάφορες επιχειρήσεις. Από εκεί ξεκίνησε και ο Κλαρκ Β. Κερ με προορισμό την Αθήνα. Στην βάση του Ελληνικού έφθασε στις 28 Μαρτίου του 1987, στις οκτώ το πρωί. Κρατώντας μια μικρή βαλίτσα στα χέρια επιβιβάστηκε σ' ένα μικρό αυτοκίνητο που τον περίμενε και πήγε σ' ένα κρυφό σπίτι στην Εκάλη. Οι οδηγίες που είχε ήταν να σκοτώσει τον διοικητή της βάσης της Σούδας πλοίαρχο Ρόνσον και τον υποδιοικητή του Ακτίου Μ. Χέβερ. Στην συνέχεια θα δολοφονούσε τον Κ. Καραμανλή επειδή η θυγατρική της NSA, η αγγλική υπηρεσία GHCO, είχε δώσει την πληροφορία ότι ο Κ. Καραμανλής θα δημιουργούσε προβλήματα στην διεξαγωγή ενός ενδεχόμενου ελληνοτουρκικού πολέμου.

Ο Κερ πήγε το βράδυ στην Σούδα με το αεροπλάνο του στρατιωτικού ακολούθου της αμερικανικής πρεσβείας. Εκεί σκότωσε, μέσα στο γραφείο του με μια σφαίρα στο κεφάλι τον πλοίαρχο Ρόνσον και στην συνέχεια με μια ειδική χημική ουσία που τον είχαν προμηθεύσει τα εργαστήρια της Υπηρεσίας, πότισε το πτώμα του πλοιάρχου και αυτό «εξαφανίστηκε». Στην συνέχεια πέταξε για το Άκτιο όπου έκανε το ίδιο στον Χέβερ. Κατόπιν κατέβηκε στην Αθήνα για τον Κ. Καραμανλή.

Όμως στην πολιτική πολλές φορές παίζει ρόλο και ο παράγων τύχη. Ο Βρετανός πρεσβευτής ειδοποίησε τον Κ. Καραμανλή για τον κίνδυνο που διέτρεχε και ο τελευταίος ενήργησε αστραπιαία. Επρόκειτο για την ίδια του την ζωή βλέπετε...

Βρήκε δίαυλο προς τον Ροκφέλλερ τον οποίο κατόρθωσε να πείσει για την αφοσίωσή του και ειδοποιήθηκε η NSA να ματαιώσει την εκτέλεση του συγκεκριμένου σχεδίου. Την τελευταία κυριολεκτικά στιγμή ειδοποιήθηκε ο Κερ για την ματαίωση της δολοφονίας, κάτι που τον στενοχώρησε πολύ... Αναχώρησε αμέσως για τις Ηνωμένες Πολιτείες και ο Κ. Καραμανλής όχι μόνο επέζησε αλλά έγινε και Πρόεδρος της Δημοκρατίας το 1990 πάλι...

Εκτελεστές και όπλα

Άκρως Απόρρητο: Πέρκετ Ντόναλντ Άρθουρ. Έτος γεννήσεως 1944. Απόφοιτος της Νομικής του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ. Παντρεμένος με την Αν Τζόουνς. Έχει δύο παιδιά. Πολιτικοί σύνδεσμοι άγνωστοι. Υπηρέτησε στο Σώμα Στρατιωτικών Πληροφοριών από το 1967 μέχρι το 1969 με τον βαθμό του λοχαγού. Αποσπάστηκε στην NSA και διορίστηκε στο Γραφείο Ασφαλείας Επικοινωνιών το 1973. Στην συνέχεια διετέλεσε πολιτικός σύμβουλος στην πρεσβεία στην Βιέννη ενώ αργότερα μετατέθηκε στις Βερμούδες. Επανήλθε στον σταθμό της Βηρυττού και το 1983 μετατέθηκε στην Αθήνα (Ν. Μάκρη). Τον Ιανουάριο του 1984 αποσπάστηκε στην βάση του Ακτίου στην Πρέβεζα όπου ανέλαβε την Διεύθυνη Προστασίας Μυστικών Κωδίκων και παρακολούθησης πολιτικών προσώπων και κομμάτων. Εξετάζονται περίεργοι θάνατοι (Κραίη, Ρίτσαρντσον και Κεντ). Αριθμοί Φακέλων 6204/GT BQ-01, 6204/GT 809 και 9844/SEC. (Απόσπασμα από καταχώρηση στα αρχεία της NSA/1987).

25 Δεκεμβρίου 1984, ώρα 11:45, Καστρί, Αθήνα: Ο Ντον Πέρκετ οδηγούσε ο ίδιος το αυτοκίνητό του και κατευθυνόταν στην οδό Λάχητος για να περάσει τα Χριστούγεννα με την ερωμένη του Κάρολ Γκραίη. Ένα μεγάλο πακέτο δίπλα του ήταν το δώρο του προς την Κάρολ. Νωρίς το απόγευμα είχε προηγηθεί μια συζήτηση με τους υφισταμένους του Ραλφ Ρίτσαρντσον και Σέρμαν Κεντ στο «σκοτεινό δωμάτιο» της

βάσης του Ακτίου (στον τρούλο). Και οι δύο είχαν αφήσει να εννοηθεί ότι αν έπεφταν στα χέρια τους κάποιες αποδείξεις για τις «διαρροές» από την βάση προς την σοβιετική πρεσβεία στην Αθήνα, θα το ανέφεραν αμέσως στην NSA.

Στην καθιερωμένη παρακολούθηση του πρωθυπουργικού γραφείου από το Άκτιο, είχαν ακούσει συνομιλία του ίδιου με τον Σοβιετικό πρεσβευτή για μια υπόθεση όπλων της 26ης Απριλίου του 1984. Αλλά την υπόθεση αυτή ήταν αδύνατον να την γνωρίζει ο Σοβιετικός πρεσβευτής και φυσικά ούτε και το κλιμάκιο της KGB επειδή είχαν βραχυκυκλώσει την περιοχή για την οποία είχε μιλήσει ο πρεσβευτής. Επομένως η διαρροή πρέπει να προήλθε από την βάση του Ακτίου.

Ο Πέρκετ ωστόσο υποψιαζόταν ότι ο Ρίτσαρντσον ίσως είχε μιλήσει σχετικά με την Κάρολ Γκραίη για την διαρροή και τα πρόσωπα που κατά την άποψή του ήταν αναμεμειγμένα σ' αυτήν... Έπρεπε να μάθει τι γνώριζε η Κάρολ για την υπόθεση. Έτσι κάποια στιγμή καθώς κουβέντιαζαν την ρώτησε μπλοφάροντας: *«Πότε ακριβώς σου μίλησαν οι συνεργάτες μου για την υπόθεση των όπλων;». «Πριν από δύο μέρες με ενημέρωσαν ότι υπάρχει κάποια "διαρροή" προς την KGB από την βάση. Υποψιάζονται κάποιον αλλά δεν είναι σίγουροι. Έτσι αύριο φθάνει η Αυν Πάρκερ να ερευνήσει το ζήτημα. Μάλλον θα ανακρίνει αρκετούς».*

Ο Πέρκετ αντέδρασε με αρκετή ψυχραιμία. Εξ άλλου ήταν συνηθισμένος σ' αυτό. *«Γράψε ένα τηλεγράφημα προς την Πάρκερ και το στέλνω εγώ αύριο το*

πρωί από την Ν. Μάκρη. Ενημέρωσέ την ότι οι δύο βοηθοί μου είναι ύποπτοι διαρροής...». Έβαλε ήσυχα το τηλεγράφημα στην τσέπη του, ήπιε το ποτό του, έβγαλε το πιστόλι του και με σταθερό χέρι πυροβόλησε την Κάρολ Γκραίη στον κρόταφο. Πριν φύγει «καθάρισε» το σπίτι.

Ξημερώματα έφθασε στην βάση του Ακτίου όπου βρήκε τους δύο βοηθούς του να πίνουν και να διασκεδάζουν. Μόλις είχαν τελειώσει την βάρδιά τους. Έφυγαν όλοι μαζί τραγουδώντας. Ο Πέρκετ τους ζήτησε τα πιστόλια τους κι εκείνοι του τα έδωσαν νομίζοντας ότι επρόκειτο για κάποιο αστείο. Ήσυχος πια τους πυροβόλησε και τους σκότωσε και τους δύο. Για να φανεί σαν αυτοκτονία πυροβόλησε τον καθέναν με το όπλο του.

Έτσι αργότερα ο Πέρκετ έγραψε αναφορά στην υπηρεσία του ότι οι δύο πράκτορες Ρίτσαρντσον και Κεντ είχαν αναπτύξει κατασκοπευτική δράση εις βάρος των ΗΠΑ και υπέρ του σταθμού της KGB στην Αθήνα και μη αντέχοντας τον κίνδυνο να αποκαλυφθούν αυτοκτόνησαν. Βέβαια η αναφορά επιβεβαίωνε από άλλο δρόμο και τις υποψίες της Υπηρεσίας για ύπαρξη διαρροής από την βάση του Ακτίου.

Παρ' όλα αυτά δεν ανεβλήθη το ταξίδι της Λυν Πάρκερ στην Αθήνα για διερεύνηση της υπόθεσης κι έτσι στις 28 Δεκεμβρίου μετέβη στο Άκτιο και ανέκρινε προσωπικά τον Πέρκετ. Δεν βρέθηκαν όμως στοιχεία εις βάρος του. Στην αναφορά της όμως έγραψε: *«Πιθανός συνεργός των δολοφονηθέντων κατά την άποψή μου είναι ο Ντον Πέρκετ αλλά δεν κατέστη δυνατό να αποδειχθεί η ανάμειξή του και η ενοχή του. Συνιστάται η στενή παρακολούθησή του...».* Πόσο λάθος έκανε αλλά και πόσο κοντά στην αλήθεια έπεσε, δεν πιστεύω ότι το έμαθε ποτέ. Η NSA έκλεισε την υπόθεση.

Ένα συγκεκριμένο γεγονός ώθησε τους εκτελεστικούς της NSA να επιμείνουν στην αποκάλυψη της διαρροής από την βάση του Ακτίου.

Χαλκίδα 26 Απριλίου 1984: Το εμπορικό πλοίο «ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Σ.» που ανήκει στην ναυτιλιακή εταιρία «SPA ORNAMENT SHIPPING Co» μόλις είχε αράξει στην αποβάθρα του λιμανιού της Χαλκίδας. Προερχόταν από το βουλγαρικό λιμάνι Μπουργκάς, από όπου είχε ξεκινήσει δύο μέρες πριν. Προορισμός του ήταν το λιμάνι Χουτέϊνταχ στην βόρεια Υεμένη. Στα αμπάρια του είχε αυτό που λέμε «μέτριο φορτίο», που περιελάμβανε τρία μεγάλα βυτιοφόρα Μερσεντές τα οποία έστελνε μέσω Βουλγαρίας η γερμανική εταιρία «AUTOHANDEL SCHMITT» του Μονάχου.

Την προηγούμενη μέρα ένα τηλεφώνημα της ναυλώτριας εταιρίας ενημέρωνε τον καπετάνιο ότι θα έφθανε ένα ακόμη φορτίο για την Υεμένη, το οποίο θα έπρεπε να παραλάβει από το λιμάνι της Χαλκίδας. Έτσι εξηγείται η αλλαγή πορείας του.

Μόλις τέλειωσε η μεταφορά στο πλοίο, ένα πλήθος από Έλληνες τελωνειακούς εισέβαλε και κατευθύνθηκε στα βυτιοφόρα. Η εντολή ήταν σαφής και προερχόταν από του υπουργείο Οικονομικών. Χάρη στα

παλιά καλά συστήματα ανακάλυψαν σύντομα την ύπαρξη διπλών πάτων στα εμπρός και πίσω τοιχώματα των δεξαμενών των βυτιοφόρων. Αφού κόπηκαν με οξυγόνο οι κρύπτες, αποκαλύφθηκε ένα πραγματικό οπλοστάσιο: τρεις χιλιάδες όπλα Καλάσνικοφ, δεκαέξι χιλιάδες αυτόματα πιστόλια «HERSTAL» (βελγικά και «ASTRA» ισπανικά) καθώς και δύο εκατομμύρια σφαίρες των 7,2 χιλ.

Με αυτά μπορούσαν να εξοπλιστούν αρκετοί κομάντος. Βέβαια το τηλεγράφημα των ναυλωτών προς τον καπετάνιο να κατευθυνθεί στην Χαλκίδα δεν ήταν τυχαίο. Ήταν αποτέλεσμα μιας μεγάλης και σύνθετης επιχείρησης. Εγκέφαλος της υπόθεσης ήταν η NSA σε συνεργασία με την KGB(!!) με εκτελεστικό όργανο την Υπηρεσία Πληροφοριών της Σαουδικής Αραβίας, η οποία, ιδιαίτερα προσεκτική σε κάθε κίνδυνο ανατροπής στην αραβική χερσόνησο, παρακολούθησε συστηματικά έναν προμηθευτή όπλων, τον Μοχάμεντ Αμπντούλ Αλ Καλκάχ από την Υεμένη.

Ο τελευταίος εχρησιμοποιείτο ως μεσολαβητής στις περισσότερες συμφωνίες που είχαν ως στόχο τον εξοπλισμό των Παλαιστινίων που βρίσκονταν στην Υεμένη από την εποχή που διώχθηκαν από τον Λίβανο το 1982. Ο Αλ Καλκάχ ήταν ο επίσημος παραλήπτης των βυτιοφόρων. Το όνομά του αναφερόταν σεόλα τα παραστατικά.

Στην Γερμανία διεξήχθη τότε μια έρευνα από την BND για την γερμανική πλευρά της υπόθεσης και αποδείχθηκε πως ο οίκος «AUTOHANDEL

SCHMITT» του Μονάχου ήταν εικονική εταιρία. Οι έρευνες στην «DAIMLER BENZ» απέδειξαν ότι οι διπλοί πάτοι δεν είχαν κατασκευαστεί στην Γερμανία. Στην Βρετανία οι εταιρίες της ασφαλιστικής εταιρίας «LLOYD'S» έδειξαν ότι όλα τα έγγραφα αποστολής προέρχονταν από την Βουλγαρία!

Για τις δυτικές μυστικές υπηρεσίες η υπόθεση ήταν ξεκάθαρη. Επρόκειτο για μια καινούρια εκδήλωση του εμπορικού δυναμικού της μόνης εταιρίας που δεν φαινόταν σε κανένα έγγραφο: της KINTEX.

Ένας από τους πλέον δραστήριους διευθυντές της KINTEX ονομαζόταν Μπαραντάνοφ. Η επιτυχία του οφειλόταν στην μεγάλη πληροφόρηση που διέθετε για τα όπλα που προορίζονταν για χώρες και τρομοκρατικά κινήματα στην Μέση Ανατολή. Με δυο λόγια αρκετοί Βούλγαροι πράκτορες αντάλλασσαν Καλάσνικοφ ή Σκόρπιον και WZ-63 με ηρωίνη.

Τα ναρκωτικά πωλούνταν σε διεθνείς εμπόρους και τα χρηματικά ποσά που συγκεντρώνονταν χρησιμοποιούνταν για επιχειρήσεις αποσταθεροποίησης. Προστάτης στην εμπορία αυτού του είδους των όπλων και των ναρκωτικών ήταν –σύμφωνα με την οδηγία της NSA M-120/00-0040– η βάση στο Άκτιο!!! Επικεφαλής ήταν ο... Ντον Πέρκετ.

Ο έμπορος Λουί Ντενί, ένας από τους εγκεφάλους του γαλλικού συνδέσμου ήταν ένας από τους βασικούς πελάτες του Μπαραντάνοφ. Το ίδιο και οι νονοί της Μαφίας Αλμπέρτι, Μπανταλαμέντι και Μοάρα, αντιπρόσωποι για την περιοχή των οικογενειών Γκα-

μπίνο και Μπαντάνο που ήταν εγκατεστημένοι στο Νιου Τζέρσεϊ της Νέας Υόρκης.

Αλλά υπήρχε και προμηθευτής ναρκωτικών της ΚΙΝΤΕΧ. Ήταν ο Σύρος Σαλάχ Βακάς ο οποίος σε αντάλλαγμα έπαιρνε όπλα που στέλνονταν στο Ιράκ. Ο Σαλάχ Βακάς είχε συλληφθεί στις αρχές του 1982 στην Αθήνα, αλλά απελάθηκε στην Ιταλία. Συνεργός του ήταν ο Τούρκος Κενάν Αρικάν, ο οποίος διατηρούσε σχέσεις με τους Παλαιστινίους της ΟΑΠ και κατηύθυνε την λαθραία διακίνηση –η οποία αποτιμάται περίπου στα διακόσια δισεκατομμύρια δολλάρια– από την προεδρική σουίτα του ξενοδοχείου «PARK HOTEL MOSKVA» της Σόφιας.

Επιπλέον ο Αρικάν είχε υπό την προστασία του τον άνθρωπο που στις 13 Μαΐου του 1981 αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Πάπα Παύλο-Ιωάννη τον Β'. Επίσης ένας από τυς συνεργάτες της δολοφονικής απόπειρας, ο Μπεσίρ Κελένκ (Τούρκος κι αυτός), αναφέρεται στους καταλόγους του Αμερικανικού Γραφείου Δίωξης Ναρκωτικών (DEA) ως ένας από τους μεγαλύτερους διακινητές ναρκωτικών.

Η NSA λοιπόν –για να επιστρέψουμε στον Ντον Πέρκετ– γνώριζε την υπόθεση και τον διπλό ρόλο του. Η Υπηρεσία, για να καλύπτει ορισμένες αποστολές της στις περιοχές-στόχους, τοποθετούσε κάποιον σύνδεσμο ανάμεσα στην ίδια και την KGB για να κάνει τις απαιτούμενες «επαφές» όταν χρειαζόταν... (Γι' αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο που καλύφθηκε η υπόθεση του Πέρκετ...).

Το φορτίο φυσικά με τα όπλα του «ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Σ.» παραδόθηκε στον καπετάνιο και το πλοίο αναχώρησε για τον τελικό προορισμό του. Ο πρωθυπουργός Παπανδέου ήταν πολύ «αδύναμος» για να ματαιώσει αυτήν την επιχείρηση. Στην παρούσα περίπτωση τις «Δημόσιες Σχέσεις» –ας τις ονομάσουμε έτσι– ασκούσε η σοβιετική πρεσβεία στην Αθήνα όπως προαναφέραμε. Το ίδιο συνέβη και σε άλλες περιπτώσεις, όπου οι αμερικανικές υπηρεσίες ήταν σκόπιμο να κρατηθούν στην σκιά... Γι' αυτό και ο Σοβιετικός πρεσβευτής έκανε την επαφή με τον πρωθυπουργό Α. Παπανδέου, προκειμένου να επιτραπεί ο απόπλους του εν λόγω πλοίου με το παράνομο φορτίο από την Χαλκίδα.

Όσο για τον Ντον Πέρκετ πήρε προαγωγή τον Απρίλιο του 1987, και συνέχισε να υπηρετεί στο Άκτιο. Όταν ένα μήνα αργότερα ήρθαν στην Αθήνα πράκτορες για να δολοφονήσουν τον Α. Παπανδέου, ο Πέρκετ προθυμοποιήθηκε να το κάνει ο ίδιος. Ο αρχηγός όμως της επιχείρησης Μάικλ Λεντίν απαγόρευσε στον Πέρκετ να προβεί στην ενέργεια αυτή. Έτσι ο Πέρκετ... απογοητευμένος και «αγανακτισμένος» σκότωσε στις 17 Μαΐου τον Πέτερ Ρόφλερ, πράκτορα του σταθμού BND στην Αθήνα, λόγω προηγούμενων διαφορών.

Ο Πέρκετ υπηρέτησε στο Άκτιο μέχρι και τον Ιανουάριο του 1996 και μετά την κρίση στα Ίμια μεταφέρθηκε στα κεντρικά της NSA στο Φορντ Μηντ του Μέριλαντ. Σήμερα είναι διευθυντής στην Διεύθυνση ασφαλείας για τον Λευκό Οίκο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Θράκη: Η βοσνιοποίηση

Στις 10 Οκτωβρίου του 1995, πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα επιχειρήσεων του στρατηγείου του ΝΑΤΟ άσκηση, η οποία προέβλεπε την αυτονόμηση της Δυτικής Θράκης με μετακινήσεις πληθυσμών, στα πλαίσια επιχειρήσεων φυλετικής καθαρότητας όπως αυτή εφαρμόστηκε στην Βοσνία. Στην άσκηση αυτή, φυσικά, δεν κλήθηκαν να λάβουν μέρος Έλληνες αξιωματικοί παρ' όλο που η Συμμαχία είναι υποχρεωμένη από εσωτερικούς κανονισμούς να ενημερώνει τα μέλη της.

Αυτό καταδεικνύει, ότι δεν ήταν μια απλή άσκηση ρουτίνας, δηλαδή άσκηση υποθετικής βάσης. Μετά το επιτυχημένο πέρας της προβοκάτσιας αυτής κατά της χώρας μας, ειδοποιήθηκε η Άγκυρα και δόθηκε το πράσινο φως για την έναρξη εφαρμογής του παραπάνω σχεδιασμού.

Αλλά ας σημειώσουμε τα γεγονότα που προηγήθηκαν, επειδή νομίζουμε ότι έχουν τεράστια σημασία: Την Τετάρτη, 11 Οκτωβρίου 1995, ο πρόξενος της Κομοτηνής, ως επίσημος διπλωματικός εκπρόσωπος της Τουρκίας στο ελληνικό έδαφος, ειδοποίησε μέσω μυστικών εγκαθέτων της Τουρκίας που είναι εγκατεστημένοι στην Θράκη και είναι στελέχη της μουσουλμανικής μειονότητας –τα οποία θα επωμίζονταν τον συντονισμό του σχεδίου– για προβοκάτσια.

Ξάνθη 16/10/1995

Προς

Την Εξοχότατη Hulyath Wods Nois

State D partment

USA

Σεβαστή μου κυρία

Σας καλεσορίζω με τα καλύτερα μου αισθήματα εμού προσωπικά μεταφέροντας επίσης τις καλύτερες ευχές της φιλήσυχης και νομοταγούς Τουρκικής Μειονότητας της Δυτικής Θράκης. Εκ των πρότερων οφείλω να ευχαριστήσω εσάς για το αμέριστο ενδιαφέρον Σας, αλλά επίσης να ευχαριστήσω και εκ μέρους της Τουρκικής Μειονότητας στην Κυβέρνησή Σας και ιδιαίτερα στον πολυαγαπημένο και συμπαθέστατο Πρόεδρο μας εξοχότατο Bill Clinton. Δεν θα παραλείψω την διατύπωση των ευχαριστιών μου εις τους εδώ εν Ελλάδι κα Πρέσβη εν Αθήναις στην Κα Πρόξενο Θεσσαλονίκης και στον κ. Υποπρόξενο αυτής κ. Devir Shuller για τις υπεράνθρωπες προσπάθειες και 'ενδιαφέρον που δείχνουν για την Δυτική Θράκη και ειδικότερα στην Μειονότητά μας.

Θα ήθελα με την ευκαιρία της επισκέψεως Σας, να Σας γνωρίσω ότι έχω ιδίαν αντίληψη και εμπειρία των πραγμάτων, όπως επιλύθηκαν πολλά της αρεσκείας τους.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Αχμέτ Φαΐκογλου

τ. Ανεξάρτητος Βουλευτής

Πρόεδρος Της Συμβουλευτικής Επιτροπής

Τουρκικής Μειονότητας Δ. Θράκης

Τους κάλεσε λοιπόν όλους μυστικά στο σπίτι του μουφτή –του διορισμένου από την Τουρκία– Αγγά, που είχε φυλακιστεί από την ελληνική πολιτεία. Η συνάντηση ορίστηκε για την Πέμπτη 12 Οκτωβρίου το πρωί.

Ο Μιλτιάδης Έβερτ πληροφορήθηκε από άνθρωπο του ΝΑΤΟ την έναρξη της εφαρμογής του σχεδίου και τις κινήσεις των πρακτόρων της Άγκυρας, την μυστική συνάντηση, καθώς και το περιεχόμενο της σύσκεψης. Περίμενε ν' αρχίσει η σύσκεψη στις 10:30 το πρωί και μετά ζήτησε να συναντηθεί με τον Αντώνη Λιβάνη για να του γνωστοποιήσει όσα γνώριζε.

Πράγματι οι δύο άνδρες συναντήθηκαν πέντε λεπτά αφού είχε ξεκινήσει η σύσκεψη στην Κομοτηνή και αποφάσισαν να δημοσιοποιήσουν με έμφαση την συνάντηση αυτή και με ακόμη μεγαλύτερη έμφαση «φωτογράφησαν» τους συμμετέχοντας στην σύσκεψη υπό την προεδρία του Τούρκου προξένου στην Κομοτηνή.

Στην σύσκεψη λοιπόν αυτή συμμετείχαν ο γνωστός Φαΐκογλου, ο Σεδατά Καρανταΐ, ο οποίος εμφανίζεται σε χωριά της Κομοτηνής ως ιερωμένος και είναι το δεξί χέρι του Τούρκου προξένου. Δεν είναι τυχαίο πρόσωπο. Είναι ο άνθρωπος που όταν βρέθηκε στην Συρία ως πρόξενος, κατάφερε να την φέρει στα πρόθυρα πολέμου με την Τουρκία.

Ιδιαίτερη σημασία έχει η συμμετοχή τουΕσκί Μουσταφά ο οποίος είναι αντιπρόεδρος της κοινότητας του Εχίνου και θεωρείται σκληρός προπαγανδιστής της

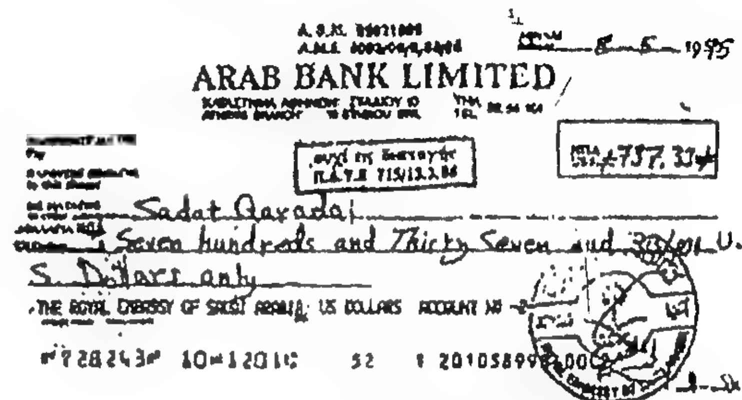
Άγκυρας. Ο Εσκί Μουσταφά είχε αναλάβει την διοργάνωση επεισοδίων προβοκάτσιας εναντίον των υπουργών Αρσένη και Τριαρίδη, κατά την επίσκεψή τους το φθινόπωρο του 1995 σε χωριά της Ξάνθης...

Συμμετείχαν επίσης στην σύσκεψη ο Κουστάρ Τζεμαλί και Τσουκάλ Τζεμαλί και ο Κεχαγιά Φεϊζουλά, ο οποίος, ως σύνδεσμος με τον πρόξενο, συντόνιζε τις κινήσεις των εγκατεστημένων στο σπίτι του Αγγά.

Η σύσκεψη έχει τεράστια σημασία για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Ο πρόξενος ενισχύει σχεδόν φανερά άτομο το οποίο φέρεται να έχει προκαλέσει και πρωτοστατήσει σε επεισόδια σε διάφορα χωριά όπως ο Εύλαλος, η Μύκη, ο Εχίνος και άλλα, με σκοπό να αμφισβητηθεί η ικανότητα του ελληνικού κράτους να εφαρμόζει τους νόμους του στα μουσουλμανικά χωριά. Απώτερος στόχος είναι η κλιμάκωση των προκλήσεων και η δημιουργία επεισοδίων, με πιθανή κάποια μεγάλη προβοκάτσια, η οποία θα εκδηλωθεί είτε με δολοφονία επιφανούς χριστιανού της περιοχής, είτε με την δολοφονία επιφανούς μουσουλμάνου στην Θράκη και στην Τουρκία, ταυτόχρονα, με πρώτο βήμα κατά του Πατριαρχείου και προσωρινή διακοπή της λειτουργίας του. Ο στόχος αυτός επιδιωκόταν με κάθε τρόπο την συγκεκριμένη περίοδο, επεδή οι Τούρκοι θεωρούσαν ότι υπήρχε πρόσφορο έδαφος, δεδομένου ότι το Πατριαρχείο είχε πολύ τεταμένες σχέσεις με την Αρχιεπισκοπή Αμερικής και τον Πατριάρχη Αλέξιο της Μόσχας. Έτσι οι Τούρκοι πίστευαν ότι το Πατριαρχείο δεν θα είχε συμπαράσταση από τις δύο Υπερδυνάμεις...

Το τζιπ του προξενείου της Ξάνθης που μετέφερε τον Τούρκο πρόξενο στην μυστική σύσκεψη την νύχτα της κρίσης στα Ίμια. Προσέξτε τον αριθμό κυκλοφορίας.

1995

ARAB BANK LIMITED

737.30

Sadat Qarada

Seven hundreds and Thirty Seven and 30/00 U.S. Dollars only

THE ROYAL EMBASSY OF SAUDI ARABIA US DOLLARS ACCOUNT NO

Μια επιταγή –από τις πολλές– που δίνει η Σαουδική Αραβία για ενίσχυση του «αγώνα» των μουσουλμάνων της Δ. Θράκης.

Η... Επιτροπή για την ασφάλεια και την συνεργασία για την Δυτική Θράκη

Στις αρχές Μαΐου του 1996 οι βουλευτές που αποτελούν την αμερικανική Επιτροπή για την Ασφάλεια και την Συνεργασία στην Ευρώπη συζήτησαν, στο Κογκρέσο, το ζήτημα της Δυτικής Θράκης. Το ίδιο διάστημα ο Έλληνας πρωθυπουργός Κ. Σημίτης επισκεπτόταν την περιοχή με κλιμάκιο υπουργών. Παρ' όλα αυτά οι Τούρκοι συνέχιζαν να δημιουργούν προβλήματα.

Η αμερικανική επιτροπή συζήτησε μεταξύ άλλων και την προοπτική το επόμενο χτύπημα να δοθεί στην Θράκη... «επειδή τώρα είναι όλα διαφορετικά». Υπάρχει κρίση στο Αιγαίο. Επικουρικά έρχεται και από τουρκικής πλευράς και το ζήτημα του συγκεκριμένου νομού, με την βοήθεια κάποιων αμερικανικών και βρετανικών κύκλων. Το σπουδαιότερο: η Θράκη «παίζει» στα παιχνίδια των Βαλκανίων και αυτό θα το εκμεταλλευτούν οι Τούρκοι με μια καλοστημένη προβοκάτσια.

Ήταν δυσάρεστη έκπληξη για την ελληνική κυβέρνηση, η συζήτηση στο αμερικανικό Κογκρέσο για τα... ανθρώπινα δικαιώματα στην Δυτική Θράκη. Η «ευαισθησία» των Αμερικανών για την μουσουλμανική μειονότητα είναι γνωστή από το παρελθόν από το περιεχόμενο πολλών εκθέσεων του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και από τις δραστηριότητες των πρακτόρων του αμερικανικού προξενείου κ.λπ.

ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ

[illegible]
...ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΘΡΑΚΗΣ
...ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ Θεσσαλονίκη 14 Νοεμβρίου 199[illegible]
ΑΠΦ 608 5/2501/ΑΣ 682

ΠΡΟΣ Υπουργείο Εξωτερικών
A4 Δ/νση Διμερών Σχέσεων

ΚΟΙΝ. - Διπλωματικό Γραφείο Υπουργού
- A2 Δ/νση Διμερών Σχέσεων
- A3 Δ/νση Διμερών Σχέσεων

ΚΡ. ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΗΜΑ

ΘΕΜΑ Δραστηριότητες Αμερικανού Προξένου κ. Schuller

Κατόπιν εντολής Υπουργού Μακεδονίας-Θράκης και προφορικής [illegible], καλέσαμε εδώ Γενικό Πρόξενο ΗΠΑ, οποίος επιστήσ[illegible] προσοχή της κατά τρόπο σαφή για δραστηριότητες στον [illegible] [illegible] της κ. Schuller, οποίες ελληνικές αρχές θεωρούν ότι υπερβαί[illegible] και αρχές διπλωματικής πρακτικής, με αποτέλεσμα να προ[illegible] [illegible] εντάσεις του ίδιου στην κοινή γνώμη όσο και στις κρατικές [illegible] μας.

Συνομιλήτρια μας αφού κατ' αρχήν παρεδέχθη ότι υφισταμέν[illegible] [illegible] ορισμένες φορές επιθετικό (aggressive) τρόπο κατά τις επαφές του με [illegible] με αποτέλεσμα να παρέχεται ενδεχομένως αφορμή παρεξηγήσ[illegible] [illegible] εν συνεχεία ότι ορισμένες κινήσεις κ. Schuller οφείλονται σε έλλ[illegible] [illegible] δεδομένου, ότι από ιεραρχικής πλευράς αποτελεί μέσαιο στ[illegible] [illegible] της υπηρεσίας, χωρίς επαρκή γνώση διπλωματικής πρακτικής. Ωστόσο [illegible] [illegible] δεν είναι σε καμία περίπτωση στις προθέσεις της να διαταρα[illegible] [illegible] ιδιαίτερα καλών σχέσεων που υπάρχουν μεταξύ κοινωνίας Θεσσαλονί[illegible] και Αμερικανικού Γενικού Προξενείου. Λαμβάνει δε ως εκ τούτου, σοβαρ[illegible] [illegible] όπως είπε συνομιλήτρια μας ώστε αποφευχθούν μελλοντικά εκ μέρους Schuller περιπτώσεις που δεν θα είναι σύμφωνες με κανόνες διπλωματικής π[illegible] [illegible] και δεοντολογίας.

Στην Αθήνα, όμως, προκάλεσε έντονο προβληματισμό το γεγονός ότι η συγκεκριμένη αυτή Επιτροπή του Κογκρέσου, είχε αποφασίσει να ασχοληθεί με την μουσουλμανική μειονότητα, σε μια περίοδο που ουσιαστικά συνέπιπτε με την επίσκεψη του Κώστα Σημίτη στην Ουάσιγκτον και το θετικό κλίμα που είχε δημιουργηθεί, σε ανώτερο επίπεδο, μεταξύ των δύο πλευρών. Είχε επίσης εγκαινιαστεί ένας άτυπος διάλογος μεταξύ Αθηνών και Άγκυρας για τα σημεία που θα έπρεπε να παραπεμφθούν στο Διεθνές Δικαστήριο, σχετικά με την υπόθεση των Ιμίων και στα ζητήματα αυτά προσετίθετο από τους Αμερικανούς και το ζήτημα της Θράκης, την στιγμή μάλιστα που δεν αναφερόταν από τους ίδιους τους Τούρκους.

Ύστερα από αυτή την εξέλιξη η Αθήνα αποφάσισε να παρουσιάσει στην Επιτροπή τις θέσεις της.

Η Αμερικανική Επιτροπή για την Ασφάλεια και την Συνεργασία στην Ευρώπη, η οποία εξέτασε και τον φάκελο «Θράκη», αποτελείται από εννέα βουλευτές και εννέα γερουσιαστές. Επίσης από δεκάδες εμπειρογνώμονες και στελέχη των υπουργείων Άμυνας και Εξωτερικών. Πρόεδρός της ήταν ο βουλευτής Κρίστοφερ Σμιθ του Νιου Τζέρσεϋ και αντιπρόεδρος ο γερουσιαστής Αλφόνσο ντ' Αμάτο της Νέας Υόρκης.

Η επιτροπή αποφάσισε να ενισχυθεί η ιδέα... τουρκικής προβοκάτσιας στην Θράκη, μαζί ή ξεχωριστά με την υπόθεση της αμφισβήτησης των βραχονησίδων στο Αιγαίο, με απώτερο σκοπό την βοσνιοποίηση της Θράκης.

Οι πράκτορες

Ιανουάριος 1994. Στο μοναδικό καφενείο του χωριού Μελίτη της Φλώρινας είχαν συγκεντρωθεί ο Ρ. Βόσκου, ο Σκοπιανός Ζόραν Μπούλεφ, ο Ίλιτς Πασόβ, ο Ντράγκαν Ντουμούτριου και ανέμεναν τον «αξιότιμο κύριο» Ντέιβιντ Σύλλερ, υποπρόξενο του προξενείου των ΗΠΑ στην Θεσσαλονίκη.

Όλοι τους γνώριζαν αρκετά καλά τον κ. Πρόξενο κ. Σύλλερ, ο οποίος, εκτός από την ιδιότητα του διπλωμάτη ήταν και αξιωματούχος της CIA, με ειδικότητα στην αποσταθεροποίηση καθεστώτων.

Ένας μακρόστενος φάκελος παραδόθηκε στον Ζόραν Μπούλεφ από τον Σύλλερ. Περιείχε δακτυλογραφημένες οδηγίες και ένα τσεκ εκατό χιλιάδων δολλαρίων. Οι οδηγίες ήταν να ανευρεθούν Σκοπιανοί στην περιοχή της Φλώρινας και της Πέλλας, οι οποίοι θα αποτελούσαν τον πρώτο πυρήνα της σκοπιανής μειονότητας στην Ελλάδα.

Την επόμενη ημέρα ο Σύλλερ αναχώρησε από την Μελίτη με προορισμό την Βέροια και την Νάουσα. Εκεί, αφού προηγουμένως είχε επισημάνει συγκεκριμένα χωριά και κατοίκους, επισκέφθηκε πόρτα-πόρτα και καφενείο-καφενείο για την ανεύρεση Σκοπιανών, προκειμένου να ενταχθούν στην προετοιμαζόμενη μειονότητα, η οποία θα «τους προστάτευε από την ελληνική βαρβαρότητα(;)» και την υποχρεωτική μιζέρια, στην οποία είχαν εξωθηθεί από την ελληνική πολιτεία, λόγω της σκοπιανής καταγωγής τους.

Ανακάλυψε κάποιους δυστυχείς στα γύρω χωριά, τους οποίους έπεισε –καταβάλλοντάς τους δέκα χιλιάδες δολλάρια– ότι κάποιος ή κάποιοι από τους προγόνους τους ήταν Σκοπιανοί. Ταυτόχρονα τους έδωσε να υπογράψουν ένα χαρτί στα αγγλικά και στα ελληνικά, που όμως δεν στάθηκε δυνατό να το διαβάσουν. Μετά ο διπλωμάτης-πράκτορας επέστρεψε στην Θεσσαλονίκη, έγραψε την αναφορά του και την έστειλε μαζί με τα χαρτά των Σκοπιανών-Ελλήνων στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ.

Η υπερδραστηριότητα του Σύλλερ έγινε αντιληπτή από τις ελληνικές αρχές, αλλά η Αθήνα θεώρησε σκόπιμο να διατάξει την παρακολούθησή του και όχι την σύλληψή του, προκειμένου να διαπιστωθούν οι προθέσεις του. Εκείνη την περίοδο ο Α. Παπανδρέου δεν ήθελε με κανένα τρόπο να δυσαρεστήσει τους Αμερικανούς ή να τους προκαλέσει.

Ο Σύλλερ είχε την προστασία της προξένου Μύριαμ Χιούγκες και αυτή με την σειρά της είχε προστάτη της τον Τόμας Νάιλς, πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Αθήνα. Όλοι μαζί προστατεύονταν από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ και την επίσημη πολιτική των ΗΠΑ.

Η πρόξενος και ο υποπρόξενος έκαναν θαυμάσια την δουλειά τους εις βάρος της χώρας μας. Αφού τελείωσε η αποστολή τους αυτή, και οι δύο επιδόθηκαν σ' έναν αγώνα για τα *«δίκαια της μουσουλμανικής μειονότητας»* στην Δυτική Θράκη, πάντα κατευθυνόμενοι και προστατευόμενοι από τους ίδιους προστάτες. Ο Σύλλερ άρχισε να εγκαταλείπει συχνά το προξενείο της Θεσσαλονίκης και να επισκέπτεται πόλεις και χωριά της Θράκης, όπου κατέγραφε ανύπαρκτα προβλήματα των μουσουλμάνων. Ερχόταν σ' επαφή με πράκτορες της τουρκικής ΜΙΤ και μετέφερε τις απόψεις των τελευταίων στους προϊσταμένους του. Το πρόβλημα με τον Σύλλερ ήταν ότι καταφερόταν με ανήκουστες για διπλωμάτη φράσεις κατά της ελληνικής πολιτείας και των Ελλήνων γενικότερα. Οι ελληνικές αρχές δυσαρεστήθηκαν και ειδοποίησαν το υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης σχετικά με τις κινήσεις του και αυτό με την σειρά του κάλεσε τον πρόξενο για εξηγήσεις.

Από το ανωτέρω υπουργείο επισημάνθηκε στην πρόξενο ότι ο Σύλλερ υπερβαίνει τις αρχές και τους κανόνες της διπλωματικής πρακτικής κ.λπ. Φυσικά, αυτή η τόσο κομψή διατύπωση δεν άγγιζε την Αμερικανίδα πρόξενο και τον υφιστάμενό της, μια και οι δύο θεωρούσαν την Ελλάδα ως επαρχία των ΗΠΑ.

Η Χιούγκες απάντησε ότι ο Σύλλερ είναι λίγο παρορμητικός, λόγω του νεαρού της ηλικίας του (δεν εξήγησε όμως γιατί είναι μονόπλευρα και μόνο εναντίον της Ελλάδος παρορμητικός), ότι δεν διαθέτει την απαιτούμενη εμπειρία και επομένως γι' αυτό τον λόγο διέπραξε άθελά του, τα αποδιδόμενα σ' αυτόν, «ολισθήματα». Μάλιστα διαβεβαίωσε ότι ο Σύλλερ, στο εξής, θα προσέχει περισσότερο και θ' ακολουθεί την διπλωματική πρακτική.

Από τα λόγια της προξένου γίνεται φανερό ότι προσπάθησε να υποβαθμίσει το ζήτημα, αποδίδοντάς το σε «παρεξήγηση». Ωστόσο η πρόξενος εξαπατούσε τις ελληνικές αρχές μ' αυτή της την συμπεριφορά.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΗΜΕΡ ΑΘΗΝΑ 30.3.1995
Α Π Φ 1151.000,1154.100 1152.000,1159.400/ΑΣ 545
Β ΑΣΦ ΚΡΥΠΤΟ
ΑΠΟ Α2 ΔΔΣ/ΤΜΗΜΑ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ
ΠΡΟΣ ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΚΑΒΑΛΑΣ
ΚΟΙΝ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΑΓΚΥΡΑΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ,
ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ, ΜΑ ΓΕΝΕΥΗΣ, ΜΑ ΟΗΕ,
ΜΑ Ε.Ε., ΜΑ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ, ΓΕΝΙΚΟ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
Ε Δ ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΟΥ ΓΕΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΟΥ Α ΓΕΝ Δ/ΝΤΟΥ Δ Σ
ΑΙ ΔΝ ΣΙ/

ΟΜΑΛΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΔΡΑΣΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΩΝ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΓΕΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΥ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΟΜΟΤΗΝΗ.

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟ ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ, ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΣΗΜΕΙΟ, ΚΑ WALKER ΥΠΕΡΑΜΥΝΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΡΟΠΟ ΜΑΛΛΟΝ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟ ΘΕΣΗΣ ΓΕΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΥ, ΕΝΩ ΔΕΝ ΔΙΣΤΑΣΕ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙ ΣΕ ΚΑΚΟΒΟΥΛΗ ΔΙΑΔΟΣΗ ΦΗΜΟΛΟΓΙΑΣ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ".

ΟΠΩΣ ΣΥΝΑΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΑΝΩΤΕΡΩ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΚΑ WALKER, ΓΙΑ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ Β' ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΣΠΑΝΙΑ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΗΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΓΙΑ ΕΝ ΛΟΓΩ ΘΕΜΑΤΑ ΣΕ ΗΠΙΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ. ΑΝΑΛΙΣΚΕΤΑΙ ΣΥΧΝΑ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΘΕΜΑΤΙΣΗ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ, ΜΗ ΤΗΡΩΝΤΑΣ ΗΗ ΚΑΙ ΑΓΝΟΟΝΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΩΣ "ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ" ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΟΥΣ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΙΣΟΡΡΟΠΙΩΝ

ΜΕ ΙΔΙΑ ΔΙΑΘΕΣΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ ΜΑΣ ΟΤΙ ΕΛΛΑΔΑ, ΚΡΑΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΥ ΜΕ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ, ΤΗΡΕΙ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΑΠΟΡΡΕΟΥΣΕΣ ΑΠΟ ΣΥΝΘΗΚΗ ΕΙΡΗΝΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ (1923), ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ, ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕ Ο,ΤΙ ΑΦΟΡΑ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΥΣ ΘΡΑΚΗΣ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΤΑΣ, ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΑΦΩΡΑ ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ.

ΣΑΒΒΑΪΔΗΣ
ΝΝΝΝ

ΓΕΒ/ψψ

Τηλεαντιγράφημα του υπουργείου Εξωτερικών όπου επισημαίνεται η «περίεργη» δράση της Β' Γραμματέως της βρετανικής πρεσβείας κας WALKER.

Στις 18 Σεπτεμβρίου του 1995, σε επαφές που είχε με Έλληνες αξιωματούχους στην περιοχή της Δυτικής Θράκης, διατύπωσε ανοιχτά την άποψή της λέγοντας: *«Τι απήχηση έχει άραγε στους μουσουλμάνους το βοσνιακό;»*. Ενώ λίγες ώρες αργότερα, στην ομιλία της στην Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία της Θεσσαλονίκης, μπροστά στο έκπληκτο ακροατήριο, διατύπωσε και πάλι την σκέψη της ...φωναχτά: *«Αναρωτιέμαι μήπως στο άμεσο μέλλον θα πρέπει να αναθεωρηθούν οι διατάξεις της Λωζάνης, διότι δεν συμφέρει πλέον την Ελλάδα μετά την καταστρατήγηση της Συνθήκης της Αμοιβαιότητας από μέρους της Τουρκίας...»*. Οι βολές για την Συνθήκη της Λωζάνης αποτελούν συνέχεια της τουρκικής πολιτικής, η οποία επιδιώκει την κατάργησή της. Δεν χρειάζεται βέβαια να είναι κάποιος ειδικός για να αντιληφθεί πόσο οι απόψεις της Αμερικανίδας προξένου ταυτίζονται με αυτές του τουρκικού υπουργείου και κατ' επέκταση οι απόψεις του Στέιτ Ντιπάρτμεντ ταυτίζονται με αυτές της τουρκικής εξωτερικής πολιτικής.

Όσο αφορά στον Σύλλερ, είναι πολύ αγαπητός στους εξτρεμιστικούς κύκλους της μουσουλμανικής μειονότητας, όπως στον Αχμέτ Φαϊκογλου, ο οποίος έστειλε επιστολή στο αμερικανικό προξενείο της Θεσσαλονίκης και ευχαριστεί τόσο την πρόξενο όσο και τον υποπρόξενο *«για τις υπεράνθρωπες προσπάθειες και το ενδιαφέρον που δείχνουν για την μειονότητά μας...»* (την μουσουλμανική, την οποία ο Φαϊκογλου θέλει τουρκική). Σε πολυσέλιδο μάλιστα υπόμνημά του προς την εκπρόσωπο του αμερικανικού

υπουργείου Εξωτερικών Νόις, η οποία είχε επισκεφθεί και την Ελλάδα για να εξετάσει τις... παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που γίνονται από τις ελληνικές αρχές, έγραφε ότι η Ελλάδα μερίμνησε δήθεν για τους Ρωσοπόντιους να κατοικήσουν σε πολυτελή διαμερίσματα, ενώ άφησαν την δική του μειονότητα να ζει σε ...παράγκες και επιπλέον ότι ζουν κάτω από στρατιωτικό καθεστώς... Όμως παρ' όλα αυτά, η μειονότητα αλλά και οι Αμερικανοί δεν δείχνουν να τον εμπιστεύονται...

Και Αγγλίδα διπλωμάτης-πράκτορας στην Θράκη

Αλλά δεν είναι μόνο η Χιούγκες και ο Σύλλερ που διενεργούν κατασκοπεία υπέρ των Ηνωμένων Πολιτειών στην συγκεκριμένη περιοχή. Στο παιχνίδι έχει διεισδύσει και η αγγλική πρεσβεία στην Αθήνα. Η Β' Γραμματέας της εν λόγω πρεσβείας επισκέπτεται συχνότατα τις περιοχές της Θράκης. Απόρρητο έγγραφο του υπουργείου Εξωτερικών, το οποίο παραθέτουμε, αναφέρει: «...*Η κυρία Γουόκερ, επαναλαμβάνοντας ουσιαστικά την τουρκική επιχειρηματολογία, αναφέρθηκε σε ειδικότερα επαγγελματικά θέματα που θέτουν οι Τούρκοι*...». Σύμωνα με το έγγραφο αυτό η Β' Γραμματέας της αγγλικής πρεσβείας υποστηρίζει το τουρικό προξενείο στην Κομοτηνή και αναφέρεται στην «κακόβουλη» διάδοση της φημολογίας εις βάρος του...

Η κυρία Γούκερ ενώ υπερθεματίζει τις τουρκικές απόψεις και υποστηρίζει με θέρμη τους μουσουλμάνους της Δυτικής Θράκης, δεν λέει λέξη για τις βαναυσότητες των Τούρκων κατά των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και της Τενέδου και της ελληνικής μειονότητας εκεί, που αφάνισαν οι Τούρκοι.

Στην συνέχεια η Γραμματέας αναφέρεται στην δράση ακραίων εθνικιστών χριστιανών και στις προθέσεις τους να εκκαθαρίσουν –ευκαιρίας δοθείσης– την περιοχή της Βόρειας Ελλάδας, από κάθε ξένο στοιχείο. Μίλησε δε για πρόκληση συγκρούσεων τύπου Βοσνίας...

Και εδώ γίνεται φανερό ότι η εν λόγω Κυρία επιθυμεί την βοσνιοποίηση της Θράκης. Από την άλλη πλευρά ο μειονοτικός εγκάθετος της Άγκυρας Μεχμέτ Εμίν Αγά, προωθεί την «ισλαμική αλληλεγγύη» προς τους μουσουλμάνους της Βοσνίας και του Καυκάσου, ενώ καταγγέλλει τους «φονιάδες χριστιανούς ορθοδόξους» οι οποίοι, κατά τον Αγά, θα σφάξουν τους μουσουλμάνους της Δυτικής Θράκης όπως (λέει) έγινε στην Βοσνία από Έλληνες παραστρατιωτικούς εθνικιστές.

Όσο απίστευτα κι αν ακούνται αυτά, γεγονός είναι ότι οι ΗΠΑ κατευθύνουν τον σχεδιασμό βοσνιοποίησης της Θράκης, εκμεταλλευόμενοι το προηγούμενο στην Βοσνία. Μ' αυτά τα δεδομένα πρέπει να θεωρούμε σίγουρη μια προβοκάτσια, η οποία θα γίνει είτε σε διοικητικό επίπεδο και καντονοποίηση της περιοχής, είτε στην μετακίνηση πληθυσμών, με στόχο την ανεξαρτητοποίηση της Θράκης.

Επιθυμούν να λειτουργήσει η Θράκη ως πρότυπο στην περιοχή, μετά την «καραμπόλα» που έχει σχε-

διαστεί για το Κοσσυφοπέδιο, την Αλβανία και τις μουσουλμανικές μειονότητες στην παραμεθόριο Ελλάδας-Βουλγαρίας. Ένα γεγονός δίνει το στίγμα των σχεδιασμών για την περιοχή. Στις 31 Ιανουαρίου 1996 ο Γενικός Πρόξενος της Βουλγαρίας συναντήθηκε με Έλληνες αξιωματούχους στην Θεσσαλονίκη, για την προώθηση των οικονομικών σχέσεων Ελλάδας-Βουλγαρίας. Ο Βούλγαρος Γενικός Πρόξενος κ. Σίβατσεφ, κατέδειξε την τακτική της διείσδυσης που ακολουθούν οι Τούρκοι στις συνοριακές με την Ελλάδα περιοχές της Βουλγαρίας, όπου υπερτερεί το μουσουλμανικό στοιχείο. Βούλγαροι, τουρκικής καταγωγής, οι οποίοι χρηματοδοτούνται από την Άγκυρα με τεράστια ποσά, έχουν κατορθώσει να αγοράσουν κτηνοτροφικές μονάδες, βιοτεχνίες, βιομηχανίες και εκτάσεις γης, ενισχύοντας το μουσουλμανικό στοιχείο της περιοχής αυτής της Βουλγαρίας.

Η τουρκική διείσδυση έχει φθάσει σεαπίστευτα όρια, γι' αυτό άλλωστε απαγορεύτηκε αυστηρά η αγορά ιδιοκτησίας από άτομα με ξένο διαβατήριο. Ετσι λοιπόν η μουσουλμανική μειονότητα της Δυτικής Θράκης, εκτός από την δεδομένη στήριξη από το προξενείο και την ΜΙΤ, δέχεται κα την στήριξη των Τούρκων της Βουλγαρίας. Οι συναλλαγές είναι καθημερινό φαινόμενο στην περιοχή, μεταξύ Ελλήνων μουσουλμάνων και Βουλγάρων μουσουλμάνων. Ας μη παραβλέπουμε και την βοήθεια που δέχονται οι μουσουλμανικές μειονότητες και από την Σαουδική Αραβία, στις οποίες διακινούνται τεράστια ποσά.

Ανθρώπινα δικαιώματα – Ίμια – Δυτική Θράκη

Την νύχτα της 30ης Ιανουαρίου του 1996 και ενώ η κρίση στα Ίμια εξελισσόταν και κανείς δεν ήξερε ακόμα πού μπορούσε να οδηγήσει, οι πρεσβείες των χωρών του ΟΗΕ λάμβαναν μια Διακήρυξη της μουσουλμανικής μειονότητας στην Δ. Θράκη. Την απέστειλαν οι πρεσβείες της Τουρκίας που είναι εγκατεστημένες σε όλα τα κράτη του κόσμου. Η χρονική σύμπτωση της αποστολής της Διακήρυξης μόνο τυχαία δεν είναι...

Η ελληνική πρεσβεία στο Αμπού Ντάμπι με το υπ. αριθ. ΑΠ 629/1/ΑΣ40 απόρρητο έγγραφό της ενημερώνει την Αθήνα στις 2 Φεβρουαρίου τονίζοντας τα εξής: *«Είναι η πρώτη φορά που τουρκική πρεσβεία προβαίνει σε ανακοίνωση που σχετίζεται με ελληνοτουρκικές διαφορές, συμπεριλαμβάνοντας σ' αυτήν και το "ζήτημα" της Δυτικής Θράκης. Πιθανότατα έγινε κατόπιν οδηγιών της Άγκυρας, υπό το φως του επεισοδίου των Ίμια. Στην πολυσέλιδη διακήρξη της μουσουλμανικής μειονότητας στην Δ. Θράκη γίνεται λόγος για υποτιθέμενους διωγμούς που βιώνουν οι εκεί μουσουλμάνοι. Αναφέρεται ότι γίνονται διακρίσεις και ότι η Ελλάδα είναι χώρα βαρβάρων (!) που δεν σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα»*.

Το γεγονός ότι η διακήρυξη στάλθηκε την ημέρα της κρίσης στα Ίμια, μαρτυρεί την ετοιμότητα της τουρκικής διπλωματίας αλλά και το ότι η Άγκυρα γνώριζε από καιρό την ημέρα εκδήλωσης του προκατασκευασμένου επεισοδίου. Είναι πλέον φανερό ότι

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ   Κεντρο Επικοινωνιών

File : 00000040.ΝΑΙ
Printed: Friday 02 February 1996 Time: 10:13:50
Page: 1 of 2

ΚΡΥΠΤΟ, ΑΜΠΟΥ ΝΤΑΜΠΙ 31.1.96
Α.Π.: 629Α'/1/ΑΣ 40
ΑΠΟ: ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΑΜΠΟΥ ΝΤΑΜΠΙ
ΠΡΟΣ: ΥΠΕΞ/Αε Δ-ΝΣΗ
-ΤΜ. ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ
-ΤΜ. ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΕΛΑΒΑΜΕ ΧΘΕΣ ΑΠΟ ΕΔΩ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΤΗΛΕΟΜΟΙΟΤΥΠΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΔΗΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ 29ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ''ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΘΡΑΚΗ'' (THE JANUARY 29 DECLARATION OF THE TURKISH MINORITY OF WESTERN THRACE). ΟΠΩΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΘΗΚΑ ΑΠΟ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ, ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ''ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΝ ΔΙΩΓΜΩΝ'' ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ, ΕΣΤΑΛΗ ΣΕ ΠΡΕΣΒΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΙΘΑΝΟΝ ΚΑΙ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ. (ΜΕ ΤΑΥΤΑΡΙΘΜΟ ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΗΜΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΩ ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΩ ΚΕΙΜΕΝΟ).

ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΔΩ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΠΡΟΒΑΙΝΕΙ ΣΕ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ. ΔΕΝ ΑΠΟΚΛΕΙΩ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΑΥΤΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΝΑ ΕΓΕΝΕΤΟ ΠΙΘΑΝΟΤΑΤΑ ΚΑΤΟΠΙΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΑΓΚΥΡΑ, ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ ΣΤΗ ΒΡΑΧΟΝΗΣΙΔΑ ΙΜΙΑ.

ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΟΤΑΝ ΚΑΤΑ ΚΑΙΡΟΥΣ ΜΑΣ ΠΕΡΙΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΞ ΕΝΤΥΠΟ ΥΛΙΚΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ (Π.Χ. ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΕΜΕΝΗ, ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΣΤΑ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ ΚΤΛ), ΣΥΝΗΘΩΣ Ο ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟ ΔΙΑΒΙΒΑΖΕΙ ΜΕ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΕΝ. Δ/ΝΤΗ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΕΜΙΡΑΤΙΚΟΥ ΥΠΕΞ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΜΕ ΑΛΛΟΥΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΕΣ (Π.Χ. ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΜΕ ΣΚΟΠΙΑ, ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΟΗΕ ΚΤΛ). ΟΠΩΣ ΑΝΤΕΛΗΦΘΗΝ, ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΥΤΕΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΟΥΝ ΤΟ ΥΠΕΞ ΔΙΟΤΙ, ΑΝ ΜΗ ΤΙ ΑΛΛΟ, Η ΑΡΜΟΔΙΑ Δ/ΝΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΣΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΜΑΤΑ, ΑΛΛ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΣΕ ΕΝΑ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟ ΘΕΜΑ, ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΜΙΑΣ ΟΜΟΘΡΗΣΚΗΣ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ ΕΔΑΦΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

Το έγγραφο αυτό (απόρρητο) αποδεικνύει ότι το θερμό επεισόδια στα Ίμια ήταν προκατασκευασμένο

οι Τούρκοι είναι έτοιμοι για τον αμερικανο-νατοϊκό σχεδιασμό για βοσνιοποίηση της Δ. Θράκης, ο οποίος είναι ζήτημα επιλογής της κατάλληλης χρονικής στιγμής.

Οι Έλληνες πολιτικοί ηγέτες γνώριζαν από καιρό την πρόθεση των Τούρκων για κλιμάκωση των προκλήσεων έναντι της χώρας μας, αλλά δεν κατόρθωσαν να σταματήσουν την τουρκική επεκτατική πολιτική, επειδή αυτή πηγάζει, στηρίζεται και σχεδιάζεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι επίσης γνωστό στους Έλληνες πολιτικούς ότι είναι πολύ εύκολο για την Τουρκία να δημιουργήσει πρόβλημα στη Δ. Θράκη, χρησιμοποιώντας του μουσουλμάνους που κατοικούν στην περιοχή.

Αναπτύσσοντας μια πολυέξοδη και περίτεχνη διπλωματική εκστρατεία στο εξωτερικό, οι Τούρκοι έχουν κατορθώσει να πείσουν πολλούς ότι «καταπιέζονται τα δικαιώματα των μουσουλμάνων της Θράκης». Έτσι εντείνονται οι πιέσεις από διάφορες πλευρές, οι οποίες ενθαρρύνουν την Άγκυρα για εξτρεμιστικές ενέργειες.

Μια από αυτές είναι να εκδηλωθεί αρχικά μια «αυθόρμητη» εξέγερση της μουσουλμανικής μειονότητας, που υποστηρίζεται και χρηματοδοτείται από την ΜΙΤ. Η εξέγερση θα γενικευθεί και οι προβοκατόρικες ενέργειες θα είναι εκτός ελέγχου... οπότε θα επέμβει η ελληνική αστυνομία για να επιβάλει την τάξη. Σε περίπτωση που δεν τα καταφέρει, θα αναλάβει ο στρατός και τότε... θα επέλθει το τέλος.

Οι Τούρκοι επιδιώκουν να επισπεύσουν την εφαρμογή αυτού του σχεδίου, επειδή πιέζονται να καθίσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων αναφορικά με το Κυπριακό. Εκεί θα αναγκαστούν να προβούν σε κάποιες παραχωρήσεις –διαφορετικά δεν έχει νόημα να καθίσει κάποιος στο τραπέζι μιας διαπραγμάτευσης– και θα επιζητήσουν να επιβάλουν νίκες στο Αιγαίο και στην Θράκη για να ισοσκελίσουν τις παραχωρήσεις στο Κυπριακό.

Η ελληνική κυβέρνηση θα έπρεπε να γνωρίζει την σπουδαιότητα διεθνώς του ζητήματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το οποίο είναι ένα από τα σπουδαιότερα ατού για την άσκηση της εξωτερικής πολιτικής. Οι πόλεμοι ή οι επεμβάσεις –όπου το απαίτησαν οι Αμερικανοί– πραγματοποιούνται κάτω από το διεθνώς αποδεκτό πρόσχημα της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Από τον Παναμά μέχρι την Γιουγκοσλαβία και από το Κουβέιτ μέχρι την Γρανάδα οι στρατιωτικές επεμβάσεις έγιναν με το ίδιο πρόκάλυμμα: τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το ζήτημα είναι ποιά χώρα θα μπορέσει να κάνει την καλύτερη ενημέρωση, προβάλλοντας τις αδικίες που υφίσταται με πειστικό τρόπο. Τότε θα έχει κερδίσει το μεγαλύτερο μέρος ενός πολέμου (είναι και αυτό θέμα δημοσίων σχέσεων...).

Η Τουρκία μέχρι σήμερα εκμεταλλεύεται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το χαρτί της παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Κι ενώ είναι παγκοσμίως γνωστό, και κανείς δεν το αρνείται, ότι η Τουρκία είνα από τις πρώτες χώρες στον κόσμο στις οποίες παρατηρούνται σαφείς παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εν τούτοις κατορθώνει να «πείθει» για τις «αδικίες» που υφίστανται οι μουσουλμάνοι από την βάρβαρη ελληνική κυβέρνηση...

Αλλά βέβαια δαπανά δισεκατομμύρια γι' αυτή την προπαγάνδα, χρηματοδοτώντας δημόσιες σχέσεις και προπαγανδίζοντας τις θέσεις της διεθνώς. Δυστυχώς η «χρηματοδότηση» είναι σήμερα πλέον ο καλύτερος τρόπος «πειθούς», δημοσίων σχέσεων και προπαγάνδας. Δεν είναι το δίκαιο ή το άδικο κάθε λαού. Είναι πόσο πληρώνεται κάποιος γι' αυτό και πώς το παρουσιάζει...

Η Ελλάδα μέχρι σήμερα αρκείται στο να απολογείται κάθε φορά που τίθεται το θέμα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από την πλευρά της Τουρκίας ή και των Αμερικανών ακόμη. Όσον αφορά στις δημόσιες σχέσεις ή τα κονδύλια, καλύτερα ας το αφήσουμε. Έτσι κυκλοφορούν στην Ελλάδα και ιδιαίτερα στην Μακεδονία και την Θράκη αρκετοί διπλωμάτες-πράκτορες όπως οι προαναφερόμενοι, δήθεν «ενδιαφερόμενοι» για τα ανθρώπινα δικαιώματα των κακόμοιρων μουσουλμάνων, που παραβιάζονται. Ακόμη και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ κάθε χρόνο, στην ετήσια έκθεσή του, αναφέρει για τα ανθρώπινα δικαιώματα που καταπατούνται(;) ωθώντας έτσι της Άγκυρα στην πραγματοποίηση των επεκτατικών διαθέσεων και σχεδίων της.

Αλήθεια, με την ευκαιρία, ποιά χώρα θα συντάξει έκθεση για την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιω-

μάτων στις Ηνωμένες Πολιτείες, για τις μειονότητες, για τα γκέτο και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, για τους άστεγους, για τους ανέργους, για την εγκληματικότητα (η Ουάσιγκτον έχει την μεγαλύτερη εγκληματικότητα στον κόσμο), τους βιασμούς, τις δολοφονίες, τις παραστρατιωτικές οργανώσεις, τον ρατσισμό –χρειάζομαι ολόκληρο βιβλίο για να αναφέρω όλα αυτά και δεν θα είναι αρκετό.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η Ελλάδα στην Πέμπτη Στρατηγική

Αυτή τη γη δεν την κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας. Τη δανειστήκαμε από τα παιδιά μας· για λίγο...

Υπάρχουν μερικές ιστορικές συμπτώσεις που δεν μπορούν να περνούν απαρατήρητες:

Στην κρίση του Σουέζ το 1956, η Σοβιετική Ένωση εισέβαλε στην Ουγγαρία.

Στην κρίση της Κούβας το 1962, η Κίνα εισέβαλε στην Ινδία.

Στην αποκορύφωση του πολέμου στο Βιετνάμ το 1968, η Σοβιετική Ένωση εισέβαλε στην Τσεχοσλοβακία.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες δολοφονήθηκε ο Ρόμπερτ Κέννεντυ και ένα πραξικόπημα στο Ιράκ, έφερε το κόμμα Μπάαθ στην εξουσία.

Το αγωνιώδες ερώτημα σήμερα είναι: Ο Πόλεμος στον Κόλπο, θα έχει κάποια δραματική συνέχεια σε άλλο σημείο της γης; (Τα γεγονότα στην Βαλκανική δεν θεωρούνται δραματικά...). Η επόμενη δραματική ενέργεια θα είναι πάλι στον Κόλπο, όταν το Ισραήλ που ασφυκτιά, θα θελήσει να βγει από τα σύνορά του με αποτέλεσμα την κατάληψη του Λιβάνου. Ταυτόχρονα θα εκδηλωθεί πραξικόπημα στη Ρωσία, όπου κι εκεί το καθεστώς ασφυκτιά. Οι ανακατατάξεις είναι προφανείς.

Έτσι, έχει σχεδιαστεί μια λύση–σπασμός στο διεθνές οικονομικό σύστημα, για μια «ανάσα», όπως ισχυρίζεται ο αρχηγός της NSA, ότι: στις 24 Οκτωβρίου 1995 θα σημειωθούν προγραμματισμένες «ταραχές» έξω από τις πύλες της εταιρείας ποδηλάτων GUYAHOGA, στο Κλήβελαντ του Οχάιο. Το γραφείο προσλήψεων θα φέρει 700 συμπληρωματικούς εργάτες για να επιταχυνθεί η παραγωγή. Η ζήτηση θα ξεπεράσει τη δυνατότητα παραγωγής της βιομηχανίας, αλλά για τις 700 θέσεις θα παρουσιαστούν 4.000 άνεργοι εργάτες. Η ένταση θα καταλήξει σε αιματηρή σύγκρουση ανάμεσα στους λευκούς και τους μαύρους εργάτες, ενώ θα απλωθεί στους δρόμους. Όταν νυχτώσει, μια περιοχή έξι κατοικημένων τετραγώνων θα βρίσκεται ζωσμένη στις φλόγες και θα έχουν καταφθάσει η εθνοφρουρά και οι στρατιώτες για να ελέγξουν την κατάσταση, αλλά ούτε αυτοί θα μπορέσουν να συγκρατήσουν τους εργάτες...

Το απόγευμα της επόμενης μέρας, στις 2:35 μ.μ., ο Αμερικανός Πρόεδρος θα μελετάει την πρόταση του Κυβερνήτη για να σταλούν στρατιωτικές μονάδες στο Κλήβελαντ, όταν θα φτάσουν οι πρώτες ειδήσεις σχετικά με το πραξικόπημα που θα επιχειρηθεί στη Σαουδική Αραβία. Ένα γκρουπ αριστερών στρατηγών θα βρει «απροετοίμαστες» και την CIA και την KGB, και θα ανακοινώσει ότι έχουν υπό τον έλεγχό τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, στρατιωτικές βάσεις, καθώς και το παλάτι του βασιλιά Φαχντ, το οποίο θα έχουν περικυκλώσει. Η επίθεση θα είναι γρήγορη και αποτελεσματική και κατά τα μεσάνυχτα, όταν πια όλα θα δείχνουν ότι ο Φαχντ θα συλληφθεί, μερικά αμερικανικά πλοιάρια που βρίσκονται στην Ανατολική Μεσόγειο, «πιάνουν» μια προειδοποίηση του βασιλιά Φαχντ προς τους επαναστάτες. Αν δεν αποσύρουν τις δυνάμεις τους –θα πει– θα καταστρέψει ολοσχερώς τις εγκαταστάσεις πετρελαίου. Μια καταστροφή που δεν μπορεί να

την διανοηθεί κανείς. Μέσα σε μια ώρα οι επαναστάτες θα απορρίψουν την πρότασή του κι ένα σμήνος βασιλικών πολεμικών αεροσκαφών θα διασχίσει τον ουρανό. Σαν σημάδι της αποφασιστικότητος του βασιλιά, θα ρίξουν τις βόμβες τους στη ναυτική βάση ARAMCO στο Ρας Τανούρα, όπου βρίσκονται δεκάδες αποθήκες πετρελαίου. Θα προκληθεί ένας τρομακτικός σεισμός, που θα γίνει αισθητός μέχρι πενήντα μίλια μακριά. Αν δεν παραδοθούν οι επαναστάτες, ο Φαχντ θα απειλήσει να ανατινάξει τις ίδες τις πετρελαιοπηγές και μετά οι στρατηγοί δεν θα έχουν να κυβερνήσουν τίποτε άλλο, παρά μια άδεια έκταση άμμου και πέτρας.

Αμερικανικά πολεμικά αεροσκάφη θ' αρχίσουν να πλησιάζουν τον τόπο του δράματος από τον Ινδικό Ωκεανό και τη Μεσόγειο και ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ θα καλέσει όλες τις χώρες να «μην εκμεταλλευτούν την έκρυθμο κατάσταση στη Μέση Ανατολή», ενώ οι πολεμικές δυνάμεις των ΗΠΑ θα βρίσκονται σε συναγερμό.

Την ίδια νύχτα που θα ξεσπάσει η «επανάσταση» και οι βομβαρδισμοί στη Σαουδική Αραβία, μια πυρηνική έκρηξη μεγάλης ισχύος θα συμβεί ξαφνικά στις ακτές της λίμνης Μπαϊκάλ της Κεντρικής Ρωσίας, κοντά σε ένα από τα πειραματικά πυρηνικά παραρτήματα της πρώην Σοβιετικής Ένωσης.

Το άλλο πρωΐ, ο πρόεδρος της κοινοβουλευτικής επιτροπής για θέματα εργασίας των ΗΠΑ, θα ξεκινήσει από το σπίτι του στο Φλος Τσερτς της Βιρτζίνια και δεν θα προσέξει μια πράσινη Ντοτζ που θα τον ακολουθήσει κατά μήκος της Arlington Boulevard. Δεν θα προσέξει επίσης ούτε μια παλιά λευκή Φορντ μροστά από το αυτοκίνητό του. Στο φανάρι –στο ύψος του Seven Corners– η Φορντ θα κάνει ξαφνικά πίσω, μέχρι που ο προφυλακτήρας της θ' ακουμπήσει το αμάξι του προέδρου, ενώ ταυτόχρονα η Ντοτζ θα πιέσει το αμάξι του

από πίσω. Μέσα σε δευτερόλεπτα θα τελειώσουν όλα: Το άσπρο αμάξι θα ξεκινήσει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Στο πίσω κάθισμα θα κάθονται δύο μασκοφόροι, κι ο διακεκριμένος γερουσιαστής ανάμεσά τους. Πίσω στο αμάξι του γερουσιαστή τα δύο πτώματα –του οδηγού και του σωματοφύλακα– θα είναι αδύνατον να ακούσουν τα δεκάδες κορναρίσματα, γιατί θα είναι αμετάκλητα νεκροί.

Σχεδόν την ίδια ώρα, το τηλέφωνο στα γραφεία της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για Θέματα Εργασίας και μια φωνή θα πει:

«Ακούστε προσεκτικά. Αν η Γερουσία δεν εγκρίνει την καταβολή συμπληρωματικών ποσών για τους ανέργους, μέσα στις επόμενες δώδεκα ώρες θ' αναγκαστούμε να εκτελέσουμε τον Γερουσιαστή».

Την 1η Νοεμβρίου και ενώ θα συνεχίζεται η κρίση στη Μέση Ανατολή, το Ιράν θα έχει κινητοποιηθεί, ενώ στρατιωτικές μονάδες θα περιπολούν ανατολικά του Κλήβελαντ. Τα ΜΜΕ της Αμερικής θα ζητήσουν άμεσα αντίποινα στη Σαουδική Αραβία, ενώ ο Αμερικανός Πρόεδρος, σε μια ειδική εκπομπή που θα μαγνητοσκοπηθεί μέσα στη Δυτική Πτέρυγα του Λευκού Οίκου, θα ομολογεί μπροστά στους συμβούλους του: *«Ο Θεός μας την έφερε...»*. Ωστόσο και αυτό το υπαρκτό σχέδιο δεν θα καλύπτει όλες τις πιθανές περιστάσεις και επιπτώσεις. Θα προκληθούν μαζικές πολιτικές αλλαγές σ' όλες τις χώρες, με την εμφάνιση ακόμα και στην πρώην Σοβιετική Ένωση εθνικιστικών κινημάτων, καθώς και πόλεμοι ανάμεσα στα αραβικά κράτη. Βίαιες συγκρούσεις θα ξεσπάσουν σ' ολόκληρη την Ευρώπη, αλλά και στην Αμερική, ανάμεσα στην Αστυνομία και τους ξένους εργάτες και επιστροφή στην πατρίδα τους όλων των ξένων εργατών που

κάνουν τις πιο βαρειές δουλειές στις πλούσιες χώρες εδώ και τριάντα χρόνια, και όλα αυτά θα έχουν ως συνέπεια να αποδυναμωθούν οι ελευθερίες των πολιτών στις χώρες αυτές.

Η βρετανική κυβέρνηση θα εθνικοποιήσει, με κυβέρνηση των Εργατικών, τις αμερικανικές βιομηχανίες αυτοκινήτων στη Βρετανία, ενώ οι βόμβες των Σκωτσέζων εθνικιστών θα καταστρέψουν τις πετρελαιοπηγές στη Βόρεια Θάλασσα και οι παραστρατιωτικές ομάδες θα προκαλέσουν απεργίες και εξεγέρσεις στην Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία. Πίσω από όλα αυτά βέβαια, κρύβεται ο φόβος για ένα μεγάλο πόλεμο... Θα στείλουν άραγε οι κυβερνώντες της Αμερικής, τανκς και όπλα στις ακτές της Σαουδικής Αραβίας, και θα εξαφανίσουν τους Άραβες με βομβαδισμούς;

Υπάρχουν α κ ο ύ σ μ α τ α περί πολέμου, που δεν παύουν να μας τρομοκρατούν. Όλο το Ναυτικό των ΗΠΑ θα διαλύσει τους πετρελαιοπαραγωγούς. Πως η Ιαπωνία και η Αυστραλία, που θα χτυπηθούν και οι δύο, θα προμηθεύουν το Ισραήλ με την απαραίτητη βοήθεια για να καταλάβει τις πετρελαιοπαραγωγικές εκτάσεις. Ακούσματα για τριακονταετή ανταρτοπόλεμο στις ερήμους, με Άραβες τρομοκράτες που θα κουβαλούν βαλίτσες με ατομικά όπλα, μέχρι το Σικάγο και την Οσάκα ή τη Μασσαλία...

Τα ακούσματα ανταγωνίζονται τις πιθανότητες του μέλλοντος!!! Φυσικά, τα ακούσματα μπορεί να παίζουν με τις πιθανότητες και σύμφωνα με τις γνώσεις μας, πρέπει να παίζουν με τις πιθανότητες. Πολλές από τις δυσκολίες μας οφείλονται στις «δεσμεύσεις» που μας επιβάλλουν. Αλλά, παρά τις «δεσμεύσεις», μπορούμε να κάνουμε προβλέψεις με την ακριβή έννοια του όρου.

Η διαρκής βιομηχανική ανάπτυξη οδηγεί στην ανεργία και την υποαπασχόληση των ανθρώπων. Αντίθετα, η ανάπτυξη των διαφόρων υπηρεσιών θα οδηγήσει στην πλήρη και σωστή

απασχόληση. Μια κοινωνία που είναι οικολογικά ισορροπημένη, δεν πανικοβάλλεται από το σταμάτημα της εξέλιξης, αλλά στρέφεται εποικοδομητικά στις ανθρώπινες υπηρεσίες...

Τα χρόνια που θ' ακολουθήσουν θα είναι σίγουρα δύσκολα και επίπονα. Αλλά, αν η άποψη περί «αυτόματης προόδου» είναι απλοϊκή, και η άποψη της «αναπόφευκτης φθοράς» είναι εξ ίσου απλοϊκή. Αν έχουμε τη δυνατότητα να κοιτάξουμε πέρα από το άμεσο μέλλον, μπορεί να διακρίνουμε στο βάθος κάτι που δεν θα είναι απλώς καινούργιο, αλλά καλύτερο και πολύ πιο σωστό από το παρόν. Όλα αυτά τα άσχημα συμπτώματα που τόσο μας τρομοκρατούν, μπορεί να είναι σημάδια μιας γέννησης και όχι σημάδια ενός θανάτου!.. *«Μέχρι να δοθεί μια λύση στο τελικό ζήτημα»* (μεταξύ καπιταλισμού και κομμουνισμού), έλεγε ο Λένιν, *«η κατάσταση του τρομερού πολέμου θα συνεχισθεί.. Ο συναισθηματισμός δεν είναι μικρότερο έγκλημα, απ' ό,τι η δειλία στον πόλεμο...».*

Η... τελική λύση δόθηκε. Ωστόσο, μπορούμε να πούμε ότι, μετά από την αποτυχία του κομμουνισμού, ο καπιταλισμός είναι το κοινωνικό σύστημα που επικράτησε και άρα προς αυτόν προσανατολίζονται οι προσπάθειες των χωρών που προσπαθούν να ξανακτίσουν την οικονομία και την κοινωνία τους; Αυτό είναι το μοντέλο που θα πρέπει να προτείνουμε στις χώρες οι οποίες αναζητούν την οδό της αληθινής προόδου για την οικονομία και την κοινωνία τους;

Η απάντηση προφανώς είναι σύνθετη: Εάν υπό το όνομα του «καπιταλισμού» προσδιορίζουμε ένα οικονομικό σύστημα το οποίο αναγνωρίζει τον βασικό θετικό ρόλο της επιχείρησης της αγοράς, της ατομικής ιδιοκτησίας και της υπευθυνότητας στη διαχείρηση των μέσων παραγωγής, την ελεύθερη δημιουργικότητα του ανθρώπου στον οικονομικό τομέα, η απάντηση είναι ασφαλώς θετική.

Υπάρχουν όμως ανάγκες συλλογικές, ποιοτικές, οι οποίες δεν μπορούν να ικανοποιηθούν από τους μηχανισμούς της αγοράς· υπάρχουν σημαντικές ανθρώπινες αναγκαιότητες που διαφεύγουν από τη λογική της· υπάρχουν αγαθά τα οποία από τη φύση τους δεν μπορούν και δεν πρέπει να πωλούνται και να αγοράζονται. Βέβαια, οι μηχανισμοί της αγοράς παρουσιάζουν ισχυρά πλεονεκτήματα... εμπεριέχουν ωστόσο τον κίνδυνο μιας «ειδωλολατρείας» της αγοράς, που αγνοεί την ύπαρξη αγαθών, τα οποία από τη φύση τους, δεν είναι και δεν μπορεί να είναι απλά εμπορεύματα. Υπάρχει και η ηθική πλευρά του ζητήματος. Ο κεντρικός άξονας των πάντων είναι ο άνθρωπος, ο οποίος ούτε πρέπει να παραγνωρίζεται ούτε να γίνεται αναλώσιμο είδος. Ωστόσο, συμβαίνει και θα συμβεί ο ολοκληρωτικός παραγκωνισμός της ανθρώπινης αξίας και αυτό είναι το τραγικό αλλά και καταστροφικό μαζί. Γιατί η γονιμότητα των μεγάλων συστημάτων ισχύει μέχρι να φτάσουν σε μια κρίσιμη κατάσταση· τότε εξακολουθεί μια πραγματική κρίση τόσο γρήγορη, όσο γρήγορα συνέβησαν κι όλες οι μέχρι τότε αλλαγές και πολλά καταστροφικά γεγονότα θα επακολουθήσουν!..

Σήμερα, η πολιτική τάξη των πραγμάτων έχει αλλάξει κι έχουν περάσει –χωρίς επιστροφή– οι μέρες της φτηνής παραγωγής, των φτωχών εργατικών χεριών και των υπάκουων υποταγμένων ιθαγενών. Η εξουσία, η δύναμη και ολόκληρη η δομή της, υφίσταται μια βαθιά αναθεώρηση. Τοπικοί πόλεμοι θα γίνουν για επαναμοιρασμό της γης και της δύναμης, αλλά μετά τη μεσολάβηση της αιματοχυσίας η τεράστια συγκεντρωτική δύναμη των μεγάλων βιομηχανικών κρατών είναι καταδικασμένη να ματαιωθεί και η ισχύς των κρατών που σήμερα θεωρούνται καθυστερημένα, φτωχά και αδύναμα, θα ανέβει κατακόρυφα. Έχουμε να κάνουμε με ένα οικονομικό σύστημα που οι οικονομολόγοι δυσκολεύονται να καταλά-

βουν, και που ως ένα μεγάλο βαθμό, έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Τι μπορούμε λοιπόν να περιμένουμε από το άμεσο μέλλον; Δεδομένου ότι σήμερα έχουμε να κάνουμε με ισχυρές και αντίρροπες οικονομικές και κοινωνικές δυνάμεις, μπορούμε να καταδείξουμε τουλάχιστον τις βραχυπρόθεσμες αλλαγές. Ο πληθωρισμός θα ξεφύγει από τα όριά μας και θα εφαρμοστεί το σενάριο του υπερπληθωρισμού. Σκεφτείτε, για παράδειγμα, όχι ένα απλό εμπάργκο πετρελαίου και ένα διπλασιασμό ή τριπλασιαμό της τιμής του πετρελαίου και της ζάχαρης, αλλά ατέλειωτες, ρυθμικές σχεδόν ανόδους των τιμών μιας πλατιάς μάζας πρώτων υλών, από τον βωξίτη ως το μόλυβδο, από τον τενεκέ ως το χρώμιο. Τέτοιες αυξήσεις μπορεί να προκληθούν από ελλείψεις, από ανεξέλεγκτες, τυχαίες αυξήσεις της ζήτησης ή από τη δημιουργία καρτέλ παραγωγών. Φυσικά, δεν είναι εύκολο για τους παραγωγούς να συνεργασθούν, αλλά ο κόσμος μας στο κάτω-κάτω της γραφής είναι γεμάτος εκπλήξεις.

Φανταστείτε τώρα τις πολυεθνικές εταιρείες και άλλες μεγάλες επιχειρήσεις, ότι θα πιεσθούν τόσο, ώστε θα αναγκασθούν να δανεισθούν τεράστια ποσά χρημάτων, όχι για να κάνουν επενδύσεις και επεκτάσεις, αλλά απλώς για να κρατηθούν στη θέση τους και να πληρώνουν τους λογαριασμούς τους. Φανταστείτε ακόμα τις ΗΠΑ ανίκανες να φθάσουν σε συλλογικές συμφωνίες για το πώς θα αντιμετωπίσουν τις πιέσεις των καρτέλ. Ανίκανες να ελέγξουν την τρομακτική αύξηση των πιστώσεων σε ευρωδολλάρια. Τις εμπορικές οργανώσεις σε ολόκληρο τον κόσμο να πιέζουν τους πάντες για αυξήσεις, για να μπορέσουν τα μέλη τους να προλάβουν τις τιμαριθμικές αναπροσαρμογές, ενώ ταυτόχρονα η παραγωγικότητα θα πέφτει εξ αιτίας των ελλείψεων, των διακοπών του ηλεκτρικού ρεύματος, των καταστροφών και των καθυστερήσεων, ορισμένες από τις οποίες θα οφείλονται σε οικονομικές αιτίες, άλλες στην αδυναμία να ελεγχθούν τα μεγάλα αυτά συστήματα...

Σήμερα οι κυβερνήσεις λειτουργούν κάτω από τρομακτικές πιέσεις και αποσύρουν σιγά–σιγά τους τελευταίους περιορισμούς που είχαν επιβάλει στην εκτύπωση χαρτονομισμάτων και ένας καταρράκτης από αυτά ξεχειλίζει από τα εκτυπωτήρια της Ουάσιγκτων. Τρισεκατομμύρια τετράκις εκατομμύρια πράσινων πακέτων πλημμυρίζουν την οικονομία. Το Τόκυο, το Παρίσι, το Λονδίνο, η Φραγκφούρτη, ακολουθούν κατά πόδας. Κι όσο περνάει ο καιρός, τόσο οι απλοί άνθρωποι παύουν να εμπιστεύονται το χρήμα.

Οι εταιρείες θα ανακαλύψουν κατάπληκτες, πως τα προϊόντα τους εξαφανίζονται από τα ράφια των καταστημάτων με τρομερή ταχύτητα. Ο πληθωρισμός επηρεάζει και τον ψυχικό κόσμο των ανθρώπων. Οδηγεί στην υπερβολική έκφραση στοιχείων της προσωπικότητας των ατόμων που προϋπήρχαν!.. Έτσι μερικοί υιοθετούν μια άκρως αδιάφορη στάση, άλλοι γίνονται υπολογιστές και συντηρητικοί, άλλοι υποφέρουν από κατάθλιψη και άλλοι ψάχνουν για διέξοδο στο άγχος και τα νεύρα τους.

Ο πληθωρισμός λειτουργεί σαν ένα είδος ψυχολογικού... επαυξητή, που κάνει πιο έντονο το άρωμα των πραγμάτων ή τροφών, όποιο και αν είναι αυτό το άρωμα και όποιες και αν είναι οι συνέπειες της επαύξησής του. Όσο ανεβαίνει ο πληθωρισμός, τόσο αυξάνεται το στρες. Οι παθολογικές εξαρτήσεις από φάρμακα ανεβαίνουν στα ύψη. Το ετήσιο κόστος, για παράδειγμα, της εξάρτησης ενός ατόμου από την ηρωΐνη έχει ανέβει στα 29.000 δολλάρια. Αλλά, αν το μέλλον δεν μας επιφυλάσσει μια κρίση σαν την μεγάλη κρίση του παρελθόντος, είναι προφανές ότι δεν πρόκειται να ζήσουμε τη γερμανική εμπειρία. Αντίθετα με τους Συμμάχους που πήραν τις αποζημιώσεις τους από τη Γερμανία, με την μορφή «σκλη-

ρών» προϊόντων –χρυσό, αμαξοστοιχίες, μηχανές, καράβια, υποβρύχια, μηχανήματα, φορτηγά και άλλα- οι Άραβες μέχρι στιγμής ζήτησαν μόνο χαρτιά για τα πετρέλαιά τους! Τώρα θα πρέπει να βοηθήσουν να προλάβουμε την καταστροφή των βιομηχανικών κοινωνιών, αν θέλουν να αποκτήσουν κάποια αξία τα χαρτιά τους.

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που, δίκαια, αναρωτιούνται, πώς είναι δυνατόν οι ΗΠΑ, ενώ έχουν το μεγαλύτερο έλλειμμα από οποιοδήποτε κράτος στον κόσμο, ταυτόχρονα να παίζουν το ρόλο του πλανητάρχη!..

Είναι απλή η απάντηση, αλλά σύνθετη η ανάλυση της απάντησης. Με δύο λόγια, οι ΗΠΑ είναι η επιλεγμένη χώρα για να παίζει αυτό το ρόλο από την Τριμερή Επιτροπή και την Λέσχη Μπίλντενμπεργκ. Τα δύο αυτά κέντρα αποφάσεων διατηρούν σε αυτό το στάτους την Αμερική, από πρόθεση. Όταν τα κέντρα αποφάσεων χρειάζονται την πολεμική μηχανή των ΗΠΑ, ανοίγουν την «ψαλίδα» των εξόδων τους· όταν δεν υπάρχει τέτοιος λόγος, τότε η «ψαλίδα» επανέρχεται. Η Αμερική είναι χώρα που πάσχει από έλλειψη ρευστού. Το χρήμα της είναι «πλαστικό» και πλαστό, όπως και το ευρωδολλάριο, το οποίο είναι πλαστό σαν νόμισμα, αλλά γνήσιο από την άποψη ότι εκδίδεται και αποθηκεύεται σε ευρωπαϊκές και ασιατικές τράπεζες με γ ν ή σ ι ο υ ς αριθμούς ΜΟΝΟ. Τον παγκόσμιο χρυσό, το παγκόσμιο χρήμα και τον παγκόσμιο πλούτο γενικά, τον έχουν αποθηκεύσει αυτά τα κέντρα αποφάσεων σε τέσσερα σημεία του πλανήτη. Πουθενά δεν θα βρείτε χρυσό σε ένα σημείο αποθηκευμένο, αλλά ούτε και θα σας τον πωλήσουν. Μια ομάδα πέντε ανθρώπων, που αποπειράθηκε κάτι τέτοιο το 1984, τη στιγμή αυτή βρίσκονται σε τεφροδόχους!..

Υπάρχει σχέδιο για τις ΗΠΑ, να αναβιώσει στο εσωτερικό ο ρατσισμός, ο ναζισμός και ο εθνικισμός. Οι «ξένοι» κατά

χιλιάδες θα εγκαταλείψουν την Αμερική μέχρι το 1996. Η αιματηρή αναταραχή στο εσωτερικό της Αμερικής, συμπεριλαμβανομένης και της τρομοκρατίας, θα έχει ως αποτέλεσμα να υιοθετηθεί παγκοσμίως η αύξηση του ποσοστού από 6,5% σε 8,5%, αύξηση που αποφασίστηκε στην τελευταία συνάντηση της Λέσχης Μπίλντενμπεργκ, να δοθεί στους Λαούς από τον παγκόσμιο πλούτο, λόγω της επερχόμενης αύξησης του πληθυσμού. Και αφού θα υπερτονιστεί διεθνώς ο εθνικισμός και αναπόφευκτα θα ενθαρρυνθούν οι τοπικές συγκρούσεις με χιλιάδες θύματα, κι αφού ικανοποιηθούν τα αιτήματα για ανεξαρτησία, οι χώρες θα ξανασμίξουν. Θα χρειασθεί όμως, τουλάχιστον μια γενιά, μέχρι να δούμε αυτή τη συμφιλίωση. Ξεκαθαρισμένο είναι πάντως ότι, στο πρώτο μέρος του 21ου αιώνα, θα κυριαρχήσουν οι εθνικές συρράξεις.

Η Ελλάδα, μια χώρα με παράδοση στην προσήλωσή της στο Δυτικό Κόσμο, υπακούοντας στις εντολές των κέντρων αποφάσεων, βρίσκεται ήδη στην πιο λεπτή φάση της ιστορίας της. Είναι απόλυτη ανάγκη –όπως έγραψα σε προηγούμενο κεφάλαιο– να φύγει αυτό το πολιτικό κατεστημένο, το οποίο δεν προσφέρει ούτε στον τόπο, αλλά ούτε και στα γνωστά κέντρα αποφάσεων κι αυτό είναι αρκετά ενθαρρυντικό!.. Έχουν γίνει αιχμάλωτοι των γεγονότων.

Σ' ολόκληρη τη διάρκεια της ιστορίας μας, πιστεύαμε ότι η προσπάθεια από μόνη της ήταν μια ανταμοιβή. Ίσως –εν μέρει– επειδή είχαν επιτευχθεί ορισμένα πρόσκαιρα πράγματα εδώ στην Ελλάδα, είχαμε την τάση να υποθέτουμε πως κάθε πρόβλημα έπρεπε να έχει μια λύση και ότι οι περιορισμένα καλές προθέσεις ήταν, κατά κάποιο τρόπο, εγγύηση για καλά αποτελέσματα. Δεν θεωρούσαμε την ουτοπία σαν όνειρο, αλλά σαν λογικό μας προορισμό αν ταξιδεύαμε στο σωστό δρόμο, με τους σωστούς πολιτικούς άνδρες βέβαια. Η γενιά μας είναι η πρώτη που δεν ανεκάλυψε την ουτοπία αλλά

τον ίδιο της τον εαυτό. Η συνειδητοποίηση της μοναξιάς μας εξηγεί σε μεγάλο βαθμό την απογοήτευση και την οργή της εποχής μας.

Ποτέ τόσο λίγοι άνθρωποι (πολιτικοί) δεν εξανάγκασαν ένα Λαό να χάσει τόσα πολλά, τόσο γρήγορα και τόσο ηλιθίως!..

Στην προαποφασισμένη διαφοροποίηση της ελληνικής κοινωνίας –η οποία αμετάκλητα αρχίζει από το1994– η στροφή μας από την εγκλωβισμένη (από τις γνωστές οικογένειες) βιομηχανική ομοιογένεια στην υπερβιομηχανική ετερογένεια, θα είναι ένα από τα σημαντικότερα φαινόμενα της εποχής μας. Αυτό σημαίνει το τέλος της ικανότητος του υπάρχοντος πολιτικού ελληνικού κατεστημένου να ελέγχει ή να καθορίζει πλέον την εθνική οικονομική ζωή από την πρωτεύουσα του κράτους. Μια πληθώρα διαφοροποιημένων μεταβατικών αναγκών δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί με τον συντονισμό μερικών «ειδικών» και «πολιτικών» που είναι διορισμένοι να διαφεντεύουν τις τύχες του Λαού, εγκατεστημένοι ένα εκατομμύριο *κοινωνικά* μίλλια από την πραγματικότητα. Γι' αυτό η Ελλάς εντάχθηκε από τη Νέα Τάξη πραγμάτων στην Π έ μ π τ η Σ τ ρ α τ η γ ι κ ή!.. η οποία με δύο λόγια είναι να επιταχυνθεί η πορεία της χώρας μας προς την επιθυμητή δημοκρατία! Ο Λαός ξέρει τι ζητάει. Δεν είναι ανάγκη να είναι ειδήμονας κάποιος για να ξέρει τι θέλει! Έτσι η πολιτική διορατικότητα θα ελέγχεται από το Λαό, γιατί σε συνθήκες τόσο γρήγορων διαφοροποιήσεων, μια δημοκρατία που δεν έχει διορατικότητα, είναι καταδικασμένη σε θάνατο (βλέπε την σημερινή ελληνική δημοκρατία...).

Το μέλλον δεν πρέπει ούτε να αγνοείται, ούτε να απασχολεί μόνο την ελίτ. Μόνο η διορατική δημοκρατία μπορεί να μας βοηθήσει να βγούμε από το αδιέξοδο στο οποίο μας έχουν οδηγήσει. Ένας νέος πολιτισμός γεννιέται. Η Ελλάδα έχει

ευθύνη και καθήκον να μην απουσιάσει στην κατάλληλη στιγμή, με τους κατάλληλους Έλληνες πολιτικούς, προσαρμοσμένους στις απαιτήσεις του ελληνικού Λαού. Και δεν θα σταθούν απέναντί σας να σας υποσχεθούν ότι θα κάνουν το μικρότερο κακό σε τούτη τη χώρα. Γι' αυτό ακολουθήστε τους. Γιατί θα λένε την αλήθεια!..

Τ ε λ ι κ ά γ ι α τ ί α φ ή σ α μ ε τ ο ν Κ α ρ α μ α ν λ ή, τ ο ν Π α π α ν δ ρ έ ο υ κ α ι τ ο Μ η τ σ ο τ ά κ η ν α μ α ς κ υ β ε ρ ν ή σ ο υ ν;

Μ α ς ε ί χ α ν τ ε λ ε ι ώ σ ε ι ο ι ά ν θ ρ ω π ο ι;!!!..

Αθανάσιος Κ. Στριγάς
Ιούνιος 1993

Η Μαύρη Βίβλος των Ελλήνων πολιτικών

Οι ανέντιμοι υπηρέτες του Λαού

Οι πρωθυπουργοί της Ελλάδας είναι προκατασκευασμένοι
με τον έναν ή τον άλλον τρόπο,
από τα Παγκόσμια Διευθυντήρια.
Ο καθένας τους μοιάζει μ' έναν άνθρωπο
που στέκεται μπροστά σ' ένα μύλο.
Μόλις τελειώσει το προκατασκευασμένο έργο του,
ένα πτερύγιο του μύλου τον ρίχνει κάτω.
Κατόπιν έρχεται η σειρά του δεύτερου, τρίτου κλπ.

Το βιβλίο αυτό, στιγματίζει και καταγγέλει
εκείνους τους Έλληνες πολιτικούς που οδήγησαν
τη χώρα στο δρόμο της διαταραγμένης συμβίωσης και
-σχεδόν- πέτυχαν να ρίξουν την Ελλάδα
στο αμερικανικό τέλμα.
Κέρδισαν τους πρωθυπουργικούς θώκους,
αφοσιωμένοι στην αναγκαιότητα του τεμαχισμού της χώρας.
Όμως δεν κέρδισαν την αγάπη και την εμπιστοσύνη του Λαού.
Ωστόσο δεν απογοητεύομαι.
Η ώρα της αλήθειας πλησιάζει.
Πολύ σύντομα το πολιτικό κατεστημένο θ' αλλάξει
και τότε θα γράψω μια μακρά ερωτική επιστολή
προς την Ελλάδα.

ISBN: 960-8184-18-5

Η ΣΑΡΩΣΗ & Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΟΝ...

"KRASODAD"

ΑΠΩΤΕΡΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝΕ ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ, ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝΕ.

ΕΥΕΛΠΙΣΤΩ & ΠΑΡΟΤΡΥΝΩ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΡΕΣΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ (& ΟΠΟΤΕ ΜΠΟΡΟΥΝΕ), ΝΑ ΤΟ ΑΓΟΡΑΣΟΥΝΕ & ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΝΕ ΕΤΣΙ ΤΟΝ-ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ & ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΟΥ ΑΝΕΛΑΒΕ ΤΗ ΔΙΑΝΟΜΗ-ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ.

